TEXTE

TEXT STABILIT
ŞI
ÎNGRIJIRE EDITORIALĂ
DE

VASILE ARVINTE ŞI IOAN CAPROŞU

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

БИБЛІА

адекъ

ДУМНЕЗЕЪСКА СКРІПТУРЪ

алетін векн_шн алетін полсъ лѣце.

толте

каре сав тълмъчіт дупре лимба елінеск спре целъцерѣ
лимбій румжнещи кѫпорѫнкл Прѣ бѫнѫтѫцін крещінь,
шн лѫмінътѫцін домнь

Іѡан шѣбан • катакозинѡ касарабъ воевод

шн кѫ демнитѫріе дѫмнезѣѫ

костадінъ брънковенѫл мареле логофѣтъ.

Непоть де сорь аль мъріей сале, Кареле дѫпъ престъвнрѣ ачестѫи ман
ѫѣ помеціт домнѫ, Пѫтърнічѫл дмнзѣѫ дей алъцерѣ атоатен
църъ рѫмжнещи, Пре дѫмнезѣѫи лаѫ коронат кѫ домніа шн стъпж
нірѣ атоатъ цара оугровлахіей. Шн ѧтрѫ зіле мъріей сале сав
съвършіт ачест дмнзъеск лѫкрѫ. Кареле шн тоатъ
келтѫіала чѣ десъвършіт сав рѣдікат

Типърітѫлѫ ѧтжи Іеракѫлѫ мітрополіей бѫкѫрещилорь,

ѧерѣма пъторіей Прѣ ефіцітѫлѫи пърінтеск дедоіте

мітрополітѫл църіи, шн ѳхархѫ латѫрилорь,

Шн пекътрѫ чѣ де сѫвеще прінціп, сав дърѫіт, пѣмѫлѫи рѫмжнеск.

ла ѧнѫл дела фачерѣ лѫміи, ,ѕ҃ѯ҃ѕ.
нѫр дела Спъсеніе лѫміи, ,ѧхпн.

ѧлѫна лѫи ноемвріе ѧ҃ і҃, зіле

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

BIBLIIA

adecă

DUMNEZEIASCA SCRIPTURĂ

ale cei vechi şi ale cei noao lêge
toate
care s-au tălmăcit dupre limba elinească spre înţelêgerea
limbii rumâneşti cu porunca preabunului creştin
şi luminatului domn

IOAN ŞĂRBAN CANTACOZINÓ BASARABĂ VOIEVODĂ
şi cu îndemnarea dumnealui

COSTANDIN BRÂNCOVEANUL MARELE LOGOFĂT,

nepot de sor al măriei sale, carele, după prestăvirea acestui mai sus-pomenit domnu, putêrnicul Dumnezău, den alêgerea a toatei Ţări Rumâneşti, pre dumnealui l-au coronat cu domniia şi stăpînirea a toată Ţara Unglovláhiei şi întru zilele măriei sale s-au săvîrşit acest dumnezăiesc lucru, carele şi toată cheltuiala cea de săvîrşit o au rădicat.

Tipăritu-s-au întîiu în scaunul Mitropoliei Bucureştilor,
în vrêmea păstoriei preasfinţitului părinte chir Theodosie,
mitropolitul ţării şi exarhu laturilor.
Şi pentru cea de obşte priinţă s-au dăruit neamului rumânesc
la anul de la facerea lumii 7197
iară de la spăseniia lumii 1688,
în luna lui noiemvri în 10 zile.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Стиѫрн, н, аѹпра стимій прѣ лѹмнпатѹаѹн, шн ѫпълцатѹлѹн домн.
Іѡаѵ Шъѵбаѵ, К. Б. Воєводь.

Сѡлареле лѹна грнѱорѹль, шн корѣѹль ѫпрѣѹнъ,
ѫкъ шн спата кѹ бѹздуганѹль, спрѣ ллѹдъ къ ѫдѹнѣ,
Шн ѧтѣстѣ долмнецъ ѫпаретѣскь, стѣмъ ѫфрѹмѹсецатъ,
ѫлокь де пъринцн сѡареле, шн лѹна цнѣ ѧратъ.
Лѹмнпъторн нъескѫ пдѹте, нѣмѹлѹн шн мошїен,
прѣ врѣдникь стъпжнторн, цѹржк шн полнтїен.
Нрѣ корѣѹль каре лѹ хрънить, пре тѣль фѣмжнд плїе,
ѫдѹтецн дмне кѹкрѹтѣ, пѹгѣре шн тръїе.
Ѫтнндете кагрнѱорѹ, спре тоате стъпжнтѣше,
шн кѹпата шн кѹ бздуганѹль, спрѣ врѣжмашн нѹбжндѣше.
Спрѣ тѣн бѣзѹцн шн пебѣзѹцн, кѹ маре бнрѹнцъ,
пре кѹм рѹгнм пре дмнѣзѹ, кѹмѹлъ ѹмнлнцъ.
Сѣтѣ, ѫтрѣсъ мнлѹнат, ѫдомнїе глбнтъ,
кѫпате шн колнпще, кѹ бѣцъ порочнтъ,
Шн ѫтрѹ ллѣѹ дмнзѣескѹ, лъкаш шн фернтнре.
сѫцдѣ терескѹл ѫпърат, пѹрте де мощенире.

Сплнкат рѣѹль мѹрнн
тале рѹдѹль лесгнфт

Stihuri, 8, asupra stemei prealuminatului şi înălţatului domn Ioan Şărban C. B. voievod

Io Ş C B V D D O Ţ R

Soarele, luna, gripsorul şi corbul împreună,
Încă şi spata cu buzduganul spre laudă să adună ;
Şi acêstea, doamne-ţ împletesc stemă înfrumuseţată,
În loc de părinţi, soarele şi luna ţi să arată.
Luminătoriu născîndu-te neamului şi moşiei,
Preavrêdnic stăpînitoriu ţărîi şi politiei,
Iară corbul care au hrănit pre cel flămînd Ilie,
Aduce-ţi, doamne, cu crucea putêre şi tărie.
Întinde-te ca gripsorul, spre toate stăpînêşte
Şi cu spata şi cu buzduganul spre vrăjmaşi izbîndêşte,
Spre cei văzuţi şi nevăzuţi cu mare biruinţă,
Precum rugăm pre Dumnezău cu multă umilinţă
Să te întărească minunat în domnie slăvită,
Cu pace şi cu linişte, cu viaţă norocită,
Şi întru al său dumnezăiescu lăcaş şi fericire
Să-ţ dea cerescul împărat parte de moştenire.

(Plecat robul măriei tale,
Radul logofăt)

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Ї ѡ а́ н ь ш ѣ к а́ н ь к а́ т л к о з и н ѡ

К л о й р а́ к ъ Вовéдь, Дей мíла Лу́й Дмн҃ъ́у Дмну́, Шн Бнрунтóрн Âтóатъ оу́гроблáхїѧ.

Чéлоу́ че ѥ́ъ Âфлъ лъкунтóрн сѫ́тъ ѥ́тъпжнúрѣ нóастрѣ, прѣ ефнцúтълу́й мнтрополúт кúр дезодéѥ́ъ нѣнторнлоу́ де Дмн҃ъ́у ѣпúскопн, Прѣ кѫ́бесóшнлоу́ ѥ́гѫмени, смерúцнлоу́ прéсоцн ѧ благородúнчнлоу́ боáрн, шн тѫ́тѫро́у́ чéлора лáлцн, правослáвнчнлоу́ крещúнн, Чéл дела дмн҃ъ́у Âкѫ́тóрн пофтúмь.

Рѫ́нду ѥ́ъсть дѫ́ъкъ дéлумѣ Âчáѥ́ста прѣ сѫ́нѫл шн оу́нѫл пѫтéрнúць Дмн҃ъ́у дом нѫ́л нóастрѣ, Їс Хс, шн нумържúндь фмжúнле крединчóшнлоу́ слу́жнлоу́ сáле, талáнтѫл чéл де трéсу́нцъ, кѫ мáре Âрътáре лѣ́ъ порýнчúт зникúндь, Негуцúторúцн пънъ кóвенн, Пéнтрѫ чѣ Âчáѥ́ста ѣ пóатѣ мúра чúнéва, Дарь нѫ́ ѣрúкѫ пѫтúнúць ѥ́ъ лáсла нѣнцúй лу́й май трéсу́нчóлѥ́ъ шн май фолосúтóаре Âвцъпътрѣ. Шн брéдникъ ка ѥ́ъ ѳпобéѥ́ъствѣ ла фúй лóр, Шн кúндь воу́ шъдѣ фкáѥ́ъ, шн кúндь воу́ Âфлá фкáле, шн стúндь шн кѫлкúндусе, шн тóúма ѥ́ъзúкѫ. Дѫ́ъ кѫ́м ѫ́ѫ зúсь мóуцн, брéдникъ ѥ́ъ ѳпоáрте сéмнь прѣ мúнле лóр, шн не клътúтъ Âнáнúтъ сúнлоу́ лóрь, скрúѥ́ъ прѣ прáгурле оу́шнлоу́ кáселоу́ лóрь, Шн мъкáрѣ де Âу́ фн фóѥ́ъсть кѫ пѫтúнúць сѫ Âвцъпътрѣ пърнúтвѣскъ ка Âчáѥ́ста, Ка оу́н сúнет оу́нúй черéщи трúмбúце ѥ́ъ рѣсúне ла оу́рéкнле тѫ́тѫро́у́ чéлоу́ че крéдь Âгѣ, ка ѥ́ъ пóатъ ла чéн грúжнúчи ѥ́ъ Âцúце пофта шн драгостѣ, Вúрѣ дела чéн лéнешѥ́ъ ѥ́ъ скѫ́тѫре трúндъвїѧ шн рѣ́тáтѣ, Дебрéмече вéдем нѣмѫ́л ѳменéсъ чéл че Âсте де дѫ́м нъзúѫ кѫ ѳáрече май пѫцúй дéкѫт Âчерúй зúдúт ла мáре не грúжи Âфлúндусе, Не коноскúндѫ благородúѧ шн чúнстѣ лу́й, че Âплетéчнúндусе Âмúй де мнúченóлѥ́ъ, Шн не фолосто́аре Âвъѫ́ле, Âтúта кúт Â Âдемнá шн прѣ Âчелéптѫ́л соломóн ѥ́ъ стрúнце кѫ мъхнúре мáре, Въ́сѫ́тѫ тóлте чѣлé чéе фъкѫ́те сѫ́тъ соáре, Шн мúте тóлте дешетáре шн бог де дх҃ъ, Въ́сѫ́тѫ Âчелéптѫ́л Âчéла шн нóн Âтóате зúлеле, кѫ мáре пáгѫвъ непитнúм прѣ кѫ́м Âм зúсь кѫ нѣмѫ́ ѳменéсъ оу́рмéзѫ нумáй лукрúнле чѣле дешáрте, шн пънъ Âтрапúт Âсть лене вн шн Âхúлн шн Âбáтъкорнь, Âу́ де съвършúт Âу́ спрé чѣ май мúлтъ пáрте прѣ чѣ дéтóть фолосто́аре шн скúмпъ негуцторúе, кáре тѫ́ порýнчúт дмн҃ъ́у, Не пѫтúндь Âм ѥ́ъ трáгъ прѣ óм ладúнса, Нúчн дáрúнле кáрéй пѫ́не Âнáнúтъ Âчелéпчúнѣ кúндь ѥ́ъ Âпѫ́ъкъ де дúнса, Нúчн мѫ́нчнле кѫ кáре Âл Âфрúкошáѫ́ъ кúндь ѥ́ъ Âтóаре де кътърѣ дúнса, Зникúндь пънъ кúндь прѫ́нчнлоу́ нóúцн дешетáрѣ, Пéнтрѫ Âчáтъчндáтъ негуцторúе трúмúте дмн҃ъ́у прѣ слу́жнле сáле кемúндь прѣ тóцн, шн тóцн скѫ́рѣ кѫ прúчúнн, оу́нѫл къ мáм Âсхрáт де Âм лáкáт мúре, Âлтъ́л пърéкн девóн Âм кѫмпърáт, Шн чѣлѣ лáлте прúчúнн кѫ пъкáт не Âбúндь нúчн óгрúже де чúна чъ дулче Âдмн҃ъ́ѣщúй мѣсе, Кѫ Âдевърáт мáре несмúцре, Âсте Âсокотн прѣ Âшн не Âтрѫ́ ѳбрáмете де съвършúт Âфн сѫ́тъ, Шн Âтрѫ́ не норочúн Âфн фрúнцúнѣ, шн ла ѥ́ъ рѣчúѧ чъ де черéщнле комóрн Âфн фóáрте богáцн, Нѫ́кóм пѫтъ Âтрáлáт кúт ѥ́тне дешетъ сѫ́флетеле дéй сóмнѫ́л чéл грéу, Âлтрѫ́лúй Âчéстúй дешетъ кáре пънъ ла чъ де Âпóн ѥ́ъ стрúкъ, Фърѣ декúт кѫ́чъ фолосто́аре Âдѫ́чере Âмúнте де порýнка лу́й Хс, ла кáре не Âдѣм нъ кѫ крединцъ ѥ́ъ негуцторнм талáнтѫ́л че нúкѫ дáт, Шн кáрѣ Âсте негуцторúѧ ѣ кáре Âсте талáндѫ́л че нѣ́ъ Âчрезѫ́т шн кѫ доéждь ва стúнл чѣрь дмн҃ъ́у пéнтрѫ негуцторúе, Нáкем ѥ́ъ трúмúтем коръбúнле ла тарсóн кѫ коръбúáрúй пъгúнълу́й сѫхóзúй, Шн кѫ негуцторúй тúрлу́й, Ка сѣле Âкърúкъм де Âбъръ кърáт, кѫ пъзни пестрúцн детóт фѣлнл Шн кѫ́ те стрúнне шн скѫ́мпе негуцторúй, Кúчн непотрнвúт, Мн бѫ́не шн май скѫ́мпе не пѫ́не дѫ́ нездъмска порýнкъ Âнáнúтъ, Съ доéждúм кѫ талáндѫ́л, Âдекъ сѫ́флетеле пéнтрѫ Хс, пéнтрѫ́ кáре тóатъ лу́мѣ нѫ́ Âсте врéдникъ, шн пéнтрѫ сѫ́флете ѥ́ъ доéждúм фáптеле чѣле бѫ́не, Кáре сúнть чѣле Âдевърáте бѫнътцн шн Âчелéпчúнѣ Âчѣѧ кáрѣ соломóн кѫ мѫ́ те фѣлнри де фъгъдѫ́ле Âбцъ прѣ фúнл съѫ́, Съ негуцторéскъ кѫ дúнса манúнне де кúт кѫ Âу́рѫ́ шн декúт фúече Âлтъ Âбúре, Зникúндь фернчúт Âсте óмѫ́ кáре Âу́ Âфлáт Âчелéпчúнѣ, Шн пъмúнтúнѫ́л кáре щúе Âчелéчерѣ, манúнне кѫ́ ѥ́ъ негуцторéскъ, Декúт кѫ Âвццúй де Âу́рь шн де Âрúнúнтъ, Âдевърáт кѫ Âдúнкъ богáцúе сúнть Âвцúнле шн бѫ́нътцнле кáре не доéждúтúе талáндѫ́л, Нúрѣ кáре спфúе шн талáндѫ́л Âчéста ѣ Дѫ́ъ тжúкѫ прѣ дмн҃ъ́ѣскѫ́лúй дéдь, кáре зúче кѫ́чнтеле дмн҃ъ́лúй сúнть кѫ́чнтекурáте, Âрúнúнть лъмурúнт шн

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

IOAN ŞĂRBAN CANTACOZINÓ BASARABĂ voievod, den mila lui Dumnezău, domnu şi biruitoriu a toată Ungrovláhiia,

celor ce să află lăcuitori supt stăpînirea noastră, preasfinţitului mitropolit chir Theodosie, iubitorilor de Dumnezău episcopi, preacuvioşilor egumeni, smeriţilor preoţi, blagorodnicilor boiari şi tuturor celoralalţi pravoslavnicilor creştini, cel de la Dumnezău ajutoriu poftim.

Vrînd să să ducă den lumea aceasta preabunul şi unul putêrnic Dumnezău, Domnul nostru Isus Hristos, şi numărînd în mînile credincioşilor slugilor sale talantul eel de trebuinţă, cu mare arătare le-au poruncit zicînd : „Neguţitoriţi pănă voiu veni"! Pentru ce aceasta? poate să mira cineva. Dară nu era cu putinţă să lase la iubiţii lui mai trebuincioasă şi mai folositoare învăţătură şi vrêdnică ca să o povestească la fiii lor, şi cînd vor şădea în casă, şi cînd vor îmbla în cale şi stînd, şi culcîndu-se, şi tocma să zicu după cum au zis Moisi, vrêdnică să o poarte semn pre mînile lor şi neclătită înaintea ochilor lor, scrisă pre pragurile uşilor caselor lor. Şi măcară de ar fi fost cu putinţă o învăţătură părintească ca aceasta, ca un sunet unii cereşti trîmbiţe să răsune la urechile tuturor celor ce cred în Isus, ca să poată la cei grijnici să aţîţe pofta şi dragostea, iară de la cei lêneş să scuture trîndăviia şi răutatea. De vrême ce vedem neamul omenesc cel ce iastc de Dumnăzău cu oarece mai puţin decît îngerii zidit la mare negriji aflîndu-se, neconoscîndu-ş blagorodniia şi cinstea lui, ce împletecindu-se în mii de mincenoase şi nefolositoare învăluiêle, atîta cît a îndemna şi pre înţeleptul Solomon să strige cu mîhnire mare : „Văzut-am toate cêle ce-s făcute supt soare. Şi iată toate-s deşertare şi voie de duh". Văzut-au înţeleptul acela, şi noi în toate zilele cu mare pagubă ispitim, precum am zis că neamul omenesc urmează numai lucrurile cêle deşarte şi pănă într-atît a să lenevi şi a huli şi a batjocori au desăvîrşit au spre cea mai multă parte pre cea de tot folositoare şi scumpă neguţitorie, care i-au poruncit Dumnezău, neputînd ea să tragă pre om la dînsa, nici darurile care-i pune înainte înţelepciunea cînd să apucă de dînsa, nici muncile cu care îl înfricoşază cînd să întoarce de cătră dînsa zicînd: „Pănă cînd, pruncilor, iubiţi deşărtarea" ? Pentru această ciudată neguţitorie trimite Domnul pre slugile sale, chemînd pre toţi, şi toţi să cură cu pricini : unul că „m-am însurat de am luat muiêre", altul „părechi de boi am cumpărat" şi cêlealalte pricini cu păcat, neavînd nici o grije de cina cea dulce a dumnezăieştii mêse. Cu adevărat mare nesimţire iaste a socoti pre înşine întru o foamete desăvîrşit a fi sătui şi întru nenorociri a fi fericiţi şi la sărăciia cea de cereştile comori a fi foarte bogaţi. Nu vom putea într-alt chip să ne deşteptăm sufletele den somnul cel greu al trupului acestui deşărt, care pănă la cea de apoi să strică, fără decît cu cea folositoare aducere aminte de porunca lui Hristos, la care ne îndeamnă cu credinţă să neguţitorim talantul ce ni s-au dat. Şi carea iaste neguţitoriia, care iaste talandul ce ne-au încrezut şi cu dobîndă va să ni-l ceară Domnul pentru neguţitorie? „N-avem să trimitem corăbiile la Tarsón cu corăbiêrii păgînului Ohóziei şi cu neguţătorii Tirului ca să le încărcăm de aur curat, cu păuni pestriţi de tot fêliul şi cu alte striine şi scumpe neguţitorii", căci nepotrivit mai bune şi mai scumpe ne pune dumnezăiasca poruncă înainte să dobîndim cu talandul, adecă sufletele pentru Hristos, pentru care toată lumea nu iaste vrêdnică, şi pentru suflete să dobîndim faptele cêle bune, care sînt cêle adevărate bunătăţi, şi înţelepciunea acêea carea Solomon cu multe fêliuri de făgăduiêle învaţă pre fiiul său să neguţitorească cu dînsa mai bine decît cu aurul şi decît fiece altă avêre, zicînd : „Fericit iaste omul care au aflat înţelepciunea şi pămînteanul care ştie înţelêgerea, mai bine cu ea să neguţitorească decît cu avuţii de aur şi de argint. Adevărat cu adîncă bogăţie sînt avuţiile şi bunătăţile care ne dobîndêşte talandul, iară care să fie şi talandul acesta" ? După tîlcuirea dumnezăiescului David, care zice: „Cuvintele Domnului sînt cuvinte curate, argint lămurit şi/de şapte ori curăţit", şi alta nu e fără cît cuvîntul lui Dumnezău cu care are a negu-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

де шапте оурь кѫрецинт, шн аата нѫ̀ е фрѣ кѫт кѫбѫатѫ лѫи дмнзѣ кѫ каре ѫрѣ анегѫць
морь оумѫ, спѣтенїѫ лѫи шн афрателѫи сѣ, ачесть дмнзѣерь кѫбѫить мѣкаръ къ кѫ
мѫате фѣлнри денѫме лѣѫджндусе сѫ ърать нолсо ла дмнзѣиска скрипѫрѣ, ѫтжи кажѫ
сѣзиче апѣ бѣе каре тинице ѫнжцарѣ пофтїи чѣи спѫрикате, Сѧ пжинѣ кѣецїи каръ мжикѫи
дѫсо сѫфлестѫ лѣпѣдѣ сѣрикѣчиинѣ морцїи, Ѫ бии дѫаче каре,пикѣ ѫ ѣнимиле чѣлоу чѣ сѣѫ
бѫкѫрїиле ранлѫи, Ѫ лѫминѣторн каре не лѫминѣзѣ сѣнѫне потнкнимѫ ѫблжндь ѫнолптѣ де
шѣртѣрїи чѣи лѫмѣщи, Ѫ сабѣе каре жѫнге ѣнима бѣлѫрѫлѫи чѣлѫи бикатѣ, Ѫ пѧкѣзѣ
де фокь кѫ каре не ѫптрѣмѫ де сѣрѣецнле чѣле ѫприкес кѫ фокь ѫле сѧлаиїи, Ѫ пѧатрѣ ѫтѣ
рѣтѣ преете каре стѫ не клинѣтите Дѫховникчиле зндирн, Ѫ кже каре не дешкнде кнѣге
рїѫ дмнзѣещїи фрнчирн, Ѫ канонь каре не стжмпѣрѣ некѫзѫрнле лѫмїи ѫчѣщѫ, Ѫ ѣрѣѣ
каре не бѣндекѣ тоате кѣѣмѣтѫрнле чѣле сѫфлетѣщи, Сѧ каръ кредѣницеи ѫсѣпра кѣрѫ
канице бирѫнтори вомь сѣ ѫтрѣмь рѫи, Сѧ маи де сѣбжѣшѣ пѧатра чѣ демѫать прѣць
че сѣ зиче кѣрѣѫне каре нѣѫ пѫсь драгостѣ лѫи дмнзѣѫ, Ка оуни семнь на сѣне, кѫнѫщемь
кѣ сжѣтемь ѫнлѫи, Кѫ ачѣстѣ шн кѫ ѫлтеле ѫсѣмене де сѣ шн тжлѫщще кѫмь ѫмь зиѣсь кѫ
бжѣтѫ лѫи дмнзѣѫ, Ѣрѣ ѫкѣш маи кѫ кѫбѣиицѣ дикѫт тоате сѣ ърать кжндь сѣ нѫмѣ
це талѫндь, Кѣчи кѫ ачѣста не ѫдѫчемь ѫминѣте кѣ дарѫ че ѫмь лѫат нѫлам лѫат нѫман пень
ирѫ нон че шн пѣнтрѫ ѫлцїи, Каре сѣнгѫр сѣ ърать ѫфи легѣтѫра фрѣцїеи чѣи крѣщинѣщи,
Шн ѫкѣ кѫ талѫндѫ неман ѫкѣецѣмь, Кѣ мѣкаръ кѣ ѫсѣш дмнзѣѫ ле лѫкрѣзѣ тоате ѫ
трѫ тоате, Ѣрѣ шн нон ка дела джнсѫ фїиндь ѫтърицн, Трѣбѫе сѣ лѫкрѣмь ѫпрѣсѫнь кѫ
ѫнолестрѣ спѣсенїе шн спѣсенїѫ фрателѫи нострѫ, Кѫт прѣ кѫмь дмнзѣѫ ѫчѣрн ѫре дѫхѫрн
послѫшнтоаре спрѣ слѫжѣ тримницндусе, Ашѫ шн ѫнчѣ прѣ пѣмжнѣ лѫ ѫшѣзѫ прѣ Оаре
каріи дѫховникчѣщи слѫжнтори ѫпърицтори де чересѣнле тайне, Шн ка сѣ дѣ ла фрѫци чересска
философїе кѫ ѫса драгостѣ, Каре ѣль погорждндусе дин чѣрн ѫл ѫкѣцѫ, Де ѫнчѣ поате сокоти
фїе чине, Кѫмь прѣ кѫмь ѫкѫцїѫ чѣ ѫкнсѣ нѫ ѫсте ѫкѫцїе, Шн дѫпѣ кѫмь зиѣсь философїи
ѣлинилор, Ашѫ ѫкѣ ла весѣрицѣ талѫндѫрнле чѣле дѫховникчѣщи, Кжндь нѫсе дѫ дела оуніи
ла ѫлцїи нѫсе зиѣсь талѫндѫрн, Шн омѣртрнсѣщи ѫцелепчионѣ, Оундезиче гредѣнѣ ѫкнсѣ
шн фжнтжѣ печетлѫѣ че фолось ѫсте дела ѫмжндоао, Ѫсѣтеврѣдѣнись де сокотѣлѣ шн
нѫмѣрѫѫ талѫнцилор, Кѣчи зиче кѣ ѫѫ дѫть оуѫѫ, Е, Ѫлтѫѫдѫн, Ѫлтѫѫоуѫѫ, Ачѫ
ста нѫ пѣнтрѫ ѫлть зиче фърѣ кѫт ка сѣщнм кѣ дѣнчѣле чесь кѫ нѫмѣр нѫсе кѫде сѣ ѫскѫи
зѣ чинеѫ, Че сѣле пѣзѫскѣ деплѣнѣ, Шн ѫчѫста пѣнтрѫ чѣ ? Пѣнтрѫ кѣ ѫре ѫне лѫѫ сѫма
шн пѣнтрѫ ѫчѣстѣ щи пѣнтрѫ довжндѫ лоу, кжндь ? Пѣнѣ воиь кѣнѣ зиче, Ѫдѣкѣ ла ѫдсоѫ
кѣнире ла чѣ ѫфрикошѫтѣ шн прѣ дирѣптѣ жѫдекѫтѣ, Прѣ дирѣптѣ ѫи зиѣ пѣнтрѫ кѣ
ла ѫчѫста жѫдекѣторнѫ ка оуніь дмнзѣѫ нѫ поате сѣ грешаскѣ, Грешницїи нѫпотѣ сѣшь
ѫскѫнѣзѣ грешалеае лоуь, Шн рѣспѫнсѫ че ѫсте сѣфїе нѫсе маи префаче, Прѣ кѫмь сѣ вѣде дѫ
рѣ, пѫцинѣ ѫсте врѣмѣ ѫтрѫ каре ѫѣѣмь ѫнегѫциторн Талѫнтѫ дмнзѣѣскѫлѫи дарь, Шн
ѫѫзжндь ачѫста ѣѫ Смерінтѫ дмнь дѣн гѫра дмнзѫлѫи мїеѫ ѫдѫсе ѫзиче прнегѣщи кѣнѫ щнци
ѫче чась дмнѫ нострѫ вине, Кѫнскѫтѫмїѫм ѫаторїе не пѣрѣсѣнѣ мангнѣнѣте де ѫсоси сфжр
шнтѫ немѣрничѣи мѣле дѫпѣ дарѫ че мисаѫ дѫ дѣи мила лѫи дмнзѣѫ сѣ негѫцторѣскь
дѫховничѫска негѫцторїе, Шн сѣ дѫѫ чѣлоу че сжнть сѫпѣть ѫскѫлѫтарѣ нострѣ талѫндѫ
кѫре маѫ ѫкрезѫѣ дмнѫ, Шн ѫчѫста ѫм фѣкѫѣ ла тѣлмѣчирѣ ѫчѣщи сфѣте скрипѫрн,
Фѣкжндь мѫатѣ небинїце шн дестѫ келтѫмѫ, Деспре Опѫате пѫнндь дѫскали щѣѫци
фѫатѣ дѣи лимба ѣлинѣеск, Пе прѣ ѫцелепѫ чѣ дентрѫ дѫскали ѫлесь шн ѫрхїерѣѫ гер
манонисѣ, Шн дѫпѣ петрѣчерѣ лѫи прѣ ѫлцїи кѫре сѫ ѫтжмплѫ, Шн деспре ѫлть пѫрте
ѫннѣщи Оѫмени ѫнлѣкѫлѫи нѫмѫи педеѫнци ѫтрѫ ѫнѫ стрѣ лимѣ чешн де лимба ѣлинѣ
ескь ѫбжндь щѣнице кась Отѣлмѣчѣеск, Кѫрїи лѫжндь лѫминѣ шн дентрѫлѫте ѫзѣѫѫде кѣи,
Шн ѫлтѫржндѫле кѫ чѣ ѣлинѣеск ѫл чѣлоу, О, де дѫскали, Кѫ врѣѣ лѫи дмнзѣѫ Оѫ сѣ
бжѣшѣ прѣ кѫмь сѣ вѣде, Шн мѣкаръ кѣла оуѫеле кѫбѣиите сѣфїе фѣсть фоарѣе кѫ неѫе Тѣлмѣ
читорнлор пѣнтрѫ стримѫтарѣ лимѣїи ромѣнещи, Ѣрѣ ѫкѣш ѫѫжндь пиндь прѣ тѣлмѣчиторѣ
рїи латиниилор шн словѣниилор прѣ кѫмь ачѣѫ ѫша шн ѫннощи, лѣѫ ѫсѫѫ прѣ кѫмь сѣ читѣеск
ла чѣ ѣлинѣеск, Шн дѫпѣ ѫспрѣсѫнрѣ тѣлмѣчиторѣлѫи ачѣщїи фолосторе шн сфѣте Оѣте
нѣле, Ѫлжндь дѫпѣ кѫмь сѣ кѫде шн воѣ дела сфѣта шн мѫма нострѣ весѣрека чѣ маре,
Сѧ даѫ ѫтипографїе де сѧ типѣрѣнѣ ѫсфѣта митрополїе дей бѫкѫрещи фїиндь ѫрхїепѣ
шн пѣстори крѣщинѣескѫлѫи ачѣстѫ нородь, Прѣ сфѣнитѫль пѣрінтеле нострѫ Кнрь деси
досѣе мѫтрополитѫ, Шн спрѣ ачѫста маи ѫдемнаѫ ка сѣ сѣть дѣ ла Тоци дмнзѣескѫ кѫбжѣ,
Щиндь бине къ дмнзѣѫ ѫѫ порѫнчнѣ сфѣцилор сѣи оучениии шн ѫпостоли сѣ проповѣдѫѣскь
прѣ фѣкѣторѫ де вѣци кѫбжнтѫ сѣѫ ла тоате зиндирѣ, Ка сѣнѫ ремѫе чинеѫ не лѫмн
наѫ де стрѣлучирѣ дарѫлѫи сѣѫ каре ведем пѣнѣ ѫзїоа де ѫстѣзи, къ нѫ ремась нѣчи оуѫ
нѣмь нѣчи ѫлимба (Мѣкаръ шн барбарь шн каріи лачѣле де ѫпон хотаръ ѫле лѫмїи деспрѣ
Тѫци) Ка сѣнѫ чѣѣеск ѫтрѫ ѫлоу лимѣ дмнзѣѣска скрипѫрѣ, Каре нѫ ѫсте дентрѫ

ѫѣ

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

ţători omul, spăseniia lui şi a fratelui său. Acest dumnezăiesc cuvînt măcară că cu multe fêliuri de nume lăudîndu-se să arată noao la dumnezăiasca Scriptură : întîiu, ca cum să zice, apă vie care stinge aţîţarea poftii cei spurcate, sau pîinea vieţii carea, mîncîndu-o, sufletul leapădă stricăciunea morţii, au vin dulce care pică în inimile celor ce-l beau, bucuriile raiului, au luminătoriu care ne luminează să nu ne poticnim îmblînd în noaptea deşărtării cei lumeşti, au sabie care junghe inima bălaurului celui viclean, au pavăză de foc cu care ne apărăm de săgeţile cêle aprinse cu foc ale Satanii, au piatră întărită preste care stau neclintite duhovniceştile zidiri, au chêie care ne deşchide visteriia dumnezăieştii fericiri, au canon care ne stîmpără necazurile lumii aceştiia, au iarbă care ne vindecă toate vătămăturile cêle sufleteşti, sau carul credinţei asupra căruia ca nişte biruitori vom să întrăm în raiu, sau mai desăvîrşit piatra cea de mult preţ, ce să zice cărbune, care ne-au pus dragostea lui Dumnezău ca un semn ca să ne cunoaştem că sîntem ai lui. Cu acêstea şi cu altele asêmene, de să şi tîlcuiêşte, cum am zis, cuvîntul lui Dumnezău, iară încăş mai cu cuviinţă decît toate să arată cînd să numêşte talând. Căci cu acesta ne aducem aminte că darul ce am luat nu l-am luat numai pentru noi, ce şi pentru alţii, care singur să arată a fi legătura frăţiei cei creştineşti. Şi încă cu talandul ne mai învăţăm, că măcară că însuş Dumnezău le lucrează toate întru toate, iară şi noi, ca de la dînsul fiind întăriţi, trebuie să lucrăm împreună cu a noastră spăsenie şi spăseniia fratelui nostru. Cît precum Dumnezău în ceriu are duhuri poslușitoare spre slujbă trimiţîndu-se, aşa şi aicea pre pămînt au aşăzat pre oarecarii duhovniceşti slujitori împărţitori de cereştile taine, şi ca să dea la fraţi cerească filosofie cu a sa dragoste, care el, pogorîndu-se den ceriu, au învăţat. De aicea poate socoti fiecine cum, precum avuţiia cea închisă nu iaste avuţie, şi după cum zic filosofii elinilor, aşa încă la besêrică talandurile cêle duhovniceşti, cînd nu se dau de la unii la alţii nu se zic talanduri, şi o mărturisêşte înţelepciunea, unde zice: „grădină închisă şi fîntînă pecetluită, ce folos iaste de la amîndoao“ ? Iaste vrêdnic de socoteală şi numărul talanţilor, căci zice că au dat unuia 5, altuia doi, altuia unul. Aceasta nu pentru alt zice, fără cît ca să ştim că den cêle ce-s cu număr nu se cade să ascunză cineva, ce să le păzască deplin. Şi aceasta pentru ce ? Pentru că are a ne lua sama şi pentru acêstea şi pentru dobînda lor. Cînd ? „Pănă voiu veni“, zice, adecă la a doa venire, la cea înfricoşată şi preadireaptă judecată. Preadireaptă îi zic, pentru că la aceasta judecătoriul, ca un Dumnezău, nu poate să greşască, greşiţii nu pot să-ş ascunză greşalele lor, şi răspunsul, ce iaste să fie, nu se mai preface. Precum să vêde dară, puţină iaste vrêmea întru care avem a neguţitori talandul dumnezăiescului dar.

Şi auzînd aceasta, eu, smeritul domn, den gura Domnului mieu adêse a zice : „Privegheaţi, că nu ştiţi în ce ceas Domnul nostru vine“ !, cunoscutu-mi-am datorie nepărăsită mai nainte de a sosi sfîrşitul nemerniciei mêle, după darul ce mi s-au dat den mila lui Dumnezău, să neguţitoresc duhovnicească neguţitorie şi să dau celor ce sînt supt ascultarea noastră talandul care m-au încrezut Domnul. Şi aceasta am făcut la tălmăcirea aceştii Sfinte Scripturi, făcînd multă nevoinţă şi destulă cheltuială, despre o parte puind dascăli ştiuţi foarte den limba elinească, pe preaînţeleptul cel dentru dascali ales şi arhiereu Ghermano Nisís, şi, după petrêcerea lui, pre alţii care s-au întîmplat, şi despre altă parte ai noştri oameni ai locului, nu numai pedepsiţi întru a noastră limbă, ce şi de limba elinească avînd ştiinţă ca să o tălmăcească, carii luînd lumină şi dentr-alte izvoade vechi şi alăturîndu-le cu cel elinesc al celor 70 de dascali, cu vrêrea lui Dumnezău o au săvîrşit precum să vêde. Şi măcară că la unele cuvinte să fie fost foarte cu nevoie tălmăcitorilor pentru strîmtarea limbii româneşti, iară încăş avînd pildă pre tălmăcitorii latinilor şi slovênilor, precum aceia aşa şi ai noştri le-au lăsat precum să citesc la cea elinească.

Şi după isprăvirea tălmăcitului aceştii folositoare şi sfinte ostenêle, luînd după cum să cade şi voie de la sfînta şi muma noastră besêreca cea mare, s-au dat în tipografie de s-au tipărit în sfînta Mitropolie den Bucureşti, fiind arhiereu şi păstoriu creştinescului acestuia norod preasfinţitul părintele nostru chir Theodosie mitropolitul. Şi spre aceasta m-am îndemnat ca să să dea la toţi dumnezăiescul cuvînt, ştiind bine că Dumnezău au poruncit sfinţilor săi ucenici şi apostoli să propoveduiască pre făcătoriul de viaţă, cuvîntul său la toată zidirea, ca să nu rămîie cineva neluminat de strălucirea darului său, care vedem pănă în zioa de astăzi că n-au rămas nici un neam, nici o limbă (macară şi varvară şi carii la cêle de apoi hotară ale lumii depărtaţi)[1] ca să nu citească întru a lor limbă dumnezăiasca Scriptură, care nu iaste dentr-alt/fără cît den darul Duhului Sfînt, care în zioa de petdesetniţă au deşchis

[1] Paranteze în text.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

фъръ кѫ̀т дн̑ дѫ́рѣ дхѵ̑лѣй сфн̑ть, Ка́ре ѳ҃ѵ̈сѹ́ дe пе̑тдесе́т̑ницѫ ѫ̑ѣ дешѝке́сѧ тѹ́ра сфн̑цилѡ̑
а̑по́столи, Шѝ гро́бедѣ̀ кѣ то́а̑те фе̑ѧ́рилe дe ли́мбн кѹ̀бж́и́тѣ̀ лѣи дмн̑зъ́ѣ, Пе́нтрѣ кѣ
нѣ сж́и̑тъ та́инеле кредѝни́цїй но́стре ка а̑ле е̑лефсинѣ̑ннлоу̯ сѫ зи́кѣ а̑скѹ́нсе шѝ ѳ҃ки́се, Че́ѳци сѫ ка́де
сѫ а̑ дѫ́рѹрилe чѣ̑ле вога́те а̑ле лѣи дмн̑зъ́ѣ пе́нтрѣ спъсе́нїѫ ло́ре, Ка́ре фъръ де чнти́рѣ сфи́й
тей скрипту́ри че не тълмъчѣ́ше сѫ кѹно́щем̑ шѝ пре́ ѳ҃шине шѝ пре́ дмн̑зъ́ѣ, А̑́сте фъръ
де пѹти́ницъ а̑ле добж́ди̑, Черчета́ци скрипту́рile зи́че дмн̑ѣ́, кѫ ѳ҃трѣ а̑ѵ̑е́стѣ сѫ ѳ҃ѵ̑е
то́алѫ конощи́нца че́лор дмн̑зъ́е́ши шѝ о́мене́ши лѹкрѹ́ри, А̑ѵ̑е́стѣ кѹпри́нде порѹ́нчилe шѝ лѣ̑
ѵ̑е лѣи дмн̑зъ́ѣ, Ка́ре порѹ́нчи ж́есте ѳ҃целе́ч̑ѝнѣ, чѣ̑ж ка́ре фа́че пре́ о́мь а̑девъра́т̑ о́мь,
Пре́ кѹ́м кѣ ма́ре ѳ҃целѣ̑уере, шѝ пре̑ ѳ҃целе́пту́ѣ соломо́н ѫ̑ѣ а̑ле́сь а̑ча́ста, о҃у̑нде
зи́че дe дмн̑зъ́ѣ те тѣ́ме, Шѝ порѹ́нчилe лѣи пъзѣ́ше, кѫ а̑та́ста е̑ то́т о́мѣ̑
шѝ чѣ̑ маи́ дe а̑по́и скрипту́ра ж́есте ка́ре а̑флѫ ра́нѣ̑. о́мѹлѹи сѧ́ ра́и фа́че
пре́ о́мь, Ро́гь дарь сѫ пр҃имни́ци кѣ сѹкѹ́рѣ чѣ сѹ́нѫ ѳ҃дѹра́ре
кѣ ка́ре и̑нѣ́ невои́т̑ пе́нтрѣ фолосѹ́ѣ о҃бще́сь шѝ сѫ рѹга́ци
пре̑ дмн̑зъ́ѣ шѝ пе́нтрѣ а̑но́естрѫ спъсе́нїе .

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

gura sfinților apostoli și propoveduia cu toate fêliurile de limbi cuvîntul lui Dumnezău, pentru că nu sînt tainele credinții noastre ca alc elefsinênilor să zacă ascunse și închise, ce toți să cade să ia darurile cêle bogate ale lui Dumnezău pentru spăseniia lor, care, fără de citirea Sfintei Scripturi, ce ne tălmăcêște să cunoaștem și pre însine și pre Dumnezău, iaste fără de putință a le dobîndi. „Cercetați scripturile“ !, zice Domnul, că întru acêstea să închêie toată conoștința celor dumnezăiești și omenești lucruri. Acêstea cuprind poruncile și lêgea lui Dumnezău, care porunci iaste înțelepciunea, cêea care face pre om adevărat om, precum cu mare înțelêgere și preaînțeleptul Solomon au ales aceasta, unde zice : „De Dumnezău te tême și poruncile lui păzêște“, că aceasta e tot omul, și cea mai de apoi Scriptura iaste, care află raiul omului sau raiu face pre om. Rog dară să priimiți cu bucurie cea bună îndurare cu care ne-am nevoit pentru folosul obștesc și să rugați pre Dumnezău și pentru a noastră spășenie.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

ПРѢЛЮМИНѢТЮЛЮ ПРѢ КРЄЩИНЮЛЮЙ,

прѣ слъвитюлюи, нептърнаи дє Хс, домнѫ шй съвлъдюйторй âтоатѣ оуґго
блаґтїа, Їѡ, шѣкѣ, кѣтакозино, бѣсарабъ, коєкоѫ
драгостѣ нѣ фтрѫ Хс, шй âпостолѣска сабенїе âдѫчем
мърїей тале.

Амюль чєль чє âсте дестъкрѫшй дентрѫ âчаста съкѫноащє кѫ âстє дестъкрѫшй, кючи пѫ
рѫбъ сокотѣла шй гѫндюль люй аре ла стъкрѫшитюль âчєла, Пентре каре âсте дела
домнѫлѫ, фкють шй зидить, каре сътъкрѫшить нѫ âсте âлтул, фрѣ тъкѣть фѣюшй
домнѫлюй, Дирептъ âчѣа ла âпокалипсѫнєа зиче, єй сѫнть чєль дентъю шй чєль де âпо,
шй чєва съ âсемнѣзе кѫ âчаста, фрѣ кѫть, єй сѫнть чєль дентъю, âдекъ дентрѫ
каре сѫнть тоате дерѫнде шй сомюль ман бѫтосъ âѫ люать âчєпътѫра, шй ла âчѣа съ оуй
тъ, єй сѫнть чєль де âпой, âдекъ прекюм âчєпътѫра тъкрѫширй люкрюрилорь шй âсомюлюй
âсте, âша âсте съкрѫшитъ чє дестъкрѫшитъ, ла мине съ âпъсе съкрѫшитюль ла мине съ нъ
искъ, кѫ дебѣр нъзюй âнрѣ бѣр перй, єй сѫнть чєль дей тъю шй чєль де âпой, шй вєнкедѣ,
шй кѫсокотѣле де âсте âдесъвръть âчєстъ, фй ре ш поѫта сомюлюй кълалѫнь сємнѫ съюнть
ла домнѫлюй, шй нѫнюма ной сѫнїй крединчюши шй дрептъцїй шй крещинїй, карїй âвємь âчѫ
вѣщїй, Чєтъкма шй пъгънїй, чєн чѣлоть фѣлна де фрѣ де лѣче âтоате Знєле факу, âш
âдюкь âминте де домнѫлюй шй ла роаспъ, Пентрѫ кюши єй дела домнѫлюй ѫѫ фїнїца, шй фирѣ
ще фши кѫють съкрѫшитюль лосъ, мъкаръ кълънѫєскь де пѫрте дела домнѫлюй, кѫль єй дюль
де ран, Їаръ фкюши âжѫнце âчаста ка съкѫноацремь, кѫ фирѣєскь поѫть тряце пре сомени
ла домнѫлюй, ка спрє чєль де âпой съкрѫшить, спрє каре сой чинє съва оунтъ прекюм съкаде â
чєла âсте де съкрѫшитъ, шй дѣкан âсте гѫндюль люй âколо съкѫноаще кѫ âсте де съкрѫ
шитъ, Дирептъ âчѣа тоци чєн сѫнй шй дирепци, каре сінє âѫ вѣщѫнть фюме, Зичемь кѫ
дестъкрѫшитъ, шй ман бѫтосъ декѫть тоци, ефнцїй âпостол, шй кѫци коєскь шй лъкрѣз
лъкрюрй âпостолєщи, Пентрѫ кѫ âчєщь ман предѣсѫпра кѫноскь пре домнѫлюй кѫ âсте сінєле
чєль де съкрѫшитъ, шй съкрѫшитюль чєль дѫпъ оурмъ, Дирептъ âчѣа съ Знче ла кѫнтърѣ
кѫнтърнаось, спѫнем пре каре âѫ нѫитъ съфлетюль мѣю, оѫнде пѫщи, оѫнде шезй, оѫнде
цїй слѣба, шй фъбрацїа та домнѫлюй мѣю, шй пентрѫ каре лъкрѫ âсте домнѫлюй причинѫ де
съкрѫшитъ, шй съпохтѣще Зинѫ дентрѫ драгоасте, каре фтрей кѫпърй съ фпърте, фтюю
пентрѫ нѣм, âдоса пентрѫ крединчїе, âтреа пентрѫ фапте, съзичем дарь, пентрѫ нъ дей
тюю, мъкаръ кювоинца бѫнь âсте ман педѣсѫпра, кѫндь нѣмюль съланцѣще деѫкнътюци,
ка фърѣмъ люй âвраам, каре сѫ âлесь пентрѫ бѫна воинцъ, âкѫндь тътъ фкнътюрю де нъдо
ан, нъръ кѫндь кѫрь âмѫндоаса, шй воинца бѫнъ шй нѣмюль, фтрѣ де âсъмънаре âсте бъго
родїа, Дирептъ âчѣа лъѫдѣм пре мареле костантинь, кючи ѫѫ фоасть дентрѫ фтърацї, шй
фїй, шй непоць, шй âлцїй мюлци пре карїй лъсъмь, ѫдестюлѫндюне, кючєль песте тот дестъ
шитъ Їс, ка сюлюдъ маре âекътъръ дюль чєль сфнць, кючи âсте де фтъръцєск шй пъгн
вшъск нѣмь, нъминдюсь фїюль люй дъдь, шй фїюль люй âвраам, шй ла âпокалипсѫнє Зиче, кѫ
тъ ѫѫ бнрѫнть лѣюль чєль че âсте дей фѣлюль боудїй фъдъчина люй дъдь, âдоса пентрѫ пре
днчїа, кѫ мюлци сѫнть мари деспре бѫна крединцъ, нъръ нюсь кѫноскь, дерѣмече чєлора че
ѫѫ марекѫвѣнцъ ледь домнѫ шй крединчїе, шй кѫноскѫци фй фаче, кѫ ей поѫтєск пре домнѫ
ка прѣнь дестъкрѫшитъ фъкътюрю де вине, Прекюм шй дъдь дѣкан Зисе домнѫлюй прекюм єс
âрѫтъ ла âшай тєле кѫпь ла âдоса фпърцїе, лъѫтютъмь дѣнь стѫлюль Онасюр
шй тѣмь фъкѫть нѫминъ, дюпъ нѫмєле чєлоръ мари карїй сѫнть пре пъмѫнть,
шй ель рѫспѫнсе, нѫ âсте âлтул ка тине, шй нѫ âсте домнѫлюй âфѫрѣ дентине, âтреа пен
трѫ фапте, де каре съ лѫѫдь моусй де кътръ домнѫлюй, кѫ сюл âфлѫт крединчось фтоатъ ка
са люй домнѫлюй, кѫ дѫндюй сфїе маре бонѫдь, шй пънторю де лѣче люй гераниь, Кѫндь
грешѣ нородюл ла домнѫлюй тъе, Омержѣ, чєрта, нъръ кѫндь кѫртѣ спрє дюнсюл шй сю
дѣе, ель съ рюгѫ пентрѫ ей, нѫ пентрѫ âлтъ чева, пентрѫ кючи де маре лъкрюри съ фкрѣ
нинсе âфй послюшторю, де съкрѫшитъ кѣтѣ прѣ домнѫлюй, Шй прѣ дюнсюл âбе съкрѫшїт
чєл де âпой, Прѣ кѫм шй âпостолїй пентрѫ кючи фъчѣ лъкрюрле чѣле не âсъмънате, поф
тїа съ моарь ка нище съкрѫшици, шй âфй кѫ Хс, чєл де съкрѫшитъ, оунїй съкрѫшири ка â
чєщїа тѣи фърѣднюшитъ âфй мърїатъ, Дирептъ âчѣа шй гѫндюл де съкрѫшитъ фѫ тинѫи
ностръ домнѫлюй ка спрє съкрѫшитюль чєл де âпой, фтюи пентрѫ нѣм, пентрѫ кѫ чєл пърнй

mѣ

PREALUMINATULUI, PREACREŞTINULUI,
preaslăvitului, iubitoriului de Hristos domnu şi oblăduitoriu a toată Ungrovlahia,
IOAN ŞERBAN CANTACOZINO BASARABĂ VOIEVOD,
dragostea cea întru Hristos şi apostoleasca blagoslovenie aducem măriei tale.

Omul cel ce iaste desăvîrşit dentru aceasta să cunoaşte că iaste desăvîrşit, căci pururea socoteala şi gîndul lui are la săvîrşitul acela, pentre care iaste de la Dumnezău făcut şi zidit, care săvîrşit nu iaste alt fără cît însuşi Dumnezău. Direpţ acêea, la Apocalipsis zice : „Eu sînt cel dentăiu şi cel de apoi.“ Şi ce va să însemnêze cu aceasta fără cît „eu sînt cel dentăiu“, adecă dentru care sînt toate, de unde şi omul mai vîrtos au luat începătura şi la acêea să uită. „Eu sînt cel de apoi“, adecă precum începătura săvîrşirei lucrurilor şi a omului iaste, aşa iaste săvîrşirea cea desăvîrşit la mine să aibă săvîrşitul, la mine să năzuiască, că, de vor năzui aiurea, vor peri. „Eu sînt cel dentăiu şi cel de apoi“, şi vei vedea şi cu socoteală de iaste adevărat acesta. Firêşte pohta omului ca la un semnu să uită la Dumnezău, şi nu numai noi, bunii credincioşi şi direpţii şi creştinii, carii avem lêgea vieţii, ce tocma şi păgînii, cei ce tot fêliul de fără de lêge în toate zilele facu, îş aduc aminte de Dumnezău şi-l roagă, pentru că şi ei de la Dumnezău au fiinţa şi firêşte îşi caută săvîrşitul lor, măcară că lipsescu departe de la Dumnezău cît e iadul de raiu. Iară încă şi ajunge aceasta ca să cunoaştem că firească pohtă trage pre oameni la Dumnezău ca spre cel de apoi săvîrşit, spre carele oricine să va uita precum să cade, acela iaste desăvîrşit ; şi deaca-i iaste gîndul lui acoló să cunoaşte că iaste desăvîrşit. Direpţ acêea, toţi cei buni şi direpţi, care bine au vieţuit în lume, zicem că-s desăvîrşit şi mai vîrtos decît toţi Sfinţii Apostoli şi cîţi voiescu şi lucrează lucruri apostoleşti, pentru că aceştia mai pre deasupra cunoscu pre Dumnezău că iaste binele cel desăvîrşit şi săvîrşitul cel după urmă. Direpţ acêea să zice la Cîntarea cîntărilor : „Spune-m pre carele au iubit sufletul mieu, unde paşti, unde şăzi, unde ţi-i slava şi împărăţiia ta, Dumnezăul mieu“ ? Şi pentru care lucru iaste Dumnezău pricînă desăvîrşit şi să pohtêşte ? Zicu dentru dragoste, carea în trei chipuri să împarte : întăiu, pentru neam, a dooa, pentru vrednicie, a treia, pentru fapte. Să zicem dară pentru cea dentăiu, măcară că voinţa bună iaste mai pe deasupra, cînd neamul să lipsêşte de bunătăţi ca în vrêmea lui Avraam, care s-au ales pentru buna voinţă, avînd tată închinătoriu de idoli ; iară cînd cură amîndoao, şi voinţa bună şi neamul, fără de asămănare iaste blagorodniia. Direpţ acêea lăudăm pre marele Costantin, căci au fost dentru împăraţi, şi fiiu şi nepot, şi alţii mulţi pre cari-i lăsăm, îndestulîndu-ne că cel peste tot desăvîrşit, Isus, ca o laudă mare ia de cătră Duhul cel Sfînt, căci iaste de împărătesc şi patriêşăsc neam, numindu-să fiiul lui David şi fiiul lui Avraam. Şi la Apocalipsis zice : „Iată, au biruit leul cel ce iaste den fêliul Iudii rădăcina lui David“. A dooa, pentru vredniciia, că mulţi sînt mari despre buna credinţă, iară nu să cunosc, de vrême ce celora ce au mare cuviinţă le dă Dumnezău şi vrednicie şi cunoscuţi îi face, că ei pohtesc pre Dumnezău ca pre un desăvîrşit făcătoriu de bine, precum şi David, deaca-i zise Dumnezău, precum să arată la al şaptele cap, la A dooa împărăţie : „Luatu-te-am den staulul oilor şi te-am făcut numit după numele celor mari carii sînt pre pămînt“. Şi el răspunse : „Nu iaste altul ca tine şi nu iaste Dumnezău afară den tine“. A treia, pentru fapte, de care să laudă Moisi de cătră Dumnezău, că s-au aflat credincios în toată casa lui Dumnezău, că dîndu-i să fie mare voivod şi puitoriu de lêge lui Israil, cînd greşiia norodul la Dumnezău tăia, omorîia, certa, iară cînd cîrtiia spre dînsul şi-l suduia, el să ruga pentru ei, nu pentru altceva, pentru căci de mare lucruri să învrednicise a fi posluşitoriu, desăvîrşit iubiia pre Dumnezău şi pre dînsul avea săvîrşitul cel de apoi, precum şi Apostolii, pentru căci făcea lucrurile cêle neasămănate, poftiia să moară ca nişte săvîrşiţi şi a fi cu Hristos cel desăvîrşit. Unii săvîrşiri ca aceştiia te-ai învrednicit a fi măria ta. Direpţ acêea şi gîndul desăvîrşit îl tinzi cătră Dumnezău, ca spre săvîrşitul cel de apoi. Întîiu pentru neam, pentru că cel părin/tesc să trage despre diregătorie de patrichii şi

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

тѣскѣ ѣ трѣ дѣспре дрѣпѣторїѣ де патрїкїй, Шй де сфѣтѣнїчй фпѣрцїй грїчѣщй, пѣскѣ
ѧѵ фѣсть пре врѣмѣ ѧѵй Їѡѧ́н бапцїн, чѣ́ че ѣрѧ пѣхарнїкь шй дмнь дрѧкѣй, Їѡѧ́н кѧнта
кѡзнѡ, кѧрле ѧѵ сѡщнт ѧсѫпра гнѡѕѣзнлор чѣлоу де ла гѡдѣсь, пре ла лѣтѫ, ѧ сѕѕ, де лѧ
Хс. Кѣрѫ, непѡт ѧѵфѣсть чѣла чешй фпѣрат царигрѧдѫлй ѧѵ ѧтѫнсѫ, Їѡѧ́нь кѧнта кѡзнѣ,
нѫ нѫман сѫфкѧт ла чѣле полнтнчѣщй шй йскѫснт де мѫ́та вѫнѣтате, че ѧвѣ спре чѣн де
сѫпть Пѣпжнрѣ, че шй ѧлѣсь вогослѫвь, ѧтжй кѣ ѧѵ хѫлнт чѣле пѣмжнтѣщй, шй ѧѵ ѧтѫнсь
пре пѣмжнт фѫрь, кѣ ѵѫй ѧлть ѧпѣстол нсѫ. Пре, Хс нѫман шй нѣнндѫ шй кѣщнгѫндѫль.
Шй ѧдсѫ кѣ ѧѵ тжлмѣчнт дѫн дмнзѣѣскѫ дХ. Кжнтѧрѣ кжнтѣрнлор, кѧре тжлмѣчнрѣ ѧ
чѣ ѧсѣмѣнѧре нѣчн ѧѵ прѣнмнт нѣчн ва прѣнмй фѣчн. Дтрѣ кѣ ѧѵ ѧкопернт Хѫлеле шй ѣле
Пѣмѣле прорѣкѫлй чѣлй мнѣчннѣсь, лй мѫ́т денжть ѧлт фѣще кѧре, Шй дупѣ ѧчѣ лѣѵ
мѫ́ттрѧт шй вѧсне лѣѵ ѧрѣтѧ́т кѵ сила кѵвжнтѫлй, шй кѵ пѵтѣрѣ скрнптѫрлор. Дѣчн де
ѧѵ-спрѣсь дупѣ ѧчѣ фѵнй дѧскѧл ѧй рѣсфрнтѫлй шй ѧн ѧпѵсѫлй фпотрнва мнѣчнй пѧй
гѣрчтѫлй ѧчѣлѫ, дела ѧчѣста ѧѵ лѫ́ть прнчннле, шй ѧскрне шй ѧлъса скрнсорн бѫне шй кѵ
тѣрѣ. Дѣчн дѣнтрѵ ѧчѣла ѧѵ фѣсть шй ѫсте нѣмѫ мѫрѣй тѧле сѧвѣнт, шй ла полнтчѣщй
ле стѣпжнѧрй лѫдѫ́т, шй ла дмнзѣѣска крѣдннцѣ вестнт, шй ла дѵховнчѣска фцелепѵнне
мнѣнѧ́т. Дерѣпть ѧчѣ шй пре врѣмѣ ѧѵй сѫ́тѧй сѫлмѧнь, фернѫтѫ стрѣмошѫ мѣ
рѣнтѧ́ѫ. Дмнтрѣ Кнта кѡзнѡ, кѵ мѫ́та ѧѵй фцелепѵне ѧѵ ѡпрнт шй нѧѵ сѫрпѧть пѣ
гжнй снсѣрнчнле цариградѫлй, пре кѵм фѫ ѧѵѡѧсе кѵ сѧбѣ, шй ѧвѣ дрепта́те дупѣ лѣрле
ѧрь сѣнь лѧсе ѧколѡ снсѣрнчѣ де крѣщнн. Шй дупѣ ѧчѣла пѣнть фѵнѣла мѫрѣнтѧле, врѣ
нйнь де мнѵне ѫсте чѣ ѧѵдѧт нѣмь ла мѫрѣнтѧле. Пре кѵм мѫрѵрнсѣщ чѣ нѣнтѧре де
дмнзѣ ѣтѧцѣ. Дфернѫтѫлй пѣрннтелй мѫрѣнтѧле рѣпосѫтѫлй Константнн кнта кѡз
нѡ, кѧре чнстѣ вѫнѣтѫцїй ѧѵй ера ман пестс тѡате ѧѵмѣ. Їѧр шй десре пѧрте манчнй
мѫрѣнтѧле, фтрачесташ кнп ѧѵ фѣсть шй ѫсте, Пентрѵ кѣ васарѧѣ дупѣ кѵм знче пѣсорн
кѵ́ѧ кѧре ѣ цѣмѣ хѧлкокѡндна, ла ашапѣ кѧрте ѧнѣсорѣй ѧѵй, Фѣстѧ пе врѣмѣ ѧѵй сѵ́ѧ
Тѧнь мѫра́т татѫ ѧѵй мехмѣт, чѣлй че ѧѵ ѧ́ѵѧть цариградѫ, ѧѧдѫнѧ нѣм де дмнѣс. Де
врѣме че ѧчѣста ѧѵ ѧдѵсь пре дѧнь февѡрѵ ѧѵй свѣрѧѣ дмнѡ цржй рѵмжнѣщй, Кѣ шй ѣ
стрѧѣ ѧдекѣ дмнь ера дупѣ ѧ ѧчѣстѵ ѧ пѣсторїе кѧре скрне ла ѧнѡѧсолѣ кѧрте, кжнды дол
нїѧ цржй рѵмжнѣщй, знрѵ пѣнть ла мѧрѣ нѣгрѫ, Дерѣме че шй четѧтѣ кнаїй, ѧѵ фѣст
пѧрте де цара рѵмжнѣскѣ, Кѣ шй ваѧ́ бсѫдь дей тра чѣлаш нѣмь, ѧѵ дмнит пре ла лѣтѫ,
ла Ѵне, дела Хс. Їѧр дей врѣмѣ ѧѵй свѣрѧѣ бѫдь, шй ѧлѵй дѧнь бсѫдь, дей ѧѣмь
ѣлнѣскѣ пѣсторїе кжй непѡцн де ѧнаїй ѧѵ дмнит, ѫсть ѧѣмь мїй де ѧлте пѣсторїй, кѣчн кжд
непѡцей ѧѣро дмнїѧ шй сѣ нѵмїѧ свѣрѣѣщй, кжнды ера вѡѧрн, мѣнѧрѣ кѣ пѣнтрѵ здвнгїѧ
стѣпжнторнлор чѣлоу тнрѧнн сѣнемѧ шй ѣн февѡрн де дмнь кѵ ѧлть нѵме, Шй ѧчѣста сѧѵфѣ
кѵть де мѵ́ѧте ѡрн, пѣнть ла шѣрвѧй боескодь, Пѵрнтелє мѧнчей мѫрѣнтѧле дѧмнїй ѣлнїй
Кѧре шй кѵ лѵкрѵ шй кѵ кѵвжнтѵ ера прѣ ѧѵмнѧтѣ, шй пѣнѣ ла матєй боескодь чѣл бє
стнт, шй пѣнѣ ла Константнн боескодь чѣль десре мѵмѣ ѡѵнкнѧ мѫрѣнтѧле, шй пѣнѣ ѫдѵле
ле мѫрѣнтѧле прѣ ѧѵмнѧтѣ. Дерѣпть ѧчѣѫ шй вредннчѣѫ мѫрѣнтѧле не ѧсѣмѣнѧть ѫсте,
Кѣчн кѣнѣмѵ́ѧ шй десре Тѧтѣ шй десре мѵмѣ, сѣтрѧце де мѵ́ѧте фпѣрцїй шй дмнїй,
мѣкѧрѣ кѣ сѧбѣнт ѧѵ фѣсть, кѣрѣ дѵѣ де ѧпой фтрѵ вонрѣ сѧвѫѣ, Їѧр мѫрїѧтѧ пре ѧчѣ
ста ла пѵтѣре дмнѣскѣ лѧй рѧднкѧт, ѫсть дмнндѫ, кѣрѣ фпѣрѣтѣще, Шй стѣпжнндѫ, кѣ
рѣ кѵмѧре нѵвѣнѵць, порѣдѵѫлй пѣѣцѵнторн фѣнндѫ, кѣрѣ де порѣдѫ ѧпѵрѵтѫ гнѣѣ, шй спрѣ
лмѣнн фѣнндѫ фѣкѣторн де вѣне, Пентрѵ кѣ прѣ мѧтнѣѣ ѣщи шй дѵѧчѣ фѣнѣторн де вѣне, кѣ
вѣрнѣщй, шй вѣне ѡбладѵещй кѣрѣ нѧн прѣ ѧлтѫ ѧсѣмѣнѣ, пѧнѣщй кнпѫ пѣрнтѣскѣ чѣѧ
фпѣрѣтѣскѣ, Їѧр мѧн вѧрѣѣскѣ чнстє стрѣмошлор фѣкѧндѵтє, ѧѵ де стрѣмош чнстнндѵ
те. Дерѣпть ѧчѣѫ дѣрѵнтѵцнсѧ шй чѣле пестс фнре ѧѵ рѵрн, нѵнѵмѧй кѣчн дей ѣнерѣще
тѣй ѧрѣтѧ́т ѧѵмнѧ́т спре полнтчѣщнле стѣпжнрн, шй спре тѡате тѣй ѧрѣтѧ́т щнѵѣть.
Шй ла прнмѣ́дїнле врѣмїй ѧлѣсь ѿ. кжрмѵнторн, шй кѵрѣцнторн, де трѧнїй патрїѣ, шй де
ѡбщѣ сфѣтелор мжнстнрн шй снсѣрнчн дей темелє сѫнь кнпторѣ, шй фнепторн дмнзѣѣскѵ
ѧѵй мормѫнтѣ, шй сфѣтѵлй мѵнтелй ѧдѡнѵлй де мѵ́ѧте ѡрн фтрѵ мѵ́ѧте ѧѵѫторн. Шй
чѣ де кѧть тѡате ман мѧре, сфѣтєи шй кѧдѧлнчещй шй ѧпостолнчещй снсѣрнч, фмѵ́ле пѣцн
тѣй ѧрѣтѧ́т ѧѵѫторн кѵ мѵ́ѧте фѣѧнрн кѧре ѧѵкрѵ ѧчѣста ѫсте чѣ дей тжн ѧ́ѧ сѫнѣть
цнлор. Дерѣпть ѧчѣѫ фѣтѵе патрїѧрхѫ царигрѧдѫлй, скрнндѫ кѣтрѣ мнхаѧнь, врѵн
торнѫ сѫѵагатєй, знче, ѧдекѣ чѣлѣлѧте ѧѵкрѵрн, мнчн, ѧдѵсь фолосннцеле, кѣрѣ нѣсѣнѣ ка
ре ѫсте пентрѵ снсѣрнчѣ немѡ́ѧрте кѣщнгѣрн, немѡртѫлй сѫфлет ѧѵкрѣѣѫ, шй ѧкѵцн врѣ
рнїй фтѧн, кѣскрнптѵра чѣ нѣсѫ рѧспнптѣ фѣнндѫ, дупѣ нѣсѣдѫ чѣль вѣскн, шй кѵ не
вѣ ѧфлѧ́тѣ ѧсѣчнтн, де прѣсѫцїй чѣн де цѣрѣ, ла рѧндѵнѧла тнпнкѵлй ѣлнїскь, спре ле
скн четѵре сѫлй токмнтѣ. Дѣоѧ кѣ сѫлй тжлмѣчнт фѧнмѣ рѵмжнѣскѣ, шй сѫлй тнпѣрй
шй днйтрѧмпѣрѣтѧле кѧтѵнѧѣ, ѧтжѣ кѣрцн фѣкѧндѫ ѧѣй дѧт мѧнчй снсѣрнчй ѧсѣчн
тй. Дтрѣ кѣѣскѧ скрнптѵрѣ тжлмѣчнндѫсѡ пре ѧнѵѣѧ рѵмжнѣскѣ ѧѫѣѣ ѧсѣ чнтй сѫлй

фѣ

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

de sfêtnici împărăţiii greceşti, precum au fost pre vrêmea lui Ioan Vatáţi, cel ce era păharnic şi domn Thráchiei ; Ioan Cántacozinó, carele au oştit asupra ghinovezilor celor de la Ródos, pre la leatul 1225 de la Hristos, căruia nepot au fost acela ce şi împărat Ţarigrádului au ajunsu, Ioan Cántacozinó, nu numai slujit la cêle politiceşti şi iscusit de multa bunătate ce avea spre cei de supt stăpînire, ce şi ales bogoslov ; întîiu că au hulit cêle pămînteşti şi au ajuns pre pămînt înger, ca un alt apostol nou, pre Hristos numai şi iubindu-l şi ciştigîndu-l ; şi a doa că au tălmăcit den dumnezăiescul Duh Cîntarea cîntărilor care tălmăcirea acêea asemănare nici au priimit, nici va priimi în vêci ; a treia, că au acoperit hulele şi blestemele proroculuĭ celui mincinos mai mult decît alt fieştecare, şi după acêea le-au mustrat şi basne le-au arătat cu sila cuvîntului şi cu putêrea scripturilor. Deci de au scris după acêea unii dascăli ai Răsăritului şi ai Apusului împotrivă minciunii pîngăritului aceluia, de la acesta au luat pricinile, şi a scrie şi a lăsa scrisori bune şi cu tărie. Deci dentru acela au fost şi iaste neamul măriei tale slăvit, şi la politiceştile stăpîniri lăudat, şi la dumnezăiasca credinţă vestit şi la duhovnicească înţelepciune minunat. Derept acêea şi pre vrêmea lui sultan Suliman, fericitul strămoşul măriei tale Dimitrie Cántacozinó, cu multa lui înţelepciune au oprit şi n-au surpat păgînii bisêricile Ţárigradului, precum îl luoase cu sabiia, şi avea direptate după legile lor să nu lase acoló bisêrică de creştini.

Şi după acela până în zilele mării tale, vrêdnic de minune iaste cel lăudat neam al mării tale, precum mărturisêşte cea iubitoare de Dumnezău viaţă a fericitului părintelui mării tale, răposatului Costantin Cántacozinó, carea cinstea bunătăţii lui era mai peste toată lumea.

Iară şi despre partea maicii măriei tale, într-acestaş chip au fost şi iaste, pentru că Băsarabă, după cum zice istoricul care să chiamă Halcocóndil, la a şaptea carte a istoriei lui, fost-au pe vrêmea lui sultan Murat, tatăl lui Mehmét, celui ce au luat Ţárigradul, al doilea neam de domnie. De vrême ce acesta au adus pre Dan, feciorul lui Băsărabă, domn Ţării Rumâneşti, că şi Băsărabă adecă domn era după a acestuiaş istorie, care scrie la al noaolea carte, cînd domniia Ţării Rumâneşti biruia până la Marea Neagră, de vrême ce şi cetatea Chiliei au fost parte de Ţara Rumânească. Că şi Vlad vodă dentr-acelaş neam au domnit pre la leatul 1455 de la Hristos, iară den vrêmea lui Băsărabă vodă şi a lui Dan vodă, de nu avem elinească istorie cîţi nepoţi de ai lor au domnit, însă avem mii de alte istorii, căci cînd nepoţii lor domniia şi să numiia Băsărăbeşti, cînd era boiari, măcară că pentru zavistiia stăpînitorilor celor tirani să chema şi ei feciori de domn cu alt nume. Şi acesta s-au făcut de multe ori până la Şărban voievod, părintele maicei măriei tale, doamnii Elinii, care şi cu lucrul şi cu cuvîntul era prea luminată, şi până la Matei voivod cel vestit şi până la Costantin voivod cel despre mumă unchiul măriei tale, şi până în zilele mării tale prealuminate.

Direpţ acêea şi vredniciia mării tale neasămănată iaste, căci că neamul, şi despre tată şi despre mumă, să trage de multe împărăţii şi domnii, măcară că slăvit au fost, iară în cea de apoi întru boierie slujiia. Iară măriia ta pre acesta la putêre domnească l-ai rîdicat, însă domnind iară împărătêşte şi stăpînind iară cu mare cuviinţă, norodului povăţuitoriu fiind, iară de noroade a purta grijă şi spre limbi fiind făcătoriu de bine, pentru că preamilostiv eşti şi dulce făcătoriu de bine chivernisêşti şi bine oblăduieşti, iară n-ai pre altul asêmenea, plineşti chipul părintesc cel împărătesc, iară mai vîrtos cinste strămoşilor făcîndu-te au de strămoş cinstindu-te.

Direpţ acêea, dăruitu-ţi-s-au şi cêle peste fire lucruri, nu numai căci den tinerêţe te-ai arătat luminat spre politiceştile stăpîniri şi spre toate te-ai arătat ştiiut, şi la primejdiile vremii ales otcîrmuitoriu şi curăţitoriu de tiranii patriei, şi de obştea sfintelor mînăstiri şi bisêrici den temelie bun ctitor şi înnoitoriu dumnezăiescului mormînt şi Sfîntului Muntelui Athónului de multe ori întru multe ajutoriu, şi cea decît toate mai mare, sfintei şi catholiceştii şi apostoliceştii bisêrêci, în multe părţi te-ai arătat ajutoriu cu multe fêliuri, care lucrui acesta iaste cel dentîiu al bunătăţilor.

Direpţ acêea, Fotie, patriarhul Ţarigrádului, scriind cătră Mihail, biruitoriul Bulgariei, zice : „Adecă cêlealalte lucruri mici aduc folosinţele, iară nevoinţa care iaste pentru besêrică nemoarte ciştigări nemortului suflet lucrează". Şi ajuţi besêrecii : întîiu, că Scriptura cea noo răsipită fiind după izvodul cel vechiu şi cu nevoie aflată a să citi de preoţii cei de ţară, la rînduiala tipicului elinesc spre lesne cetire o ai tocmit. A doa, că o ai tălmăcit în limba rumânească şi o ai tipărit, şi dintr-a mării tale cheltuială atîtea cărţi făcînd le-ai dat maicii bisêricii a să citi. A treia, că Vêchea Scriptură tălmăcindu-o pre limba rumânească aiêve a să citi o ai făcut, că de vrême ce după politiceştile legi nu să cade omului

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

фъкуӣ, къдеверѣме чѣдуӣ полиӣнѣщиле лѣчи, нуӣсе кѫде сѫмулуй гриже, ънъ ши лѣчиле пре чилов, кукѫть ера май дирептъ крещинѣск румъни, спущѣ лѣчиле луй дъмнезеу. Кяре ъсте ефъ та скрипту́рѣ, ши ъдевъра́т ле румъни сау панните кувънтуле апостолуй фи́лип. Кяре ъй зи́се кътре хадъмул фъпъратулуй ефиопилор, сяре кунощи чѣле че чи́тя, прикум зи́че его́ локуи́. чѣле че нъ кунощще сънъсе кунеаскъ. Дирептъ ачѣа спре мъстра́ре зисе, дъмнезеу тѫдорилор прин гура́ сфинцилор сале пророчи, кувинтеле луй ле́ам инцелес ши кувинтеле луй ле́ам възут бине прин кътре дъмнезеу, ши ничи ъшъ нумъруо́ ъскуса́тъ. Ачаста ши ле румъни сау панните. Кънд кувънтъ прин гръндуле лор дъмнезеу, нъ ъскуса́тъ ръмъне ъкъмъ ефъ та скрипту́рѣ прин нескоинцъ мърунтале съвършѣще, ши кувинтеле съфа́че ши ламури ши ле мичи. Ши де вре ме че чѣ а́тъ́кма апостоль Костандин фъпъра́т, кънд ъй скрисе ефъ та скрипту́рѣ, ле о́сами де кътре цин, ка съ ле съвършѣск пре ле сесѣториле чѣле дин цариград, сълъдуи ши се унъстѣще, кукѫть май вартосе врѣдник де мин де лъудат ѣши мърѣа́та, кяре ле уни́ норо́д фърѣ дин кувинтеле луй дъмнезеу. Ка о́яре че луминъ фи́ндъ пънъ ъкъм съпъ ъкоперемънт ши о́пин ефъши́нѣ. Ка съ луминѣзе чѣлоу дин каса ъй сесѣторилор норо́де. Румънилор молдовѣнилоу, ши уграволахилоу. Крещинатъ ефинтъ златаусте пре румъни, пре кари ши ликхиторий нѣпуу луй фи нумѣск летописецле чѣле сесѣрещи, фъцъндъ пре уни́й дентрънший кяре ши лим ла ѣлинѣск, ши ку ате́ ъй фъцу́т пречѣ лъуцъ. Кяре мърѣата луй де ътъцъ ани о́ин ъдусе ла съвършире десъвършинъ, фъцъндъ ътът норо́де съкуете зисе ши нъпъ ате луй дъмнезеу, ши сара ши дименеца ши амъзън съ повестѣск минуните луй. Ши съ вине кувинтеле фтоа́ле врѣме пре дъмнъ, ши кънде съвоу кулка ши кънде съвоу скула, ши кънде воу изволорь, ши кънде кой шъдѣ, дупъ дъмнезе́аска порункъ, кяре грѣще ла ъ́, ъ, капь ла ъдесъ ле́ре. Ши де вре ме че уфафила епископъ гото́дилоу жисе луудат, кънре врѣме луй ка лендиани, ъй тълъмъчи́ть уунале пърци але ефинтин скрипту́рь спре ним ка лоу ка съ съ фтъръскъ о́ами́нтй нѣмулуй сеу, ден пани́нъ че кте, ъ фъцъту́рий дуулуй, ку кът ман ъвъртосе ѣши мъ рѣа́та врѣдникь де унисте, тълъмъчи́ндъ ши джндь, ку о́яре кяре пърци, че то́ате скрипту́ра, ши ничи лапуци́нъ пъртиле делини́ем, чеа фтрѣци, ши де мулте фѣлури де норо́де, ши ман къ тось фтрезна́ле фи́ндь фтръ то́ате ку кадолнъска сесѣрикь, ши съфъкуре пре кум порунчѣ ще дъмнеу, ла ъ́, ъ, капь, ълуй ісоань евангелиу, тоци фъцъци де дмнезеу. Стрекоа́ скрипа торна́ дептъмънте крединца ши мърире румънилор скрипнде, нуман пре о́ла́ши врѣмѣ ъчѣа кяре ера десупра вртъмашилоръ цѣрѣи фи нумъръ. Кяре фзнеле мърѣентале, ши епрекаци ши мулери ши тинери ъвъндь ярмъ енуно́аре сфинта скрипту́рь о́шесе фъприне, ну спре о́амени ши трупи ши сунце, че спре фпъраци́й ефиулуй ачестуя кътре чѣле духовничещи але викленѣй ши дъндь ръзбоа́ ши енуно́ндь. Пре кумъ ши дмнеу постиндь, дупъ кум зице скрипту́ра ъй енуно́т пре дяволуу, ши де яре поломе́й фпъра́туу егупетулуй ман маре ъдусе, кяре ъй тълъмъчи́т сфинта скрипту́рь ден ни́меа о́брѣсеск спре чѣ е́ннѣск, денкъ ъй зидит чѣле дела мемфи́с пирами́де. Ши ъй тимо́т чѣле па́тру кърци, де астрономїе. Ку кът ман вартосе мърѣата е́ши врѣдникь де мулте ши мари лъуде, кяре о́ан тълъмъчи́т спре ни́меа чѣ де мошїе ълокуиу, ну спре трупе прекум ачела, че пентру мънтуи́рь норо́дулоръ, ши духовни часк Христос ъкрединцъто́шиларь. Мареле костандин о́спъта́ндь пре о́яре карій ден епископи, пре кум е́сесѣте скрїе ла кѣца луй, наберуи сесе лъуде де пе́мь ши де дъдами́. Ши де фнцълцъ рь чѣ фпъръцѣск, ши де чѣле ну́мѣрь енуно́ице, ши пезме, ши пестрикери, че се кунуск ни чи се афлъ, фпреуне луукрърь ла е́улиа луй Хс, пентру ачѣа ши зице, бон сънцин е́пи пи крещинилоръ пре денафунтрь луукрънде тайнеле, Кяре ши е́й фкуми е́пикуй сънц, луукрънде фпреуне ла чѣле де афа́ре зидири де дмнезе́ещи сесѣречи, фнойри ъдуцери де ламини, ши ъпри зърь де ламини. Ши май мулць ачаста ка кувинтуа луй Дмнезеу сесе ъдасе ши сесе фъ мулцѣск спре норо́де, Ка ате́сте сънц ши ълемъринтале фпрепъторь. Кяре фцелепцѣще луй Дмнезеу тѣу нъскуи. Ши ъплекъндуте ине кувинцъторе, ши крескъндуте ши фпла дуте де дуу́ Сфинц сок тѣу ъртъта луминъндь, кулуминѣ пре чен че сънц супт ъсенуа тарь Мърїнтале, Ку сонекинць престе фире ка ачаста Дскрипту́рилоръ, Ка съ пъзѣск дум незеещиле порунчи, сесе фтърѣск фтръ вѣцъ ешѣнице, Дирептъ ате рудѣм пашиь де кум фнаинте сефи ътъта ешнъта́цѣ ши буна крединцъ пиадь, Нууман чѣлоу ден зи ѣле мърїнтале, че ши Дуума мърїнтале дтоць нѣмуа соменеск, Буна ши марь фпъцъ тури буне ши мари лукрънде, Пентру каре май ъртосе, ши че нескуси ши ешѣнице фпъ рѣцѣа Чѣрнилоу, Владичий Мърїнтале мощенире некатитѣ, Ши лъкаше не мутатъ, ши пѣзе фире фтруктъторе Думнезеещий десфътъчуни чен нестрикате ешѣчий ешѣнилоу Амин.

Десндеу ден мила луй Дмнезеу Патриа́хь Сфинтей Четъцуи Ерусалимуалуй ши ътъта палестина Ругъторь де съноу́та́цѣ Мърїнтале.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

grec a nu ști legile grecilor, cu cît era mai direpț creștinii rumâni să știe legile lui Dumnezău, care iaste Sfînta Scriptură. Și adevărat la rumâni s-au plinit cuvîntul apostolului Filip, care au zis cătră hadîmul împărătêsii ethiópilor : „Oare cunoști cêle ce citești“ ? Precum zic bogoslovii : „Cel ce nu cunoaște să nu să cunoască“. Direpț acêea spre mustrare zicea Dumnezău jidovilor pren Isaiia, precum zice apostolul cătră corinthêni : „Cu alte limbi și cu alte buze voiu grăi cătră dînșii, și nici așa nu mă vor asculta“. Aceasta și la rumâni s-au plinit ; că cu glas striin grăind lor Dumnezău, nu asculta. Iară acum Sfînta Scriptură, prin nevoința măriei tale, să citêște și cunoscută să face și la mari și la mici.

Și de vrême ce cel atocma apostol Costantin împărat, căci au scris Sfînta Scriptură la o samă de cărți ca să să citească pre la besêricile cêle den Țárigrad, să laudă și să cinstêște, cu cît mai vîrtos vrêdnic de mii de laude ești măriia ta, care la un norod întreg dai cuvîntul lui Dumnezău ca oarece lumină fiind până acum supt acoperemînt și o pui în sfêșnic ca să luminêze celor den casă ai besêricii noroade : rumânilor, moldovênilor și ungrovlahilor.

Creștinat-au Sfîntul Zlataust pre rumâni, pre carii și lăcuitorii Nistrului îi numesc lêtopisețile cêle besereceșți, învățînd pre unii dentr-înșii carte și limba elinească, și cu acêea au învățat pre ceialalți. Iară măriia ta lipsă de atîția ani o ai adus la săvîrșire desăvîrșit, învățînd atîtea noroade să cugete zioa și noaptea lêgea lui Dumnezău, și sara și dimineața și amiázăzi să povestească minunile lui și să binecuvintêze în toată vrêmea pre Domnul, și cînd să vor culca, și cînd să vor scula, și cînd vor călători și cînd vor ședea, după dumnezăiasca poruncă, care grăiêște la al 6⟨-lea⟩ cap, la A doa lêge. Și de vrême ce Ulfíla, episcopul gotthilor, iaste lăudat că pre vrêmea lui Valendian au tălmăcit unile părți ale Sfintei Scripturi spre limba lor ca să să întărească oamenii neamului său den pîinea cea vie a învățăturii Duhului, cu cît mai vîrtos ești măriia ta vrêdnic de cinste tălmăcind și dînd nu oarecare părți, ce toată Scriptura, și nici la puțină părticea de limbi, ce la întregi și de multe fêliuri de noroade, și mai vîrtos împreunate fiind întru toate cu catholicească besêrică, și să făcură, precum poruncêște Domnul la al 6⟨-lea⟩ cap al lui Ioan evanghelistul, toți învățați de Dumnezău.

Strabón, scriitoriul de pămînt, vrédniciia și mărirea rumânilor scriind, numai pre ostașii vremii aceiia care era asupra vrăjmașilor țării îi númără ; iară în zilele măriei tale și bărbați și muieri și tineri, avînd armă biruitoare Sfînta Scriptură, oștesc împotrivă, nu spre oameni și trup și sînge, ce spre împărații veacului acestuia, cătră cêle duhovnicești ale vicleniei și dînd războiu și biruind, precum și Domnul postind, după cum zice Scriptura, au biruit pre diavolul. Și de are Ptolomeu, împăratul Eghipetului, mai mare laudă, care au tălmăcit Sfînta Scriptură den limba ovreiască spre cea elinească, decît au zidit cêle de la Memfés piradime și au tocmit cêle patru cărți de astronómie, cu cît mai vîrtos măriia ta ești vrêdnic de multe și mari laude, care o ai tălmăcit spre limba cea de moșie a locului, nu spre trufă precum acela, ce pentru mîntuirea noroadelor și duhovnicească hrană a credincioșilor.

Marele Costandin, ospătînd pre oarecarii den episcopi, precum Evsévie scrie la viața lui, n-au vrut să să laude de stemă și de diadimă și de înălțarea cea împărătească și de cêle lumești biruințe și pompe și isprăviri, ce să bucura, căci să afla împreună lucrătoriu la evangheliia lui Hristos. Pentru acêea și zicea : „Voi sînteți episcopi creștinilor pre denlăuntru lucrînd tainele, iară și eu însumi episcop sînt, lucrînd împreună la cêle de afară zidiri de dumnezăiești besêreci, înnoiri, aduceri de lumini și aprinzări de lumini“, și mai mult aceasta ca cuvîntul lui Dumnezău să să adaogă și să să înmulțească spre noroade. Ca acêstea sînt și ale mării tale îndireptări, care înțelepciunea lui Dumnezău te-au născut, și, aplecîndu-te bine cu bunătățile și crescîndu-te și împlîndu-te de Duhul Sfînt, ochiu te-au arătat luminînd cu lumină pre cei ce sînt supt ascultarea mării tale, cu o nevoință preste fire ca aceasta a Scripturilor, ca să păzească dumnezăieștile porunci, să să întărească întru viață vêcinică. Direpț acêea rugăm ca și de-acum înainte să fii a toată bunătatea și buna credință pildă, nu numai celor den zilele mării tale, ce și în urma mării tale a tot neamul omenescu buna și marea învățătură, bune și mari lucrînd, pentru care mai vîrtos și cea nespusă și vêcinică împărăția ceriurilor va dărui mării tale moștenire neclătită și lăcaș nemutat și peste fire întru cîștigarea dumnezăieștii desfătăciuni cei nestricate în vêcii vêcilor, amin.

Dositheu, den mila lui Dumnezău, patria⟨r⟩h Sfintei Cetăți Ierusalimului și a toată Palistina, rugătoriu de sănătatea mării tale.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

А҃ К҃ Х҃ Ч Н Л О Р Ь Д М Н З Ъ Б́ Щ І Й С К Р И Т О́ Р И Д Е С Л У Ш И́ Р Є

фа́ирѣ , лн҃ а҃
Є҆ширъ , лн҃ л҃д҃
Левитиконъ , лн҃ о҃
Нумерли , лн҃ чр҃
Авдо́мъ лѣце , лн҃ рм҃д
І҃исвѣ , лн҃ рнг
Жвдекгторіи , лн҃ рог
Рвѳь , лн҃ рчв

Ап҃ъралипоме́нонъ
Глѣ҃ма , лн҃ рчд
Авдо́мъ , лн҃ с҃к
Глѣ҃ма , лн҃ см҃а
Авпатра , лн҃ с҃зв

Паралипоме́нонъ
Глѣ҃ма , лн҃ сп҃з
Авдо́мъ , лн҃ т҃и

Є҆здра , лн҃ тл҃б
Неамі́а , лн҃ тм҃д
Є҆сфирь , лн҃ тне
І҃овь , лн҃ тѯг
Ѱалти́рь , лн҃ тпк
Паримі́ле лв҃і соломѡ҃ , лн҃ ук҃а
Є҆клисіастіць , лн҃ улѕ
Кѯнтаръ кѯтѣ҃рлор , лп҃ ун҃к
Ісаі́а , лн҃ ун҃с
Іере́мі́а , лн҃ уп҃з
Плѯнцерлє іереміен , лн҃ фк҃ѳ
Іезекіи́ль , лн҃ фа҃д
Дании́ль , лн҃ фѳ҃к
Осі҃е , лн҃ фп҃г
Іѡи́ль , лн҃ фп҃и
А҃мѡ́сь , лн҃ фч҃
Авдіу , лн҃ фч҃б
Іѡна , лн҃ фч҃е
Мнхе́а , лн҃ фч҃ѕ
Наѵмъ , лн҃ х҃
Авѵакѵмъ , лн҃ х҃а
Софонїа , лн҃ х҃г
Аггеи́ , лн҃ х҃д
Захарі́а , лн҃ х҃ѕ
Малахїа , лн҃ хв҃г

А҃ П О́ К Р И Ф Л

Тѡ́вит , лн҃ хд҃е
Іѵди́ѳь , лн҃ хн҃а
Варѵх , лн҃ хл҃к
Посланіа іереміен , лн҃ хѕ҃
Кѯнтаръ чело , г҃ , кокони , лн҃ хл҃н
Є҆здра , лн҃ хм҃

Ап҃челе́пчюнъ
Авѵ соломо , лн҃ хн҃к
Авѵ сирахъ , лн҃ хѯа

Історі́а ѕѵсанїи , лн҃ хч҃а
Пентрѵ авѵи кн҃ , шѵзаавро́ѵ , лн҃ хч҃г

Амаккаве́илор
чѳдеси́ѳ , лн҃ хч҃д
Авдо́мъ , лн҃ ѱд҃г
Атре́м , лн҃ ѱл҃е

Іѡси́ѳь , лн҃ ѱ҃м

Т Є С Т А М Є́ Т Ѵ Л Н О́ Ѵ

Матѳе́ , лн҃ ѱ҃на
Марко , лн҃ ѱо҃д
Є҆ѵлі́м дв҃ кв҃ скріе
Авка , лн҃ ѱп҃н
Іѡа , лн҃ ѡ҃г҃е

Фа́ѵстѵль апо́толо , лн҃ ѡ҃л҃а
Кѵріе рематѣи , лн҃ ѡ҃н҃е

Кѵріе коридѣи
Атма лн҃ ѡ҃ѯ҃є
Адо́мъ лн҃ ѡ҃о҃д

Кѵріе гластѣи , лн҃ ѡ҃п҃а
Кѵріе є҆фестѣи , лн҃ ѡ҃п҃д
Кѵріе филипписті , лн҃ ѡ҃п҃з
Кѵріе колассѣи , лн҃ ѡ҃ч҃

пакѣлъ чл
Кѵріе солоѹнѣи
А҃ , лн҃ ѡ҃ч҃є
К҃ , лн҃ ѡ҃ч҃д

Кѵріе тимоѳе́и
А҃ лн҃ ѡ҃ч҃е
К҃ лн҃ ѡ҃ч҃н

Кѵріе тит , лн҃ ч҃
Кѵріе филимо́н , лн҃ ч҃а
Кѵріе ѡврей , лн҃ ч҃в
Є҆пістолиі
Авѵи Іа́ковле , лн҃ ч҃д

Авелѵ пе́трѣ
А҃ лн҃ ч҃ен
В҃ лн҃ ч҃ді

Авелѵи Іѡа́ни
А҃ , лн҃ ч҃е҃і
К҃ , лн҃ ч҃ѕі
Г҃ , лн҃ ч҃ѕг

Іѵда , лн҃ ч҃к

Апокалѵпсъ авлѵи іѡа , лн҃ ц҃ка

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

A cărţilor dumnezăieştii Scripturi deslușire

Facerea — list 1
Ieşirea — list 39
Leviticón — list 70
Numerili — list 93
A doao lêge — list 124
Isus Navi — list 153
Judecătorii — list 173
Ruth — list 192
A împărăţiilor: întîia — list 194; a doao — list 220; a treia — list 241; a patra — list 265
Paralipómina: întîia — list 287; a doo — list 308
Ésdra — list 336
Neamia — list 344
Esthir — list 355
Ióv — list 363
Psaltirea — list 382
Parimiile lui Solomon — list 429
Eclisiastís — list 446
Cîntarea cîntărilor — list 452
Isaia — list 455
Ieremiia — list 487
Plîngerile Ieremiei — list 529
Iezechiíl — list 534
Daniíl — list 572
Osie — list 583
Ioíl — list 588
Amós — list 590
Avdíu — list 595
Ioná — list 595
Mihéa — list 597
Naum — list 600
Avvácum — list 601
Sofónia — list 603
Anghéu — list 604
Zahariia — list 606
Maláhia — list 612

APÓCRIFA

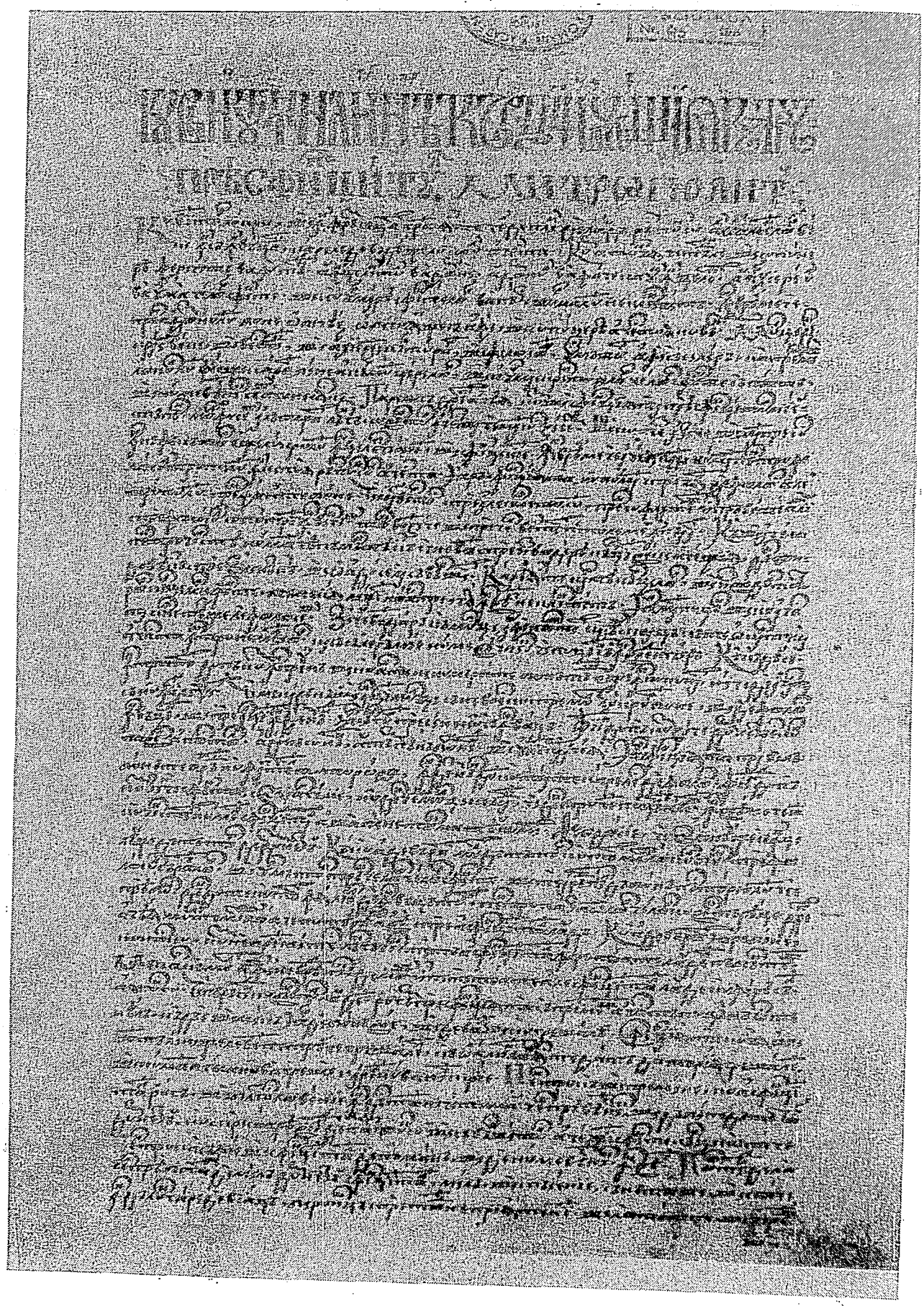
Tóvit — list 614
Iudíth — list 621
Varuh — list 632
Poslaniia Ieremiei — list 636
Cîntarea celor 3 coconi — list 638
Ésdra — list 640
Înţelepciunea: a lui Sirâh — list 652; lui Solomon — list 664
Istoriia Susánii — list 691
Pentru a lui Vil şi Bălaurul — list 693
A Maccaveilor: cea dentîi — list 694; a doao — list 716 [1]; a treia — list 733 [2]
Iósip — list 740

TESTAMENTUL NOU

Evanghelia după cum scrie: Mathei — list 751; Marco — list 774; Luca — list 788; Ioan — list 813
Faptul Apostolilor — list 831
(Pavel cea) către rîmlêni — list 855
către corinthêni: întîia — list 865; a doao — list 874
către gălătêni — list 881
către efesêni — list 884
către filipisêni — list 887
către colasêni — list 890
Pavel cea către solonêni: 1 — list 892 [3]; 2 — list 894
către Timotheiu: 1 — list 895; 2 — list 898
către Tit — list 900
către Filimon — list 901
către ovrei — list 902
Epistoliile: a lui Iácov — list 909; ale lui Pétăr: 1 — list 912; 2 — list 914; ale lui Ioan: 1 — list 916 [4]; 2 — list 919; 3 — list 919
(Epistoliia lui) Iuda — list 920
Apocalipsis al lui Ioan — list 921

[1] In text, greşit: 714.
[2] Idem: 735.
[3] Idem: 895.
[4] Idem: 915.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Ms. 45, f. 1 r.-v.

CUVÎNTU ÎNNAINTEA CĂRȚII ACEȘTIIA CĂTRĂ PREASFINȚITUL MITROPOLIT

Cuviitor lucru și înfrămsețat grai iaste cel deplin de laudă răspunsu al oamenilor vechi însă învățați, carele dovădește lucrul acesta cum atuncea cetățile și supunerea fericită va fi cînd au înțeleptul va domni, au domnul va face ca un înțelept, au arhiereul va urma celor sfinte și cu urmarea sfintelor va păzi turma lui neclintită. În vrême ce pren a domnului bune obicêe obiciuiaște-să a fi supunerea acestuia cuvînt, mulți den craii vechi și vestiți și arhierei, cărturari și filosofi următori a fi să siliră ca pren mijlocul lui fieștecarele bine a cîrmui țărilor și a urma Scripturilor celor sfinte să poată și nume vêcinic să-ș agonească.

Pare-mi-să drept acêea cum și sfinției ta, preasfințitul mieu stăpîn, mult fuseș alăturat lîngă cuvîntul acesta ce mai sus zisem. Și cutez a zice și mai presus încă făcător eșți lucrului înțelepciunii și sfințeniei; în vrême ce aceia crai numai pentru folosul trupului închipuia răspunsul acesta, iară sfinția ta nu numai spre cêle de folos ale trupului pren fapte bune, ci mai virtos spre ale sufletului, pren sufletești isprăvi te afli spre folosul supunerii. Învinciș toc(ma)[1], voi zice, și pre cel vestit Ptolemeu împărat, că și acela pentru cinstea numai cea-pămîntească să nevoi spre izvodirea cărții vechi aceștiia, den jidovească spre elinească, și o aduse la săvîrșit, carea iaste cartea cărților și izvodul tuturor cărților sfinte, temeliia legii noastre cea în vêci neclintită. Iar (nu)[2] mai puțin și cu aceasta sufletêște (te)[3] folosiș.

Zice-voi dară că mulți ar fi poftit ca să-ș scoață cîte o carte ca aceasta întru numele lor, ca să le rămîie nume vêcinic, ci puțini să învredniciră. Că cădea-să întru tot, după cum împreună și cu alte nenumărate bunătăți ești încununat, nice de aceasta să nu fii lipsit. Ci măcară că și alții mulți să nevoiescu spre multe lucruri bune și de folos, învățînd și pre alții îndemnînd, iar singuri pre sine nu să învață, fiind, după cum zice dumnezăiescul Pavel apostol, „aramă sunînd au tîmpănă buhnind“, și unii ca aceia. Iar sfinția ta pravilă bună te arăți cu faptele tuturora, îndemnîndu-i cu toate carele-s de folos, fiind, după cum zice Sfînta Evanghelie, „nu den cei mulți chemați, ci dintru cei puțini aleși“.

În vrême ce și cu cinstit numele sfinții tale așa bine tocma te-au numit Theodósie, ce elinêște să înțelêge dătător de Dumnezău, că cu adevărat mult dătător, cu tot mijlocul bun, spre folosul săracilor și următor porăncelor celor sfinte, și te arăți pildă bună păstoriului ce e prea bun, dîndu-te cu tot fêliul de învățături pentru paza oilor celor cuvîntărête. Drept acêea, multe mijloace putêre-aș avea spre a sfinții tale laudă, cu adevărat, iară bine cunoscu cum nepriimîte-s lîngă cinstită a sfinții tale fire toate laudele pămîntești, măcar că mult aș fi nevrêdnic de m-aș ispiti toate ale sfinții tale laude cu firea să le ajungu.

Ci părăsind cuvîntul laudei, rugăm pre sfinția ta să priimești această puțînă osteneală, că dă e și mică iar de bunăvoie, și de va fi și cu greșale, sfinția ta cu cea obiciuită liniște le vei petrêce greșalele, că oamenilor iaste dată dătoriia greșalei și numai acela nu va greși carele nu va nice scrie. Pentru că și pre mine, cu a sfinții tale rugă și blagoslovenie, îndăstoinicitu-m-au cel preavêcinic și dă bine dătător Dumnezău, cu scrisoarea viind, de am ajunsu și săvîrșitul aceștii sfinte cărți cu pace, pentru ca să fie și sfinții tale de pomană și de nume vêcinic în vêci, poftind de la cel preabogat de milă Dumnezău sfinții tale milă și spăsenie, sănătate și pace, îndălungare de viață, biruință spre toți nepriiêtenii și la toate, și cerești/și pămîntești, ca stăpînului mieu milostiv.

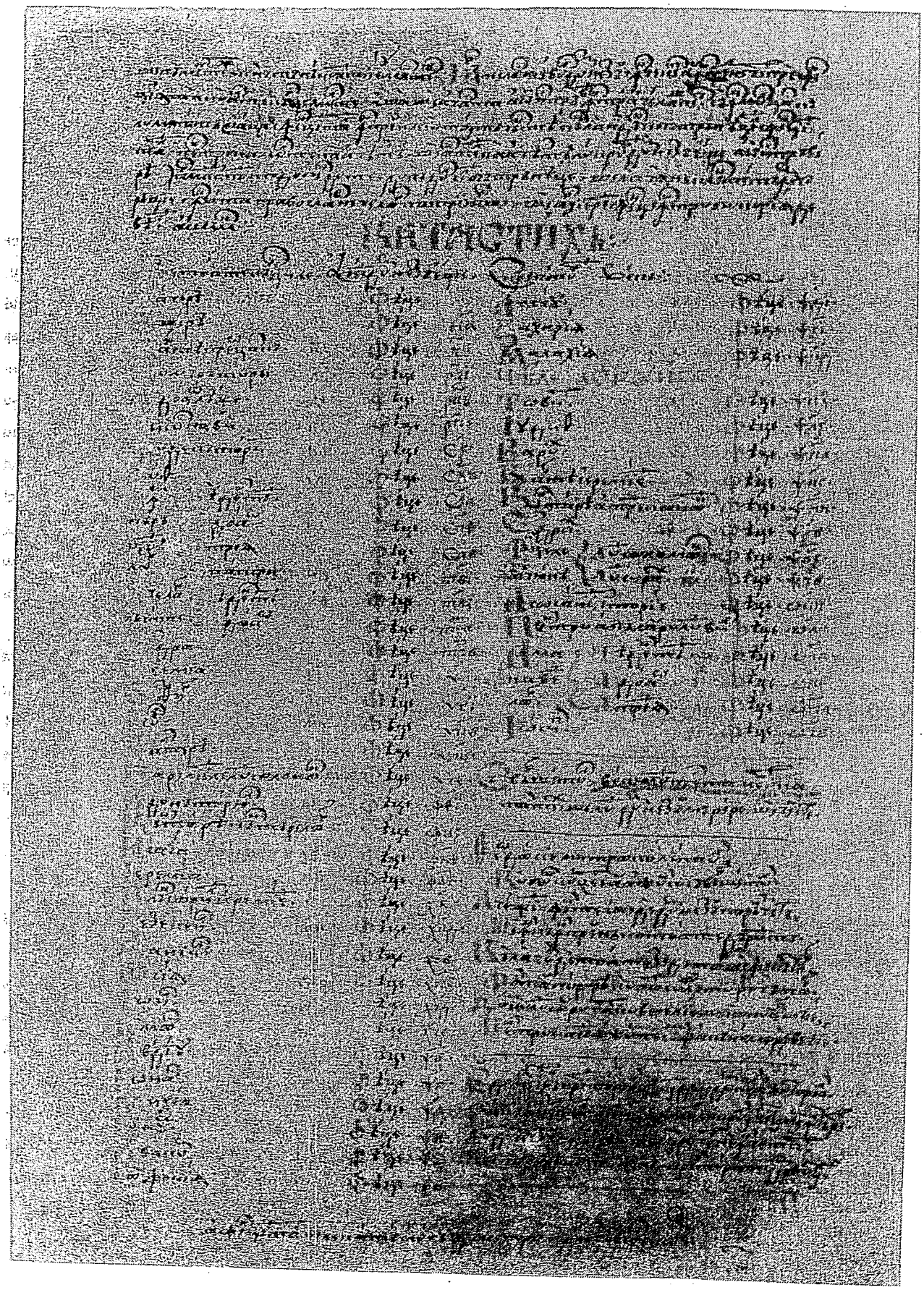
---

[1] Omis. Identitatea grafică a primei silabe de aici cu cea din cuvîntul „tocma“ din primul rînd al celui de al patrulea paragraf ne-a condus la întregirea de mai sus, care corespunde și sensului frazei.

[2] Omis (cf. N. A. Ursu, *Noi informații privitoare la manuscrisul autograf și la textul revizuit al Vechiului Testament* tradus de Nicolae Milescu (V), în „Limba română“, XXXVIII (1989), nr. 3 (sub tipar).

[3] În ms., greșit: „le“ (cf. N. A. Ursu, *loc. cit.*).

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Iar milostivul Dumnezău în ce chip au învrednicit pre sfinţiia ta cu alte cărţi multe, aşa şi aceasta a o isprăvi într-acelaşi chip, să să înmulţască luminată viaţa sfinţii tale, împreună cu toată cinstea, până-la adînci bătrînéţele sfiinţii tale, pentru ca multe ca acéstea şi altele ca acéstea lucruri dumnezăieşti a să isprăvirea, iară mai apoi spodobindu-te, după dulcile bătrînéţe, şi la cea neclintită împărăţie, în ceata pravoslavnicilor patriiarşi şi arhierei sfinţi, întru bucuriia de vêci, amin!

CATASTIH

de toate cărţile a ceii dumnezăieşti Scripturi Vechi

Facerea	capete 50,	fête 1	
Ieşirea	40,	fête 51	
Cartea preoţască	27,	fête 90	
Numărături	36,	fête 117	
A doao lége	34,	fête 152	
Iisus Navi	24,	fête 185	
Judecătorii	21,	fête 206	
Ruth	4,	fête 228	
A împărăţiilor: Cea dentăi	31,	fête 231	
A doao	24,	fête 259	
A treia	22,	fête 282	
A patra	24,	fête 312	
A celor lăsate: Cea dentăi	29,	fête 337	
A doao	36,	fête 361	
Esdra	10,	fête 392	
Neemía	13,	fête 400	
Esthir	10,	fête 413	
Iov	42,	fête 422	
Psaltirea	⟨150⟩[1],	fête 445	
Parimiile lui Solomon	31,	fête 499	
Adunătoriul	12,	fête 519	
Cîntarea cîntărilor	8,	fête 526	
Isaía	66,	fête 529	
Ieremía	52,	fête 573	
Plînsorile Ieremíei	5,	fête 620	
Iezecheil	48,	fête 624	
Daniil	12,	fête 672	
Osíia	14,	fête 687	
Ioil	3,	fête 694	
Amos	9,	fête 696	
Avdíu	1,	fête 702	
Ionas	4,	fête 703	
Mihéa	7,	fête 704	
Naum	3,	fête 708	
Avacum	3,	fête 710	
Sofoníia	3,	fête 712	
Anghéu	2,	fête 714	
Zaharíia	14,	fête 716	
Malahíia	4,	fête 724	
CELE ASCUNSE			
Tovit	14,	fête 727	
Iudith	16,	fête 736	
Varuh	5,	fête 751	
Cartea Ieremíei	⟨1⟩[1],	fête 756	
Cîntarea a trei coconi	⟨1⟩[1],	fête 758	
Esdrah	9,	fête 762	
Înţelepciunea lui Solomon	19,	fête 776	
Înţelepciunea lui Sirah	51,	fête 792	
A Sosanii istorie	⟨1⟩[1],	fête 828	
Pentru a Bălaurului Vil	⟨1⟩[1],	fête 830	
A Macaveilor Cea dentăi	16,	fête 831	
A doao	15,	fête 859	
A treiia	1,	fête 881	
Iósip	19,	fête 892	

Săvîrşitul *Vechiului Testament catastih*
şi lui Dumnezău mărire şi cinste

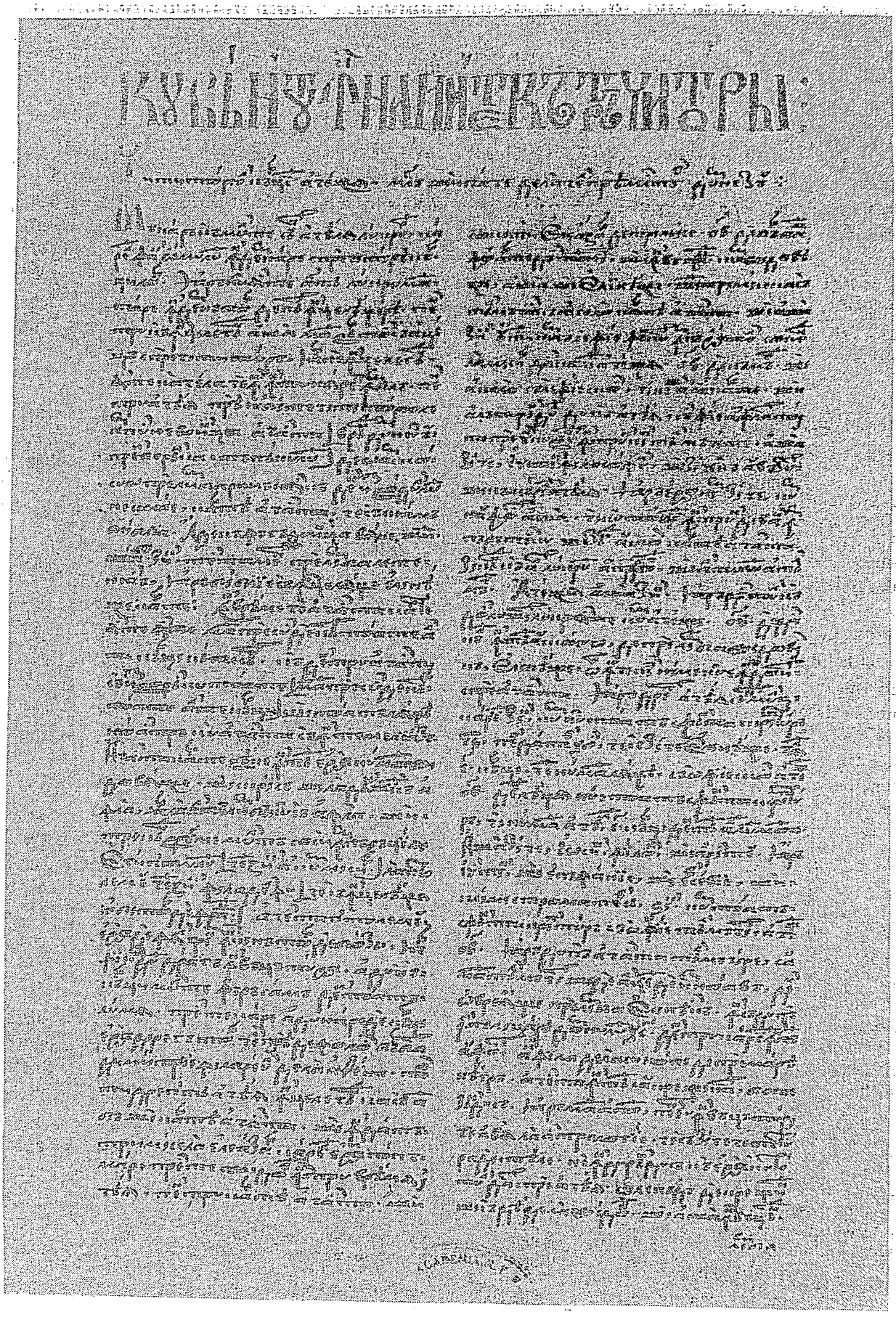
Theodósie mitropolitul,
Cu bun cuget i-au ajunsu săvîrşitul
Aceştii sfinte şi de Dumnezău porăncită
Şi încă împreună cu toate dăruită.
Că la cel de toate ziditor şi făcător,
Fost-au pururea cu tot sufletul rugător.
Domnului s-au rugat cu veselie şi cu cucernicie
Pentru ca să-i ajute să-ş facă nume de vecie.

Eu, Dumitrul scriitoriul,
Luai de la Domnul ajutoriul,
Robul sfinţii tale smerit
Cu tot lucrul acesta m-am întărit,
Lui Dumnezău ca să-m ajute m-am rugat neîncetat
Şi pururea cu toată *Scriptura* mi-au ajutat.

A sfinţii tale plecată slugă, Dumitru Dălgopolscom.

[1] Loc gol în ms.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Ms. 45, f. 456 r.- 457 v.

CUVÎNTU ÎNNAINTE CĂTRA CI⟨TI⟩[1]TORÎ

CITITORIUL CĂRȚII ACEȘTIA, MILĂ ȘI PACE DE LA CEL PREAMILOSTIV DUMNEZĂU!

Măcară că multe sînt acêlea lucruri carele fac omului îndemnare spre citirea cărților, iară nu iaste alt lucru mai tare îndemnător decît înțelêgerea, pentru că, înțelegînd, așa mai virtos să atîță spre cititură, iar neînțelegînd, iaste ca cela ce în întunêrec îmblă.

Pentru acêea, preaiubite cititoriule, am pus nevoința aceasta (vrînd Dumnezău pren porânca stăpînului)[2], de o am scosu-o pre limba rumânească den izvodul lui Necolae cartea aceasta ce să chiamă *Biblia*, adecă „Făgăduința vêche", și-i zic *Testament* pre limba leteniaș⟨c⟩[1]ă, iară *Biblie* să înțelêge elinêște *carte*. În vrême ce aceasta carte iaste, iaste mai presus decît toate alte cărți cîte sînt, că dentru aceasta să izvorăscu toate (mai presus decît toate alte cărți)[2], și toată lêgea noastră cu aceasta să întemeliază.

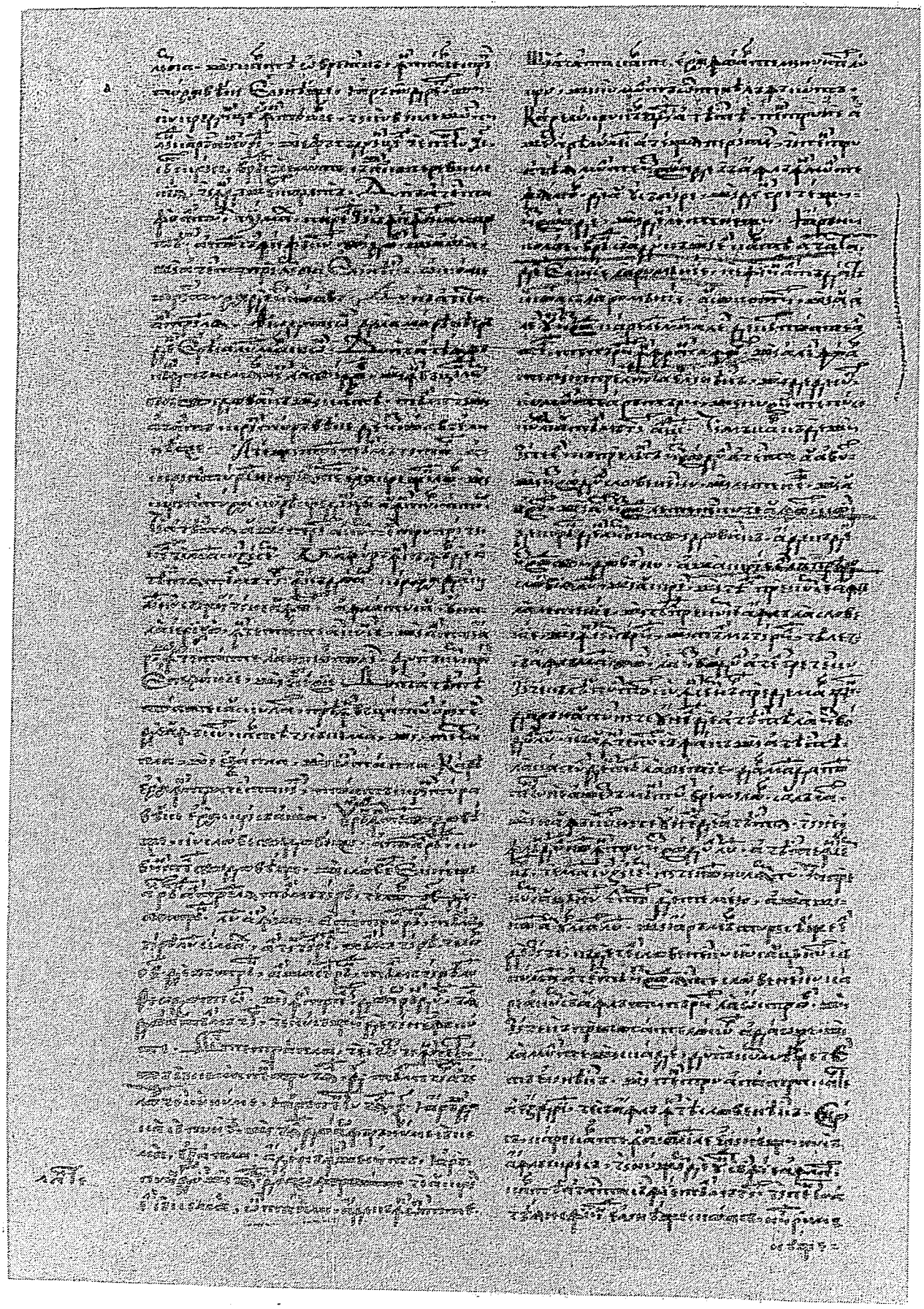
Aceasta carte vêche întâi era numai jidovêște, și scrisă și la dînșii să afla, iar la altă limbă nu să afla. Și trecînd vrême multă, sosi împărăția Eghiptului (ce-i zic acum Misir)[2] la Ptolemeu, ce-i zic Filadelfu (ce să înțelêge „iubitor de frați")[2]. Acesta Ptolemeu era de fêl grec, închinător de bozi, iar fiindu-i dragă învățătura, adună cărți multe, fără samă, den toată lumea, preste care adunare de cărți era diregător cel prea de folos bărbat Dimitrie Filarêul de la Athina. Pofti drept acêea, înțelegînd ca să aibă și cartea aceasta, și îndată trimise la Eleázar, carele era popă mare preste jidovi întru vrêmea acêea, pentru cartea aceasta. Și/socoti Eleázar de trimise 72 de bărbați foarte dăstoinici și învățați, cum jidovêște așa și elinêște, și-i trimise ca să tâlmăcească acoló cartea aceasta. Și așa zic unii cum să le fie făcut împăratul sosind la Misir dascalii aceștia, 72 de cămări, și acolo să le fie scos cineș a sa carte și, alăturîndu-le după acêea, să s⟨ă⟩ fie aflat toate pre un cuvînt într-un chip tâlmăcite. Așa zice Iustin filosoful și zice că au văzut și cămările acêlea. Iară Eronim zice cum n-au fosa așa, ci cu toții într-un divan împărătescu șezînd au scos cartea aceasta, zicînd că alt lucru-i a proroc și altulu-i a tâlmăci. Aceștia așa zic. Iară dăstul că doslușit lucru iaste cum acești 72 de dascăli întâi au scosu-o de pre limba jidovască elinêște, ori în ce chip, nime nu e îndoit spre aceasta.

Iară drept acêea sînt mulți carii zic cum nu toată *Sfînta Scriptură* ci *Pendátevhos*, ce să zice elinêște cêle 5 cărți ce-i numai lêgea, să o fie scos acești 72. Deci lêgea nu e toată *Sfînta Scriptură* ci numai acêle 5 cărți dentâi ale lui Moisi. Așa zice Ioslp, Filon și Aristeu, iară Iustin, și Epifánie, și Evsévie și Clímis *Stromatevsă*, dzic cum toată *Sfînta Scriptură* să o fie tâlmăcit acești 72.

Iară după aceasta tâlmăcire s-au mai tâlmăcit și de alții de iznoavă den ovreiêște pre limba elinească, însă după înpelițarea Domnului Hristos, dentru carii întâi au fost Acfíla de la Sinópi, de pre Marea Neagră. Acesta întâi s-au creștinat, botezîndu-să, iară mai apoi, pentru învățătura ce avea la astrologhie, ce să zice cetetura de stêle, neîndurîndu-să, că era cu totul dat spre acêea, să lepădă de creștini și să dêde la jidovi. Și așa, învățînd/limba și cartea ovre-

[1] Omis.
[2] Paranteze în text.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

iască, întoarse *Scriptura Vêche* elinêşte, iară nu drept şi cu credinţă o întoarse, ci cu vicleşug, silind ca răspunsurile şi făgăduinţele ce pentru Hristos sînt scrise, vrînd să le mute, să-ş acopere vicleniia ; ci în dăşert cugetă.

După acesta fu altul, Símah, carele zic să fie fost samaritean, apoi să-l fie făcut jidov, şi aşa şi acesta pre limba elinească o scoase *Scriptura* de iznoavă.

După acesta, al treilea, Theodotion de la Marea Neagră, den Erêsa lui Marchion, după acêea făcîndu-să nemêrnic la jidovi şi învăţînd limba jidovască şi cartea, tălmăci şi această *Scriptură Vêche* de iznoavă elinêşte.

Aceşti trei tălmăcitori ai *Scripturii* neprieteni era creştinilor şi *Scriptura* cu rea credinţă au înturnatu-o. Ci acêstea au şi perit acum pentru prícinile ci mai sus zisem.

Mai fură încă, făr-de acêstea tălmăciri, încă doao cărora dascalii nu să ştiu cine au fost. Aflatu-s-au una la Ierihó, în cetate ascunsă, şi alta iarăş în cetate la Nicópolis, după cum scrie Epifánie şi Evsévie.

După acêstea toate, s-au sculat preaînvăţatul Órighen de au făcut cartea ci să chema şi *Tetrápla* şi *Exápla* şi *Octápla*, carea era într-acesta chip : toată *Scriptura Vêche* era scrisă aşa : un rînd întăi jidovêşte, cu slove jidoveşti, apoi alt rînd cuvintele jidovêşte şi slovele elineşti, alt rînd, al treilea, tălmăcirea[1] lui Acfíla, al patrule rînd tălmăcirea lui Símah, al cincile rînd tălmăcirea celor 72 de bătrîni, al şasele rînd tălmăcirea lui Theodotion şi într-alte doao rînduri cêle doao tălmăciri ce nu să ştiu de cine-s făcute. Deci *Tetrápla*, ce să zice înpătrită, să chema pentru cêle 4 tălmăciri a celor ce-s cu nume, iară pentru cêle 6, iarăş, dacă să punea şi cêle doao fără nume, să chema *Exápla*, adecă înşesită ; iară puindu-s⟨ă⟩ şi cêlelalte doao[2] ce au scris el, să chema *Octápla*, adecă înoptită./Şi aceasta carte era foarte minunat lucru şi cu multă osteneală făcută. Care lucru cărţile acêstea pentru neaşezarea lumii aceştia perite-s, ci pentru acêea multe izvoade să află în multe fêliuri, de au usăbire şi den greceşti izvoade şi den leteneşti.

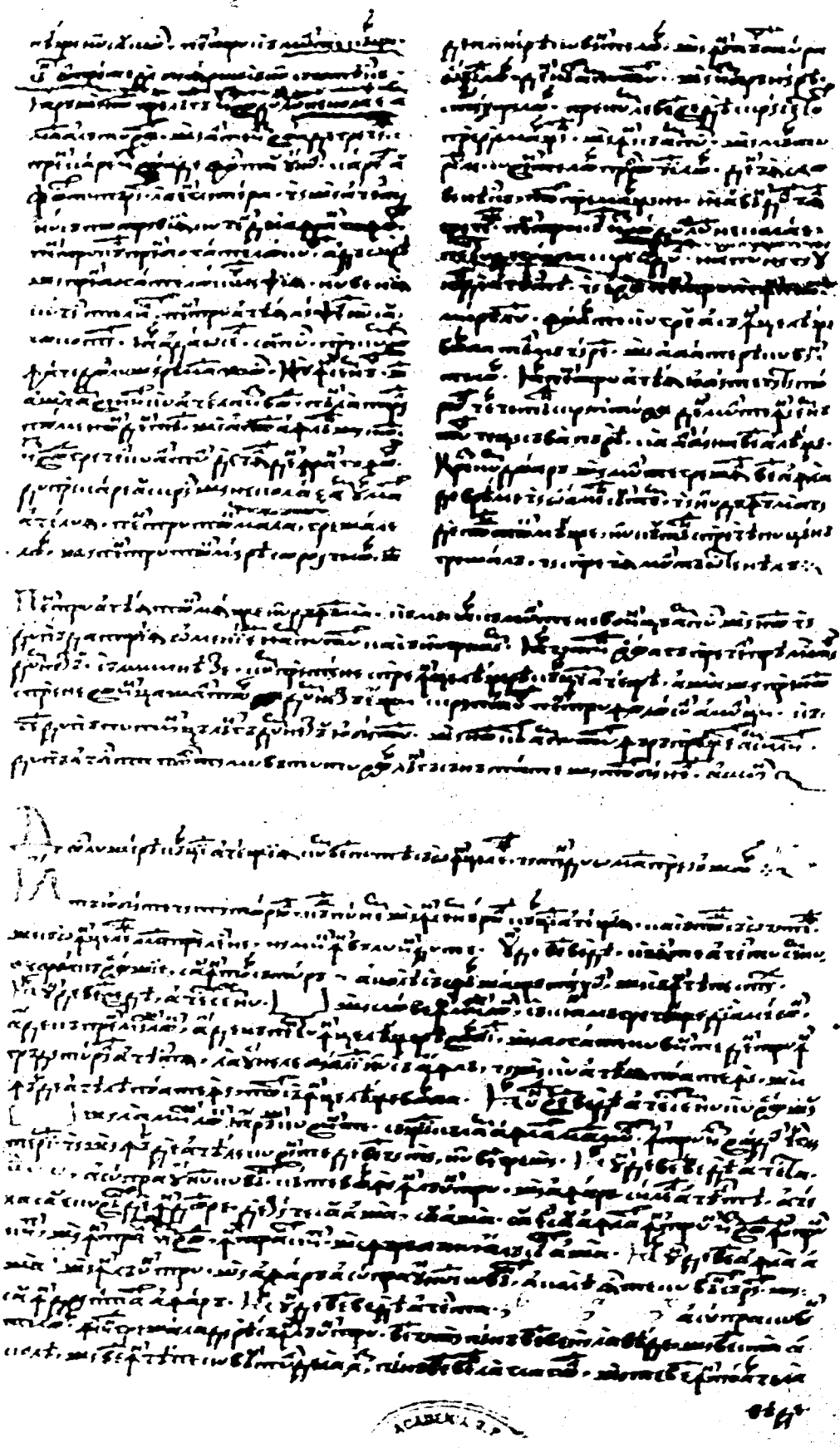
Iară Nicolae, vrînd să aducă şi el cartea aceasta den elinie la rumâníe, nefiind altă dată scoasă la rumâníe, au socotit şi au ales un izvod carele-i mai ales decît toate altele, tipărit în Frangofort şi ales foarte bine pre limba elinească, şi dedesupt cu multe arătări şi cuvinte puse cum li-au tălmăcit alţii.

Ci măcar că deşi zice el că pre lîngă izvodul acesta au avut şi izvodul slovenescu şi leteneşte şi au avut şi alt izvod letenescu, ce au fost scos de curînd den limba jidovască, adecă den izvod jidovăscu, aşa scrie el la prêdoslóviia lui, şi au scris şi cêle precum să află la leteníe şi cêle precum să află la sloveníe şi însemnările şi tălmăcirile cêle ce să află mai jos la izvodul acel grecescu, zice că le-au pus tot cu însemnări pre de margine, dară n-au pus nice unele de acêstea la izvodul lui ; că au început să facă şi acêstea la capul dentăi, la *Bitie*, dar mai d-apoi pentru neaşezământul vremilor s-au lăsat şi n-au făcut nice unele de acêstea. Ci neaflîndu-le noi întru izvodul lui acêste însemnări ce mai sus zisem, nice noi nu le-am pus, ci precum s-au ţinut el tot de temeiu, aşa şi noi am urmat lui.

Şi iară mărturisêşte el de zice că de cel slovenescu nu s-au ţinut, că numai acest izvod iaste slovenescu care acum să află tipărit la Óstrov, şi zice că pre bogate locuri adaoge şi la multe şi scade, după cum mêrge ceastă elinească. Şi pentru *A patra carte a Ezdrii*, ce să află în cea slovenească scrisă, care carte în *Bibliile* elineşti nu să află scrisă, ci nu ştim de unde să s⟨ă⟩ fie aflat cartea aceasta să s⟨ă⟩ fie tălmăcit, ci pentru acêea nefiind elinêşte scoasă, nice

[1] Urma : „celor 72 de bătrîni", care a fost şters apoi.
[2] Urma : „fără nume", care a fost şters apoi.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

rumânêşte nu s-au scos, pentru că multe cărţi sînt oprite de bisêrică să nu să citească.

Iară şi noi pre lîngă izvodul lui Necolae am mai alăturat şi alte izvoade grecești, pren care izvoade fost-au unul carele au fost tipărit la Englitéra, ci şi acesta nu să potriviia cu cel de la Frangofort, pentru căci pren bogate locuri adăogea şi pren bogate locuri lipsiia, nu veniia cu cestalalt; pentru acêea lipsele nu s-au socotit, iar adaosele s-au pus precum vom face doslușirea mai jos, cu însemnări. Şi aşa am venit cu acela izvod păn-la *Paralipómenon dentăi*, şi apoi aflînd şi noi izvod grecescu, altul de cêle den Frangofort, dupre care au scris şi Necolae, am urmat aceluia pentru tocmala greşalelor şi pentru tocmirea soroacelor şi deplinirea cuvintelor şi întăritura óxii-lor den cît am putut, şi izbrănirea stihurilor precum le vei vedea scrise tot pre margine; şi încă am pus mărturiile cuvintelor prorociilor den cea slovenască, tot pre margine, neavîndu-le cêle grecești; pentru căci izvodul lui Necolae, pentru degraba scriindu-l, n-au pus nici unile de acêstea, ci era pentru neîntocmirea lui foarte cu greu a să înțelêge vorba tălmăcirei şi abaterea cuvintelor.

Iar pentru acêea, iubite cititoriule, cercetînd *Scriptura*, den multe însemnături ce ţi să va părea ca albina vei alêge. Crez cum doară şi multe greşêle vei afla, de vrême ci oameni sîntem, ci nu dăfăima, ci, de poţi, tocmêşte, nu căutînd spre cea puţînă greşală, ci spre cea multă osteneală.

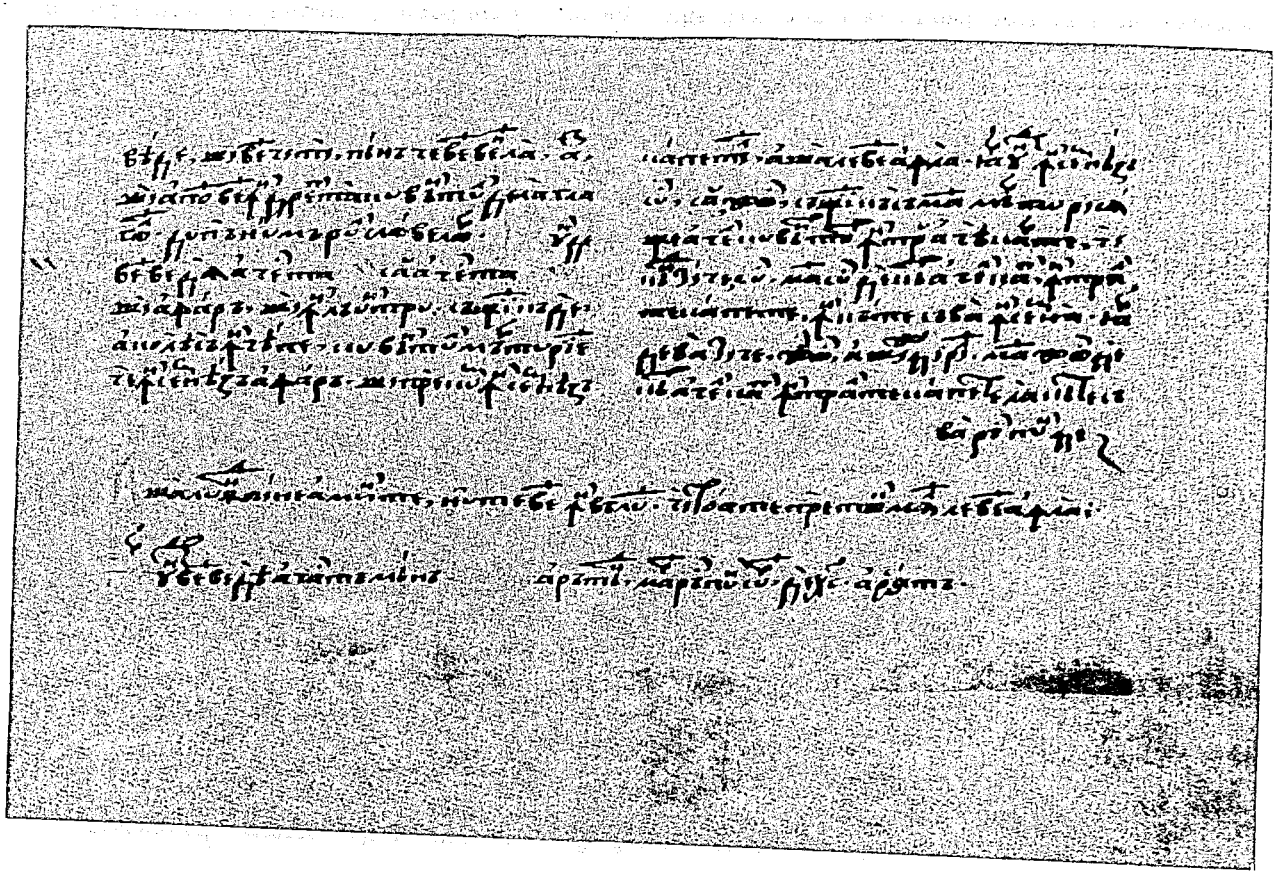
Pentru acêea, tocmêşte, nu dăfăima, că măcar că multe nevoinţă am pus şi noi, ci după datoriia omeniei n-am putut ca să nu greşim. Iar citind, roagă pre cel preamilostiv Dumnezău să luminêze, cum pre tine spre înţelêgerea cărţii aceştia, aşa şi pre noi, spre nevoinţa ş-altor dumnezăieşti scripturi pentru folosul a mulţi. Că ce-i după putinţă, lîngă Dumnezău iubitu-i. Şi noi, cît am putut, fără prêget am silit. După aceasta, poftimu-vă tuturor lîngă sănătate şi tot binele, amin!

Doslușirea cărţii aceştiia cum vei putea să o înţelegi, citindu-o mai pre iuşor

Iată, iubite cititoriule, că-ţi punem şi însemnările cărţii aceştiia ca să poţi să o citeşti şi să o înţelegi mai pre lesne, nimic învăluindu-te.

Unde vei vedea că iaste acestu semnu [*punct roşu în ms.*], soroacă roşie sau întorsătură [*virgulă roşie*], acolea să sfîrşaşte stihul şi să începe stih. Iar unde vei vedea acest semnu ⌊ ⌋ şi slove în mijloc să chiamă grecêşte *diaméson*, adecă „pren mijloc", adecă pentru înţelêgerea vorbii şi bogate cuvinte dentru îngrăditurile acêstea la unele *Biblii* nu să află, ci şi cu acêlea poate fi şi făr-de acêlea poate fi, tot să înţelêge vorba. Iar unde vei vedea acest semnu cu roşiu [ ] şi la mijloc iarăş cuvinte, să ştii că l-am aflat mai mult întru izvodul Englitérii, ci şi făr-de acêle cuvinte de vei citi nu vei greşi. Iar unde vei vedea acesta U U U [*cu roşu*] asupra unui cuvînt, cîte vor fi înlăuntru şi afară *silele* acêstea, acela sau e cuvînt de îndoire, de zice sau aşa, sau aşa, sau el s-au aflat într-un izvod într-un chip, şi într-alt izvod într-alt chip şi fără bănuială sînt aşa. Iar unde vei afla aşa : U [*cu roşu*] şi înlăuntru şi afară asupra unui cuvînt, acolea iaste cuvînt sărit şi s-au îndreptat afară. Iar unde vei vedea acesta : v, a, g [*cu roşu*] asupra cuvintelor, fiind greşala direasă înlăuntru vei citi pănă vei veni la *vêde* şi vei sta acolea şi vei începe cuvîntul de la *az* pănă vei veni la *glagole*, şi te vei întoarce la / *vêde* şi vei citi pănă ce vei veni la *az* şi apoi vei îndrepta cu-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

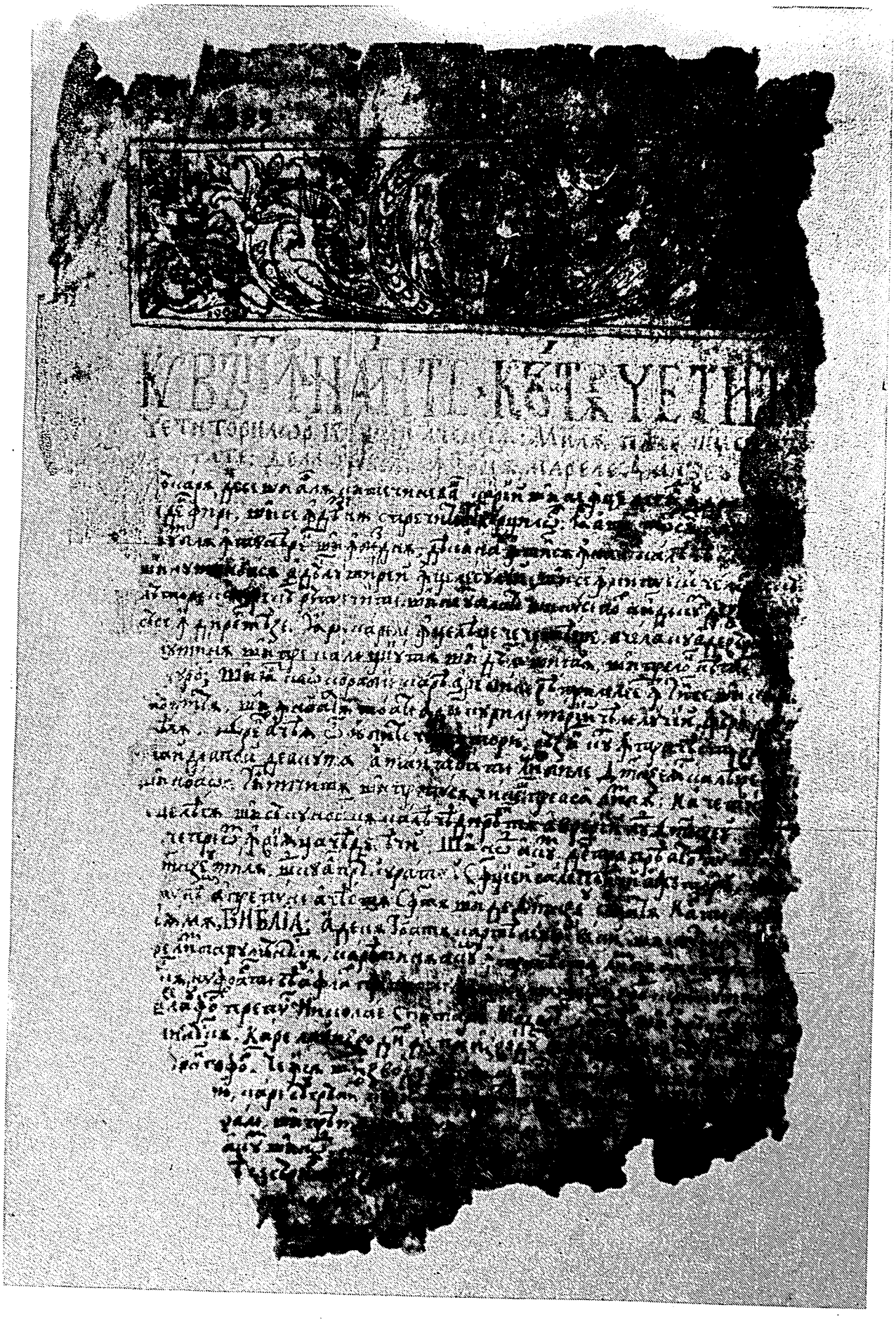
BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

vîntul de la *glagole* după numărul slovelor. Iar unde vei vedea acesta ⩤ [*cu roşu*] sau acesta ⩛ [*cu roşu*] şi afară şi înlăuntru, să ştii că de acoleá să încêpe cuvîntul mărturiei ce însemnează afară, şi precum însemnează capetele aşa le vei afla. Iar unde însemnează *sus* sau *jos*, să ştii că să mai mărturisêşte acel cuvînt tot întru acea carte, ci cînd zice *sus*, mai sus decît acel cap într-alte capete în cîte să va însemna, iar de va zice *jos*, aşijdirile mai jos decît acel cap într-alte capete la cîte să va răspunde.

Aşa luînd bine aminte nu te vei învălui, ci toate pre tocmêle le vei afla.

Iar unde vei vedea această mînă arătînd [*o mînă desenată cu roşu*] mari răspunsuri de Hristos arată.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Ms. 4 389, f. 1 r.-v.

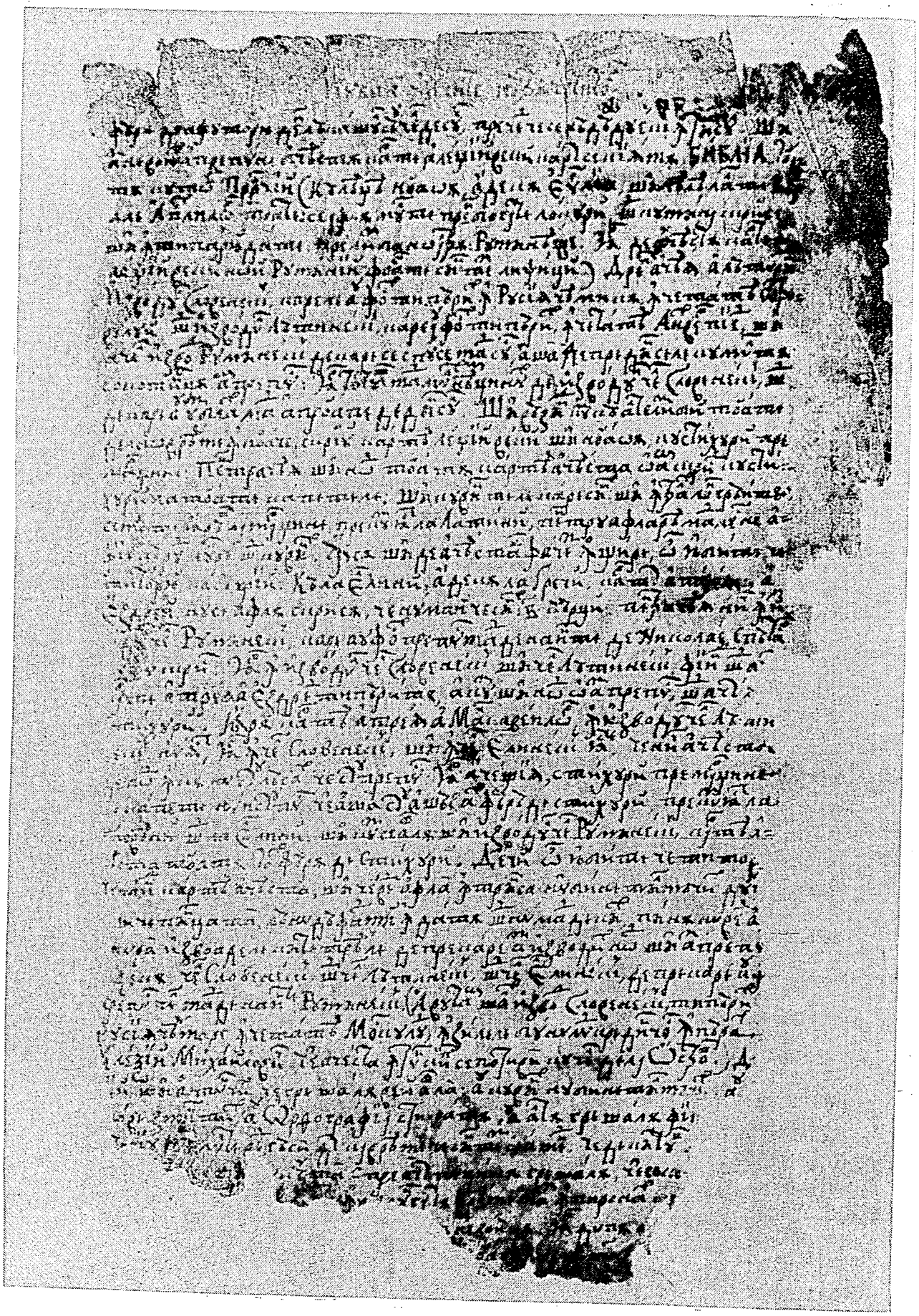
CUVÎNT ÎNAINTE CĂTRĂ CETITOR

CETITORILOR CĂRȚII ACEȘTIIA : MILĂ, PACE ȘI SĂNĂTATE DE LA UNUL ÎN TROIȚĂ MARELE DUMNEZEU !

Măcară de se și află cîte cinevaș carii și neînțelegînd au dragoste den fire și se îndeamnă spre cititul cărților, iar așa tot sînt ca ceia ce umblă în ⟨în⟩[1]tunêrec și în bezdnă, deaca n-au întinsă înainte calea cea nêtedă și luminoasă a dăslușirei înțelesului și se închipuiesc celor ce călătoresc pre căi rătăcite și neumblate și nu se pot nicidecum dăzvoalbe să se îndireptêze. Iară carele înțelêge ce cetêște, acela cu adevărat umblă ⟨în⟩[2] lumină și pre cale știută și dăslușită și pre loc nêted și ⟨căl⟩[2]duros și iaste ca o corabie carea are bine vêtrilele ei întinse și cîrmă tocmită și înoată toate adîncurile mării cêle lucii fără de zminteală. Drept acêea, o, iubite cetitoriu, văzînd cum într-acêste vremi mai de apoi, de acuma au mai toate limbile dumnezeiasca lêge vêche și noaoă tălmăcită și prepusă cineș pre a sa limbă ca, cetind, să înțeleagă și să cunoască calea cea direaptă a vrerii lui Dumnezeu, carea duce pre om în viiața cea de vêci, și noi, acum, dentr-a prea a tot putêrnic Dumnezeu milă și cu al Preacuratei Sfinției Sale Maici ajutoriu, nevoitu-ne-am a prepune această sfîntă și de Dumnezeu suflată carte carea ⟨se⟩[2] cheamă *Biblia*, adecă toată cartea legii vechi și cu toți prorocii, pre limba rumănească, carea pînă acum într-această limbă a noastră rum⟨ănea⟩[2]scă nu foarte se-au aflat prepusă, fără numai un izvod scris cu mîna, p⟨re c⟩[2]are l-au fost prepus Nicolae, spătariul moldovean, dascal și învățat în limba elinească, care l-au izvodit de pre izvodul elinesc ce se-au fost tipărit ⟨în⟩[2] Frangofort. Ce însă și izvodul acesta pentru multa pripă a acelui pre⟨puitor⟩[2]iu, care se-au grăbit curînd a și tălmăci și a și scrie, aflatu⟨-s-au multe gre⟩[2]șale și prea mare învăluială, care era lucru foarte cu greu a î⟨nțelege. Deci⟩[2] acum și noi, nu doară pentru vreo știință a noastră sau . . . . . .[2] dascaliia desăvîrșit a vreunii limbi streine . . . . . .[2] această sfîntă carte. Căci că în . . . . . .[2] ⟨cuvintele cêle⟩ întunecate nu le-am . . . . . .[2] îngrozindu-i . . . . . /

[1] Omis în ms.
[2] Rupt în ms. Pentru întregirea unor cuvinte, cf. și textul publicat de Dan Simonescu, în „Glasul bisericii", An. XVIII (1959), nr. 1, p. 123—125.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

fără de ajutoriu den lăcașul său cel de sus pre cei ce se nădăjduiesc într-însul. Și am nevoit a prepune această carte a legii vechi carea se chiiamă *Biblia*, toată, cu toți prorocii (că lêgea noaoă, adecă Evanghelia și celelalte cărți ale apostolilor, toate, se află multe pren bogate locuri, și cu mîna scrise și în tipariu date pre limba noastră, rumânêște, iar de această carte a legii vechi, noi, rumânii, foarte sîntem lipsiți)[1]. Drept acêea, alăturînd izvodul slovenesc carele au fost tipărit în Rusiia cea mică, în cetatea Ostrovului, și izvodul lătinesc, care au fost tipărit în cetatea Antverpiei, și acel izvod rumânesc, de care se spuse mai sus, așa de pre dînsele cu multă socotință am prepus. Iar totuș mai mult ne-am ținut de izvodul cel slovenesc și de care au umblat mai aproape de dînsul.

Și văzînd cum că alte limbi toate de la o vrême încoace scriu cartea legii vechi și noao cu stihuri pre margine, pentr-acêea și noi toată cartea aceasta o am scris cu stihuri la toate capetele, și cuvintele care sînt și într-alt loc grăite semnate iarăș la margine, precum iaste la latini, pentru aflarea mai lesne a fiecărui lucru și cuvînt.

Însă și de aceasta-ț facem în știre, o, iubite cetitoriu, ca să știi că la ellini, adecă la greci, cartea a treia a Ezdrei nu se află scrisă, ce numai ce sînt 2 părți. Pentr-acêea nici în izvodul cel rumânesc, care au fost prepus mai denainte de Nicolae spătaru, nu fu scris, iar în izvodul cel slovenesc și cel lătinesc fiind și acea ⟨p⟩[2]arte a treia a Ezdrei tipărită, acum și noi o am prepus și acêea ⟨cu⟩[2] stihuri.

Iară cartea a treia a Maccaveilor în izvodul cel lătinesc nu iaste, iar în cel slovenesc și în cel ellinesc iaste. Ce nici aceasta de noi încă nu se-au lăsat, ce se-au prepus ; iar aceștiia stihuri pre margine, la capete, nu i se-au pus, ce așa se-au așăzat fără de stihuri, precum iaste la slovêni și la ellini și cum se află și ⟨în⟩[3] izvodul cel rumânesc cartea aceasta toată tot fără de stihuri.

Deci, o, iubite cetitor⟨iu⟩[2], cetind cartea aceasta, și ce vei afla într-însa nu bine tălmăcit după ⟨p⟩[2]ricepînța ta, să nu dăfaimi îndată și numaidecît pînă nu vei a⟨lă⟩[2]tura izvoadele cîte trêle de pre care am izvodit noi și am prepus, adecă cel slovenesc și cel lătinesc și cel ellinesc, de pre care au fost prepus cel mai denainte rumânesc.

(Avut-am ș-alt izvod slovenesc tipărit în Rusiia cea mare, în cetatea Moscului, în zilele bunului credincios împărat Alexii Mihăilovici ; ce acesta într-un chip se potrivi cu cel de la Ostrov)[1].

D⟨ec⟩[2]ii și atunci ce greșală vei afla, au cuvînt nu bine tălmăcit, au ⟨sl⟩[2]ovă zmintită, au orthográfia stricată au altă greșală fii . . . . .[2] iuia multe vei găsi deaca vrême ce sîntem oameni. Ce decîtu-ț . . . .[2] iartă . . . .[2] și ⟨n⟩[2]u căuta spre acea puțină greșală, ce socot⟨êște cea⟩[2] . . . . . [2] îndelungată vrême m-am împironat . . . . . [2] nevoință, iar după d . . . . . [2] roagă pre Dumnez⟨eu⟩[2] . . . . . [2]. . . . . [2] i . . . . . [2].

[1] Paranteze în ms.
[2] Rupt în ms.
[3] Omis.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

EDIȚIA 1688, pag. 1, col. I

†

DUMNEZEIASCA SCRIPTURĂ, VÊCHE ȘI NOAUĂ FACEREA

CAP 1

1. De-nceput au făcut Dumnezău ceriul și pămîntul.

2. Iară pămîntul era nevăzut și netocmit. [3]. Și întunêrec zăcea deasupra preste cel fără de fund și duhul lui Dumnezău să purta deasupra apei.

3[4]. Și zise Dumnezău : „Să să facă lumină !“ Și să făcu lumină.

4[5]. Și văzu Dumnezău lumina că iaste bună ; și osebi Dumnezău între mijlocul luminii și între mijlocul întunêrecului.

5[6]. Și numi Dumnezău lumina zio, și întunêrecul numi noapte. Și să făcu sară și să făcu dimineață, zî una.

6[7]. Și zise Dumnezău : „Facă-se întăritură în mijlocul apei și să fie osebitoare între apă și între apă“. Și să făcu așa.

7[8]. Și făcu Dumnezău întăritura și osebi Dumnezău între mijlocul apei care era supt întăritură și între mijlocul apei ce era deasupra întăriturii.

8[9]. Și numi Dumnezău întăritura ceriu ; și văzu Dumnezău că iaste bine. Și să făcu sară, și să făcu dimineață, zi a doa.

9[10]. Și zise Dumnezău : „Adune-se apa cea de supt ceriu într-o adunare și să să ivească uscatul !“ Și să făcu așa. Și să adună apa cea de supt ceriu la adunările ei și să ivi uscatul.

10[11]. Și numi Dumnezău uscatul pămînt, și adunările apelor numi mări. Și văzu Dumnezău că iaste bine.

11[12]. Și zise Dumnezău : „Răsară pămîntul buruiană de iarbă sămănătoare, sămînță după fêliu-ș și după asămănare-ș și lemn roditoriu făcînd roadă, căruia sămînța lui într-însul după feliu-ș pre pămînt“. Și fu așa.

12[13]. Și scoase pămîntul buruiană de iarbă sămănătoare, sămînță dupre fêliu și dupre-asemănare, și lemn roditoriu, care face roadă, căruia sămînța lui într-însul dupre neam pre pământ. Și văzu Dumnezău că iaste bine.

13[14]. Și să făcu sară și să făcu dimineață, zi-a treia.

14[15]. Și zise Dumnezău : „Facă-se luminători întru / întăritura ceriului spre luminarea pământului ca

†

ДУМНЕЗЕЇСКАЇ СКРИПТУРЪ
ВѢКЄ ШЇ НОЇУЖ
ФѢЧЄРЪ

К А̀ П̀ , А̀ .

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Ms. 45

A LUI MOISI DUMNEZĂIASCA SCIPTURĂ VÊCHE

BITIA

CAP 1

1. De-nceput făcu Dumnedzău ceriul şi pămîntul.

2. Iară pămîntul era nevădzut şi netocmit. [3] Şi întunêrec dzăcea deasupra preste cel fără de fundu şi duhul lui Dumnedzău să purta pre deasupra apei.

3. Şi dzise Dumnedzău : „Facă-să lumină“ ! [4] Şi să fêce lumină.

4. Şi vădzu Dumnedzău lumina cum iaste bună ; şi usăbi Dumnedzău întru mijlocul luminei şi întru mijlocul întunêrecului.

5. Şi numi Dumnedzău lumina dzuă, şi întunêrecul numi noapte. Şi să făcu sară şi să făcu dimineaţă, dzi una.

6. Şi dzise Dumnedzău : „Facă-să întăritură întru mijlocul apei şi să fie împărţitoare între o apă şi într-altă apă“. Şi să făcu aşea.

7. Şi făcu Dumnedzău întăritura şi usăbi Dumnedzău întru mijlocul apei carea era suptu întăritură şi în mijlocul apei ce era deasupra întăriturei.

8. Şi numi Dumnedzău întăritura ceriu ; şi vădzu Dumnedzău cum iaste bun. Şi să făcu sară, şi să făcu dimineaţă, dzi a doao.

9. Şi dzise Dumnedzău : „Adune-se apa cea de suptu ceriu întru o adunare şi să ivască uscatul“ ! Şi să făcu aşea. Şi să adună apa cea de suptu ceriu la adunarea ei şi să ivi uscatul.

10. Şi numi Dumnedzău uscatul pămîntu, şi adunările apelor le numi mări. Şi vădzu Dumnedzău cum iaste bun.

11. Şi dzise Dumnedzău : „Răsaie pămîntul buruian⟨ă⟩ de iarbă sămănătoare, sămînţă după fêliu-ş şi după asămănare-şi şi lemnu roditor făcîndu roadă, căruia sămînţa lui întru însul după fêliu-şi asupra pămîntului“. Şi să făcu aşea.

12. Şi scoase pămîntu buruian⟨ă⟩ de iarbă sămănătoare, sămînţă după fêliu-şi şi după asămănare-şi, şi lemnu roditor făcîndu roadă, căruia sămînţa lui întru însul după fêliu-ş asupra pămîntului. Şi vădzu Dumnedzău cum iaste bun.

13. Şi să făcu sară şi să făcu dimineaţă, dzi a treia.

14. Şi dzise Dumnedzău : „Facă-să luminător întru/întăritura ceriului spre

Ms. 4389

CARTEA DENTĂI A LUI MOISI

BÎTHIA

CAPUL DENTĂI

OVREIÈSTE : BEREZIT

1. De început făcu Dumnezeu ceriul şi pămîntul.

2. Iară pămîntul era nevăzut şi netocmit. Şi întunêrec desupra fărăfundului şi duhul lui Dumnezeu se purta[1] desupra apei.

3. Şi zise Dumnezeu : „Să fie lumină“ ! Şi se făcu lumină.

4. Şi văzu Dumnezeu lumina că iaste bună ; şi osebi Dumnezeu între lumină şi între întunêrec.

5. Şi numeni Dumnezeu lumina zioa, şi întunêrecul noaptea. Şi se făcu seară şi se făcu dimineaţă, zioa dentăi.

6. Şi zise Dumnezeu : „Să se facă întăritură între mijlocul apei şi să fie împărţitoare între o apă şi între altă apă“. Şi se făcu aşa.

7. Şi făcu Dumnezeu întăritura şi osebi Dumnezeu între mijlocul apei carea era supt întăritură şi între mijlocul apei carea era desupra întăriturii.

8. Şi numeni Dumnezeu întăritura ceriu ; şi văzu Dumnezeu că iaste bine. Şi se făcu seară, şi se făcu dimineaţă, zioa a doaoa.

9. Şi zise Dumnezeu : „Adune-se apa cea de supt cer întru o adunare şi să se ivească uscatul !“. Şi fu aşa. Şi se adună apa cea de supt cer la adunătura ei şi se ivi uscatul.

10. Şi numeni Dumnezeu uscatul pămînt, iară adunările apelor, mări. Şi văzu Dumnezeu că iaste bine.

11. Şi ⟨zise Dumneze⟩[2]u : „Răsa .
. . . . . [2]
de iarbă sămănînd sămînţă după f⟨êliu-ş⟩[1] şi după asemănare-ş şi lemn roditoriu făcînd roadă, căruia sămînţa lui într-însul după fêliu-ş pre pământ“. Şi fu aşa.

12. Şi aduse pămîntul buruieni de iarbă sămănînd sămînţă pre fêliu şi pre asemănare şi lemn roditor care face roadă, căruia sămînţa lui într-însul după neam pre pământ. Şi văzu Dumnezeu că iaste bine.

13. Şi fu seară şi fu dimineaţă, zioa a treia.

14. Şi zise Dumnezeu : „Să să facă luminători întru/întăritura ceriului spre

FACEREA LUMII

CAP. 1

1. La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul.

2. Şi pământul era (de) nevăzut şi fără formă, iar întuneric era peste abis şi duhul lui Dumnezeu se purta peste apă.

3. Şi a spus Dumnezeu : „Să se facă lumină !“. Şi s-a făcut lumină.

4. Şi a văzut Dumnezeu că lumina este bună ; şi a despărţit Dumnezeu între lumină şi întuneric.

5. Şi numi Dumnezeu lumina zi şi întunericul l-a numit noapte. Şi s-a făcut seară şi s-a făcut dimineaţă, ziua întîi.

6. Şi a spus Dumnezeu : „Să se facă o tărie în mijlocul apei şi să fie despărţitură între apă şi apă“. Şi s-a făcut aşa.

7. Şi a făcut Dumnezeu tăria şi a despărţit Dumnezeu între apa care era sub tărie şi între apa care era deasupra tăriei.

8. Şi a numit Dumnezeu tăria cer şi a văzut Dumnezeu că este bine. Şi s-a făcut seară, şi s-a făcut dimineaţă, ziua a doua.

9. Şi a spus Dumnezeu : „Să se adune apa de sub tărie într-un anume loc şi să se arate uscatul !“. Şi s-a făcut aşa. Şi s-a adunat apa de sub tărie la locurile sale şi s-a văzut uscatul.

10. Şi a numit Dumnezeu uscatul pământ, iar aşezarea la un loc a apelor a numit-o mări. Şi a văzut Dumnezeu că este bine.

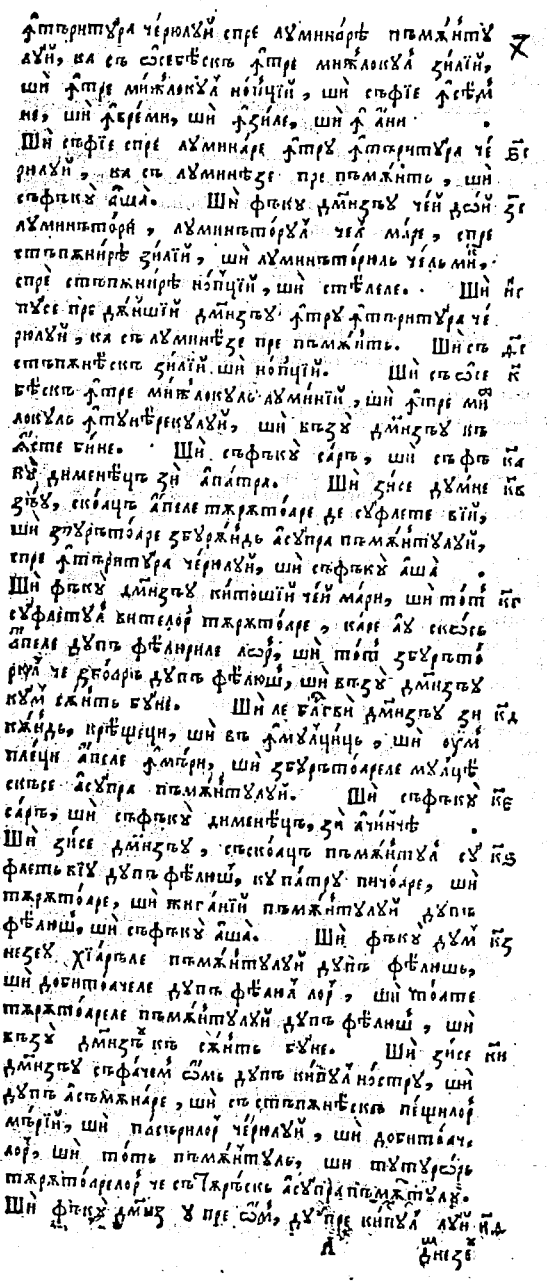
11. Şi a spus Dumnezeu : „Să rodească pământul iarbă verde, care să semene sămînţă după felu-i şi asemănarea-i şi pom roditor purtător de fruct, a cărui sămînţă să-i fie cuprinsă într-însul, după felu-i pe pământ“. Şi s-a făcut aşa.

12. Pământul a dat la iveală iarbă verde, semănătoare de sămînţă după felu-i şi asemănarea-i şi pom roditor, purtător de fruct, a cărui sămînţă era cuprinsă într-însul după felu-i pe pământ.

13. Şi s-a făcut seară şi s-a făcut dimineaţă, ziua a treia.

14. Şi a spus Dumnezeu : „Să se facă lumini în/tăria cerului spre lumină

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 1, col. II

să osebească între mijlocul zilii şi între mijlocul nopţii şi să fie în sêmne, şi în vremi, şi în zile şi în ani.

15[16]. Şi să fie spre luminare întru întăritura ceriului ca să luminêze pre pământ. Şi să făcu aşa.

16[17]. Şi făcu Dumnezău cei doi luminători : luminătorul cel mare, spre stăpînirea zilii, şi luminătoriul cel mic, spre stăpînirea nopţii, şi stêlele.

17[18]. Şi puse pre dînşii Dumnezău întru întăritura ceriului ca să luminêze pre pământ,

18[19]. şi să stăpînească zilii şi nopţii [20] şi să osebească între mijlocul luminii şi între mijlocul întunêrecului. Şi văzu Dumnezău că iaste bine.

19[21]. Şi şă făcu sară şi să făcu dimineaţă, zi a patra.

20[22]. Şi zise Dumnezău : „Scoaţă apele tîrîtoare de suflete vii şi zburătoare zburînd asupra pământului spre întăritura ceriului“. Şi să făcu aşa.

21[23]. Şi făcu Dumnedzău chitoşii cei mari şi tot sufletul vitelor tîrîtoare care au scos apele după fêliurile lor şi tot zburătoriul ce zboară după fêliu-ş. Şi văzu Dumnezău cum sînt bune.

22[24]. Şi le blagoslovi Dumnezău zicînd : „Crêşteţi şi vă înmulţiţ şi umpléţi apele în mări ; şi zburătoarele mulţească-se asupra pământului“.

23[25]. Şi să făcu sară şi să făcu dimineaţă, zi a cincea.

24[26]. Şi zise Dumnezău : „Să scoaţă pământul suflet viu după fêliu-ş, cu patru picioare, şi tîrîtoare şi jiganii pământului după fêliu-ş“. Şi să făcu aşa.

25[27]. Şi făcu Dumnezeu hiarăle pământului după fêliu-ş şi dobitoacele după fêliul lor şi toate tîrîtoarele pământului după fêliu-ş. Şi văzu Dumnezău că sînt bune.

26[28]. Şi zise Dumnezău : „Să facem om după chipul nostru şi după asămănare şi să stăpînească peştilor mării, şi pasărilor ceriului, şi dobitoacelor, şi tot pământul şi tuturor tîrîtoarelor ce să tîrăsc asupra pământului“.

27[29]. Şi făcu Dumnezău pre om dupre chipul lui

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

luminarea pămîntului ca să usăbască întru mijlocul dzilei şi întru mijlocul nopţii şi să fie întru sêmne, şi întru vremi, şi întru dzile şi întru ani.

15. Şi fie ca să luminêdze întru întăritura cerului spre luminarea pămîntului". Şi să făcu aşea.

16. Şi făcu Dumnedzău cei doi luminători mari : luminătoriul cel mare, spre stăpîniia dzilei, şi luminătoriul cel mic, spre stăpîniia nopţii, şi stêlele.

17. Şi puse pre înşi Dumnedzău întru întăritura ceriului ca să luminêdze asupra pămîntului,

18. şi să stăpînească dzilei şi nopţii şi să usăbască întru mijlocul luminei şi întru mijlocul întunêrecului. Şi vădzu Dumnedzău cum iaste bun.

19. Şi să făcu sară şi să făcu dimineaţă, dzi a patra.

20. Şi dzise Dumnedzău : „Scoaţă apele tîrîitoare de suflete vii şi zburătoare zburîndu asupra pămîntului spre întăritura ceriului". Şi să făcu aşea.

21. Şi fêce Dumnedzău chitoasele cêle mari şi tot sufletul vitelor tîrîitoare, carele au scos apele după fêliurile lor, şi toată pasărea zburătoare după fêliu-ş. Şi vădzu Dumnedzău cum sîntu bune.

22. Şi blagoslovi Dumnedzău dzicîndu : „Crêşteţi şi vă înmulţiţi şi impleţi apele în mări ; şi zburătoarele înmulţască-să asupra pămîntului".

23. Şi să făcu sară şi să făcu dimineaţă, dzi a cincea.

24. Şi dzise Dumnedzău : „Scoaţă pămîntul suflet viu după fêliu-ş, cu patru picioare, şi tîrîitoare şi jigăniile pămîntului după fêliu-ş ". Şi să făcu aşea.

25. Şi făcu Dumnedzău jiganiile pămîntului după fêliu-şi şi dobitoacele după fêliul lor şi toate tîrîitoarele pă-pămîntului după fêliu-ş. Şi vădzu Dumnedzău că-s bune.

26. Şi dzise Dumnedzău : „Să facem om după chipul nostru şi după asămănare şi să stăpînească peştilor mării, şi pasărilor ceriului, şi dobitoacelor, şi tot pămîntul şi tuturor tîrîitorilor ce să tîrîiescu asupra pămîntului".

27. Şi făcu Dumnedzău pre om după chipul lui / Dumnedzău ; l-au făcut pre

luminarea pămîntului şi să osibească între zi şi între noapte şi să fie întru sêmne, şi întru vremi şi întru ani.

15. Şi să fie întru luminare întru întăritura ceriului ca să luminêze pre pămînt". Şi fu aşa.

16. Şi făcu Dumnezeu doi luminători mari : luminătoriul cel mare, întru stăpîniia zilei, iară luminătoriul cel mai mic, întru stăpîniia nopţii, şi stêlele.

17. Şi-i puse Dumnezeu întru întăritura ceriului ca să luminêze asupra pămîntului,

18. şi să stăpînească zilei şi nopţii şi să osibească între lumină şi între întunêrec. Şi văzu Dumnezeu că iaste bine.

19. Şi fu seară şi fu dimineaţă, zioa a patra.

20. Iarăşi zise . . . . . .[2] pămîntului spre întăritura ceriului". Şi fu aşa.

21. Şi făcu Dumnezeu chitoşii cei mari şi tot sufletul gadinelor celor vii, care scoaseră apele după neamul lor, şi toată pasărea înaripată după fêliu-ş. Şi văzu Dumnezeu că iaste bine.

22. Şi le blagoslovi Dumnezeu zicînd : „Crêşteţ şi vă înmulţit şi umpleţ apele care sînt în mări ; şi pasările să se înmulţească pre pămînt".

23[22]. Şi fu seară [23] şi fu dimineaţă, zioa ⟨a cincea⟩ [2].

24. Şi zise Dumnezeu : „Să scoaţă ⟨pămîn⟩[2]tul suflet viu după fêliu-ş, cu 4 ⟨pici⟩[2]oare, şi gădini, şi jigănii tîrîtoare, şi fieri pămînteşti după neamu-ş, şi dobitoace după neamul lor şi toate dihaniile de pre pămînt". Şi fu aşa.

25. Şi făcu Dumnezeu dobitoace pămînteşti de toate fêliurile după neamul lor : şi fierile, şi gădinile şi toate jigăniile. Şi văzu Dumnezeu că iaste bine.

26. Şi zise Dumnezeu : „Să facem om după chipul şi după asemănarea noastră şi să stăpînească peştii mării, şi pasările ceriului, şi fierile, şi dobitoacele şi toate jigăniile care se tîrăsc pre pămînt".

27. Şi făcu Dumnezeu pre om după chipul lui / Dumnezeu ; îl făcu bărbat

pe pămînt şi să despartă între zi şi noapte şi să fie semne pentru vremi, şi pentru zile şi pentru ani.

15. Şi să fie spre lumină în tăria cerului ca să lumineze pe pămînt". Şi s-a făcut aşa.

16. Şi a făcut Dumnezeu cei doi luminători mari : luminătorul cel mai mare spre stăpînirea zilei şi luminătorul cel mai mic spre stăpînirea nopţii, şi (a făcut şi) stelele.

17. Şi le-a aşezat Dumnezeu în tăria cerului ca să lumineze pe pămînt,

18. şi să stăpînească ziua şi noaptea şi să despartă între lumină şi între întuneric. Şi a văzut Dumnezeu că este bine.

19. Şi s-a făcut seară şi s-a făcut dimineaţă, ziua a patra.

20. Şi a spus Dumnezeu : „Să scoată apele tîrîtoare vii şi zburătoare zburînd deasupra pămîntului sub tăria cerului". Şi s-a făcut aşa.

21. Şi a făcut Dumnezeu balenele cele mari şi toată suflarea animalelor tîrîtoare, pe care le-au scos apele după felul lor, şi toată pasărea zburătoare după felu-i. Şi a văzut Dumnezeu că sînt bune.

22. Şi le-a binecuvîntat Dumnezeu spunînd : „Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi apele în mări ; şi zburătoarele să se înmulţească pe pămînt".

23. Şi s-a făcut seară şi s-a făcut dimineaţă, ziua a cincea.

24. Şi a spus Dumnezeu : „Să scoată pămîntului fiinţe vii de tot felul, dobitoace şi tîrîtoare şi fiare sălbatice după felul lor". Şi s-a făcut aşa.

25. Şi a făcut Dumnezeu fiarele sălbatice după felul lor şi dobitoacele după felul lor şi toate tîrîtoarele pămîntului după felul lor. Şi a văzut Dumnezeu că sînt bune.

26. Şi a spus Dumnezeu : „Să facem om după chipul şi asemănarea noastră şi să stăpînească peste peştii mării, şi peste păsările ceriului, şi peste dobitoace, şi peste întreg pămîntul şi peste toate tîrîtoarele ce se tîrăsc pe pămînt".

27. Şi a făcut Dumnezeu pe om, după chipul lui / Dumnezeu l-a făcut,

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 2, col. I

Б

Дмнзъ лаў фъкўтъ пре дънёўа, ътрёатє шн
1 фъмёє ăў фъкўтъ пре дънёшїй. Шн сăгбн
дмнзъ пре дънёшїн зникъндь, кръщеникъ шн
къ фмўлцнць, шн оўмплёци пъмънтўл, шн
домнинць пре дънёўл, шн стъпънинць пёшнлор
мърїй, шн пăсърилор чёрнлўй, шн тўтўрёор
дёнтоăчелор, шн тоатє пъмънтўл, шн тх
тўрор тхрътоарелор че сє тхрёск ăсўпрать
2 лă мънтўлўй. Шн зисе дмнзъ, ятъ ăм
дать вăлсъ тоатє ербă сємънътоаре, сємън
цъ дестмънать, кăре ăстє ăсўпра пъмънтў
лўй, шн тоатє лёмнўл кăре ăре фтрънтўл род
дъ дестмънць сємънътоаре, вăлсъ вафн де
3 мънкаре. Шн ла тоатє хїărле пъмънтў
лўй, шн ла тоатє пăсърле чёрнлўй, шн ла
тоатє тхръторнл чесъ тхрăще ăсўпра пъмън
тўлўй, кăре ăре дънє сўфлетъ де вїăцъ, шн
тоатъ ербă вёрде де мънкатъ, шн сăфъкъ
4 ăшă. Шн възъ дмнзъ тоатє кăтє ăў
фъкўтъ, шн ятъ бўне фоарте, шн сăфъкъ
сёрă, шн сăфъкъ дёминёцъ, зн ăшăсă.

К Л' П' В

1 Ши сăвършїрă чёрнл, шн пъмънтўл,
шн тоатъ подоаба лор. Шн сăвъ
2 шн дмнзъ ăшăсă зн фăптеле лўй кă
ре лъў фъкўтъ, шн одихни дмнзъ ă
шăптя зн, де тоатє фăптеле лўй,
3 кăре ăў фъкўтъ. Шн бăгă дмнзъ зїуă ă
шăптя, шн ăсфинци пре ă, пентръ къ ăтрънсă
ăчетъ де тоатє фăптеле лўй, кăре ăчепъ
4 дмнзъ ăфăче. Ăчăстăе кăрць фăчерїй че
рнлўй, шн ăпъмънтўлўй, кънд сăў фъкўтъ
ăнăре зн ăў фъкўтъ дмнзъ дмнзъ чёрнл, шн
5 пъмънтўл. Шн тоатъ вёрдёца кмпўлўй,
май ăнăинтє де кă ăръсърă пре пъмънт,
шн тоатъ ербă кмпўлўй, май ăнăинтє
де ăсъфăче, пентръ къ нă плоатъ дмнзъ
пе пъмънть, шн ом нă ерă ăлукră пре дън
6 сăл. Шн извор ешїă дин пъмънть, де
ăдъпă тоатъ фăца пъмънтўлўй. Шн зидн
7 дмнзъ пре ом прънть ăлуă дин пъмънт,
шн сўфлъ ăфăца лўй сўфлăре девїацъ, шн
8 сăфъкъ ом ăсăфлетъ вїу. Шн ръсădн
дмнзъ грădинь ă ёдём кътръ ръсърїтў
шн пусе ăколо пре ом, пре кăрелє ăў зидитъ.
9 Шн ръсădн ербă дмнзъ дин пъмънть тоат
лёмнўл фрўмос ла ведёре, шн бўн ла мънкă
ре, шн лёмнўл вїецїй ăмижлокўл грădинїй,
шн лёмнўл ăщи кунощинцъ бинелўй, шн рў
10 лўй. Шн рîў ăсе дин ёдём, ка сă ădăпе пр
дина, де ăколо сă ăпăрть ăпатръ ăчепътўрь.
11 Нўмеле унўй фисён, ăчёстăе ве ăкўнтўрь
тоатъ пъмънтўл лўй ёвилăт, шн ăколо
12 ăсте ăўрўл. Шн ăўрўл пъмънтўлўй ăчё
лўй ăсте бўн, шн ăколо ăсте рўбинўл, шн пă
13 тра чя вёрде. Шн нўмеле ăл дёнлеа рîў гїон,
чёстă ăкўнкură тоатъ пъмънтўл ёфїо
14 пїей. Шн рîўл ăл трёилеа тигрн, ăчёстăе

Dumnezău ; l-au făcut pre dînsul bărbat şi fămêie au făcut pre dînşii.

28[30]. Şi blagoslovi Dumnezău pre dînşii zicînd : „Crêşteţi-vă şi vă înmulţiţ şi umpleţi pămîntul şi domniţ pre dînsul ; şi stăpîniţ peştilor mării, şi pasărilor ceriului, şi tuturor dobitoacelor, şi tot pămîntul şi tuturor tîrîtoarelor ce să tîrăsc asupra pămîntului".

29[31]. Şi zise Dumnezău : „Iată am dat voao toată iarba sămătoare sămînţă de sămănat, care iaste asupra pămîntului, şi tot lemnul care are într-însul roadă de sămînţă sămănătoare voao va fi de mîncare.

30[32]. Şi la toate hiarăle pămîntului, şi la toate pasările ceriului, şi la tot tîrîtoriul ce să tîraşte asupra pămîntului, care are în sine suflet de viaţă, şi toată iarba vêrde de mîncat". Şi să făcu aşa.

31[33]. Şi văzu Dumnezău toate cîte au făcut şi iată bune foarte. Şi să făcu sară şi să făcu demineaţă, zi a şasea.

CAP 2

1. Şi să săvîrşiră ceriul şi pămîntul şi toată podoaba lor.

2. Şi săvîrşi Dumnezău a şasea zi faptele lui care le-au făcut ; şi odihni Dumnezău a şaptea zi de toate faptele lui care au făcut.

3. Şi blagoslovi Dumnezău zioa a şaptea şi o sfinţi pre ea pentru că într-însa încetă de toate faptele lui care începu Dumnezău a face.

4. Aceasta e cartea facerii ceriului şi a pămîntului, cînd s-au făcut,

5[4]. în care zi au făcut Domnul Dumnezău ceriul şi pămîntul, [5] şi toată verdeaţa cîmpului mai înainte decît a răsări pre pămînt şi toată iarba cîmpului mai înainte de a să face pentru că n-au ploat Dumnezău pre pămînt şi om nu era a lucra pre dînsul.

6. Şi izvor ieşiia den pămînt de adăpa toată faţa pămîntului.

7. Şi zidi Dumnezău pre om ţărînă luînd den pămînt şi suflă în faţa lui suflare de viaţă şi să făcu omul în suflet viu.

8. Şi răsădi Dumnezău grădină în Edem, cătră răsărit, şi puse acoló pre om, pre carele au zidit.

9. Şi răsădi iarăş Dumnezău den pămînt tot lemnul frumos la vedêre şi bun la mîncare, şi lemnul vieţii în mijlocul grădinii, şi lemnul a şti conoştinţa binelui şi răului.

10. Şi rîu iêse din Edem ca să adape grădina ; de acoló să împarte în patru începături.

11. Numele unuia, Fisón ; acesta e ce încunjură tot pămîntul lui Evilát, şi acoló iaste aurul.

12. Şi aurul pămîntului aceluia iaste bun ; şi acoló iaste rubinul şi piatra cea vêrde.

13. Şi numele al doilea rîu, Gheon ; cesta încungiură tot pămîntul Ethiópiei.

14. Şi rîul al treilea, Tígri ; acesta e / ce mêrge îna-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

însă bărbat şi fămêie au făcut pre înşi.

28. Şi-i blagoslovi pre înşi Dumnedzău dzicîndu: „Crêşteţi şi vă înmulţiţi şi împleţi pămîntul şi domniţi pre însul; şi stăpîniţi peştilor mării şi pasărilor ceriului, şi tuturor dobitoacelor, şi tot pămîntul şi tuturor tîrîitorilor ce să tîrîiescu asupra pămîntului".

29. Şi dzise Dumnedzău: „Iată am dat voă toată iarba de sămănat, sămînţă sămănătoare carea iaste asupra pămîntului, şi tot lemnul care are întru sine roadă de sămînţă sămănătoare voă va fi de mîncare.

30. Şi la toate fiarăle pămîntului, şi la toate pasările ceriului, şi la tot tîrîtoriul ce să tîrîiêşte asupra pămîntului, carele are întru sine suflet de viaţă, şi toată iarba vêrde de mîncat". Şi să făcu aşa.

31. Şi văzu Dumnedzău toate cîte au făcut şi iată bune foarte. Şi să făcu sară şi să făcu diminiaţă, dzi a şeasea.

CAP. 2

1. Şi să găti ceriul şi pămîntul şi toată podoaba lor.

2. Şi săvîrşi Dumnedzău înn-a şeasea dzi faptele lui carele au făcut; şi răpoosă în dzua a şeaptea de toate faptele lui ce au făcut.

3. Şi blagoslovi Dumnedzău dzua a şeaptea şi o sfinţi pre însă pentru că întru însa răpoosă de toate faptele lui carele au început Dumnedzău a face.

4. Aceasta-i cartea facerii ceriului şi a pămîntului, cîndu s-au făcut,

5[4]. întru care dzi au făcut Domnul Dumnedzău ceriul şi pămîntul, [5] şi tot vêrdele cîmpului mainte decît a răsări pre pămîntu şi toată iarba cîmpului mainte de a să face pentru că n-au ploat Dumnedzău asupra pămîntului şi om nu era a lucra pre însul.

6. Ce izvor ieşiia den pămîntu şi adăpa toată faţa pămîntului.

7. Şi zidi Dumnedzău pre om ţărnă luîndu den pămîntu şi suflă întru faţa lui suflare de viaţă şi să fêce omul întru suflet viu.

8. Şi răsădi Dumnedzău grădină în Edem, cătră răsărit, şi puse acolo[1] pre om, pre carele l-au zidit.

9. Şi răsări Dumnedzău iarăş den pămîntu toate lêmnele frumoase la vedêre şi bune la mîncare, şi lemnul vieţii în mijlocul grădinei, şi lemnul a ştii cunoaşterea bunului şi răului.

10. Şi rîu iêse den Edem ca să adêpe grădina; de acoló să împarte în patru începături.

11. Numele unuia, Fison; acesta încungiură tot pămîntul Evilat, şi[3] acoló iaste aurul.

12. Iară aurul aceluia pămîntu iaste bun; şi acoló iaste rubinul şi piatra cea vêrde.

13. Şi numele al doilea rîu, Ghéon; acesta ce încungiură tot pămîntul Ethiopiei.

14. Şi rîul al treilea, Tigris; acesta/

şi muiêre îi făcu.

28. Şi-i blagoslovi Dumnezeu zicînd: „Crêşteţ şi vă înmulţiţ şi umpleţ pămîntul şi-l stăpîniţ; şi stăpîniţ peştii mării, şi pasările ceriului, şi toate dobitoacele, şi tot pămîntul şi toate jigăniile ce se tîrăsc pre dînsul".

29. Şi zise Dumnezeu: „Iată am dat voaoă toată iarba ce să samănă sămînţă de sămănat, sămînţă sămănătoare carea iaste desupra acestui pămînt, şi tot lemnul care are întru sine roadă de sămînţă sămănătoare va fi voaoă de mîncare.

30. Şi tuturor fierilor pămîntului, şi dobitoacelor, şi paserilor ceriului şi tuturor jigăniilor ce se tîrăsc pre pămînt, (care are)[2] în si(ne sufl)[2]et d(e viaţă)[2], şi toată iarba vêrde de mîncare". Şi fu aşa.

31. Şi văzu Dumnezeu toate cîte au făcut şi iată (era)[3] bine foarte. Şi fu seară şi fu dimineaţă, zioa a şasea.

CAP 2

1. Şi se gătiră ceriul şi pămîntul şi toată podoaba lor.

2[1]. Şi săvîrşi Dumnezeu a şasea zi faptele sale care făcu; [2] şi odihni Dumnezeu a şaptea zi de faptele sale ce au făcut.

3. Şi blagoslovi Dumnezeu zioa a şaptea şi o sfinţi că într-însa odihni de toate faptele care începu Dumnezeu a face.

4. Aceasta iaste cartea facerii ceriului şi a pămîntului, cîndu se-au făcut,

5. [4] în care zi au făcut Dumnezeu ceriul şi pămîntul, [5] şi toate verdeţile cîmpului mai nainte de răsărirea lor şi toată iarba cîmpului mai nainte de ce nu fu pre pămînt pentru că nu au ploat Dumnezeu pre pămînt, nici om nu era să-l lucrêze[1].

6. Ce izvor ieşiia den pămînt şi adăpa toată faţa pămîntului.

7. Şi zidi Dumnezeu pre om luînd ţărînă de în pămînt şi suflă în faţa lui suflarea vieţii şi fu om în sufletul vieţii.

8. Şi sădi Dumnezeu raiul[2] la răsărit, în Edem, şi puse acoló pre omul care-l zidise.

9. Şi iar răsări Dumnezeu den pămînt tot lemnul frumos la vedêre şi bun la mîncare, şi lemnul vieţii în mijlocul raiului[3], şi lemnul ştiinţei şi al cunoştinţei binelui şi răului.

10. Şi rîu iase den Edem să adape raiul; acolo se împarte în patru începături.

11. Numele unuia, Fison: acesta încunjură toată ţara[4] Evelatului, şi acoló iaste aur.

12. Şi aurul acelui pămînt iaste bun; acoló iaste robinul[5] şi piiatra cea vêrde[6].

13. Numele al doilea rîu iaste Gheon; acesta încunjură toată ţara Ethiopiei[7].

14. Al treilea rîu, Tigr; acesta/mêr-

bărbat şi femeie i-a făcut.

28. Şi i-a binecuvîntat Dumnezeu spunînd: „Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pămîntul şi domniţi peste el; şi stăpîniţi peste peştii mării şi peste zburătoarele cerului, şi peste toate dobitoacele, şi peste întreg pămîntul şi peste toate tîrîtoarele ce se tîrăsc pe pămînt".

29. Şi Dumnezeu a spus: „Iată v-am dat toată iarba purtătoare de sămînţă de semănat, care se află pe întreg pămîntul, şi tot pomul, care are în el fruct cu sămînţă de semănat, ca să vă fie spre mîncare.

30. Şi tuturor zburătoarelor cerului şi oricărui tîrîtor ce se tîrăşte pe pămînt, care are în el suflare, toată iarba verde de mîncat". Şi s-a făcut aşa.

31. Şi a văzut Dumnezeu toate cîte le-a făcut şi iată erau foarte bune. Şi s-a făcut seară şi s-a făcut dimineaţă, ziua a şasea.

CAP. 2

Ziua a şaptea. Aşezarea omului în rai. Adam şi Eva.

1. Şi s-au împlinit cerul şi pămîntul şi toată podoaba lor.

2. Şi a terminat Dumnezeu în ziua a şasea lucrarea sa pe care a făcut-o; şi s-a odihnit în ziua a şaptea de toată lucrarea lui pe care a făcut-o.

3. Şi a binecuvîntat Dumnezeu ziua a şaptea şi a sfinţit-o, deoarece în aceasta s-a odihnit de toate lucrurile lui, pe care el le-a săvîrşit.

4. Aceasta este cartea facerii cerului şi a pămîntului, cînd s-a făcut,

5. în care zi a făcut Domnul Dumnezeu cerul şi pămîntul, şi toată verdeaţa cîmpului nu răsărise încă pe pămînt şi toată iarba cîmpului nu odrăslise încă, pentru că Dumnezeu nu băduse ploaie pe pămînt şi nu era om să lucreze pămîntul.

6. Un izvor ieşea din pămînt şi adăpa întreaga faţă a pămîntului.

7. Şi l-a plăsmuit Dumnezeu pe om luînd tărînă din pămînt şi i-a suflat în faţă suflare de viaţă şi s-a făcut omul fiinţă vie.

8. Şi a sădit Domnul Dumnezeu o grădină în Eden, spre răsărit, şi l-a aşezat acolo pe omul pe care-l plăsmuise.

9. Şi a făcut Dumnezeu să răsară din pămînt pomi frumoşi la vedere şi cu roade bune de mîncat, şi pomul vieţii în mijlocul raiului, şi pomul cunoştinţei binelui şi răului.

10. Şi din Eden ieşea un rîu ca să ude grădina, iar de acolo se despărţea în patru braţe.

11. Numele unuia este Fison; acesta este cel ce înconjoară întreg ţinutul Havila, acolo unde este aurul.

12. Aurul acestui ţinut este bun şi acolo se găseşte bdeliu şi piatra de onix.

13. Iar numele celui de al doilea rîu este Gihon; acesta este cel ce înconjoară tot ţinutul Etiopiei.

14. Şi al treilea rîu este Tigru; acesta/este cel ce curge spre Assur. Al

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 2, col. II

чѣ мѣ́рие ѳнаи́нте ѳнрѣ́ма а̑спи́нари. Шн̀ ѕ̄ѳ
рѣ́кѹлъ а̑л па́трѹлѡ е̑фра́тъ. Шн̀ лѹа̀ дѡ́м ѕ̄і
нѹлъ дми́незъ, пре со́мѹлъ пре ка́реле лаѹ зи́дѝ,
шн̀ пѹсе пре дѫ́нсѹл ѳнгрѣди́нѣ ка сѣа лѹкрѣ́зъ
пре дѫ́нса шн̀ сѣа пѧзѣ́скѣ. Шн̀ порѹнѝ дн̃ ѕ̄е
нѹлъ дми́незъ лѹи а̑да́мъ зникѫ́дзъ, дѝнтрѹ
то́тъ лемнѹлъ чѣ е̑́сте ѳнгрѣди́нѣ, кѹ мѫ́нкѫ
ре ѣ мѣнѫ́нчи. Ѳа́рѣ дѝнтрѹ лемнѹлъ а̑при не
чѣ́пе ѵ̑́ѣняе шн̀ рѣ́ѹлъ, ѣ не̑ мѫ́нкаци дин
трѫ́ лъ, ѳа́рѣ а̑чѣ зи̑ вецн мѫ́нкѫ дин трѫ́н
лъ кѹ мо́арте вецн мѹрн. Шн̀ зи́се дѡ́мнѣ ѕ̄ѳ
дми́незъ, не̑ е̑́сте бѣ́не а̑фн̀ со́мѹл сѫ́нгѹре,
ѣѣ ѳа́чем лѹи а̑ѫ́тѡрн кѣтре дѫ́нсѹл.
Шн̀ маѝ зи́дѝ дми́незъ ѳа́рѣшь дин пѣмѫ́нтъ, к̄
тоате хи́а́рѣле кѫмпѹлѹи шн̀ тоате па́сърѣле
че́рнлѹи, шн̀ ле̑ а̑дѹсе пре̑ле ла а̑да́мъ, кѣ
вѫ́зъ чѣлеа̀ нѹмн пре дѫ́нселе, шн̀ тоть че ѫ́л
нѹми́нъ а̑да́мъ сѹфлетъ вѝѹ а̑че́ста е̑ нѹмеле
лѹи. Шн̀ нѹмн а̑да́мъ нѹме тѹтѹро́р дѡбн к̄а
то́ателѡр, шн̀ тѹтѹроръ па́сърилѡр че́рнлѹи,
шн̀ ла тоате хи́а́рѣле кѫмпѹлѹи, ѳа́рѣ лѹи а̑да́мъ
нѹ̀ѣ а̑фла а̑ѫ́тѡрн а̑сѣмене кѹ дѫ́нсѹл.
Шн̀ пѹсе дми́нѹл дми́незъ пре а̑да́мъ со́мнѹ, шн̀ к̄в
а̑дорми, шн̀ лѹа̀ со̑коаста дѝнтрале лѹи, шн̀
плинн трѹпъ пе́нтрѹ дѫ́нса. Шн̀ зидн дми́не к̄г
зъ коаста чѹл лѹа́тъ дела̀ а̑да́мъ, мѹ́ере, шн̀
со̑ а̑дѹсе пре дѫ́нса, кѣтре а̑да́мъ. Шн̀ зи́се к̄д
а̑да́мъ, а̑че́ста а̑кѹмъ е̑́сте со̑съ дин со̑а́селе ме́ле,
шн̀ трѹпъ дин трѹпѹл мѣ́ѣ, а̑че́ста сѣа̀ се
ма̀, мѹ́ере, пе́нтрѹ кѣ дин̀трѹ ѳнрѹ́мѹл
ѣ̑н сѧ лѹа́тъ. Пе́нтрѹ а̑че́ста ва̀ лѣса̀ со́мѹ к̄е
пре та́тъсъ шн̀ пре̑ мѹ́мъса, шн̀ сѣа̀ липи
лѫ́нгѣ мѹ́ере лѹи, шн̀ вор фи̑ а̑мѫ́ндои ѳ̑н
трѹпъ трѹпъ. Шн̀ е̑ра а̑мѫ́ндои дезпѹ́ѫцн, к̄ѕ
шн̀ а̑да́мъ шн̀ мѹ́ере лѹи шн̀ нѹѕ рѹшина.

К А П. Г.

Ѳа́рѣ шѫ́рпеле е̑ра маѝ ѳнцелептъ де кѫ́тѣ к̄ѕ
то́ате хи́а́рѣле чѣле дѣ́сѹпра пѣмѫ́нтѹ
лѹи, кѫ́ре лѣ́ѹ фъкѹ́тъ дми́незъ, шн̀
зи́се шѫ́рпеле кѣтре мѹ́ере чѣ кѣ а̑ѫ зи
дми́незъ, ѣѣ̑ мѫ́нкаци дин то́тъ лем
нѹлъ грѹдинѣ. Шн̀ зи́се мѹ́ере, дин ро́ада к̄
лемнѹлѹи грѹдинѣ вом мѫ́нка. Ѳа́рѣ дин к̄а
ро́ада лемнѹлѹи, чѣ е̑́сте ѳнмѫлцѹл грѹди
нѣ а̑ѫ зи̑ дми́незъ ѣѣ̑ мѫ́нкаци дин трѫ́н
сѹл, нити сѣ̀ а̑тинцеци де дѫ́нсѹл, пе́нтрѹ кѣ
ѣѣ̑ мѹрци. Шн̀ зи́се шѫ́рпеле кѣтре мѹ к̄д
мѫ́ре, нѹ̀ецн мѹрѝ кѹ мо́арте. Пе́нтрѹ кѣ к̄е
щѣ дми́незъ кѹм ѳнче зи̑ вецн мѫ́нкѫ дин трѫ́н
сѹл, сѣ̀ѹрѣ дешки́де о̑́кїи вѡ́ѫрн, шн̀ вецн
ѳ̑н ка ниште дми́незе́и, коноски́нд рѣ́ѹ шн̀ би́
неле. Шн̀ вѣзѣ мѹ́ере кѹмѕе лемнѹ̀ лѹи к̄з
ла мѫ́нка́ре шн̀ кѹмѕѐ плъкѹ̀т а̑̀ ведѣ кѹ о̑́кїи,
шн̀ фрѹмо́съ е̑́сте а̑̀ пѣнѣ́ѣ, шн̀ лѹа́нд дин
ро́ада лѹи мѫ́нкъ, шн̀ дѣ́де шн̀ вѣрба́тѹлѹи ѣ̑н
кѹ дѫ́нса шн̀ мѫ́нка́рѣ. Шн̀ ѣѣ̑ дешки́серъ о̑̀ к̄и
кїи а̑мѫ́ндѹрора, шн̀ кѹнѣскѫ́рѣ кѹм де̑ѕпѹ́ѫцн
ѣра, шн̀ кѹсѹ́рѣ фрѹнзе де смоки́нѣ, шн̀ ѳ̑ъкѹ́рѣ

лорь

inte în preajma Asiriilor. [15]. Şi rîul al patrulea, Efrát.

15[16]. Şi luo Domnul Dumnezău pre omul pre carele l-au zidit şi puse pre dînsul în grădină ca să o lucrêze pre dînsa şi să o păzească.

16[17]. Şi porunci Domnul Dumnezău lui Adam, zicînd: „Dentru tot lemnul ce iaste în grădină cu mîncare să mănînci,

17[18]. iară dentru lemnul a pricêpe binele şi răul să nu mîncaţi dentr-însul; iară în ce zi veţi mînca dentr-însul, cu moarte veţi muri“.

18[19]. Şi zise Domnul Dumnezău: „Nu iaste bine a fi omul sîngur; să-i facem lui ajutoriu cătră dînsul“.

19[20]. Şi mai zidi Dumnezău iarăş den pămînt toate hiarăle cîmpului şi toate pasările ceriului şi le aduse pre êle la Adam ca să vază ce le va numi pre dînsele; şi tot ce au numit Adam suflet viu, acesta e numele lui.

20[21]. Şi numi Adam nume tuturor dobitoacelor, şi tuturor pasărilor ceriului şi la toate hiarăle cîmpului, iară lui Adam nu să afla ajutoriu asêmenea cu dînsul.

21[22]. Şi puse Domnul Dumnezău pre Adam somnu şi adormi; şi luo o coastă dentr-ale lui şi plini trup pentru dînsa.

22[23]. Şi zidi Dumnezău coasta, ce-au luat de la Adam, muiêre şi o aduse pre dînsa cătră Adam.

23[24]. Şi zise Adam: „Acesta acum iaste os din oasele mêle şi trup den trupul mieu; aceasta să va chema muiêre pentru că dentru bărbatul ei s-au luat.

24[25]. Pentru aceasta va lăsa omul pre tată-său şi pre mumă-sa şi să va lipi lîngă muiêrea lui; şi vor fi amîndoi într-un trup“.

25[26]. Şi era amîndoi despuiaţi, şi Adam şi muiêrea lui, şi nu să ruşina.

CAP 3

1. Iară şarpele era mai înţelept decît toate hiarăle cêle deasupra pămîntului care le-au făcut Dumnezău; şi zise şarpele cătră muiêre: „Ce că au zis Dumnezău: «să nu mîncaţi den tot lemnul grădinii»“?

2. Şi zise muiêrea: „Den roada lemnului grădinii vom mînca,

3. iară den roada lemnului ce iaste în mijlocul grădinii au zis Dumnezău: «Să nu mîncaţi dentr-însul, nici să vă atingeţi de dînsul pentru ca să nu muriţi»“.

4. Şi zise şarpele cătră muiêre: „Nu veţi muri cu moarte:

5. pentru că ştie Dumnezău cum în ce zi veţi mînca dentr-însul, să vor deschide ochii voştri şi veţi fi ca nişte Dumnezei, conoscînd răul şi binele“.

6. Şi văzu muiêrea cumu e lemnul bun la mîncare şi cum e plăcut a-l vedea cu ochii şi frumos iaste a-l pricêpe; şi, luînd den roada lui, mîncă şi dêde şi bărbatului ei cu dînsa şi mîncară.

7. Şi să deschiseră ochii amîndurora şi cunoscură cum despuiaţi era; şi cusură frunze de zmochin şi-ş făcură / lor încingeri împrejur,

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

ce mergè înnaintê în preajma Assiriilor. [15] Şi riul al patrulea, Efratis.

15[16]. Şi luă Domnul Dumnedzău pre omul carele au zidit şi-l pusă pre însu în grădină: ca să o lucrêze pre însă şi să o păzască.

16. Şi porunci Domnul Dumnedzău lui Adam, dzicîndu: „Dentru tot lemnul ce iaste întru grădină cu mîncare să mănînci,

17. iară den lemnul a pricêpe binele şi răul să nu mîncaţi dentru însul; iară în ce dzi veţi mînca dentru însul, cu moarte veţi muri".

18. Şi dzise Domnul Dumnedzău: „Nu iaste bine a fi omul sîngur; să-i facem lui agiutor cătră însul".

19. Şi mai zidi Dumnedzău iarăşi den pămîntu toate fiarăle cîmpului şi toate pasările ceriului şi le aduse pre înse la Adam ca să vadză ce le va numi pre înse; şi tot ce au numit Adam suflet viu, acesta-i numele lui.

20. Şi numi Adam numere tuturor dobitoacelor, şi tuturor pasărilor ceriului şi la toate fiarăle cîmpului; iară lui Adam nu să află agiutor asêmenea cu însul.

21. Şi puse Domnul Dumnedzău pre Adam năucire şi adormi; şi luă o coastă de a lui şi deplini trup pentru însă.

22. Şi zidi Domnul coasta, ce au luat de la Adam, muiêre şi o aduse pre însă cătră Adam.

23. Şi dzise Adam: „Aceasta-i acmú os den oasele mêle şi trup den trupul mieu; aceasta să va chema muiêre pentru că dentru bărbatul ei s-au luat.

24. Pentru aceasta va lăsa omul pre tatăl lui şi pre maica lui şi să va lipi aproape de muiêrea lui; şi vor fi amîndoi un trup".

25. Şi era amîndoi despuiaţi, şi cum[3] Adam şi muiêrea lui, şi nu să stidiia.

CAP 3

1. Iară şearpele era mai înţeleptu decît toate jiganiile de asupra pămîntului carele le-au făcut Domnul Dumnedzău; şi dzise şearpele cătră muiêre: „Ce că au dzis Domnul: «să nu mîncaţi den tot lemnul den grădină»"?

2. Şi dzise muiêrea: „Den roada lemnului grădinei vom mînca,

3. iară den roada lemnului ce iaste în mijlocul grădinei dzise Dumnedzău: «Să nu mîncaţi dentru însul, nice să vă atingeţi de însul pentru ca să nu muriţi»".

4. Şi dzise şearpele cătră muiêre: „Nu veţi muri cu moarte:

5. pentru că ştiia Dumnedzău cum în ce dzi veţi mînca den însul, să vor deschide ochii voştri şi veţi fi ca nişte Dumnedzăi, cunoscundu răul şi binele".

6. Şi văzu muiêrea cum bunu-i lemnul la mîncare şi cum îi plăcut a vedea cu ochii şi frumos iaste a pricêpe; şi, luîndu den roada lui, mîncă şi dêde şi bărbatului ei cu însă şi au mîncat.

7. Şi să dăşchiseră ochii amînduror şi cunoscură cum despuiaţi era; şi cusură frundză de smochin şi făcură/ înpregiurători.

ge împotriva Asiriiênilor. S(i r)[5] ul (a)[8] p(a)[8]trulea iaste Efratul.

15. . . . . [8]

(zi)[8]dit şi-l puse în raiu ca să-l lucrêze şi să-l păzească.

16. Şi porunci Domnul Dumnezeu lui Adam, zicînd: „Den tot lemnul care iaste în raiu cu mîncare să mănînci,

17. iară den lemnul a pricêpe binele şi răul să nu mîncaţ; căci în ce zi veţ mînca, cu moarte veţ muri".

18. Şi zise Domnul Dumnezeu: „Nu iaste bine a fi omul sîngur; să facem lui ajutoriu asămene lui".

19. Şi mai zidi Dumnezeu iar den pămînt toate fierile cîmpului şi toate pasările ceriului şi le aduse la Adam ca să vază cum le va pune numele; şi tot ce numeni Adam suflet viu, acesta iaste numele lui.

20. Şi puse Adam nume tuturor dobitoacelor, şi tuturor pasărilor ceriului şi tuturor fierilor cîmpului; iar lui Adam nu se află ajutor asêmene lui.

21. Şi puse Domnul Dumnezeu somn pre Adam şi adormi; şi luoă o coastă de ale lui şi plini cu carne în locul ei.

22. Şi zidi Domnul coasta, carea o au luat de la Adam, muiêre şi o aduse la Adam.

23. Şi zise Adam: „Acesta acum os din oasele mêle şi carne den carnea mea; aceasta se va chiema muiêre că de la bărbatul ei se-au luat.

24. Pentr-aceasta va lăsa omul pre tatăl si pre muma lui şi se va lipi de muiêrea lui; şi vor fi amîndoi o carne".

25. Şi era amîndoi dăspuiaţ, Adam şi muiêrea lui, şi nu le era ruşine.

CAP 3

1. Iară şarpele era mai înţelept decît toate jigăniile cîte făcuse Domnul Dumnezeu desupra pămîntului; şi zise şarpele muierii: „Ce poate fi de zise Dumnezeu: «să nu mîncaţ den lemnul den raiu»" ?

2. Şi-i răspunse muiêrea: „Den roada lemnului care iaste în raiu vom mînca,

3. iar den roada lemnului care iaste pren mijlocul raiului, zise . . . . . [1] . . . . . dentr-însul . . . . . [1]

4. . . . . [1]

5. . . . . [1] . . . . . şi veţi fi ca nişte Dumnezei, cunoscînd binele şi răul".

6. Şi văzu muiêrea că pomul iaste bun la mîncare şi plăcut vederii ochilor şi frumos iaste a pricêpe, luoă den roada lui şi mîncă şi dêde şi bărbatului şi mîncară amîndoi.

7. Şi se dăşchiseră ochii amînduror şi se cunoscură că era dăspuiaţi; şi-ş cusură frunze şi-ş făcură / împrejurări de-a se încinge.

patrulea rîu este Eufratul.

15. Şi a luat Domnul Dumnezeu pe omul pe care l-a plăsmuit şi l-a aşezat în rai ca să-l lucreze şi să-l păzească.

16. Şi i-a poruncit Domnul Dumnezeu lui Adam spunîndu-i: „Din toţi pomii din rai poţi să mănînci,

17. din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mînînci; în ziua cînd vei mînca din el, de moarte vei muri".

18. Şi a spus Domnul Dumnezeu: „Nu este bine ca omul să fie singur. Să-i facem ajutor pe potriva lui".

19. Şi a mai plăsmuit Dumnezeu din pămînt toate fiarele pămîntului şi toate păsările cerului şi le-a adus în faţa lui Adam să vadă cum le va numi; şi aşa cum a numit Adam orice fiinţă vie, acesta va rămîne drept nume.

20. Şi a pus Adam nume tuturor dobitoacelor şi tuturor păsărilor cerului şi tuturor fiarelor pămîntului; lui Adam însă nu i s-a găsit ajutor asemeni lui.

21. Şi a coborît Dumnezeu toropeală asupra lui Adam de a adormit; şi a luat una din coastele acestuia şi locul ei l-a umplut cu carne.

22. Şi a făcut Domnul Dumnezeu coasta, pe care a luat-o din Adam, femeie şi a adus-o în faţa lui Adam.

23. Şi a spus Adam: „Aceasta este acum os din oasele mele şi carne din carnea mea; ea se va numi femeie deoarece a fost luată din bărbatul său.

24. Şi pentru ea va părăsi bărbatul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de femeia sa; şi vor fi amîndoi un singur trup".

25. Şi erau amîndoi goi, Adam şi femeia sa, şi nu se ruşinau.

CAP. 3

Căderea în păcat

1. Şarpele era cel mai şiret dintre toate animalele pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. Şi a spus sarpele femeii: „Aşadar Dumnezeu a spus: «să nu mîncaţi fructe din pomii raiului»" ?

2. Şi i-a răspuns femeia şarpelui: „Din toţi pomii raiului putem minca fructe,

3. numai din rodul pomului care este în mijlocul raiului a spus Dumnezeu: «Din acesta să nu mîncaţi şi nici să vă atingeţi de el, ca să nu muriţi»".

4. Şi i-a spus şarpele femeii: „Nu, nu veţi muri,

5. dar Dumnezeu ştie că în ziua cînd veţi mînca din el, vi se vor deschide ochii voştri şi veţi fi asemeni lui Dumnezeu, cunoscînd binele şi răul".

6. Şi chibzuind femeia că rodul pomului este bun de mîncat şi plăcut ochilor de privit şi îţi mai dă şi puterea cunoştinţei, luînd un fruct din el a mîncat şi i-a dat şi bărbatului şi a mîncat şi el.

7. Şi li s-au deschis celor doi ochii şi au aflat că sînt goi; şi au cusut frunze de smochin şi şi-au făcut / îmbrăcăminte.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 3, col. I

8. Şi auziră glasul Domnului Dumnezău, umblînd în grădină îndesară ; şi să ascunsără Adam şi muiêrea lui de faţa Domnului Dumnezău în mijlocul raiului.

9. Şi chemă Dumnezău pre Adam şi zise lui : „Adame, unde eşti ?“.

10. Şi zise lui : „Glasul tău am auzit, umblînd pen grădină, şi m-am spămîntat, că despuiat sînt, şi m-am ascuns“.

11. Şi zise lui, Dumnezău : „Cine ţ-au spus cum eşti despuiat, fără numai den lemnul ce ţ-am poruncit ţie de acela sîngur să nu mănînci, de acela ai mîncat ?“

12. Şi zise Adam : „Muiêrea care ai dat cu mine, aceasta mi-au dat den lemn şi am mîncat“.

13. Şi zise Dumnezău muierii : „Ce ai făcut aceasta ?“ Şi zise muiêrea : „Şarpele m-au amăgit şi am mîncat“.

14. Şi zise Domnul Dumnezău şarpelui : „Căci ai făcut aceasta, blestemat tu den toate dobitoacele şi den toate hiarăle cîte sînt asupra pămîntului ; pre pieptul tău şi cu pîntecele să umbli şi pămînt să mănînci în toate zilele vieţii tale.

15. Şi vrajbă voiu pune întru mijlocul tău şi întru mijlocul muierii, şi întru mijlocul semenţiei tale şi întru mijlocul semenţiei ei ; el va păzi ţie capul şi tu vei păzi lui călcîile“.

16. Şi muierii zise : „Mulţind, voiu mulţi scîrbele tale şi suspinul tău ; întru scîrbe vei naşte feciori, şi întoarcerea ta către bărbatul tău şi el pe tine va stăpîni“.

17. Iară lui Adam zise : „Căci ai ascultat glasul muierii tale şi ai mîncat den lemnul care ţ-am poruncit ţie, dentru acela numai să să nu mănînci, dentru acela ai mîncat, blestemat pămîntul întru lucrurile tale ; întru scîrbe vei mînca pre dînsul în toate zilele vieţii tale.

18. Mărăcini şi ciulini va răsări ţie şi vei mînca iarba cîmpului.

19. Întru sudoarea fêţii tale vei mînca piinea ta pănă te vei învîrteji în pămînt, dentru carele te-ai luat, că pămînt eşti şi în pămînt vei mêrge“.

20. Şi numi Adam numele muierii lui Viaţă pentru că e mumă tuturor viilor.

21. Şi făcu Domnul Dumnezău lui Adam şi muierii lui îmbrăcăminţi de piêle şi-i îmbrăcă pre dînşii.

22. Şi zise Dumnezeu : „Iată, Adam să făcu ca unul dentru noi ca să priceapă binele şi răul. Şi acum să nu cîndai va întinde mîna sa şi va lua den lemnul vieţii şi va mînca şi va trăi în vêci“.

23. Şi-l scoase pre dînsul Domnul Dumnezău den grădina desfătăciunii ca să lucrêze pămîntul dentru care s-au luat.

24. Şi-l scoase afară pre Adam şi-l sălăşlui pre dînsul în preajma grădinii desfătăciunii ; şi puse hieruvimi şi sabiia cea de pară ce să întoarce ca să păzască calea lemnului vieţii.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

8. Şi audziră glasul Domnului Dumnedzău, îmblîndu în grădină îndesară; şi să ascunseră[1] Adam şi muiêrea lui de faţa Domnului Dumnedzău în mijlocul[2] raiului.

9. Şi chemă Dumnedzău pre Adam şi-i dzise lui: „Adam, unde eşti?“.

10. Şi-i dzise lui: „Glasul tău am audzit, îmblîndu pren grădină, şi m-am spămîntat, că dăspuiat sîntu, şi m-am ascunsu“.

11. Şi-i dzise lui, Dumnedzău: „Cine ţ-au povestit ţie cum eşti tu despuiat, fără numai den lemnul ce ţ-am porăncit ţie de acela sîngur să nu măninci, de acela ai mîncat?“.

12. Şi dzise Adam: „Muiêrea carea ai dat cu mine, aceasta mi-au dat den lemnu şi am mîncat“.

13. Şi dzise Dumnedzău muierii: „Ce ai făcut aceasta“? Şi dzise muiêrea: „Şearpele m-au amăgit şi am mîncat“.

14. Şi dzise Domnul Dumnedzău şarpelui: „Căci ai făcut aceasta, blăstămat tu den toate fiarăle şi den toate jiganiile cîte sîntu asupra pămîntului; asupra pieptului tău şi pîntecului tău să îmbli şi pămîntu să măninci toate dzilele vieţii tale.

15. Şi vrajbă voi pune întru mijlocul tău şi întru mijlocul muierii şi întru mijlocul seminţii taale şi întru mijlocul seminţiii ei; el va păzi ţie capul şi tu vei păzi lui călcăiul“.

16. Şi muierii dzise: „Înmulţindu, voi înmulţi scîrbele tale şi suspinul tău; întru scîrbe vei naşte ficiori, şi întoarcerea ta către bărbatul tău şi el ţie va stăpîni“.

17. Iară lui Adam dzise: „Căci ai ascultat glasul muierii tale şi ai mîncat den lemnul carele ţ-am porăncit ţie, dentru acela sîngur să nu măninci, dentr-acela ai mîncat, blăstămat pămîntul întru lucrurile tale; întru scîrbe vei mînca pre însul toate dzilele vieţii tale.

18. Spini şi ciulini va răsări ţie şi vei mînca iarba cîmpului.

19. Întru sudoarea fêţii tale vei mînca păinea ta pănă te vei învîrteji întru pămîntul dentru care te-ai luat, că pămîntu eşti şi întru pămîntu vei mêrge“.

20. Şi numi Adam numele muierii lui Viaţă pentru că-i maica tuturor viilor.

21. Şi făcu Domnul Dumnedzău lui Adam şi muierii lui îmbrăcăminţi de piêle şi-i îmbrăcă pre înşii.

22. Şi dzise Dumnedzău: „Iată, Adam să făcu ca unul dentru noi ca să priceapă răul şi binele. Şi acum să nu cîndai va întinde mîna sa şi va lua den lemnul vieţii şi va mînca şi va trăi în vêci“.

23. Şi-l scoase pre însul Domnul Dumnedzău den grădina desfătăciunei ca să lucrêdze pămîntul dentru care s-au luat.

24. Şi-l scoasă afară pre Adam şi-l lăcui pre însul în preajma grădinei desfătăciunii[3]; şi pusă heruvimii şi sabiia cea de pară[4] ce să întorcea ca să păzască calea lemnului vieţii.

8. Şi auziră glasul Domnului Dumnezeu umblînd în raiu îndeseară[2]; şi se ascunseră Adam şi muiêrea lui de faţa Domnului Dumnezeu în mijlocul pomilor[3] raiului.

9. Şi chiemă Dumnezeu pre Adam şi-i zise: „Adame, unde eşti?“.

10. El zise: „Auziiu glasul tău, umblînd pren raiu, şi m-am înfricoşat, că sînt gol, şi m-am ascuns“.

11. Şi zise Dumnezeu: „Cine spuse ţie că eşti gol de n-ai fi mîncat den lemnul care ţi-am poruncit numai den acela să nu mănînci, iar tu ai mîncat?“

12. Adam zise: „Muiêrea carea mi-o ai dat, acêea mi-au dat den lemn şi am mîncat“.

13. Şi zise Dumnezeu muierii: „Ce ai făcut aceasta“? Iară muiêrea zise: „Şarpele m-au amăgit şi am mîncat“.

14. Şi zise Domnul Dumnezeu şarpelui: „Pentru ce ai făcut . . . . . .[1] den toate fie(rile)[1] . . . . . .[1] cîte sînt pre (pămînt)[1] . . . . . .[1] să te tîră(şti)[1] . . . . . .[1] pămînt să mă(nînci)[1].

15. . . .[1] (pu)[1]ne între tine ş(i)[1] . . . . . .[1] (se)[1]minţiia ta şi . . . . . .[1] (ei)[1] va păzi ţie ca(pul)[1] . . . . . .[1] călcăiul“.

16. Iară . . .[1] mulţi-voiu scîrb . . . . . .[1] (suspine)[1]le tale în dur. . . . . .[1] şi întoarcerea . . . . . .[1] va fi şi . . . . . .[1]

17. (Iară)[1] lui Adam . . . . . .[1] . . . . . .[1] (mu)[1]ierii ta(le)[1] . . . . . .[1] am porun(cit)[1] . . . . . .[1] (să)[1] nu mă(nînci)[1] .

18. . . . . .[1]

19. În sudoarea fêţei tale vei mînca păinea ta pănă te vei întoarce în pămînt(ul) dentru care te-ai luat, că pămînt eşti şi în pămînt te vei întoarce“.

20. Şi puse Adam numele muierii sale Viaţă, că iaste mumă tuturor celor vii.

21. Şi făcu Domnul Dumnezeu lui Adam şi muierii lui îmbrăcăminte de piêle şi-i îmbrăcă.

22. Şi zise: „Iată, Adam se făcu ca unul dentru noi ca să priceapă răul şi binele. Şi acum să nu cumva să mai tinză mîna sa cîndva şi să ia den lemnul vieţii să mănînce şi să fie viu în vêci“.

23. Şi-i goni Domnul Dumnezeu den hrana raiului[4] să lucrêze pămîntul den care au fost luat.

24. Şi-l scoase pre Adam şi-l puse să lăcuiască împotriva hranei raiului[5]; şi puse heruvimi şi sabie cea de văpaie să păzească calea lemnului vieţii.

8. Şi au auzit glasul Domnului Dumnezeu care umbla prin rai spre seară; şi s-au ascuns Adam şi femeia lui din faţa Domnului Dumnezeu între pomii raiului.

9. Şi l-a strigat Domnul Dumnezeu pe Adam şi i-a spus: „Adame, unde eşti?“

10. Şi i-a răspuns Adam: „Ţi-am auzit glasul cînd umblai prin rai şi m-am înfricoşat, pentru că sînt gol, şi m-am ascuns“.

11. Şi Dumnezeu i-a spus: „Cine ţi-a spus că eşti gol? Sau ai mîncat din pomul din care ţi-am poruncit să nu mănînci?“

12. Şi i-a răspuns Adam: „Femeia, pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, ea mi-a dat şi am mîncat“.

13. Şi i-a spus Domnul Dumnezeu femeii: „De ce ai făcut aceasta?“ Şi i-a răspuns femeia: „Şarpele m-a amăgit şi eu am mîncat“.

14. Şi i-a spus Domnul Dumnezeu şarpelui: „Pentru că ai făcut aceasta, blestemat să fii între toate dobitoacele şi fiarele de pe pămînt; pe pieptul şi pe pîntecul tău să umbli şi pămînt să mănînci în toate zilele vieţii tale.

15. Şi voi aşeza duşmănie între tine şi femeie, între urmaşii ei şi urmaşii tăi; şi îţi va pîndi capul să ţi-l zdrobească, iar tu îi vei pîndi călcîiul să o muşti“.

16. Iar femeii i-a spus: „Îţi voi spori înmulţindu-ţi durerile tale şi geamătul tău; în dureri vei naşte copiii şi vei fi atrasă către bărbatul tău şi el te va stăpîni“.

17. Lui Adam i-a spus: „Pentru că ai ascultat de glasul femeii tale şi ai mîncat din pomul din care ţi-am poruncit să nu mănînci, blestemat să-ţi fie pămîntul în orice muncă; cu osteneală te vei hrăni din el în toate zilele vieţii tale.

18. Spini şi ciulini îţi vor rodi hrănindu-te cu iarba cîmpului.

19. Cu sudoarea feţei tale să-ţi mănînci pîinea pînă cînd te vei întoarce în pămîntul din care ai fost luat, căci pămînt eşti şi în pămînt te vei întoarce“.

20. Şi i-a dat Adam femeii sale numele de Eva, căci ea este mama tuturor celor vii.

21. Şi le-a făcut Domnul Dumnezeu lui Adam şi femeii sale haine de piele şi i-a îmbrăcat.

22. Şi a spus Dumnezeu: „Iată că Adam s-a făcut ca unul dintre noi ca să cunoască binele şi răul. Acum să nu întindă cumva mîna şi să ia din pomul vieţii să mănînce şi să trăiască în veci“.

23. Şi l-a scos Domnul Dumnezeu pe el din raiul desfătării ca să lucreze pămîntul din care fusese luat.

24. Şi l-a izgonit pe Adam şi l-a aşezat în faţa raiului desfătării; şi a pus heruvimi şi sabia de foc rotitoare să păzească drumul spre pomul vieţii.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 3, col. II

CAP 4

1. Și Adam cunoscu pre Eva, muiérea lui, și, zămislind, născu pre Cáin; și zise: „Agonisiiu om prin Dumnezău".

2. Și adaose a naște pre fratele lui, pre Avel. Și să făcu Avel păstoriu de oi, iară Cáin era lucrînd pămîntul.

3. Și fu după citeva zile, aduse Cáin dentru roadele pămîntului jîrtvă la Dumnezău.

4. Și Avel aduse și el den cêle dentîiu născute den oile lui și den grăsimele lor. Și privi Dumnezău preste Avel și preste darurile lui.

5. Iară preste Cáin și preste jîrtvele lui n-au luat aminte; și scîrbi pre Cáin foarte și au căzut cu fața lui.

6. Și zise Domnul Dumnezău lui Cáin: „Pentru că ci te-ai scîrbit și pentru ce căzu fața ta?

7. De nu direpț vei aduce, iară pre direpț nu vei împărți, greșit-ai? Mîlcomêște cătră tine [e] întoarcerea lui, și tu vei stăpîni pre dînsul"[1].

8. Și zise Cáin cătră Avel, fratele lui: „Să ieșim la cîmp". Și fu după ce fură ei la cîmp, și să sculă Cáin asupra lui Avel, fratelui său, și-l omorî pre dînsul.

9. Și zise Domnul Dumnezău cătră Cáin: „Unde iaste Avel, fratele tău"? Și zise: „Nu știu. Au paznic fratelui mieu sînt eu?"

10. Și zise Domnul: „Ce ai făcut? Glasul sîngelui fratelui tău strigă cătră mine den pămînt.

11. Și acum blestemat tu de pe pămînt, carele au căscat gura lui să priimească sîngele fratelui tău den mîna ta.

12. Căci lucrezi pămîntul și nu va mai adaoge a da ție putêrea lui: suspinînd și tremurînd vei fi asupra pămîntului".

13. Și zise Cáin cătră Domnul Dumnezău: „Mai mare iaste vina mea decît a mi se ierta mie.

14. De mă vei scoate astăzi de pre fața pămîntului și de cătră fața ta mă voiu ascunde și voiu fi suspinînd și tremurînd asupra pămîntului și va fi tot cine mă va afla mă va omorî".

15. Și zise lui Domnul Dumnezău: „Nu așa; tot cela ce va omorî pre Cáin șapte izbîndiri va dezlega". Și puse Domnul Dumnezău semnu lui Cáin ca să nu-l omoară pre dînsul tot cine va afla pre dînsul.

16. Și ieși Cáin de la fața lui Dumnezău și lăcui în pămîntul lui Naíd, în preajma Edemului.

17. Și cunoscu Cáin pre fămêia lui și, zămislind, născu pre Enóh; și era zidind cetate și numi cetatea pre numele fiiului lui, Enoh.

18. Și să născu lui Enóh, Gaidád; și Gaidád născu pre Maleleíl, și Maleleíl născu pre Mathusála, și Mathusála născu pre Laméh.

19. Și-ș luo Laméh doao muieri: numele uniia, Ada, și numele al doilea, Séla.

20. Și născu Ada pre Iovíl; acesta era părinte celora ce lăcuia în colibile celor hrănitori de dobitoc.

21. Și numele fratelui lui, Iuvál; acesta era care au / arătat canonul și copuzul.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

CAP 4

1. Şi Adam cunoscu pre Eva, muiêrea lui, şi, zemislindu, născu prea Cain; şi dzise: „Agonesiiu om pren Dumnedzău".

2. Şi adaose a naşte pre fratele lui, pre Avel. Şi să făcu Avel păstor de oi, iară Cáin lucra[1] pământul.

3. Şi fu după dzile, aduse Cáin dentru roada pământului jirtvă la Dumnedzău.

4. Şi Avel aduse şi el dentru cêle dentâi născute den oile lui şi den grăsimile lor. Şi privi Dumnedzău la Avel şi la darurile lui.

5. Iară la Cáin şi la jirtvele lui n-au luat aminte; şi să scîrbi pre Cáin foarte şi-i căzdu faţa lui.

6. Şi dzise Domnul Dumnedzău lui Cáin: „Pentru că ci te-ai scîrbit şi pentru că ci ţ-au căzdut faţa?

7. Nu doară dentru dreptu vei aduce, iară pre dreptul nu vei înpărţi, greşit-ai? Mîncomêşte[2] cătră tiine întoarcerea lui, şi tu îl vei stăpîni pre însul".

8. Şi dzise Cáin cătră Avel, fratesău: „Să ieşim [dară][3] la cîmpu". Şi fu după ce fură ei la cîmpu, şi să sculă Cáin pre fratele său Avel şi-l omorî pre însul.

9. Şi dzise Domnul Dumnedzău cătră Cáin: „Unde-i Avel, fratele tău"? Şi dzise: „Nu ştiu. Doară nu-s paznic eu fratelui mieu".

10. Şi dzise Domnul: „Ce ai făcut? Glasul sîngelui fratelui tău strîgă cătră mine den pământu.

11. Şi acum blăstămat tu de pre pământu, carele au căscat gura lui să priimască sîngele fratelui tău den mîna ta.

12[11]. Pentru că lucrezi pământul şi nu va mai adaoge a da ţie putêrea lui; suspinîndu şi tremurîndu vei fi asupra pământului".

13[12]. Şi dzise Cáin cătră Domnul Dumnedzău: „Mai mare iaste vina mea decît a mi să ierta mie.

14[13]. Să mă vei scoate astădzi de pre faţa pământului şi de faţa ta mă voi ascunde şi voi fi suspinîndu şi tremurîndu asupra pământului şi va fi tot cine mă va afla mă va omorî".

15[14]. Şi dzise Domnul Dumnedzău: „Nu aşea; tot cine va omorî pre Cáin şeapte izbîndiri va dezlega". Şi pusă Domnul Dumnedzău lui Cáin sămnu ca să-l nu-l omoare pre însul tot cine-l va afla pre însul.

16[15]. Şi ieşi Cáin den faţa lui Dumnedzău şi lăcui în pământul Naidu, în preajma Edemului.

17[16]. Şi cunoscu Cáin pre fămêia lui şi, zemislindu, născu pre Enoh; şi era zidindu cetate şi numi cetatea pre (numele)[4] fiiului său Enoh.

18[17]. Şi i să născu lui Enoh, Gaidadu; şi Gáidadu născu pre Maleleîl, şi Maleleîl născu pre Mathusála, şi Mathusála născu pre Lámeh.

19[18]. Şi luă Lámeh doă mueri: şi numele uniia, Adá, şi numele al doilea, Sellá.

20[19]. Şi născu Adá pre Iovîl; acesta era părinte celor ce lăcuia în colibile celor hrănitori de dobitoc.

21[20]. Şi numele fratelui lui, Iuval; acesta era ce au/arătat canonul şi copuzul.

CAP 4

1. (Ş)[1]i cunoscu Adam pre Eva, muiêrea lui, (şi)[1], îngrecînd, născu pre Cain; şi zise: „(Agonis)[1]îndu eu om pentru Dumnezeu".

2. Şi adaose a naşte lui frate, pre Avel. Şi . . . . . [1] iar Cáin era . . . . . [1].

3. . . . . [1] fu după multe . . . . . [1] Dumnezeu den . . . [1]

4. (Şi)[1] Avel aduse . . . . . [1] (dent)[1]ăi născute den . . . . . [1] . . . . . [1] grăsimile lor. Şi . . . [1] . . . . . [1] Avêl şi la dару(rile)[1] . . . . . [1]

5. . . . . [1] (Ca)[1]in şi la jărtvele . . . . . [1] şi se întristă' . . . . . [1] . . . . . [1] (p)[1]osomorî faţa.

6. . . . . (Dum)[1]nezeu lui Cáin: . . . . . [1] pentru ce se-au po(somorît)[1] . . . . . [1]

7. . . . . [1] . . . . . [1] . . . . . [1] tă".

8. . . . . [1] . . . . . [1] (f)[1]rate-său.

9. . . . . [1] Cain: „Unde iaste frate-tău, Avel? Iar el zise: „Nu ştiu. Au doară sînt eu paznic frăţine-mieu?".

10. Zise lui Domnul: „Ce ai făcut aceasta? Glasul sîngelui frăţine-tău strigă cătră mine den pământ.

11. Şi acum blestemat tu de pre pământ care au căscat gura lui să priimească sîngele frăţine-tău den mîna ta.

12. Şi cînd vei lucra pământul nu va mai adaoge să dea putêrea lui ţie şi vei fi suspinînd şi cutremurîndu-te pre pământ.

13. Şi zise Cáin cătră Domnul Dumnezeu: „Mai mare iaste vina mea decît a mi se ierta.

14. Şi de mă vei goni astăzi de pre faţa pământului şi mă voiu ascunde şi voiu fi suspinînd şi cutremurîndu-mă pre pământ şi va fi tot cine mă va afla mă va ucide".

15. Şi-i dzise Domnul Dumnezeu: „Nu aşa; tot cel ce va ucide pre Cáin 7 izbînde va lua". Şi puse Domnul Dumnezeu semn pre Cáin ca să nu-l ucigă cine-l va afla.

16. Şi ieşi Cáin de la faţa Domnului Dumnezeu şi lăcui în pământul lui Naid, împotriva Edemului.

17. Şi cunoscu Cáin pre muiêrea lui şi, îngrăcînd, născu pre Enoh; şi era zidind cetate şi puse numele cetăţii Enoh, pre numele fiiu-său.

18. Şi lui Enoh se născu Gaidad; şi Gaidad născu pre Maleliil, şi Maleliil născu pre Mathusal, iară Mathusal născu pre Lameh.

19. Şi luoă Lameh 2 mueri: pre una o chiema Adda, iar pre alta, Sella.

20. Şi Adda născu pre Iovil; acesta era tată celor ce lăcuia în colibile celor hrănitori de dobitoc.

21. Şi numele frăţine-său, Ioval; acesta era care ar . . .[1]e canonul şi căpuzele.

CAP. 4

Cain şi Abel

1. Adam cunoscu pe Eva, femeia lui, şi ea, zămislind, născu pe Cain; şi spuse: „Cu ajutorul lui Dumnezeu am căpătat un fiu".

2. Şi a mai născut şi pe fratele acestuia, pe Abel. Şi Abel s-a făcut păstor de oi, iar Cain era lucrător de pământ.

3. S-a întîmplat ca după un timp, Cain să aducă jertfă lui Dumnezeu din toate roadele pământului.

4. Şi Abel a adus şi el jertfe din mieii mai întîi născuţi şi din grăsimea lor. Şi a privit Dumnezeu spre Abel şi spre ofrandele sale.

5. La Cain şi la ofrandele sale nu a luat aminte; şi s-a mîniat Cain foarte şi s-a schimbat la faţă.

6. Şi i-a spus Domnul Dumnezeu lui Cain: „De ce te-ai mîniat şi de ce te-ai schimbat la faţă?

7. Dacă aduci jertfe după dreptate şi nu faci bine după cuviinţă, păcatul te pîndeşte la uşă şi vrea să te înlănţuiască, dar fii pe pace, tu îl vei birui".

8. Şi i-a spus Cain lui Abel, fratele său: „Să mergem la cîmp". Şi s-a întîmplat, după ce au fost ei în cîmp, şi a sărit Cain la Abel, fratele său, şi l-a omorît.

9. Şi i-a spus Dumnezeu lui Cain: „Unde este Abel, fratele tău"? Acesta i-a spus: „Nu ştiu. Oare sînt eu păzitorul fratelui meu?"

10. Şi i-a spus Dumnezeu: „Ce ai făcut? Glasul sîngelui fratelui tău mă strigă din pământ.

11. Şi acum să fii tu blestemat de pământul care şi-a deschis gura să primească din mîna ta sîngele fratelui tău.

12. Căci lucrînd pământul acesta nu va mai voi să-ţi dea bunătăţile lui; neostoit şi pribeag vei fi tu pe pământ".

13. Şi i-a spus Cain Domnului: „Mai mare este vina mea decît a mi se ierta mie.

14. Dar dacă mă alungi astăzi de pe faţa pământului şi mă voi ascunde de tine, pribeag şi neostoit, oricine de mă va găsi mă va omorî".

15. Şi i-a spus lui Domnul Dumnezeu: „Nicidecum. Oricine va ucide pe Cain va ispăşi înşeptit". Şi a pus Domnul Dumnezeu semn lui Cain ca să nu-l ucidă nimeni de-l va găsi.

16. Şi a plecat Cain din faţa lui Dumnezeu şi s-a aşezat în ţinutul Nod, la răsărit de Eden.

17. Şi a cunoscut Cain pe femeia sa şi aceasta, zămislind, l-a născut pe Enoch. Şi a zidit o cetate şi a numit cetatea după numele fiului său Enoch.

18. Lui Enoch i s-a născut Irad, şi Irad l-a născut pe Maleleil, şi Maleleil l-a născut pe Matusal şi Matusal l-a născut pe Lameh.

19. Şi Lameh şi-a luat două soţii: numele primei era Ada, a celei de a doua, Sela.

20. Şi l-a născut Ada pe Iabal. Acesta este părintele celor ce locuiesc în corturi şi al păstorilor.

21. Şi numele fratelui său era Iubal; acesta este cel ce a/născocit cetera şi cimpoiul.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 4, col. I

22. Iară Séla născu şi ea pre Thovél ; şi era bătătoriu de ciocane, faur de aramă şi de fier ; şi sora lui Thovel, Noéma.

23. Şi zise Laméh muierilor lui, Ada şi Séla : „Ascultaţi glasul mieu, muierile lui Laméh, băgaţi în urechi cuvintele mêle pentru că bărbat am ucis întru rană mie şi tinerel întru struncinare mie.

24. Pentru că dentru Cáin de şapte ori s-au izbîndit, iară dentru Laméh de şaptezeci şi şapte".

25. Şi cunoscu Adam pre Eva, fămêia lui, şi, zămislind, născu fiiu şi numi numele lui, Sith, zicînd : „Rădicatu-mi-au Dumnezău sămînţă alta pentru Avel, carele l-au omorît Cáin".

26. Şi lui Sith să născu fiiu şi-i puse numele lui, Enos. Acesta nădejdui a chema numele Domnului Dumnezău.

CAP 5

1. Aceasta iaste cartea facerii oamenilor. Întru care zi au făcut Dumnezău pre Adam, după chipul lui Dumnezău au făcut pre dînsul.

2. Bărbat şi femêie au făcut pre dînşii şi au blagoslovit pre dînşii ; şi puse numele lui Adam, întru care zi au făcut pre dînşii.

3. Şi trăi Adam 200 şi 30 de ani ; şi născu dupre chipul lui şi dupre obrazul lui şi puse numele lui, Sith.

4. Şi să făcură zilile lui Adam care au trăit dupe ce au născut pre acest Sith, ani 700, şi născu fii şi fête.

5. Şi să făcură toate zilele lui Adam carele au trăit ani 900 şi 30 ; şi au murit.

6. Şi au trăit Sith ani 200 şi 5 şi născu pre Enos.

7. Şi trăi Sith dupre ce au născut pre Enós ani 7 sute şi 7 şi au născut feciori şi fête.

8. Şi să făcură toate zilele lui Sith ani 900 şi 12 ; şi au murit.

9. Şi trăi Enos ani 190 şi născu pre Cainán.

10. Şi trăi Enós dupre ce au născut pre Cainán ani 700 şi 15 şi au născut fii şi fête.

11. Şi să făcură toate zilele lui Enós ani 900 şi 5 ; şi au murit.

12. Şi au trăit Cainán ani 100 şi 70 şi au născut pre Maleleil.

13. Şi trăi Cainán dupre ce făcu pre acest Maleleil ani 700 şi 40 şi au născut fii şi fête.

14. Şi să făcură toate zilele lui Cainan ani 800 şi 10 ; şi au murit.

15. Şi au trăit Maleleil ani 160 şi 5 şi născu pre Iaréd.

16. Şi au trăit Maleleíl după ce au născut pre acest Iaréd ani 700 şi 30 şi au făcut fii şi fête.

17. Şi să făcură toate zilele lui Maleleil ani 890 şi 5 ; şi au murit.

18. Şi trăi Iaréd ani 160 şi 2 şi au născut pre Enóh.

19. Şi au trăit Iaréd după ce au născut pre acest Enóh ani 800 şi au născut fii şi fête.

20. Şi să făcură toate zilele lui Iared ani 960 şi 2 ; şi au murit.

21. Şi au trăit Enóh ani 160 şi 5 şi născu pre Mathusála.

22. Şi bine / plăcu Enóh lui Dumnezău ; dupre ce-ş

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

22[21]. Iară Sellá născu şi ea pre Thóvel ; şi era bătător de ciocan şi faur de aramă şi de her ; şi sora lui Thóvel, Noemá.

23[22]. Şi dzise Lámeh muierilor lui, ii Adá şi Sellá : „Ascultaţi-m glasul mieu, muierile lui Lámeh, băgaţi în urechi cuvîntul mieu pentru că bărbat am ucis întru rană mie şi tinerel întru strănciunare mie.

24[23]. Pentru că dentru Cáin de şeapte ori s-au izbîndit, iar den Lámeh de şeaptedzeci şi şeapte".

25[24]. Şi cunoscu Adam pre Eva, muiérea lui, şi ,zemislindu, născu fiiu şi-i numi numele lui, Sith, dzîcîndu : „Rădicatu-mi-au Dumnedzău sămînţa alta pentru Avel, carele au omorît Cáin".

26[25]. Şi lui Sith să născu fiiu şi-i numi numele lui, Enos. Acesta nădăjdui a chema numele Domnului Dumnedză(u)[4].

22. Iară Sella născu pre Thovel ; acesta er(a b)[1]ătător de ciocan, faur . . . . . [1]

23 . . . . . [1] il

. . . . . [1]

. . . . . [1]

. . . . . [1]

22. Sela l-a născut şi ea pe Tubalcain, care era făurar al uneltelor de aramă şi de fier. Sora lui Tubalcain s-a numit Noèma.

23. Şi le-a spus Lameh femeilor sale : „Ada şi Sela, ascultaţi-mi glasul, voi femei ale lui Lameh, luaţi aminte la cuvintele mele, căci ucid un bărbat pentru o rană şi un tînăr pentru o vînătaie.

24. Căci dacă pentru Cain s-a ispăşit de şapte ori, pentru Lameh de şaptezeci de ori cîte şapte".

25. Adam a cunoscut iarăşi pe Eva, femeia sa, şi aceasta, zămislind, a născut un fiu şi i-a pus numele Set, spunînd : „Mi-a dat Dumnezeu alt fiu în locul lui Abel, pe care l-a ucis Caln".

26. Lui Set i s-a născut un fiu, cu numele de Enos. Şi de atunci au început oamenii să se roage chemînd numele Domnului Dumnezeu.

CAP 5

1. Aceasta-i cartea a facerii oamenilor. Întru care dzi au făcut Dumnedzău pre Adam, după chipul lui Dumnedzău l-au făcut pre însul.

2. Bărbat şi fămêie au făcut pre înşi şi au blagoslovit pre înşii ; şi numi numele lui Adam, întru care dzi au făcut pre înşii.

3. Şi trăi Adam 230 ani ; şi născu după chipul lui şi după obrazul lui şi-i numi numele lui, Sith.

4. Şi să făcură dzilele lui Adam carele au trăit după ce au născut pre acesta, pre Sith, ani 700, şi născu ficiori şi fête.

5. Şi să făcură toate dzilele lui Adam carele au trăit 930 ani ; şi au murit.

6. Şi trăi Sith 205 ani şi născu pre Enos.

7. Şi trăi Sith după ce născu pre acesta, pre Enos, 707 ani şi născu ficiori şi fête.

8. Şi să făcură toate dzilele lui Sith 912 ani ; şi au murit.

9. Şi trăi Enos ani 190 şi au născut pre Cainan.

10. Şi trăi Enos dupre ce au născut pre Cainan, pre acesta, 715 ani şi născu ficiori şi fête.

11. Şi să făcură toate dzilele lui Enos 905 ani ; şi au murit.

12. Şi au trăit Cainan 170 ani şi au născut pre Maleleil.

13. Şi trăi Cainan dupre ce au născut pre acesta, pre Maleleil, 740 ani şi născu ficiori şi fête.

14. Şi să făcură toate dzilele lui Cainan 918 ani ; şi au murit.

15. Şi trăi Maleleil 165 ani şi născu pre Iaredu.

16. Şi trăi Maleleil dupre ce au născut pre acesta, pre Iaredu, 731 ani şi au făcut ficiori şi fête.

17. Şi să fêceră toate dzilele lui Maleleil ani 895 ; şi au murit.

18. Şi trăi Iaredu 162 ani şi au născut pre Enoh.

19. Şi trăi Iared după ce au născut pre acesta, pre Enoh, 800 ani şi au născut ficiori şi fête.

20. Şi să fêceră toate dzilele lui Iaredu 962 ani ; şi au murit.

21. Şi trăi Enoh 165 ani şi născu pre Mathusála.

22. Şi bine/plăcu Enoh lui Dumne-

CAP 5

. . . . . [1]

. . . . . [1]

. . . . . [1]

. . . . . [1]

. . . . . [1]

. . . . . [1]

. . . . . [1]

. . . . . [1]

. . . . . [1]

. . . . . [1]

. . . . . [1]

. . . . . [1]

. . . . . [1]

. . . . . [1]

. . . . . [1]

. . . . . [1]

. . . . . [1]

. . . . . [1]

. . . . . [1]

. . . . . [1]

CAP. 5

Şirul patriarhilor de la Adam la Noe.

1. Aceasta este cartea seminţiei lui Adam. Cînd l-a creat Dumnezeu pe Adam, l-a făcut după chipul său.

2. Bărbat şi femeie i-a făcut şi i-a binecuvîntat ; şi i-a numit Adam, adică oameni, în ziua în care i-a făcut.

3. Şi a trăit Adam două sute treizeci de ani ; şi i s-a născut un fiu după asemănarea şi chipul său şi l-a numit Set.

4. Şi au fost zilele lui Adam, după ce l-a născut pe Set, şapte sute de ani, şi a mai născut fii şi fiice.

5. Şi au fost toate zilele, pe care le-a trăit Adam, nouă sute treizeci de ani şi apoi a murit.

6. A trăit Set două sute cinci ani şi i s-a născut Enos.

7. Şi a trăit Set, după naşterea lui Enos, şapte sute şapte ani şi i s-au mai născut fii şi fiice.

8. Şi au fost toate zilele lui Set nouă sute doisprezece ani şi apoi a murit.

9. Şi a trăit Enos o sută nouăzeci de ani şi i s-a născut Cainan.

10. Şi a trăit Enos, după ce i s-a născut Cainan, şapte sute cincisprezece ani şi a mai avut fii şi fiice.

11. Şi au fost toate zilele lui Enos nouă sute cinci ani şi apoi a murit.

12. Şi a trăit Cainan o sută şaptezeci de ani şi i s-a născut Maleleil.

13. Şi a trăit Cainan, după naşterea lui Maleleil, şapte sute patruzeci de ani şi a mai avut fii şi fiice.

14. Şi au fost toate zilele lui Cainan nouă sute zece ani şi apoi a murit.

15. Şi a trăit Maleleil o sută şaizeci şi cinci de ani şi i s-a născut Iared.

16. Şi a trăit Maleleil, după naşterea lui Iared, şapte sute treizeci de ani şi a mai avut fii şi fiice.

17. Şi au fost toate zilele lui Maleleil opt sute nouăzeci şi cinci de ani şi apoi a murit.

18. Şi a trăit Iared o sută şaizeci şi doi de ani şi i s-a născut Enoh.

19. Şi a trăit Iared, după naşterea lui Enoh, opt sute de ani şi a mai avut fii şi fiice.

20. Şi au fost toate zilele lui Iared nouă sute şaizeci şi doi de ani şi apoi a murit.

21. Şi a trăit Enoh o sută şaizeci şi cinci de ani şi i s-a născut Matusalem.

22. Şi, după naşterea lui Matusalem, a mai umblat Enoh pe căile Domnu-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 4, col. II

născu lui pre Mathusála, trăi 200 de ani și făcu fii și fête.

23. Și să făcură toate zilele lui Enóh ani 365.

24. Și bineplăcu Enóh lui Dumnezău ; și nu să afla pentru că l-au mutat pre dînsul Dumnezău.

25. Și trăi Mathusála ani 187 și născu pre Laméh.

26. Și trăi Mathusála după ce au născut pre Laméh ani 782 și făcu fii și fête.

27. Și să făcură toate zilele Mathusálii care au trăit ani 969 ; și au murit.

28. Și trăi Lameh ani 188 și născu fiiu.

29. Și puse numele lui, Nóe, zicînd : „Acesta va odihni pre noi de faptele noastre și dentru scîrbele mînilor noastre și de pămîntul care au blestemat Domnul Dumnezău".

30. Și trăi Laméh după ce-ș născu lui pre Nóe ani 565 și născu fii și fête.

31. Și să făcută toate zilele lui Laméh ani 753 ; și muri.

32. Și era Nóe de 500 de ani și născu pre Sim, pre Ham, pre Iaféth.

CAP 6

1. Și fu deaca începură oamenii a să face mulți asupra pămîntului și fête li să făcură lor,

2. văzînd fiii lui Dumnezău fêtele oamenilor că sînt frumoase, luară-ș lor fămei dentru toate cîte au ales.

3. Și zise Domnul Dumnezău : „Să nu rămîie duhul mieu întru oamenii aceștia pentru că sînt ei trupuri ; și să le fie zilele lor 120 de ani".

4. Și uriiașii era pre pămînt în zilele acêlea și după acêea, deaca întra înlăuntru fiii lui Dumnezău cătră fêtele oamenilor și le năștea lor ; aceia era uriiașii cei den vêci, oamenii cei numiț.

5. Și văzînd Domnul Dumnezău că s-au înmulțit răutățile oamenilor pre pămînt și fieștecarele cugetă întru inima lui cu nevoință spre răutăți în toate zilele,

6. și să mîhni Dumnezău căci făcu pre om pre pământ și cugetă.

7. Și zise Dumnezău : „Stinge-voiu pre om care l-am făcut de pre fața pămîntului, den om pănă în dobitoc și den tîrîtoare pănă în pasările ceriului, pentru că m-am căit că i-am făcut pre ei".

8. Iară Nóe au aflat har înaintea Domnului Dumnezău.

9. Și acêstea sînt nașterile lui Noe. Nóe, om direpț desăvîrșit fiind întru semenția lui, bineplăcu lui Dumnezău Nóe.

10. Și născu Nóe trei feciori : pre Sim, pre Ham, pre Iaféth.

11. Și să strică pămîntul înaintea lui Dumnezău și să umplu pămîntul de strîmbătate.

12. Și văzu Domnul Dumnezău pămîntul și era stricat pentru că au stricat tot trupul calea lui pre pămînt.

13. Și zise Domnul Dumnezău lui Nóe : „Vrêmea a tot omul vine înaintea mea pentru că s-au împlut pămîntul de strîmbătatea lor și iată eu voiu strica pre dînșii și pămîntul.

14. Fă dară ție sicriiu de lêmne în patru muchi ;

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

dzău ; după ce născu lui pre Mathusála ⟨trăi⟩[1] 200 ani şi născu feciori şi fête.
23. Şi se fêceră toate dzilele lui Enoh 365 ai.
24. Şi bineplăcu Enoh lui Dumnedzău ; şi nu să afla pentru că îl mută Dumnedzău.
25. Şi trăi Mathusála 187 ani şi născu pre Lámeh.
26. Şi trăi Mathusála după ce au născut pre Lámeh 782 ani şi născu ficiori şi fête.
27. Şi să fêceră toate dzilele lui Mathusála ce au trăit 969 ani ; şi au murit.
28. Şi trăi Lámeh 188 ai şi născu ficior.
29. Şi-i[2] puse numele lui [lui] Nóe, dzicîndu : „Acesta va răpoosa pre noi den faptele noastre şi dentru scîrbele mînelor noastre şi de pămîntul carele au blăstămat Domnul Dumnedzău".
30. Şi trăi Lámeh după ce-ş născu pre Nóe 565 ani şi născu ficiori şi fête.
31. Şi să făcură toate dzilele lui Lámeh 753 ani ; şi muri.
32. Şi era Nóe de 500 ani, şi născu 3 ficiori : pre Sim, Ham, Iaféth.

lui două sute de ani şi a mai avut fii şi fiice.
23. Şi au fost toate zilele lui Enoh trei sute şaizeci şi cinci de ani.
24. Şi Enoh a umblat cu Dumnezeu pînă n-a mai fost aflat că l-a mutat Dumnezeu pe el.
25. Şi a trăit Matusalem o sută optzeci şi şapte de ani şi i s-a născut Lameh.
26. Şi a trăit Matusalem, după naşterea lui Lameh, şapte sute optzeci şi doi de ani şi a mai avut fii şi fiice.
27. Şi au fost toate zilele, pe care le-a trăit Matusalem, nouă sute şaizeci şi nouă de ani şi apoi a murit.
28. Şi a trăit Lameh o sută optzeci şi opt de ani şi i s-a născut un fiu.
29. Şi i-a pus numele Noe, spunînd : „Acesta ne va mîngîia în muncile noastre şi la truda mîinilor noastre şi la lucrul pămîntului cel blestemat de Domnul Dumnezeu".
30. Şi a trăit Lameh, după naşterea lui Noe, cinci sute şaizeci şi cinci de ani şi a mai avut fii şi fiice.
31. Şi au fost toate zilele lui Lameh şapte sute cincizeci şi trei de ani şi apoi a murit.
32. Şi era Noe de cinci sute de ani cînd i s-au născut trei fii : Sem, Ham şi Iafet.

CAP 6

CAP 6

CAP. 6

Anunţarea potopului. Corabia

1. Şi fu cîndu începură oamenii a să face mulţi asupra pămîntului şi fête li să făcură lor,
2. şi vădzîndu fiii lui Dumnedzău fêtele oamenilor cum sîntu frumoase, luară şie fămei dentru toate cîte alêseră.
3. Şi dzise Domnul Dumnedzău : „Să nu rămîie duhul mieu întru oamenii aceştia întru vac[1] pentru că trupuri sîntu ; şi să le fie dzilele lor 125 ani".
4. Şi uriiaşii era asupra pămîntului întru dzilele acêlea şi după acêea, dacă întrară înlăuntru fiii lui Dumnedzău către fêtele oamenilor şi li să năştea lor ; aceştia era uriiaşii cei de vêci, oamenii cei numiţi.
5. Şi vădzu Domnul Dumnedzău că s-au înmulţit răutăţile oamenilor pre pămîntu şi fieştecarele cugetă întru inima lui cu nevoinţă spre răutăţi toate dzilele,
6, şi să mîhni Dumnedzău căci făcu pre om pre pămîntu şi prencúgetă.
7. Şi dzise : „Sti⟨n⟩[2]ge-voi pre om pre carele l-am făcut de pre faţa pămîntului, den om păn-în dobitoc şi den tîrîtoare păn-în pasările ceriului, pentru că m-am căit căci am făcut pre ei".
8 Iară Nóe aflat-au har înaintea Domnului Dumnedzău.
9. Şi acêstea-s naşterile lui Noe. Nóe, om dreptu desăvîrşit fiindu întru seminţia lui, bineplăcu lui Dumnedzău Nóe.
10. Şi născu Nóe trei ficiori : pre Sim, pre Ham şi pre Iafeth.
11. Şi să strică pămîntul înnaintea lui Dumnedzău şi să împlu pământul de strîmbătatè.
12. Şi vădzu Domnul[3] Dumnedzău pămîntul [şi era strîcat][4] pentru că au strîcat tot trupul calea lui pre pămîntu.
13. Şi dzise Dumnedzău către Nóe : „Vrêmea a tot omul vine către mine[5] pentru că s-au împlut pămîntul de strîmbătate de înşii şi iată eu voi strîca pre înşii şi tot pământul.
14. Deci îţi fă ţie/săcriiu den lêmne

1. Şi atunci cînd au început oamenii a se înmulţi pe pământ şi li s-au născut fiice,
2. văzînd fiii lui Dumnezeu că fiicele oamenilor sînt frumoase, şi-au luat dintre ele soţii, pe acelea pe care şi le-au ales.
3. Şi a spus Domnul Dumnezeu : „Să nu rămînă duhul meu de-a pururi în aceşti oameni, căci ei sînt numai trup ; zilele lor vor fi o sută douăzeci de ani".
4. Şi se aflau uriaşi pe pământ în acele timpuri şi chiar după aceea, cînd fiii lui Dumnezeu au intrat la fiicele oamenilor şi ele au născut ; ei erau uriaşii din vechime, acei oameni vestiţi.
5. Şi văzînd Domnul Dumnezeu că răutăţile oamenilor s-au înmulţit pe pământ şi că fiecare cugetă statornic în sinea lui numai la rău, în toate zilele,
6. i-a părut rău lui Dumnezeu că l-a făcut pe om pe pământ şi a stat pe gînduri.
7. Şi a spus Dumnezeu : „Îl voi pierde de pe faţa pământului pe om, făptura mea. De la om la dobitoace şi de la tîrîtoare la păsările cerului, pe toate le voi pierde, căci îmi pare rău că le-am făcut".
8. Noe însă a aflat har înaintea lui Dumnezeu.
9. Aceasta este stirpea lui Noe. Noe era un om drept şi neprihănit, între cei din neamul său, şi umbla pe căile Domnului.
10. Şi i s-au născut lui Noe trei fii : Sem, Ham şi Iafet.
11. Dar pământul se stricase în faţa lui Dumnezeu şi se umpluse de silnicii.
12. Şi privi Domnul Dumnezeu pământul şi acesta era stricat, căci tot omul umbla numai în strîmbătăţi.
13. Şi i-a spus Dumnezeu lui Noe : „Am să sfîrşesc cu oamenii, căci s-a umplut pământul din pricina lor tot cu strîmbătăţi şi iată eu îi voi pierde de pe pământ.
14. Deci tu fă-ţi / o corabie din lemn

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 5, col. I

сикріїн де аѣмне ѯпатрѫ мѫіки, шн кѫнеѫрн еін
фаче ѯсикріїн, шнйбін змоалъ шнпе динлъѫнтрѫ
ег шн пединафарѣ кѫзмоалъ. Шн ашадеи фа
че сикріїнадз, т. дескоцн лѫнгимѣ сикріїналѫи, шн
дз, и, дескоцн латтѫа, шн дз, а, де коцн налтѫ
ѕг лѫи. Ддѫнжндѫа деи фаче сикріїна, шн дѣ
еѫпра дз, оуи коп сва нтрѣбеѫши, шн оуша сикрі
алѫи сбеи фаче дин коаѣте, кѫ пѣмарѣ дздз
еѫптѣ, кѫ доасо рндѫри де подѫри шнкѫ трей
ѕг рндѫри, ѯлабеи фаче прѣ дмнеѫа. Шн еѫ
ѣатѣ кѣ адѫкь потопѫа, апа асупра пѣмжнтѫ
лѫи, ка сѣ стрикче топ трупѫа ѯтрѫ каре аете
дхѣ дз віацѣ сѫптѣ чѣрн, шн тоате кѫте вор
ѕи фи прѣ пѣмжнтѣ вор мѫрі. Шн вом пѫне фгтѣ
дѫнѣца мѣ кѫтрѣ тине, шн деи ѯтрѫ ѯсикріїн
тѫ шн феторіи тѣи, шнфѣмеѣа та шн фѣмеи
ѕе феторілор тѣи кѫ тине. Шн дин тоате до
биточеле, шн дин тоате тжрѣтоареле, шн дин
тоате фіарѣле, шн дин топ трупѫа кѫле доасо
кѫле доасо, дин тоате сѣ вацн ѯкѫвоѣ, пентрѫ
сѣле хрънещи кѫ тине, парте бърбѣтѣеск шн
ѕк парте фѣмеіеск сафїе. Дин тоате пасъ
рнле дѫпѣ фелиш, шн дин тоате добитоачеле дѫ
пѣ фелиш, дин тоате тжрѣтоареле чепѣ парѣеск
прѣ пѣмжнтѣ дѫпѣ фелилор, кѫле доасо кѫле
доасо дин тоате вор ѯтрѫ ѯлѣѫнтѫ кѣтрѣ тѝ
не, сѣѣ хрънѣеск кѫ тине парте бърбѣтѣеск,
ка шн парте фѣмеіеск. Шн тѫ вин ѫа чїе дѣ
тоате сѫкателе каре вор фи демжнкаре, шн ле
вин ддѫна кѣтрѣ тине, шн вор фи чїе шн лордѣ
ѕѳ мжнкат. Шн фѣкѫ носе тоате кѫте ддѫпо
рѫнчит лѫи дмнѫа дмнѕѣѫ, ашадѫ фѣкѫт.

КАП. З.

ѕа Ши зисе дмнѫа дмнѕѣѫ кѣтрѣ носе, ѯ
тр тѫ шн тоате каса та ѯкѫвоѣ
пентрѫ кѣ прѣ тине тѣ вѣзѫт днеи
ѯнаинѣ мѣ, ѯтрѫ нѣмѫа ачѣста.
ѕв Шн дин добитоачеле чѣле кѫрате, адѫ
ѯлѣѫнтрѫ кѣтрѣ тине, кѫте шапте кѫте
шапте, парте бърбѣтѣеск шн парте фѣмеіеск
тр дин добитоачеле чѣле нечѣ кѫрате, кѫле доасо
кѫле доасо бърбѣт шн фѣмѣе. Шн дз пасърѣа
чѣрнѫлѫи чѣле кѫрате, кѫте шапте кѫле шапте
парте бърбѣтѣеск, шн парте фѣмеіеск, шн
дин тоате пасърile чѣле не кѫрате кѫле доасо,
кѫле доасо, парте бърбѣтѣеск шн парте фѣме
іеск, ка сѣ хрънѣеск сѣмжнца пѣсте тот пѣ
ѕд мжнтѫа. Пентрѫ кѣ ѯкѣ песте шапте зи
ле, еѫ воіи адѫче плоае прѣ пѣмжнтѣ, м де зиле
шн, м, де нопцн, шн воіи стинце тоатѣ ѯндікѫт
каре ам фѣкѫт дѫпре фаца ѣтот пѣмжнтѫа.
ѕе Шн фѣкѫ носе тоате кѫтей порѫнчи лѫи дмнѣ
ѕѕ дмнѕѣѫ. Ар носе ера де ани, с, сѫте, шн
пѣтопѫа апей сѣ фѣчѣ прѣ пѣмжнтѣ. Шн
ѯтрѣдѫкѫнтрѫ носе, шн фиіи лѫи, шн фѣмеа
лѫи, шн фѣмеіле фіилор лѫи кѫ дѫнсѫа ѯкѫво,
ѕѳ пентрѫ апа потопѫлуи. Шн дин пасърile чѣ
де кѫрате, шн дин пасърile чѣле не кѫрате, шн

și cúiuburi vei face în sicriiu și-l vei zmoli și pe dinlăuntru și pe dennafară cu zmoală.

15. Și așa vei face sicriiul : de 300 de coți lungimea sicriiului, și de 50 de coți latul și de 30 de coți naltul lui.

16. Adunîndu-l vei face sicriiul, și deasupra de un cot să-l isprăvești ; și ușa sicriiului o vei face den coaste, cu cămară dedesupt, cu doao rînduri de poduri și cu trei rînduri îl vei face pre dînsul.

17. Și eu, iată că aduc potopul, apa asupra pămîntului ca să strice tot trupul întru care iaste duh de viață supt ceriu ; și toate cîte vor fi pre pămînt vor muri.

18. Și voiu pune făgăduința mea către tine și vei întra în sicriiu tu și feciorii tăi, și fămêia ta și fămeile feciorilor tăi cu tine.

19. Și den toate dobitoacele, și den toate tîrîtoarele, și den toate fiarăle și den tot trupul cîte doao, cîte doao den toate să bagi în chívot pentru să le hrănești cu tine, parte bărbătească și parte fămeiască să fie.

20. Den toate pasările după fêliu-ș, și den toate dobitoacele după fêliu-ș, den toate tîrîtoarele ce să tîrăsc pre pămînt după fêliul lor cîte doao, cîte doao den toate vor întra înlăuntru către tine să să hrănească cu tine, parte bărbătească și parte fămeiască.

21. Și tu vei lua ție den toate bucatele care vor fi de mîncare și le vei aduna către tine și vor fi ție și lor de mîncat".

22. Și făcu Nóe toate cîte au poruncit lui Domnul Dumnezău, așa au făcut.

CAP 7

1. Și zise Domnul Dumnezău către Nóe : „Întră tu și toată casa ta în chívot pentru că pre tine te-am văzut direpț înaintea mea întru neamul acesta.

2. Și den dobitoacele cêle curate adu înlăuntru către tine cîte șapte, cîte șapte parte bărbătească și parte fămeiască, iară den dobitoacele cêle ce nu-s curate cîte doao, cîte doao bărbat și fămêie.

3. Și den pasările ceriului cêle curate cîte șapte, cîte șapte parte bărbătească și parte fămeiască, și den toate pasările cêle necurate cîte doao, cîte doao parte bărbătească și parte fămeiască, ca să hrănească sămînța peste tot pămîntul.

4. Pentru că încă peste șapte zile eu voiu aduce ploaie pre pămînt, 40 de zile și 40 de nopți, și voiu stinge toată rîdicarea care am făcut dupre fața a tot pământul".

5. Și făcu Noe toate cîte-i porunci lui Domnul Dumnezău.

6. Iară Nóe era de ani 6 sute și potopul apei să făcea pre pămînt.

7. Și intră înlăuntru Nóe, și fiii lui, și fămêia lui și fămeile fiilor lui cu dînsul în chívot pentru apa potopului.

8. Și den pasările cêle curate, și den pasările cêle necurate, și / den dobitoacele cêle curate, și den dobi-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

în patru muchi; şi cuiburi vei face pregiur săcriiu şi-l vei smoli şi pre denlontru şi pre dennafară cu zmoală.

15. Şi aşea vei face săcriiul: de 300 coţi lungimea săcriiului şi de 50 coţi de lat şi de treidzeci de coţi dennaltu.

16. Şi tot adunîndu-l vei face săcriiul, şi deasupra de un cot să fie; şi uşea săcriiului o vei face den coaste, cu beciuri dedesuptu, cu doaă rînduri de podină şi cu 3 rînduri îl vei face pre însu[6].

17. Şi eu, iată că aduc potopul asupra pămîntului ca să strîc tot trupul întru carele iaste duh de viaţă suptu ceriu; şi toate cîte vor fi pre pămîntu vor muri.

18. Şi voi pune făgăduinţa mea cătră tine şi vei întra întru săcriiu tu şi ficiorii tăi, şi fămêia ta şi fămeile ficiorilor tăi cu tine.

19. Şi den toate dobitoacele, şi den toate tîrîitoarele, şi den toatê jiganiile şi den tot trupul să aduci înlontru cîte doaă-doaă den toate în săcriiu pentru să le hrăneşti cu tine acii[3], bărbat şi fămêie vor fi.

20. De-n toate pasările după fêliu-ş, şi den toate dobitoacele după fêliu-ş, şi den toate tîrîitoarele ce să tîrăscu pre pămîntu după fêliul lor, cîte doaă-doaă, den toate vor întra înlontru cătră tine să să hrăniască cu tine, bărbat şi fămêie.

21. Şi tu vei lua ţie den toate bucatele carele veţi mînca şi le vei aduna cătră tine şi vor fi ţie şi lor de mîncat".

22. Şi făcu Nóe toate cîte-i porănci lui Domnul Dumnedzău, aşea au făcut.

CAP 7

1. Şi dzise Domnul Dumnedzău cătră Nóe: „Întră tu şi toată casa ta în săcriiu[1] pentru căci pre tine ti-am vădzut dreptu înnaintea mea întru neamul acesta.

2. Şi den toate dobitoacele cêle curate adu înlontru către tine cîte şeapte-şeapte, bărbat şi fămêie, şi den dobitocul cel necurat doă-doă, bărbat şi fămêie.

3. Şi den pasările ceriului cêle curate, şeapte-şeapte, bărbat şi fămêie[2], şi den toate pasările cêle necurate, doă-doă, bărbat şi fămêie, ca să s(e) hrăniască sămînţă preste tot pămîntul.

4. Pentru că în şeapte dzile eu voi aduce ploaie pre pămîntu 40 de dzile şi 40 nopţi şi voi stînge toată rădicarea carea am făcut de pre faţa a tot pămîntului".

5. Şi făcu Nóe toate cîte-i porănci lui Domnul Dumnedzău.

6. Nóe era de 600 ani şi potopul apei să făcu pre pămîntu.

7. Şi întră înlontru Nóe, şi fiii lui, şi fămêia lui şi fămeile ficiorilor lui cu însul în săcriiu pentru apa potopului.

8[7]. Şi den pasările cêle curate, şi den pasările cêle necurate, [8] şi/den

cu patru muchii; să faci corabia cu despărţituri şi s-o smoleşti pe dinăuntru şi pe dinafară cu smoală.

15. Şi astfel să faci corabia: lungimea corăbiei să fie de trei sute de coţi, lăţimea de cincizeci de coţi şi de treizeci de coţi înălţimea ei.

16. În sus să fie îngustă de un cot. Într-o latură să-i faci uşa şi să-i mai faci trei rînduri de cămări: jos, la mijloc şi sus.

17. Căci iată eu aduc potopul, apa pe pămînt ca să piară sub cer tot trupul în care este suflu de viaţă şi toate cîte sînt pe pămînt să se sfîrşească.

18. Şi voi face un legămînt cu tine! Vei intra în corabie tu şi împreună cu tine fiii tăi, femeia ta şi femeile fiilor tăi.

19. Şi din toate dobitoacele, şi din toate tîrîtoarele şi din toate fiarele, din tot ce este trup, din toate să bagi în corabie două cîte două, ca să rămînă cu tine în viaţă. Să fie parte bărbătească şi parte femeiască.

20. Şi din toate păsările înaripate după felul lor, şi din toate dobitoacele după felul lor şi din toate tîrîtoarele de pe pămînt după felul lor, cîte două din toate să intre ca să rămînă în viaţă împreună cu tine, parte bărbătească şi parte femeiască.

21. Tu să-ţi iei din toate bucatele de mîncare; toate să le strîngi, ca să aveţi merinde".

22. Şi a făcut Noe toate cîte i le-a poruncit Domnul Dumnezeu, aşa a făcut.

CAP 7

Potopul.

1. Şi i-a spus Domnul Dumnezeu lui Noe: „Intră în corabie tu şi întreaga ta casă, căci te-am văzut drept în acest neam.

2. Şi din toate animalele curate ia cu tine cîte şapte, parte bărbătească şi parte femeiască, iar din cele necurate cîte două, parte bărbătească şi parte femeiască.

3. Şi din zburătoarele cerului, dintre cele curate cîte şapte, parte bărbătească şi parte femeiască, iar din cele necurate cîte două, parte bărbătească şi parte femeiască, ca să li se păstreze sămînţa pe întreg pămîntul.

4. Căci peste şapte zile voi aduce ploaie pe pămînt timp de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi şi voi pierde de pe faţa pămîntului toate fiinţele pe care le-am făcut".

5. Şi a făcut Noe toate cîte i le-a poruncit Domnul Dumnezeu.

6. Cînd a venit potopul pe pămînt, Noe avea şase sute de ani.

7. Şi a intrat Noe, fiii săi, femeia sa şi femeile fiilor săi în corabie de frica potopului.

8. Şi din zburătoarele şi dobitoacele curate şi din dobitoacele necurate şi/

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 5, col. II

ѕ

дєи дєнтоачєле чєле кѹрате, шн дєи дєнтоа
чєле чєле некѹрате, шн дєи хїарѣшн дєи тоате
тѫрътоарєле чєле депре пѣмѫнть. Кѫте ѧ
доао кѫте доао ѫтрарѣ кѫтрѣ ное ѫкѹвонтѣ,
парте вѣрбътѣєскѣ шн фѣмеєскѣ, дѹпѣ кѹм
ѡѹ порѹнѝ дмнезѣѹ лѹи ное. Шн фѹ дѹпѣ чѣ ѓ
ае ѕ зиле шн апа потопѹлѹи еѫфкѣ асѹпра
пѣмѫнтѹлѹи. Ѫнтрѹ ании ѕ, сѹте шн, а, аѓ
ѫнтаіа лѹи ное, ѫтра доао лѹнѣ ѫ, нѕ, але
лѹнїи, ѫтрачєсте зн ецдефкѹрѣ тоате нѕ
вѹлтеле фѣрѣ фѹндѹлѹи, шн ферєстрїле черилѹ
сѫнт дешкисе. Шн фѹ плоае пре пѣмѫнть, м, аѕ
де зиле, шн м, де нопци. Ѫнтрачєстѣ зн аѕ
ѫнтрѣ ное, сн, хм, іафе, фнїи лѹи ное, шн фе
мееле лѹи ное, шн кѫте трей фѣмеле фнилор лѹи
дмезѹ ѫкѹвонтѣ. Шн тоате хїарѣле дѹпѣ фе аѕ
ннш, шн тоате доботоаче дѹпѣ фелкш, шн то
тѫрътоарле чєрѣ мнше пре пѣмѫнть дѹпѣ фе
ннш, шн тоате пасърѣ дѹпѣ фелнш. Ѫнтра аѓ
рѣ кѫтрѣ ное ѫкѹвонтѣ кѫте доао кѫте доао,
парте вѣрбътѣєскѣ шн фѣмеєскѣ, днтрѹ тот
трѹпѹл ѫнарле кѫте дѹх дивѣци. Шн че аѕ
ае ѫнтрѧ ѫнлѹнтрѹ парте вѣрбътѣєскѣ шн
фѣмеєскѣ дн тот трѹпѹл ѫнтрарѣ, дѹпѣ кѹм
порѹнѝ дмнезѣѹ лѹи ное, шн ѫнкїсе дмнѹл
дмнезѣѹ кѹвотѹл денафара лѹи. Шн стѫ аѕ
кѹ потопѹл, патрѹ зиле де зиле шн патрѹ зе
чи денопци пре пѫмѫнть, шн стрѣ ѫмѹлци апа
шн рѫдикѣ кѹвїѹл, шн ѫнлци де пре пѫмѫнть.
Шн стѫ ѫтърїѧ апа, шн стѫ ѫмѹлцѧ фоарте ае
пре пѣмѫнть, шн плутѧ кѹвотѹл дсѹпра
апен. Ѣрѣ апа стѫ ѫтърїѧ фоарте фоарте аѓ
пре пѣмѫнть, шн акопери тоци мѹнцїи чєн
налци, каре ерѫ сѹпт чєрю. Де чинчи спрзѣче ае
коци стѫ ѫнлцѣ апа фсѹс, шн акопери тоци
мѹнцїи чєн налци. Шн мѹрї тот трѹпѹл аѕ
чєсте мнше пре пѣмѫнть, ѧл пасърилор шн ае
доботоачелор, шн ал хїарелор, шн тот тър
торнл чєсте мнше пре пѣмѫнть. Шн тот аѕ
сѫмѹл, шн тоате кѫте ѧѹ сѹфларе де вїаци,
шн тоте каре ерѫ пре ѹскатѹ ѧѹ мѹрїт.
Шн стѫ стинсе тоате рѫдикарѣ, каре ерѫ асѹ аѓ
пра фецїи ѫтотѹ пѣмѫнтѹлѹи, дн сѫмѹ пѣнт
фдоботоѣ, шн търътоарле, шн пасърле черю
лѹи депре пѣмѫнть стстинсерѫ, шн рѣмасе
сѫнгѹр ное, шн чєи че ерѫ кѹнѫнсѹл фкѹвѣ.
Шн сѣ ѫнлцѣ апа депре пѣмѫнть, рн, де зиле. аѕ

К А П. Н.

Шн адѹсе дмнезѣѹ аминте де ное, а
шн тоате хїарле, шн де тоате до
ботоачєле, шн де тоате пасърле шн
де тоате жиганїле търътоаре кѫте
ерѫ кѹ дѫнсѹл фкѹвѣсте, шн адѹсе дѹ
незѣѹ вѫнт пре пѣмѫнть, шн ѫнцтїѣ апа.
Шн сѣ дескоперирѣ ізвоарле вѹлтеле фѣрѣ фѹнд, в
шн жгїабѹрле черилор, шн сѣ сѫпсѣ плоаа
деи черю. Шн стѹсѣ апа, мерѫнд пре г
пѣмѫнть сѣсѣ, шн сѣ ѫмѹцинѧ апа дѹпѣ
сѫт

toacele cêle necurate, şi den hiară şi den toate tîrîtoarele cêle de pre pămînt,

9. cîte doao, cîte doao întrară cătră Nóe în chívot, parte bărbătească şi fămeiască, după cum i-au poruncit lui Dumnezău.

10. Şi fu după cêle 7 zile, şi apa potopului să făcu asupra pămîntului.

11. Întru ani 6 sute şi 1 în viaţa lui Noe, într-a doao lună, în 27 ale lunii, într-această zi să desfăcură toate izvoarăle fărăfundului şi jghiaburile ceriului s-au deşchis.

12. Şi fu ploaie pre pămînt 40 de zile şi 40 de nopţi.

13. Într-această zi întră Noe, Sim, Ham, Iafet, fiii lui Nóe, şi fămêia lui Nóe şi cîte trêle fămeile fiilor lui cu dînsele în chívot.

14. Şi toate hiarăle după fêliu-ş, şi toate dobitoace⟨le⟩[1] după fêliu-ş, şi tot tîrîtoriul ce să mişcă pre pămînt după fêliu-ş şi toată pasărea după fêliu-ş.

15. întrară cătră Nóe în chívot cîte doao, cîte doao parte bărbătească şi fămeiască dentru tot trupul în carele iaste duh de viaţă.

16. Şi cêle ce întra înlăuntru, parte bărbătească şi fămeiască, den tot trupul întrară după cum porunci Dumnezău lui Nóe; şi închise Domnul Dumnezău chívotul den afara lui.

17. Şi să făcu potopul patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi pre pămînt, şi să preaînmulţi apa, şi rădică chívotul şi-l înalţă de pre pămînt.

18. Şi să întăriia apa şi să înmulţiia foarte pre pămînt şi plutiia chívotul deasupra apei.

19. Iară apa să întăriia foarte foarte pre pămînt şi acoperi toţi munţii cei nalţi care era supt ceriu.

20. De cincisprăzêce coţi să înalţă apa în sus şi acoperi toţi munţii cei nalţi.

21. Şi muri tot trupul ce să mişca pre pămînt al pasărilor, şi al dobitoacelor, şi al hiarălor şi tot tîrîtoriul ce să mişca pre pămînt [22] şi tot omul.

22. Şi toate cîte au suflare de viaţă şi tot carele era pre uscat au murit.

23. Şi să stinse toată rădicarea carea era asupra fêţii a tot pămîntul, den om până în dobitoc; şi tîrîtoarele şi pasările ceriului de pre pămînt să stinseră şi rămase sîngur Nóe şi cei ce era cu dînsul în chívot.

24. Şi să înalţă apa de pre pămînt 150 de zile.

CAP 8

1. Şi-ş aduse Dumnezău aminte de Nóe şi toate hiarăle, şi de toate dobitoacele, şi de toate pasările şi de toate jigăniile tîrîtoare cîte era cu dînsul în chívot; şi aduse Dumnezău vînt pre pămînt şi încetă apa.

2. Şi să descoperiră izvoarăle celui fără fund şi jghiaburile ceriului şi să opri ploaia den ceriu.

3. Şi să zbea apa mergînd pre pămînt, să zbea şi să împuţina apa după/o sută şi 50 de zile.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

dobitocul cel curat, şi den dobitocul cel necurat, şi den jiganii şi den toate tîrîitoarele de pre pămîntu,

9. doă-doă, întrară cătră Nóe în săcriiu, parte bărbătească şi fămeiască, după cum i-au porăncit lui Dumnedzău.

10. Şi fu după cêle şeapte dzile şi apa potopului să fêce asupra pămîntului.

11. Întru 601 ani întru viaţa lui Nóe, în doă lună, în 27 a lunei, întru dzua aceasta să desfăcură toate izvoarăle celui fără fundu şi zghiaburile ceriului s-au deşchis.

12. Şi să făcu ploaia pre pămîntu 40 dzile şi 40 nopţi.

13. Întru aceasta dzi întră Nóe, Sim, Ham, Iafeth, ficiorii lui Nóe ⟨şi fămêia lui Nóe⟩[3] şi tustrei fămeile ficiorilor lui cu însul în săcriiu.

14. Şi toate jigăniile după fêliu-ş, şi toate dobitoacele după fêliu-ş, şi tot tîrîitoriul ce se clătêşte pre pămîntu după fêliu-ş şi toată pasărea[4] după fêliu-ş

15. întrară cătră Nóe în săcriiu doă-doă, bărbat şi fămêie. den tot trupul în carele iaste duh de viaţă.

16. Şi cêlea ce întra înlontru, bărbat şi fămêie, den tot trupul întrară în lontru după cum porănci Dumnedzău lui Nóe ; şi închise Domnul Dumnedzău săcriiul dennafara lui.

17. Şi să făcu potopul 40 dzile şi 40 nopţi pre pămîntu, şi să preaînmulţi apa, şi rădică săcriiul şi să înnălţă de pre pămîntu.

18. Şi să întăriia apa şi să înmulţiia foarte pre pămîntu şi să plutiia săcriul de asupra apei.

19. Iară apa să întăriia foarte foarte pre pămîntu şi acoperi toţi munţii cei înnalţi carii era suptu ceriu.

20. De 15 coţi în sus să înnălţă apa şi acoperi toţi munţii cei înnalţi.

21. Şi muri tot trupul ce să clătiia pre pămîntu a pasărilor, şi a dobitoacelor, şi a jiganiilor şi tot tîrîitoriul ce să clătiia pre pămîntu [22] şi tot omul.

22. Şi toate cîte au suflare de viaţă şi tot carele era pre uscat au murit.

23. Şi să stinse toată rădicarea carea era asupra fêţei a tot pămîntului, de la om păn-la dobitoc şi tîrîitor şi pasărilor ceriului ; şi să stinsără de pre pămîntu şi rămase sîngur Nóe şi cei cu însul în săcriiu.

24. Şi să înnălţă apa de pre pămîntu, dzile 150.

CAP 8

1. Şi-ş aduse Dumnedzău aminte de Nóe, şi de toate fiarăle, şi de toate dobitoacele, şi de toate pasările şi de toate jiganiile tîrîitoare cîte era cu însul în săcriiu ; şi aduse Dumnedzău vîntu pre pămîntu şi încetă apa.

2. Şi să acoperi izvoarăle celui fără de fundu şi jghiaburile ceriului şi să opri ploaia den ceriu.

3. Şi să zbea apa mergîndu pre pămîntu, să zbea şi să înputîna după/150 dzile.

din toate tîrîtoarele de pe pământ

9. au intrat două cîte două la Noe în corabie, parte bărbătească şi parte femeiască, aşa cum îi poruncise acestuia Dumnezeu.

10. Şi după şapte zile au venit asupra pământului apele potopului.

11. În anul şase sute al vieţii lui Noe, în luna a doua, în ziua a douăzeci şi şaptea a acestei luni, chiar în acea zi s-au desfăcut izvoarele adîncului şi s-au deschis zăgazurile cerului.

12. Şi a fost ploaie pe pământ patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi.

13. În acea zi au intrat Noe şi, împreună cu el, Sem, Ham şi Jafet, fiii lui Noe, soţia lui şi soţiile fiilor săi în corabie.

14. Şi toate fiarele după felul lor, şi toate dobitoacele după felul lor, şi toate tîrîtoarele ce se mişcă pe pământ, după felul lor, şi toate zburătoarele după felul lor

15. au intrat la Noe în corabie, două cîte două din tot trupul în care este suflare de viaţă.

16. Şi cele ce au intrat erau parte bărbătească şi parte femeiască ; au intrat din tot trupul, aşa cum îi poruncise Dumnezeu lui Noe ; şi Domnul Dumnezeu a închis corabia pe dinafară.

17. Şi a ţinut potopul pe pământ patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, apa a crescut şi a ridicat corabia, iar aceasta s-a înălţat de la pământ.

18. Şi apa prindea putere şi creştea foarte pe pământ şi corabia plutea deasupra apei.

19. Apa stăpînea tot mai mult şi mai mult pe pământ şi a acoperit toţi munţii cei înalţi care erau sub cer.

20. Şi s-a înălţat apa în sus de cinsprezece coţi şi a acoperit munţii cei înalţi.

21. Şi a murit tot trupul ce trăia pe pământ, al zburătoarelor, şi al dobitoacelor şi al fiarelor şi toate tîrîtoarele ce se mişcau pe pământ şi toţi oamenii.

22. Şi tot ce avea suflare vie şi tot ce era pe uscat a murit.

23. Şi a pierit toată fiinţa, ce era pe faţa întregului pământ, de la om la dobitoc şi de la tîrîtoare la păsările cerului au pierit de pe pământ. Şi a rămas singur Noe şi aceia care erau cu el în corabie.

24. Şi apa a crescut pe pământ o sută cincizeci de zile.

CAP 8

1. Şi-ş aduse Dumnezeu aminte de Noe, şi de toate fierile, şi de toate dobitoacele, şi de toate pasările şi de toate jigăniile tîrîtoare care era cu dînsul în sicriu ; şi aduse Dumnezeu vînt pre pământ şi încetă apa.

2. Şi se închiseră izvoarăle fărăfundului şi vlógurile ceriului şi se conteni ploaia den cer.

3. Şi mêrse apa de pre pământ îndărătu-ş şi începu apa a se scură şi a se zbici după/150 de zile.

CAP. 8

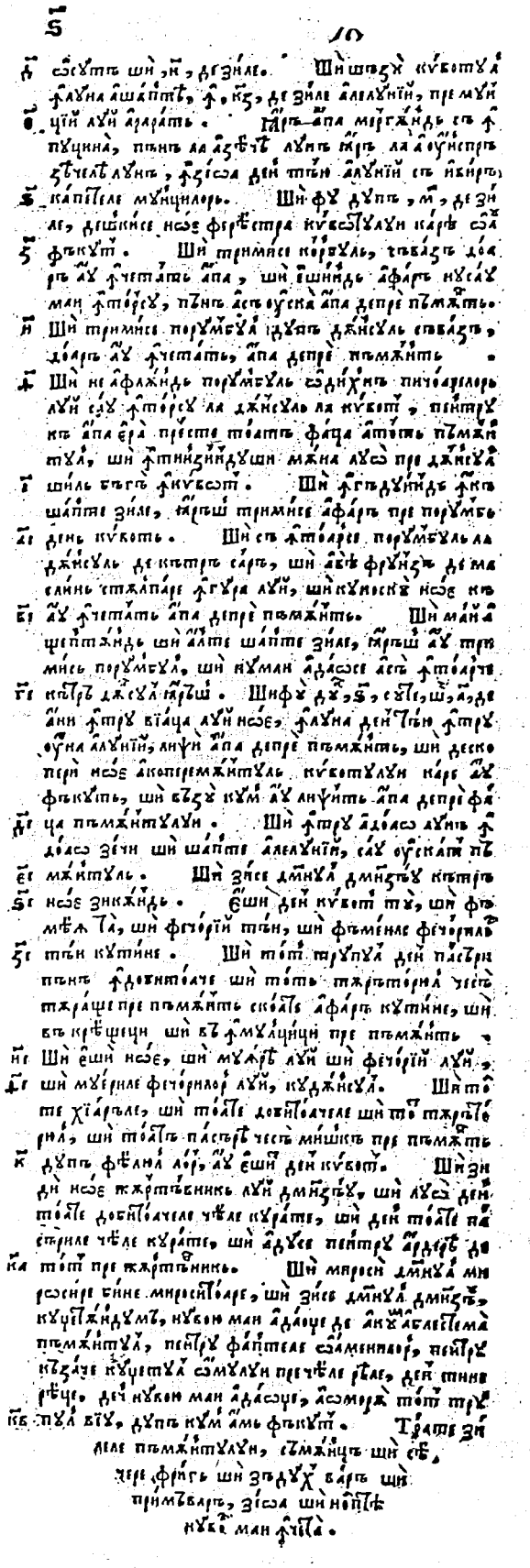
Sfîrşitul potopului

1. Şi şi-a amintit Dumnezeu de Noe şi de toate fiarele şi de toate dobitoacele, de toate zburătoarele şi de toate tîrîtoarele, care erau cu el în corabie ; şi a adus Dumnezeu vînt pe pământ şi apa a încetat de a mai creşte.

2. Şi s-au închis izvoarele adîncului şi zăgazurile cerului, iar ploaia din cer s-a oprit.

3. Şi apa scădea scurgîndu-se de pe pământ, scădea şi după/o sută cincizeci de zile apa s-a împuţinat.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 6, col. I

4. Şi şăzu chívotul în luna a şaptea, în 27 de zile ale lunii, pre munţii lui Ararát.

5. Iară apa, mergînd, să împuţina pănă la a zêcea lună, iară la a unsprăzêcelea lună, în zioa dentăiu a lunii, să iviră capetele munţilor.

6. Şi fu după 40 de zile, deşchise Nóe fereastra chívotului carea o au făcut.

7. Şi trimisé corbul să vază doară au încetat apa; şi ieşind afară nu s-au mai întorsu pănă a să usca apa de pre pămînt.

8. Şi trimise porumbul după dînsul să vază doară au încetat apa de pre pămînt.

9. Şi, neaflînd porumbul odihnă picioarelor lui, s-au întorsu la dînsul, la chívot, pentru că apa era preste toată faţa a tot pămîntul. Şi întinzîndu-şi mîna luo pre dînsul şi-l băgă în chívot.

10. Şi îngăduind încă şapte zile, iarăş trimise afară pre porumb den chívot.

11. Şi să întoarse porumbul la dînsul de cătră sară şi avea frunză de maslin, stîlpare în gura lui; şi cunoscu Nóe că au încetat apa de pre pămînt.

12. Şi mai aşteptînd şi alte şapte zile, iarăş au trimis porumbul; şi nu mai adaose a să întoarce cătră dînsul iarăş.

13. Şi fu după 6 sute şi 1 de ani întru viaţa lui Nóe, în luna dentăiu, întru una a lunii, lipsi apa de pre pămînt; şi descoperi Nóe acoperemîntul chívotului care au făcut şi văzu cum au lipsit apa de pre faţa pămîntului.

14. Şi întru a doao lună, în doaozeci şi şapte ale lunii, s-au uscat pămîntul.

15. Şi zise Domnul Dumnezău cătră Nóe, zicînd:

16. „Ieşi den chívot tu, şi fămêia ta, şi feciorii tăi şi fămeile feciorilor tăi cu tine;

17. şi tot trupul, den pasări pănă în dobitoace, şi tot tîrîtoriul ce să tîraşte pre pămînt scoate afară cu tine; şi vă crêşteţi şi vă înmulţiţi pre pămînt".

18. Şi ieşi Nóe, şi muiêrea lui, şi feciorii lui, şi muierile feciorilor lui cu dînsul.

19. Şi toate hiarăle, şi toate dobitoacele, şi tot tîrîtoriul, şi toată pasărea ce să mişcă pre pămînt, după fêliul lor, au ieşit den chívot.

20. Şi zidi Nóe jîrtăvnic lui Dumnezău şi luo den toate dobitoacele cêle curate şi den toate pasările cêle curate şi aduse pentru arderea de tot pre jîrtăvnic.

21. Şi mirosi Domnul mirosire bine mirositoare şi zise Domnul Dumnezău: „Cugetîndu-mă, nu voiu mai adaoge de acum a blestema pămîntul pentru faptele oamenilor, pentru că zace cugetul omului pre cêle rêle den tinerêţe, deci nu voiu mai adaoge a omorî tot trupul viu, după cum am făcut.

22. Toate zilele pământului sămînţă şi sêcere, frig şi zăduh, vară şi primăvară, zioa şi noaptea nu vor mai înceta"./

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

4. Şi şedzu săcriiul în luna a şeaptea, în 27 a lunei, pre munţii lui Ararat.

5. Şi apa, mergîndu, să înpuţina pănla a dzêcea lună, iară înn a 11(-a) lună, întru dzua dentăiu a lunei, să ivi capetile munţilor.

6. Şi fu după 40 dzile, deşchise Nóe feriastra chivótului carea au făcut.

7. Şi trimisă corbul să vadză de au încetat apa ; şi ieşindu afară nu s-au mai întorsu pănă a să usca apa de pre pămîntu.

8. Şi trimisă porîmbul după însul să vadză de au încetat apa de pre pămîntu.

9. Şi, neaflîndu porîmbul odihnă picioarelor sale, s-au întorsu la dînsul, la chivot, pentru că apa era preste toată faţa pămîntului. Şi întindzîndu-ş mîna l-au luat pre însul şi-l bägă înlontru în chivot.

10. Şi îngădui încă alte şeapte dzile, şi iarăş trimise afară pre porîmbul den săcriiu.

11. Şi să întoarsă cătră însul porîmbul de cătră sără şi avea frundză de maslin stîlpar întru gura lui ; şi cunoscu Nóe cum au încetat apa de pre pămîntu.

12. Şi mai aşteptîndu alte şeapte dzile, iarăş au trimis pre porîmbul ; şi nu mai adaosă a să mai întoarce cătră însul iarăş.

13. Şi fu întru 601 de ani întru viaţa lui Nóe, în luna dentăi într-una a lunei, lipsi apa de pre pămîntu ; şi descoperi Nóe acoperemîntul săcriiului carele au făcut şi vădzu cum au lipsit apa de pre faţa pămîntului.

14. Şi întru a doao lună, în 27 a lunei, s-au uscat pămîntul.

15. Şi dzise Domnul Dumnedzău cătră Nóe, dzicîndu :

16. „Ieşi den săcriiu tu, şi fămêia ta, şi ficiorii tăi şi fămêile ficiorilor tăi cu tine ;

17. şi toate jigăniile cite sîntu cu tine şi tot trupul, den pasări păn-în dobitoace, şi tot tîrîitoriul ce să clătêşte pre pămîntu scoate afară cu tine ; şi crêşteţi şi vă înmulţiţi pre pămîntu".

18. Şi ieşi Nóe, şi muiêrea lui, şi ficiorii lui şi muierile ficiorilor lui cu însul.

19. Şi toate jiganiile, şi toate dobitoacele, şi tot tîrîitoriul şi toată pasărea ce să clătêşte pre pămîntu, după fêliul lor, au ieşit den săcriiu.

20. Şi zidi Nóe jirtăvnic lui Dumnedzău şi luă den toate dobitoacele cêle curate şi den toate pasările cêle curate şi aduse pentru ardere de tot pre jirtăvnic.

21. Şi mirosi domnul mirosire bine mirositoare şi dzise Domnul Dumnedzău : „Prencugetîndu, nu voi mai adaoge încă a blăstăma pămîntul pentru faptele oamenilor, pentru că zace cugetul omului pre cêle rêle den tinerête, deci nu voi mai adaoge a omorî tot trupul viu, după cum am făcut.

22. Toate dzilele pămîntului sămînţă şi sêcere, frig şi zăduh, vară şi primăvară, dzua şi noaptea nu vor mai răpoosa"./

4. Şi a şaptea lună, în 27 de zile, şăzu sicriul pre munţii Araratului[1].

5. Şi apa mergea împuţinîndu-se pă(nă)[2] . . . . . .[1]

6. . . . . .[1]

7. . . . . .[1] întoarse . . . . . .[1] apa de . . .[1] pă pămînt.

8. Apoi trimise porumbul după dînsul să vază da(că)[1] au scăzut apa de pre faţa pămîn(tului)[1].

9. Şi, neaflînd porumbul odihnă pici(oarel)[1]or sale, se întoarse la dînsul, (la)[1] sic(riu)[1], că era apa preste tot pămîntul. Şi tinzîndu-ş mîna îl luoă şi-l bägă în(lă)[1]untru în sicriu.

10. Şi îngăduind încă 7 zile, iar slobozi porumbul den sicriu.

11. Şi îndeseară se întoarse la dînsul şi avea o stîlpărea de măslin cu frunză în gura lui ; şi pricepu Nóe că au scăzut apa de pre faţa pămîntului.

12. Şi mai îngădui încă ş-alte 7 zile şi iar trimise porumbul ; dêcii după acêea el nu mai adaose a se mai întoarce la dînsul.

13. Şi fu în 601 de ani de viiaţa lui Nóe, în luna dentăi, în zioa dentăi a lunii, secă apa de pre faţa pămîntului ; şi dăscoperi Nóe acoperemîntul sicriului care-l făcuse şi văzu că au scăzut apa de pre faţa pămîntului.

14. Iar a doaoa lună, în 27 ale lunii, se uscă pămîntul.

15. Şi zise Domnul Dumnezeu cătră Nói, grăind :

16. „Ieşi den sicriu tu, şi feciorii tăi, şi muiêrea ta şi muierele feciorilor tăi cu tine ;

17. şi tot trupul, den pasări pănă în dobitoace, şi toată jiganiia ce se clătêşte pre pămînt scoate cu tine ; crêşteţ şi vă înmulţit pre pămînt".

18. Şi ieşi Nóe pre pămînt, şi muiêrea lui, şi feciorii lui şi muierile feciorilor lui cu dînsul.

19. Şi toate fierile, şi toate dobitoacele, şi toate pasările şi toate jigăniile ce se clătesc pre pămînt ieşiră pre pămînt, după fêliul lor, den sicriu.

20. Şi zidi Nóe altar lui Dumnezeu şi luă den toate dobitoacele cêle curate şi den . . . . . .[1] . . . . . .[1]

21. . . . . .[1] . . . . . .[1] tinerête zace pre (ce)[1]le rêle, nu voiu mai adaoge a omorî tot trupul viu, cum am făcut.

22. Toate zilele pămîntului sămănătură şi seceriş, (frig)[1] şi zăduh, vară şi primăvară, zioa şi noaptea nu se vor mai odihni"./

4. Şi s-a aşezat corabia în luna a şaptea, în a douăzeci şi şaptea zi a lunii, pe muntele Ararat.

5. Apa, scurgîndu-se, s-a împuţinat pînă în luna a zecea, iar în luna a zecea, în prima zi a lunii, s-au ivit vîrfurile munţilor.

6. Şi după patruzeci de zile a deschis Noe fereastra pe care o făcuse în corabie.

7. Şi a trimis un corb să vadă dacă a scăzut apa ; şi zburînd el nu s-a mai întors pînă nu a secat apa pe pămînt.

8. Şi a trimis după acesta un porumbel să vadă dacă a scăzut apa pe faţa pămîntului.

9. Şi, neaflînd porumbelul loc de odihnă pentru picioare, s-a întors la Noe, la corabie, deoarece era apă pe toată faţa pămîntului. Şi întinzînd mîna Noe l-a luat şi l-a băgat în corabie.

10. Şi aşteptînd încă alte şapte zile, a trimis din nou porumbelul afară din corabie.

11. Iar porumbelul s-a întors înapoi spre seară şi avea în cioc o ramură înfrunzită de măslin ; şi astfel cunoscu Noe că s-a scurs apa de pe faţa pămîntului.

12. Şi aşteptînd încă şapte zile a trimis din nou porumbelul, iar acesta nu s-a mai întors.

13. Şi în anul şase sute unu al vieţii lui Noe, în luna întîi, în prima zi a lunii, apa de pe pămînt a secat ; şi a deschis Noe acoperişul pe care-l făcuse corăbiei şi a văzut că apa a secat de pe faţa pămîntului.

14. În luna a doua, în a douăzeci şi şaptea zi a lunii, pămîntul era uscat.

15. Şi i-a vorbit Domnul Dumnezeu lui Noe, spunîndu-i :

16. „Ieşi din corabie tu, şi soţia ta şi fiii tăi şi soţiile fiilor tăi împreună cu tine ;

17. şi toate fiarele cîte sînt cu tine şi tot trupul, de la zburătoare pînă la dobitoace, şi toate tîrîtoarele ce se mişcă pe pămînt, să le scoţi împreună cu time ; creşteţi şi vă înmulţiţi".

18. Şi a ieşit Noe şi împreună cu el soţia sa şi fiii săi şi soţiile fiilor săi.

19. Şi toate fiarele, şi toate dobitoacele, şi toate zburătoarele şi toate tîrîtoarele ce se mişcă pe pămînt, după felul lor, au ieşit din corabie.

20. Şi a făcut Noe un altar lui Dumnezeu şi a luat din toate dobitoacele curate şi din toate zburătoarele curate şi le-a adus jertfa arderii de tot pe altar lui Dumnezeu.

21. Şi a mirosit Domnul Dumnezeu mireasmă bine mirositoare şi a cugetat : „Nu voi mai blestema pămîntul din pricina faptelor oamenilor, căci cugetul omului este aplecat spre rele încă din tinereţe, şi nu voi mai pierde tot trupul viu, cum am făcut.

22. În toate zilele pămîntului semănatul şi secerişul, frigul şi arşiţa, anotimpurile, ziua şi noaptea nu vor mai înceta"./

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 6, col. II

CAP 9

1. Şi blagoslovi Dumnezău pre Nóe şi pre feciorii lui şi le zise lor : „Crêşteţi-vă şi vă mulţiţi şi împleţi pămîntul şi stăpîniţi pre dînsul.

2. Şi frica voastră şi cutremurul va fi pe toate fiarăle pămîntului, şi pre toate pasările ceriului şi pre toate cîte să mişcă pre pămînt şi toţi peştii mării supt mînile voastre am dat.

3. Şi tot tîrîtoriul carele iaste viu voao să vă fie de mîncare ; ca tufele ierbii le-am dat voao toate.

4. Fără numai carne întru sîngele sufletului să nu mîncaţi.

5. Pentru că şi sîngele vostru, a sufletelor voastre, den mîna a toate jiganiile voiu cêre pre dînsul şi dentru mîna omului, fratelui, voiu cêre aceasta.

6. Cela ce varsă sîngele omului pentru sîngele lui să va vărsa pentru că întru chipul lui Dumnezău am făcut pre om.

7. Iară voi crêşteţi şi vă mulţiţi, şi împleţi pămîntul şi vă mulţiţi pre pămînt".

8. Şi zise Dumnezău lui Noe şi feciorilor lui zicînd :

9. „Şi iată, eu rîdic făgăduinţa mea voao şi semenţiei voastre, după voi,

10. şi a tot sufletul viu împreună cu voi : den păsări, şi den dobitoace, şi den toate jigăniile pămîntului, cîte sînt cu voi, den toate care au ieşit den chívot.

11. Şi voiu pune făgăduinţa mea cătră voi şi nu va mai muri tot trupul de apa potopului ; şi nu va mai fi de acum potop de apă ca să strice tot pămîntul".

12. Şi zise Dumnăzău cătră Nóe : „Acesta e semn făgăduinţii carele eu dau între mine şi întru voi şi întru tot sufletul viu, cîte sînt cu voi, întru semenţiei vêcinice.

13. Arcul mieu îl puiu întru nor şi va fi întru semnul făgăduinţii, întru mijlocul mieu şi a pămîntului.

14. Şi va fi cînd voi noora noor pre pămînt să va ivi arcul în nor.

15. Şi-m voiu aduce aminte de făgăduinţa mea care iaste întru mijlocul mieu şi al vostru şi întru mijlocul a tot sufletul viu, întru tot trupul, nu va mai fi apa spre potop ca să stingă tot trupul.

16. Şi va fi arcul mieu în noor şi-l voi vedea pre dînsul ca să pomenesc făgăduinţa vêcinică între mine şi între pămînt şi întru mijlocul sufletului viu carele iaste întru tot trupul pre pămînt".

17. Şi zise Dumnezău lui Nóe : „Acesta e semnul făgăduinţii care am tocmit întru mine şi întru tot trupul carele iaste pre pămînt".

18. Şi era feciorii lui Nóe ce-au ieşit den chívot : Sim, Ham, Iaféth. Ham era tată lui Hanaan.

19[18]. Aceşti trei sînt feciorii lui Nóe. [19] Dentru aceştia s-au răşchirat preste tot pămîntul.

20. Şi începu Nóe, om lucrătoriu pămîntului, şi răsădi vie.

21. Şi bău den vin şi s-au îmbătat ; şi s-au despuiat întru casa lui.

22. Şi/văzu Ham, tatăl lui Hanaán, despuiêrea tă-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

CAP 9

1. Şi blagóslovi Dumnedzău pre Nóe şi pre ficiorii lui şi dzise lor: „Crêşteţi şi vă înmulţiţi şi înpleţi pământul şi stăpîniţi pre însul.

2. Şi frica voastră şi cutremurul va fi pre toate jiganiile pământului, şi pre toate pasările ceriului şi pre toate cîte să pornescu pre pământu şi toţi peştii mării suptu mînule voastre i-am dat.

3. Şi tot tîrîitoriul carele iaste viu voaă va fi de mîncare; ca tufele ierbii vă li-am dat toate voaă.

4. Fără numai carne întru sîngele sufletului să nu mîncaţi.

5. Pentru că şi sîngele vostru, a sufletelor voastre, den mîna a toate jiganiile voi cêre pre însul şi dentru mîna omului, fratelui, voi cêre acesta[1].

6. Cel ce varsă sîngele omului pentru sîngele lui să va vărsa pentru că întru chipul lui Dumnedzău am făcut pre om.

7. Iară voi crêşteţi şi vă înmulţiţi, şi înpleţi pământul şi vă înmulţiţi pre pământu".

8. Şi dzise Dumnedzău lui Nóe şi ficiorilor lui dzicîndu:

9. „Şi eu, iată, rădic făgăduinţa mea voă şi sămînţiei voastre, după voi,

10. şi a tot sufletul viu înpreună cu voi: den pasări păn-în dobitoace şi den toate jiganiile pământului, cîte-s cu voi, den toate ce au ieşit den săcriiu.

11[10]. Şi voi pune făgăduinţa mea cătră voi [11] şi nu va mai muri tot trupul încă de apa potopului; şi nu va mai fi de acum potop de apă ca să strice tot pământul".

12. Şi dzise Dumnedzău cătră Nóe: „Acesta-i sămnul făgăduinţii carele eu dau între mine şi între voi şi între tot sufletul viu, cîte sîntu cu voi, întru seminţii vêcinice.

13[12]. Arcul mieu puiu în noăr şi va fi întru sămnu făgăduinţei [13] întru mijlocul mieu şi pământului.

14. Şi va fi cîndu voi nuăra nuării pre pământu să va ivi arcul în nuăr.

15. Şi-m voi aduce aminte de făgăduinţa mea carea iaste între mijlocul mieu şi al vostru şi întru mijlocul a tot sufletul viu şi întru tot trupul, nu va fi apa spre potop ca să stîngă tot trupul.

16. Şi va fi arcul mieu în noăr şi-l voi vedea pre însul ca să pomenescu făgăduinţă vêcinică între mine şi între pământu şi întru mijlocul sufletului viu carele iaste în tot trupul pre pământu".

17. Şi dzise Dumnedzău lui Nóe: „Acesta iaste sămnul făgăduinţăi carele am tocmit[2] întru mijlocul mieu şi întru mijlocul a tot trupul carele iaste pre pământu".

18. Şi era ficiorii lui Nóe ce au ieşit den săcriiu: Sim, Ham, Iafeth. Ham era tatăl lui Hanaan.

19. 3 aceştia sîntu ficiorii lui Nóe. Dentru aceştia s-au,răşchirat preste tot pământul.

20. Şi începu Nóe, om lucrător pământului, şi răsădi vie.

21. Şi bău den vin şi s-au înbătat; şi s-au despuiat întru casa lui.

22. Şi/vădzu Ham, tatăl lui Hanaan,

CAP 9

1. (Ş)[1]i blagoslovi Dumnezeu pre Nóe şi pre feciorii lui şi le zise: „Crêşteţ şi vă înmulţiţ şi umpleţ pământul şi-l stăpîniţ.

2. Şi frica voastră şi cutremurul vostru să fie spre toate fierile pământului, şi spre toate dobitoacele, şi spre toate pasările ceriului, şi spre toate cîte se mută pre pământ şi spre toţ peştii mărilor că în mîinile voastre le-am dat.

3. Şi tot ce iaste viu să fie voaoă în mîncare; ca frunza[2] ierbii am dat voaoă.

4. Numai carnea în sîngele sufletului ei să nu mîncaţ.

5. Că sîngele sufletelor voastre cêre-l-voiu den mâinile tuturor dobitoacelor[3] şi den mâinile oamenilor, den mâinile bărbatului şi ale frăţine-său.

6. Că cel ce va vărsa sînge de om şi al lui într-acelaş loc se va vărsa, că pre om în chipul lui Dumnezeu l-am făcut.

7. Iară voi crêşteţ şi vă înmulţiţ, şi umpleţ pământul şi vă înmulţiţ pre dînsul".

8. Şi zise Dumnezeu lui Noe şi feciorilor lui, grăind:

9. „Iată, puiu făgăduinţa mea voaoă şi, după voi, seminţiei voastre

10. şi a tot sufletul viu dempreună cu voi: den pasări, şi den dobitoace, şi den toate fierile pământului, cîte sînt cu voi, şi den toate cîte au ieşit den sicriu.

11. Şi voiu pune făgăduinţa mea cătră voi şi de acum nu va mai muri tot trupul de apa poto(pului; şi nu va)[4] mai fi potop să piêie (tot pământu")[4].

12. . . . . .
. . . . . .[4](sem)[4]inţiile . . .[4]
. . . . . .[4]

13. . . .[4] pune pre nori[5] . . .
. . . . . .[4] făgăduinţei cei vêcinice în(tre)[1] mine şi între pământ.

14. Şi va fi cînd voiu înnora pământul cu nori şi se va arăta arcul[6] mieu în nori.

15. Îm voiu aduce aminte de făgăduinţa mea carea iaste între mine şi între voi şi între tot sufletul viu şi între tot trupul şi nu va mai (fi)[7] după aceasta potop de apă să piiarză tot trupul.

16. Şi va fi arcul mieu în nori şi-l voiu vedea şi-m voiu aduce aminte de făgăduinţa cea vêcinică carea am pus între mine şi între pământ şi între tot sufletul viu şi între tot trupul care iaste pre pământ".

17. Şi zise Dumnezeu lui Nóe: „Acesta iaste semnul făgăduinţei carele iaste între mine şi între tot trupul carele iaste pre pământ".

18. Şi era feciorii lui Nóe care ieşîse den sicriu: Sim, Ham şi Afeth. Ham era tată lui Hanaan.

19. Aceşti 3 sînt feciorii lui Nóe. Dentr-aceşti trei se-au înmulţit prespre tot pământul.

20. Şi începu Noe a fi om lucrător de pământ şi sădi vie.

21. Şi bău den vin şi se îmbătă şi adormi; şi se dăspuie în casa lui.

22. Şi văzu Ham, tatăl lui Hanaan,

CAP. 9

Legământul cu Noe

1. Şi i-a binecuvîntat Dumnezeu pe Noe şi pe fiii săi şi le-a spus: „Creşteţi şi vă înmulţiţi, umpleţi pământul şi stăpîniţi-l.

2. Şi tuturor fiarelor pământului, şi tuturor păsărilor cerului, şi tot ce se mişcă pe pământ şi tuturor peştilor mării să le fie frică de voi căci le-am dat în mîna voastră.

3. Şi tot ce se mişcă şi este viu să vă fie spre hrană, aşa cum v-am dat şi toate verdeţurile.

4. Numai carne în care este viaţă să nu mîncaţi!

5. Şi sîngele vostru, în care vă este viaţa, îl voi cere de la orice fiară, viaţa omului o voi cere din mîna omului, viaţa fratelui din mîna fratelui.

6. Celui ce varsă sînge de om i se va vărsa sîngele, căci eu l-am făcut pe om după chipul lui Dumnezeu.

7. Voi creşteţi şi vă înmulţiţi, umpleţi pământul şi răspîndiţi-vă pe el".

8. Şi le-a mai spus Dumnezeu lui Noe şi fiilor săi:

9. „Iată, eu întăresc legământul meu cu voi şi cu seminţia voastră, de după voi,

10. şi cu orice suflet viu ce este cu voi: dintre păsări, şi dintre dobitoace şi dintre toate fiarele pământului, dintre toate cîte au ieşit din corabie.

11. Şi întăresc legământul meu faţă de voi că nu va mai muri tot trupul din pricina apei potopului şi nici nu va mai fi potop de apă, care să prăpădească tot pământul".

12. Şi i-a spus Domnul Dumnezeu lui Noe: „Acesta este semnul legământului pe care îl fac între mine şi voi şi între orice suflet viu, care este cu voi, din neam în neam de-a pururi.

13. Aşez curcubeul meu în nori şi el va fi spre semn al legământului dintre mine şi pământ.

14. Şi cînd voi aduna norii deasupra pământului, se va arăta curcubeul meu în nori.

15. Şi îmi voi aminti de legământul meu care este între mine şi voi şi între tot sufletul viu din orice trup şi nu vor mai fi apele potopului spre pierzania făpturilor.

16. Şi se va ivi curcubeul meu în nori şi-l voi vedea şi-mi voi aminti de legământul veşnic dintre mine şi dintre tot sufletul viu din orice trup de pe pământ".

17. Şi i-a spus Dumnezeu lui Noe: „Acesta este semnul legământului meu, pe care l-am încheiat între mine şi între tot trupul viu care este pe pământ".

18. Fiii lui Noe, care au ieşit din corabie, erau: Sem, Ham şi Iafet. Ham era tatăl lui Canaan.

19. Aceştia trei sînt fiii lui Noe. De la ei s-au răspîndit oamenii pe întreg pământul.

20. Şi Noe s-a dedat lucrului pământului şi a sădit viţă de vie.

21. Şi a băut din vin, s-a îmbătat şi s-a despuiat în cortul său.

22. Ham, tatăl lui Canaan, a văzut

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 7, col. I

тîни-său. [23]. Şi ieşind spuse celor doi fraţi a lui, afară.

23. Şi, luînd Sim şi Iafeth haina, pusără pre amîndoao umerile lor şi să dusără cu dosul înainte şi acoperiră despuiêrea tătîni-său; şi fêţele lor căutîndu îndărăt, şi despuiêrea tatului lor n-au văzut.

24. Şi să trezvi Noe den vin şi cunoscu cîte-i făcu lui feciorul lui cel mai tînăr.

25[24]. Şi zise: „Blestemat Ham, feciorul! Slugă va fi fraţilor lui“!

26. Şi zise: „Blagoslovit Domnul Dumnezăul lui Sim, şi va fi Hanaán slugă lui!

27[26]. Lărgească Dumnezău lui Iafeth şi lăcuiască întru lăcaşurile lui Sim; şi să să facă Hanaán slugă lui“.

28[27]. Şi trăi Nóe după potop ani 300 şi 50.

29[28]. Şi să făcură toate zilele lui Noe 9 sute şi 50 de ani; şi muri.

CAP 10

1. Şi acêstea-s naşterile fiilor lui Noe: Sim, Ham, Iafeth. Şi să născură lor feciori după potop.

2. Feciorii lui Iafeth: Gamér, şi Magóg, şi Mádi, şi Ioián, şi Elísa, şi Thóvel, şi Mosóh şi Thirás.

3. Şi feciorii lui Gamér: Ashanaz, şi Rifáth şi Thorgáma.

4. Şi feciorii lui Ioián: Elísa, şi Thársis, Chitênii, Rodênii.

5. Dentru aceştia s-au împărţit ostroave limbilor întru pămîntul lor, fieştecarele după limbă, întru neamurile lor [6] şi întru limbile lor.

6. Şi feciorii lui Ham: Hus şi Mesrain, Fud şi Hanaán.

7. Şi feciorii lui Hus: Sáva şi Evíla, şi Savátha, şi Régma şi Savatháca. Şi feciorii lui Regma: Sáva şi Dáudam.

8. Iară Hus au născut pe Nevród; acesta au început a fi uriiaş pre pămînt.

9. Acesta era uriiaş vînătoriu înaintea Domnului Dumnezău; pentru acêea zic cum Nevród uriiaş înaintea Domnului.

10. Şi fu începătura pămîntului împărăţiei lui Vavilonul, şi Oréh, şi Arhád şi Haláni întru pămîntul Senaár.

11. Den pămîntul acela au ieşit ⟨la⟩[1] Asúr şi au zidit Ninéviia, [12] şi Roovóth cetatea, şi Haláh,

12. şi Dési, întru mijlocul Ninéviei şi între Haláh; aceasta iaste cetatea cea mare.

13. Şi Mesrain au născut pre Ludiím şi pre Nefthalim, şi pre Enemeteím, şi pre Laviím,

14. şi pre Patrosoniím, şi pre Hazmoniím, de unde au ieşit filistiim, şi pre Gafthoriím.

15. Iară Hanaán au născut pre Sidónul, întîi născut, şi pre Heteón,

16. şi pre Ievuseón, şi pre Amoreón, şi pre Gherghéseúl,

17. şi pre Eveón, şi pre Arucheón, şi pre Aseneón,

18. şi pre Aradión, şi pre Samareón şi pre Amathí. Şi după aceasta s-au răşchirat neamurile hananeilor.

19. Şi să făcură hotarăle hananeilor de la Sidón până a veni la Gherára şi la Gazán până a veni până la Sodom şi la Gomór, Adáma, şi Sevoim până la Dása.

20. Aceştia sînt feciorii lui Ham, întru neamurile

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

despuiêrea tătîne-său. Şi ieşindu spuse celor doi fraţi ai lui, afară.

23. Şi, luîndu Sim, Iaféth haina, puseră pre amîndoă umerile lor şi să duseră cu dosul înnainte şi acoperiră descoperirea tătîne-său; şi faţa lor cătîndu îndrăptu, şi descoperirea părintelui lor n-au vădzut.

24. Şi să trezvi Nóe den vin şi cunoscu cîte-i fêce ficiorul lui cel mai tînăr.

25. Şi dzise: „Blăstămat Ham ficior! Slugă va fi fraţilor lui!".

26. Şi dzise: „Blagoslovit Domnul Dumnedzăul lui Sim, şi va fi Hanaan sluga lui!

27. Lărgească Dumnedzău lui Iafeth şi lăcuiască întru lăcaşurile lui Sim; şi să s⟨ă⟩ facă Hanaan slugă lui".

28. Şi trăi Nóe după potop 350 ani.

29[28]. Şi să făcură toate dzilele lui Nóe 950 ani; şi muri.

CAP 10

1. Acêstea-s naşterile ficiorilor lui Nóe: Sim, Ham, Iaféth. Şi li să născură lor ficiori după potop.

2. Ficiorii lui Iafeth: Gamer, şi Magog, şi Madí, şi Ioían, şi Elisá, şi Thóvel, şi Mosoh şi Thiras.

3. Şi ficiorii lui Gámer: Ashanaz, şi Rifáth şi Thorgamá.

4. Şi ficiorii lui Ioían: Elisá, şi Tharsis, Chitêni, Rodêni.

5. Dentru aceştia s-au înpărţit ostroave a limbilor întru pămîntul lor, fieştecarele după limbă, întru neamurile lor şi întru limbile lor.

6. Şi ficiorii lui Ham: Hus şi Mesrain, Fudu şi Hanaan.

7. Şi ficiorii lui Hus: Sáva şi Evilá şi Savathá. Şi ficiorii lui Regma: Sáva şi Dedan.

8. Iară Hus au născut pre Nevrod; acesta au început a fi uriiaş pre pămîntu.

9. Acesta era uriiaş vînătoriu înnaintea Domnului Dumnedzău; pentru acêea vor dzice cum Nevrodu uriiaş[1] înaintea Domnului.

10. Şi fu începătura pămîntului împărăţiei lui Vavilonul, şi Oreh, şi Arhadu şi Halanni întru pămîntul Senaar.

11. Dentru pămîntul acela au ieşit ⟨la⟩[2] Asur şi au zidit Nenevi, [12] şi Rovooth cetatea, şi Halah,

12. şi Dasi, întru mijlocul Nenevii şi-ntre Halah; [13] aceasta-i cetate mare.

13. Şi Mesraim au născut pre Ludiim şi pre Nefthalim, şi pre Enemeteim, şi pre Laviim,

14. şi pre Patrosonniim, şi pre Hasmoniim, de unde au ieşit filistiim, şi pre Gaftoriim.

15. Iară Hanaan au născut pre Sidónul, întăi născut, şi pre Heteon.

16. şi pre Ievuséon, şi pre Amorreon, şi pre Ghergheséon,

17. şi pre Eveon, şi pre Aruchéon, şi pre Asenéon,

18. şi pre Aradion, şi pre Samaréon şi pre Amathi. Şi după aceasta s-au râşchirat neamurile hananeilor.

19 Şi să făcură hotarăle hananeilor de la Sidóna până a veni la Gherará şi la Gazan, până a veni până la Sodomu şi la Gomora, Adama şi Sevoim, până la Dása.

20. Aceştia-s ficiorii lui Ham,/întru goliciunea tătîne-său. Şi, ieşind afară, spuse amînduror fraţilor săi.

23. Şi, luînd Sim şi Afeth o haină, o puseră amîndoi pre umerile lor, pre amîndoaoă, şi mêrseră cu dosul înainte şi acoperiră goliciunea tătîne-său, căutînd cu fêţele lor îndărăt; şi nu văzură goliciunea tătîne-său.

24. Iară Noe trezvindu-se den vin pricepu cîte-i făcuse feciorul lui cel mai tînăr.

25. Şi zise: „Blestemat să fii Hanaan! Slugă va fi fraţilor lui!".

26. Şi zise: „Blagoslovit Domnul Dumnezeul lui Sim . . . . . .[4]

27. . . . . .[4] lăcaşul lui . . . . . .[4] ⟨Hana⟩[4]an lui slugă".

28. Şi . . . . .[4] potop ani 350.

29. . . . .[4] ⟨z⟩[4]ilele lui Noe 950 . . . . . .[4] şi muri.

CAP 10

1. . . . . .[1] feciorilor lui Noe: Sim . . . . . .[1]. Şi se născură lor feciori ⟨du⟩[1]pă potop.

2. Feciorii lui Afeth: Gomer, şi Magog, şi Madai, şi Ioian, şi Elisei, şi Thoval, şi Mosoh şi Thiras.

3. Iar feciorii lui Gomer: Ashanaz, şi Rivath şi Thormag.

4. Iară feciorii lui Ioian; Elísa, şi Tharsis, Critênii şi Rodênii.

5. Dentr-aceştia se-au împărţit ostroavele în limbile lor, fieştecare după limbă şi după neam în laturile lor.

6. Iară feciorii lui Ham: Hus şi Mesraim, Fud şi Hanaan.

7. Iară feciorii lui Hus: Savá, şi Evila, Savátha, şi Regma şi Savathacă. Iară feciorii Régmei: Savá şi Dadan.

8. Iară Hus născu pre Nevrodu; acesta au început a fi uriiaş pre pământ[2].

9. Şi acesta era uriiaş vînător înaintea Domnului Dumnezeu; pentr-aceasta vor zice că Nevrod uriiaşu-i înaintea Domnului.

10. Şi fu începătura împărăţiei lui Vavilonul, şi Oreh, şi Arhad, şi Halaan în pământul Senairului.

11. Iară Asur au ieşit den pământul acela [12] şi au zidit Ninéviia în mijlocul lui Halahom.

12. Aceasta iaste cetate mare.

13. Iară Mersaim născu pre Liudim, şi pre Neftalim, şi pre Nemetnim, [14] şi pre Laviim,

14. şi pre Patrosiim, şi pre Hasmoniim, de unde au ieşit şi filistîm, şi Iaftoriim.

15. Iar Hanaan născu pre Sidon, fecior întăi, şi pre Hethei,

16. şi pre Evusion, şi pre Amorion, şi pre Ghergheşei,

17. şi pre Evei, şi pre Arunei, şi pre Sinéia,

18. şi pre Aradía, şi pre Samariia şi pre Mathii. Şi după aceasta se-au răsfirat neamul lui Hanaan.

19. Şi fură hotarăle hananeilor, de la Sidóna . . . . . .[1]

. . . . . .[1]

20. . . . . .[1]

goliciunea tatălui său şi, ieşind afară, le-a spus celor doi fraţi ai săi.

23. Dar Sem şi Iafet, luînd o haină, au pus-o pe umerii lor şi au intrat cu spatele înainte şi au acoperit goliciunea tatălui şi, fiindu-le întoarse feţele, n-au văzut goliciunea tatălui lor.

24. Şi s-a trezit Noe din ameţeala vinului şi a cunoscut ce i-a făcut fiul său cel mai tînăr.

25. Şi a spus: „Blestemat să fie Canaan! Să fie fraţilor săi robul robilor!"

26. Şi a mai spus: „Binecuvîntat să fie Domnul Dumnezeul lui Sem, Canaam să-i fie rob!

27. Dumnezeu să-l înalţe pe Iafet şi să locuiască în sălaşurile lui Sem, iar Canaan să-i fie rob".

28. Şi a trăit Noe după potop trei sute cincizeci de ani.

29. Şi au fost toate zilele lui Noe nouă sute cincizeci de ani şi apoi a murit.

CAP. 10

Urmaşii lui Noe

1. Acestea sînt semnţiile fiilor lui Noe: Sem, Ham şi Iafet, cărora după potop li s-au născut fii.

2. Fiii lui Iafet: Gomer, Magog, Madai, Iavan, Elişa, Tobel, Meşeh şi Tiras.

3. Fiii lui Gomer: Aşchenaz, Rifat şi Togarma.

4. Fiii lui Iavan: Elişa, Tarşiş, Chitim şi Dodanim.

5. De la aceştia s-au desprins neamurile din insule şi de pe coasta mărilor, fiecare după limba sa.

6. Fiii lui Ham: Cuş, Mifraim, Put şi Canaan.

7. Fiii lui Cuş: Seba şi Havila, Savta, Rama şi Sabteca. Fiii lui Rama: Şeba şi Dedan.

8. Cuş a mai avut un fiu, pe Nimrod; acesta s-a arătat a fi puternic pe pământ.

9. El a fost un mare vînător în faţa Domnului Dumnezeu; de aceea s-a şi spus: „Vînător puternic ca Nimrod în faţa Domnului".

10. Şi începutul împărăţiei lui au fost Babilonul şi Ereh, Acad şi Calne din ţinutul Senaar.

11. Din acest ţinut a trecut în Asur, unde a zidit Ninive, cetatea Rehobot şi Calah,

12. şi Resen, între Ninive şi Calah. Aceasta este o cetate mare.

13. Mitraim i-a avut pe Ludim, Anamim, Lehabim, Naftuhim,

14. Patrusim, Casluhim, de unde au ieşit filistenii, şi pe Caftorim.

15. Canaan a avut pe Sidon, întîiul născut, şi pe Het,

16. Iebuseu, Amoreu, Ghergheseu,

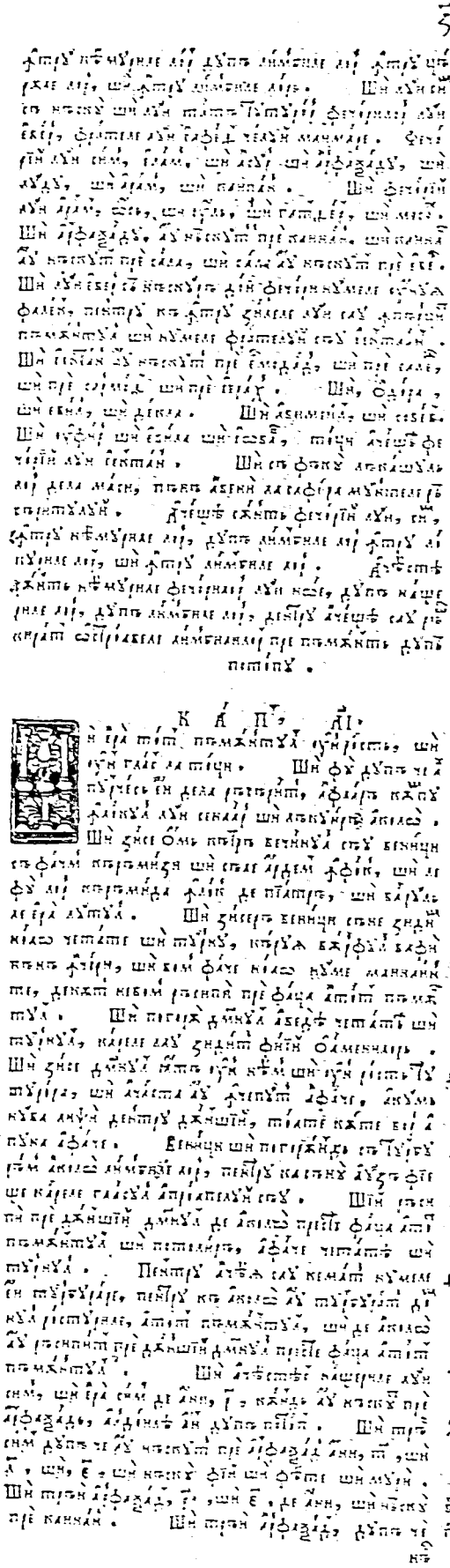
17. Heveu, Archeu, Sineu,

18. Arvadeu, Temareu şi Hamateu. Apoi neamurile canaaneiene s-au împrăştiat.

19. Şi ţinuturile lor se întindeau de la Sidon spre Gherara pînă la Gaza, iar de aici spre Sodoma, Gomora, Adma şi Ţeboim, pînă spre Lasa.

20. Aceştia sînt fiii lui Ham,/întru

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 7, col. II

lor, după limbile lor, întru țările lor și întru limbile lor.

21. Și lui Sim să născu și lui, tată tuturor feciorilor lui Evér, fratele lui Iaféth celui mai mare.

22. Feciorii lui Sim: Elám, și Asúr, și Arfaxádu și Lúdu, și Arám și Cainán.

23. Și feciorii lui Arám: Os, și Ul, și Gatthér și Mosoh.

24. Și Arfaxádu au născut pre Cainán, și Cainan au născut pre Sála, și Sála au născut pre Ever.

25. Și lui Ever să născură doi feciori: numele unuia, Faléc, pentru că întru zilele lui s-au împărțit pământul, și numele fratelui său, Iectaán.

26. Și Iectán au născut pre Elmodád și pre Saleth, și pre Sarmóth, și pre Ierách,

27. și Odóra, și Evil, și Décla,

28. și Avimeil, și Sovév,

29. și Ufír, și Evíla și Iovan, toți aceștia feciorii lui Iectán.

30. Și să făcu lăcașul lor de la Másі până a veni la Safira, muntele răsăritului.

31. Aceștia sînt feciorii lui Sim, întru neamurile lor, după limbile lor, întru locurile lor și întru limbile lor.

32. Acèstea sînt neamurile feciorilor lui Nóe, după nașterile lor, după limbile lor; dentru aceștia s-au răschirat ostroavele limbilor pre pământ după potopu.

CAP 11

1. Și era tot pământul un rost și un glas la toți.

2. Și fu după ce au purces ei de la răsărit, aflară cîmpu în locul lui Senaár și lăcuiră acoló.

3. Și zise om cătră vecinul său: „Veniți să facem cărămizi și să le ardem în foc". Și le fu lor cărămida în loc de piatră, și varul le era lutul.

4. Și ziseră: „Veniți să ne zidim noao cetate și turnu, căruia vîrful va fi până în ceriu; și vom face noao nume mai nainte decît ne vom răsipi pre fața a tot pământul".

5. Și pogorî Domnui a vedea cetatea și turnul carele l-au zidit fiii oamenilor.

6. Și zise Domnul: „Iată un neam și un rost tuturora; și aceasta au început a face. Acum nu va lipsi dentru dînșii toate cîte vor apuca a face.

7. Veniți și, pogorînd, să turburăm acoló limbile lor pentru ca să nu audă fieștecarele glasul aproapelui său".

8. Și-i răsipi pre dînșii Domnul de acoló preste fața a tot pământul și potolirâ a face cetatea și turnul.

9. Pentru acèea s-au chemat numele ei Turburare pentru că acoló au turburat Domnul rosturile a tot pământul; și de acoló au răsipit pre dînșii Domnul preste fața a tot pământul.

10. Și acèstea-s nașterile lui Sim; și era Sim de ani 100 cînd au născut pre Arfaxád, al doilea an după potop.

11. Și trăi Sim după ce au născut pre Arfaxád ani 300 și 30 și 5 și născu fii și fète; și muri.

12. Și trăi Arfaxád 130 și 5 de ani și născu pre Cainán.

13. Și trăi Arfaxád după ce născu lui pre Cainán

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

neamurile lor, după limbile lor, întru ţările lor şi întru limbile lor.

21. Şi lui Sim să născu şi lui, tată tuturor ficiorilor lui Ever, fratele lui Iafeth celui mai mare.

22. Feciorii lui Sim: Elam şi Assur, şi Arfaxadu, şi Ludu, şi Aram şi Cainan.

23. Şi ficiorii lui Aram: Os, şi Ul, şi Gater şi Mosoh.

24. Şi Arfaxad au născut pre Cainan, şi Cainan au născut pre Salá, şi Salá au născut pre Ever.

25. Şi lui Ever i să născură 2 ficiori: şi numele unuia, Falec, pentru că întru dzilele lui să împărţi pămîntul, şi numele fratelui lui, Iectan.

26. Şi Iectan au născut pre Elmodadu şi pre Saleth, pre Samoth, şi pre Iarah,

27. şi Odorá, şi Evil, şi Decla,

28. şi Avimeil, şi Sovev,

29. şi Ufir, şi Evilá şi Iovan, toţi aceştia ficiorii lui Iectan.

30. Şi să făcu lăcaşul lor de la Masí pănă-a veni la Safíra, muntele răsăritului.

31. Aceştia-s ficiorii lui Sim, întru niamurile lor, după limbile lor, întru locurile lor[3] şi întru limbile lor.

32. Acêstea-s neamurile ficiorilor lui Nóe, după naşterile lor, după limbile lor; dentru aceştia s-au răşchirat ostroavele limbilor pre pămintu după potop.

CAP 11

1. Şi era tot pămîntul un rostu şi un glas la toţi.

2. Şi fu după ce au purces ei de la răsărit, aflară cîmpu[1] în locul lui Senaar şi lăcuiră acoló[2].

3. Şi dzise om cătră vecinul său: „Ia-mblaţi ca să facem cărămidzi şi să le ardem în foc". Şi le fu lor cărămida în loc de piatră, şi smoală le era lutul.

4. Şi dziseră: „Ia-mblaţi şi să zidim noao cetaate şi turnu, căruia vîrful va fi păn-în cer; şi vom face noă nume mainte decît ne vom răşchira pre faţa a tot pămîntul".

5. Şi pogorî Domnul a vedea cetatea şi turnul carele au zidit fiii oamenilor.

6. Şi dzise Domnul: „Iată un neam şi un rostu a tuturora; şi acum aceasta au început a face. Acum să nu lipsască[3] dentru înşii toate cîte vor apuca a face.

7. Ia-mblaţi şi pogorîţi să tulburăm acoló limbile lor pentru ca să nu audză fieştecarele glasul aproapelui său".

8. Şi-i răşchiră[4] de acoló Domnul preste faţa a tot pămîntul şi potolirá a face cetatea şi turnul.

9. Pentru acêea s-au chemat numele locului aceluia Turburare pentru că acoló au tulburat Domnul rosturile a tot pămîntul; şi de acoló au răşchirat preste faţa a tot pămîntul.

10. Şi acêstea-s naşterile lui Sim; şi era Sim de 100 de ani cîndu au născut pre Arfaxadu, al doilea an după potop.

11. Şi trăi Sim după ce au născut şie pre Arfaxad 335 ani şi născu ficiori şi fête; şi muri.

12. Şi trăi Arfaxad 135 ani şi născu pre Cainan.

13. Şi trăi Arfaxadu după ce/ i să

. . . . . .
. . . . . .[1]

21. . . . . .[1]

22. Iar feciorii[1] . . . . . (Ar)[1]faxadu şi . . . . . .[1]

23. Iar feciorii lui Aram: Os şi Ul, Gath(er)[1] şi Mosoh.

24. Şi Arfaxadu au născut pre Cainan, şi Cainan au născut pre Salé, iar Sale au născut pre Ever.

25. Şi se născură lui Ever 2 feciori: pre unul îl chiema Falec, că în zilele lui se-au împărţit pămîntul, iar numele fráţine-său, Iectan.

26. Iar Iectan au născut pre Elmodad, şi pre Saleth, şi pre Samoth, şi pre Iarah,

27. şi pre Iodor, şi pre Ievil, şi pre Decla,

28. şi pre Avimeil, şi pre Soveva,

29. şi pre Ofir, şi pre Evila, şi pre Iovan, toţ aceştia feciori lui Ectan.

30. Şi fu lăcaşul lor de la Másì pănă vin la Safíra, muntele răsăritului.

31. Aceştia sînt feciorii lui Sim, în neamul lor, după limba lor, în laturile lor şi în locurile lor.

32. Acêstea sînt neamurile feciorilor lui Nóe, după neamul lor şi după limbile lor, în locurile şi în ţinuturile lor; dintr-aceştia se-au răsfirat ostrovele limbilor pre pămînt după potop.

CAP 11

1. Şi era tot pămîntul o gură şi un glas la toţ[1].

2. Şi fu după ce purcêseră ei de la răsărit, aflară cîmp în locul lui Senar şi lăcuiră acoló.

3. Şi zise omul cătră vecinul său: „Veniţ să facem cărămizi şi să le ardem în foc". Şi fu lor cărămida în loc de piiatră şi lutul în loc de var[2].

4. Şi ziseră: „Blăm să ne facem[3] cetate şi turn, căruia să-i fie vîrful pănă la cer; şi vom face noaoă nume mai nainte pănă nu ne răsfirăm pre faţa a tot pămîntul".

5. Şi se pogorî Domnul să vază cetatea şi turnul . . . . . .[4]
. . . . . .[4]

6. . . . . .[4]
. . . . . .[4]

7. . . . . .[4]
. . . . . .[4] său".

8. . . . . .[4] pres(te)[4]
. . . . . .[4] şi părăsiră a zidi cetatea şi turnul.

9. Pentr-acêea se-au chiemat numele locului aceluia Amestecare, că acoló au amestecat Domnul gura a tuturor limbilor şi de acoló i-au răsfirat Domnul pre faţa a tot pămîntul.

10. Acêstea sînt naştirile lui Sim; şi era Sim de 100 de ani cînd au născut pre Arfaxad, al doilea an după potop.

11. Şi trăi Sim, deaca născu pre Arfaxad, 335 de ani şi născu feciori şi fête; şi muri.

12. Şi trăi Arfaxad 135 de ani şi născu pre Cainan.

13. Şi trăi Arfaxad, deaca/născu pre

rudenia lor, după limba lor, în ţinuturile şi în neamurile lor.

21. I s-au născut fiii şi lui Sem, tatăl tuturor fiilor lui Eber, fratele mai mare al lui Iafet.

22. Fiii lui Sem: Elam, Aşur, Arfaxad, Lud, Aram şi Cainan.

23. Fiii lui Aram: Uţ, Hul, Gheter şi Maş.

24. Iar lui Arfaxad i s-a născut Cainan, şi lui Cainan, Şelah, iar lui Şelah, Eber.

25. Lui Eber i s-au născut doi fii. Numele unuia era Peleg, căci în timpul său s-a împărţit pămîntul, iar numele fratelui acestuia era Ioctan.

26. Ioctan i-a născut pe Almodad, Şalef, Haţarmavet şi Ierah,

27. Hadoram, Uzal şi Dicla,

28. Obal, Abimael şi Şeba,

29. Ofîr, Havila şi Iobab. Toţi aceştia au fost fiii lui Ioctan.

30. Sălaşurile lor se întindeau de la Meşa spre Sefar, pînă la muntele răsăritului.

31. Aceştia sînt fiii lui Sem, întru rudenia lor, după limba lor, în ţinuturile şi neamurile lor.

32. Acestea sînt neamurile fiilor lui Noe, după seminţiile şi neamurile lor; de la ei s-au desprins toate neamurile pe pămînt, după potop.

CAP. 11

Turnul Babel. Amestecul limbilor

1. Şi era pe întreg pămîntul un singur grai şi o singură limbă pentru toţi.

2. Şi, după ce au purces ei din răsărit, au găsit o cîmpie în ţinutul Senaar şi s-au aşezat acolo.

3. Şi şi-au spus unul altuia: „Hai să facem cărămizi şi să le ardem". Şi au folosit cărămidă în loc de piatră şi smoală în loc de var.

4. Şi au spus: „Hai să zidim o cetate şi un turn, al cărui vîrf să ajungă pînă la cer, ca să ne crească faima, înainte de a ne risipi pe faţa întregului pămînt".

5. Şi s-a pogorît Domnul să vadă cetatea şi turnul pe care îl zideau fiii oamenilor.

6. Şi a spus Domnul: „Iată un singur neam şi un singur grai pentru toţi şi au început să facă aceasta, iar acum nu se vor mai opri de la toate cîte şi-au pus în gînd să le facă.

7. Hai să ne pogorîm şi să le amestecăm limbile ca să nu-şi mai înţeleagă unul altuia limba".

8. Şi i-a risipit Domnul de acolo pe faţa întregului pămînt şi au încetat de a mai zidi cetatea şi turnul.

9. De aceea s-a numit cetatea Babilon, adică amestec, căci acolo a amestecat Domnul graiurile întregului pămînt şi de acolo le-a risipit Domnul Dumnezeu pe faţa întregului pămînt.

10. Acestea sînt seminţiile lui Sem: Sem era de o sută de ani cînd s-a născut Arfaxad, la doi ani după potop.

11. Şi a mai trăit Sem, după ce l-a născut pe Arfaxad, încă cinci sute de ani şi a avut fii şi fiice, apoi a murit.

12. Şi Arfaxad a trăit o sută treizeci şi cinci de ani cînd i s-a născut Cainan.

13. Şi a mai trăit Arfaxad, după/

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 8, col. I

ани 330 şi făcu fii şi fête ; şi muri. Şi trăi Cainán ani 130 şi născu pre Sala ; şi trăi Cainán după ce au născut pre Sála ani 300 şi 30 şi făcu fii şi fête ; şi muri.

14. Şi trăi Sála ani 130 şi născu pre Evér.

15. Şi trăi Sála, după ce născu pre Evér, ani 330 şi născu fii şi fête ; şi muri.

16. Şi trăi Evér ani 130 şi 4 şi născu pre Faléc.

17. Şi trăi Evér, după ce născu pre Faléc, ani 370 şi făcu fii şi fête ; şi muri.

18. Şi trăi Faléc ani 130 şi născu pre Ragáv.

19. Şi trăi Faléc, după ce i se născu lui Ragáv, ani 209 şi născu fii şi fête ; şi muri.

20. Şi trăi Ragáv ani 130 şi 2 şi născu pre Seruh.

21. Şi trăi Ragáv, după ce născu pre Seruh, ani 207 şi născu fii şi fête ; şi muri.

22. Şi trăi Seruh ani 130 şi născu pre Nahór.

23. Şi trăi Seruh, după ce născu pre Nahór, ani 200 şi născu fii şi fête ; şi muri.

24. Şi trăi Nahór ani 79 şi născu pre Thára.

25. Şi trăi Nahór, după ce născu pe Thára, ani 120 şi 9 şi născu fii şi fête ; şi muri.

26. Şi trăi Thára ani 70 şi născu pre Avrám, şi pre Nahor şi pre Arán.

27. Şi acêstea sînt naşterile lui Thára ; Thára au născut pre Avram, şi pre Nahór, şi pre Arán, şi Arán născu pre Lot.

28. Şi muri Arán înaintea lui Thára, tatal lui, întru pămîntul carele au născut, în ţara haldeilor.

29. Şi luară Avrám şi Nahór lor muieri. Numele muierii lui Avrám, Sára, şi numele muierii lui Nahór, Mélha, fata lui Arrán, şi tatăl lui Melha şi tatăl lui Iésha.

30. Şi era Sára stearpă şi nu făcea feciori.

31. Şi luo Thára pre Avrám, feciorul lui, şi pre Lot, feciorul lui Arrán, feciorul feciorului său, şi pre Sára, noru-sa, muiêrea lui Avrám, feciorul lui, şi scoase pre dînşii den ţara haldeilor ca să meargă în ţara hananeilor ; şi veni pănă la Harán şi lăcui acoló.

32. Şi se făcură toate zile⟨le⟩ lui Thárra, în Harrán, ani 205 ; şi au murit Thára în Harán.

CAP 12

1. Şi zise Domnul lui Avrám : „Ieşi den pămîntul tău, şi den ruda ta şi den casa tătîne-tău, şi să mergi la pământul carele-ţ voiu arăta ţie.

2. Şi te voiu face pre tine întru limbi mare, şi te voiu blagoslovi, şi-ţ voiu mări numele şi vei fi blagoslovit.

3. Şi voiu blagoslovi pre ceia ce te vor blagoslovi, şi pre ceia ce te vor blestema îi voiu blestema ; şi să vor blagoslovi întru tine toate neamurile pămîntului“.

4. Şi să duse Avrám după cum i-au grăit lui Dumnezău ; şi să ducea cu dînsul Lot. Şi era Avrám de ani 75 cînd au ieşit de la Harán.

5. Şi luo Avrám pre Sára, fămêia lui, şi pre Lot, feciorul fratelui lui, şi toate unêltele lui cîte au agonisit şi tot sufletul care au agonisit den Harán şi au ieşit ca să/meargă la pământul Hanaán.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

născu Cainan[5] ai 330 şi făcu ficiori şi fête ; şi muri. [14] Şi trăi Cainan 130 ani şi născu[6] pre Salá ; şi trăi Cainan dupre ce au născut pre acesta, pre Salá, ani 330 şi născu ficiori şi fête ; şi muri.

14[15]. Şi trăi Salá 130 ani şi născu pre Ever.

15. Şi trăi Salá, după ce i să născu Ever, 330 ani şi născu ficiori şi fête ; şi muri.

16. Şi trăi Ever 134 ani şi născu pre Falec.

17. Şi trăi Ever, după ce i s-au născut Falec, 370 ani şi născu ficiori şi fête ; şi muri.

18. Şi trăi Falec ani 130 şi născu pre Ragav.

19. Şi trăi Falec, după ce i să născu Ragav, 209 ani şi născu ficiori şi fête ; şi muri.

20. Şi trăi Ragav 132 ani şi născu pre Seruh.

21. Şi trăi Ragav, după ce i să născu Seruh, 207 ani şi născu ficiori şi fête ; şi muri.

22. Şi trăi Seruh 130 ani şi născu pre Nahor.

23. Şi trăi Seruh, dupre ce născu pre Nahor, ani 200 şi născu ficiori şi fête ; şi muri.

24. Şi trăi Nahor ani 79 şi născu pre Thára.

25. Şi trăi Nahor, după ce i să născu lui Thára, ani 129 şi născu ficiori şi fête ; şi muri.

26. Şi trăi Thárra 70 de ani şi născu pre Avram, şi pre Nahor şi pre Aran.

27. Şi acéstea-s naşterile lui Thárra ; Thárra au născut pre Avram, şi pre Nahor şi pre Aran, şi Aran au născut pre Lot.

28. Şi muri Aran înnaintea lui Thárra, tatăl lui, întru pământul carele au născut, în ţara haldeilor.

29. Şi luară Avram şi Nahor lor muieri. Numele muierii lui Avram, Sára, şi numele muierii lui Nahor, Melha, fata lui Aran, şi tatăl lui [lui] Melha şi tatăl lui Iesha.

30. Şi era Sar[r]a stearpă şi nu făcea ficiori.

31. Şi luă Thárra pre Avram, ficiorul lui, şi pre Lot, ficiorul lui Aran, ficiorul ficiorului său, şi pre Sára, noru-sa, muiérea lui Avram, ficiorului lui, şi-i scoase pre înşi de în ţara haldeilor ca să margă în ţara hanáneilor ; şi veni până la Haran şi lăcui acoló.

32. Şi să făcură toate dzilele lui Thárra, în Harran, 205 ani ; şi au murit Thárra în Harran.

CAP 12

1. Şi dzisă Domnul lui Avram : „Ieşi den pământul tău, şi den ruda ta şi den casa tătîne-tău şi ia-mblă la pământu carele-ţi voi arăta ţie.

2. Şi te voi face pre tine întru limbi mare, şi te voi blagoslovi şi-ţi voi mări numele şi vei fi blagoslovit.

3. Şi voi blagoslovi pre ceia ci te blagoslovăscu, şi pre ceia ci te blastămă voi blăstăma ; şi să vor blagoslovi întru tine toate neamurile pământului".

4. Şi să duse Avram după cum i-au grăit lui Domnul ; şi să duse cu însul Lot. Şi era Avram de 75 ani cîndu au ieşit de la Harran.

5. Şi luă Avram pre Sára, fămêia lui, şi pre Lot, ficiorul fratelui lui, şi toate unêltele lor cîte au agonisit şi tot sufletul cît au agonisit în Harran şi au ieşit ca să/margă la pământul Hanaan.

Cainan, 330 de ani şi născu feciori şi fête ; şi muri. Şi trăi Cainan 130 de ani şi născu pre Salé; şi deaca născu pre Salé, trăi Cainan 283 de ani şi făcu feciori şi fête; şi muri.

14. Şi trăi Sala 130 de ani şi născu pre Ever.

15. Şi deaca născu pre Ever, trăi Sále 330 de ani şi născu feciori şi fête ; şi muri.

16. Şi trăi Ever 134 de ani şi născu pre Falécă.

17. Şi trăi Ever, deaca născu pre Falec, 370 de ani şi născu feciori şi fête ; şi muri.

18. Şi trăi Falec 130 de ani şi născu pre Ragáva.

19. Şi trăi Falec, deaca născu pre Ragáva, 209 ani şi născu feciori şi fête ; şi muri.

20. Şi trăi Ragava 132 de ani[5] şi născu pre Seruh.

21. Şi trăi Ragav, deaca născu pre Seruh, 207 ai[6] şi născu feciori şi fête ; şi muri.

22. Şi trăi Saruh 130 de ani şi ⟨născu pre Nahor⟩[4] . . . . . .[4]

23. . . . . .[4] ⟨fecior⟩[4]i şi fête ; ⟨şi muri⟩[4].

24. ⟨Şi⟩[4] trăi Nahor 79 ⟨de ani şi născu⟩[4] pre Thára.

25. Şi . . . . . .[4] născu pre Thárá . . . . . .[4] şi născu feciori ⟨şi fête ; şi⟩[4] muri.

26. Şi trăi Th⟨ára⟩[4] . . . . . .[4] ⟨şi⟩[4] născu pre[7] Avram, ...[4] pre Aran.

27. Acestea sînt . . . . . .[4] Thára născu pre Avram, şi pre . . . . . .[4] şi pre Aran, şi Aran născu pre ⟨Lot⟩[4].

28. Şi muri Aran înaintea tăti⟨nesău⟩[4], Thárei, în pământul în care se născuse, în ţara haldeilor.

29. Şi luară Avram şi Nahor lor muieri. Numele muierii lui Avram era Sára, iar numele muierii lui Nahor, Melha, fata lui Aran ; acesta iaste tată lui Melha şi lu Esha.

30. Iară Sára era stearpă şi nu făcea feciori.

31. Şi luoă Thára pre fiiul-său Avram şi pre Lot, feciorul lui Aran, feciorul feciorului său, şi pre noru-sa, Sára, muiérea fiiu-său, lui Avram, şi-i scoase den pământul[8] haldeilor să meargă în ţara lui Hanaan ; şi veniră până la Haran şi se prinseră de lăcaş acoló.

32. Şi fură toate zilele lui Thará în Haran 205 ani ; şi au murit Thára în Haran.

CAP 12

1. Şi zise Domnul Dumnezeu cătră Avram : „Ieş den pământul tău, şi den neamul tău, şi den casa tătîne-tău şi te du în pământul care-ţ voiu arăta eu.

2. Şi te voiu face de vei fi limbă mare, şi te voiu blagoslovi, şi voiu mări numele tău şi vei fi blagoslovit.

3. Şi pre cei ce vor blagoslovi pre tine şi eu îi voiu blagoslovi, şi pre cei ce te vor blestema îi voiu blestema ; şi se vor blagoslovi în tine toate neamurile pământeşti".

4. Şi se duse Avram cum poruncise lui Domnul ; şi se duse şi Lot cu dînsul. Şi era Avram de 75 de ani cînd au ieşit den ţara lui Hanaan.

5. Şi luoă . . . . . .[1]

naşterea lui Cainan, încă trei sute treizeci de ani şi a avut fii şi fiice, apoi a murit. Şi a trăit Cainan o sută treizeci de ani şi i s-a născut Şelah. Şi a mai trăit Cainan, după naşterea lui Şelah, încă trei sute treizeci de ani şi a avut fii şi fiice, apoi a murit.

14. Şi a trăit Şelah o sută treizeci de ani şi i s-a născut Eber.

15. Şi a mai trăit Şelah, după naşterea lui Eber, încă trei sute treizeci de ani şi a avut fii şi fiice, apoi a murit.

16. Şi a trăit Eber o sută treizeci şi patru de ani şi i s-a născut Peleg.

17. Şi a mai trăit Eber, după naşterea lui Peleg, încă trei sute şaptezeci de ani şi a avut fii şi fiice, apoi a murit.

18. Şi a trăit Peleg o sută treizeci de ani şi i s-a născut Ragav.

19. Şi a mai trăit Peleg, după naşterea lui Ragav, încă două sute şi nouă ani şi a avut fii şi fiice, apoi a murit.

20. Şi a trăit Ragav o sută şi treizeci şi doi de ani şi i s-a născut Serug.

21. Şi a mai trăit Ragav, după naşterea lui Serug, încă două sute şi şapte ani şi a avut fii şi fiice, apoi a murit.

22. Şi a trăit Serug o sută treizeci de ani şi i s-a născut Nahor.

23. Şi a mai trăit Serug, după naşterea lui Nahor, încă două sute de ani şi a avut fii şi fiice, apoi a murit.

24. Şi a mai trăit Nahor şaptezeci şi nouă de ani şi i s-a născut Terah.

25. Şi a mai trăit Nahor, după naşterea lui Terah, încă o sută douăzeci şi cinci de ani şi a avut fii şi fiice, apoi a murit.

26. Şi a trăit Terah şaptezeci de ani şi i s-a născut Avram, Nahor şi Haran.

27. Acestea sînt semînţiile lui Terah. Lui Terah i s-au născut Avram, Nahor si Haran, iar lui Haran i s-a născut Lot.

28. Şi a murit Haran înaintea tatălui său, Terah, în pământul în care se născuse, în ţinutul Urul Caldeii.

29. Iar Avram şi Nahor şi-au luat soţii. Numele soţiei lui Avram era Sarai, iar numele soţiei lui Nahor era Milca, fiica lui Haran, tatăl Milcăi şi al Iscăi.

30. Iar Sarai era stearpă şi nu năştea.

31. Şi a luat Terah pe Avram, fiul său, şi pe Lot, fiul lui Haran, nepotul său, şi pe nora sa, Sarai, soţia lui Avram, fiul său, şi i-a scos pe ei din Urul Caldeii ca să meargă în ţinutul Canaanului ; dar au mers pînă la Haran şi s-au aşezat acolo.

32. Şi au fost zilele lui Terah în Haran două sute cinci ani, apoi a murit el acolo.

CAP. 12

Chemarea lui Avram.

1. Şi i-a spus Domnul lui Avram : „Ieşi din ţara ta şi dintre rudele tale, din casa tatălui tău în pământul pe care ţi-l voi arăta eu.

2. Şi te voi face neam mare, te voi binecuvînta şi-ţi voi mări numele. Vei fi binecuvîntat.

3. Binecuvînta-voi pe cei ce te vor binecuvînta pe tine şi toată seminţia ta, iar pe cei ce te vor blestema, îi voi blestema ; şi se vor binecuvînta întru tine toate neamurile pământului".

4. Şi s-a dus Avram, aşa cum îi spusese Domnul ; şi s-a dus cu el şi Lot. Avram era de şaptezeci şi cinci de ani cînd a plecat din Haran.

5. Şi a luat Avram pe Sarai, femiea lui, şi pe Lot, fiul fratelui său, şi toate averile pe care le agonisiseră şi tot sufletul pe care-l dobîndiseră în Haran, şi au plecat ca să/meargă în ţinutul Canaan şi au ajuns în Canaan.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 8, col. II

мѣ҆рте ѧ пѹмѧ́нтѹ҆ ха҆наа́нь. Ш҃и ѡ҆тр҃а ѕ
рѣ ѧ пѹмѧ́нтѹ҆ ха҆наа́нь, ш҃и ѹ҆ме́ле а҆вра́мъ
а҆ѳѣ́нгѹле а҆ѵ҃и, пѹнѣ ла ло́кѹле сихе́ѡ ла стежа́рѣ
че на́лтѣ, тр҃ѣ ха҆нане́и а҆тѹ́нчѣ ло́кѹ҆ пѹмѧ́нтѣ.
Ш҃и сѣ ѣ҆ви дѹмнѹ́ѕ҆ѣ а҆ѵ҃и а҆вра́м, ш҃и зи́се а҆ѵ҃и ѕ
мени́цѣи та́ле воѧ҆ пѹмѧ́нтѹ҆ а҆ѵ҃ѣста, ш҃и
зи́дѧ а҆колѡ а҆вра́мъ жр҃тѣвни́к дѹмнѹ́ѕ҆ѣ, ке
ре́ѧ сѧ ѣ҆ви́тъ а҆ѵ҃и. Ш҃и сѣмѹ́тѣ де а҆колѡ и
ла мѹ́нте спре рѣсри́тѹ҆ а҆ѵ҃и беа́дь, ш҃и ѡ҆
тѧ́нсе а҆колѡ ко́ртѹле а҆ѵ҃и ла беа́дь, деспре ма́ре
деспре рѣсри́тѹ, ш҃и зи́дѧ а҆колѡ жр҃тѣвни́ѳ дѡ
нѹле́ѕ҆ѣ, ш҃и нѹмѧ́ пре нѹ́меле дѹмнѹ́ѕ҆ѣ ка́ре и҆ѕ҆
а҆рѣта́т а҆ѵ҃и. Ш҃и сѹрѧ́дникъ а҆вра́мъ ш҃и ѳ
мѣрга́нд пѣсторѫ ѡ҆пѹстѣ́ѡ. Ш҃и сфѣ҆ѕ҆ѣ і
фо́аметѣ пре пѹмѧ́нтъ, ш҃и сѣпѹторѫ а҆вра́мъ
ла е҆гѹ́петъ, ка сѣ лѹкѹ́ѕ҆ѣ а҆колѡ, пе́нтрѹ҆ѕ҆
ка ѡ҆тѣрѣ́ фо́аметѣ пре пѹмѧ́нтъ. Ш҃и фѣ҆ ѳѳ
кѧ́нд сѣ а҆пропе́а҆ а҆вра́мъ а҆ѡ҆тра ла е҆гѹ́петъ,
зи́се а҆вра́мъ кѣтрѣ сара фѣмѣ́а҆ а҆ѵ҃и, кѹни́ѕ҆ѣ
е҆ѵ҃ кѹмъ фѣмѣ́е фрѹмо́аѕ҆ѣ е҆ѳрѝ ла сѡ́бра тѣ.
фи́ѳа да́рѣ дѣка тебѣ́ ведѧ҆ е҆гѹптинѣ́ѣни, ѳѳ
вор зи́че кѹ́мъ мѹ́ере а҆́ѣте а҆ѵ҃и а҆ѵ҃ѣста, ш҃и мѣ
вор сѡморѧ́, ш҃и пре тѧ́не тебѣ́ ѵ҃рѹца́. Зи ѳѳ
да́рѣ кѣ сѧ́нтъ сора а҆ѵ҃и, пе́нтрѹ҆ ка сѣмнезѣ фа́кѕ҆
мѣ́е би́не пе́нтрѹ҆ тѧ́не, ш҃и ва трѣи сѹфлетѹ́ле
мѣ́ѹ пе́нтрѹ҆ тѧ́не. Ш҃и фѣ҆ кѧ́нд ѡ҆тр҃ѣ ѳѳ
а҆вра́мъ ла е҆гѹ́петъ, вѣзѫ́нд е҆гѹптинѣ́ѣни мѹ́
ре а҆ѵ҃и кѣ е҆ра фрѹмо́аѕ҆ѣ фо́аре. Ш҃и сѣѕ҆ѣ ѳѳ
зи́ре боѧ́рїи а҆ѵ҃и фарао́, ш҃и сѧлѣ́ѕ҆ѣре пре а҆
кѣтрѣ фарао́, ш҃и сѡ а҆ѳѹ́ѕ҆ѣре пре фе́меа а҆ѵ҃и
фарао́не. Ш҃и а҆ѵ҃и а҆вра́мъ фѣкѹ́ѣ би́не пе́нтрѹ҆ ѳѳ
ѵ҃рѹ фе́меа, ш҃и фѹ́ре а҆ѵ҃и сѡ́и, ш҃и бѹѵ́е, ш҃и мъ
га́р ш҃и слѹ́ѵи, ш҃и сѧ́бнѵе, ш҃и мѧ́шко́е, ш҃и кѣ
мѣле. Ш҃и чѣрѣ́ѣ до́мнезѹ҆ѕ҆ѣ пре фарао́ кѹ ѵ҃е ѳѳ
тѣ́рї ма́рї, ш҃и рѣ́ле ш҃и ка́са а҆ѵ҃и пе́нтрѹ҆ сара
фѣмѣ́а а҆ѵ҃и а҆вра́мъ. Ш҃и кемѧ́нд фарао́ ѳѳ
пе а҆вра́мъ, зи́се ѵ҃е ан фѣнѹ́ѣ а҆ѵ҃ѣста мѣ́е
кѣ нѹ мѣ́и спѹ́се кѣ мѹ́ере а҆́ѣте ѵ҃и́е. Пе́нѳ ѳѳ
трѹ кѣ ан зи́ кѣ сора мѣ́е а҆́ѣте, ш҃и а҆ѵ҃ѣ пре а
мѣ́е фѣмѣ́е, ш҃и а҆кѹ́м ѣѣ́ѣ фѣмѣ́а та а҆на́и
нѣ́ѣ, ш҃и а҆ѵ҃а́ѕ҆ѡ дѹ́те. Ш҃и порѵ́нѣ фа ѳѳ
рао́н о҆ѳа́менилор пе́нтрѹ҆ а҆вра́мъ ка́ѕ҆ѣ петре́ѣ
пре дѧ́нсѹ҆ ш҃и пре фѣмѣ́а҆ ѧ҆ѵ҃и, ш҃и то́ате кѧ
те е҆ра ла дѧ́нсѹ҆ ш҃и ло́ате кѹ дѧ́нсѹ҆.

К А П ъ ГІ.

Ѣ҆ѕ҆ѣ сѹ́и а҆вра́мъ дела е҆гѹ́петъ е҆ль ш҃и ѳ
фѣмѣ́а҆ ѧ҆ѵ҃и, ш҃и то́ате а҆ле ѧ҆ѵ҃и ла пѹ́стее.
Ш҃и а҆вра́мъ е҆ра тоа́тѣ фо́аре, кѹ до ѳ
ѵ҃и́токе ш҃и кѹ а҆рѵ҃и́нтъ. Ш҃и мѣ́се ѳ
де́и кѣтре́ѡ ѧ҆ѵ҃ке́нѣтъ ла пѹ́стее, пѹнѣ
ла ведѧ́, пѹнѣ ла ло́кѹ҆ ѹ҆́нде е҆ра ко́ртѹле
ѧ҆ѵ҃и ман наи́нѣте, а҆тр҃ѹ ла́нцѹ҆кѹ ѧ҆ѵ҃и беа́дь,
ш҃и а҆тр҃ѹ мѣ́ѣлокѹ ѧ҆ѵ҃и а҆́ре. Ла ло́кѹ҆ ѯр҃ ѳ
тѣ́ѣнѣкѹ ѧ҆ѵ҃ѧ фѣкѹ́ѣ а҆колѡ кѡ́ртѹ҆, ш҃и ке
мъ а҆колѡ а҆вра́мъ пре нѹ́меле дѹмнѹ́ѕ҆ѣ. Ш҃и ѳ
ла лсо́ть ка́реле мѣрѹ́ѣ а҆преѕ҆и́нте кѹ а҆вра́мъ, е҆ра
сѹ́и ш҃и во́и ш҃и дѡнтоа́че. Ш҃и нѧ́ѕ҆ѣ ѳ
пре дѧ́нсѹ҆ пѹмѧ́нтѹле а҆ѵ҃кѧ́ а҆тр҃ѹ ло́ке о
пе́тр҃ѹ

6. Şi întrară la pămîntul Hanaán şi umblă Avrám în lungul lui până la locul Sihem, la stejariul cel nalt, iară hananeii atuncea lăcuia pămîntul.

7. Şi să ivi Domnul lui Avrám şi zise lui: „Semenţiei tale voiu da pămîntul acesta“. Şi zidi acoló Avrám jîrtăvnic Domnului căruia s-au ivit lui.

8. Şi să mută de acoló la munte, spre răsăritul lui Vethíl, şi-ş întinse acoló cortul lui, la Vethíl, despre mare,[1] despre răsărit; şi zidi acoló jîrtăvnic Domnului şi numi pre numele Domnului care i s-au arătat lui.

9. Şi să rîdică Avrám şi, mergînd, tăbări în pustiiu.

10. Şi să făcu foamete pre pămînt şi să pogorî Avrám la Eghípet ca să lăcuiască acoló pentru că s-au întărît foametea pre pămînt.

11. Şi fu cînd să apropiia Avrám a întra la Eghípet, zise Avrám cătră Sára, fămêia lui: „Cunosc eu cum fămêie frumoasă eşti la obraz tu.

12. Fi-va dară deaca te vor vedea eghiptinênii, vor zice cum: «muiêre iaste lui aceasta» şi mă vor omorî, şi pe tine te vor cruţa.

13. Zi dară că «sînt sora lui» pentru ca să mi să facă mie bine pentru tine şi va trăi sufletul mieu pentru tine“.

14. Şi fu cînd întră Avrám la Eghípet, văzînd eghiptinênii muiêrea lui că era frumoasă foarte.

15. Şi o văzură boiarii lui faraon, şi o lăudară pre ea cătră faraon şi o aduseră pre dînsa lui faraon.

16. Şi lui Avrám făcu-i bine pentru dînsa şi fúră lui oi şi viţei şi măgari, şi slugi, şi slujnice, şi mîşcoi şi cămile.

17. Şi certă Dumnezău pre faraon cu certări mari şi rêle şi casa lui pentru Sára, fămêia lui Avrám.

18. Şi chemînd faraon pe Avrám, zise: „Ce ai făcut aceasta mie că nu mi-ai spus că muiêre iaste ţie.

19. Pentru că ce ai zis că «sor mie iaste» şi am luat pre ea mie fămêie; şi acum iată fămêia ta înaintea ta şi, luîndu-o, du-te!“.

20. Şi porunci faraón oamenilor pentru Avrám ca să petreacă pre dînsul şi pre fămêia lui şi toate cîte era la dînsul, şi Lot cu dînsul.

CAP 13

1. Şi să sui Avrám de la Eghípet, el şi fămêia lui şi toate ale lui la pustie.

2. Şi Avrám era bogat foarte cu dobitoc şi cu argint.

3. Şi mêrse dencătroo au venit la pustie, până la Vethíl, până la locul unde era cortul lui mai nainte, întru mijlocul lui Vethíl şi întru mijlocul lui Anghe,

4. la locul jîrtăvnicului ce-au făcut acoló cortul; şi chemă acoló Avrám pre numele Domnului.

5. Şi la Lot, carele mergea împreună cu Avrám, era oi şi boi şi dobitoace.

6. Şi nu-i încăpea pre dînşii pămîntul a lăcui într-un loc/pentru că era avuturile lor multe. [7] Şi nu-i încăpea pre dînşii pămîntul a lăcui împreună.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

6. Şi întrară la pământul Hanaan şi
îmblă Avram îndelungul lui până-la
locul Sihem, la stejariul cel înnaltu,
iară hananeii atuncea lucuia[1] pămîntul.

7. Şi să ivi Dumnedzău lui Avram
şi dzise lui: „Seminţiii tale voi da pămîntul acesta". Şi zidi acoló Avram
jirtăvnic Domnului ce s-au ivit lui.

8. Şi să mută de acoló la munte spre
răsăritul lui Vethil şi-ş întinse şiatra
lui acoló, la Vethil, despre mare,[2] despre răsărit; şi zidi acoló jirtăvnic
Domnului şi-l numi pe numele Domnului ce i s-au ivit lui.

9. Şi să rădică Avram şi să duse de
tăbărî în pustiiu.

10. Şi să făcu foamete pre pământu
şi să pogorî Avram la Eghiptu să lăcuiască acoló pentru că s-au întărit
foametea pre pământu.

11. Şi fu cîndu să apropia Avram a
întra la Eghiptu, dzise Avram cătră
Sára, fămêia lui: „Cunoscu eu cum
muiêre frumoasă la obraz eşti tu.

12. Fi-va dară dacă te vor vedea
eghiptênii, vor dzice cum: «muiêre lui
iaste aceasta» şi mă vor omorî, şi pre
tine te vor cruţa.

13. Dzi dară cum «sor lui sîntu»
pentru ca să mi să facă mie bine pentru tine şi va trăi sufletul mieu pentru tine".

14. Şi fu cîndu întră Avram la Eghiptu, vădzîndu eghiptênii muiêrea lui
cum era foarte frumoasă.

15. Şi o vădzură pre însă boiarii
lui faraó şi o lăudară pre ea[3] cătră
faraó şi o adusără pre însă lui faraó.

16. Şi lui Avram ii făcură bine pentru însă şi i să fêceră lui oi şi viţăi şi
măgari, şi slugi, şi slujnice, muşcoi
şi cămile.

17. Şi certă Dumnedzău pre faraó
cu certări mari şi rêle şi pre casa lui
pentru Sára, fămêia lui Avram.

18. Şi chemîndu faraó pre Avram,
dzise: „Ce mi-ai făcut aceasta mie că
nu mi-ai spus cum muiêre-ţi iaste.

19. Pentru că ce ai dzis că «sor mie
iaste» şi am luat-o pre ea mie fămêie; şi acum iată fămêia ta înnaintea ta, luîndu-o, purcêde!".

20. Şi porânci faraó la oameni pentru Avram ca să-l petriacă pre însul
şi pre fămêia lui şi toate cîte era la
însul, şi Lot cu însul.

6. Şi a străbătut Avram ţinutul
acesta de-a lungul până la locul numit Sichem, până la stejarul Mamvri.
Pe atunci trăiau acolo canaaneii.

7. Acolo s-a arătat Domnul lui
Avram şi i-a spus: „Voi da seminţiei tale acest pământ". Şi a zidit
acolo Avram un altar Domnului ce i
se arătase.

8. Apoi a plecat de acolo spre muntele de la răsărit de Betel şi şi-a întins acolo cortul, astfel încît Betelul
era către apus, iar Hai la răsărit. A
zidit acolo un altar Domnului şi s-a
rugat Domnului ce i se arătase.

9. Apoi s-a ridicat Avram şi a mers
spre miazăzi, făcîndu-şi noapte de
noapte tabără.

10. Şi în ţinut era foamete, iar
Avram a coborît în Egipt, ca să locuiască acolo, cînd foametea se înteţise.

11. Dar cînd s-a apropiat Avram
de intrarea în Egipt, a spus către Sarai, soţia lui: „Eu ştiu că eşti femeie
frumoasă la chip.

12. De aceea cînd te vor vedea egiptenii vor spune: «aceasta este soţia
lui» şi pe mine mă vor omorî, iar pe
tine te vor ucide.

13. Să le spui că îmi eşti soră, ca
să-mi fie bine despre partea ta, şi eu
să scap cu viaţă dintr-asta".

14. Şi după ce a trecut Avram în
Egipt, au văzut egiptenii că femeia
lui este foarte frumoasă.

15. Au văzut-o şi dregătorii lui faraon şi au lăudat-o înaintea lui faraon şi au dus-o în casa lui faraon.

16. Şi pentru ea i-au făcut bine şi
lui Avram. El a avut oi şi vite, măgari, slugi şi slujnice, catîri şi cămile.

17. Dar Domnul l-a lovit pe faraon
şi casa lui cu grele năpaste din pricina soţiei lui Avram, Sarai.

18. Atunci l-a chemat faraon pe
Avram şi i-a spus: „Pentru ce mi-ai
făcut aceasta şi nu mi-ai spus că este
soţia ta?

19. Pentru ce ai spus «mi-e soră»?,
iar eu mi-am luat-o de soţie. Dar
acum iată-ţi femeia. Ia-o şi du-te!"

20. Şi a poruncit faraon oamenilor
săi să-l treacă peste graniţă pe
Avram, pe soţia lui şi pe Lot şi toate
cîte le avea cu el.

CAP 13

1. Şi să sui Avram de la Eghiptu,
el şi fămêia lui şi toate ale lui la pustiiu.

2. Şi Avram era avut foarte cu dobitoc şi cu argintu.

3. Şi mêrse dencătroo veni la pustiiu, până-la Vethil, până-la locul unde
era cortul lui mainte, întru mijlocul
Vethil şi întru mijlocul Anghei,

4. întru locul jirtăvnicului ce au făcut acoló cortul; şi chemă acoló Avram
pre numele [lui Dumnedzău][1].

5. Şi (la)[2] Lot, carele mergea împreună cu Avram, încă era oi şi boi şi
dobitoace.

6. Şi nu-i încăpea pre înşi pământul a lăcui într-un loc./

CAP 13

CAP. 13

Despărţirea de Lot

1. Din Egipt a purces Avram, el şi
soţia lui, cu toate ale sale, împreună
cu Lot spre Negeb.

2. Avram era foarte bogat în turme, argint şi aur.

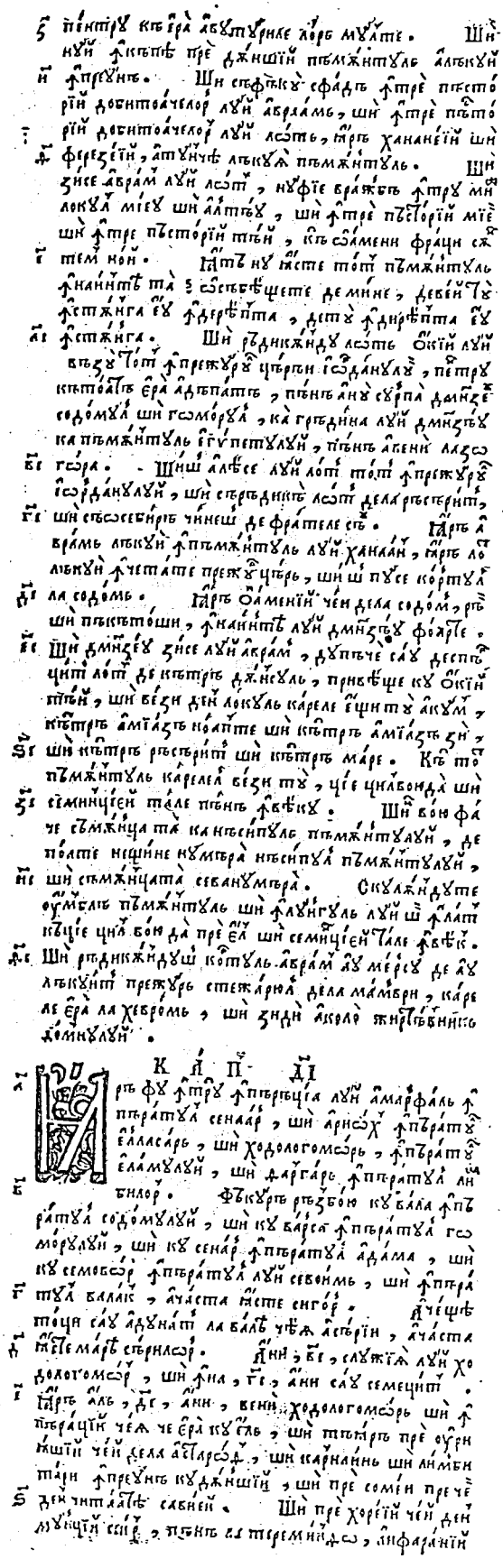
3. Şi a mers pe unde venise, din
miazăzi până la Betel şi până la locul unde-i fusese odinioară cortul, între Betel şi Hai,

4. adică la locul altarului pe care-l
făcuse mai înainte; şi acolo a chemat
Avram numele Domnului.

5. Dar Lot, care călătorea împreună
cu Avram, avea şi el oi, vite şi corturi.

6. Iar pământul acela nu-i încăpea
să stea împreună,/căci averile lor
erau multe şi nu puteau sălăşlui laolaltă.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 9, col. I

7[8]. Şi să făcu sfadă între păstorii dobitoacelor lui Avr[a]ám şi între păstorii dobitoacelor lui Lot; iară hananeii şi ferezeii atuncea lăcuia pământul.

8[9]. Şi zise Avrám lui Lot: „Nu fie vrajbă întru mijlocul mieu şi al tău şi între păstorii miei şi între păstorii tăi că oameni fraţi sîntem noi.

9[10]. Iată, nu iaste tot pământul înaintea ta? Osăbêşte-te de mine: de vei tu în stînga, eu în dreapta, de tu în dreapta, eu în stînga".

10[11]. Şi, rădicîndu Lot ochii lui, văzu tot împrejurul ţării Iordánului pentru că toată era adăpată până a nu surpa Dumnezeu Sodómul şi Gomórul ca grădina lui Dumnezău, ca pământul Eghípetului până a veni la Zogóra.

11[12]. Şi-ş alêse lui Lot tot împrejurul Iordánului; şi să rădică Lot de la răsărit şi să osebiră cineş de fratele său.

12[13]. Iară Avrám lăcui în pământul lui Hanaán, iară Lot lăcui în cetate prejur ţăr⟨ă⟩ şi-ş puse cortul la Sodóm.

13[14]. Iară oamenii cei de la Sodóm, răi şi păcătoşi, înaintea lui Dumnezău, foarte.

14[15]. Şi Dumnezeu zise lui Avrám, după ce s-au despărţit Lot de cătră dînsul: „Privêşte cu ochii tăi şi vezi den locul carele eşti tu acum cătră amiazănoapte, şi cătră amiazăzi, şi cătră răsărit şi cătră mare:

15[16]. că tot pământul carele-l vezi tu ţie ţi-l voiu da şi seminţiei tale până în veacu.

16[17]. Şi voiu face sămînţa ta ca năsipul pămîntului; de poate neştine număra năsipul pământului, şi sămînţa ta se va număra.

17[18]. Sculîndu-te, umblă pământul şi în lungul lui şi în lat că ţie ţi-l voiu da pre el şi seminţiei tale, în veac".

18[19]. Şi rădicîndu-ş cortul Avrám au mersu de au lăcuit prejur stejariul de la Mámvri, carele era la Hevróm, şi zidi acoló jirtăvnic Domnului.

CAP 14

1. Iară fu întru împărăţia lui Amarfál, împăratul Senaár, şi Arióh, împăratul Ellasár, şi Hodologomór, împăratul Elámului, şi Thargár, împăratul limbilor.

2. făcură războiu cu Vála, împăratul Sodómului, şi cu Várşa, împăratul Gomórului, şi cu Senár, împăratul Adáma, şi cu Semovór, împăratul lui Sevoím, şi împăratul Valác — aceasta este Sigór.

3. Aceştia toţi s-au adunat la Valea cêia a Sării — aceasta iaste Marea Sărilor.

4. Ani 12 slujiia lui Hodologomór şi în a 13 ani s-au semeţit.

5. Iară al 14 ani, veni Hodologomór şi împăraţii ceia ce era cu el şi tăiară pre uriiaşii cei de la Astaróth şi Carnáin şi limbi tari împreună cu dînşii şi pre somei, pre cei den citaatea Saviei,

6. şi pre horeii cei den Munţii Seír până la Teremíntho a i Faránii,/care iaste în pustie.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

7. Şi să făcu războiu întru păstorii dobitoacelor lui Avram şi întru mijlocul păstorilor dobitocului lui Lot; iară hananeii şi ferezeii atuncea lăcuia pământul.

8. Şi dzise Avram lui Lot: „Nu fie vrajbă întru mijlocul mieu şi al tău şi între păstorii tăi şi între păstorii miei pentru că oameni fraţi sîntem noi.

9. Nu, iată, tot pământul înnaintea ta iaste? Usăbêşte-te de la mine: să vei în stînga, eu în dreapta, de tu în dreapta, eu în stînga".

10. Şi, rădicîndu Lot ochii lui, vădzu toată ţara prenpregiurul Iordanului pentru că toată era adăpată pân-a nu surpa Dumnedzău Sodómul şi Gomórul ca grădina lui Dumnedzău, ca pământul Eghiptului pân-a veni la Zogóra.

11. Şi alêse şie Lot toată ţara prenpregiurul Iordánului; şi să rădică Lot de la răsărit şi să usăbiră cineş de fratele său.

12. Iară Avram lăcui în pământul lui Hanaan, iară Lot lăcui în cetaţe pregiur ţără şi-ş puse cortul la Sodom.

13. Iară o(a)menii de la Sodom, răi şi păcătoşi, înnaintea lui Dumnedzău, foarte.

14. Şi Dumnedzău dzise lui Avram, după ce s-au înpărţit Lot de cătră însul: „Privêşte cu ochii tăi şi vezi den locul carele acum tu eşti cătră miadzănoapte, şi cătră amiadzăzí, şi cătră răsărit şi cătră mare:

15. căci tot pământul carele vedzi tu ţie îl voi da şi săminţiei tale pân-în vac.

16. Şi-ţi voi face sămînţa ta ca năsîpul pământului; de poate neştine număra năsîpul pământului, şi sămînţa ta să va număra.

17. Sculîndu-te, îmblă pământul şi în lungul lui şi în lat că ţie ţi-l voi da pre el şi săminţiei tale în vêci".

18. Şi rădicîndu-ş cortul Avram au mărsu de au lăcuit pregiur stăjarul de la Mamvrí, carele era la Hevron, şi zidi acoló jirtăvnic Domnului.

CAP 14

1. Iară fu întru înpărăţiia lui Amarfal, împăratul Senaar, şi Arioh, împăratul Ellasar, şi Hodologomor, împăratul Elámului, şi Thargaz, împăratul limbilor.

2. au făcut războiu cu Valá, împăratul Sodómului, şi cu Varsá, împăratul Gomórei, şi cu Senar, împăratul Adamá, şi cu Simovor, împăratul Sevoim, şi împăratul Valac — acesta iaste Sigor.

3. Aceştia toţi s-au adunat la Rîpa cêea a Sării — aceasta iaste Marea Sărilor.

4. 12 ani aceştiia[1] slujiia lui Hodologomor şi înn-a treispredzêcelea an s-au rocoşit[2].

5. Iar înn-al patruspredzêcelea an veni Hodologomor şi împăraţii cei ce era cu el şi tăiară pre uriiaşii de la Astaroth şi Carnain şi limbile cêle tari înpreună cu înşii şi pre somei, pre cei den cetatea Sava,

6. şi pre horei, pre cei den Munţii Siir pân-la Tereminthos[3] a i Faran,/carele iaste în pustiiu.

7. Şi s-au certat păstorii turmelor lui Avram cu păstorii turmelor lui Lot. Pe atunci canaaneii şi ferezeii locuiau în acel ţinut.

8. Şi i-a spus Avram lui Lot: „Să nu mai fie ceartă între mine şi tine, între păstorii mei şi păstorii tăi, căci sîntem rude.

9. Nu vezi tot pământul care se întinde înaintea ta? Desparte-te de mine. Dacă tu vei apuca la stînga, eu voi apuca la dreapta, iar de vei apuca la dreapta, eu voi apuca la stînga".

10. Şi, ridicîndu-şi Lot ochii, a văzut toată cîmpia Iordanului, care înainte de a distruge Dumnezeu Sodoma şi Gomora era toată, pînă la Ţoar, udată de ape, ca raiul Domnului, ca pământul Egiptului.

11. Şi şi-a ales Lot cîmpia Iordanului şi a plecat Lot de la răsărit şi s-a despărţit de rudele lui.

12. Avram s-a aşezat în ţinutul Canaan, iar Lot s-a aşezat în cetăţile din jur şi şi-a întins corturile pînă la Sodoma.

13. Iar oamenii din Sodoma erau răi şi păcătoşi foarte înaintea lui Dumnezeu.

14. Şi i-a spus Dumnezeu lui Avram, după ce Lot s-a despărţit de el: „Ridică-ţi ochii şi priveşte din locul în care eşti acum către miazănoapte şi către miazăzi, către răsărit şi către apus:

15. căci tot acest pământ pe care-l vezi ţi-l voi da ţie şi seminţiei tale pentru vecie.

16. Şi voi înmulţi pe urmaşii tăi ca pulberea pământului; de va putea cineva socoti pulberea pământului atunci vor putea fi socotiţi şi urmaşii tăi.

17. Scoală-te şi cutreieră pământul acesta în lung şi în lat, căci ţie ţi-l voi da".

18. Şi ridicîndu-şi Avram corturile a venit şi s-a aşezat lîngă stejarul Mamvri, care este în Hebron, şi a zidit acolo un altar Domnului.

CAP. 14

Avram salvează pe Lot. Întîlnirea cu Melhisedec.

1. În timpul domniei lui Amrafel, regele Senaarului, a lui Arioc, regele Elasarului, a lui Kedarlaomer, regele Elamului, şi a lui Tidal, regele popoarelor,

2. s-au războit aceştia cu Bera, regele Sodomei, cu Birşa, regele Gomorei, cu Şinab, regele Admei, cu Şemeber, regele Ţeboimului, şi cu regele din Bela — aceasta este Ţoar.

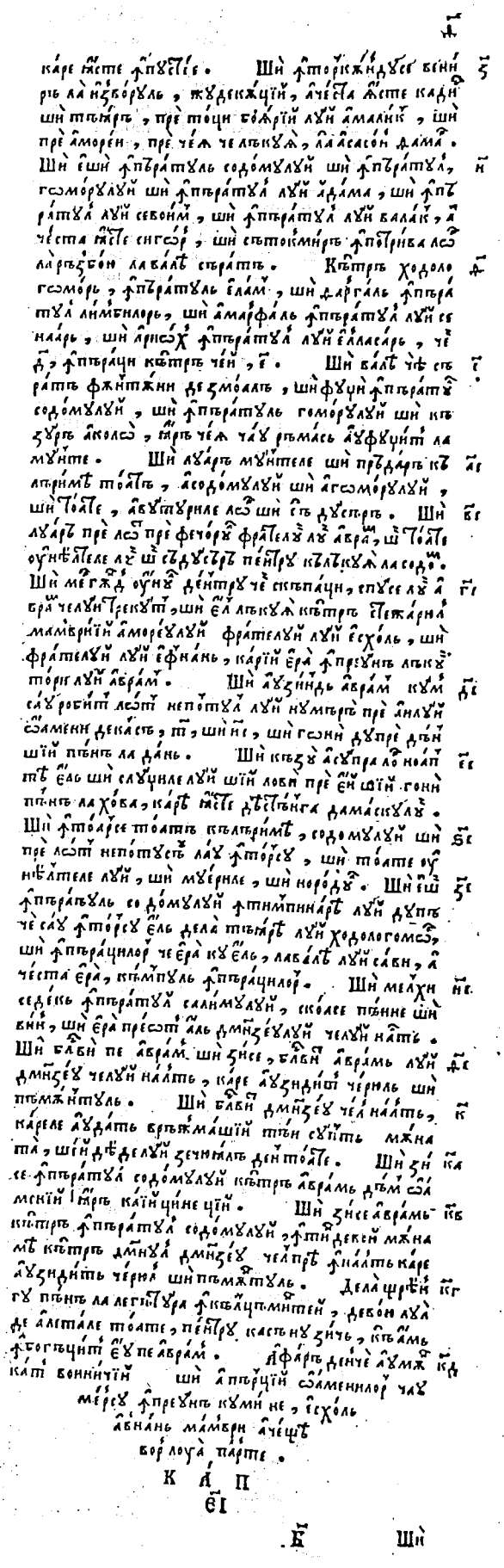
3. Aceştia toţi s-au adunat în Valea Sidim — aceasta este acum Marea cea Sărată.

4. Doisprezece ani s-au supus lui Kedarlaomer, în al treisprezecelea s-au răzvrătit.

5. În al patrusprezecelea an au venit Kedarlaomer şi regii care erau alături de el şi i-au învins pe uriaşii aceia la Aşterot-Carnaim şi neamurile puternice care erau cu ei, pe emimi la Şave-Chiriataim,

6. iar pe horei la munţii Seir pînă la cîmpia Faran, care este în apropiere.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 9, col. II

7. Şi, întorcîndu-se, veniră la Izvorul Judecăţii — acesta iaste Cadis ; şi tăiară pre toţi boiarii lui Amalíc şi pre amorrei, pre ceia ce lăcuia la Asasón-Thamar.

8. Şi ieşi împăratul Sodómului, şi împăratul Gomórului, şi împăratul lui Adáma, şi împăratul lui Sevoím şi împăratul lui Valác — acesta iaste Sigór, şi să tocmiră împotriva lor la războiu, la Valea Sărată,

9. cătră Hodologomór, împăratul Elám, şi Thargál, împăratul limbilor, şi Amarfál, împăratul lui Senaár, şi Arióh, împăratul lui Ellasár, cei 4 împăraţi cătră cei 5.

10. Şi Valea cea Sărată, fîntîni de zmoală. Şi fugi împăratul Sodómului şi împăratul Gomórului şi căzură acoló, iară ceia ce-au rămas au fugit la munte.

11. Şi luară muntele şi prădară călărimea toată, a Sodómului şi a Gomórului, şi toate avuturile lor şi să dusără.

12. Şi luară pre Lot, pre feciorul fratelui lui Avram, şi toate unêltele lui şi să dusără pentru că lăcuia la Sodom.

13. Şi, mergînd unul dentru cei scăpaţi, spuse lui Avram celui trecut ; şi el lăcuia cătră stejariul Mamvríii, amoreului, fratelui lui Eshól, şi fratelui lui Efnán, carii era împreună lăcuitori lui Avrám.

14. Şi, auzind Avrám cum s-au robit Lot, nepotul lui, numără pre ai lui oameni de casă, 300 şi 18, şi goni dupre dînşii până la Dan.

15. Şi căzu asupra lor noaptea, el şi slugile lui, şi-i lovi pre ei şi-i goni până la Hóva, carea iaste de-a stînga Damáscului.

16. Şi întoarse toată călărimea Sodómului, şi pre Lot, nepotu-său, l-au întorsu, şi toate unêltele lui, şi muierile şi norodul.

17. Şi ieşi împăratul Sodómului în timpinarea lui după ce s-au întorsu el de la tăiêrea lui Hodologomor şi împăraţilor ce era cu el la Valea lui Sávi — acesta era Cîmpul Împăraţilor.

18. Şi Melhisedéc, împăratul Salímului, scoase păine şi vin ; şi era preot al Dumnezeului celui nalt.

19. Şi blagoslovi pe Avrám şi zise : „Blagoslovit Avrám lui Dumnezeu celui nalt, care au zidit ceriul şi pămîntul !

20. Şi blagoslovit Dumnezeu cel nalt, carele au dat vrăjmaşii tăi supt mîna ta“ ! Şi-i dêde lui zeciuială den toate.

21. Şi zise împăratul Sodómului cătră Avrám : „Dă-m oamenii, iară caii ţine-ţi-i“.

22. Şi zise Avrám cătră împăratul Sodómului : „Întinde-voiu mîna mea cătră Domnul Dumnezeu cel preaînalt, care au zidit ceriul şi pămîntul,

23. de la şireangu până la legătura încălţămintei de voiu lua de ale tale toate pentru ca să nu zici că «am îmbogăţit eu pe Avrám»,

24. afară den ce au mîncat voinicii şi a părţii oamenilor ce-au mersu împreună cu mine : Eshól, Avnán, Mámvri ; aceştia vor lua parte“.

CAP 15

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

7. Şi, întorcîndu-să, au venit la Izvorul Giudeţului — acesta iaste Cadis ; şi tăiară pre toţi boiarii Amalic şi pre amorrei, pre ceia ce lăcuia la Asanson-Thamar.

8. Şi ieşi împăratul Sodomului, şi împăratul Gomórrului, şi împăratul Adamá şi împăratul Sevoim şi împăratul Valac — acêsta iaste Sígor, şi să tocmiră împotriva lor la războiu, la Valea Sărată,

9. împotriva lui Hodologomor, împăratul Elam, şi Thargal, împăratul limbilor, şi Amarfal împăratul Senaar, şi Arioh, împăratul Elasar, cei patru împăraţi cătră cei cinci.

10. Şi Valea Sărată, fîntîni de smoală. Şi fugi împăratul Sodómului şi împăratul Gomórului şi cădzură acolo, şi ceia ce au rămas au fugit la munte.

11. Şi luară şi muntele şi prădară căl(ă)rimea toată, a Sodómului şi a Gomórului, şi toate unêltele lor şi să duseră.

12. Şi luară şi pre Lot, pre ficiorul fratelui (lui)[4] Avram, şi toată marfa lui şi să duseră pentru căci lăcuia la Sodom.

13. Şi, mergîndu unul dentru cei hălăduiţi, spuse lui Avram celui trecut ; şi el lăcuia cătră stejariul Mamvrí, amoreului, frate lui Eshol şi frate lui Evnan, carii era tovarăşi lui Avram.

14. Şi, audzîndu Avram cum s-au robit Lot, nepotul lui, numără pre ai lui slugi de casă, 318, [15] şi goni după înşii păn-la Dan.

15. Şi cădzu asupra lor noaptea, el şi slugile lui, şi-i lovi pre ei şi-i goni păn-la Hóva, carea iaste în stînga Damascului.

16. Şi să întoarsă toată căl(ă)rimea Sodómului şi pre Lot, nepotul său, au întorsu şi toate unêltele lui, şi muierile şi gloata.

17. Şi ieşi împăratul Sodómului în timpinarea lui după ce s-au întorsu den tăiêrea lui Hodologomor şi împăraţii ce era cu el la Valea lui Sávi — ácesta era Cîmpul Împăraţilor.

18. Şi Melhisedec, împăratul Salímului, scoase păini şi vin ; şi era preut a Dumnedzăului celui înnaltu.

19. Şi blagoslovi pre Avram şi dzise : „Blagoslovit Avram lui Dumnedzău celui preaînnaltu, carele au zidit ceriul şi pămîntul !

20. Şi blagoslovit Dumnedzău cel preaînnaltu, carele au dat nepriêtenii tăi suptu mîna ta !". Şi-i dêde lui dzăciuiala den toate.

21. Şi dzise împăratul Sodómului cătră Avram. „Dă-mi oamenii, iară caii ia-ţi-i ţie".

22. Şi dzise Avram cătră împăratul Sodómului : „Întinde-voi mîna mea cătră Domnul Dumnedzău cel preaînnaltu, carele au zidit ceriul şi pămîntul,

23. de la şireangu[5] păn-la legătura încălţămintei de voi lua de ale tale toate pentru ca să nu dzici cum «eu am îmbogăţit pe Avram»,

24. afară den ce au mîncat voinicii şi părţi oamenilor ce au mersu împreună cu mine : Eshol, Avnan, Mamvrí ; aceştia vor lua parte".

7. Şi, întorcîndu-se, au venit la izvorul Judecăţii — aceasta este Cadeş ; şi i-au biruit pe toţi vitejii lui Amalec şi pe amoreii care locuiau în Haţaţon-Tamar.

8. Atunci au ieşit regele Sodomei, regele Gomorei, regele Admei, regele Ţeboimului şi regele Belei sau Ţoarului, şi s-au luptat în valea Sidim

9. împotriva lui Kedarlaomer, regele Elanului, a lui Tidal, regele popoarelor, a lui Amrafel, regele Senaarului, şi a lui Arioc, regele Elasarului : patru regi împotriva a cinci.

10. Valea Sidim era însă plină de fîntîni de smoală. Fugînd regele Sodomei şi regele Gomorei au căzut în ele, iar cei rămaşi au fugit în munţi.

11. Atunci învingătorii au luat toate averile Sodomei şi Gomorei şi toate bucatele lor şi s-au dus.

12. Şi l-au luat şi pe Lot, fiul fratelui lui Avram, căci el locuia în Sodoma, şi i-au luat şi toată averea şi s-au dus.

13. Şi, venind unul dintre cei scăpaţi, l-a vestit pe Avram evreul, care trăia la stejarul lui Mamvri, amoreul, fratele lui Escol şi fratele lui Aner, ce erau aliaţi cu Avram.

14. Auzind Avram că Lot, ruda sa, a fost luat rob, şi-a adunat oamenii săi de casă — trei sute optsprezece — şi i-a urmărit pe aceia pînă la Dan.

15. Şi năvălind asupra lor noaptea, el şi slujitorii lui, i-a învins şi i-a alungat pînă la Hoba, care este în stînga Damascului.

16. Şi au adus înapoi toată prada luată din Sodoma, iar pe Lot, ruda sa, l-a întors cu toată averea, femeile şi oamenii săi.

17. Şi după înfrîngerea lui Kedarlaomer şi a regilor care erau cu el, i-a ieşit în întîmpinare regele Sodomei în valea Şave — aceasta este Valea Regilor.

18. Melhisedec, regele Salimului, i-a adus pîine şi vin. Acesta era preotul Dumnezeului celui preaînalt.

19. L-a binecuvîntat pe Avram şi i-a spus : „Binecuvîntat să fie Avram de Dumnezeu cel preaînalt, care a zidit cerul şi pămîntul !

20. Şi binecuvîntat să fie Dumnezeu cel preaînalt, care a dat pe vrăjmaşii tăi în mîinile tale !" Şi Avram i-a dat zeciuială din toate.

21. Iar regele Sodomei i-a spus lui Avram : „Dă-mi mie oamenii şi ia pentru tine averile !"

22. Dar Avram a spus regelui Sodomei : „Îmi ridic mîna spre Dumnezeu cel preaînalt, care a zidit cerul şi pămîntul,

23. că nu voi lua nici o aţă, nici măcar o curea de încălţăminte din tot ce este al tău, ca să nu spui : «Eu l-am îmbogăţit pe Avram»,

24. afară numai de hrana tinerilor şi afară numai de ce se cuvine însoţitorilor mei — Escol, Aner şi Mamvri ; aceştia să-şi ia partea lor".

CAP 15/ CAP 15/ CAP. 15/

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 10, col. I

1. Iară după cuvintele acêstea să făcu cuvîntul lui Dumnezeu către Avrám, în vidêniia nopții, zicînd: „Nu te tême, Avráme, eu-ț ajutorescu, plata ta multă va fi foarte“.

2. Și zise Avrám: „Stăpîne Doamne, ce vei da mie? Eu pier fără feciori, iară fêciorul Máhse, al slujnicii mêle, acesta, Damascós Eliezér“.

3. Și zise Avrám: „De vrême ce mie nu mi-ai dat sămînță, iară poslușnicul mieu mă va moșteni“.

4. Și îndată glasul Domnului să făcu către dînsul zicînd: „Nu te va moșteni acesta, ce cela ce va ieși dentru tine, acela te va moșteni“.

5. Și-l scoase pre dînsul afară și-i zise lui: „Caută dară în ceriu și numără stêlele, de vei putea număra pre êle“. Și zise: „Așa va fi semenția ta“.

6. Și crezu Avrám pre Dumnezeu și i să socoti lui întru direptate.

7. Și zise către dînsul: „Eu, Dumnezău, care te-am scos den țara haldeilor ca să-ți dau pămîntul acesta să-l moștenești!“.

8. Și zise: „Stăpînitoare Doamne, dupre ce voiu cunoaște că voiu moșteni pre acesta?“

9. Și zise lui: „Ia mie juncă tretînă, și capră tretînă, și berbêce tretîn, și turturea și porumbu“.

10. Și le luo lui toate acêstea și le împărți pren mijloc; și le puse acêstea cu fața una către alta, iară pasările nu le împărți.

11. Și să pogorîră pasările pre trupurile despicăturilor lor și șezu cu dînsele împreună Avrám.

12. Iară în apusul soarelui, amețală căzu la Avrám și iată frică întunicoasă mare căzu pre dînsul.

13. Și să grăi către Avrám: „Știind, vei ști cum semenția ta înstreinată va fi în pămîntul nu al ei; și-i vor robi, și-i vor chinui pre dînșii și-i vor smeri pre dînșii 400 de ani.

14. Iară limba căriia vor sluji voiu judica-o eu; iară după aceasta vor ieși cu gătire multă.

15. Iară tu vei mêrge la părinții tăi hrănindu-te întru pace și întru bătrînête bune.

16. Iară în a patra seminție să vor întoarce aicea pentru că păcatele amoreilor nu s-au plinit până acum“.

17. Iară de vrême ce fu soarele către apus, pară să făcu; și iată cuptoriu afumîndu-să și făclii de foc carele au trecut pren mijlocul despicăturilor acestora.

18. Întru acêea zi făgădui Dumnezău lui Avrám, zicînd: „Seminției tale voiu da pămîntul acesta, den apa Eghípetului până în apa cea mare a Efrátului:

19. pre chenei, și pre chenezei, și pre chedemonei,

20. și pre hetei, și pre fere[re]zei, și pre rafaini,

21. și pre amorei, și pre hananei, și pre evei, și pre ghenesei și pre ievusei“.

CAP 16

1. Iară Sára, muiêrea lui Avram, nu-i năștea lui; și era la dînsa o slujnică eghiptineană căriia era numele Agár.

2. Și zise Sára către Avram: „Iată mă-nchise Domnul a nu naște; întră înlăuntru către slujnica mea pentru ca să faci feciori den/tru ea“. [3] Și ascultă Avrám glasul Sárei.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

1. Iară după cuvintele acêstea să făcu cuvîntul lui Dumnedzău către Avram, în videniia nopții, dzicîndu: „Nu te tême Avram, eu îți agiutorescu, plata ta multă va fi foarte".

2. Și dzise Avram: „Despuitoriule Doamne, ce-m vei da mie? Iară eu pier fără ficiori, iară ficiorul mieu, Maseh, a slujnicii mêle, acesta-i Damascos Eliezer".

3. Și dzise Avram: „În vrême ce mie nu mi-ai dat sămînță, poslușnicul mieu mă va moșteni".

4. Și îndată glasul Domnului să fêce către însul dzicîndu: „Nu te va urma acesta, ce cela ce va ieși dentru tine, acela te va moștneni".

5. Și-l scoase pre însul afară și-i dzise lui: „Caută dară în ceriu și numără stêlele, să vei putea număra pre êle". Și-i dzise: „Așea va fi sămințiia ta".

6. Și credzu Avram pre Dumnedzău și i să socoti lui întru dreptate.

7. Și dzise către însul: „Eu, Dumnedzău, carele te-am scos den țara haldeilor ca să-ți dau pămîntul acesta să-l moștnenești!".

8. Și dzise: „Despuitoare Doamne, dupre ce voi cunoaște cum voi moștneni pre acesta?".

9. Și-i dzise lui: „Ia-mi giuncă tretînă, și capră tretînă, și berbêce tretin, și turturea, și părîmbu".

10. Și le luă lui toate acêstea și le înpărți pren mijloc; și le puse acêstea cu fața una către alta, iară pasările nu le înpărți.

11. Și să pogorîră pasări pre trupurile despicăturilor lor și ședzu cu însele Avram înpreună.

12. Iară pregiur apusul soarelui, amețeală cădzu lui Avram și iată fricâ întunecoasă mare cădzu pre însul.

13. Și să grăi către Avram: „Știindu vei ști cum seminția ta înstreinată va fi în pămîntu nu al ei; și-i vor robi, și-i vor chinui pre înșii și-i vor smeri pre înși 400 ai.

14. Iară limba cariia vor sluji voi giudeca-o eu; iară după aceastea vor iesi cu marfă multă.

15. Iară tu vei mêrge la părinții tăi hrănindu-te întru pace, întru bătrînête bune.

16. Iară în a patra săminție să vor întoarce aicea pentru că păcatele amorreilor nu s-au plinit păn-acmu".

17. Iară după ce fu soarele către apus, pară să făcu și iată cuptor afumîndu-să și făclii de foc carele au petrecut pentru acêstea înpărțituri [1].

18. Întru acêea dzi făgădui Dumnedzău lui Avram, dzicîndu: „Sămințiii tale voi da pămîntul acesta, den apa Eghiptului păn-în apa cea mare a Efrathului:

19. pre chenei, și pre chenezei, și pre chedmonei.

20. și pre hetei, și pre ferezei, și pre rafain(i),

21. si pre amorrei, și pre hananei, și pre evei, și pre gherghesei și pre ievusei.

CAP 16

1. Iară fămêia lui Avram nu-i năștea lui, Sára; și era la însă o slujnică eghipteanină carii era numele Agar.

2. Și dzise Sára către Avram: „Iată mă închise Domnul a nu naște; întră înlontru către slujnica mea pentru ca să faci ficiori den/tru însă" [3]. Și ascultă Avram glasul Sárei.

1. Iară după cuvintele acêstea fu cuvîntul Domnului către Avram, noaptea, în vis, zicînd: „Nu te tême, Avrame, eu îț ajut, plata ta va fi foarte multă".

2. Iară Avram zise: „Stăpîne Doamne, eu pieiu fără feciori, iar feciorul Maseh al slujnicii mêle acesta-i Damasc Eliezer".

3. Și încă mai zise Avram: „Deaca de vrême ce n-ai dat mie roadă, să fie sluga mea moștean după mine alor mêle".

4. Și îndată fu către dînsul cuvîntul Domnului, zicînd: „Nu va fi acesta moștean în urma ta, ce cela ce va ieși den tine, acela va fi ție moștean".

5. Și-l scoase afară și-i zise: „Caută la cer și numără stêlele, de le vei putea număra". Și zise: „Așa va fi sămînța ta".

6. Crezu Avram lui Dumnezeu și se socoti lui întru direptate.

7. Și zise către dînsul: „Eu sînt Dumnezeu care te-am scos den țara haldeiască ca să-ț dau pămîntul acesta și să-l moștenezi!".

8. Iar el zise: „Stăpîne Doamne, pre ce voiu cunoaște că voiu moșteni și voiu dobîndi eu aceasta?".

9. Și zise lui Domnul: „Ia-mi un junc gonitor [1], și o capră de 3 ani, și un berbêce de 3 ani, și o turturea și 1 porumb".

10. Și luînd acêstea toate, le împărți [2] pren mijloc și le puse una către alta, iar pasările nu le împărți [2].

11. Și zbura [3] pasările desupra trupurilor celor împărțite și șăzu Avram cu [4] dînsele.

12. Iar apuind s⟨oare⟩[5]le, văzu spaimă pre Avram și o ⟨ame⟩[5]țeală mare și întunecoasă ⟨căz⟩[5]u pre dînsul.

13. Și fu zis lui Avram: „. . . . . [5] ă știi că semințiile tale . . . . . [5] ⟨pă⟩[5]mînt nu al lor . . . . . [5]

14. . . . . [5]

vor ieși cu avuție multă.

15. Iar tu vei mêrge către părinții tăi trăind cu pace întru bătrînête bune.

16. Iar a patra seminție se va întoarce încoace că păcatele ammoreilor nu se-au săvîrșit până acum".

17. Iară cînd fu în apusul soarelui se făcu văpaie și cuptoru afumîndu-se și făclii de foc petrecîndu-se pentre dăspicăturile acêstea.

18. În zioa acêea făgădui Domnul făgăduială lui Avram, zicînd: „Seminției tale voiu da țara aceasta, den apa Eghipetului până în apa cea mare a Efrathului:

19. pre chenea, și pre chenezai, și pre chedmonei.

20. și pre hetei, și pre ferezei, și pre rafain(i).

21. și pre amorrei, și pre hananei, și pre evei, și pre ghenesei și pre evusei.

CAP 16

1. Iară Sára, muiêrea lui Avram, nu-i năștea [1]; și era la dînsa o slujnică eghipteneană pre carea o chiema Agar.

2. Și zise Sára către Avram: „Iată Domnul m-a încuiat să nu nasc; ce întră la slujnica mea și vei naște feciori den/tr-însa". Și ascultă Avram glasul Sárei, muierii sale.

Legămîntul lui Dumnezeu cu Avram.

1. După acestea, a fost cuvîntul Domnului către Avram în vis, spunîndu-i: „Nu te teme! Eu te ocrotesc, iar răsplata ta va fi foarte mare!"

2. Iar Avram i-a spus: „Stăpîne Doamne, ce îmi vei da? Eu mor fără copii și fiul slujnicii mele, Eliezer din Damasc, mă va moșteni!"

3. Și i-a mai spus Avram: „De vreme ce nu mi-ai dat urmași mă va moșteni sluga mea!".

4. Și îndată a fost cuvîntul Domnului către el, spunîndu-i: „Nu te va moșteni acela, ci cel ce va ieși din tine, acesta te va moșteni!"

5. Apoi l-a scos afară și i-a spus: „Ridică-ți privirile la cer și numără stelele, de le vei putea număra!" Și a mai spus: „Atît de mare va fi seminția ta".

6. Și s-a încrezut Avram în Domnul și i s-a socotit aceasta întru dreptate.

7. Și i-a mai spus: „Eu sînt Dumnezeul care te-a scos din Urul Caldeii ca să-ți dau pămîntul acesta să-l moștenești!".

8. Avram a răspuns: „Stăpîne Doamne, prin ce voi cunoaște că-l voi moșteni?"

9. Atunci i-a spus: „Adu-mi o juncă de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un porumbel!"

10. Și i-a adus toate acestea, le-a despicat și le-a pus una în fața alteia. Păsările însă nu le-a despicat.

11. Și năvăleau păsări răpitoare asupra trupurilor despicate, dar Avram le alunga.

12. La asfințitul soarelui a căzut toropeală grea peste Avram și iată spaimă și întunerec mare l-a cuprins.

13. Și Domnul i-a vorbit lui Avram: „Trebuie să știi că urmașii tăi vor fi pribegi într-o țară care nu este a lor. Vor fi robiți, chinuiți și umiliți patru sute de ani.

14. Dar pe neamul acela căruia ei îi vor fi robi, eu îl voi judeca, iar ei se vor alege cu avere multă.

15. Tu vei trece la părinții tăi în pace și te vor îngropa la bătrînești fericite.

16. Ei se vor întoarce aici în al patrulea veac de oameni, căci nelegiuirile amoreilor nu s-au împlinit încă".

17. După ce a asfințit soarele, s-a făcut o flacără și iată un cuptor fumegînd și pară de foc, ce a trecut prin bucățile despicate.

18. În aceea zi a încheiat Domnul legămînt cu Avram, spunîndu-i: „Voi da seminției tale acest pămînt de la apa Egiptului pînă la apa cea mare a Eufratului.

19. Le voi da pe chenei, pe chenezei, pe chedmonei,

20. pe hetei, pe ferezei, pe refaimi,

21. pe amorei, pe canaanei, pe hevei, pe gherghesei și pe iebusei".

CAP. 16

Agar și Ismael

1. Dar Sarai, soția lui Avram, nu năștea. Ea avea o slujnică egipteancă, al cărei nume era Agar.

2. Atunci Sarai i-a spus lui Avram: „Iată Dumnezeu m-a închis ca să nu nasc; mergi la slujnica mea, așa poate vei dobîndi de/la ea copii!" Și Avram a ascultat cuvîntul soției lui,

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 10, col. II

3. Şi, luîndu fămêia lui Avrám pre Agár, eghiptineana, slujnica ei, după 10 ani ce-au lăcuit Avrám în pămîntul lui Hanaán, şi o dêde lui Avrám, bărbatului ei, lui fămêie.

4. Şi întră înlăuntru cătră Agár şi zemisli ; şi văzu că au luat în zgău, şi să necinsti stăpîna înaintea ei.

5. Şi zise Sára cătră Avrám : „Strîmbătate am de cătră tine ; eu am dat roaba mea în sînul tău şi, văzînd că are în pîntece, m-am necinstit înaintea ei. Judece Dumnezău întru mine şi între tine“.

6. Şi zise Avrám cătră Sára : „Iată, slujnica ta în mînile tale ; fă cu dînsa cumu-ţ va plăcea ţie“. Şi o supără pre dînsa Sára şi fugi de la faţa ei.

7. Şi o află pre dînsa îngerul Domnului Dumnezău la izvorul apei, în pustie, pre pămînt pre calea lui Sur.

8. Şi zise ei îngerul Domnului : „Agár, slujnica Sárei, de unde vii şi unde mergi ?“ Şi zise : „De faţa Sárei, stăpînii mêle, eu fug“.

9. Şi zise ei îngerul Domnului : „Întoarce-te cătră stăpîna ta şi te smerêşte supt mînile ei“.

10. Şi zise ei îngerul Domnului : „Înmulţind înmulţi-voiu sămînţa ta şi nu să va număra de mulţime“.

11. Şi zise ei îngerul Domnului : „Iată, tu în pîntece ai şi vei naşte fiiu şi vei pune numele lui Ismail pentru că au ascultat Domnul smereniei tale.

12. Acesta va fi mojic om, mînile lui pre toţi şi mînele tuturor pre dînsul şi înaintea fêţii tuturor fraţilor lui va lăcui“.

13. Şi chemă Agár numele Domnului celui ce grăia cătră dînsa : „Tu, Dumnezău, ce m-ai socotit. Pentru că am zis : pentru că înainte te-am văzut ivindu-te mie“.

14. Pentru aceasta au numit fîntîna acêea „Fîntînă naintea căriia am văzut“ ; iată, întru mijlocul lui Cadís şi întru mijlocul Varáh.

15. Şi născu Agár lui Avrám fecior şi-i puse Avrám numele feciorului său, ce i-au născut lui Agár, Ismaíl.

16. Şi Avrám era de 86 de ani cînd născu Agár pre Ismail lui Avrám.

CAP 17

1. Şi fu Avrám de 90 şi 9 de ani şi să ivi Domnul lui Avrám şi zise lui : „Eu sînt Dumnezăul tău, să fii bine plătit înaintea mea şi te fă curat !

2. Şi voiu pune făgăduinţa mea între mijlocul mieu şi între mijlocul tău şi te voiu înmulţi foarte“.

3. Şi căzu Avrám pre faţa lui şi-i grăi lui Dumnezău, zicînd :

4. „Şi eu, iată făgăduinţa mea cu tine : şi vei fi în mulţime de limbi tată.

5. Şi nu se va mai chema numele tău de acum Avrám, ce va fi numele tău Avraám, pentru că te-am pus pre tine părinte a limbi multe.

6. Şi te voiu crêşte foarte foarte şi te voiu pune întru limbi ; şi împăraţi dentru tine vor ieşi.

7. Şi voiu întări făgăduinţa mea întru/mijlocul tău

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

3. Şi luîndu fămêia lui Avram pre Agar, eghipteanina, slujnica ei, după dzece ai ce au lăcuit Avram în pămîntul lui Hanaan, şi o dêde lui Avram, bărbatului ei, lui fămêie.

4. Şi întră înlontru cătră Agar şi zemisli; şi vădzu că au luat în zgău, şi să necinsti stăpîna înnaintea ei.

5. Şi dzise Sára cătră Avram: „Strîmbătate am de cătră tine; eu am dat roaba mea în sînul tău şi, vădzîndu cum au zemislit în pîntece, m-am necinstit înnaintea ei. Giudece Dumnedzău între mine şi între tine".

6. Şi dzise Avram cătră Sára: „Iată, slujnica ta în mîinile tale; fă cu însă cum îţi va plăcea ţie". Şi o supără pre însă Sara şi fugi den faţa ei.

7. Şi o află pre însă îngerul Domnului Dumnedzău la izvorul apei, în pustiiu, pre pămîntu pre calea Sur.

8. Şi dzise ei îngerul Domnului: „Agar, slujnica Sárei, de unde vii şi unde mergi"? [9]. Şi dzise: „De faţa Sárei, stăpînei mêle, eu fug".

9. Şi dzise ei îngerul Domnului: „Întoarce-te cătră stăpînă-ta şi te smerêşte suptu mâinele ei".

10. Şi dzise ei îngerul Domnului: „Înmulţindu înmulţi-voi sămînţiia ta şi nu să va număra de mulţime".

11. Şi dzise ei îngerul Domnului: „Iată, tu în pîntece ai şi vei naşte fiiu şi-i vei numi numele lui Ismail pentru că au ascultat Domnul smereniii tale.

12. Acesta va fi mojic om, mînule lui pre toţi şi mînule tuturor pre însul şi înnaintea fêţii tuturor fraţilor lui va lăcui".

13. Şi chemă Agar numele Domnului celuia ce grăia cătră însă: „Tu, Dumnedzău, ce m-ai socotit. Pentru că am dzis: pentru că înnainte l-am vădzut ivindu-să mie".

14. Pentru aceasta au numit fîntîna acêea „Fîntînă înnaintea cariia am vădzut"; iată, întru mijlocul Cadis şi întru mijlocul Varah.

15. Şi născu Agar lui Avram ficior, şi numi Avram numele ficiorului său, ce i-au născut lui Agar, Ismail.

16. Şi Avram era de 86 ani cîndu născu Agar pre Ismail lui Avram.

3. Şi, luînd muiêrea lui Avram pre Agar eghiptenina, slujnica, după 10 ani deaca se sălăşlui Avram în ţara lui Hanaan, şi o dêde lui Avram, bărbatului ei, să-i fie muiêre.

4. Şi întră la dînsa, la Agar, şi îngrecă; şi deaca se pricepu că iaste grea, şi fu în necinste stăpîna sa înaintea ei.

5. Zise Sára cătră Avram: „Năcazu-m iaste de la tine; iată eu am dat slujnica mea în sînul tău, iar ea văzînd că iaste grea eu îi sînt în necinste. Judece Dumnezeu între mine şi între ⟨tine⟩"[2].

6. Iară Avram zise cătră Sára: „Iată slujnica ta în mâinile tale; fă-i cum . . . . . [2]. Şi-i făcu Sára năcaz şi fugi de faţa ei.

7. Şi o află îngerul Domnului Dumnezeu la izvorul apei, în pustie . . . . . [2] calea Sîrului.

8. Şi zise ⟨ei îngeru⟩[2] Domnului: „Agar, ... [2] . . . . . [2] stăpînă-mea, Sárei".

9. Şi-i zise îngeru Domnului: „Întoarce-te la stăpînă-ta şi te smerêşte supt mîna ei".

10. Şi-i zise îngerul Domnului: „Înmulţind voiu înmulţi sămînţa ta şi de mulţime nu se va număra".

11. Şi-i zise îngerul Domnului: „Iată, tu eşti grea şi vei naşte fiiu; şi să-i pui numele Izmail că au căutat Domnul spre smereniia ta.

12. Acesta va fi om mojic[3], mâinele tuturor spre dînsul şi mâinile lui spre toţ şi înaintea fêţelor tuturor fraţilor va lăcui".

13. Şi chiemă Agar numele Domnului: „Tu, Dumnezeu, carele m-ai socotit. Că am zis: iată, am văzut înaintea mea pre cela ce m-au văzut".

14. Drept acêea chiemă fîntîna acêea „Fîntîna carea o am văzut"; iată, în mijlocul Caddisului şi al Arávului.

15. Şi născu Agára fecior lui Avram şi puse Avram numele fiiu-său, care-l născu Agara, Izmail.

16. Şi era Avram de 86 de ani cînd născu Agára lui Avram pre Izmail.

3. Şi, luînd Sarai, soţia lui Avram, pe Agar egipteanca — după zece ani de la venirea lui Avram în Canaan — i-a dat-o de femeie lui Avram, bărbatului ei.

4. Şi el a mers la Agar şi ea a zămislit. Şi aceasta, văzînd că este însărcinată, şi-a disprețuit stăpîna.

5. Şi i-a spus Sarai lui Avram: „Nedreptăţită sînt de tine, căci eu ţi-am dat-o pe slujnica mea în braţe, dar ea văzînd că este însărcinată m-a disprețuit. Să judece Dumnezeu între mine şi tine!"

6. Avram i-a spus Saraii: „Iată, slujnica ta este în mîinile tale; fă cu ea ce-ţi place!". Iar Sarai a prigonit-o, încît ea a fugit de acolo.

7. Şi a găsit-o îngerul Domnului la un izvor de apă în pustie, la izvorul de pe drumul spre Şur.

8. Şi i-a spus îngerul Domnului: „Agar, slujnica Saraii, de unde vii şi unde te duci?" Iar ea i-a răspuns: „Fug din faţa stăpînei mele, Sarai".

9. I-a spus atunci îngerul Domnului: „Întoarce-te la stăpîna ta şi smereşte-te sub ascultarea ei!"

10. Şi i-a mai spus îngerul Domnului: „Voi înmulţi foarte semînţia ta încît nu se va putea număra din pricina mulţimii ei".

11. Şi i-a spus încă: „Iată, eşti însărcinată şi vei naşte un fiu. Să-i pui numele Ismael pentru că Domnul a auzit strigătul tău.

12. El va fi un om sălbatic şi se va lupta cu toţi şi toţi se vor lupta cu el şi va înfrunta pe toţi fraţii săi".

13. Şi l-a strigat Agar pe Domnul, pe acela care-i vorbise şi l-a numit: „Tu eşti Dumnezeul atotvăzător — a spus ea — nu am privit eu oare pe acel ce m-a văzut?"

14. De aceea se numeşte fîntîna „Izvorul celui viu care întotdeauna mă vede". Ea se află între Cadeş şi Bered.

15. Şi i-a născut Agar lui Avram un fiu, iar Avram i-a pus fiului său, pe care-l născuse Agar, numele Ismael.

16. Avram era de optzeci şi şase de ani cînd s-a născut Ismael.

CAP 17

1. Şi fu Avram de 99 ani şi să ivi Domnul lui Avram şi-i dzise lui [şi-i dzise]: „Eu sîntu Dumnedzăul tău, să fii bineplăcut înnaintea mea şi te fă curat!

2. Şi voi pune făgăduinţa mea întru mijlocul mieu şi întru mijlocul tău şi te voi înmulţi foarte".

3. Şi căzu Avram pre faţa lui şi-i grăi lui Dumnedzău, dzicîndu:

4. „Şi eu, iată făgăduinţa mea cu tine: şi vei fi tată a mulţime de limbi.

5. Şi nu să va mai chema de acmu numele tău Avram, ce va fi numele tău Avraám, pentru că te-am pus pre tine părinte a limbi multe.

6. Şi te voi crêşte foarte foarte şi te voi pune în limbi; şi împăraţi dentru tine vor ieşi.

7. Şi vom întări[1] făgăduinţa mea întru/mijlocul tău şi întru mijlocul să-

CAP 17

1. Şi fiind Avram de 99 de ani se arătă Domnul lui Avram şi-i zise: „Eu sînt Dumnezeul tău, bine să fii plăcut înaintea mea şi să fii nevinovat!

2. Şi voiu pune făgăduinţa mea între mine şi între tine şi te voiu înmulţi foarte".

3. Şi căzu Avram pre faţa sa [4] şi-i grăi Domnului, zicînd:

4. „Eu, şi făgăduinţa mea cu tine: şi vei fi tată a multe limbi.

5. Şi de acum nu se va mai chiema numele tău Avram, ce va fi numele tău Avraam... [1] te-am pus tată a multe limbi.

6. Şi te voiu crêşte foarte foarte şi te voiu pune . . . . . [1] limbi; şi den tine vor ieşi împăraţi.

7. Şi voiu pune făgăduinţa mea ⟨între⟩[1]/mine şi între tine şi între ⟨se-

CAP 17

Circumciziunea.

1. Cînd era Avram de nouăzeci şi nouă de ani, i s-a arătat Domnul şi i-a spus: „Eu sînt Dumnezeul tău! Umblă pe căile mele şi fii fără prihană!

2. Iar eu voi încheia legămîntul meu între mine şi tine şi vei avea urmaşi fără număr".

3. Atunci a căzut Avram cu faţa la pămînt, iar Dumnezeu i-a vorbit spunîndu-i:

4. „Eu sînt şi iată legămîntul meu cu tine: vei fi părintele multor popoare.

5. De acum n-o să te mai numeşti Avram, ci numele tău va fi Avraam, căci te-am făcut tatăl multor popoare.

6. Şi eu te voi înmulţi foarte, voi ridica din tine popoare şi regi se vor înălţa din tine.

7. Şi voi întări legămîntul meu între mine şi tine şi între semînţia ta după

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 11, col. I

мнлоцѣ твоѵ шн ѳтрѣ мнлоцѣ семнцїн
тале, дѵпѫ тине ѳтроѵ рѫделелорь ѳтроѵ фѫ
гѣдѵнцѫ вѣчнкѫ, ачь фн цїе дмнзѣѵ шн се
мнцїн тале дѵпѫ тине. Шнць бом дацїе
шн семнцїн тале пѫмжнтѵлѣ каре немернне
цн, тоть пѫмжнтѵлѣ лѵн ханаань ѳтроѵ цн
нѣре вѣчнкѫ шн бом фн лорь дмнзѣѵ. Шн
знсе дмнзѣѵ кѫтрѫ авралмь нрь тѵ фѫгѫ
дѵнцамѣ сѫсопѫзѣцн шн семнцїей тале ѳ
троѵ рѫделе лорь дѵпѫ тине. Шн ачаста
ѫсте фѫгѫдѵнца каре вей пѫзн ѳтроѵ мнѫ
лоцѣ мїеѵ шн ѳтрѣ бой, шн ѳтрѣ мнлоцѣ
семнцїей тале дѵпѫ тине, ѳтроѵ нѣмѵрнле
лорь, сѣѫ сѫрезѵцнскѫ вслсо тоть чее парте
сѫрѫтѫцнскѫ. Шн вѫвець сѫрезѵн троѵ
пѵль лкопернрей маѵцнїн воастре, шн ва фн ѳ
троѵ семнцѣ де фѫгѫдѵнцѫ, ѳтроѵ мнлоцѣ
мїеѵ шн вслсо. Шн копнлѵль де, н, знле
сѣва сѫрезѵн вслсо тоть пѵрть сѫрѫтѫ
скѫ, ѳтроѵ семнцїнле воастре чель нѫскѵт ѳ
лсса та, шн чель кѵмпѫрать прѣ арѵнѫть,
шн дене тоть фнль стрѣнь карele нѫ ѫсте
дн нтроѵ семнцїа та, кѵ сѫрезанїе сѣва сѫ
резѵн чель нѫскѵть ѵль лсей тале, шн чел
прѣ арѵнѫть кѵмпѫрать. Шн вафн фѫ
гѫдѵнца мѣ преете тѵпѵль востроѵ, ѳтроѵ
фѫгѫдѵнцѫ вѣчнкѫ. Шн че вафн пѵр
те сѫрѫтѫцнскѫ нѣ сѫрезѵнть, карele нѫ ва сѫ
резѵн тѵпѵль лкоперней маѵцнїн лѵн ѳна
сѫпта зн, сѣва пїарде сѵфлетѵ ачела дѣтроѵ
рѵдѣнїѫ, лѵн, пентроѵ кѫ ѵл стрнкат фѫгѫ
дѵнцамѣ. Шн знсе дмнзѣѵ лѵн авралм
сарѣ фѣмѣа та, нѵмеа кема нѵмеле ей, сарѵ,
ѣ сарра ѳ нвафн нѵмеле ей. Шн сѫбом
благословн прѣ джнса шнць бом да цїе днн троѵ
джнса фїѫ, шнль бом благослови прѣ джнсѵль
шн вафн ѳлмѫн шн ѳтпѫраци лнмѫнлор дѣтроѵ
джнсѵль ворь фн. Шн кѫзѫ авралмь прѣ фа
ца лѵн шн рзсе шн знсе ѳтроѵ кѵѵетѵль лѵн зн
кѫндь де сѣва нѫше фїѫ челѵн дѣ, р, де ѧнн;
шн сарра де, ч, де ѧнн фїнндь ва нѫше. Шн
знсе авралмь кѫтрѫ дмнзѣѵ нсмаль ачѣста
трѣѫскѫ ѳнаѵнѫть та. Шн знсе дмнзѣѵ
кѫтрѫ авралмь, ѫша, ѳтть сарра фѣмѣа та
ва нѫше цїе фечоре, шн вей нѵмн нѵмеле лѵн
ѣсаль, шн бом ѳтпѫрн фвгѫдѵнца мѣ кѫтрѫ
джнсѵль, ѳтроѵ фѣгѫдѵнцѫ вѣчнкѫ, каре
фнѵ лѵн дмнзѣѵ шн семнцїей лѵн дѵпѫ джсѵ.
Ѳр тѫрѵ пентроѵ нсмаль ѳть кѫтѣмь ѫскѵлтать
шн ѳть кѣлѣмь благословнть прѣ джнсѵль, шн
бом ѳмѫлцн прѣ джнсѵль фоарте, кѣ, лнмѫн
ва нѫше шнль бом да прѣ джнсѵль ѳлмѫнѫ маре.
Ва ѳрѵ фвгѫдѵнцамѣ бом ѳтпѫрнсо кѫтрѫ ісаак,
карele ва нѫше цїе сарра, ѳтроѵ ачаста врѣме,
кѵ ѳтроѵ челалалть анѵ. Шн сѫвършн дмне
зѣѵ грнндь кѫтрѫ джнсѵль, шн сѫзѣн дмне
зѣѵ дела авралмь. Шн лѵсѫ авралмь прѣ нсман
фнлѣѵ, шн прѣ тоци чей нѫскѵци ѳнаса лѵн
шн прѣ тоци чей кѵмпѫраци прѣ арѵнѫть, шн

și între mijlocul semínții tale după tine, întru rudele lor, întru făgăduință vêcinică a-ț fi ție Dumnezău și semínții tale după tine.

8. Și-ț voiu da ție și semínții tale pământul care nemernicești, tot pământul lui Hanaán, întru ținêre vêcinică și voiu fi lor Dumnezău".

9. Și zise Dumnezău cătră Avraám: „Iară tu făgăduința mea să o păzești și seminției tale întru rudele lor după tine.

10. Și aceasta iaste făgăduința carea vei păzi întru mijlocul mieu și între voi și între mijlocul seminției tale după tine, întru neamurile lor: să să obrezuiască voao tot ce e parte bărbătească.

11. Și vă veț obrăzui trupul acoperirei marginii voastre și va fi întru semnu de făgăduință întru mijlocul mieu și voao.

12. Și copilul de 8 zile să va obrezui voao toată partea bărbătească întru seminții voastre: cel născut în casa ta și cel cumpărat pre argint și den tot fiiul strein carele nu iaste dentru seminția ta;

13[12]. cu obrezanie să va obrezui cel născut al casei tale și cel pre argintu cumpărat. [13] Și va fi făgăduința mea preste trupul vostru întru făgăduință vêcinică.

14. Și ce va fi parte bărbătească neobrezuită, carele nu va obrezui trupul acoperirei marginii lui în a opta zi, să va piêrde sufletul acela dentru rudeniia lui pentru că au stricat făgăduința mea".

15. Și zise Dumnezău lui Avraám: „Sára, fămêia ta, nu se va chema numele ei Sára, ce Sárra îi va fi numele ei.

16. Și o voiu blagoslovi pre dînsa, și-ț voiu da ție dintru dînsa fiiu, și-l voiu blagoslovi pre dînsul și va fi în limbi; și împărați limbilor dentru dînsul vor fi".

17. Și căzu Avraám pre fața lui, și rîse și zise întru cugetul lui, zicînd: „De să va naște fiiu celui de 100 de ani și Sárra, de 90 de ani fiind, va naște"?

18. Și zise Avraám cătră Dumnezău: „Ismaíl acesta trăiască înaintea ta!"

19. Și zise Dumnezău cătră Avraám: „Așa. Iată, Sárra, fămêia ta, va naște ție fecior și vei numi numele lui Isaac; și voiu întări făgăduința mea cătră dînsul întru făgăduință vêcinică ca să fiu lui Dumnezău și seminției lui după dînsul.

20. Iară pentru Ismaíl, iată că te-am ascultat și iată că l-am blagoslovit pre dînsul și-l voiu înmulți pre dînsul foarte; 12 limbi va naște și-l voiu da pre dînsul în limbă mare.

21. Iară făgăduința mea voiu întări-o cătră Isaác, carele va naște ție Sárra întru aceasta vrême întru celalalt anu".

22. Și săvîrși Dumnezău grăind cătră dînsul și să sui Dumnezău de la Avraám.

23. Și luo Avraám pre Ismail, fiiu-său, și pre toți cei născuți în casa lui, și pre toți cei cumpărați pre argint și/tot bărbatul dentru oamenii den casa lui

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

minţiei tale după tine, întru rudele lor, întru făgăduinţă vêcinică a-ţi fi ţie Dumnedzău şi săminţiei tale după tine.

8. Şi îţi voi da ţie şi săminţiei tale pământul ce prişleşeşti, tot pământul lui Hanaan, întru ţinêre vêcinică şi voi fi lor Dumnedzău".

9. Şi dzise Dumnedzău către Avraam: „Iară tu făgăduinţa mea să o cruţi şi săminţiei tale după tine întru rudele lor.

10. Şi aceasta iaste făgăduinţa carea vei cruţa întru mijlocul mieu şi între voi şi întru mijlocul săminţiei tale după tine: să să obrăzuiască voă tot ce-i parte bărbătească.

11. Şi veţi obrădzui trupul a acoperirei margenii voastre şi va fi întru sămnu de făgăduinţă întru mijlocul mieu şi voă.

12. Şi copilul de 8 dzile să va obrădzui voă toată partea bărbătească întru săminţiile voastre: cel născut în casele tale şi cel cumpărat pre argintu şi den tot fiiul striin carele nu iaste dentru săminţiia ta;

13[12]. cu obrezanie să vă obrezuiţ: cel născut în casă a casei tale şi cel pre argintu cumpărat. [13] Şi va fi făgăduinţa mea pre trupul vostru întru făgăduinţă vêcinică.

14 Şi ce va fi parte bărbătească neobrăzuit, carele nu va obrădzui trupul acoperemîntului margenii lui înn-a opta dzi, să va surpa sufletul acela dentru rudeniia lui, pentru că au stricat făgăduinţa mea".

15. Şi dzise Dumnedzău lui Avraam: „Sára, fămêia ta, nu să va mai chema numele ei Sára, ce Sárra ii va fi numele ei.

16. Şi o voi blagoslovi pre însă, şi-ţi voi da ţie dentru însă fiiu, şi-l voi blagoslovi pre însul şi va fi în limbi; şi împăraţi a limbi dentru însul vor fi".

17. Şi cădzu Avraam pre faţa lui, şi rîse şi dzise întru cugetul lui, dzicînd: „Să s⟨ă⟩ va naşte fiiu celui de 100 ani şi Sarra, de 90 ani fiindu, va naşte?"

18. Şi dzise Avraam către Dumnedzău: „Ismail acesta trăiască înnaintea ta!"

19. Şi dzise Dumnedzău către Avraam: „Aşa. Iată, Sarra, fămêia ta, va naşte ţie ficior şi vei numi numele lui Isaác; şi voi întări făgăduinţa mea către însul întru făgăduinţă vêcinică ca să-i fiu lui Dumnedzău şi săminţiei lui după însul.

20. Iară pentru Ismail, iată eu te-am ascultat şi iată că l-am blagoslovit pre însul şi-l voi înmulţi pre însul foarte; 12 limbi va naşte şi-l voi da pre însul în limbă mare.

21. Iară făgăduinţa mea voi întări-o către Isaac, carele îţi va naşte Sár⟨r⟩a întru aceasta vrême întru cela an".

22. Şi săvîrşi Dumnedzău grăindu către însul şi să sui Dumnedzău de la Avraam.

23. Şi luă Avraam pre Ismail, fiiul său, şi pre toţi cei născuţi în casa lui, şi pre toţi cei cumpăraţi pre argintu şi/tot bărbatul dentru oameni den casa

min⟩ţiia ta după tine, în neamul lor, întru făgăduinţă vêcinică şi voiu . . . . . [1] ş⟨i⟩ [1] semenţiei . . . . . [1]

8. . . . . [1]

⟨pă⟩mîntul lui Hanaan, întru ţinêre vêcinică şi voiu fi lor Dumnezeu".

9. Şi zise Domnul către Avraam: „Iar tu să păzeşti porunca mea şi săminţiia ta după tine întru rudele lor.

10. Iară făgăduinţa mea carea să o păzeşti între mine şi între tine iaste aceasta şi între semînţiia ta după tine în neamurile lor: să se obrezuiască toată partea bărbătească.

11. Să obrezuiţ trupul vostru cel de margine şi va fi în semnul făgăduinţei între mine şi între voi.

12. Şi copiii voştri, a opta zi să-i obrezuiţ, tot care va fi partea bărbătească întru semînţiia voastră: cel născut în casele voastre şi cel cumpărat;

13[12]. şi tot ce nu va fi den semînţiia voastră să obrezuiţ cu tăiêre împrejur. [13] Şi va fi făgăduinţa mea pre trupurile voastre în făgăduinţă vêcinică.

14. Iar partea bărbătească carea nu va obrezui trupul său cel de margine a opta zi, den neamul acesta se va pierde sufletul acela, că făgăduinţa mea au stricat".

15. Şi zise Dumnezeu lui Avraam: „Sára, muiêrea ta de acum, nu se va mai chiema Sára, ce numele ei va fi Sarra.

16. Şi o voiu blagoslovi, şi voiu da ţie fecior dentr-însa, şi-l voiu blagoslovi şi va fi întru limbi; şi împăraţii limbilor dentr-însul vor ieşi".

17. Iară Avraam căzu pre faţa sa şi rîse şi, cugetînd în gîndul său, zise: „De se va naşte omului de 100 de ani fecior şi Sarra, fiind de 90 de ani, să nască?"

18. Şi zise Avraam lui Dumnezeu: „Acesta, Izmail, să trăiască înaintea ta!"

19. Şi zise Dumnezeu către Avraam: „Iată şi Sarra, muiêrea ta, va naşte ţie fiiu şi să-i pui numele Isaac; şi voiu p⟨une⟩ [1] făgăduinţa mea către dînsul în făgă⟨duinţă⟩ [1] vêcinică să fiu lui Dumnezeu şi ⟨semin⟩ ţiei lui după dînsul.

20. Iar p⟨e⟩ n⟨tru Izma⟩ il, iată că te-am ⟨a⟩ s⟨cultat⟩ [1] . . . . . [1]

21. . . . . [1], carele-ţ va naşte ţie Sarra, făgăduinţa mea în vrêmea de acum al doilea an".

22. Şi sfîrşi Dumnezeu grăind către Avraam şi se sui Dumnezeu de la Avraam.

23. Şi luă Avraam pre fiiu-său Izmail, şi pre toţ cei născuţ în casa lui, şi pre toţ cei cumpărat şi / toată

tine, din neam în neam, într-un legămînt veşnic, să fiu Dumnezeul tău şi al seminţiei tale după tine.

8. Şi-ţi voi da ţie şi seminţiei tale după tine pământul în care rătăceşti, întreaga ţară a Canaanului, spre stăpînire veşnică şi vă voi fi Dumnezeu".

9. Şi i-a mai spus Dumnezeu lui Avraam: „Să păzeşti legămîntul meu, tu şi seminţia ta după tine, din neam în neam.

10. Şi acesta este legămîntul meu, pe care să-l păzeşti, între mine şi voi şi între seminţia ta după tine, din neam în neam: tot ce este parte bărbătească între voi să fie tăiat împrejur.

11. Şi să vă tăiaţi împrejur pielea prepuţului vostru şi acesta să fie semnul legămîntului dintre mine şi voi.

12. Şi în a opta zi tot pruncul de parte bărbătească dintre voi să fie tăiat împrejur, din neam în neam, atît cel născut în casa ta, cît şi cel cumpărat cu bani de la vreun străin, care nu este din seminţia ta.

13. Să fie tăiat împrejur cel născut în casa ta, ca şi cel cumpărat cu bani. Astfel va fi legămîntul meu în trupul vostru într-un legămînt veşnic.

14. Iar cel de parte bărbătească netăiat împrejur, cel care în a opta zi nu va fi tăiat împrejur, acel suflet se va stîrpi din neamul său, căci a călcat legămîntul meu!"

15. Şi i-a mai spus Dumnezeu lui Avraam: „Sarai, femeia ta, nu se va mai numi pe numele ei Sarai, ci Sara îi va numele.

16. O voi binecuvînta şi îţi voi dărui un fiu din ea, o voi binecuvînta şi ea va fi mama multor popoare şi regi se vor înălţa din ea:

17. Atunci a căzut Avraam cu faţa la pământ şi a rîs zicîndu-şi în sinea sa: „I se va mai naşte oare un fiu celui de o sută de ani, iar Sara, cea de nouăzeci de ani, o să mai nască?"

18. Şi i-a spus Avraam lui Dumnezeu: „Să trăiască măcar Ismael înaintea ta!"

19. I-a spus Dumnezeu lui Avraam: „Adevărat, iată Sara, soţia ta, îţi va naşte un fiu şi-l vei numi cu numele său Isaac, iar eu voi încheia legămîntul meu faţă de el într-un legămînt veşnic şi faţă de seminţia lui după el.

20. Cu privire la Ismael, iată te-am ascultat. Iată că l-am binecuvîntat, îl voi creşte şi îl voi înmulţi foarte; douăsprezece neamuri se vor ridica din el şi-l voi face un popor mare.

21. Legămîntul meu însă va fi faţă de Isaac, pe care ţi-l va naşte Sara la anul, pe vremea aceasta".

22. Şi a încetat Dumnezeu de a-i mai vorbi lui Avraam şi s-a înălţat el de la Avraam.

23. Şi l-a luat Avraam pe Ismael, fiul său, şi pe toţi cei născuţi în casa sa, ca şi pe toţi cei cumpăraţi cu bani,/pe toţi oamenii de parte bărbă-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 11, col. II

Avraám şi le tăie marginile acoperemîntului trupului întru vrêmea aceiia zile, după cum au grăit lui Dumnezău.

24. Şi Avraám era de 90 şi 9 de ani cîndu-ş obrezuia marginile trupului acoperemîntului lui.

25. Iară Ismail, fiiul lui, era de 13 ani cîndu-ş tăia acoperemîntul marginii trupului lui.

26. Iară întru vrêmea aceiia zile s-au obrezuit Avraám şi Ismail, fiiul lui,

27. şi toţi bărbaţii casei lui : şi cei născuţi în casă şi cei cumpăraţi pre argint dentru alte feliuri de limbi; şi-i obrezui pre ei.

CAP 18.

1. Şi să ivi lui, Dumnezău, către stejariul de la Mámvri, şăzînd el la uşa cortului lui înseamiázăzi.

2. Şi, căutînd cu ochii lui, văzu şi iată, trei bărbaţi sta deasupra lui ; şi văzînd pre ei, alergă întru întîmpinarea lor de la uşa cortului lui şi să închină pre pămînt.

3. Şi zise : „Doamne, de am aflat doară har înaintea ta, nu trêce pre robul tău !

4. Să să aducă dară apă şi să spêle picioarele voastre şi vă răcoriţ supt copaciu.

5. Şi voiu lua pîine şi veţ mînca, şi după aceasta veţ trêce la calea voastră, pentru care lucru v-aţ abătut la sluga voastră“. Şi zisără : „Aşa fă după cum ai zis“.

6. Şi sirgui Avraám la cortu la Sárra şi zise ei : „Grăbêşte şi frămîntă trei măsuri de făină curată şi fă azime !“

7. Şi la vaci au alergat Avraám şi au luat viţel moale şi bun şi-l dêde slugii şi-l pripiia să-l facă.

8. Şi luo unt şi lapte şi viţelul care l-au făcut şi le puse înaintea lor şi mîncară ; şi el sta lîngă dînşii, supt copaciu.

9. Şi zisără către dînsul : „Unde iaste Sárra, fămêia ta“ ? Şi el, răspunzînd, zise : „Iată-o la cortu“.

10. Şi zise : „Iată, întorcîndu-mă, voiu veni către tine la vrêmea aceasta în ceasuri ; şi va zămisli fecior Sárra, fămêia ta“. Şi Sárra auzi către uşa cortului, fiind după dînsul.

11. Şi Avraám şi Sárra, prea bătrîni, îndelungaţi de zile ; şi părăsiră la Sárra a se face cêle ce au pre sine fămeile.

12. Şi rîse întru sine Sárra, zicînd : „Încă nu mi s-au făcut mie pănă acum, şi stăpînul mieu prea bătrîn“.

13. Şi zise Domnul către Avraám : „Ce că au rîsu Sárra întru sine zicînd : «Oare adevărat voiu naşte ? Şi eu am îmbătrînit».

14. Au doară nu să poate lîngă Dumnezău cuvîntul ? La vrêmea aceasta mă voiu întoarce la tine în ceasuri şi va fi la Sárra fecior“.

15. Şi să lepădă Sárra, zicînd : „N-am rîs“, pentru că s-au temut. Şi zise : „Ba ce, ai rîs !“

16. Şi, sculîndu-se de acoló, bărbaţii căutară asupra Sodómului şi/Gomórului, şi Avraám mergea îm-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

lui Avraam şi le tăie marginile acoperemîntului trupului întru vrêmea aceiia dzile, după cum i-au grăit lui Dumnedzău.

24. Şi Avraam era de 99 ai cîndu îşi obrădzuia trupul acoperemîntului margenei.

25. Iară Ismail, fiiul lui, era de 13 ani cîndu îş tăia trupul margenei acoperemîntului lui.

26. Întru vrêmea aceiia dzile s-au obrădzuit Avraam şi Ismail, fiiul lui,

27. şi toţi bărbaţii casei lui: şi cei născuţi în casă[2] şi cei cumpăraţi pre argintu dentru alte fêliuri de limbi; şi-i obrădzui pre ei.

partea bărbătească a casei sale şi le obrezui trupul lor cel de margine în vrêmea acei zi, cumu-i zisêse Dumnezeu.

24. Şi era Avraam de 99 de ani cîndu-ş obrezui trupul său cel de margine; în vrêmea acei zile se obrezui Avraam.

25. Şi fiiu-său, Izmail, era de 13 ani cîndu-ş obrezui trupul său cel de margine.

26. În vrêmea aceeaş zile se-au obrezuit Avraam şi fiiu-său, Izmail,

27. şi toţ bărbaţii casei lui: şi cei născuţ în casă şi cei cumpăraţ dentr-alte fêliuri de limbi: şi-i obrezui.

tească din casa lui Avraam, şi i-a tăiat împrejur, chiar în aceea zi, după cum îi poruncise Dumnezeu.

24. Avraam era de nouăzeci şi nouă de ani cînd s-a tăiat împrejur.

25. Iar Ismael, fiul său, era de treisprezece ani cînd a fost tăiat împrejur.

26. În aceeaşi zi au fost tăiaţi împrejur Avraam şi Ismael, fiul său.

27. Şi împreună cu ei au fost tăiaţi împrejur toţi bărbaţii casei sale, toţi cei născuţi în casa sa sau cumpăraţi cu bani de la neamuri străine.

CAP 18

1. Şi să ivi lui, Dumnedzău, către stejariul de la Mamvrí, şedzîndu el la uşea cortului lui înnamiazădzi.

2. Şi, căutîndu cu ochii lui, vădzu şi iată, trei bărbaţi sta deasupra lui; vădzîndu-i, alergă în timpinarea lor de la uşea cortului lui şi să închină pre pământu.

3. Şi dzise: „Doamne, să am aflat har înnaintea ta, nu trêce robul tău[1]!

4. Să ia[să],[2] dară apă şi să spêle picioarele voastre şi vă răcoriţi suptu copaci.

5. Şi voi lua pâine şi veţi mînca, şi după aceasta veţi trêce la calea voastră, pentru care lucru v-aţi abătut la sluga voastră". Şi dzisără: „Aşea fă după cum ai dzis".

6. Şi sîrgui Avraam la cortu la[3] Sarrá şi-i dzise ei: „Păzêşte şi frămîntă 3 măsuri de fănină curată şi fă azime!"

7. Şi la vaci au alergat Avraam şi au luat viţăl moale şi bun şi-l dêde slugii şi sîrgui să-l facă.

8. Şi luă untu şi lapte şi viţelul carele au făcut şi le puse înnaintea lor şi mîncară; şi el sta lîngă înşii, suptu copaci.

9. Şi dzisără către însu: „Unde iaste Sárra, fămêia ta"? Şi el, răspundzîndu, zise: „Iată-o-i la cortù".

10. Şi dzise: „Iată, întorcîndu-mă, voi veni către tine la vrêmea aceasta în ceasuri; şi va zemisli ficioru Sarrá, fămêia ta". Şi Sarrá audzi către uşea cortului, fiindu după însul.

11. Şi Avraam şi Sárra, prea bătrîni, îndălungaţi de dzile; şi părăsiră la Sarra a să face cêlea ce au pre sine fămeile.

12. Şi rîse întru însă Sárra, dzîcîndu: „Încă nu mi s-au făcut mie pânacum, şi stăpînul mieu, bătrîn".

13. Şi dzise Domnul către Avraam: „Ce că au rîs Sarra întru sine dzicîndu: «Oare adevărat voi naşte? Şi eu am îmbătrînit».

14. Au doară nu să poate lîngă Dumnedzău cuvîntul? La vrêmea aceasta şi mă voi întoarce în ceasuri la tine şi va fi la Sarra ficior".

15. Şi să tăgădui Sárra, dzicîndu: „N-am rîs", pentru că s-au temut. Şi dzisă: „Ba ce, ai rîs!"

16. Şi, sculîndu-să de acoló, bărbaţii căutară asupra Sodómului şi/Gomó-

CAP 18

1. Şi se arătă lui, Dumnezeu, la stăjariul Mamvriei, şăzînd el amiiazăzi înaintea uşăi cortului.

2. Şi, căutînd cu ochii săi, văzu şi iată trei bărbaţ sta împotriva lui; şi deaca-i văzu, alergă dennaintea cortului său întru înt mpinarea lor şi se închină pănă la pământ.

3. Şi zise: „Doamne, deaca am aflat milă înaintea ta, nu trêce robul tău!

4. Să se aducă apă şi să se spêle picioarele voastre şi vă răcoriţ supt copaci.

5. Şi voiu pune pâine să mîncaţ şi după aceasta veţ trêce la calea voastră, pentru căci v-aţ abătut pre aici, pre la sluga voastră". Şi ziseră: „Aşa fă cum ziseş".

6. Şi grăbind Avraam în cort la Sarra îi zise: „Grăbêşte de ia trei măsuri[1] de făină curată şi fă azimă!"

7. Şi alergă Avraam şi la vaci şi luoă un viţel tînăr şi bun şi-l dêde slugii şi-l grăbi să-l gătească.

8. Şi luoă unt şi lapte şi viţelul care-l gătise şi puse înaintea lor şi-i mîncară; iar el sta înaintea lor, supt copaci.

9. Şi ziseră către dînsul: „Unde iaste Sarra, muiêrea ta"? Iar el, răspunzînd, zise: „Iată . . .[2] în cort".

10. Şi zise: „Iată, întorcîndu-mă, voiu veni la tine dentr-această vrême în ceas şi Sarra, muiêrea ta, va naşte fiiu". Iar Sarra, fiind la uşa cortului, după dînsul, auzi.

11. Şi era Avraam şi Sarra amîndoi bătrîni, trăind zile multe; şi trecuse de-a mai fi Sarrei neputinţa firei muiereşti.

12. Şi, rîzînd, Sarra zise întru sine: „Încă pănă acum mie nu mi se-au făcut şi domnu mieu iaste prea bătrîn".

13. Iar Domnul zise către Avraam: „Pentru ce rîse Sarra, muiêrea ta, şi zise întru sine: «Poate fi cu adevărat să nasc eu? Şi eu am îmbătrînit».

14. Au doară nu se poate lui Dumnezeu tot cuvîntul? În vrêmea aceasta la ceas mă voiu întoarce şi va fi Sarrei fecior".

15. Şi tăgădui Sarra, zicînd: „N-am rîs", că se temea. Şi zise: „Ba, ai rîs!"[3].

16. Şi, sculîndu-se bărbaţii de acolea, îş întoarseră fêţele către Sodom şi / către Gomor, şi mergea şi Avraam

CAP. 18

1. Dumnezeu i s-a arătat iarăşi lui Avraam la stejarul Mamvri, pe cînd acesta şedea în faţa cortului său, într-o zi la amiază.

2. Ridicîndu-şi ochii a privit: şi iată trei bărbaţi stăteau înaintea lui; cum i-a văzut a alergat din pragul cortului său în întîmpinarea lor şi s-a închinat pînă la pământ.

3. Şi a spus: „Doamne, de am aflat har înaintea ta, nu-l ocoli pe robul tău!

4. O să vi se aducă apă să vă spălaţi picioarele şi vă veţi odihni sub acest copac.

5. Şi voi aduce pîine şi veţi mînca şi apoi vă veţi duce în drumul vostru, căci de aceea v-aţi abătut la sluga voastră!" Şi ei au spus: „Fă aşa precum ai spus."

6. Şi a alergat Avraam în cort la Sara şi i-a spus: „Grăbeşte-te şi frămîntă trei măsuri de făină curată şi fă azime!"

7. Apoi Avraam, el însuşi, a dat fuga la vite şi a luat un viţel tînăr şi bun, l-a dat unei slugi, pe care a zorit-o să-l gătească.

8. A luat unt, lapte şi viţelul pe care-l pregătise, le-a pus înaintea lor şi ei au mîncat, iar el stătea lîngă ei, sub copac.

9. Atunci ei i-au spus: „Unde este Sara, femeia ta?". El, răspunzîndu-le, le-a zis: „Iată în cort".

10. Şi unul i-a spus: „Iată, la anul pe vremea asta mă voi întoarce să vin la tine şi Sara, femeia ta, va avea un fiu". Iar Sara din cort, de la spatele lui, asculta.

11. Avraam şi Sara erau însă prea bătrîni, înaintaţi în vîrstă, şi Sara ştia că nu mai poate naşte.

12. A rîs Sara în sine spunîndu-şi: „Pînă acum n-am avut parte, iar soţul meu este prea bătrîn".

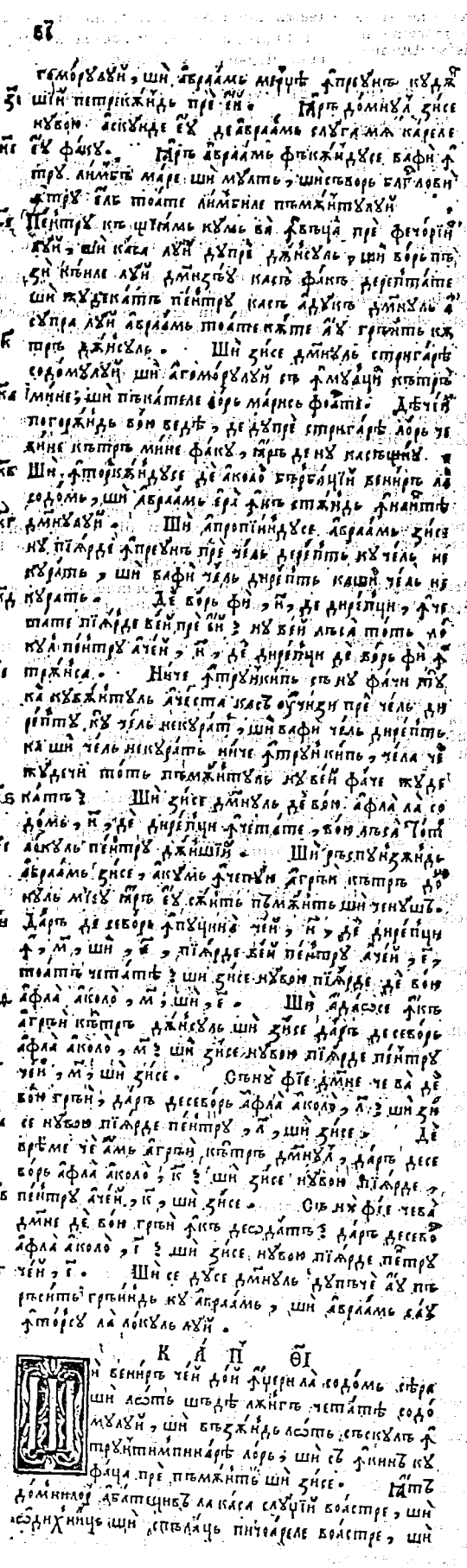
13. Şi i-a spus Domnul lui Avraam: „De ce a rîs în sine Sara spunîndu-şi: «Oare cu adevărat voi naşte eu, bătrînă cum sînt?»

14. Este oare ceva cu neputinţă la Dumnezeu? La anul pe vremea aceasta mă voi întoarce la tine şi Sara va avea un fiu".

15. Iar Sara a tăgăduit, spunînd: „N-am rîs!", căci s-a temut. Acela însă i-a spus: „Ba, ai rîs!"

16. Apoi, ridicîndu-se de acolo, bărbaţii aceia au privit către Sodoma şi/

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 12, col. I

preună cu dînşii petrecînd pre ei.

17. Iară Domnul zise : „Nu voiu ascunde eu de Avraám, sluga mea, carele eu facu.

18. Iară Avraám făcîndu-se va fi întru limbă mare şi multă şi să vor blagoslovi întru el toate limbile pămîntului.

19. Pentru că ştiiam cum va învăţa pre feciorii lui şi casa lui dupre dînsul şi vor păzi căile lui Dumnezău ca să facă dereptate şi judecată pentru ca să aducă Domnul asupra lui Avraám toate cîte au grăit către dînsul".

20. Şi zise Domnul : „Strigarea Sodómului şi a Gomórului să înmulţi către mine, şi păcatele lor mari-s foarte.

21. Dêcii, pogorînd, voiu vedea de dupre strigarea lor, ce vine către mine facu, iară de, nu, ca să ştiu".

22. Şi, întorcîndu-se de acoló, bărbaţii veniră la Sodóm, şi Avraám era încă stînd înaintea Domnului.

23. Şi, apropiindu-se, Avraám zise : „Nu pîrde împreună pre cel derept cu cel necurat, şi va fi cel derept ca şi cel necurat.

24. De vor fi 50 de direpţi în cetate, pîrde-vei pre ei ? Nu vei lăsa tot locul pentru acei 50 de vor fi direpţi într-însa ?

25. Nice într-un chip să nu faci tu ca cuvîntul acesta ca să ucizi pre cel direptu cu cel necurat, şi va fi cel derept ca şi cel necurat. Nice într-un chip cela ce judeci tot pămîntul nu vei face judecată !"

26. Şi zise Domnul : „De voiu afla la Sodóm 50 de direpţi în cetate, voiu lăsa tot locul pentru dînşii".

27. Şi, răspunzînd, Avraám zise : „Acum începuiu a grăi către Domnul mieu, iară eu sînt pămînt şi cenuşă.

28. Dară de se vor împuţina cei 50 de direpţi în 40 şi 5, pîrde-vei pentru acei 5 toată cetatea" ? Şi zise : „Nu voiu pîrde de voiu afla acoló 40 şi 5".

29. Şi adaose încă a grăi către dînsul şi zise : „Dară de se vor afla acoló 40 ?" Şi zise : „Nu voiu pîrde pentru cei 40".

30[29]. Şi zise : [30] „Să nu fie, Doamne, ceva de voiu grăi : dară de se vor afla acoló 30" ? Şi zise : „Nu voiu pîrde pentru 30".

31[30]. Şi zise : [31] „De vrême ce am a grăi către Domnul : dară de se vor afla acoló 20" ? „Nu voiu pîrde pentru acei 20".

32[31]. Şi zise : [32] „Să nu fie ceva, Doamne, de voiu grăi încă de odată : dară de se vor afla acoló 10" ? Şi zise : „Nu voiu pîrde pentru cei 10".

33. Şi se duse Domnul după ce au părăsit grăind cu Avraám, şi Avraám s-au întorsu la locul lui.

CAP 19

1. Şi veniră cei doi îngeri la Sodóm seara ; şi Lot şădea lîngă cetatea Sodómului. Şi văzînd Lot să sculă întru-ntîmpinarea lor şi să închină cu faţa pre pămînt.

2[1]. Şi zise : [2] Iată, domnilor, abateţi-vă la casa slugii voastre şi odihniţ, şi spălaţ picioarele voastre şi,/mînecînd, veţ mêrge la calea voastră". Şi zise-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

rii, şi. Avra⟨a⟩m mergea înpreună cu înşii petrecîndu pre ei.

17. Şi Domnul dzise: „Nu voi ascunde de Avraam, sluga mea, carele eu fac.

18 Iară Avraam făcîndu-să va fi întru limbă mare şi multă şi să vor blagoslovi întru însul toate limbile pămîntului.

19. Pentru că ştiiam cum va învăţa pre ficiorii lui şi casa lui după însul şi vor pădzi căile lui Dumnedzău ca să facă dreptate şi giudeţ pentru ca să aducă Domnul pre Avra⟨a⟩m toate cîte au grăit cătră însul".

20. Şi dzise Domnul: „Strigarea Sodómului şi Gomórrei să înmulţiră cătră mine, şi păcatele lor mari foarte.

21. Deci, pogorîndu, voi vedea au după strigarea lor ce vine cătră mine să facă, iar de nu, ca să ştiu".

22. Şi, întorcîndu-să de acoló, bărbaţii veniră la Sodom, şi Avráam încă sta înnaintea Domnului.

23. Şi, aprăpiindu-să, Avraam dzise: „Nu pîrde înpreună pre cel dreptu cu cel necurat, şi va fi cel dreptu ca şi cel necurat.

24. Să vor fi 50 de drepţi în cetate, pîrde-i-vei pre ei? Nu vei lăsa tot locul pentru acei 50 de drepţi să vor fi întru însă?

25. Nice într-un chip să nu faci tu ca acesta cuvîntu ca să ucizi pre cel dreptu cu cel necurat, şi va fi cel dreptu ca şi cel necurat. Nice într-un chip cela ce giudeci tot pămîntul nu vei face lêge!".

26. Şi dzise Domnul: „De voi afla la Sodom 50 de drepţi în cetate voi lăsa tot locul pentru înşii".

27. Şi, răspundzîndu, Avraam dzise: „Acúm încep a grăi cătră Domnul mieu, iară eu sîntu pămîntu şi cenuşe.

28. Iară de să vor împuţina cei 50 de drepţi în 45, pîrde-vei pentru acei 5 toată cetatea"? Şi dzise: „Nu voi pîrde să voi afla acoló 45".

29. Şi adaosă încă a grăi cătră însul şi dzise: „Dară de să vor afla acoló 40"? Şi dzise: „Nu voi pîrde pentru cei 40".

30. Şi dzise: „Să nu fie ceva, Doamne, să voi grăi: dară de să vor afla acoló 30"? Şi dzise: „Nu voi pîrde pentru 30".

31. Şi dzise: „În vrême ce am grăit cătră Domnul: dară de să[4] vor afla 20"? Şi dzise: „Nu voi pîrde pentru 20".

32. Şi dzise: „Să nu fie ceva, Doamne, de voi grăi încă odată: dară de să vor afla acoló 10"? Şi dzise: „Nu voi pîrde pentru 10".

33. Şi să duse Domnul după ce au părăsit grăindu cu Avraam, şi Avraam s-au întorsu la locul lui.

CAP 19

1. Şi veniră cei 2 îngeri la Sodom sara; şi Lot şedea lîngă cetatea Sodómului. Şi văzîndu Lot să sculă întru timpinarea lor şi să închină cu faţa pre pămîntu.

2[1]. Şi dzise: [2] „Iată, domnilor, abateţi-vă la casa slugii voastre şi poposiţi, şi spălaţi picioarele voastre şi,/ cu dînşii de-i petrecea.

17. Şi zise Domnul: „Nu voiu ascunde de Avraam, sluga mea, cêle ce fac eu.

18. Iară Avraam făcîndu-se va fi în limbă mare şi multă şi se vor blagoslovi de dînsul toate limbile pămînteşti.

19. Că ştiu că va spune feciorilor lui şi casei lui după dînsul să păzească poruncile Domnului Dumnezeu şi să facă direptate şi judecată până va face Domnul lui Avraam toate cîte au grăit cătră dînsul".

20. Şi zise Domnul: „Gîlceava Sodómului şi a Gomórului se-au înmulţit cătră mine, şi păcatele lor sînt foarte mari.

21. Deci mă pogor să văz au doară după strigarea lor carea vine cătră mine să se săvîrşască ei, iar de nu, să ştiu".

22. Şi, întorcîndu-se bărbaţii d⟨e aco⟩²lea, mêrseră în Sodom, iar Avraam încă e⟨ra⟩² stînd înaintea Domnului.

23. Şi, apropiindu-se, Avraam zise: „Nu pîrde pre cel ⟨direpţ⟩² cu cel necredincios, şi să fie direptul ⟨ca⟩² necredinciosul.

24. De vor fi 50 de di⟨repţi⟩² în cetate pîrdé-i-vei? Dară nu vei lăsa cetatea pentru 50 de direpţi de vor ⟨fi⟩²?

25. Nice într-un chip să nu faci aceastá să u⟨cizi pre cel⟩² direpţ cu cei necredincioşi şi di⟨rep⟩²ţii ca necredincoşii. Nicicum t⟨u, giudecă⟩²toriul a tot pămîntul, să nu faci jude⟨cata a-ceasta⟩²!"

26. Şi zise Domnul: „De se vor afla 50 de direpţi, tot hotarul voiu lăsa p⟨entru⟩² . . . . . ."[2].

27. Şi, răspunzînd, Avraam zise: „Acum în⟨cep⟩² a grăi cătră Domnul mieu, şi eu sînt pămînt şi ţărînă.

28. Dară de vor lipsi den cei 50 de direpţi 5, pentru 45 de direpţi pîrde-vei cetatea toată"? Şi zise: „Nu voiu pîrde de voiu afla acoló 45".

29. Şi încă mai adaose a mai grăi cătră dînsul şi zise: „Dară de se vor afla acolo 40"? Şi zise: „Şi 40 de se vor afla nu voiu pîrde".

30. Şi zise: „Încă mai am, Doamne, a mai grăi: dară de vei afla 30"? Şi zise: „Nici pentru 30 nu voiu pîrde".

31. Şi zise: „Dară încă voiu mai zice: Doamne, dar de se vor afla 20"? Şi zise: „Nici pentru 20 de se vor afla nu voiu pîrde".

32. Şi zise: „Să nu faci, Doamne, ceva căci voiu mai grăi încă odată: dară de se vor afla acoló dentr-înşii 10"? Şi zise: „Nu-i voiu pîrde nici pentru 10".

33. Şi se duse Domnul că sfîrşi grăind cu Avraam, şi se întoarse Avraam la locul său.

CAP 19

1. Şi veniră seara 2 îngeri în Sodom; iar Lot şădea înaintea porţii Sodomului. Şi cumu-i văzu Lot se sculă întru întimpinarea lor şi se închină cu faţa pînă la pământ.

2. Şi zise: „Iată, domnilor, abateţi-vă la casa slugii voastre să odihniţ şi să spălaţ picioarele voastre şi / mîini Gomora, iar Avraam s-a dus împreună cu ei ca să-i petreacă.

17. Iar Domnul a zis: „Voi tăinui eu oare faţă de Avraam, sluga mea, cele ce am de gînd să fac?

18. I-a făgăduit lui Avraam că va fi părintele unui neam mare şi că printr-însul se vor binecuvînta toate neamurile pământului,

19. Ce l-am ales ca să fie învăţătorul seminţiei sale ca să păzească aceştia căile Domnului. Judecînd tot după dreptate. Astfel o să-i dărulesc lui Avraam toate cîte i le-am făgăduit".

20. Şi a mai spus Domnul: „Strigătul Sodomei şi Gomorei s-a înmulţit, că le sînt păcatele foarte mari.

21. Deci mă voi pogorî să văd dacă strigătul lor dovedeşte cele ce au săvîrşit, iar de nu, să ştiu".

22. Şi doi din acei oameni au plecat îndreptîndu-se spre Sodoma, dar Avraam stătea încă înaintea Domnului.

23. Şi, apropiindu-se, Avraam i-a spus: „Vrei să pierzi fără deosebire pe cei vinovaţi şi pe cei nevinovaţi, vrei să se întîmple celui drept ce se întîmplă celui fără de lege?

24. Poate că în această cetate trăiesc cincizeci de drepţi; îi vei pierde oare pe aceia? Nu vei cruţa oare toată cetatea pentru cei cincizeci de drepţi, care s-ar afla într-însa?

25. Nu e cu putinţă să faci una ca asta: nu poţi să ucizi pe cel drept la un loc cu cel necredincios, ca cei drepţi să aibă aceeaşi soartă ca şi cei fără de lege. Tu, judecătorul întregului pământ, nu poţi să judeci strîmb!"

26. Iar Domnul a spus: „De se vor găsi în cetatea Sodomei cincizeci de drepţi, voi cruţa pentru ei toată cetatea şi tot locul acela".

27. Şi, răspunzînd, Avraam a spus: „Vai mie! Mă aflu în vorbă în faţa Domnului, tocmai eu care sînt pulbere şi cenuşă.

28. Poate că cei cincizeci de drepţi vor fi mai puţini cu cinci, vei pierde din cauza celor cinci întreaga cetate?" Şi a spus: „Nu o voi pierde dacă voi găsi acolo patruzeci şi cinci de drepţi".

29. Iar Avraam a adăugat: „Dar dacă se vor găsi acolo patruzeci?" Şi i-a răspuns Domnul: „Nu o voi pierde pentru cei patruzeci".

30. Şi a spus Avraam: „Să nu te superi, Doamne, că tot vorbesc! Dar dacă se vor găsi acolo treizeci?" Şi i-a răspuns Domnul: „Nu o voi pierde dacă voi găsi acolo treizeci".

31. Iar Avraam a spus: „De vreme ce pot să vorbesc Domnului: poate se vor găsi acolo douăzeci?" Şi i-a răspuns Domnul: „Nu o voi pierde din pricina celor douăzeci".

32. Avraam a spus: „Să nu te superi, Doamne, că încă îţi vorbesc; dacă se vor găsi acolo zece?" Şi i-a răspuns Domnul: „Nu o voi pierde din pricina celor zece".

33. Şi s-a dus Domnul, după ce a încetat de a-i mai vorbi lui Avraam, iar Avraam s-a întors acasă.

CAP. 19

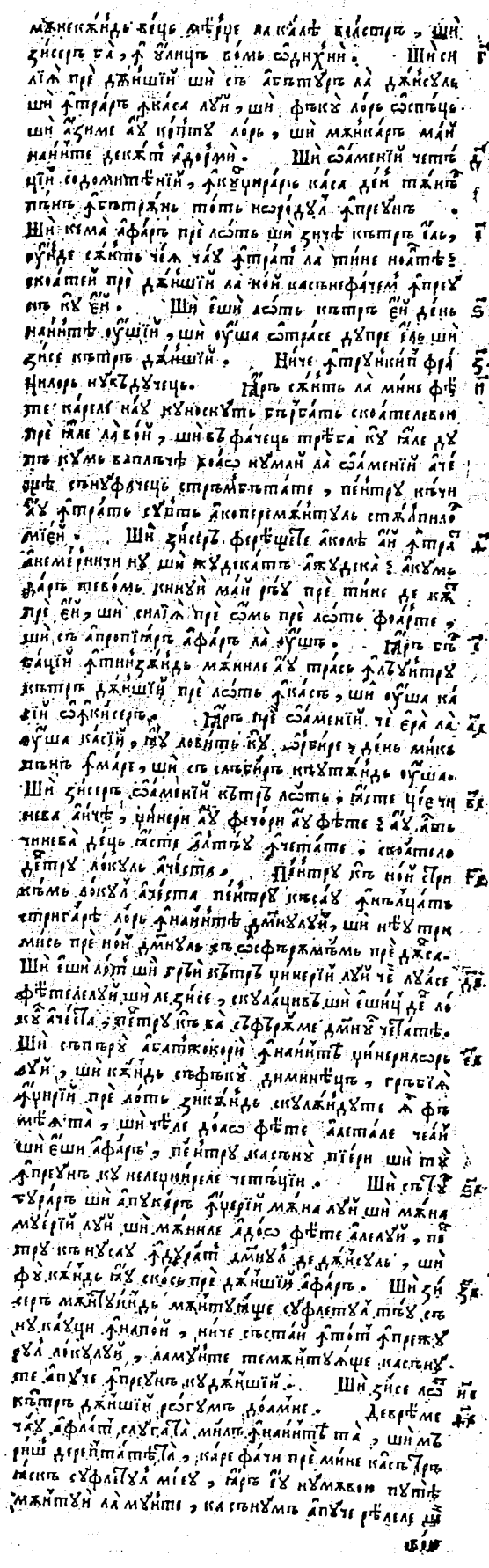
Sodoma şi Gomora sînt distruse.

1. Cei doi îngeri au ajuns la Sodoma seara. Lot stătea lîngă poarta cetăţii. Văzîndu-i, Lot s-a ridicat să-i întîmpine şi li s-a închinat cu faţa pînă la pământ.

2. Şi le-a spus: „Sluga domniilor voastre, vă poftesc în casa mea să poposiţi acolo şi să vă spălaţi picioarele; iar / mîine dimineaţă vă veţi

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 12, col. II

ră : „Ba, în uliță vom odihni".

3. Și siliia pre dînșii și să abătură la dînsul și întrară în casa lui. Și făcu lor ospăț și azime au coptu lor ; și mîncară mai nainte decît a dormi.

4. Și oamenii cetății, sodomitênii, încungiurară casa den tînăr pănă în bătrîn, tot norodul împreună.

5. Și chema afară pre Lot și zicea cătră el : „Unde sînt ceia ce-au întrat la tine noaptea ? Soate-i pre dînșii la noi ca să ne facem împreună cu ei".

6. Și ieși Lot cătră ei dennaintea ușii, și ușa o trase dupre el

7[6]. și zise cătră dînșii : [7] „Nice într-un chip, fraților, nu vă duceț.

8. Iară sînt la mine fête carele n-au cunoscut bărbat ; scoate-le-voiu pre êle la voi și vă faceț treaba cu êle după cum va plăcea voao, numai la oamenii aceștia să nu faceț strîmbătate pentru căci au întrat supt acoperemîntul stîlpilor miei".

9. Și ziseră : „Ferește-te ! Acolea ai întrat a nemernici, nu și judecată a judeca ! Acum dară te vom chinui mai rău pre tine decît pre ei". Și siliia pre om, pre Lot, foarte și să apropiiară afară la ușă.

10. Iară bărbații, întinzînd mînile, au tras înlăuntru cătră dînșii pre Lot în casă, și ușa casii o închiseră.

11. Iară pre oamenii ce era la ușa casii i-au lovit cu orbire, den mic pănă în mare, și să slăbiră căutînd ușa.

12. Și ziseră oamenii cătră Lot : „Iaste ție cineva aicea gineri, au feciori au fête ? Au altcineva de-ț iaste al tău în cetate scoate-l dentru locul acesta !

13. Pentru că noi stricăm locul acesta pentru că s-au înălțat strigarea lor înaintea Domnului și ne-au trimis pre noi Domnul să o sfărîmăm pre dînsa".

14. Și ieși Lot și grăi cătră ginerii lui, ce-i luase fêtele lui, și le zise : „Sculați-vă și ieșiț den locul acesta pentru că va să fărîme Domnul cetatea". [15]. Și să păru a batjocori înaintea ginerilor lui.

15. Și cînd să făcu dimineață, grăbiia îngirii pre Lot, zicînd : „Sculîndu-te, ia-ț fămêia ta și cêle doao fête ale tale ce ai și ieși afară pentru ca să nu pieri și tu împreună cu nelegiuirele cetății".

16. Și să turburară. Și apucară îngerii mîna lui și mîna muierii lui și mînile a doo fête ale lui pentru că nu s-au îndurat Domnul de dînsul.

17[16]. Și fu cînd i-au scos pre dînșii afară, și ziseră : „Mîntuind mîntuiêște sufletul tău, să nu cauți înapoi, nice să stai în tot împrejurul locului : la munte te mîntuiêște ca să nu te apuce împreună cu dînșii !"

18. Și zise Lot cătră dînșii : „Rogu-mă, Doamne !

19. De vrême ce-au aflat sluga ta milă înaintea ta și măriș dereptatea ta, care faci pre mine ca să trăiască sufletul mieu, iară eu nu mă voiu putea mîntui la munte ca să nu mă apuce rêlele și/voiu muri.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

mînecîndu, veţi mêrge la calea voastră". Şi dziseră : „Ba, ce în drum[1] vom poposi".

3. Şi-i siliia pre înşii şi să abătură la însul şi întrară în casa lui. Şi le fêce lor ospăţ şi azime le-au trimis lor ; şi au mîncat mainte de ce a dormi.

4. Şi oamenii cetăţii, sodomitênii, încungiurară casa den tînăr păn-în bătrîn, tot nărodul odată.

5. Şi chema afară pre Lot şi dzicea către el : „Unde sîntu ceia ce au întrat la tine noaptea ? Scoate-i pre înşii către noi pentru ca să ne culcăm cu ei.

6. Şi ieşi Lot către ei către denaintea uşii, şi uşea o trase după însul

7. şi dzise către înşii : „Nice într-un chip, fraţilor, nu vă duceţi.

8. Iară sîntu la mine fête carele n-au cunoscut bărbat ; scoate-le-voi pre êle la voi şi vă tribuiţi cu êle după cum v-a plăcea voaă, numai la aceştia oameni să nu faaceţi strîmbătate pentru care lucrul au întrat la acoperemîntul stîlpilor miei".

9. Şi dzisără : „Ferêşte-te ! Acoleá ai întrat a fi prişleţ şi nu a giudeca giudeţ ! Deci acum vom chinui mai rău pre tine decît pre ei". Şi siliia pre om, pre Lot, foarte şi să apropiiară să surpe uşea.

10. Iară oamenii, întindzîndu măinele, au tras înlontru pre Lot către înşii în casă, şi uşea casei o au închisu-o.

11. Iară pre oamenii carii era la uşea casei i-au lovit cu orbire, den mic păn-în mare, şi să surpară cercîndu uşea.

12. Şi dziseră oamenii către Lot : „Iaste cineva ţie aicea gineri au ficiori au fête ? Au altucineva de iaste al tău în cetate scoate-l dentru locul acesta !

13. Pentru că noi stricăm acesta loc pentru că s-au înnălţat strîgarea lor înnaintea Domnului şi ne-au trimis pre noi Domnul să o sfărîmăm pre însă".

14. Şi ieşi Lot şi grăi către ginerii lui, ce-i luasă fêtele lui, şi le dzise : „Sculaţi-vă şi ieşiţi dentru acesta loc că sfărîmă Domnul cetatea". [15] Şi să păru a batgiocuri înnaintea ginerilor lui.

15. Şi cîndu să fêce mînecate, sîrguia îngerii pre Lot, dzicîndu : „Sculîndu-te, ia fămêia ta şi cêle doao fête ale tale ce ai şi ieşi afară pentru ca nu şi tu să pieri înpreună cu fărălegile cetăţii".

16. Şi să spămîntară. Şi apucară îngerii mîna lui şi mîna muierii lui şi măinele a doao fête a lui pentru că nu s-au îndurat Domnul de însul.

17[16]. Şi fu cîndu i-au scos pre înşi afară, şi dzisără : „Mîntuindu mîntuiêşte sufletul tău, să nu cauţi înnapoi, nice să stai în tot prenpregiurul : la munte te mîntuiêşte ca să nu te apuce înpreună !"

18. Şi dzise Lot către ei : „Rogu-mă, Doamne !

19. În vrême ce au aflat sluga ta milă înnaintea ta şi măriş dreptatea ta, care lucru faci pre mine ca să trăiască sufletul mieu, iară eu nu voi putea ca să mă mîntuiescu la munte ca să nu mă apuce rêlele şi/voi muri.

veţ mêrge pre calea voastră". Iar ei ziseră : „Ba, vom mînea[1] pre drum".

3. Şi silindu-i se abătură la dînsul şi ⟨mers⟩[2]eră în casa lui. Şi le făcu ospăţ şi le puse înainte azime coapte ; şi mîncară mai nainte de dormire.

4. Bărbaţii cetă⟨ţii⟩[2] Sodómului încunjurară casa lui de la ⟨b⟩[2]ătrîn pînla tînăr, tot norodul deodată.

5. ⟨Şi⟩[2] chemară pre Lot şi-i ziseră : „Unde sînt ⟨cei⟩[2] doi care au venit la tine noaptea ? Scoa⟨te-i⟩[2] . . . . .[2] oi să fim cu dînşii.

6. Iar Lot, ieşind . . . . . [2] uşi, încuié uşa după sine

7. şi zise : „⟨F⟩[2]raţilor, nici într-un chip să nu faceţ aceasta.

8. . . . . [2] fête care nu ştiu bărbat ; ce . . . . . [2] scoate la voi şi veţ face cu dîn⟨sele cum⟩[2] vă place numai bărbaţilor . . . . . [2] să nu le faceţ răotate căci au . . . . . [2] ⟨sub⟩[2] acoperemîntul casei mêle".

9. . . . . [2] ziseră : „Pasă de-acii ! Că tu ai venit să lăcuieşti la noi . . . . . [2] vom căzni mai rău decît pre aceia". Şi supăra pre Lot foarte şi se apropiiară să spargă uşa.

10. Iar oamenii, tinzîndu-ş măinile, apucară pre Lot şi-l traseră înlăuntru la dînşii în casă şi încuiară uşa casei.

11. Iar bărbaţii cît era înaintea uşii casei orbiră toţ, den mic păn-la mare, şi periră cercînd uşa.

12. Şi ziseră bărbaţii aceia către Lot: „Sînt aici cineva ţie gineri, sau feciori, sau fête sau altcineva în cetate ? Scoate-i den locul acesta !

13. Că vom să pîrdem acest loc că se-au înălţat gîlceava lor înaintea lui Dumnezeu şi ne-au trimis Domnul să-i pîrdem".

14. Şi ieşi Lot şi spuse ginerilor lui şi, luîndu-ş fêtele, zise : „Sculaţ să ieşim den locul acesta că va să pîarză Domnul cetatea". Şi păru ginerilor lui că glumêşte cu dînşii.

15. Iară deaca se făcu dimineaţă, îndemna îngerii pre Lot, zicîndu-i : „Scoală şi-ţ ia muiêrea şi fêtele amîndoaoă care ai şi ieş să nu piei şi tu în fărădelêgea cetăţii".

16[15]. Şi se spămîntară. [16] Iară îngerii apucară pre dînsul de mînă, şi pre muiêrea lui de mînă şi fêtele lui de mînă, amîndoaoă, că nu se îndură de dînsul Domnul.

17. Şi fu deaca-i scoaseră afară, ziseră : „Mîntuind mîntuiêşte sufletul tău şi să nu caut îndărăt, nici să stai în tot hotarul acesta, ce în munte să te mîntuieşti ca să nu te cuprinză aceasta şi pre tine !"

18. Şi zise Lot către dînşii : „Rogu-te, Doamne !

19. Deaca vrême ce au aflat sluga ta milă înaintea ta şi ai mărit direptatea mea carea ai făcut mie ca să trăiască sufletul mieu, iar eu nu mă voiu putea mîntui la munte, cînd mă va ajunge răotatea, şi / voiu muri.

duce în drumul vostru mai departe". Şi ei au răspuns :' „Nu, o să dormim afară".

3. Dar el a stăruit pe lîngă ei pînă s-au abătut la el şi i-au intrat în casă. Atunci lo-a pregătit cină şi le-a copt azime de au mîncat.

4. Înainte ca ei să meargă la culcare, iată că toţi locuitorii cetăţii, sodomiţii de la tînăr la bătrîn, au înconjurat casa.

5. L-au chemat afară pe Lot şi i-au spus : „Unde sînt bărbaţii care au intrat la tine aseară ? Scoate-i afară, ca să-i cunoaştem şi noi.

6. Lot a ieşit afară şi, trăgînd uşa după el,

7. le-a spus : „Nu, fraţilor, să nu faceţi vreun rău !

8. Am două fiice, care n-au cunoscut încă bărbat. Le voi scoate pe ele afară să faceţi cu ele ce veţi vrea, numai oaspeţilor acestora să nu le faceţi niciun rău, de vreme ce au intrat sub acoperămîntul casei mele".

9. Iar ei au spus : „Pleacă de aici ! Te-ai pripăşit la noi, un venetic, nu un judecător ! Ai să vezi tu ce o să-ţi facem !" Şi, îmbrîncindu-l pe Lot, au dat să spargă uşa.

10. Dar oaspeţii l-au apucat pe Lot, l-au tras înăuntru şi au încuiat uşa.

11. Iar pe oamenii care erau afară i-au lovit cu orbire, de la mic la mare, încît n-au mai nimerit uşa.

12. Şi i-au spus oaspeţii lui Lot : „Ai tu pe cineva aici, gineri, fii sau fiice ? Sau dacă ai pe altcineva în cetate, scoate-i din locul acesta !

13. Căci noi vom face să piară acest loc, pentru că strigătul locuitorilor a ajuns pînă la Domnul, iar Domnul ne-a trimis să nimicim cetatea".

14. Lot a ieşit şi a vorbit cu ginerii săi, soţii fiicelor sale, şi le-a spus : „Sculaţi-vă şi ieşiţi din locul acesta, căci Domnul va nimici cetatea". Dar ginerii au crezut că el face glume.

15. Cînd s-a făcut ziuă, îngerii l-au grăbit pe Lot, spunîndu-i : „Scoală-te şi ia-o pe femeia ta şi pe cele două fiice ale tale, pe care le ai, şi ieşi, ca să nu pieri şi tu din pricina nelegiuirilor cetăţii."

16. Dar el zăbovea. Atunci îngerii l-au luat de mînă pe Lot şi pe soţia sa şi pe cele două fiice ale sale fiindcă Domnul se îndurase de el.

17. Şi după ce i-au scos afară, i-au spus : „Fugi, şi scapă-ţi sufletul. Şi să nu priveşti înapoi şi nici să te opreşti pe cîmpie, ci fugi la munte ca nu cumva să pieri împreună cu ei !"

18. Dar Lot a spus : „Doamne, rogu-te !

19. De vreme ce sluga ta a aflat îndurare în faţa ta şi ţi-ai făcut mare milă cu mine ca să trăiască sufletul meu, eu nu voi putea fugi pînă în munţi, ca să nu mă ajungă năpasta şi/să nu mor.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 13, col. I

20. Iată, cetatea aceasta aproape ca să scap acoló, care iaste mică; acoló mă voiu mîntui — nu iaste mică — şi va trăi sufletul mieu pentru tine“.

21. Şi zise lui: „Iată m-am ciudit de faţa ta pre cuvîntul acesta pentru ca să nu surpe cetatea pentru care ai grăit.

22. Deci grăbêşte ca să scapi acoló pentru că nu voiu putea a face lucru până vei mêrge tu acoló“. Derept acêea au numit numele cetăţii aceiia Sigór.

23. Soarele au ieşit pre pămînt şi Lot au întrat în Sigór.

24. Şi Domnul au ploat pre Sodóm şi pre Gomór iarbă pucioasă şi foc de la Domnul den ceriu.

25. Şi au surpat cetăţile acêstea. şi tot împrejurul, şi pre toţi cîţi lăcuia în cetăţi şi toate cîte răsar den pămînt.

26. Şi căută muiêrea lui îndărăt şi să făcu stîlpu de sare.

27. Şi mînecă Avraám demineaţa la locul unde sta înaintea Domnului.

28. Şi căută spre faţa Sodómului şi a Gomórului şi spre faţa pămîntului, de împrejurul locului, şi văzu şi iată să suia pară de foc den pământ ca o văpaie de cuptoriu.

29. Şi fu dupre ce sfărîmă Domnul toate cetăţile de pe împrejur, îş aduse Dumnezău aminte de Avraám; şi scoase pre Lot afară de în mijlocul surpării cînd surpă Domnul cetăţile întru care lăcuia Lot într-însele.

30. Şi ieşi Lot den Sigór şi şedea în munte, şi amîndoao fêtele lui cu dînsul, pentru că s-au temut a lăcui în Sigór; şi lăcui în peşteră, el şi fêtele lui cu dînsul.

31. Şi zise cea mai bătrînă cătră cea mai tînără: „Părintele nostru iaste bătrîn şi nime nu iaste den pămînt carele să să împreune cu noi, după cum iaste obicêiul a tot pămîntul.

32. Vino dară să adapăm pre tatăl nostru cu vin şi să dormim cu dînsul şi să rădicăm den tatăl nostru sămînţă“.

33. Şi adăpară pre tatăl lor cu vin în noaptea acêea. şi, întrînd înlăuntru, cea mai bătrînă au dormit cu tatăl ei în noaptea acêea; şi nu ştiia cînd dormiia el şi cînd să scula.

34. Şi fu a doao zi, şi zise cea mai bătrînă cătră cea mai tînără: „Iată că am dormit ieri cu tatăl nostru; să adăpăm pre dînsul cu vin şi întru această noapte şi, întrînd, te culcă tu cu el şi să rădicăm den tatăl nostru sămînţă“.

35. Şi adăpară şi întru aceea noapte pre tatăl lor cu vin şi, întrînd înlăuntru, cea mai tînără dormi cu tatăl ei; şi n-au ştiut cînd s-au culcat cu ea şi cînd s-au sculat.

36. Şi zămisliră amîndoao fêtele lui Lot den tatăl lor.

37. Şi născu cea mai mare fecior şi-i chemă numele lui Moáv, zicînd „den tată-mieu“. Acesta e tată moavitênilor până în zioa de astăzi.

38. Şi născu cea mai tînără fecior şi chemă numele lui, Amán, „fiu rudii mêle“ zicînd. Acesta iaste tată amanitênilor până în zioa de astăzi.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

20. Iată, cetaatea aceasta iaste aproape ca să scap acoló, carea iaste mică; acoló mă voi mîntui — nu iaste mică — şi va trăi sufletul mieu pentru tine".

21. Şi-i dzise Lui: „Iată m-am ciudit de faţa ta pre cuvîntul acesta pentru ca să nu surpu cetatea pentru carea ai grăit.

22. Deci sîrguiêşte ca să scapi acoló pentru că nu voi putea să fac lucrul până vei mêrge tu acoló". Pentru acêea au numit numele cetăţii aceea Sigor.

23. Soarele au ieşit pre pămîntu şi Lot au întrat în Sigor.

24. Şi Domnul au ploat pre Sodom şi pre Gomor iarbă pucioasă şi foc de la Domnul den cer.

25. Şi au surpat cetăţile acêstea, şi tot prenpregiurul, şi pre toţi cîţi lăcuia în cetăţi, toate cîte răsar den pămîntu.

26. Şi căută muiêrea lui îndrăptu şi să fêce stîlpu de sare.

27. Şi să mînecă Avraam dimineaţa în locul unde sta înnaintea Domnului.

28. Şi căută pre faţa Sodómului şi Gomórului şi pre faţa pămîntului, prenpregiurul locului, şi vădzu şi iată să suia pară den pămîntu ca o văpaie de cuptor.

29. Şi fu după ce sfărîmă Domnul toate cetăţile prenpregiur, îş aduse aminte Dumnedzău de Avraam; şi scoase afară pre Lot den mijlocul surpării cîndu surpă Domnul cetăţile întru carele întru înse lăcuia Lot.

30. Şi ieşi Lot den Sigor şi şedea în munte, şi amîndoă fêtele lui cu însul, pentru că s-au temut să lăcuiască la Sigor; şi lăcui în peştere, el şi [2][3] fête a lui cu însul.

31. Şi dzise cea mai bătrînă către cea mai tînără: „Părintele nostru bătrîn iaste şi nime nu iaste den pămîntu carele să s⟨ă⟩ înpreune cu noi, după cum iaste obicêiul a toată lumea.

32. Ia-mblă dară să adăpăm pre tatăl nostru vin şi să dormim cu însul şi să rădicăm den tatăl nostru sămînţă"[4].

33. Şi adăpară pre tatăl lor vin întru aceasta noapte şi, întrîndu înlontru, cea mai bătrînă au dormit cu tatăl ei întru acêea noapte; şi nu ştiia cîndu dormiia êl[5] şi cîndu să scula.

34. Şi fu a doao dzi, şi dzise cea mai bătrînă către cea mai tînără: „Iată că am dormit ieri cu tatăl nostru; să-l adăpăm pre însul vin şi întru aceasta noapte şi, întrîndu înlontru, te culcă cu el şi să rădicăm den tatăl nostru sămînţă".

35. Şi adăpară şi într-acêea noapte pre tatăl lor vin şi, întrîndu înlontru, cea mai tînără s-au culcat cu tatăl ei; şi n-au ştiut cîndu s-au culcat şi cîndu s-au sculat.

36. Şi zămislîră amîndoă fêtele lui Lot den tatăl lor.

37. Şi născu cea mai mare ficior şi-i puse numele lui Moav, dzicîndu „den tată-mieu". Acesta-i tată moaviţilor păn-în dzua de astădzi.

38. Şi născu cea mai tînără ficior şi-i puse numele lui Aman, „fiiu rudii mêle" dzicîndu. Acesta-i tată amanitênilor păn-în dzua de astădzi.

20. Iată, iaste cetate aproape în carea voiu fugi, şi acêea iaste mică; şi într-acêea mă voiu mîntui — ce nu iaste mică — ce va trăi sufletul mieu pentru tine".

21. Şi zise lui: „Iată m-am mai ciudit de faţa ta şi de cuvîntul acesta să nu piiaie cetatea pentru ce grăiş.

22. Deci grăbêşte să te mîntuieşti acoló că nu poci face până vei întra tu acoló". Pentr-acêea chiemă numele acelui loc Sigor.

23. Şi ieşi soarele pre pămînt, iar Lot întră în Sigor.

24. Şi Domnul plooă pre Sodom şi pre Gomor piiatră pucioasă şi foc arzător de la Domnul den cer.

25. Şi răsturnă cetăţile, şi tot hotarul, şi tot ce lăcuia în cetăţ, şi tot împrejurul şi tot ce răsăriia den pămînt.

26. Iar muiêrea lui căută îndărăt şi se făcu stîlp de sare.

27. Iar Avraam mînecînd de dimineaţă în locul unde sta înaintea Domnului.

28. Şi căută spre Sodom şi spre Gomor şi către faţa pămîntului hotarălor lor, şi iată văzu unde se suia[3] văpaie den pămînt ca un fum de cuptor.

29. Şi deaca răsturnă Domnul toate cetăţile şi hotarăle lor, îş aduse Dumnezeu aminte de Avraam şi slobozi Dumnezeu pre Lot den pămîntul răsturnării cînd răsturnă Domnul cetăţile în care lăcuia Lot.

30. Şi ieşi Lot den Sigor şi şădea în munte, şi fêtele lui amîndoaoă cu dînsul, că se temea să şază în Sigor; şi lăcui într-o peşteră, şi fêtele lui amîndoaoă cu dînsul.

31. Şi zise cea mai mare către cea mai mică: „Tată-nostru iaste bătrîn şi nu iaste nimini pre pămînt care să între la noi, după obicêiul a tot pămîntul.

32. Blăm dară să adăpăm[4] pre tată-nostru cu vin şi vom fi cu dînsul şi să rădicăm den tată-nostru sămînţie".

33. Şi adăpară[5] într-acea noapte pre tată-său cu vin şi, viind cea mai mare, fu într-acea noapte cu tată-său; iar el nu ştiu cînd fu cu dînsa, nici deaca se trezvi nu pricepu; şi se sculă.

34. Iar a doaoa zi, zise cea mai mare către cea mai mică: „Iată eu am fost ieri cu tată-nostru; ce să-l a[s]dăpăm[6] şi acum cu vin şi într-această noapte vei fi tu cu dînsul ca să rădicăm sămînţie den tată-nostru".

35. Şi-l adăpară[7] cu vin şi, întrînd cea mai tînără, fu cu tată-său; şi nu pricepu cînd fu cu dînsa nici deaca se trezvi; şi se sculă.

36. Şi îngrecară fêtele lui Lot amîndoaoă de la tată-său.

37. Şi născu cea mai mare fecior şi-i puse numele Moav, zicînd „Acesta iaste de la tată-mieu". Şi acela iaste tată moavitênilor şi până în zioa de astăzi.

38. Şi născu şi cea mai mică fecior şi-i puse numele Amman, zicînd „fiiul neamului mieu". Acesta iaste tată ammonitênilor păn-în zioa de astăzi.

20. Iată, este aproape o altă cetate, în care aş putea scăpa. Ea este mai mică, acolo va fi scăparea sufletului meu".

21. Iar Domnul i-a răspuns: „Ca să-ţi cinstesc faţa îţi voi împlini şi acest cuvînt şi nu voi pierde cetatea despre care ai vorbit.

22. Deci aleargă ca să scapi, căci nu voi putea face nimic pînă tu nu vei intra acolo". De aceea s-a şi numit cetatea aceea Ţoar.

23. Cînd soarele s-a ridicat deasupra pămîntului, a intrat Lot în Ţoar.

24. Atunci Domnul a slobozit asupra Sodomei şi Gomorei pucioasă şi foc de la el din cer.

25. Şi a nimicit Domnul cetăţile acestea şi toate împrejurimile lor, pe toţi ce locuiau în acele cetăţi şi tot ce răsărea din pămînt.

26. Însă soţia lui Lot a privit înapoi şi s-a făcut stîlp de sare.

27. Avraam s-a sculat dis-de-dimineaţă la locul unde stătuse de vorbă cu Domnul.

28. Şi-a îndreptat privirea spre Sodoma şi Gomora şi spre ţinutul din împrejurimile lor şi a văzut cum din pămînt se ridicau nouri de fum ca dintr-un cuptor.

29. Dar cînd Domnul a nimicit toate cetăţile din jur, şi-a adus aminte Dumnezeu de Avraam şi l-a scos pe Lot afară din prăpădul cu care surpase Domnul cetăţile unde locuise Lot.

30. Apoi a ieşit Lot din Ţoar şi s-a aşezat la munte, iar cele două fiice ale sale erau cu el, căci s-a temut să locuiască în Ţoar; şi s-a mutat într-o peşteră, el împreună cu cele două fiice ale sale.

31. Şi a spus fata cea mai mare către cea mai mică: „Tatăl nostru este bătrîn şi pe aproape nu este nici un bărbat cu care să ne însoţim, cum se face în toată lumea.

32. Haidem să-l îmbătăm pe tata cu vin şi să ne culcăm cu el şi astfel să avem şi noi urmaşi".

33. L-au îmbătat în acea noapte pe tatăl lor cu vin şi cea mai în vîrstă intrînd s-a culcat în noaptea aceea cu tatăl ei, iar el n-a simţit cînd ea s-a culcat şi cînd s-a sculat.

34. A doua zi a spus cea mai în vîrstă celei mai tinere: „Iată ieri m-am culcat cu tata; să-l îmbătăm cu vin şi în noaptea aceasta să intri şi tu să te culci cu el, ca să avem şi noi urmaşi".

35. I-au dat tatălui lor şi în acea noapte să bea vin, iar cea mai tînără a intrat şi s-a culcat cu tatăl ei; şi el n-a ştiut cînd ea s-a culcat şi cînd s-a sculat.

36. Şi amîndouă fetele lui Lot au rămas grele de la tatăl lor.

37. Aceea mai în vîrstă a născut un fiu şi l-a numit pe numele lui Moab, spunînd: „Este din tatăl meu". Acesta este părintele moabiţilor pînă în ziua de astăzi.

38. Aceea mai tînără a născut şi ea un fiu şi l-a numit pe numele lui Ben-Ammi, „fiul rudei mele". Acesta este părintele amoniţilor pînă în ziua de astăzi.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 13, col. II

CAP 20

1. Și purcesă de acoló Avraám la pămînt cătră amiázăzi și lăcui întru mijlocul Cadís și întru mijlocul Sur; și lăcui la Gheráris.

2. Și zise Avraám pentru Sárra, fămêia lui, cum: „Sor iaste mie", că să temu să zică: „Fămêie-m iaste", pentru ca să nu-l ucigă pre dînsul oamenii cetății pentru dînsa. Și tremise Avimeléh, împăratul gherarilor, ș-au luat pre Sárra.

3. Și întră Dumnezău cătră Avimeléh în somnu noaptea și zise lui: „Iată, tu mori pentru muiêrea carea ai luat și ea iaste împreunată cu bărbat".

4. Și Avimeléh nu s-au întins la dînsa și zise: „Doamne, limbă neștiind și dirept vei piêrde?

5. Au doară nu mi-au zis mie el cum: «Sor mie iaste»? Și ea mi-au zis mie: «Frate mie iaste»? Întru inimă curată și în dereptatea mînilor am făcut aceasta".

6. Și zise Dumnezău, în somnu: „Și eu am cunoscut cum cu inemă curată ai făcut aceasta și eu nu m-am îndurat de tine ca să nu greșești tu cătră mine; pentru aceasta nu te-am lăsat să te atingi de dînsa.

7. Iară acum dă îndărăt muiêrea omului, pentru căce proroc iaste și se va ruga pentru tine și vei trăi; iar de nu o vei da îndărăt, vei cunoaște cum tu vei muri și toate ale tale".

8. Și mînecă Avimeléh dimineața și chemă pre toate slugile lui și grăi toate cuvintele acêstea în urechile lor; și să temură toț oamenii foarte.

9. Și chemă Avimeléh pre Avraám și-i zise lui: „Ce ai făcut aceasta noao? Cîndai să nu fim greșit ceva cătră tine, pentru că ce ai adus preste mine și preste împărăția mea păcat mare? Faptul carele nime nu-l va face mi-ai făcut mie".

10. Și zise Avimeléh cătră Avraám: „Ce socotind ai făcut aceasta?".

11. Și zise Avraám: „Pentru că am zis cîndai nu iaste têmere de Dumnezău în locul acesta și pre mine mă vor omorî pentru fămêia mea.

12. Că și adevărat de pre tată sor îm iaste iară nu den mumă; și mi să făcu mie și fămêie.

13. Și fu cîndu m-au scos Dumnezău den casa tătîni-mieu și i-am zis ei: «Această direptate să faci asupra mea: în tot locul unde vom întra, acoló zi pentru mine cum: Frate-m iaste»".

14. Și luo Avimeléh 1000 de didrahme, oi și viței, slugi și slujnice și au dat lui Avraam; și-i dêde îndărăt pre Sárra, fămêia lui.

15. Și zise Avimeléh cătră Avraám: „Iată pămîntul înaintea ta, unde-ț va plăcea lăcuiêște".

16. Iară Sárrei zise: „Iată, am dat 1000 de didrahme fratelui tău; aceștia vor fi ție întru cinstea obrazului tău și a toate cîte-s cu tine, și tot adevărat grăiêște".

17. Și să rugă Avraám cătră Dumnezeu; și vindecă Dumnezeu pre Avimeléh, și pre fămêia lui și pre slujnicele lui; și năștea.

18. Pentru că, / închizînd închise Dumnezeu den-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

CAP 20

1. Şi purcése de acoló Avraam la pămîntu cătră amiazădzi şi lăcui întru mijlocul Cadis şi întru mijlocul Sur; şi să prişleşi la Gherará.

2. Şi dzise Avraam pentru Sárra, fămêia lui, cum: „Sor iaste mie", că să temú să dzică: „Fămêie-m iaste", pentru ca să nu-l ucigă pre însul oamenii cetăţii pentru însă. Şi trimise Avimêleh, împăratul gherarilor, şi au luat pre Sárra[1].

3. Şi întră Dumnedzău cătră Avimêleh în somnu noaptea şi-i dzise lui: „Iată, tu mori pentru muiêrea carea ai luatu-o şi ea iaste înpreunată cu bărbat".

4. Şi Avimêleh nu s-au atinsu de însă şi dzise: „Doamne, limbă neştiindu şi dreaptă vei pîrde?

5. Au doară nu mi-au dzis el cum: «Sor mie iaste»? Şi ea mi-au dzis mie: «Frate mie iaste»? Întru inimă curată şi în dreptaatea mînelor am făcut aceasta".

6. Şi dzise Dumnedzău, în somnu: „Şi eu am cunoscut cum cu inimă curată ai făcut aceasta şi eu nu m-am îndurat de tine pentru ca să nu greşeşti tu cătră mine; pentru aceasta nu te-am lăsat să te atingi de însă.

7. Iară acum[2] dă îndrăptu muiêrea omului pentru căce proroc iaste şi să va ruga pentru tine şi vei trăi; iară de nu o vei da îndrăptu, vei cunoaşte cum tu vei muri şi toate ale tale".

8. Şi să mînecă Avimêleh dimineaţa şi au chemat pre toate slugile lui şi grăi toate cuvintele acêstea în urechile lor; şi să temură toţi oamenii foarte.

9. Şi chemă Avimêleh pre Avraam şi-i dzise lui: „Ce ai făcut aceasta noaă? Cîndai să nu fim greşit ceva cătră tine, pentru că ce ai adus pre mine şi pre împărăţiia mea păcat mare? Faptu carele nimerile nu-l va face mi-ai făcut mie".

10. Şi dzise Avimêleh cătră Avraam: „Ce socotindu ai făcut aceasta"?

11. Şi dzise Avraam: „Pentru că am dzis cîndai nu iaste têmere de Dumnedzău întru acesta loc şi pre mine mă vor omorî pentru fămêia mea.

12. Şi adevărat, de pre tată soru-m iaste iară nu den maică; şi să fêce mie şi fămêie.

13. Şi fu cîndu m-au scos Dumnedzău den casa tătîne-mieu, şi i-am dzis ei: «Aceasta dreptaate să faci asupra mea în tot locul unde vom întra, acoló dzi pentru mine cum: Frate-m iaste»".

14. Şi luă Avimêleh 1000 de didrahmi[3], şi boi şi viţăi, slugi, slujnice şi au dat lui Avraám; şi-i dêde înnapoi pre Sárra, fămêia lui.

15. Şi dzise Avimêleh cătră Avraam: „Iată pămîntul înnaintea ta, unde-ţi va plăcea lăcuiêşte".

16. Iară Sárrii dzise: „Iată, am dat 1000 de didrahmi fratelui tău; aceştia vor fi ţie întru cinstea obradzului tău şi toate cîte-s cu tine şi tot adevărat grăiêşte".

17. Şi să rugă Avraam cătră Dumnedzău; şi vindecă Dumnedzău pre Avimêleh, şi pre fămêia lui şi pre slujnice; şi năştea.

18. Pentru că, închizîndu închise

CAP 20

1. Şi purcése Avraam de acoleá la pămîntul despre amiázăzí şi lăcui între Caddis şi între Sur; şi se prinse de lăcaş la Gherar.

2. Şi zise Avraam pentru Sarra, muiêrea lui, cum iaste sor, că-i era frică să zică cum iaste muiêre, ca să nu-l ucigă oamenii cetăţii pentru dînsa. Şi trimise Avimeleh, împăratul gherárilor, şi luoă pre Sarra.

3. Şi întră Domnul noaptea în vis la Avimeleh şi-i zise: „Iată, tu vei să mori pentru această muiêre carea o ai luat, că aceasta iaste muiêre cu bărbat".

4. Şi nu se atinse Avimeleh de dînsa şi zise: „Doamne, neştiind limbă şi direpţ vei pîrde?

5. Singur mi-au zis: «Sor îm iaste», şi aceasta-m zise: «Frate-m iaste». Cu inimă curată şi cu mîna dereaptă am făcut aceasta".

6. Iar Domnul zise lui, în vis: „Şi eu ştiu că cu inimă curată ai făcut aceasta şi te-am cruţat să nu greşăşti cătră mine; drept acêea nu ţi-am dat să te atingi de dînsa.

7. Iar acum întoarce muiêrea bărbatului-ş că iaste proroc şi se roagă pentru tine şi vei trăi; iar de nu o vei întoárce, să ştii că vei muri şi tu şi tot ce iaste al tău".

8. Şi, sculîndu-se Avimeleh de dimineaţă, chiemă toate slugile sale şi spuse acêste cuvinte toate în urechile lor; şi se temură toţ oamenii foarte.

9. Şi chiemă Avimeleh pre Avraam şi-i zise: „Ce ai făcut noaoă aceasta? Au doară am greşit ţie ceva să pui pre mine şi pre împărăţiia mea păcat mare . . .[1] Care lucru nimin(i) nu l-ară fi făcut tu l-ai făcut mie".

10. Şi zise Avimeleh cătră [cătră] Avraam: „Ce ai gîndit de ai făcut aşa"?

11. Iar Avraam, răspunzînd, zise: „Zis-am dară de nu va fi frică de Dumnezeu în locul acesta, ce mă vor ucide pentru muiêrea mea.

12. Că cu dereptul, de tată-m iaste sor, iar de mumă nu-m iaste; şi o am luat mie muiêre.

13. Şi cînd m-au scos Dumnezeu den casa tătîne-mieu, eu am zis ei: «Această dereptate să faci mie: în toate locurile unde vom mêrge să zici: Frate-m iaste»".

14. Şi luoă Avimeleh 1000 de didrahme de argint, oi şi boi, slugi şi slujnice şi dêde lui Avraam; şi întoarse şi pre Sarra, muiêrea lui.

15. Şi zise Avimeleh cătră Avraam: „Iată pămîntul iaste înaintea ta, unde-ţ iaste voia lăcuiêşte".

16. Iară Sarrei zise: „Iată, am dat 1000 de didrahme frăţine-tău; aceştia să fie întru cinstea fêţei tale şi a tuturor cîte-s cu tine, şi tot direpţ grăiêşte".

17. Şi rugă Avraam pre Dumnezeu; şi vindecă Dumnezeu pre Avimeleh, şi pre muiêrea lui şi pre slujnice; [18] şi începură a naşte.

18. Că, încuind încuié Domnul tot

CAP. 20

Avraam la Abimelec.

1. Apoi a plecat Avraam de acolo spre ţinutul din miazăzi, s-a aşezat între Cadeş şi Sur şi a locuit un timp în Gherara.

2. Şi a spus Avraam despre Sara, soţia lui: „Mi-e soră", căci s-a temut să spună: „Este soţia mea", ca nu cumva să-l ucidă locuitorii acelei cetăţi din pricina ei. Abimelec, regele Gherarei, a trimis şi a luat-o pe Sara.

3. Dar noaptea în vis a venit Dumnezeu la Abimelec şi i-a spus: „Iată tu ai să mori pentru femeia pe care ai luat-o, căci ea are bărbat".

4. Dar Abimelec nu se atinsese de ea şi i-a spus: „Doamne, oare vei pierde un neam nevinovat şi drept?

5. Oare nu mi-a spus el: «Mi-e soră», iar ea mi-a spus: «Mi-e frate?» Cu inimă curată şi cu mîini neprihănite am făcut aceasta".

6. Şi Dumnezeu i-a spus lui în vis: „Eu ştiu că ai făcut aceasta cu inimă curată şi m-am îndurat de tine să nu greşeşti în faţa mea; de aceea nu te-am lăsat să te atingi de ea.

7. Acum dă înapoi femeia bărbatului ei, căci este prooroc şi se va ruga pentru tine ca să trăieşti; de nu o vei da înapoi, să ştii că vei muri şi tu şi toţi ai tăi".

8. Abimelec s-a sculat dis-de-dimineaţă şi şi-a chemat toţi curtenii şi le-a povestit toate acestea. Iar curtenii s-au înspăimîntat foarte.

9. Apoi l-a chemat Abimelec pe Avraam şi i-a spus: „De ce mi-ai făcut aceasta? Cu ce am greşit faţă de tine, de ai adus asupra mea şi asupra împărăţiei mele acest păcat atît de mare? Mi-ai făcut un lucru pe care nimeni nu l-ar face."

10. Şi i-a mai spus Abimelec lui Avraam: „Ce ai gîndit de ai făcut aceasta?"

11. Şi i-a răspuns Avraam: „Am socotit că în acest loc lipseşte frica de Dumnezeu şi că mă vor ucide din pricina femeii mele.

12. Dar este adevărat, ea îmi este soră după tată, dar nu şi după mamă, iar acum mi-a devenit soţie.

13. După ce Dumnezeu m-a scos din casa tatălui meu, i-am spus ei: «Fă-mi această înlesnire şi în tot locul unde vom merge să spui despre mine: Îmi este frate»".

14. Atunci a luat Abimelec o mie de sicli de argint, oi şi viţei, slugi şi slujnice şi le-a dăruit lui Avraam; i-a dat-o înapoi şi pe Sara, soţia lui.

15. Şi i-a spus Abimelec lui Avraam: „Iată ţinutul dinaintea ta, alege-ţi locul care-ţi va place!"

16. Iar Sarei i-a spus: „Iată, i-am dat fratelui tău o mie de sicli de argint ca semn şi dovadă pentru toţi ai tăi că eşti nevinovată!"

17. Şi s-a rugat Avraam lui Dumnezeu şi a vindecat Dumnezeu pe Abimelec, pe femeia lui şi pe slujnicele lui şi ele au născut.

18. Căci Domnul făcuse ca toată casa

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 14, col. I

ДЇ

ѡкнзѣдь ѡнсе дмнзе҃х, ѧенафаръ тот҃ъ
хѧ ѡтрх каселехѝ авнмелеѣхъ, пентрх сарраѳъ
мѣѧ лхѝ авраамъ.

К А П КА

Ї н дмнхѧ сокоти прѣ сарра дхпъ кѵ҃м зи
се, шн фъкх дмнхѧ сарреи дхпъ кѵ҃м
грън. Шн зъмнелиндь нъскх сарра
лхѝ авраам фетоурь ла ватрънѣце, ла
врѣмѣ дхпъ кѵ҃м ѵ҃х грънтлхѝ дмнз҃.
Шн нѵмн авраам нѵмеле фетурхлхѝ стх ченахъ
нъскѵ҃тлхѝ, карele ѵ҃х нъскѵ҃тлхѝ сарра, ѣсаа.
Шн сърезхн авраам пе ѣсаак ѧна ѻпта зн, дх
пъ кѵ҃м ѵ҃х порънчнтъ лхѝ дмнзе҃х. Авраа
ѧра де҃р, де анн кжндь нсахъ нъскѵ҃т лхѝ ѣсаак
фънлхѝ. Шн зисе сарра ръсъ мїахъ фъкѵ҃тъ
дмнз҃, пентрх къчине ва хзн, сѵвавѵкѵра ѧпр҃
ѵнъ кѵ҃мине. Шн зисе чине ва повестн лхѝ
авраам къ ѧпаѣкъ прънкхѧ сарра? пентрх къам
нъскѵ҃т фетурь ла ватржнѣцнле мѣле. Шн кре
скх копилхѧ шн съ ѧцъркъ, шн фъкх авраамь
сѻспѣцх маре ѧзѣоа каре сахъ ѧцърката фїнсъ
ѣсаак. Шн възндь сарра прѣ фетурхѧ агаа
рен ѣгѵптинѣнїн карele съ нъскѵ҃се лхѝ авраам,
ѣ ѣкжндусе кѵ҃ ѣсаак фетурхѧ ен. Шн зисе
лхѝ авраам гонѣще прѣ ѧтѣ҃ѣ слѵжникъ шн прѣ
фетурхѧ ен, пентрх къ нхѧ мощенн фетурхѧ сах
нчтїн кѵ фетурхѧ мїеѵ ѣсаак. Шн фоарте
грех се пърх кѵвжнтхѧ ѧнаннтъ лхѝ авраам,
ѣ пентрх фетурхѧ съх ѣсманль. Шн зисе дмн
зѣх лхѝ авраам, нѵфїе ѧнаннтъ та грех пентр
копил шн пентрх слѵжнишъ, тоате кжте бази
че цїе сарра ѧскѵлтъ глахѧ ен, пентрх къ ѧ
трх ѣсаак себакема цїе семинцїе. Ѧръ шн
пе фетурхѧ сахнчтїн ѧлецїѧ, ѧтрхлнтъ маре
фалвои фаче прѣ джнсхѧ, пентрх къ семинцїа
та ѧсте. Шн съскхдъ авраам дмнинѣца
шн лхѡ пжине шн оѵнфоале де апъ, шн дѣде а
гарен шїн пхсе прѣ оѵмърь шн копилхѧ, шн ѻто
нн прѣ джнса, шн мергжндь рътъчїѧ прен пх
ѣ ѣїе, спре фжнтжна жѵртмжнтхлхн. Шн съ
фършн апа ден фоале шн лепъдъ копилхѧ сѵт
ѵ оѵнь брадь. Шн мергжндь ѧшезѵ ѧпрѣ
малхѝ департе, каѡ прошкъ де аркх, пентрх
къзисе нѵвоу вѣдѣ моарт копилхлхн мїеѵ, шн
шезх ѧпотрнвъ дедепарте, шн стригжндь ко
пилхѧ плжнсе. Шн аскѵлтъ дмнзе҃х глас
копилхлхн, ден локвѧ оѵнде ера, шн стригъ ѧ
ѵерхѧ лхн дмнзе҃х прѣ агар ден черн, шн зисе ен
честе агар? нѵте тѣме, пентрх къ лх ахзъ
дмнзе҃х глахѧ копилхлхн тъх, ден локвѧ оѵнѵ
де ѣсте. Сколълъте шн жкопилхѧ шнл чине
кѵмжна та прѣ джнсхѧ, пентрх къ ѧлнмъ ма
ре воу фїче прѣ джнсхѧ. Шн деши́нсе дмнзе҃
окїн ен шн възх фжнтжнъ де апъ зїе шн мър
се де оѵмплх фоалеле де апъ, шн адъпъ копи
л хль. Шн ера дмнзѣх кѵкопилхѧ, шн кре
скѵ шн лъкхн ѧпхстїе, шн съ фъкх арькашь.
ка Шн лъкхн ѧпхстїнде лхѝ фарань, шїн лхѡлх
мѵмъсе мїаре дн пжмжнтхль гѵптехлхн

afară tot zgăul întru casa lui Avimeléh pentru Sárra, fămêia lui Avraám.

CAP 21

1. Şi Domnul socoti pre Sárra după cum zise şi făcu Domnul Sárrei după cum grăi.

2. Şi, zămislind, născu Sárra lui Avraám fecior la bătrînêţe, la vrêmea după cum i-au grăit lui Domnul.

3. Şi numi Avraám numele feciorului său, ce i s-au născut lui, carele i-au născut lui Sárra, Isáac.

4. Şi obrezui Avraám pe Isáac în a opta zi, după cum i-au poruncit lui Dumnezeu.

5. Avraám era de 100 de ani cînd i s-au născut lui Isáac, fiiul lui.

6. Şi zise Sárra : „Rîs mi-au făcut Domnul, pentru că cine va auzi să va bucura împreună cu mine".

7. Şi zise : „Cine va povesti lui Avraám că apleacă pruncul Sárra ? Pentru că am născut fecior la bătrînêţile mêle".

8. Şi crescu copilul şi să înţărcă ; şi făcu Avraám ospăţu mare în zioa care s-au înţărcat fiiu-său Isáac.

9. Şi văzînd Sárra pre feciorul Agárei, eghiptinênii, carele să născuse lui Avraám, jucîndu-se cu Isáac, feciorul ei,

10. şi zise lui Avraám : „Gonêşte pre această slujnică şi pre feciorul ei pentru că nu va moşteni feciorul slujnicii cu feciorul mieu Isáac".

11. Şi foarte greu se păru cuvîntul înaintea lui Avraám pentru feciorul său Ismaíl.

12. Şi zise Dumnezău lui Avraám : „Nu fie înaintea ta greu pentru copil şi pentru slujnică ; toate cîte va zice ţie Sárra ascultă glasul ei pentru că întru Isáac se va chema ţie seminţie.

13. Iară şi pe feciorul slujnicii aceştiia întru limbă mare îl voiu face pre dînsul pentru că seminţiia ta iaste".

14. Şi să sculă Avraám dimineaţa şi luo pîine şi un foale de apă şi dêde Agárei, şi-i puse pre umăr şi copilul şi o goni pre dînsa ; şi mergînd, rătăciia pren pustie, spre Fîntîna Jurămîntului.

15. Şi să fîrşi apa den foale şi lepădă copilul supt un brad.

16. Şi, mergînd, au şezut în preajma lui, departe ca o proşcă de arcu pentru că zise : „Nu voiu vedea moartea copilului mieu". Şi şezu împotrivă dedeparte ; şi strigînd copilul, plînse.

17. Şi ascultă Dumnezeu glasul copilului den locul unde era ; şi strigă îngerul lui Dumnezeu, pre Agár, den ceriu şi zise ei : „Ce iaste, Agár ? Nu te tême pentru că au auzit Dumnezeu glasul copilului tău den locul unde iaste.

18. Scoală-te şi ia copilul şi-l ţine cu mîna ta pre dînsul pentru că în limbă mare voiu face pre dînsul".

19. Şi deschise Dumnezeu ochii ei şi văzu fîntînă de apă vie ; şi mêrse de umplu foalele de apă şi adăpă copilul.

20. Şi era Dumnezău cu copilul ; şi crescu şi lăcui în pustie şi să făcu arcaş.

21. Şi lăcui în pustiul lui Farán ; şi-i luo lui mumă-sa muiêre din pămîntul Eghipetului.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Dumnedzău dennafară tot zgăul întru casa lui Aviméleh pentru Sarrá, fămêia lui Avraam.

CAP 21

1. Şi Domnul socoti pre Sarrá după cum dzise şi făcu Domnul Sárrei după cum grăi.

2. Şi, zemislindu, născu Sárra lui Avraam ficior la bătrînêţe, la vrêmea după cum au grăit lui Dumnedzău.

3. Şi numi Avráam numele ficiorului său, ce i s-au născut lui, carele l-au născut lui Sárra, Isáac.

4. Şi obrezui Avraam pre Isaac înn a opta dzi, după cum i-au porăncit lui Dumnedzău.

5. Avraam era de 100 ai cîndu i s-au născut lui Isáac, ficiorul lui.

6. Şi dzise Sarra: „Rîs mi-au făcut Domnul, pentru căce cine va audzi să va bucura înpreună cu mine".

7. Şi dzise: „Cine va povesti lui Avraam cum apleacă pruncu Sarra? Pentru că am născut ficior la bătrînêţele mêle".

8. Şi crescu copilul şi să înţărcă; şi făcu Avraam ospăţ mare întru dzua acêea ce s-au înţărcat Isaac, ficiorul lui.

9. Şi vădzîndu Sárra pre ficiorul Agárii, eghiptenênii, carele să născusă cu Avraam, jucîndu cu Isaac, ficiorul ei,

10. şi dzise lui Avraam: „Gonêşte pre această slujnică şi pre ficiorul ei pentru că nu va moşteni ficiorul slujnicii cu ficiorul mieu Isáac".

11. Şi foarte greu să păru cuvîntul acesta înnaintea lui Avraam pentru ficiorul lui, Ismail.

12. Şi dzise Dumnedzău cătră Avraam: „Nu fie înnaintea ta greu pentru copil şi pentru slujnică; toate cîte va face Sárra ascultă glasul ei pentru că întru Isaac să va chema ţie sămînţie.

13. Şi pre ficiorul slujnicii aceştiia întru limbă mare îl voi face pre însul pentru că seminţiia ta iaste".

14. Şi să sculă Avraam dimineaţă şi luă păine şi un burduh de apă şi dêde Agárai, şi-i puse pre umăr şi copilul şi o goni pre însă; şi mergîndu, rătăciia pren pustiiu, spre Fîntîna Giurămîntului.

15. Şi să sfîrşi apa den foale şi lepădă copilul suptu un brad.

16. Şi, mergîndu, au şedzut în preajma lui, dedeparte ca o proşcă de arcu pentru că dzise: „Nu voi vedea moartea copilului mieu". Şi şedzu înpotrivă dedeparte; şi strîgă copilul şi plînse.

17. Şi ascultă Dumnedzău glasul copilului den locul unde era; şi strigă îngerul lui Dumnedzău, pre Agar, den cer şi-i dzise ei: „Ce iaste, Agar? Nu te tême, pentru că au audzit Domnul[1] glasul copilului tău den locul carele iaste.

18. Scoală-te şi ia copilul şi-l ţine cu mîna ta pre însul pentru că întru limbă mare voi face pre însu".

19. Şi deşchise Dumnedzău ochii ei şi vădzu fîntînă de apă vie; şi mêrse şi împlu foalele de apă şi adăpă copilul.

20. Şi era Dumnedzău cu copilul; şi crescu şi lăcui în pustiiu şi să făcu arcaş.

21. Şi lăcui în pustiiul Faran; şi-i luă lui maică-sa muiêre den pămîntul Eghiptului./

zgăul dennafară în casa lui Avimeleh pentru Sarra, muiêrea lui Avraam.

CAP 21

1. Şi cercetă Domnul pre Sarra, cum zisêse, şi făcu Domnul Sarrei cum grăise.

2. Şi îngrecă Sarra şi născu lui Avraam fiiu în bătrînêţele sale, în vrêmea cum grăise lui Domnul.

3. Şi puse Avraam numele fiiu-său, căruia i-l născuse Sarra, Isaac.

4. Şi obrezui Avraam pre Isaac a opta zi, cum poruncise lui Dumnezeu.

5. Şi era Avraam de 100 de ani cînd se născu lui fiiu-său, Isaac.

6. Şi zise Sarra: „Bucurie au făcut mie Domnul, că oricine va auzi se va bucura depreună cu mine".

7. Şi zise: „Cine va spune lui Avraam că am născut fiiu la bătrînêţe şi Sarra apleacă cocon"?

8. Şi crescu coconul şi-l înţărcă; şi făcu Avraam ospăţ mare în zioa cêe ce înţărcă pre fiiu-său Isaac.

9. Şi văzînd Sarra pre feciorul slujnicii, eghiptênînei, care se născuse cu Avraam, jucîndu-se cu Isaac, feciorul ei,

10[9]. zise lui Avraam: [10] „Gonêşte slujnica aceasta cu feciorul ei că nu va moşteni feciorul slujnicii cu fiiu-mieu Isaac".

11. Şi foarte se păru cu greu cuvîntul acesta înaintea lui Avraam pentru fiiu-său Izmail.

12. Şi zise Dumnezeu cătră Avraam: „Să nu-ţ fie cu greu cuvîntul acesta înaintea ochilor tăi pentru copil şi pentru slujnică; toate cîte ţi-au zis Sarra ascultă cuvîntul ei, că în Isaac se va chiema ţie seminţiia.

13. Iară pre feciorul slujnicii aceştiia îl voiu face de va fi o limbă mare, că sămînţiia ta iaste".

14. Şi, sculîndu-se Avraam dimineaţa, luoă păine şi un foale cu apă şi dêde Agárei, şi puse copilul în cîrcă şi o goni; iară ea, ducîndu-se, rătăci în pustie, la Fîntîna Jurămîntului.

15. Şi sfîrşindu-se apa den foale, lepădă copilul supt un brad.

16. Şi, mergînd, şăzu împotriva lui atîta de departe cît ar fi proşcă de o săgeată şi zise: „Să nu văz moartea copilaşului mieu". Şi şăzu împotrivă departe; şi plîngea copilul şi se văieta.

17. Şi auzi Dumnezeu glasul copilului den locul care era; şi strigă îngerul Domnului den cer pre Agára şi-i zise: „Ce iaste Agar? Nu te tême, auzit-au Dumnezeu glasul copilaşului de unde iaste.

18. Scoală şi ia copilul şi-l ţine de mînă că-l voiu face o limbă mare".

19. Şi dăşchise Dumnezeu ochii ei şi văzu fîntînă de apă vie; şi, mergînd, umplu foalele de apă şi adăpă copilul.

20. Şi era Dumnezeu cu copilul; şi crescu şi se sălăşui în pustie şi fu vînător cu săgeata.

21. Şi lăcui în pustiia Tharan; şi-i aduse mumă-sa muiêre den Eghipet./

lui Abimelec să fie stearpă, din pricina Sarei, femeia lui Avraam.

CAP. 21

Naşterea lui Isaac

1. Şi Domnul n-a uitat-o pe Sara, şi i-a dăruit ei după făgăduinţă.

2. Şi, zămislind, i-a născut Sara lui Avraam un fiu la bătrîneţe, la vremea arătată de Domnul.

3. Şi a pus Avraam fiului său, care i se născuse, acela pe care i-l născuse Sara, numele Isaac.

4. Şi Avraam a tăiat împrejur pe Isaac în ziua a opta, cum îi poruncise Dumnezeu.

5. Avraam era de o sută de ani cînd i s-a născut Isaac, fiul său.

6. Şi Sara a spus: „Domnul m-a învăţat din nou ce e rîsul. Căci oricine va auzi aceasta, va rîde bucurîndu-se cu mine."

7. Şi ea a adăugat: „Cine i-ar fi spus lui Avraam, că Sara va alăpta un prunc? Totuşi i-am născut un fiu la bătrîneţe."

8. Copilul a crescut şi a fost înţărcat, iar Avraam a făcut un ospăţ mare în ziua în care fiul său Isaac a fost înţărcat.

9. Văzînd Sara că fiul lui Agar, egipteanca, pe care aceasta îl născuse lui Avraam, rîde de Isaac, fiul ei,

10. i-a spus lui Avraam: „Alungă pe slujnica aceasta şi pe fiul ei, să nu te moştenească fiul ei împreună cu fiul meu Isaac"

11. Pe Avraam l-a durut această vorbă despre fiul său Ismael.

12. Şi i-a spus Dumnezeu lui Avraam: „Să nu te mîhnească vorba despre fiul tău şi despre slujnica ta. Toate cîte ţi le va spune Sara ascultă glasul ei, căci numai cei din Isaac se vor numi urmaşii tăi.

13. Dar pe acest fiu al slujnicii îl voi înălţa într-un mare neam, căci şi el e din seminţia ta".

14. Avraam s-a trezit dis-de-dimineaţă, a luat pîine şi un burduf cu apă şi le-a dat slujnicii, apoi, punîndu-i pe umeri şi copilul, a alungat-o. Plecînd însă Agar a rătăcit pe lîngă Beerşeba, prin pustie.

15. Cînd s-a sfîrşit apa din burduf, a pus copilul sub un copac.

16. Şi, plecînd, s-a aşezat în preajma lui, departe ca la o bătaie de arc, căci a spus: „Nu vreau să văd moartea copilului meu". Şi şezînd acolo, s-a văietat şi a plîns.

17. Dumnezeu a auzit glasul copilului din locul unde era şi îngerul lui Dumnezeu a strigat-o din cer pe Agar şi i-a spus: „Ce este Agar? Nu te teme! Căci Dumnezeu a auzit glasul copilului tău din locul unde este.

18. Scoală şi ia copilul şi ţine-l de mînă căci pe urmaşii lui îi voi înălţa într-un neam mare".

19. Şi Dumnezeu i-a deschis ei ochii şi ea a văzut o fîntînă cu apă; a mers şi a umplut burduful şi i-a dat copilului să bea.

20. Şi a ţinut Dumnezeu cu copilul şi acesta a crescut, a locuit în pustie şi s-a făcut vînător cu arcul.

21. Şi s-a aşezat în deşertul Faran, iar mamă-sa i-a luat o soţie din ţara Egiptului./

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 14, col. II

Шн фкѣ ѧтрѧтѣѫ врѣме шн зисе ѧвимелеѯ шн ѯхозаѳ, карele ѧ луат пре норъса, шн филоо вонводѫ пътерiи луи, кътръ ѧвраам зикѫндъ дмнзу ѣкътине, ѧтръ тоате кѫте фачи.

Дѣчи ѧкум кълъмн пре дмнзу кѫм нѫмбей фа че стрѫмбътате, нице семинцiи мѣле, нице нѫмелуи меу, че, дупъ дерептатea carea am făcut cu tine, vei face cu mine şi pământului întru carele te-ai sălăşluit într-însul".

Шн зисе ѧвраам ѣу мъкъръ.

24. Şi zise Avraám: „Eu mă jur".

Шн мъстръ ѧвраам пре ѧвимелеѯ, пентру фънтънile апен, че ѧу луат слъжиле луи ѧвимелеѯ.

25. Şi mustră Avraám pre Avimeléh pentru fîntînile apei ce au luat slugile lui Avimeleh.

Шн зисе луи ѧвимелеѯ, нѫмъщъте чине ѧу фкът цѣе лукрул ѧчеста ниче тъ мiаи спусе ниче еу ѧуздiт фърънѫмай ѧстъзи.

26. Şi zise lui Avimeléh: „N-am ştiut cine au făcut ţie lucrul acesta. Nice tu mi-ai spus, nice eu am auzit fără numai astăzi".

Шн луо ѧвраам оi шн вiцеи, шн дѣде луи ѧвимелеѯ, шн ѧу пусе ѧмъндой фъгъдуинцъ.

27. Şi luo Avraam oi şi viţei şi dêde lui Avimeléh; şi au pus amîndoi făgăduinţă.

Шн ѧу пусе ѧ ѩ врааѧ, ѕ, мiелушiце десѯ сингуре.

28. Şi au pus Avraám 7 mieluşiţe de oi singure.

Шн зисе ѧвимелеѯ кътръ ѧвраам, че сънт челе, ѕ, мiелушiце але сѯлор ачестора каре леи пусе сингуре.

29. Şi zise Avimeléh către Avraám: „Ce sînt cêle 7 mieluşiţe ale oilor acestora care le-ai pus singure?"

Шн зисе ѧвраам пентру кътръ ачесте, ѕ, мiелушiце вей луа деламине ка съмфие демъртуiе кътръ ѣу ѧм съпат ачаста фънтъне.

30. Şi zise Avraám: „Pentru că acêste 7 mieluşiţe vei lua de la mine ca să-m fie de mărturie că eu am săpat această fîntînă".

Пентру ачея ѧу нумит нумеле локулуи ачелуиа, фънтъна журъмънтулуи, кътръ ѧколо ѧу журат ѧмъндой.

31. Pentru acêea au numit numele locului aceluia Fîntîna Jurămîntului că acoló au jurat amîndoi.

Шн токмирь ѧмъндой фъгъдуире ла пре, ла фънтъна журъмънтулуи, шн сь ски ѧвимелеѯ шн сѯхозаѳ чеiнь пре норъса шн филоѯ вонводѫ пътерiи луи, шн сь ѩторсе ла пъмънтуль филистiнилор.

32. Şi tocmiră amîndoi făgăduire la Fîntîna Jurămîntului. Şi să sculă Avimeléh şi Ohozáth, ce ţinea pre noru-sa, şi Filóh, voivodul puterei lui, şi să întoarse la pământul filistiimilor.

Шн рѣсъдi ѧврааѧ царинь ла фънтъна журъмънтулуи, ш ѧу кемат ѧколо пенумеле дмнзу вѣчiнiу.

33. Şi răsădi Avraám ţarină la Fîntîna Jurămîntului şi au chemat acoló pe numele Domnului Dumnezeu vêcinicu.

Шн съзъшлуи ѧвраам ѩтръ пъмънтуль филистiнилор зиле мулте.

34. Şi sălăşlui Avraám întru pământul filistiimilor zile multe.

К А П К Ѳ

CAP 22

Iн фкѣ дупъ кѫвинтеле ачѣстеа, дмнзу iпитiа пре ѧвраам шн зисе луи, ѧвраме, ѧвраме, шн зисе ѩтъ еу.

1. Şi fu după cuvintele acêstea, Dumnezeu ispitiia pre Avraám şi zîse lui: „Avraáme, Avraáme!" Şi zîse: „Iată eu!"

Шн зисе к пре фiюль тъу чель iубiт, пре iсаак, пре чел че аи iубит, шн пасе лапъмънтуль чел налт, шн фъ пре дънсул ѧколо жъртъ, пре унул дентру мунцi, карелеу бiн зиче цiе.

2. Şi zîse: „Ia pre fiiul tău cel iubit, pre Isaác, pre cel ce ai iubit, şi pasă la pământul cel nalt şi-l fă pre dînsul acolo jîrtvă, pre unul dentru munţi carele-ţ voiu zice ţie".

Шн скуландусе ѧвраамь, дименѣца фш фестъръ мъгарiуль сиу, шн луо ку дънсул доо слуджь, шн пре исаак фечорул луи, шн тъiндъ лемне пентру жъртъ, скуландусе, мерсе, шн вени ла локул унде-i зисе луи дмнзу ѧтреа зи.

3. Şi, sculîndu-se Avraám dimineaţa, îş însămără măgariul său şi luo cu dînsul doaă slugi şi pre Isaác, feciorul lui; şi, tăind lêmne pentru jîrtvă, sculîndu-se, mêrse şi veni la locul unde-i zise lui Dumnezeu a treia zî.

Шн кътънд ѧвраам ку окiи, вазу локул де departe.

4. Şi, căutînd Avraám cu ochii, văzu locul de departe.

Шн зисе ѧвраам слуджилор сале, шъдецi аiчь ку мъгарiуль тату еу шн копилашь вом мерже пънъ ѧколо шн iнкинъчунду не вом ынтоарче ла воi.

5. Şi zîse Avraam slugilor sale: „Şădeţi aicea cu măgariul, iară eu şi copilaşul vom mêrge până acii şi, închinîndu-ne, ne vom întoarce la voi".

Шн луо ѧвраам лемнеле жъртвей, шн лепусе пре исаак фечорул луи, шн луо ѧмъну фокул шн куцитул шн сь дусерь ѧмъндой денпреунъ.

6. Şi luo Avraám lêmnele jîrtvei şi le puse pre Isaác, feciorul lui, şi luo a mînă focul şi cuţitul şi să dusără amîndoi denpreună.

Шн зисе исаак кътръ ѧврааѧ татъ сеу, тате, шн еу зисе фiюль мiеу? Iатъ фокул шн лемнеле унде есте оаia пентру жъртвъ.

7. Şi zise Isaác către Avraam, tatăl lui: „Tată!" Şi el zise: „Ce iaste, fiiul mieu? „Iată focul şi lêmnele; unde iaste oaia jîrtvei?".

Шн зисе ѧвраам, дмнзу ѩвибе ѩ луи оаia пентру жъртъ фiюль миеу, шн мер

8. Şi zise Avraám: „Dumnezău îş va vedea lui oaia pentru jîrtvă, fiiul mieu". Şi, / mergînd amîndoi împreună,

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

22. Şi fu întru acêea vrême şi dzise Aviméleh şi Ohozáth, ce i-au luat pre noru-sa, şi Filoh, hatmanul puterii lui, cătră Avraam, dzicîndu: „Dumnedzău iaste cu tine întru toate cîte tu faci.

23. Deci acum giură-te mie pre Dumnedzău cum nu-m vei face mie strîmbătate, nice sămînţiia mea, nice numele mieu, ce, după dreptaatea carea am făcut cu tine, vei face cu mine şi pămîntului întru carele tu te-ai prişleşit întru însul".

24. Şi dzise Avraam: „Eu voi giura".

25. Şi mustră Avraam pre Aviméleh pentru fîntînile cêle de apă ce au luat slugile lui Aviméleh.

26. Şi dzise lui Aviméleh: „N-am ştiut cine au făcut ţie acesta lucru. Nice tu mi-ai spus, nice eu am audzit fără numai astădzi".

27. Şi luă Avraam oi şi viţăi şi dêde lui Aviméleh; şi au făgăduit amîndoi făgăduinţă[2].

28. Şi au pus Avraam 7 mieluşiţe den oi[3] sîngure.

29. Şi dzise Aviméleh cătră Avraam: „Ce sîntu acêste mieluşiţe ţie a oilor acestora carele le-ai pus sîngure?"

30. Şi dzise Avraam: „Căci acêste 7 mieluşiţe vei lua de la mine pentru ca să-m fie de mărturie pentru că eu am săpat aceasta fîntînă".

31. Pentru acêea au numit numele locului aceluia Fîntîna Giurămîntului pentru că acolo au giurat amîndoi.

32. Şi tocmiră amîndoi făgăduire la Fîntîna Giurămîntului. Şi să sculă Aviméleh şi Ohozáth, ce ţinea pre noru-sa, şi Filoh, hatmanul puterii lui, şi să întoarsără la pămîntul filistiimmilor.

33. Şi răsădi Avraam ţarină la Fîntîna Giurămîntului şi au chemat acoló pre numele Domnului Dumnedzău vêcinic.

34. Şi fu prişleţ Avraam întru pămîntul filistiimilor dzile multe.

CAP 22

1. Şi fu după cuvintele acêstea, Dumnedzău ispitiia pre Avraam şi-i dzise lui: „Avraam, Avraam!" Şi dzise: „Iată eu!"

2. Şi-i dzise: „Ia-l pre fiiul tău cel iubit, pre cel ce ai iubit, pre Isaac, şi pas la pămîntul cel înnaltu şi-l fă pre însul acoló jîrtvă, pre unul dentru munţi carele îţi voi dzice ţie".

3. Şi, sculîndu-să Avraam dimineaţa, îş înşelă măgariul său şi luă cu însul doă slugi şi pre Isaac, ficiorul lui; şi, tăindu lêmne pentru jîrtvă, sculîndu-să, mêrse şi veni la locul unde-i dzise lui Dumnedzău a treiă dzi.

4. Şi, căutîndu Avraam cu ochii, au vădzut locul de departe.

5. Şi dzise Avraam slugelor sale: „Şedeţi acii cu măgariul, iară eu şi copilaşul vom mêrge pân-acii şi, închinîndu-ne, ne vom întoarce la voi".

6. Şi luă Avraam lêmnele arderii de tot şi le puse pre Isaac, ficiorul lui, şi luă a mînă şi focul şi cuţitul şi să duseră amîndoi înpreună.

7. Şi dzise Isaac cătră Avraam, tatăl lui: „Tată!" Şi el dzise: „Ce iaste, fiiul mieu?" „Iată focul şi lêmnele; unde iaste oaia cea de ardere de tot?".

8. Şi dzise Avraam: „Dumnedzău va vedea sie oaia pentru ardere de tot, fiiul mieu". Şi, mergîndu amîndoi înpreună,

meleh şi Hozath, priêtenul lui (care ţinea pre noru-sa)[1], şi Filoh, voievodul oştii şi puterii lui, cătră Avraam: „Dumnezeu iaste cu tine întru toate cîte faci.

23. Deci acum jură pre Dumnezeu că nu-m vei face nici un rău, nici semînţiei mêle, nici numelui mieu, ce, după direptatea carea am făcut cu tine, vei face şi tu cu mine şi pămîntul în care te-ai prins de lăcaş".

24. Şi zise Avraam: „Eu mă voiu jura".

25. Şi grăi Avraam cu mânie lui Avimeleh pentru fîntîna apei carea o luase slugile lui Avimeleh.

26. Şi zise Avimeleh: „N-am ştiut cine au făcut acest lucru ţie. Nici tu nu mi-ai spus, nici eu n-am mai auzit până astăzi".

27. Şi luoă Avraam oi şi viţei şi dêde lui Avimeleh şi făgăduiră amîndoi făgăduinţă.

28. Şi puse Avraam 7 mieluşale sîngure deusebi.

29. Şi zise Avimeleh: „Ce sînt acêste 7 mieluşale de oi care le-ai pus deusebi?"

30. Iară Avraam zise: „Acêstea mieluşale cîte 7 să le iai de la mine să-m fie în mărturie că eu am săpat această fîntînă".

31. Drept acêea puseră numele acelui loc Fîntîna Jurămîntului că acoló se jurară amîndoi.

32. Şi tocmiră amîndoi făgăduinţă la Fîntîna Jurămîntului. [33] Şi, sculîndu-se, Avimeleh şi Hozath, prietenul lui (care ţinea pre noru-sa)[1], şi Filoh, voievodul oştii şi al puterii lui, se întoarseră n ţara filistimlênilor.

33. Şi sădi Avraam ţarină la Fîntîna Jurămîntului şi chiemă acoló numele Domnului Dumnezeului celui vêcinic.

34. Şi lăcui Avraam în pămîntul filistimlênilor zile multe.

CAP 22

1. Şi fu după cuvîntul acesta, Dumnezeu ispitiia pre Avraam şi-i zise: „Avraame, Avraáme!" Şi zise: „Iată eu!".

2. Şi zise lui (Domnul)[1]: „Ia pre fiiul tău cel iubit, care l-ai iubit, pre Isaac, şi te du la muntele cel nalt şi acoló rădică spre jîrtvă, într-un munte care-ţ voiu arăta".

3. Şi, sculîndu-se Avraam de dimineaţă, îş înşălă măgarii şi luoă 2 slugi cu sine şi pre Isaac, fiiu-său cel iubit; şi, dăspicînd lêmne de jîrtvă, se sculă şi se duse la locul la care-i zisêse Dumnezeu.

4. Iară a treia zi, cătînd Avraam cu ochii, văzu locul de dăparte.

5. Şi zise Avraam slugilor sale: „Şădeţ cu măgarii aici, iar eu şi copilu-m vom mêrge până cii şi, închinîndu-ne, ne vom întoarce iar la voi".

6. Şi luoă Avraam lêmnele jîrtvei şi le puse în umerile lui Isaac, fiiu-său, şi luoă în mînă foc şi cuţitul şi mêrseră amîndoi depreună.

7. Şi zise Isaac cătră tată-său Avraam: „Tată"! Iar el zise: „Ce iaste, fătul mieu"? „Iată focul şi lêmnele, dară oaia cea de jîrtvă unde iaste"?

8. Iar Avraam zise: „Dumnezeu va vedea şi oaia pentru jîrtvă, fătul mieu". [9] Şi/mêrseră amîndoi depreună

22. În vremea aceea a venit Abimelec, împreună cu Ahuzat, care luase pe nora lui, şi cu Ficol, căpetenia oştirii lui, şi i-a spus lui Avraam: „Dumnezeu este cu tine în toate cîte le faci.

23. Deci jură acum pe Dumnezeu că nu-mi vei face strîmbătate nici mie, nici seminţiei mele şi nici numelui meu, ci după dreptatea pe care eu ţi-am făcut-o ţie, tot aşa să-mi faci şi tu mie şi ţării în care eşti oaspete."

24. Şi Avraam i-a spus: „Jur".

25. Dar Avraam l-a mustrat pe Abimelec din pricina unor fîntîni de apă, pe care i le luaseră slugile lui Abimelec.

26. Iar Abimelec i-a spus: „Nu ştiu cine ţi-a făcut aceasta. Nici tu nu mi-ai spus şi nici eu n-am auzit decît astăzi".

27. Şi a luat Avraam oi şi vite, i le-a dat lui Abimelec şi au încheiat amîndoi un legământ.

28. Apoi Avraam a ales şapte mieluşele din turma sa.

29. Şi l-a întrebat Abimelec pe Avraam: „Ce sînt aceste mieluşele pe care le-ai pus deoparte?"

30. Şi Avraam i-a răspuns: „Cele sapte mieluşele le vei lua de la mine, drept mărturie, că eu am săpat fîntîna."

31. Din pricina aceasta s-a numit locul acela Beer-Şeba, căci acolo au jurat ei amîndoi.

32. Şi au încheiat un legământ la Beer-Şeba. Abimelec şi Ahuzat, care luase pe nora lui, şi Ficol, căpetenia oştirii lui, s-au întors în ţara filistenilor.

33. Avraam a răsădit un copac la Beer-Şeba. Acolo s-a rugat el Domnului Dumnezeului celui veşnic.

34. Iar Avraam a mai vieţuit în ţara filistenilor zile multe ca străin.

CAP. 22

Jertfa lui Avraam

1. Şi după cele povestite, Dumnezeu l-a pus la încercare pe Avraam şi i-a spus: „Avraame, Avraame!" Acesta a răspuns: „Iată-mă!"

2. Şi Dumnezeu i-a spus: „Ia pe singurul tău fiu, pe Isaac, pe care l-ai îndrăgit, şi du-l în ţinutul Horia ca să-l jertfeşti pe un munte, pe care ţi-l voi arăta eu".

3. Sculîndu-se Avraam dis-de-dimineaţă, a pus samarul pe măgarul său, a luat cu el două slugi şi pe Isaac, fiul său, şi, tăind lemne pentru jertfă, a purces la locul despre care îi vorbise Dumnezeu.

4. În a treia zi, ridicîndu-şi Avraam privirile, a văzut în depărtare locul acela

5. Şi le-a spus Avraam slugilor: „Rămîneţi aici cu măgarul, eu şi copilul ne vom duce pînă la locul acela şi, după ce ne vom închina, ne vom întoarce la voi."

6. A luat Avraam lemnele pentru jertfă şi le-a pus pe umerii fiului său Isaac, iar el a luat cărbunii şi cuţitul şi au plecat numai ei doi împreună.

7. Pe drum Isaac l-a chemat pe Avraam, spunîndu-i: „Tată!" Şi acesta i-a spus: „Iată foc şi lemne, dar unde este mieluşeaua pentru jertfă?"

8. Avraam i-a răspuns: „Dumnezeu se va îngriji de mieluşeaua pentru jertfă, fiule". Şi/au mers amîndoi mai departe.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 15, col. I

9. veniră la locul carele i-au zis lui Dumnezău ; şi au urzit acoló Avraám jîrtăvnicul. Şi puse lêmne deasupra şi, împiedecînd pre Isaác, fiiul său, îl puse pre dînsul preste jîrtăvnic, deasupra lêmnelor.

10. Şi tinse Avraám mîna sa să-ş ia cuţitul să junghe pre fiiul său.

11. Şi-l chemă îngerul Domnului den cériu şi zise : „Avraáme, Avraáme !“ Şi el zise : „Iată eu“ !

12. Şi zise : „Să nu-ţ pui mîna asupra copilului, nice să faci lui nemică că acum am conoscut că te temi tu de Dumnezău şi te-ai îndurat de fiiul tău cel iubit pentru mine“.

13. Şi, căutînd Avraam cu ochii lui, văzu şi iată un berbêce prins într-un sáad savéc de coarne ; şi mêrse Avraám şi luo berbêcele şi-l aduse a face jîrtvă pentru Isáac, fiiul lui.

14. Şi numi Avraám numele loculuĭ aceluia „Domnul au văzut“, pentru ca să zîcă astăzi : „În munte Domnul se-au ivit“.

15. Şi chemă îngerul Domnului pre Avraám, al doilea rînd, den ceriu,

16[15]. zicînd : [16] „Asupra mea m-am jurat, zice Domnul : pentru care lucru ai făcut cuvîntul acesta şi te-ai îndurat de fiiul tău cel iubit,

17. cu adevărat, blagoslovind te voiu blagoslovi şi, mulţind voiu mulţi seminţia ta ca stêlele ceriului şi ca năsipul cel dupe ţărmurele mării ; şi va moşteni seminţia ta cetăţile nepriêtinilor.

18. Şi se vor blagoslovi întru seminţia ta toate limbile pămîntului pentru care ai ascultat glasul mieu“.

19. Şi să întoarse Avraám cătră slugile lui şi, sculîndu-se, să duseră la Fîntîna Jurămîntului ; şi lăcui Avraám la Fîntîna Jurămîntului.

20. Şi fu după cuvintele acêstea şi să poronci lui Avraám, zicînd : „Iată născu Mélha şi ea fii lui Nahór, fratelui tău“ :

21. pre Uzu, întîiu născut, şi pre Vaíx, fratele lui, şi pre Camoíl, tatăl sirilor,

22. şi pre Hazád, şi pre Nazáf, şi pre Faldés, şi pre Eldáf, [23] şi pre Vathuíl,

23. şi Vathuíl au născut pre Revéca ; sînt 8 feciori aceştia care i-au născut Mélha lui Nahór, fratele lui Avraám,

24. Şi ţiitoarea lui, anume Réima, au născut şi ea pre Tavéc, şi pre Taám, şi pre Tóhos şi pre Móha.

CAP 23

1. Şi fu viaţa Sárrei ani 100 şi 20 şi 7.

2. Şi muri Sárra în cetatea Arvuc, care iaste în vale — aceasta iaste Hevrón, în pămîntul Hanaán. Şi veni Avraám ca să plîngă pre Sárra şi să jăluiască.

3. Şi să sculă Avraám de la mortul său şi zise Avraám feciorilor lui Het, zicînd :

4. „Strein şi nemêrnic sînt eu cu voi ; daţi-m mie dară moşie de mormînt cu voi şi voiu îngropa mortul mieu de la mine“.

5. Şi răspunseră feciorii lui Het cătră Avraám, zicînd :

6. „Nu, doamne, ce ascultă pre noi ! Împărat de la Dumnezău tu eşti întru noi ; întru cêle alêse ale /

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

9. au venit la locul carele i-au dzis Dumnedzău lui ; şi au urzit acoló Avraam jirtăvnicul. Şi puse lêmne deasupra şi, înpiedecîndu pre Isaac, fiiul său, îl puse pre însu preste jirtăvnic, preste lêmne.

10. Şi-ş întinsă Avraam mîna să-ş ia cuţitul să junghe pre fiiul său.

11. Şi-l chemă îngerul Domnului den ceriu şi dzisă : „Avraam, Avraam“ ! Şi el dzise : „Iată eu !“ [1].

12. Şi dzise : „Să nu-ţi pui mîna asupra copilului, nice să-i faaci lui nimic că acum am cunoscut că te temi tu de Dumnedzău şi nu te-ai îndurat de fiiul tău cel iubit pentru mine“.

13. Şi, căutîndu Avraam cu ochii lui, vădzu şi iată un berbêce prinsu într-un sádu savec de coarne ; şi mêrse Avraam şi luă berbêcele şi-l aduse ardere de tot pentru Isaac, ficiorul lui.

14. Şi numi Avraam numele locului aceluia „Domnul au vădzut“, pentru ca să dzică astădzi : „În munte Domnul s-au ivit“.

15. Şi chemă îngerul Domnului pre Avraam al doilea rîndu, den ceriu,

16[15]. dzicîndu : [16] „Asupra mea m-am giurat, dzice Domnul : pentru care lucrul ai făcut cuvîntul acesta şi nu te-ai îndurat de fiiul tău cel iubit,

17. cu adevărat, blagoslovindu te voi blagoslovi şi, înmulţîndu îţi voi înmulţi sămînţiia ta ca stêlele ceriului şi ca năsîpul pre usnele mării ; şi va moşteni sămînţiia ta cetăţile nepriêtenilor.

18. Şi să vor blagoslovi întru seminţiia ta toate limbile pămîntului pentru căce ai ascultat glasul mieu“.

19. Şi să întoarse Avraam cătră slugile lui şi, sculîndu-să, s-au dus la Fîntîna Giurămîntului ; şi lăcui Avraam la Fîntîna Giurămîntului.

20. Şi fu după cuvintele acêstea şi să porănci lui Avraam, dzicîndu : „Iată născu Melha şi ea feţi lui Nahor, fratelui tău :

21. pre Oxu, întăi născut, şi pre Vaixu, fratele lui, şi pre Camuil, tatăl sîrilor,

22. şi pre Hazad, şi pre Nazaf, şi pre Faldes, şi pre Ieldaf, [23] şi pre Vathuil,

23. şi Vathuil au născut pre Revéca ; 8 ficiori aceştia-s carii au născut Melha lui Nahor, frate lui Avraam.

24. Şi ţiitoarea lui, anume Reimá, au născut şi ea pre Tavécu, şi pre Taam, şi pre Tohos şi pre Moha.

CAP 23

1. Şi fu viaţa Sárrei ani 127.

2. Şi muri Sárra în cetaatea Arvuc, carea iaste în groapă — aceasta iaste Hevron, în pămîntul Hanaan. Şi veni Avraam ca să plîngă pre Sárra şi să jelească.

3. Şi să sculă Avraam de la mortul său şi dzise Avraam ficiorilor lui Het, dzicîndu :

4. „Prişleţ şi nemêrnic sîntu eu cu voi ; daţi-m dară moşie cu voi de gropniţă şi voi îngropa mortul mieu de la mine“.

5. Şi răspunseră ficiorii lui Het cătră el, dzicîndu :

6. „Nu, doamne, ce ne ascultă pre noi ! Împărat de la Dumnedzău tu eşti întru noi ; întru cêle alêse/mormînturi

9. şi veniră la locul la care-i zisêse Dumnezeu ; şi zidi acoló Avraam altar. Şi puse lêmnele şi legă pre fiiusău Isaac şi-l puse pre altar desupra lêmnelor.

10. Şi, tinzîndu-ş Avraam mîna, luoă cuţitul să junghe pre fiiu-său.

11. Iar îngerul Domnului den cer îl strigă şi-i zise : „Avraáme, Avraáme !“ El zise : „Iată eu !“.

12. Şi-i zise : „Nu-ţ pune mîna pre copil, nici nu-i face nimic că acum cunoscuiu că te temi de Dumnezeu şi fiiul tău cel iubit nu l-ai cruţat pentru mine“.

13. Şi, căutînd Avraam cu ochii săi, văzu şi iată un berbêce prins într-un sad [2] spînzura de coarne ; şi mêrse Avraam şi luoă berbêcele şi-l puse jărtvă în locul fiiu-său, lui Isaac.

14. Şi puse Avraam numele acelui loc „Domnul au văzut“, ca să zică şi până astăzi : „Domnul se-au ivit [3] în munte“.

15. Şi chiemă îngerul Domnului a doa oara pre Avraam, den cer,

16[15]. zicînd : [15] „Grăiêşte Domnul : Cu mine m-am jurat, deaca vrême ce ai făcut aceasta şi n-ai cruţat pe fiiul tău cel iubit pentru mine,

17. drept acêea, blagoslovind te voiu blagoslovi şi, înmulţînd voiu înmulţi seminţiia ta ca stêlele ceriului şi ca năsipul pre marginea mării ; şi va lua seminţiia ta cetăţile nepriêtenilor.

18. Şi se vor blagoslovi întru seminţiia ta toate limbile de pre pămînt căci ai ascultat glasul mieu“.

19. Şi se întoarse Avraam la slugile sale şi, sculîndu-se, se duseră la Fîntîna Jurămîntului.

20. Iară după cuvîntul acesta spuseră lui Avraam, zicînd : „Iată născu şi Melha feciori frăţine-tău, Nahor“ :

21. pre Ox, întăi născut, şi pre Vax, frate-său, şi pre Camuil, fratele lor, tatăl siriianilor,

22. şi pre Hazad, şi pre Nazav, şi pre Faldas, şi pre Eldath, şi pre Vathuil,

23. iar Vathuil născu pre Revéca ; aceşti 8 sînt feciorii carei au născut Melha lui Nahor, fratele lui Avraam.

24. Iară posadnica lui, carea o chiema Reima, au născut şi ea pre Thavec, şi pre Taam, şi pre Tohoz şi pre Moh.

CAP 23

1. Şi fură toate zilele vieţii Sarrei 127 de ani.

2. Şi muri Sarra în cetatea Arvuc, carea iaste ⟨în⟩ [1] vale — aceasta iaste Hevron, în pămîntul Hanaánului. Şi veni Avraam să plîngă după Sarra şi să se jălcuiască.

3. Şi, sculîndu-se Avraam de pre mortul său, zise feciorilor lui Hetthei, grăind :

4. Strein şi venetic sînt eu întru voi ; ce-m daţ loc de mormînt cu voi să îngrop mortul mieu“.

5. Iar feciorii lui Hetthei, răspunzînd, ziseră :

6[5]. Ba, doamne, [6] ce ne ascultă că tu împărat de la Dumnezeu eşti întru noi ; ce în/mormînturile noastre cêle

9. După ce au ajuns la locul despre care îi vorbise Dumnezeu, a ridicat Avraam acolo un altar, a pus deasupra lemne şi, legîndu-l pe Isaac, fiul său, l-a aşezat pe altar, deasupra lemnelor.

10. Şi a întins Avraam mîna ca să ia cuţitul să-l înjunghie pe fiul său.

11. Atunci l-a strigat îngerul Domnului din cer şi i-a spus : „Avraame, Avraame !“ El a răspuns : „Iată-mă !“.

12. Şi i-a spus : „Să nu-ţi ridici mîna asupra copilului tău, nici să-i faci vreun rău căci acum ştiu că te temi de Dumnezeu şi că n-ai cruţat pentru mine nici pe fiul tău cel iubit.

13. Şi, ridicîndu-şi Avraam ochii, a privit şi iată un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiş. Avraam s-a dus şi a luat berbecul şi l-a jertfit în locul lui Isaac, fiul său.

14. A numit Avraam numele locului acela „Domnul poartă de grijă“, de aceea se spune şi astăzi „În muntele unde Domnul priveghează“.

15. Şi l-a strigat îngerul Domnului a doua oară din cer pe Avraam.

16. Şi i-a spus : „Juratu-m-am pe mine însumi că de vreme ce ai făcut aceasta, anume că nu i-ai cruţat pe fiul tău cel iubit pentru mine,

17. voi binecuvînta şi voi înmulţi seminţia ta ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării şi seminţia ta va moşteni cetăţile vrăjmaşilor săi.

18. Şi voi binecuvînta prin seminţia ta toate neamurile pămîntului pentru că ai ascultat glasul meu“.

19. Apoi s-a întors Avraam la slugile sale şi împreună au purces la Beer-Şeba unde Avraam a locuit.

20. După toate acestea, i s-a vestit lui Avraam, spunîndu-i-se : „Iată Milca a născut şi ea fii lui Nahor, fratele tău :

21. Pe Uţ, întîiul său născut, pe Buz, fratele acestuia, şi pe Chemuel, tatăl lui Aram,

22. pe Chesed, pe Hazo, pe Pildaş, pe Idlaf şi pe Batuel,

23. iar lui Batuel i s-a născut Rebeca ; pe aceşti opt fii i-a născut Milca lui Nahor, fratele lui Avraam.

24. Iar o ţiitoare a lui, pe nume Reuma, i-a născut pe Ţebah, pe Gaham, pe Tahaş şi pe Maaca.

CAP. 23

Moartea Sarei

1. Sara a trăit o sută douăzeci şi şapte de ani.

2. Sara a murit în cetatea Chiriat-Arba, care este în vale — adică în Hebron, în ţinutul Canaan. Şi a venit Avraam să plîngă şi să jelească pe Sara.

3. Şi s-a ridicat Avraam de lîngă năsălia moartei şi a vorbit fiilor lui Het, spunîndu-le :

4. „Străin şi pribeag sînt între voi. Da-ţi-mi dar în stăpînire un loc de veci ca să o îngrop pe cea ce a murit.“

5. Fiii lui Het i-au răspuns lui Avraam, spunîndu-i :

6. „Nu, stăpîne, ascultă-ne. Tu eşti aici la noi un domn al lui Dumnezeu. Deci îngroapă-ţi moarta ta în cel mai ales/dintre locurile noastre de îngro-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 15, col. II

ноастре мормънтурѣ, ѳгроапъцъ морт҃ꙋа тъꙋ,
пентрꙋ кѣ нимѣ дынтрꙋ ной вазъпрѣ мо
мънтꙋлъ дꙋй де тине каре ѳгропи морт҃ тъ
ѳколо. Ши съмънъдзсе авраамъ ѣ ѳкинѣ ζ
нородꙋлꙋй пъмънтꙋлꙋй фечорилорь лꙋй хет.
Ши грѣи кътрѣ дънший авраамъ зникънд, η
де ввець ла сꙋфлетꙋл вострꙋ каре ѳгроп мор
тꙋа мѣеу денаинтѣ фецій мѣле, аскꙋлтацимъ
ши грѣиць пентрꙋ мине лꙋй ефром ѳлꙋй хлорь,
Шимдъ мѣе пѣшера чѣ ѳдонѣ каре ѣсте а θ
лꙋй, чѣ ѣ ѣсте ѳпърѣ царинѣй лꙋй, пре ѳдонѣ
чебаф врѣдникъ, съмдѣ мѣе ѳтаста чѣ ѣсте
ѳтрꙋ вой ѳтрꙋ ѳгонисире де морм҃нтѣ. Ши ι
ефронь шѣдѣ ѳтрꙋ мижлокꙋл фечорилорь лꙋй хе,
ши рѣспꙋнзънд ефронь хетеꙋл кътрѣ авраа
ѳм зисе, челор че ꙋдꙋ фечорилорь лꙋй хет, ши
челор че ѳтра ѳчетате тꙋтꙋрорь, зникънд. ια
Ажгѣ мине фій дмле ши мъскꙋлъ, царина ιβ
ши пѣшера каре ѣсте ѳтрънса, цѣе сдꙋ нан
тѣ тꙋтꙋрорь четъцѣнилорь мѣей, датам цѣе ѳ
гроапъ морт҃ꙋа тъꙋ. Ши съ ѳкинѣ авраа ιγ
ѳнаинтѣ нородꙋлꙋй пъмънтꙋлꙋй ши фечо
рилорь лꙋй хет. Ши зисе лꙋй ефро ла ꙋрѣкинѣ, ιδ
ѳнаинтѣ атот нородꙋл пъмънтꙋлꙋй, деврѣме
че ѳпърѣ мѣ ѣши аскꙋлтъмь, арꙋинтꙋл ца
ринѣй мѣй дѣ ми мине, ши воѣ ѳгропа пре морт҃
мѣеу ѳколо. Ши рѣспꙋнсе ефронь лꙋй авраа ιε
зникънд. Нꙋ дмне пентрꙋ кѣ ѳм ꙋзꙋтъ
кꙋм, ѵ, де дидрахме де арꙋинтъ, ѳтрꙋ мине
ши ѳтрꙋ тине, чѣ ѳрѳи ѳтаста ѣ ши тꙋ морт҃
тъꙋ цнл ѳгроапъ. Ши лꙋй авраам пре ѣ ιϛ
ефронь, арꙋинтꙋл каре ꙋзꙋ грѣи ѳ ꙋрѣкинле фечо
рилорь лꙋй хет, ѵ, де дидрахме, де арꙋинтъ але
ла негꙋцъторь. Ши ѣсте царина лꙋй ефро, ιζ
каре ера ѳпѣшера чѣ ѳдонѣ, каре ѣсте кътрѣ
фаца мамврꙋй, царина ши пѣшера, каре ера ѳ
трꙋм, ши копачій че ера ѳтрꙋ царинѣ, каре ѣ
сте, ѳтрꙋ тоате хотарле лꙋй, ѳпрежꙋр
лꙋй авраам ѳтрꙋ ѳгонисире, ѳнаинтѣ фечорилорь ιη
лꙋй хет ши тꙋтꙋрорь челор че ѳтра ѳчетате.
ꙋпъ ачаста ꙋ ѳгропа авраам пре сарра фе
мѣе лꙋй, ѳтрꙋ пѣшера царинѣй, чѣ ѳдонѣ,
каре ѣсте ѳпотрива, мамврѣй ачаста ѣсте, хе
бронь, ѳтрꙋ пъмънтꙋл лꙋй ханаань. Ши съ κ
адевъри царина, ши пѣшера, каре ера ѳтрънса
лꙋй авраам ѳтрꙋ ѳкꙋпиаре де морм҃нтѣ
де ла фечорій лꙋй хет.

К А П К Д

Ши авраам ера бътрънь ѳдевънгат дезн α
ле, ши домнꙋл бине пре авраам ѳтрꙋ
тоате. Ши зисе авраам еꙋлꙋй β
лꙋй, чел маи бътрънь, ѳкасей лꙋй,
челꙋй че ера маи маре пеste тоате але
лꙋй пꙋнец мънната еꙋпт армꙋл мѣеу
Ши те жꙋрь пре домнꙋл домнезꙋл черилорь, ши γ
пре домнезꙋл пъмънтꙋлꙋй, каснꙋ ѳй фемеи
фечорилорь мѣеу лꙋй ісаак, дин фетеле ханане
илорь кꙋ каре ѳꙋ лꙋкꙋеск ѳтрꙋ дънший
Чентрꙋ пъмънтꙋл мѣеу, ꙋнде ѳм нъскꙋт еꙋ δ
бѣи

noastre mormînturi îngroapă-ţ mortul tău pentru că nice unul dentru noi va opri mormîntul lui de tine ca să îngropi mortul tău acoló".

7. Şi sculîndu-se Avraám, să închină norodului pămîntului feciorilor lui Het.

8. Şi grăi către dînşii Avraám, zicînd : „De aveţ la sufletul vostru ca să îngrop mortul mieu denaintea fêţii mêle, ascultaţi-mă şi grăiţ pentru mine lui Efróm a lui Saár

9. şi-m dea mie peştira cea îndoită care iaste a lui, cea ce iaste în partea ţarinii lui, pre argint ce va fi vrêdnică, să-m dea mie aceasta ce iaste întru voi întru agonisire de mormînt".

10. Şi Efrón şădea întru mijlocul feciorilor lui Het. Şi răspunzînd Efrón, heteul, către Avraam, au zis celor ce aud, feciorilor lui Het şi celor ce întra în cetate, tuturor, zicînd :

11. „Lîngă mine fii, doamne, şi mă ascultă. Ţarina şi peştira care iaste într-însa ţie o dau naintea tuturor cetăţênilor miei ; dat-am ţie, îngroapă mortul tău".

12. Şi să închină Avraam înaintea norodului pămîntului şi feciorilor lui Het.

13. Şi zise lui Efron la urechi înaintea a tot norodul pămîntului : „De vrême ce în partea mea eşti, ascultă-mă : argintul ţarinii ia-l de la mine şi voiu îngropa pre mortul mieu acoló".

14. Şi răspunse Efrón lui Avraám, zicînd :

15. „Nu, doamne ! Pentru că am auzit cum 400 de didrahme de argint întru mine şi întru tine ce ar fi aceasta ? Şi tu mortul tău ţi-l îngroapă".

16. Şi auzi Avraám pre Efrón, argintul care au grăit în urechile feciorilor lui Het, 400 de didrahme de argint ales la neguţători.

17. Şi iaste ţarina lui Efron carea era în peştira cea îndoită, care iaste către faţa Mámvriei, ţarina şi peştira care era întru ea şi copacii ce era întru ţarină, care iaste întru toate hotarăle lui împreună,

18. lui Avraám întru agonisire, înaintea feciorilor lui Het şi tuturor celor ce întra în cetate.

19 [18]. După aceasta au îngropat Avraám pre Sárra, fămêia lui, întru peştira ţarinii cea îndoită, care iaste împotriva Mámvrii — aceasta iaste Hevrón — întru pământul lui Hanaán.

20 [19]. Şi să adevără ţarina şi peştera care era într-însa a lui Avraám întru cîştigarea de mormînt de la feciorii lui Het.

CAP 24

1. Şi Avraám era bătrîn îndelungat de zile ; şi Domnul blagoslovi pre Avraám întru toate.

2. Şi zise Avraám slugii lui cei mai bătrîne a casei lui, celuia ce era mai mare peste toate ale lui : „Pune-ţ mîna ta supt armul mieu

3. şi te jură pre Domnul Dumnezăul ceriului şi pre Dumnezăul pământului ca să nu iai fămêia feciorului mieu, lui Isaác, den fêtele hananeilor, cu care eu lăcuiescu întru dînşii,

4. ce-ntru pământul mieu, unde am născut eu /, vei

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

ale noastre îngroapă mortul tău pentru că nice unul dentru noi va opri normîntul lui de la tine ca să îngropi nortul tău acoló".

7. Şi sculîndu-să Avraam, să închină nărodului pămîntului ficiorilor lui Het.

8. Şi grăi cătră înşii Avraam, dzîndu: „De aveţi la sufletul vostru ca să îngrop pre mortul mieu denaintea obradzului mieu, ascultaţi-mă şi grăiţi pentru mine lui Efron a lui Saar

9. şi-m dea peşterea cea îndoită carea iaste lui, carele iaste într-o parte le ţarina lui, pre argintu ce va fi vrêdnică, să-m dea mie acesta întru voi întru avêre de mormîntu".

10. Şi Efron sedea în mijlocul ficiorilor lui Het. Şi, răspunzîndu, Efron, hetteul, cătră Avraam, au dzis, audzindu ficiorii lui Het şi ceia ce întra în cetaate toţi, dzicîndu:

11. „Lîngă mine fii, doamne, şi mă ascultă. Ţarina şi peşterea ce iaste într-însă ţie ţ-o dau înnaintea tuturor cetăţênilor miei; ţ-am dat ţie, îngroapă mortul".

12. Şi să închină Avraam înnaintea nărodului pămîntului şi ficiorilor lui Het.

13. Şi dzise lui Efron la urechi înnaintea a tot nărodul pămîntului: „În vrême ce în partea mea eşti, ascultămă: argintul ţarenii ia-l de la mine şi voi îngropa mortul mieu acoló".

14. Şi răspunse Efron lui Avraam, dzicîndu:

15. „Nu, doamne! Pentru că am audzit cum dreptu 400 de didrahmi de argintu între mine şi între tine ce ar fi aceasta? Şi tu îţi îngroapă mortul".

16. Şi audzi Avraam pre argintul carele au grăit Efron în urechile ficiorilor lui Het, 400 de didrahmi de argintu ales la neguţători.

17. Şi iaste ţarina[1] lui Efron carea era întru peşterea cea îndoită, carele aste de cătră faţa Mamvrí, ţarina şi peşterea carea era întru ea şi copacii carii era întru ea, care iaste întru toate hotarăle lui prenpregiur,

18. lui Avraam întru agonesire, înnaintea ficiorilor lui Het şi tuturor ce intra în cetate.

19. După aceasta au îngropat Avraam pre Sárra, fămêia lui, întru peştera ţarenii cea[2] îndoită carea iaste împotriva Mamvri — aceasta iaste Hevron — întru pământul lui Hanaan.

20. Şi să adeveri ţarina şi peştera, carea era întru însă, lui Avraam întru agonisită de gropniţă de la ficiorii lui Het.

CAP 24

1. Şi Avraam, bătrîn îndelungat de dzile; şi Dumnedzău blagoslovi pre Avraam întru toate.

2. Şi dzise Avraam slugii lui cei mai bătrîne a casei lui, celuia ce era mai mare preste toate ale lui: „Pune-ţi mîna ta suptu stînghea mea

3. şi te giură pre Domnul Dumnedzăul ceriului şi pre Dumnedzăul pământului pentru ca să nu iai fămêie ficiorului mieu Isaac den fêtele hananeilor, cu carii eu lăcuiescu întru înşii,

4. ce[1] întru pământul unde am născut/vei mêrge, la neamul mieu, şi vei mai cinstite îngroapă mortul tău, că nimin(i) dentru noi nu va opri ţie mormîntul lui să nu-ţ îngropi mortul tău într-însul":

7. Şi sculîndu-se Avraam, se închină nărodului pământului feciorilor lui Hetthei.

8. Şi zise cătră dînşii Avraam: „Deaca aveţ în gîndul vostru acest lucru să îngrop eu mortul mieu înaintea fêţei mêle, ascultaţi-mă şi grăiţ pentru mine lui Efron, feciorul lui Saor,

9. să dea mie peştera cea îndoită carea iaste a lui, carea iaste într-o lature de agrul lui, pre argint[2], ce-i va fi preţul, şi să mi-o dea denaintea voastră să o aibu de mormînt".

10. Iar Efron şădea în mijlocul feciorilor lui Hetthei. Şi, răspunzînd, Efron, hettheul, cătră Avraam, zise, auzind feciorii lui Hetthei şi toţ cîţ venise în cetate:

11. „Apropie-te ici, doamne, şi mă ascultă. Agrul şi peştera carea iaste într-însul dau ţie înaintea tuturor cetăţênilor miei şi îngroapă mortul tău".

12[11]. Şi se închină Avraam înaintea nărodului feciorilor lui Hetthei.

13[12]. Şi zise lui Efron în auz înaintea tuturor năroadelor pământului: [13] „Deaca vrême ce fuseş bucuros după voia mea, ascultă-mă: preţul agrului ia-l de la mine şi eu voi îngropa acoló mortul mieu".

14. Iar Efron, răspunzînd, zise lui Avraam:

15. „Ba, doamne! Că am auzit că sînt 400 de didrahme între mine şi între tine dară ce va fi aceasta? Iar tu îngroapă mortul tău acoló".

16. Şi ascultă Avraam pre Efron şi dêde lui argint cum zise în auzul feciorilor lui Hetthei, 400 de didrahme de argint curat, neguţătoresc.

17. Şi fu agrul lui Efron care era în peştera cea îndoită, carea iaste cu faţa despre Mamvri, agrul şi peştera care era într-însul şi toate prisăzile care era în agru [18] şi ce era în hotarăle lui împrejur,

18. tot fu întru agoniseală lui Avraam, înaintea feciorilor lui Hetthei şi înaintea tuturor cîţ venise în cetate.

19. Şi după aceasta îngropă Avraam pre Sarra, muiêrea lui, în peştera cea îndoită carea iaste împotriva Mamvriei — acesta iaste Hevron — în pământul lui Hanaan.

20. Şi se întări lucrul să fie agrul şi peştera, carea o luase de la feciorii lui Hetthei, lui Avraam întru agoniseală de mormînt.

CAP 24

1. Şi era Avraam bătrîn şi de zile multe; şi blagoslovi Domnul pre Avraam întru toate.

2. Şi zise Avraam slugii sale cei mai bătrîne den casa lui care era mai mare preste toate ale sale: [3] „Pune mîna ta supt şoldul micu

3. şi te jură cu Domnul ceriului şi al pământului să nu aduci fiiu-meu Isaac muiêre den muieri[1] lui Hanaan, cu carei lăcuiesc eu,

4. ce să mergi în pământul unde am fost eu,/la neamul mieu şi de acoló pare, căci nimeni dintre noi nu te va lipsi de mormînt, ca să-ţi îngropi acolo moarta ta."

7. Atunci s-a ridicat Avraam şi s-a închinat în faţa poporului acelui ţinut, fiilor lui Het.

8. Şi le-a spus: „Dacă vă învoiţi într-adevăr să-mi îngrop moarta mea aici, ascultaţi-mă şi puneţi o vorbă bună pe lîngă Efron, fiul lui Ţohar,

9. să-mi dea mie peştera Macpela, pe care o are într-o parte a ţarinei sale, dar să mi-o dea pe banii cuveniţi, ca să am aici la voi un loc de îngropare."

10. Efron însă se afla în mijlocul fiilor lui Het. Şi i-a răspuns Efron heteeanul lui Avraam, spunîndu-i în auzul fiilor lui Het şi al tuturor ce veniseră în cetate:

11. „Binevoieşte, stăpîne, şi ascultă-mă. Eu îţi dăruiesc ţarina şi peştera din-tr-însa. Înaintea tuturor celor de faţă ţi-o dăruiesc. Îngroapă-ţi acolo moarta ta."

12. Atunci s-a închinat Avraam în faţa poporului.

13. Şi i-a spus lui Efron ca să audă toţi cei de faţă: „Dacă binevoieşti, ascultă-mă şi ia de la mine banii pentru ţarină ca să pot îngropa acolo pe moarta mea."

14. Şi i-a răspuns Efron lui Avraam:

15. „Nu, stăpîne, ascultă-mă. Ţarina face patru sute sicli de argint. Ce-i aceasta pentru mine şi pentru tine? Îngroapă-ţi dar acolo moarta ta."

16. Atunci ascultîndu-l Avraam pe Efron i-a cîntărit lui Efron atîta argint cît spusese el în auzul fiilor lui Het: patru sute sicli de argint, după măsura negustorilor.

17. Şi astfel ţarina lui Efron, care era în Macpela, nu departe de Mamvri, ţarina şi peştera din ea şi toţi copacii care erau în ţarină şi tot ce era în hotarele ei de jur împrejur

18. s-a dat în stăpînirea lui Avraam, în văzul fiilor lui Het şi al tuturor celor ce veniseră în cetate.

19. După aceasta a îngropat Avraam pe Sara, soţia lui, în peştera din ţarina Macpela, care este la răsărit de Mamvri sau Hebron, în ţinutul Canaan.

20. Şi astfel ţarina şi peştera, care era în ea, a trecut de la fiii lui Het la Avraam ca loc de îngropare.

CAP. 24

Căsătoria lui Isaac

1. Avraam era foarte bătrîn, înaintat în vîrstă şi Domnul îl binecuvîntase pe Avraam cu de toate.

2. Şi i-a spus Avraam ispravnicului celui mai bătrîn din casa sa, care cîrmuia toate ale sale: „Aşează-ţi mîna ta sub coapsa mea

3. şi jură-te pe Domnul Dumnezeul cerului şi pe Dumnezeul pământului că nu vei lua fiului meu Isaac o soţie dintre fiicele canaaneilor, în mijlocul cărora locuiesc eu.

4. Să te duci în ţinutul meu, în care m-am născut,/la neamurile mele

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 16, col. I

мêrge şi la neamul mieu şi vei lua fămêie feciorului mieu, lui Isaác, de acoló“.

5. Şi zise cătră dînsul sluga : „Dară cînd n-a vrea muiêrea să meargă cu mine îndărăt la pămîntul acesta, voiu întoarce pre feciorul tău la pămîntul de unde ai ieşit, de acoló ?“.

6. Şi zise cătră dînsul Avraám : „Ia amente întru tine ca să nu întorci pre feciorul mieu acoló.

7. Domnul Dumnezăul ceriului şi Dumnezăul pămîntului, carele m-au luat den casa tătîni-mieu şi den pămîntul carele am născut, carele mi-au grăit şi mi-au jurat, zicînd : «ţie-ţ voiu da pămîntul acesta şi seminţiei tale», acesta va trimite îngerul său înaintea ta şi vei loa fămêie feciorului mieu Isaác de acoló.

8. Iară de nu va vrea muiêrea să meargă cu tine la pămîntul acesta, curat vei fi de jurămîntul acesta, numai pre feciorul mieu să nu-l întorci acoló“.

9. Şi puse sluga mîna lui supt armul lui Avraám, stăpînul lui, şi jură lui pentru cuvîntul acesta.

10. Şi luo sluga 10 cămile dentru cămilele stăpînu-său şi den toate bunătăţile stăpînului lui împreună cu dînsul şi să sculă de să dusă la Mijlocul Rîurilor, la cetatea lui Nahór.

11. Şi adormi cămilele afară den cetate, lingă fîntîna cu apa cea de cătră seară, cînd ies cêle ce iau apă.

12. Şi zise : „Domnul Dumnezăul stăpînului mieu Avraám ! Fă-m cale bună naintea mea astăzi şi fă milă cu stăpînul mieu Avraám !

13. Iată, eu stau la izvorul apei, şi fêtele celor ce lăcuiesc în cetate mergu ca să scoaţă apă.

14. Şi va fi fecioara care eu voiu zice : «Pleacă ciutura ta pentru ca să beau», şi-m va zice : «Bea tu şi cămilile ţi le voiu adăpa pănă unde vor înceta bîndu», aceasta ai gătit slugii tale, lui Isaác. Şi întru aceasta voiu cunoaşte cum ai făcut milă cu stăpînul mieu Avraám“.

15. Şi fu mai nainte de-a săvîrşi el grăind întru cugetul lui şi iată, Revéca ieşi afară, carea să născuse lui Vathuíl, feciorul Mélhăi, muierii lu Nahór şi frate al lui Avraám, avînd ciutura pre umărul ei.

16. Şi fecioara era frumoasă la faţă foarte, fecioară era, bărbat n-au cunoscut pre dînsa ; şi, pogorîndu-se la izvor, îş împlu ciutura şi să sui.

17. Şi alergă sluga întru tinpinarea ei şi zise : „Adapă-mă puţinea apă den ciutura ta“.

18. Şi ea zise : „Bea, doamne“ ! Şi, grăbind, slobozi ciutura pre braţul ei şi-l adăpă pre dînsul

19[18]. pănă unde au încetat bînd. [19] Şi-i zise : „Şi cămilele-ţ voiu adăpa şi voiu scoate apă pînă unde toate vor bea“ ;

20[19]. şi grăbi [20] şi deşărtă ciutura în adăpătoare şi alergă iarăş la fîntînă să scoaţă apă ; şi scoase apă la toate cămilele.

21. Şi omul o pricipea pre dînsa şi tăcea pentru ca să cunoască de au îndereptat Domnul calea lui au ba.

22. Şi fu cînd înce/tară toate cămilele bîndu, luo

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

lua la ficiorul mieu, Isaac, fămêie de acoló".

5. Şi dzise cătră însul sluga : „Cîndai nu va vrea fata ca să margă cu mine îndărătu întru acesta pămîntu, şi întoarce-voi pre ficiorul tău la pămîntul de unde ai ieşit, de acoló" ?

6. Şi dzise cătră însul Avraam : „Ia aminte întru tine să nu întorci pre ficiorul mieu acoló.

7. Domnul Dumnedzăul ceriului şi Dumnedzăul pămîntului, carele m-au luat den casa tătîne-mieu şi dentru pămîntul care am născut, carele mi-au grăit şi mi-au giurat, dzicîndu : «Ţie îţi voi da pămîntul acesta şi sămînţiei tale», acesta va trimite îngerul său înnaintea ta şi vei lua fămêie ficiorului mieu Isaac de acoló.

8. Iară să nu va vrea muiêrea să margă cu tine la acesta pămîntu, curat vei fi de acesta giurămîntu, numai pre ficiorul mieu să nu-l întorci acoló".

9. Şi puse sluga mîna lui suptu stinghea lui Avraam şi-i giură lui pentru acesta cuvîntu.

10. Şi luă sluga 10 cămile dentru cămilele stăpînului său şi den toate bunătăţile stăpînului lui înpreună cu însul şi se sculă de să duse la Mijlocul Rîurilor, la cetatea lui Nahor.

11. Şi adormi cămilele afară den cetaate, lîngă fîntîna cu apa de cătră sară, cîndu ies cêlea ce iau apă.

12. Şi dzise : „Domnul Dumnedzăul stăpînului mieu Avraam ! Fă-m cale bună înnaintea mea astădzi şi fă milă cu stăpînul mieu Avraam !

13. Iată, eu stau la pămîntul apei, şi fêtele celor ce lăcuiescu cetatea mergu ca să scoaţă apă.

14. Şi va fi ficioara cariia eu voi dzice : «Pleacă ciutora ta pentru ca să beau», şi-m va dzice : «Bea tu şi cămilele ţi le voi adăpa păn-unde vor părăsi bîndu», aceasta ai gătit slugii tale, lui Isaac. Şi pentru aceasta voi cunoaşte cum ai făcut milă cu stăpînul mieu Avraam".

15. Şi fu mainte de săvîrşindu el grăindu întru cugetul lui şi iată, Răvéca ieşiia afară, carea născuse lui Vathuil, ficiorul il Melhas, muierii lui Nahor şi frate a lui Avraam, avîndu ciutora pre umerul ei.

16. Şi ficioara era frumoasă la faţă foarte, ficioară era, bărbat n-au cunoscut pre însă ; şi, pogorîndu-să la izvor, îş înplu ciutora şi să sui.

17. Şi alergă sluga în timpinarea ei i-i dzise : „Adauă-mă puţinea apă den ciutora ta".

18. Şi ea dzise : „Bea, doamne" ! Şi sîrgui şi slobodzi ciutora pre braţul ei şi-l adăpă pre însul

19[18]. păn-unde au părăsit de băut. 19] Şi-i dzise : „Şi cămilele îţi voi dăpa şi voi scoate apă păn-unde toate vor bea" ;

20[19]. şi sîrgui [20] şi deşertă ciutora n adepătoare şi alergă iarăş la fîntînă să scoaţă apă ; şi scoase apă la toate cămilele.

21. Şi omul o pricepea pre însă şi ăcea pentru ca să nu cunoască au ndereptat-au Domnul calea lui au ba.

22. Şi fu cîndu pără/siră toate că-

să iai muiêre fiiu-mieu Isaac".

5. Iar sluga, răspunzîndu-i zise : „Dară deaca nu va vrea muiêrea să vie cu mine în pămîntul acesta, întoarce-voiu feciorul tău în pămîntul den care ai ieşit tu ?

6. Iară Avraam zise cătră dînsul : „Păzêşte-te tu însuţ să nu cumva să întorci feciorul mieu acoló.

7. Că Domnul Dumnezeul ceriului şi Dumnezeul pămîntului, care m-au luat den casa tătîne-mieu şi den pămîntul den care m-am născut, care au grăit cu mine şi mi se-au jurat, zicînd : «Ţie voiu da pămîntul acesta şi după tine seminţiei tale», acela va trimite îngerul său înaintea ta şi vei lua de acoló muiêre fiiu-mieu, lui Isaac.

8. Iară de nu va vrea muiêrea să vie cu tine, curat să fii de jurămîntul acesta, numai pre fiiu-mieu să nu-l întorci acoló".

9. Şi puse sluga mîna supt coapsa stăpînu-său, lui Avraam, şi i se jură pentru cuvîntul acesta.

10. Şi luoă sluga acêea 10 cămile den cămilele stăpînu-său şi den toate bunătăţile stăpînu-său luoă cu sine şi, sculîndu-se, mêrse la Mijlocul Rîurilor, la cetatea lui Nahor.

11. Şi puse cămilele afară de cetate, la puţul cu apa, seara unde ieşiia muierile de luoa apă.

12[11]. Şi zise : [12] „Doamne Dumnezeul stăpînului mieu, lui Avraam ! Fă cale bună astăzi înaintea mea şi milă cu stăpînu mieu Avraam !

13. Iată, eu voiu sta la puţul cu apa, iar fêtele cetăţênilor vor ieşi să ia apă.

14. Să fie o fecioară căriia îi voiu zice eu : «Pleacă vadra[2] ta să beau», iar ea să-m zică : «Bea tu şi voiu adăpa şi cămilele tale până se vor sătura», pre acêea o ai gătit robului tău Isaac. Şi după aceasta voiu cunoaşte că ai făcut milă stăpînu-mieu, lui Avraam".

15. Şi fu încă până nu săvîrşi el cuvîntul în cugetul său, iar Revéca, fata lui Vathuil, feciorului Melhei, muiêrea lui Nahor, fratele lui Avraam, ieşi ţiind citora[3] în umere.

16. Şi era fată foarte frumoasă, fată fecioară, şi bărbat nu ştiia ; şi, pogorîndu-se la puţ, îş umplu citura[3] de apă şi ieşi să se ducă.

17. Iară sluga alergă întru întîmpinarea ei şi zise : „Dă-m să beau puţinea apă den vadra ta".

18. Iar ea zise : „Bea, jupîne" ! Şi grăbi de pogorî vadra în braţe-ş şi-i dêde de bău

19[18]. până se sătură. [19] Şi deaca bău el, zise : „Şi cămilelor tale voiu scoate apă până le voiu adăpa toate".

20. Şi dăşărtă vadra în postavă şi alergă iară la puţ şi umplu vadra de apă şi turnă de adăpă toate cămilele.

21. Iar bărbatul acela o pricepea şi tăcea să vază : îndireptat-au Dumnezeu calea lui au ba ?

22. Iară deaca se sătu/rară cămilele

şi vei lua de acolo o soţie pentru Isaac, fiul meu."

5. Ispravnicul i-a spus : „Dar poate femeia nu va vrea să meargă cu mine în acest ţinut. Se va duce oare fiul tău în ţara de unde ai venit ?"

6. Avraam i-a răspuns : „Să nu faci să se întoarcă fiul meu acolo.

7. Domnul Dumnezeul cerului şi Dumnezeul pămîntului, care m-a scos pe mine din casa tatălui meu şi din pămîntul în care m-am născut, cel care mi-a vorbit şi care mi s-a jurat, spunînd : «Ţie îţi voi da acest ţinut şi seminţiei tale», el va trimite pe îngerul său înaintea ta şi vei lua de acolo o soţie pentru fiul meu Isaac.

8. Iar dacă femeia nu va vrea să vină cu tine în acest pămînt, vei fi slobod de jurămîntul meu, numai pe fiul meu să nu-l întorci acolo."

9. Şi ispravnicul a pus mîna sa sub coapsa lui Avraam, stăpînul său, şi a jurat pentru toate acestea.

10. Apoi a luat cu el zece cămile din cămilele stăpînului său şi a mai luat dintre toate bunurile stăpînului său şi a mers în Mesopotamia, în cetatea lui Nahor.

11. Către seară a mas cu cămilele în afara oraşului, lîngă o fîntînă unde vin femeile să ia apă.

12. Apoi a spus : „Doamne Dumnezeul stăpînului meu Avraam ! Ajută-mă astăzi, îndură-te de Avraam, stăpînul meu.

13. Iată, eu stau lîngă izvorul la care fiicele celor ce locuiesc în cetate vin să scoată apă.

14. Fecioarei căreia îi voi spune : «Apleacă-ţi urciorul tău ca să beau», iar ea îmi va răspunde : «Bea şi voi adăpa şi cămilele tale, pînă ce se vor sătura de băut», aceea să fie pe care tu ai rînduit-o slugii tale Isaac. Şi prin aceasta voi cunoaşte că te-ai îndurat de stăpînul meu Avraam."

15. Dar nu sfîrşise încă să-şi spună acestea în cugetul său, cînd iată că ieşi cu urciorul pe umăr Rebeca, cea născută din Batuel, fiul Milcăi, soţia lui Nahor, fratele lui Avraam.

16. Aceasta era foarte frumoasă la chip. Era fecioară, căci nu cunoscuse încă bărbat. Şi coborînd ea la fîntînă şi-a umplut urciorul şi a pornit înapoi.

17. Ispravnicul a alergat înaintea ei şi i-a spus : „Dă-mi să beau puţină apă din urciorul tău !"

18. Ea i-a răspuns : „Bea, domnul meu !" Şi s-a grăbit să coboare urciorul pe braţe şi i-a dat să bea

19. pînă cînd s-a săturat să bea. Şi a mai spus : „Voi scoate apă şi pentru cămilele tale, ca să le adăp pe toate".

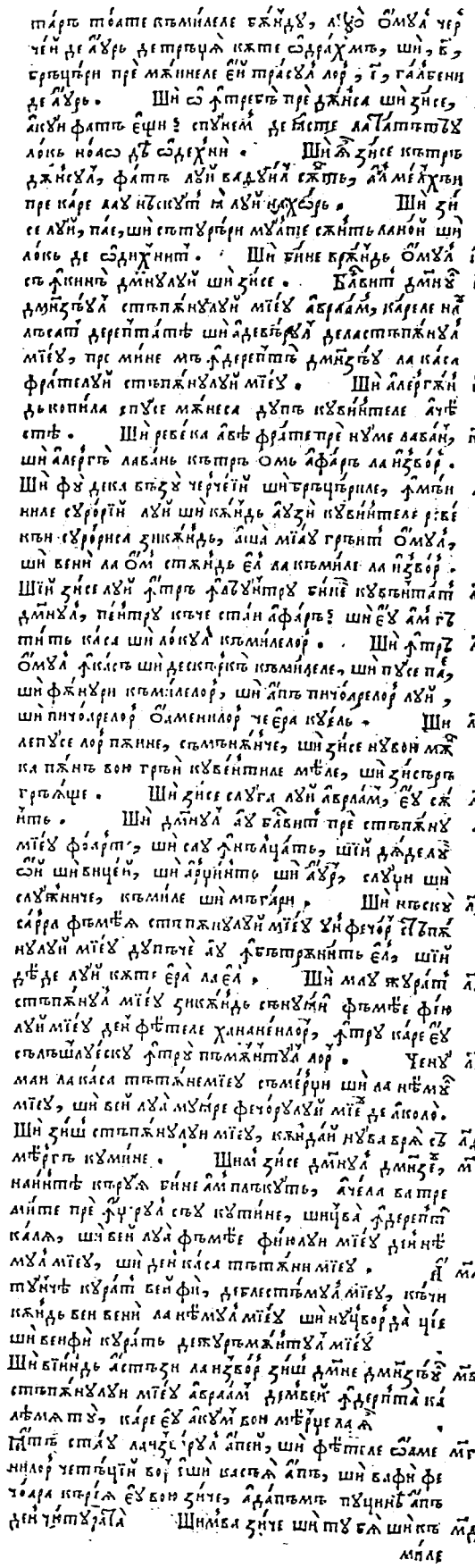
20. Şi s-a grăbit să-şi deşerte urciorul în adăpătoare, apoi a alergat din nou la fîntînă să scoată apă şi a adăpat toate cămilele.

21. Ispravnicul se uita la ea şi tăcea, ca să cunoască dacă i-a binecuvîntat Domnul călătoria sau nu.

22. După ce s-au sătu/rat toate că-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 16, col. II.

omul cercei de aur, de trăgea cîte o drahmă, și 2 brățări pe mîinele ei, trasul lor 10 galbeni de aur.

23. Și o întrebă pre dînsa și zise : „A cui fată ești ? Spune-m de iaste la tată-tău loc noao de-a odehni“ ?

24. Și ea zise către dînsul : „Fată lui Vathuíl sînt, al Mélhăi, pre care l-au născut ea lui Nahór“.

25. Și zise lui : „Paie și săturări multe sînt la noi și loc de odihnit“.

26. Și binevrînd omul să închină Domnului

27 [26]. și zise : [27] „Blagoslovit Domnul Dumnezăul stăpînului mieu Avraám, carele n-au lăsat dereptatea și adevărul de la stăpînul mieu, pre mine mă îndereptă Dumnezău la casa fratelui stăpînului mieu“.

28. Și, alergînd, copila spuse mîne-sa după cuvintele acêstea.

29. Și Revéca avea frate pre nume Laván ; și alergă Laván către om afară, la izvor.

30. Și fu deca văzu cerceii și brățările în mâinile surorii lui și cînd auzi cuvintele Revécăi, surori-sa, zicînd : „Așa mi-au grăit omul“, și veni la om, stînd el la cămile, la izvor,

31. și-i zise lui : „Întră înlăuntru, binecuvîntat Domnul ! Pentru că ce stai afară ? Și eu am gătit casa și locul cămilelor“.

32. Și întră omul în casă și descărcă cămilele și puse paie și fînuri cămilelor și apă picioarelor lui și picioarelor oamenilor ce era cu el.

33. Și le puse lor pîine să mănînce și zise : „Nu voiu mînca pînă voiu grăi cuventile mêle“. Și zisără : „Grăiêște“ !

34. Și zise : „Sluga lui Avraám eu sînt.

35. Și Domnul au blagoslovit pre stăpînu mieu foarte și s-au înălțat ; și-i dêde lui oi și viței, și argint și aur, slugi și slujnice, cămile și măgari.

36. Și născu Sárra, fămêia stăpînului mieu, un fecior stăpînului mieu, după ce au îmbătrînit el ; și-i dêde lui cîte era la el.

37. Și m-au jurat stăpînul mieu, zicînd : «Să nu iai fămêie fiiului mieu den fêtele hananeilor întru care eu sălășluiescu întru pămîntul lor,

38. ce numai la casa tătîne-mieu să mergi și la neamul mieu și vei lua muiére feciorului mieu de acoló».

39. Și zis stăpînului mieu : «Cîndai nu va vrea să meargă cu mine» ?

40. Și-m zise : «Domnul Dumnezeu, naintea căruia bine am plăcut, acela va tremite pre îngerul său cu tine și-ț va îndrepta calea și vei lua fămêie fiiului mieu den neamul mieu și den casa tatîni-mieu.

41. Atuncea curat vei fi de blestămul mieu căci cînd vei veni la neamul mieu și nu-ț vor da ție și vei fi curat de jumămîntul mieu».

42. Și viind astăzi la izvor, ziș : «Doamne Dumnezăul stăpînului mieu Avraám, de-m vei îndrepta calea mea tu care eu acum voiu mêrge la ea».

43. Iată, stau la izvorul apei și fêtele oamenilor cetății vor ieși ca să ia apă ; și va fi fecioara căriia eu voiu zice : «Adapă-mă puținea apă den ciutura ta»

44. și-m va zice : «Și tu bea și că/milelor tale voiu

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

milele a bea, luă omul cercei de aur, de trăgea cîte 1 drahmă, și doao brățări pre mâinele ei, trasul lor 10 galbeni.

23. Și o întrebă pre însă și-i dzise: „Fata cui ești? Spune-mi de iaste la tată-tău loc noao de poposit“?

24. Și ea dzise către însul: „Fata lui Vathuil sîntu, a lui Melha, pre carele au născut lui Nahor“.

25. Și-i dzise lui: „Și paie și fînuri multe[3] sîntu la noi și loc de poposit“.

26. Și binevrîndu omul să închină Domnului

27. și dzise: „Blagoslovit Domnul Dumnedzăul stăpînului mieu, lui Avraam, carele n-au lăsat dreptatea și adevărul de la stăpînul mieu, pre mine mă îndreptă Dumnedzău la casa fratelui stăpînului mieu“.

28. Și, alergîndu, copila spuse maicii ei după cuvintele acêstea.

29. Și Revéca avea frate pre nume Lavan; și alergă Lavan cătră om afară, la izvor.

30. Și fu dacă vădzu cerceii și brățările în mînule sororei lui și căce audzi cuvintele Revécăi, surori-sa, dzicîndu: „Așea mi-au grăit omul“, și veni la om, stîndu el la cămile, la izvor,

31. și-i dzise lui: „Ia-mblă întră înlontru, binecuvîntat Domnul! Pentru că ce stai afară? Iară eu am gătit casa și locul cămilelor“.

32. Și întră omul în casă și dessélă cămilele și puse paie și fînuri cămilelor și apă picioarelor lui și oamenilor ce era cu el.

33. Și le puse lor păini să mănince și dzise: „Nu voi mînca pănă voi grăi cuvintele mêle“. Și dzisără: „Grăiêște“!

34. Și dzise: „Slugă lui Avraam sîntu eu.

35. Și Domnul au blagoslovit pre stăpînul mieu și l-au înălțat foarte; și-i dêde lui oi și viței, și argintu și aur, și slugi și slujnice, și cămile și măgari.

36. Și născu Sarră, fămêia stăpînului mieu, un ficior stăpînului mieu, după ce au îmbătrînit el; și-i dêde lui cîte avea el.

37. Și m-au jurat stăpînul mieu, dzîcîndu: «Să nu iai fămêie fiiului mieu den fêtele hananeilor, întru cari eu sîntu prișleț[3] ntru pămîntul lor,

38. ce numai de la casa tătîne-mieu să mergi și la neamul mieu și vei lua muiêre ficiorului mieu de acoló».

39. Și dziș stăpînului mieu: «Cîndai nu va vrea muiêrea să margă cu mine»?

40. Și-m dzise: «Domnul Dumnedzău, înnaintea căruia bine am plăcut, acela va trîmite pre îngerul său cu tine și-ți va îndrepta calea și vei lua fămêie fiiului mieu den neamul mieu și den casa tătîne-mieu.

41. Atuncea curat vei fi de blăstămul mieu cîndu vei veni la niamul mieu și nu-ți vor da ție și vei fi curat de giurămîntul mieu».

42. Și venindu astădzi la izvor, dziș: «Doamne Dumnedzăul stăpînului mieu Avraam, de-m vei îndrepta calea tu carea eu acmu voi mêrge la ea».

43. Iată, stau la izvorul apei și fêtele oamenilor cetății vor ieși ca să ia apă; și va fi ficioara cariia eu voi dzice: «Adapă-mă puținea apă den ciutora ta»,

44. și-m va dzice: «Și tu bea și că/toate, luoă omul niște cercei de aur, de trăgea cîte o drahmă, și 2 brățări pre mâinile ei, cumpăna lor 10 galbeni de aur.

23. Și-i zise: „Spune-m a cui fată ești? Avea-vom la tată-tău loc de-a odihni“[4].

24. Iar fata zise lui: „Sînt fată lui Vathuil, feciorului Melhei, muiêrea lui Nahor“.

25. Și-i mai zise: „Și sînt la noi paie și fîn mult și loc de odihnă“.

26. Iară omului îi păru bine și se închină Domnului

27[26]. și zise: [27] „Blagoslovit Dumnezeu Domnul domnului mieu, al lui Avraam, care n-au lăsat direptatea și adeverința stăpînului mieu, a lui Avraam, și pre mine mă îndireptă Domnul Dumnezeu pre cale și mă duse în casa fratelui stăpînu-mieu“.

28. Și, alergînd, fecioara spuse acêste cuvinte toate mîine-sa.

29. Și avea Revéca un frate pre care-l chiema Lavan; și alergă Lavan la acel bărbat afară, la puț.

30. Și deaca văzu cerceii și brățările în mâinile surori-sa și deaca auzi cuvintele den gura surori-sa, zicînd: „Așa au grăit bărbatul acela cătră mine“, veni Lavan la bărbat, și el sta lîngă cămile, la puțul cu apa,

31. și zise lui: „Întră înlăuntru, bine iaste cuvîntat Domnul! Că ce stai afară? Eu am gătit casă și loc cămilelor“.

32. Și întră bărbatul în casă și dăsşălă cămilele și le dêde paie și fînuri, și lui apă să-ș spêle picioarele și celora ce era cu dînsul.

33. Și puse lor pâine să mănînce, iar el zise: „Nu voiu mînca pănă voiu grăi cuvintele mêle“. Și-i ziseră: „Grăiêște“!

34. Iar el zise: „Eu sînt slugă lui Avraam.

35. Și Domnul au blagoslovit pre stăpînu-mieu și se-au înălțat foarte; și i-au dat oi și boi, aur și argint, slugi și slujnice, cămile și măgari.

36. Și născu Sarra, muiêrea stăpînu-mieu, numai un fecior stăpînu-mieu, la bătrînețe; și ce au avut tot lui au dat.

37. Și m-au jurat stăpînu-mieu, zicînd: «Să nu iai muiêre fiiu-mieu den fêtele lui Hanaan, într-al cui pămînt lăcuiesc eu,

38. ce să te duci la casa tătîne-mieu, în neamul mieu, și de acolo să iai muiêre fiiu-mieu».

39. Iar eu am zis stăpînu-mieu: «Dară de nu va vrea muiêrea să vie cu mine»?

40. Iar stăpînu-mieu mi-au zis: «Domnul Dumnezeu, căruia am îngăduit eu înaintea lui, acela va trimite îngerul său înaintea ta și va îndrepta calea ta și vei lua muiêre fiiu-mieu den neamul mieu și den casa tătîne-mieu.

41. Atunci vei fi curățit de jurămîntul mieu, iar deaca vei mêrge la neamul mieu și nu vor da ție, vei fi curățit de jurămîntul mieu».

42. Deci viind astăzi la puț, ziș: «Doamne Dumnezeul lui Avraam, stăpînului mieu, îndereptează calea mea pre care merg eu acum».

43. Și, iată, stau la puțu cu apa, iar fêtele cetățênilor vor ieși să ia apă; și să fie o fată căriia deaca-i voiu zice: «Dă-m puțină apă să beau»,

44[43]. iar ea să zică: «Bea tu și voiu scoate apă și că/milelor tale», acêea să milele, i-a dat ispravnicul un inel de aur în greutate de o jumătate de siclu și două brățări, greutatea lor fiind de zece sicli de aur.

23. Și a întrebat-o pe aceasta: „Spune a cui fată ești? Mai spune-mi: este loc de poposit la tatăl tău și pentru noi?“

24. Iar ea i-a răspuns: „Sînt fata lui Batuel al Milcăi, pe care i l-a născut ea lui Nahor.“

25. Și i-a mai spus: „Avem și paie și fîn mult, ca și loc de popas.“

26. Atunci bucurîndu-se ispravnicul s-a închinat Domnului

27. și a spus: „Binecuvîntat să fie Domnul Dumnezeul stăpînului meu Avraam, care n-a părăsit pe stăpînul meu cu statornicia milei sale, iar pe mine mă îndreaptă la casa fratelui stăpînului meu!“

28. Și, alergînd copila acasă, i-a povestit mamei sale toate cîte se petrecuseră.

29. Rebeca avea un frate, al cărui nume era Laban, iar Laban s-a dus repede la ispravnic, afară la fîntînă.

30. Și cînd a văzut inelul și brățările pe mîinile surorii sale și a auzit cuvintele Rebecăi care spunea: „Astfel mi-a vorbit omul acela“, s-a dus la fîntînă, unde ispravnicul stătea lîngă cămile,

31. și i-a spus: „Poftim înăuntru, binecuvîntat fie Domnul! Să nu stai afară cînd ți-am pregătit casă și sălaș pentru cămilele tale“.

32. Și a intrat ispravnicul în casă, iar Laban a descărcat cămilele și le-a dat paie și fîn, iar ispravnicului și oamenilor care erau cu el le-a dat apă să-și spele picioarele.

33. Și le-a adus și pîine să mănînce. Dar ispravnicul a zis: „Nu mănînc pînă ce nu voi spune ce am de spus.“ Și Laban i-a răspuns: „Vorbește!“

34. Iar el a spus: „Eu sînt sluga lui Avraam.

35. Domnul l-a binecuvîntat foarte pe stăpînul meu și l-a înălțat. I-a dat lui oi și viței, argint și aur, slugi și slujnice, cămile și asini.

36. Și Sara, soția lui, i-a născut cînd el era de-acum bătrîn, un fiu, căruia i-a dat toate cîte le avea.

37. Iar stăpînul meu m-a pus să jur, zicînd: «Să nu aduci fiului meu Isaac o soție dintre fiicele canaaneilor, din țara în care locuiesc eu,

38. ci să te duci la casa tatălui meu și la neamurile mele și să iei de acolo soție fiului meu».

39. I-am spus stăpînului meu: «Dar dacă nu va vrea femeia să meargă cu mine?»

40. El însă mi-a răspuns: «Domnul Dumnezeu pe ale cărui căi umblu va trimite cu tine pe îngerul său, va binecuvînta călătoria ta și vei lua soție pentru fiul meu din neamurile mele și din casa tatălui meu.

41. Și vei fi slobod de legămîntul meu cînd te vei duce la neamurile mele și ele nu ți-o vor da».

42. Și sosind eu astăzi la fîntînă, am spus: „Doamne Dumnezeul stăpînului meu Avraam, îndreaptă-mi pașii pe calea pe care o să merg acuma.

43. Iată eu stau lîngă fîntîna la care fetele vin să scoată apă, iar fecioara căreia eu îi voi spune «Dă-mi să beau puțină apă din urciorul tău»,

44. iar ea îmi va răspunde: «Bea tu și voi adăpa și cămilele tale», aceasta

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 17, col. I.

мнлелоⷭ тале вон скоате апъ. ачаста мисте фъ мѣа карѣ сълъ гъ҃нт дмнзъ слъжїн сале лъй и еалкь, шн фтрз ачаста вон къноаще кум анфъ кумъ мнлъ етъпжнзлъи мїез авраамь.

ме Шн фз ман наннте деакмт асъвлшнез гъ҃нн ѣь, фтрз кълетзъ мїез фдатъ ребека ешїа афаръ авжнде чнтзръ пре оумъръ, шн погорл ла извор шн скоасе апъ шїн знш ен адапъмъ.

мз Шн гъбнндь слобозн чнтзра пре брацъ ен де пре джнса шн зисе съ пз шн къмнлеле тале, во адапа, шн амвъзъ шн къмнлеле адапат.

мѕ Шн ам фтребат пре а, шн знш лъй фатъ ещ тз ? шн а зисе фатъ лъй вадънъ енъ, фе чорълъй лъй нахсор, карele мз нъскът лъй мел ха, шїн пъш черчеїн пре брацъ ен, шн брбцъ мнрнле пре мжнле ен.

мѳ Шн бине бжндь мам фкнат дмнълъй, шн бине кважнтан пре дмнзъ дмнзъъ стъпжнълъй мїез авраам, карele ма фдерептат фтрз кале адевърълъй, каспъ фъ та фрателъй стъпжнълъй мїез, фнълъй лъй.

н Дечн девец фаче вон мнлъ шн дерептате, къръ стъпжнъ мїез спънецнм, каспъ фтсорз фъ дерептта аз фстънга.

на Шн рспзнзънд, лавань, шн вадънль зисерь, дела дмнъ аз ешт ачаста лъкрз, нъвом пзтъ съ грънмь, фпорн ка та рез аз бине.

нв Шн фз аузнд слъга лъй авраам кувинтеле лор

нг сале фкнат пре пмжнть лъй дмнзъ. Шн сскоцънд слъга васе де арцинть шн де аур, шн фъбъкъминте аз дат ребекъи, шн дарърн дъ

нд де фрателъй ен, шн мъмен ен. Шн мжнка рз шн бзърз шн ел шн оаменїн че ера кусл, шн дормирз, шн скължндзсе деминъцъ, зисе тремн тецимз пентрз ка съмъдзскь ла стъпжнъмїе.

не Шн зисерь фрацїн ен шн мъмъса, ръмже фата кънон ка врес , , знле, шн дзпъ аузъ, съба

нѕ дзче. Шн ел зисе къмпъ ен нъмъ сопрнцн шн дмнъ аз фдерептать калъ лъй фтрз мине, трнмнтецимъ пентрз ка съмерг, ла стъпжнъ

нз нъ мїез. Шн ен зисерь съкемъм ѕопнла, шн съ фтребъм гъра ен, шн кемарь пре ребека шїн

нн зисерь ен мъруевей кз омъ аче ста. Шн

нд жзисе мъруикою. Шн тремисерь пре ребека сора лор шн оунъълеле ей шн пре слъга лъ авраам,

ом шн пре чей кзджнсъ. Шн бабирь пре ребе, шн зисерь ей, сора ноастрь ешн, фъте фтрзмїн дезеч демїн, шн моцнн сскь семинцїа та, че

оа тъцнле нпрнмтнннлорь. Шн скължндзсе ре бека шн роабеле ей сал езнть пре кемиле, шн ез

об дзерь кз омъ, шн лъжндь слъга пре ребека.

ов сал дзсь. Шн есаіа мерць прей пзтее, де кътрз фантжна виденїей, шн ел лъкз фпз

ог мжнтъ декътрь амїазъзн. Шн ешн е саіа кадзее прнмбле ла камп, май наинте де фдесерь, шн кътз тжндь кз очїн лъй, къз кз

ол мнле бїнтоаре. Шн кът тжндь ребека кз о кїн къз пре есаіа, шн сърн де пре къмиле.

scoate apă», aceasta iaste fămêia carea o au gătit Domnul slugii sale, lui Isaác, şi întru aceasta voiu cunoaşte cum ai făcut milă stăpînului mieu Avraám.

45. Şi fu mai nainte decît a săvîrşi eu grăind întru cugetul mieu, îndată Revéca ieşiia afară, avînd ciutură pre umăr, şi pogorî la izvor şi scoase apă. Şi-i ziş ei : «Adapă-mă» !

46. Şi, grăbind, slobozi ciutura pre braţul ei de pre dînsa şi zise : «Bea tu, şi cămilele tale voiu adăpa» ; şi am băut şi cămilele au adăpat.

47. Şi am întrebat pre ea şi ziş : «A cui fată eşti tu» ? Şi ea zise : «Fată lui Vathuíl sînt, feciorului lui Nahór, carele i-au născut lui Mélha». Şi-i puş cerceii pe braţul ei şi brăţările pre mînile ei.

48. Şi, binevrînd, m-am închinat Domnului şi binecuvîntai pre Domnul Dumnezăul stăpînului mieu Avraám, carele m-au îndereptat întru calea adevărului ca să iau fata fratelui stăpînului mieu fiiului lui.

49. Deci de veţ face voi milă şi dereptate către stăpînul mieu, spuneţi-m ca să mă întorcu în dereapta au în stînga".

50. Şi, răspunzînd, Laván şi Vathuíl ziseră : „De la Domnul au ieşit acesta lucru, nu vom putea să grăim împotriva ta rău la [1] bine.

51. Iată, Revéca înaintea ta ; luundu-o, du-te şi fie fămêie feciorului stăpînului tău, după cum au grăit Domnul".

52. Şi fu auzind sluga lui Avraám cuvintele lor, s-au închinat pre pămînt lui Dumnezău.

53. Şi, scoţînd sluga vase de argint şi de aur şi îmbrăcăminte, au dat Revécăi ; şi daruri dêde fratelui ei şi mumei ei.

54. Şi mîncară şi băură, şi el şi oamenii ce era cu el, şi dormiră ; şi, sculîndu-se demineaţa, zise : „ Tremiteţi-mă pentru ca să mă duc la stăpînu-mieu".

55. Şi ziseră fraţii ei şi mumă-sa : „Rămîie fata cu noi la vreo 10 zile, şi după acêea să va duce".

56. Şi el zise către ei : „Nu mă opriţi, şi Domnul au îndereptat calea lui întru mine ; trimiteţi-mă pentru ca să mergu la stăpînul mieu".

57. Şi ei ziseră : „Să chemăm copila şi să întrebăm gura ei".

58 [57]. Şi chemară pre Réveca şi-i ziseră ei : „Mêrge-vei cu omul acesta" ? [58] Şi ea zise : „Mêrgi-voiu".

59. Şi tremiseră pre Revéca, sora lor, şi unêltele ei şi pre sluga lui Avraám şi pre cei cu dînsul.

60. Şi blagosloviră pre Revéca şi ziseră ei : „Sora noastră eşti, fă-te întru mii de zeci de mii şi moşteneasca semînţiia ta cetăţile nepriêtinilor".

61. Şi, sculîndu-se, Revéca şi roabele ei s-au suit pre cămile şi să dusără cu omul ; şi, luînd sluga pre Revéca, s-au dus.

62. Şi Isaác mergea pren pustie de către Fîntîna Videniei ; şi el lăcuia în pămîntul de către amiázăzi.

63. Şi ieşi Isaác ca să se primble la cîmpu mai nainte de îndeseară ; şi, căutînd cu ochii lui, văzu cămile viitoare.

64. Şi, căutînd Revéca cu ochii, văzu pre Isaác şi sări de pre cămilă. /

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

milelor tale voi scoate apă», aceasta iaste fămêia carea au gătit Domnul slugii saale, lui Isaac, şi întru aceasta voi cunoaşte cum ai făcut milă stăpînului mieu Avraam.

45. Şi fu mainte decît a istovi grăindu întru cugetul mieu, îndată Răvéca ieşiia afară, avîndu ciutora pre umăr, şi pogorî la izvor şi scoase apă. Şi-i dzişi ei : «Adapă-mă» !

46. Şi, sîrguindu, slobodzi ciutora spre braţul ei de pre sine şi dzise : «Bea tu şi cămilele tale voi adăpa» ; şi am băut şi cămilele au adăpat.

47. Şi am întrebat pre ea şi dziş : «Fată cui eşti» ? Şi ea dzise : «Fată lui Vathuil sîntu, ficiorului lui Náhor, carele i-au născut lui Melha». Şi-i puş cerceii pre braţul[4] ei şi brăţările pre mînule ei.

48. Şi, binevrîndu, m-am închinat Domnului şi binecuvîntai pre Domnul Dumnedzăul stăpînului mieu Avraam, carele m-au îndreptat întru calea adevărului ca să iau fata fratelui stăpînului mieu fiiului lui.

49. Deci să veţi face voi milă şi dreptaate cătră stăpînul mieu spuneţi-m pentru ca să mă întorcu în dreapta au în stînga".

50. Şi, răspundzîndu, Lavan şi Vathuil dzisără: „De la Domnul ieşi acesta lucru, nu vom putea să grăim înpotriva ta rău la bine.

51. Iată, Răvéca înnaintea ta ; luîndu-o să o iai şi fie fămêie ficiorului stăpînului tău, după cum au grăit Domnul".

52. Şi fu audzindu sluga lui Avraam cuvintele lui, s-au închinat pre pămîntu lui Dumnedzău.

53. Şi, scoţîndu sluga vase de argintu şi de aur şi înbrăcăminte, au dat Răvécăi ; şi daruri dêde fratelui ei şi maicii ei.

54. Şi mîncară şi băură, şi el şi oamenii ce era cu el, şi dormiră ; şi, sculîndu(-se)[5] dimineaţă, dzise : „Trimiteţi-mă pentru ca să mă duc la stăpînul mieu".

55. Şi dzisără fraţii ei şi maică-sa : „Rămîie fata cu noi ca vro 10 dzile, şi după acêea să va duce".

56. Şi el dzise cătră ei : „Nu mă opriţi, şi Domnul au îndreptat calea lui întru mine ; trimiteţi-mă pentru ca să mergu la stăpînul mieu".

57. Şi ei dziseră : „Să chemăm copila şi să întrebăm gura ei".

58[57]. Şi chemară pre Revéca şi-i dzisără ei : „Mêrge-vei cu omul acesta" ? Şi ea dzise : „Mêrge-voi".

59[58]. Şi trimiseră pre Revéca, sora lor, [59] şi unêltele ei şi pre sluga lui Avraam şi pre cei cu însul.

60. Şi blagosloviră pre Revéca şi dziseră ei : „Soru-noastră eşti, fă-te întru mii de întunêrece şi moştenească sămînţiia ta cetăţile nepriêtenilor".

61. Şi, sculîndu-să, Răvéca şi roabele ei s-au suit pre cămile şi să duseră cu omul ; şi, luîndu sluga pre Revéca, s-au dus.

62. Şi Isaac mergea pren pustiiu de cătră faţa Videniei ; şi el lăcuia în pămîntul de cătră amiadzăzi.

63. Şi ieşi Isaac că să s(ă) primble la cîmpu mainte de îndesară ; şi, căutîndu cu ochii lui, vădzu cămilele vitoare.

64. Şi, căutîndu Revéca cu ochii, vădzu pre Isaac şi sări de pre cămilă./

fie muiêrea carea o au gătit Dumnezeu lui Isaac, robul său, şi într-acêea voiu cunoaşte că au făcut milă cu stăpînu-mieu Avraam.

45[44]. Şi fu mai nainte încă pănă nu săvîrşiiu cuvîntul acesta în cugetul mieu, [45] îndată ieşiia Revéca ţiind vadra în umere şi, pogorînd la puţ, scoase apă[5] în vadră. Şi-i ziş : «Dă-m puţinea apă să beau» !

46. Iar ea îndată slobozi vadra în braţe-ş şi-m zise : «Bea tu şi voiu adăpa şi cămilele tale» ; şi am băut eu şi mi-au adăpat şi cămilele.

47. Dêcii o întrebaiu : «A cui fată eşti» ? Iar ea-m zise : «Sînt fată lui Vathuil, feciorul lui Nahor, care i-au născut Melha». Şi i-am dat cercei şi brăţări în măinile ei.

48. Şi părîndu-m bine, mă închinaiu Domnului Dumnezeu şi blagosloviiu pre Domnul Dumnezeul[6] stăpînului mieu Avraam, care m-au îndireptat pre ace(a)[7]stă cale a adeverinţei să iau[8] fata fratelui stăpînului mieu fiiusău.

49. Deci de veţ face milă şi direptate stăpînu-mieu, răspundeţi-m să mă întorc sau în direapta sau în stînga".

50. Iară Lavan şi Vathuil, răspunzînd, ziseră : „De la Domnul au venit această poruncă, nu putem răspunde ţie rău pentru bine.

51. Şi Revéca iaste înaintea ta ; ia-o şi te du şi fie muiêre feciorului stăpînului tău, cum au zis Domnul".

52. Şi fu deaca auzi sluga lui Avraam cuvîntul acesta, se închină Domnului pănă la pămînt.

53. Şi, scoţînd sluga vase de aur şi de argint şi haine, dêde Răvécăi şi dêde frăţine-său daruri şi mume-sei.

54. Şi mîncă şi bău, el şi ceia ce era cu dînsul, şi, măind, se sculară dimineaţa şi zise : „Trimêteţi-mă să mă duc la stăpînu-mieu".

55. Iară fraţii ei şi mumă-sa ziseră : „Să şază fata cu noi 10 zile, de-acii veţ mêrge".

56. Iar sluga zise : „Nu mă opriţ, ce mă lăsaţ să mă duc că Dumnezeu au îndireptat calea mea să mă duc la stăpînu-mieu".

57[56]. Ei ziseră : [57] „Să chiemăm fata şi să o întrebăm den gura ei".

58. Şi, chiemînd pre Revéca, îi ziseră : „Mêrge-vei cu acest om ?" Iar ea zise : „Mêrge-voiu".

59. Dêcii ei lăsară pre Revéca, sora lor, şi avuţiia ei cu sluga lui Avra(a)m şi cu oamenii carei era cu dînsul.

60. Şi blagosloviră pre soru-sa Revéca şi-i ziseră : „Sor eşti noaoă, să fii într-o mie de întunêrece, şi seminţiia ta să ia cetăţile vrăjmaşilor".

61. Şi, sculîndu-se, Răvéca şi roabele ei înşălară cămilele şi mêrseră cu bărbatul ; şi, luînd sluga pre Răvéca, se duse.

62. Iar Isaac umbla pren pustie spre Fîntîna Vidêniei ; şi el lăcuia pre pămîntul despre amiiázăzi.

63. Şi ieşi Isaac îndeseară la cîmp să se primble ; şi, aruncîndu-ş ochii, văzu cămilele viind.

64. Şi, căutînd Revéca, văzu pre Isaac şi sări[9] de pre cămilă./

va fi femeia pe care Domnul a rînduit-o slugii sale Isaac şi întru aceasta voi cunoaşte că te-ai îndurat de stăpînul meu Avraam.

45. Dar nu sfîrşisem eu încă a spune acestea în cugetul meu, că îndată a ieşit Rebeca cu urciorul pe umeri, şi a coborît la fîntînă şi a scos apă. I-am spus : «Dă-mi să beau» !

46. Iar ea s-a grăbit să coboare urciorul pe braţe şi a spus «Bea tu şi voi adăpa şi cămilele tale» ; şi am băut şi a adăpat şi cămilele.

47. Apoi am întrebat-o : «A cui fată eşti ?» Iar ea mi-a răspuns : «Sînt fiica lui Batuel, fiul lui Nahor, pe care i l-a născut Milca».

48. Bucuros m-am închinat atunci Domnului şi am binecuvîntat pe Domnul Dumnezeul stăpînului meu Avraam, care m-a îndreptat pe calea cea adevărată, ca să iau pe fiica fratelui stăpînului meu pentru fiul său.

49. Acum spuneţi-mi de vreţi să arătaţi înţelegere şi bunăvoinţă faţă de stăpînul meu, sau de nu, să mă duc să caut în altă parte, în dreapta sau în stînga".

50. Răspunzîndu-i, Laban şi Batuel i-au spus : „De la Domnul vine lucrul acesta. Noi nu putem spune nimic nici de bine, nici de rău.

51. Iat-o pe Rebeca înaintea ta. Ia-o şi du-te să fie soţia fiului stăpînului tău, după cum a hotărît Domnul."

52. Cînd a auzit cuvintele lor, ispravnicul lui Avraam s-a închinat pînă la pămînt Domnului.

53. Şi scoţînd el podoabe de argint şi de aur şi veşminte, le-a dat Rebecăi şi a mai dat daruri şi fratelui şi mamei ei.

54. Au mîncat şi au băut, el şi oamenii care erau cu el, şi au înnoptat acolo. Şi dimineaţa s-a sculat şi a spus : „Lăsaţi-mă să plec la stăpînul meu !"

55. Iar fratele şi mama fetei i-au spus : „Să mai rămînă fata cu noi încă zece zile, după aceea vei putea pleca."

56. Însă el le-a răspuns : „Nu mă opriţi, căci Domnul mi-a îndreptat pînă acum calea. Lăsaţi-mă să plec la stăpînul meu."

57. Atunci ei i-au spus : „Să chemăm copila şi s-o întrebăm pe ea."

58. Au chemat-o pe Rebeca şi i-au spus : „Te duci cu omul acesta ?". Iar ea a răspuns : „Mă duc."

59. Atunci au lăsat-o pe Rebeca să plece împreună cu slugile ei şi cu doica ei, şi pe ispravnicul lui Avraam împreună cu oamenii ce erau cu el.

60. Şi au binecuvîntat-o pe Rebeca şi i-au spus : „Sora noastră eşti, să se nască din tine mii şi zeci de mii, iar seminţia ta să moştenească cetăţile duşmanilor !"

61. Şi, sculîndu-se, Rebeca şi slugile ei s-au urcat pe cămile şi au plecat împreună cu omul acela ; ispravnicul lui Avraam, luînd-o pe Rebeca, a plecat.

62. Isaac însă venise din Beer-Lahai-Roi, căci el locuia în ţinutul de miazăzi.

63. Iar spre seară, a ieşit Isaac să se plimbe pe cîmp şi, ridicîndu-şi ochii, a văzut cămilele venind.

64. Rebeca, privind şi ea, l-a zărit pe Isaac şi a coborît de pe cămilă./

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 17, col. II.

ѯї

Шѝ зѝсе кѣтрѣ слꙋгѣ, чине ѥ̑сте о̑мꙋлѝ а̑тѣла, ѕ̑е
чемѣ́рце фнѫ́мпꙋ ѳтрꙋ ѳтемѣ́пнарꙋ но́аслꙋ. ѕ
шѝ зѝсе слꙋга, а̑чѣ́ста ѥ̑сте, стѣпѫ́нꙋлꙋ́ї ѥ̑ꙋ
тр҃ꙋ ѫ̑ лꙋ́нꙋдꙋш ѥ̑вѳдѣ́нескѣ сѣ ѳ̑рѣвка
Шѝ пове́стѝ слꙋга лꙋ́ї ѓела́кь то́а́те кꙋвѣ́нтѣ́ле, ѕ̑ѕ
кѫте а̑ꙋ ѳ̑ꙋкꙋ́т. Шѝ ѳтрꙋ ѓела́кь ѳ̑ка́сам ѕ̑ѕ
мей лꙋ́ї, шѝ лꙋ́со̀ пре́ ревѣ́ка шѝ нѣ́сѣ ѳ̑ꙋкꙋ лꙋ́ї ѳ̑з
мѣ́е, шѝ со̀не́ѝ пре́ дѫ́нса, шѝ ѣ̑ꙋ мѫ́нгѫ̀ ѓела́кь
пе́нтрꙋ сарра мꙋ́ма лꙋ́ї.

К҃ а̑ П҃ ѯ̑ѳ

Ѝ а̑дъсогѫ́ндь а̑враа́мъ ѳ̑шь лꙋсо̀ ѳ̑змѣ́е, а̑
кѣрїѫ̀ нꙋмелѣ́ї е̑ра хе́тꙋ́ра. Шїѝ нз̑ в
сѣ кꙋ́ї пре́ зомвра́нь, шѝ пре́ ѓезя́нь,
шѝ пре́ ма́да, шѝ пре́ мадїа́мь шѝ пре́
ѓевсо́кь, шѝ пре́ соѝа. Шѝ ѓезя́ а̑ꙋ г
нѣ́сѣкѣ пре́ са́ва, шѝ пре́ да́ман, шѝ пре́ де́да,
шѝ фечо́рїѝ лꙋ́ї де́дань ф҃ꙋрѣ, рагꙋ́ль шѝ на́дѣѝ
шѝ а̑сꙋрїи́мь шѝ латꙋрїи́мь, шѝ лоѕми́тѣ.
Шѝ фечо́рїѝ лꙋ́ї мадїа́мь гефа́рь шѝ а̑фе́рь, шѝ д
е̑но́хь, шѝ а̑вѝда́, шѝ е̑лда́га, то́цѝ а̑чѣ́ще е̑ра
фечо́рїѝ хетꙋ́рїѝ. Шѝ да́де а̑враа́мь то́а́те е
оу҃нѣ́а́телѣ лꙋ́ї, лꙋ́ї ѓела́кь фечо́рꙋ́ лꙋ́ї. Шѝ ѕ
фечо́рнлорь цїѝторнлорь лꙋ́ї а̑ꙋ да́ть а̑враа́мь да́
рꙋ́рн, шїѝ сѝсо́ле пре́ дѫ́ншїѝ ѳ̑ла́тꙋ́рн дела́ ѓела
фечо́рꙋ́ль лꙋ́ї, ѳ̑кѣ фїѝнда́ е̑ль вїꙋ кѣтрѣ рѣсѣ
рѝтѣ, ла̀ пъмѫ́нтꙋ́ль рѣсѣрѝтꙋ́рнлорь. Шѝ з
а̑чѣ́ще сѫ́нть а̑нїѝ зѝлелорь вїе́цїѝ лꙋ́ї а̑враа́мь
кѣ́ць а̑ꙋ трѣ́нтѣ, рое, де́ѧнѝ. Шѝ сълъна́нь и
а̑враа́мь мꙋ́рѝ ѳ̑трꙋ̀ ѣ̑тѣржнѣ́це вꙋ́не, вѣ́рѫ̀
шѝ плинь де́зиле, шѝ сѣ пꙋ́сѣ лѫ́нгъ нороды́ лꙋ́.
Шѝ́ль ѳ̑гропа́рѣ пре́ дѫ́нсѣ́, ѓела́кь шѝ ѝсмаи́ѳ
а̑мѫ́ндо́ѝ фечо́рїѝ лꙋ́ї, ѳ̑пе́щнра чѣ ѳ̑дои́тѣ ѳ̑
ца́рнна лꙋ́ї е̑ф҃ро́нь, фечо́рꙋ́ль лꙋ́ї сла́рь хетѣ́ѫ̀
лꙋ́ї, ка́реле ѥ̑сте ѳ̑потрнва́ мамврїе́ї. Ца́рн в
на шѝ пе́щера, чаѫ̀ кѫщнга́тѣ а̑враа́мь, дела́ фе
чо́рїѝ лꙋ́ї хе́тѣ, а̑коло̀ ѳ̑гропа́рѣ пре́ а̑враа́мь,
шѝ пре́ сарра ф҃ъмѣ́ѫ̀ лꙋ́ї. Шѝ ф҃ѫ̀ дꙋ́пѣ а̑ї
чѣ мꙋ́рѝ а̑враа́мь, вла́гѣѝ дмнзꙋ́ пре́ ѓела ф҃ї́ѝ
лꙋ́ї, шѝ лъсѫ́ѝ ѓела́кь ѫ̑гѣ ф҃ѫ̀тѫ́на бедерїѝ.
Шѝ а̑чѣ́стѣ сѫ́нть на́щнрнле лꙋ́ї ѝсмаи́ль фечо́ в
рѫ̀ лꙋ́ї а̑враа́мь, пре́ ка́реле а̑ꙋ нѣсѫ́кѣ а̑га́рь,
слꙋ́жѫ̀нка сарре́ї лꙋ́ї а̑враа́мь. Шѝ а̑чѣ́стѣ г҃
сѫ́нть нꙋ́меле фечо́рнлор лꙋ́ї ѝсмаи́ль, пре́ нꙋме
ле рꙋдѣнїѫ́лор лꙋ́ї, чѣ́ль дѣ́тꙋю нзсѫ́кѣ ѝсмаи́,
шѝ наваи́сѫ̀ шѝ кндо́р, шѝ навдеи́ль, шѝ маса́ѳ
Шѝ ма́ма, шѝ дꙋ́ма шѝ ма́сѝ. д҃ї
Шѝ ходо́ань, шѝ фема́нь, шѝ ѓетꙋ́рь, шѝ нафе́ѕ, е҃ї
шѝ кѣ́дма. А̑чѣ́ще сѫ́нть фечо́рїѝ лꙋ́ї ѝсмаи́, ѕ҃ї
шѝ а̑чѣ́стѣ сѫ́нть нꙋ́мелѣлор, ѳ̑ксорꙋ́рилелор,
шѝ ѳтрꙋ̀ сѫ́дꙋнле лор, вї, вомѧ дꙋ́пѣ лнва лор.
Шѝ а̑чѣ́ще́сь а̑нїѝ вїе́цїѝ лꙋ́ї ѝсмаи́, рѧ́ѕ, де́ а̑нн ѕ҃ї
шѝ сълъна́нь мꙋ́рѝ, шѝ се а̑лътꙋ́рѣ лѫ̀гъ рѣ́да
лꙋ́ї. Шѝ лъсѫ́ѝ дела́ е̑вила́ть пънь ла̀ сꙋ́ѫ, и҃ї
кларѣ ѥ̑сте ѳ̑наи́тѣ ф҃ѣцїѝ е̑гꙋпе́тꙋлꙋ́ї, пънь
а̑вени ла̀ а̑снрїа́ни, ѳ̑наи́тѣ ф҃ѣцїѝ тꙋтꙋ́рорь
фра́цнлорь лꙋ́ї а̑ꙋ лъсѫ́ѝть. Шѝ а̑чѣ́стѣсь ѳ̑ї
на́щнрнле лꙋ́ї ѓела́кь фечо́рꙋ́ль лꙋ́ї а̑враа́мъ, а̑враа́
а̑ꙋ нѣсѫ́кѣ пре́ ѓела́кь. Шѝ ѓела́кь е̑ра де́, ї҃
м҃, де́ а̑нн, кѫ́ндь а̑ꙋ лꙋ́а́ть пре́ ревѣ́ка, ф҃а́та

65. Și zise către slugă: „Cine iaste omul acela ce mêrge în cîmpu întru întempinarea noastră?“ Și zise sluga: „Acesta iaste stăpînul mieu“. Iară ea, luîndu-ș brobodêlnecul, să îmbrăca.

66. Și povesti sluga lui Isaác toate cuvintele cîte au făcut.

67. Și întră Isaác în casa mumei lui și luo pre Revéca; și i să făcu lui fămêie și o iubi pre dînsa. Și să mîngîia Isaác pentru Sárra, muma lui.

CAP 25

1. Și adăogînd Avraám, îș luo fămêie, căriia numele-i era Hettúra.

2. Și-i născu lui pre Zomvrán, și pre Iezán, și pre Máda, și pre Madiám, și pre Ievóc și pre Soiía.

3. Și Iezán au născut pre Sáva, și pre Thám, și pre Dedan. Și feciorii lui Dedán furâ Raguíl, și Napdeil, și Asuriím, și Laturiím și Laomít.

4. Și feciorii lui Madiám: Ghefár, și Afér, și Enóh, și Avítha și Eldága; toți aceștia era feciorii Heturii.

5. Și dêde Avraám toate unêltele lui lui Isaác, feciorul lui.

6. Și feciorilor țiitorilor lui au dat Avraám daruri și-i scoase pre dînșii în laturi de la Isaac, feciorul lui, încă fiind el viu, către răsărit, la pămîntul răsăriturilor.

7. Și aceștia sînt anii zilelor vieții lui Avraám cîț au trăit: 175 de ani.

8. Și, slăbind Avraám, muri întru bătrînêțe bune, bătrîn și plin de zile; și să puse lîngă norodul lui.

9. Și-l îngropară pre dînsul Isaác și Ismail, amîndoi feciorii lui, în peștira cea îndoită, în țarina lui Efrón, feciorul lui Saár, heteului, carele iaste împotriva Mámvriei,

10. țarina și peștera ce-au cîștigat Avraám de la feciorii lui Het; acoló îngropară pre Avraám și pre Sárra, fămêia lui.

11. Și fu după ce muri Avraám, blagoslovi Dumnezău pre Isaac, fiiul lui; și lăcui Isaác lîngă Fîntîna Vederii.

12. Și acêstea sînt naștirile lui Ismaíl, feciorul lui Avraám, pre carele au născut Agár, slujnica Sárrei, lui Avraám.

13. Și acêstea sînt numele feciorilor lui Ismaíl, pre numele rudeniilor lui; cel dentâiu născut ⟨al lui⟩ [1] Ismail, [și] Navaíoth; și Chidár și Navdeíl, și Masam,

14. și Masma, și Dúma, și Másí,

15. și Hodán, și Themán, și Ietúr, și Nafes și Chédma.

16. Aceștia sînt feciorii lui Ismail și acêstea sînt numele lor, în corturile lor și întru odăile lor, 12 boiari după limba lor.

17. Și aceștia-s anii vieții lui Ismail, 137 de ani; și, slăbind, muri și se alătură lîngă ruda lui.

18. Și lăcui de la Evilát până la Sur, carea iaste înaintea fêții Eghípetului până a veni la asiriêni; înaintea fêții tuturor fraților lui au lăcuit.

19. Și acêstea-s naștirile lui Isaác, feciorul lui Avraám; Avraam au născut pre Isaác.

20. Și Isaác era de 40 de ani cînd au luat pre Revéca, fata/lui Vathuíl, sirului, lui fămêie.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

65[64]. Şi dzise slugii: „Cine iaste omul acela ce mêrge în cîmpu întru timpinarea noastră“? [65]. Şi-i dzise sluga: „Acesta iaste stăpînul mieu“. Şi ea, luîndu-şi brobodênicul ei, să îmbrăca.

66. Şi povesti sluga lui Isaac toate cuvintele cîte au făcut.

67. Şi întră Isáac în casa maicii lui şi luă pre Revéca; şi i să fêce lui fămêie şi o iubi pre însă. Şi să mîngîia Isáac pentru Sárra, maica sa.

65. Şi zise către slugă: „Cine iaste cel om care umblă pre cîmp împotriva noastră“? Iar sluga zise: „Acela iaste feciorul stăpînu-mieu“. Dêcii ea îndată-ş luoă haina de îmbroboditură şi se îmbrăcă.

66. Iar sluga spuse[10] lui Isaac toate cuvintele cîte au făcut.

67. Şi întră Isaac în casa mume-sei şi loă pre Revéca şi-i fu muiêre; şi o iubi şi se mîngîié Isaac de moartea mume-sei, Sarrei.

65. Şi i-a spus însoţitorului: „Cine este omul acela ce vine pe cîmp în întîmpinarea noastră?“ Ispravnicul i-a răspuns: „Acesta este stăpînul meu!“ Atunci ea şi-a luat vălul şi s-a acoperit.

66. Ispravnicul i-a povestit lui Isaac toate întîmplările prin care trecuse.

67. Şi a intrat Isaac în cortul mamei sale şi a luat-o şi pe Rebeca. Aceasta s-a făcut soţia lui pe care a iubit-o. Şi s-a mîngîiat Isaac de pierderea mamei sale.

CAP 25

1. Şi adaosă Avráam şi luă fămêie, cariia numele ei era Hettura.

2. Şi-i născu lui pre Zomvran, şi pre Iezan, şi pre Madá, şi pre Madiam, şi pre Ievoc şi pre Soiia.

3. Şi Iezan au născut pre Sáva, şi pre Thaman şi pre Dedan. Şi fiii lui Dedan fură Raguil, şi Navdeil, şi Asuriim, şi Laturiim şi Loomim.

4. Şi ficiorii lui Madiiam: Ghefar, şi Afir, şi Enoh, şi Avithá şi Eldagá; toţi aceştia era ficiorii Hetturii.

5. Şi dêde Avraam toate unêltele lui Isaac, ficiorului lui.

6. Şi ficiorilor ţiitorilor lui au dat Avraam daruri şi-i scoase pre înşii în laturi de la Isáac, ficiorul lui, încă fiindu el viu, către răsărit, la pămîntul răsăriturilor.

7. Şi aceştia sîntu anii dzilelor vieţii lui Avraám cîţi au trăit.: 175 ani.

8. Şi, slăbindu, muri Avraam întru bătrînêţe bune, bătrîn şi plin de dzile; şi să puse lîngă nărodul lui.

9. Şi-l îngropară pre însul Isáac şi Ismail, amîndoi ficiorii lui în peşterea cea îndoită, în ţarina lui Efron, ficiorul lui Saar, hetteului, carele iaste înpotriva Mamvrí,

10. ţarina şi peşterea ce avu Avraam de la ficiorii lui Het; acoló îngropară pre Avraam şi pre Sarra, fămêia lui.

11. Şi fu după ce muri Avraam, blagoslovi Dumnedzău pre Isaac, fiiul lui; şi lăcui Isaac lîngă Fîntîna Videniei.

12. Şi acêstea sîntu naşterile lui Ismail, ficiorul lui Avraam, pre carele au născut Agar, slujnica Sár⟨r⟩ei, lui Avraam.

13. Şi acêste-as numerile[1] ficiorilor lui Ismail, pre numele rudeniilor lui: cel dentăi născut ⟨al lui⟩[2] Ismail, [şi] Naveoth; şi Chidar, şi Navdeil, şi Masam,

14. şi Masmá, şi Dumá, şi Masí.

15. şi Hodan, şi Theman, şi Ietur, şi Nafes şi Chedmá.

16. Aceştia sîntu ficiorii lui Ismail şi acêstea-s numele lor, în corturile lor şi întru satele lor, 12 boiari după limba lor.

17. Şi aceştia-s anii vieţii lui Ismail: 137 ani; şi, slăbindu, muri şi să alătură lîngă ruda lui.

18. Şi lăcui de la Evilát pân-la Sur, carea iaste înnaintea fêţei Eghiptului pân-a veni la asiriêni; înnaintea fêţii tuturor fraţilor lui au lăcuit.

19. Şi acêste-a naşterile lui Isaac, ficiorul lui Avraam; Avráam au născut pre Isaac.

20. Şi Isaac era de 40 ani cîndu au luat pre Revéca, fata/lui Vathuil, sírului, şie fămêie.

CAP 25

1. Şi adaose Avraam de-ş luoă altă muiêre, pre carea o chiema Hettura.

2. Şi-i născu lui pre Zamvram, şi pre Ectan, şi pre Madan, şi pre Madiam, şi pre Ievon şi pre Soin.

3. Iară Ectan născu pre Savan şi pre Didan. Iar feciorii lui Didan fură Raguil, şi Navdeil, şi Asurim, şi Laturiim şi Loomim.

4. Iar feciorii lui Madiam: Efar, şi Afir, şi Enoh, şi Avída, şi Eldag; aceştia toţ era feciori Hetturei.

5. Iară Avraam dêde[1] toată avuţiia sa fiiu-său, lui Isaac.

6. Iar feciorilor ţiitoarei sale le dête[2] daruri şi-i goni de la fiiu-său Isaac, încă fiind el viu, spre răsărit.

7. Acêstea sînt zilele şi anii lui Avraam, că trăi 175 de ani.

8. Şi, săvîrşindu-se, muri Avraam întru bătrînête bune, bătrîn plin de zile; şi se adaose lîngă neamul lui.

9. Şi-l îngropară Isaac şi Izmail, amîndoi feciorii lui, în peştera cea îndoită, la agrul lui Efron, feciorul lui Saar, hettheii, carea iaste împotriva Mamvriei,

10. agrul şi peştera carea o cumpărase Avraam de la feciorii lui Hetthei; acoló îngropară pre Avraam şi pre Sarra, muiêrea lui.

11. Iar după moartea lui Avraam, blagoslovi Dumnezeu pre fiu-său Isaac; şi se prinse Isaac de lăcaş la Puţul Videínului.

12. Aceasta iaste facerea lui Izmail, feciorul lui Avraam, care-l născu Agára, slujnica Sarrei, lui Avraam.

13. Acêstea sînt numele feciorilor lu Izmail după numele lor şi în seminţiile lor; cel dentăi născut al lui Izmail, Navaoth; Chidar, şi Navdeil, [14] Massan,

14. Masman, şi Dúma, şi Masí,

15. Hodan, Theman, şi Iethur, şi Nafes şi Chedma.

16. Aceştia sînt feciorii lui Izmail şi acêstea sînt numele feciorilor lui, în casele lor şi în cetăţile lor, 12 domni întru limbile lor.

17. Şi fură zilele vieţii lui Izmail 137 de ani şi, săvîrşindu-se, muri şi se adaose către neamul lui.

18. Şi lăcui de la Eulat până la Sur, carea iaste înaintea fêţei Eghiptului şi până la mêrgerea Siriei, lăcui înaintea fraţilor lui.

19. Iar acêstea sînt naşteri lui Isaac, feciorul lui Avraam; Avraam născu pre Isaac.

20. Şi era Isaac de 40 de ani cînd au luat pre Reveca, fata/lui Vathuil, şirinul, să-i fie muiêre.

CAP. 25

Căsătoria a doua a lui Avraam. Moartea sa.

1. Avraam însă şi-a mai luat o soţie, cu numele de Chetura.

2. Aceasta a născut pe Zimran, Iocşan, Madan, Madian, Işbac şi Şuah.

3. Iocşan a avut pe Şeba, Teman şi Dedan. Fiii lui Dedan au fost Raguil, Navdeel, Aşurim, Letuşim şi Ieumim.

4. Fiii lui Madian au fost: Efa, Efer, Enoh, Abida şi Eldaa; aceştia toţi au fost fiii Cheturei.

5. Avraam i-a dat fiului său Isaac toate averile.

6. Iar fiilor ţiitoarelor sale le-a dat Avraam daruri şi, fiind el încă în viaţă, i-a trimis departe de Isaac, fiul său, în pămîntul Răsăritului.

7. Acestea au fost zilele vieţii lui Avraam, cîte le-a trăit: o sută şaptezeci şi cinci de ani.

8. Apoi, slăbind, Avraam a murit la adînci bătrîneţi; senin şi mulţumit a trecut la strămoşii săi.

9. Iar Isaac şi Ismael, fiii săi, l-au îngropat în peştera Macpela, din ţarina lui Efron, fiul lui Tohar, heteanul, care este în faţa stejarului Mamvri,

10. în ţarina şi în peştera pe care a cumpărat-o Avraam de la fiii lui Het; acolo au fost îngropaţi Avraam şi Sara, soţia lui.

11. După ce Avraam a murit, l-a binecuvîntat Dumnezeu pe Isaac, fiul acestuia. Şi Isaac s-a aşezat la Beer-Lahai-Roi.

12. Aceasta este seminţia lui Ismael, fiul lui Avraam, pe care i l-a născut lui Avraam slujnica Sarei, Agar.

13. Si acestea sînt numele fiilor lui Ismael, după numele neamurilor lor; întîiul născut al lui Ismael a fost Nebaiot, apoi Chedar, Abdeel şi Nibsam,

14. Misma, Duma şi Masa,

15. Hadad, Tema, Etur, Nafiş şi Chedma.

16. Aceştia sînt fiii lui Ismael, acestea sînt numele lor, după aşezările lor şi după taberele lor. Aceştia sînt cei doisprezece principi, după seminţiile lor.

17. Anii vieţii lui Ismael au fost o sută treizeci şi şapte. Slăbind, a murit şi a trecut la strămoşii săi.

18. Urmaşii săi s-au aşezat de la Havila pînă la Sur, care este în faţa Egiptului, pe drumul ce duce spre Asiria. Şi ei au fost fruntea tuturor fraţilor lor.

19. Aceasta este seminţia lui Isaac, fiul lui Avraam; Avraam l-a născut pe Isaac.

20. Isaac era de patruzeci de ani cînd a luat-o pe Rebeca, fiica/lui Batuel arameul din Mesopotamia şi sora lui Laban arameul.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 18, col. I.

21. Și să ruga Isaác Domnului pentru Revéca, fămêia lui, pentru că era stearpă; și-l ascultă pre dînsul Dumnezău și zămisli în pîntece Revéca, fămêia lui.

22. Și juca copiii întru dînsa; și zise: „De iaste să mi să facă așa pentru ce mi-e aceasta“? Și mêrse să întrêbe de la Domnul.

23. Și zise Domnul ei: „Doao limbi în zgăul tău sînt și doao năroade den pîntecele tău se vor împărți; și va covîrși nărod pre nărod, și cel mai mare va sluji celui mai mic“.

24. Și să împlură zilele a naște ea; și la dînsa era gêmeni întru pîntecile ei.

25. Și ieși feciorul cel întâiu născut roșiu tot, ca o piêle păros; și-i numi numele lui Isáf.

26. Și după acesta ieși fratele lui, și mîna lui prinsă de călcîiul lui Isáf; și numi numele lui Iácov. Și Isaác era de 60 de ani cînd au născut pre aceștia Revéca.

27. Și crescură tinereii; și era Isaf om știind vîna, mojîc, iară Iácov om neviclean, lăcuind în casă.

28. Și iubiia Isaác pre Isaf pentru căci vînatul lui era mîncarea lui, iară Revéca iubiia pre Iácov.

29. Și fiarse Iacov fiertură și veni Isáf de la cîmp ostenit.

30. Și zise Isáf cătră Iácov: „Gustă-m den fiertura acestui grîu pentru că slăbesc“; pentru acêea să numi numele lui Edóm.

31. Și zise Iácov cătră Isaf: „Dă-mi astăzi naștirile tale cêle dentâiu mie“.

32. Și zise Isáf: „Iată, eu merg să moriu și ce mi-s bune acêste născături înainte“?

33. Și-i zise lui Iácov: „Jură-te mie astăzi“. Și jură lui și au dat Isáf naștirile dentâiu lui Iácov.

34. Și Iácov dêde lui Isáf pîine și fiertură de linte; și mîncă, și bău și să sculă de să duse. Și ocărî Isáf naștirile dentâiu.

CAP 26

1. Și fu foamete pre pământ, afară de foametea ceea mai denainte, carea s-au făcut în zilele lui Avraám. Și mêrse Isáac cătră Avimeléh, împăratul filistiim, la Gherára.

2. Și să ivi lui Dumnezeu și zise: „Nu te pogorî la Eghípet, ce lăcuiêște în pământul carile ți-l voiu spune ție.

3. Și vei sălășlui în pământul acesta, și voiu fi cu tine și te voiu blagoslovi, pentru că ție și semînții tale voiu da tot pământul și voiu întări jurământul mieu carele m-am jurat lui Avraám, tatălui tău.

4. Și voiu înmulți semințiia ta ca stêlele ceriului și voiu da semînției tale tot pământul acesta și se vor blagoslovi întru semința ta toate limbile pământului.

5. Pentru căci au ascultat Avraám, tată-tău, glasul mieu și au păzit poruncile mêle, și învățăturile mêle, și dreptățile mêle și legile mêle.

6. Și lăcui Isáac la Gherára.

7. Și întrebară oamenii locului pentru Revéca, fămêia lui, și zise: „Sor mie/iaste“. Pentru că să temu

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

21. Şi să rugă Isaac Domnului pentru Revéca, fămêia lui, pentru căce era stearpă; şi ascultă pre însul Dumnedzău şi zemisli în pîntece Răvéca, fămêia lui.

22. Şi giuca copiii întru însă; şi dzise: „De iaste să mi să facă aşea pentru ce mi-e aceasta“? Şi mêrse să întrêbe de Domnul.

23. Şi-i dzise Domnul ei: „2 limbi întru pîntecile tău sîntu şi 2 năroade den zgăul tău să vor înpărţi; şi va covîrşi nărod pre nărodu şi cel mai mare va sluji celui mai mic“.

24. Şi să împlură dzilele naşterii; şi la însă era gêmeni întru pîntecile ei.

25. Şi ieşi ficiorul cel născut întăi rósiu tot, ca o piêle păros; şi-i numi numele lui Isav.

26. Şi după acesta ieşi fratele lui, şi mîna lui prinsă de călcăiul lui Isav; şi-i numi numele lui Iacov. Şi Isaac era de 60 ani cîndu au născut pre aceştia Revéca.

27. Şi crescură voiniceii; şi era Isav om ştiindu vînă, mojic, iară Iacov om neviclean, lăcuindu în casă.

28. Şi iubiia Isáac pre Isav, ficiorul lui, pentru căci vînatul lui era mîncarea lui, iară Reveca iubea pre Iacov.

29. Şi fiarsă Iacov fiertură şi veni Isav de la cîmpu ostenindu.

30. Şi dzise Isav cătră Iacov: „Gustă-mă de fiertura acestui grîu pentru că slăbăscu“; pentru acêea să numi numele lui Edom.

31. Şi dzise Iacov cătră Isav: „Dă-m astădzi naşterile tale cêle dentăi mie“.

32. Şi dzise Isav: „Iată, eu mergu să mor şi ce mi-s bune acêste născuturi înnainte“?

33. Şi-i dzise lui Iacov: „Giură-te mie astădzi“. Şi-i giură lui şi vîndu Isav naşterile dentăi lui Iácov.

34. Şi Iácov dêde lui Isav păine şi fiertură de linte; şi mîncă şi bău şi să sculă de să duse. Şi ocărî Isav naşterile dentăi.

CAP 26

1. Şi fu foamete pre pămîntu, afară de foametea cea mai denainte, carea s-au făcut în dzilele lui Avraam. Şi mêrse Isaac cătră Aviméleh, împăratul filistiim, la Gherară.

2. Şi să ivi lui Domnul şi-i dzise: „Nu te pogorî la Eghiptu, ce lăcuiêşte întru pămîntul carele ţie îţi voi spune!

3. Şi vei fi prisleţ întru pămîntul acesta, şi voi fi cu tine şi te voi blagoslovi, pentru că ţie şi sămînţiei tale voi da tot pămîntul şi voi întări giurămîntul mieu carele m-am giurat lui Avraam, tatălui tău.

4. Şi voi înmulţi sămînţiia ta ca stêlele ceriului şi voi da semînţiei tale tot pămîntul acesta şi să vor blagoslovi între semînţiia ta toate limbile pămîntului.

5. Pentru căci au ascultat Avraam, tată-tău, al mieu glas şi au păzit porăncele mêle, şi dreptăţile mêle, şi învăţăturile mêle şi legile mêle“.

6. Şi lăcui Isaac la Gherară.

7. Şi întrebară oamenii de loc pentru Răvéca, fămêia lui, şi dzise: „Soru-m/iaste“. Pentru că să temu a dzi-

21. Şi se ruga Isaac Domnului pentru Revéca, muiêrea lui, că era stearpă; şi-l ascultă Dumnezeu şi îngrecă Revéca, muiêrea lui.

22. Şi juca copiii într-însa; şi zise: „De va să fie aşa, dară mie ce-m iaste aceasta“? Şi se duse să întrêbe pre Domnul.

23. Şi zise ei Domnul: „Doaoă limbi sînt în pîntecele tău şi 2 noroade se vor împărţi den trupul tău; şi norod pre alt norod va covîrşi şi cel mai mare să slujască celui mai mic.

24. Şi umplîndu-i-se zilele de-a naşte, iată era în pîntecele ei 2 gêmeni.

25. Şi ieşi feciorul cel dentăi tot roşu şi flocos ca o piêle; şi-i puse numele Isav.

26 [25]. Apoi ieşi frate-său, şi mîna lui se ţinea de călcăiul lui Isav; şi-i puse nume Iácov. [26] Şi era Isaac de 60 de ani cînd născu lui Reveca (ficiori)[3].

27 [26]. Şi crescură voinici; [27] şi fu Isav om vînător şi plugar[4], iar Iácov fu om nehiclean, lăcuind în casă.

28. Şi îndrăgi Isaac pre Isav căci că den vînatul lui era mîncarea lui, iar Revéca îndrăgi pre Iácov.

29. Şi fîerse Iacov fiertură şi veni Isav de la cîmp ostenit.

30[29]. Şi zise lui Iácov: [30] „Dă-m dentr-această fiertură să mănînc să mă întăresc“; pentr-acêea chiemă numele acelui loc Edom.

31. Şi zise Iácov lui Isav: „Dă şi tu mie astăzi naşterea ta cea dentăi“.

32. Iar Isav zise: „Iată, eu merg să moriu, dară ce-m iaste bună această nastere dentăi“.

33. Şi-i zise Iácov: „Jură-te mai nainte mie astăzi“. Şi i se jură [34] şi dêde Isav lui Iacov naşterea sa cea dentăi.

34. Iar Iácov dêde lui pâine şi linte fiiartă; şi mîncă şi bău şi, sculîndu-se, se duse. Şi nimic nu mai băgă seamă de naşterea sa cea dentăi.

CAP 26

1. Şi fu foamete pre pămînt iar, după foametea carea fusêse mai nainte, în zilele lui Avraam. Şi se duse Isaac la Avimeleh, împăratul Filistimului, în Gherara.

2. Şi se arătă lui Domnul şi zise: „Nu te pogorî în Eghipet, ce lăcuiêşte pre pămîntul care-ţ voiu spune.

3. Şi să lăcuieşti într-însul şi voiu fi cu tine şi te voiu blagoslovi, că ţie şi seminţiei tale voiu da pămîntul acesta şi voiu pune jurămîntul care m-am jurat cu tată-tău, Avraam.

4. Şi voiu înmulţi seminţiia ta ca stêlele ceriului, şi seminţiei tale voiu da tot pămîntul acesta şi se vor blagoslovi întru seminţiia ta toate limbile pămîntului.

5. Căci că au ascultat tată-tău, Avraám, glasul mieu şi au păzit toate poruncile mêle, şi legile mêle, şi direptătile mêle şi învăţăturile mêle“.

6. Şi lăcui Isaac în Gherára.

7. Iar oamenii carei lăcuia acoló îl întrebară de muiêrea lui, de Revéca; el zise: „Iaste-m sor“, / că-i era

21. Şi s-a rugat Isaac Domnului pentru Rebeca, femeia lui, că era stearpă; şi l-a ascultat Domnul şi Rebeca, femeia lui, a zămislit.

22. Dar copiii se zbăteau în pîntecele ei şi ea a zis: „Dacă astfel trebuie să mi se întîmple, pentru ce mai am această sarcină?“ Şi s-a dus să-l întrebe pe Domnul.

23. Iar Domnul i-a răspuns: „Două neamuri sînt în pîntecele tău şi două popoare se vor împărţi din pîntecele tău. Iar un neam îl va covîrşi pe celălalt neam, şi cel mai mare va sluji celui mai mic!“

24. S-au împlinit zilele ca aceasta să nască şi în pîntecele ei erau gemeni.

25. Şi a ieşit fiul cel întîi născut roşu şi păros tot ca o pielcică; i-au dat numele Isav.

26. După acesta a ieşit fratele său, mîna lui ţinîndu-se de călcîiul lui Isav. Şi i-au dat numele Iacov. Şi Isaac era de şaizeci de ani, cînd Rebeca i-a născut pe aceştia.

27. Copiii au crescut şi Isav a ajuns un vînător iscusit, cutreierînd cîmpiile, Iacov însă era un păstor paşnic, trăind în corturi.

28. Isaac îl iubea pe Isav, pentru că îi plăcea vînatul acestuia, iar Rebeca îl iubea pe Iacov.

29. Odată a fiert Iacov linte şi Isav a venit ostenit de pe cîmp.

30. Şi i-a spus Isav lui Iacov: „Dă-mi să gust din fiertura aceasta roşie, căci sînt flămînd!“ De aceea s-a numit el şi Edom, adică roşu.

31. Iacov însă i-a spus: „Vinde-mi mai întîi dreptul tău de întîi-născut!“

32. Şi Isav i-a răspuns: „Iată eu mor de foame, la ce mi-e bun dreptul de întîi-născut?“

33. Iacov i-a spus: „Jură acum!“ Şi acela i-a jurat. Astfel Isav i-a vîndut lui Iacov dreptul său de întîi-născut.

34. Atunci Iacov i-a dat lui Isav pîine şi fiertură de linte şi acesta a mîncat şi a băut, apoi s-a sculat şi s-a dus. Şi astfel a nesocotit Isav dreptul său de întîi-născut.

CAP. 26

Isaac în ţara filistenilor.
Înţelegerea cu Abimelec

1. Şi a fost o foamete pe pământ, alta decît foametea dintîi, care se întîmplase în zilele lui Avraam. Si s-a dus Isaac la Abimelec, regele filistenilor, la Gherara.

2. Atunci i s-a arătat Domnul şi i-a spus: „Să nu te duci în Egipt, ci aşează-te în ţinutul pe care ţi-l voi arăta eu.

3. Să rămîi în acest ţinut, căci ţie şi seminţiei tale îţi voi da întreg ţinutul şi-mi voi împlini legământul meu faţă de Avraam, tatăl tău.

4. Voi înmulţi seminţia ta ca stelele cerului şi voi da seminţiei tale întreg acest ţinut şi voi binecuvînta prin seminţia ta toate neamurile pământului.

5. Pentru că Adam, tatăl tău, a ascultat glasul meu şi a păzit învăţăturile, poruncile, poveţile şi legile mele.

6. Şi s-a aşezat Isaac în Gherara.

7. Iar oamenii locului acela l-au întrebat despre Rebeca, soţia lui, cine este, şi le-a spus: „Îmi este soră!“,/

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 18, col. II

Жєтє, пє́нтрꙋ кѣ єстємѣ а҆ҙи́чє фѣмѣ́єм мі́ле пє́нтрꙋ кáнꙋ дóарѣ сѣ́ю оу҆чи́гѣ со҆а́мінїй локꙋлꙋ пє́нтрꙋ ревéка, кѣчє е҆рá фрꙋмóасѣ лáфи́цѣ.

Шѝ фꙋ а҆колó ѿмꙋ́цїн а҆́ни, шѝ приви́ндь а҆вїмелéхъ прѣ фереастрꙋ, вꙋзꙋ прѣ ісáак глꙋминдь кꙋ ревéка фѣмéа лꙋй. Шѝ кемѣ а҆вїмелéхъ прѣ ісáак шѝй зи́се. лꙋй соáре фѣмéєц мі́єте? шѝ кѣчє а҆нзи́сь сорь ѿмі́єте? шѝ зи́се ісáак, а҆м зи́сь пє́нтрꙋ кѣчє кѝндáн сѣнꙋ мóрї пє́нтрꙋ дѣ́нса. Шѝ зи́се лꙋй а҆вїмелéх чє а҆нфѣкꙋ́т а҆чáста нóао? пꙋцїн а҆рфѝ дормі́т чинева́ дéнрꙋда мѣ кꙋ фѣмéа́ та, шѝ а҆нфѝ а҆дꙋ́с а҆сꙋпра нóастрѣ неикꙋнощи́нцѣ. Шѝ порꙋнчѝ а҆вїмелéх лáтоть норóдꙋлꙋй, зи́кѝндь, тóт чи́не сева́ а҆тинґе де ѿмꙋ́л а҆чéста, а҆́ де фѣмéа лꙋй кꙋмóарте вафи́ вінова́ть. Шѝ сѣмѣнѣ ісáак а҆трꙋ пꙋмѣнтꙋ́л а҆чéла, шѝ а҆фáлѣ а҆трꙋ а҆нꙋ́л а҆чéла сорꙋ дѣ́нсь, р҃, шѝ л҃ блáгѣ прє дѣ́нсꙋл дмнꙋ́л. Шѝ сѣ҆фнѣ́цѣ ѿмꙋ́л шѝ мє гѣ́нсь а҆нáнѣте, маймáре се фѣ́цѣ, пѣнѣ оу҆́нде маре сѣ҆фѣцѝ фóарте. Шѝ сѣ҆фѣцѝ́рѣ лꙋй до вито́й де о҆́й, шѝ доситóкъ де бо́и шѝ а҆рѣтꙋ́ри мꙋ́лте, шѝ зависті́нрѣ прє дѣ́нсꙋл, финестїи́мїй. Шѝ тóате фѣнтѣ́нле кѣте лꙋ сѣпа́ слꙋ́жиле лꙋй а҆прéмѣ тѣтѣ́нєсꙋ, лéꙋ а҆стꙋпа́ финестїи́мїи, шѝ лéꙋ оу҆мплꙋ́т де пѣмѣ́нт. Шѝ зи́се а҆вїмелéх кѣтрѣ ісáакъ дꙋ́те делáнѣй кѣмай та́ре декѣт нóи тѣ́и фѣкꙋ́т фóарте. Шѝ сѣ мꙋ́тѣ де а҆колó ісáакъ шѝ попосѝ лáгѣпа геráрилор шѝ тѣ́трѣ а҆колó. Шѝ тр҃шѝ ісáак кь, лꙋ сѣпа́т фѣнтѣ́нле кꙋ́пе ка́реле лꙋ сѣпа́ слꙋ́жисе лꙋй а҆враа́м, та́тъл лꙋй, шѝ лéꙋ а҆стꙋпа́т прє ѳле финестїи́мїй дꙋпъ́ че лꙋ мꙋрѣ́тъл а҆враа́м та́тъл лꙋй, шѝ лєнꙋмѝ прє дѣ́нселе кꙋ нꙋ́ме, дꙋпъ нꙋ́меле ка́реле́ꙋ нꙋмѝ́т та́тъ лꙋ. Шѝ сѣпа́рѣ слꙋ́жиле лꙋй ісáакъ фрѣ́пя геráрилор, шѝ а҆фла́рѣ а҆колó фѣнтѣ́нѣ де а҆́пѣ вїе. Шѝ сѣ҆бꙋ́рѣ пѣсторїй геráрилор кꙋ пѣсторїй лꙋй ісáак зи́кѝндь кꙋ́м а҆лóр нóстре а҆́ста, шѝ нꙋмѝ́рѣ нꙋ́меле фѣнтѣ́нїй стрѫмбѣтáте, пє́нтрꙋ кѣ стрѫмбѣтáте кꙋ фѣкꙋ́т лꙋй. Шѝ рѣ́дѝ кѫ кѫндꙋ́се де а҆колó, а҆́ сѣпа́т а҆́лтъ фѣнтѣ́нѣ, шѝ нꙋ́мѝ нꙋ мéле е҆́й бра́ѣть. Шѝ рѣдѝкѫндꙋ́се де а҆колó кѫ а҆́ сѣпа́т а҆́лтъ фѣнтѣ́нѣ, шѝ нꙋ́слꙋ сѣтꙋ́т пє́нтрꙋ а҆чéа, шѝ а҆́ꙋ нꙋмѝ́т нꙋ́меле е҆́й лѣрꙋ́ме де ло́к, зи́кѝндь пє́нтрꙋ кѣчи а҆кꙋ́м а҆ла́рꙋ нѣ́т дмнꙋ́л нóао шѝ нѣꙋ крéскꙋ́т прѣ пѣмѣ́нт. Шѝ сѣ҆ꙋ́рѣ де а҆колó ла фѣнтѣ́на кѫрѣмѣ́нтꙋ кѫ лꙋй. Шѝ сѣ҆нѣ́ лꙋ дмнзéꙋ ѳнóа́тѣ а҆чéа, шѝ зи́се е҆ꙋ сѣ́мѣ дмнꙋ́л лꙋй а҆враа́м та́тъл ꙋй тѣ́ꙋ, нꙋ́тѣтѣме, пє́нтрꙋ кѣ кꙋти́не сѣ́мѣ, шѝ тѣ́м бла́нѣ, шѝ бо́ю ѳмꙋ́цѝ семинцѝ́а́ та, пє́нтрꙋ а҆враа́м та́тъл тѣ́ꙋ. Шѝ зи́дѝ а҆колó ло кѫрѣтѣ́нїк шѝ кемѣ нꙋ́меле лꙋй дмнзéꙋ, шѝ пꙋ́се а҆колó, кортꙋ́л лꙋй, шѝ сѣпа́рѣ а҆колó слꙋ́жиле лꙋй ісáакъ фѣнтѣ́нѣ. Шѝ а҆вїмелéхъ сѣ҆дꙋ́се ла дѣ́нсꙋл дела́ герáра, шѝ со҆хоза́дь че ѳнѣ прѣ нóрꙋса, шѝ фило́хъ бонвóдꙋл пꙋтéрей лꙋй

a zice: „Fămêie-m iaste“, pentru ca nu doară să-l ucigă oamenii locului pentru Revéca, căce era frumoasă la față.

8. Și fu acoló în mulți ani. Și, privind Avimeléh, împăratul Gherárei, pre fereastră, văzu pre Isáac glumind cu Revéca, fămêia lui.

9. Și chemă Avimeléh pre Isáac și-i zise lui: „Oare fămêie-ț iaste“? Și că ce ai zis: „Sor îm iaste“? Și zise Isáac: „Am zis pentru căce cîndai să nu moriu pentru dînsa“.

10. Și zise lui, Avimeleh: „Ce ai făcut aceasta noao? Puțin ar fi dormit cineva den ruda mea cu fămêia ta și ai fi adus asupra noastră necunoștință“.

11. Și porunci Avimeléh la tot norodul lui, zicînd: „Tot cine se va atinge de omul acesta au de fămêia lui, cu moarte va fi vinovat“.

12. Și sămănă Isáac întru pămîntul acela și află întru anul acela orzu dînd 100; și-l blagoslovi pre dînsul Domnul.

13. Și să înălță omul și mergînd înainte mai mare să făcea, pănă unde mare să făcu foarte.

14. Și să făcură lui dobitoc de oi și dobitoc de boi și arături multe; și zavistuiră pre dînsul filistiimii.

15. Și toate fîntînile cîte au săpat slugile lui în vrêmea tătîni-său le-au astupat filistiimii și le-au umplut de pămînt.

16. Și zise Aviméleh cătră Isaác: „Du-te de la noi că mai mare decît noi te-ai făcut foarte“.

17. Și să mută de acoló Isáac și poposi la rîpa Gherárilor și tăbărî acoló.

18. Și iarăș Isáac au săpat fîntînile cu ape carele au săpat slugile lui Avraám, tatăl lui, și le-au astupat pre êle filistiimii după ce au murit Avraám, tatăl lui; și le numi pre dînsăle cu nume după numele care le-au numit tatăl lui.

19. Și săpară slugile lui Isáac în rîpa Gherárilor și aflară acoló fîntînă de apă vie.

20. Și să bătură păstorii Gherárilor cu păstorii lui Isáac zicînd cum a lor iaste apa; și numiră numele fîntînii Strîmbătate pentru că strîmbătate i-au făcut lui.

21. Și, rădicîndu-se de acoló, au săpat altă fîntînă; și să priciia și pentru acêea; și numi numele ei Vrajbă.

22. Și rădicîndu-se de acoló au săpat altă fîntînă, și nu s-au bătut pentru acêea și i-au numit numele ei Lărgime de loc, zicînd: „Pentru căci acum au lărgit Domnul noao și ne-au crescut pre pămînt.

23. Și să sui de acoló la Fîntîna Jurămîntului.

24. Și să ivi lui Dumnezeu în noaptea acêea și zise: „Eu sînt Domnul lui Avraám, tatălui tău; nu te tême, pentru că cu tine sînt și te-am blagoslovit și voiu înmulți semințiia ta pentru Avraám, tatăl tău“.

25. Și zidi acoló jîrtăvnic și chemă numele lui Dumnezău și puse acoló cortul lui; și săpară acoló slugile lui Isáac fîntînă.

26. Și Avimeléh să duse la dînsul de la Gherára, și Ohozáth, ce ținea pre noru-sa, și Filóh, voivodul puterii/lui.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

ce: „Fămêie-m iaste“, pentru ca nu doară să-l ucigă oamenii locului pentru Revéca, căce era la faţă frumoasă.

8. Şi fu acoló în mulţi ani. Şi, privindu Aviméleh, împăratul Gherárei, pre fereastră, vădzu pre Isaac glumindu cu Răvéca, fămêia lui.

9. Şi chemă Aviméleh pre Isaac şi-i dzise lui: „Oare fămêie-ţi iaste“? Şi că ce ai dzis: „Suru-m iaste“? Şi dzise lui, Isaac: „Pentru căce am dzis cîndai să nu moriu pentru însă“.

10. Şi-i dzise lui, Aviméleh: „Ce ai făcut aceasta noao? Puţin are fi dormit cineva den ruda mea cu fămêia ta şi ai fi adus asupra noastră necunoştinţă“.

11. Şi porânci Aviméleh la tot nărodul lui, dzicîndu: „Tot cine să va atinge de omul acesta au de fămêia lui cu moarte va fi vinovat“.

12. Şi sămănă Isaac întru pământul acela şi află întru acel an ordzu dîndu 100; şi-l blagoslovi pre însul Domnul.

13. Şi să înălţă omul şi mergîndu înnainte mai mare să făcea, pân-unde mare să fêce foarte.

14. Şi i să fêceră lui dobitoc de oi şi dobitoc de boi şi arături multe; şi zavistuiră pre însul filistiimii.

15. Şi toate fîntînele cîte au săpat slugile lui întru vrêmea tătîne-său le-au astupat filistiimii şi le-au împlut de pământu.

16. Şi dzise Aviméleh către Isaac: „Du-te de la noi pentru că mai tare decît noi te-ai făcut foarte“.

17. Şi să înmută de acoló Isaac şi poposi la rîpa Gherárilor; şi tăbări acoló.

18. Şi iarăş Isaac au săpat fîntînele cu apa carele au săpat slugile lui Avraam, tătîne-său, şi le-au astupat filistîmii după ce au murit Avraam, tatăl lui; şi le numi pre înse cu numere, şi numerile carele le-au numit Avraam, tatăl lui.

19. Şi săpară slugele lui Isaac în rîpa Gherárilor şi aflară acoló fîntînă de apă vie.

20. Şi să bătură păstorii Gherárilor cu păstorii lui Isáac dzicîndu cum a lor iaste fîntîna; şi numiră numele fîntînei Strîmbătate pentru că strîmbătate le-au făcut.

21. Şi, rădicîndu-să de acoló, au săpat altă fîntînă; şi să pricea şi pentru acêea; şi numi numele lui Vrajbă.

22. Şi, rădicîndu-să de acoló, au săpat altă fîntînă, şi nu s-au bătut pentru acêea; şi i-au numit numele el Lărgime de loc, dzicîndu: „Pentru căci acum au lărgit Domnul noao şi ne-au crescut pre pământu“.

23. Şi să sui de acoló la Fîntîna Giurământului.

24. Şi să ivi lui Dumnedzău[2] întru acêea noapte şi-i dzise: „Eu sîntu Dumnedzăul lui Avraam, tatăl tău; nu te tême, pentru că cu tine sîntu şi te-am blagoslovit şi voi înmulţi sămînţiia ta pentru Avraam, tatăl tău“.

25. Şi zidi acoló jirtăvnic şi chemă numele lui Dumnedzău şi aşedzară acoló cortul lui; şi săpară acoló slugile lui I(s)[3]aac fîntînă.

26. Şi Aviméleh să duse la însul de la Gherară, şi Ohozáth, ce ţinea pre noru-sa, şi Fîloh, hatmanul puterii/lui[4].

frică să zică: „Iaste-m muiêre“, ca nu cumva să-l ucigă oamenii carei lăcuia într-acel loc pentru Revéca, muiêrea lui, că era frumoasă.

8. Şi fu acoló mult ani. Şi, privind Avimeleh, împăratul Gherárei, pre o fereastră văzu pre Isaac glumind cu Revéca, muiêrea lui.

9. Şi, chiemînd Avimeleh pre Isaac, îi zise: „Aceasta-ţ iaste muiêre, dară tu că ce-ai zis că-ţ iaste sor“? Iar Isaac zise: „Zis-am ca să nu cumva să moriu pentru dînsa“.

10. Iară Avimeleh zise: „Că ce-ai făcut noaoă aşa? Puţin ară fi fost să fie cineva den neamul mieu cu muiêrea ta şi ai fi adus asupra noastră zmintează“.

11 [10]. Şi porânci tuturor năroadelor, zicînd: [11] „Tot cine se va atinge de bărbatul acesta sau de muiêrea lui fi-va vinovat morţii“.

12. Şi sămănă Isaac în pământul acela şi află în anul acela roada orzului însutită, că-l blagoslovi Dumnezeu.

13. Şi se înălţă şi se înmulţi până se făcu foarte mare.

14. Şi fu lui dobitoc den oi şi dobitoc den boi şi agoniseală multă; pentr-aceasta îl pizmuiră filistîmlênii[1].

15. Şi mêrseră şi astupară toate puţurile cîte săpase slugile tătîne-său în viiaţa tătîne-său şi le umplură de pământ.

16. Şi zise Avimeleh către Isaac: „Fugi de la noi că mai putêrnic decît noi te-ai făcut tu aici cu mult“.

17. Şi fugi Isaac de acoló şi se sălăşlui la rîpa Gherarului; şi lăcui acoló.

18. Şi iar dăstupă Isaac puţurile cêle de apă ce le săpase slugile tătîne-său, lui Avraam, care le astupase filistîmlênii[1] deaca au murit tată-său Avraam; şi le puse nume tot cum le pusêse tată-său Avraam.

19. Şi săpară slugile lui Isaac în rîpa Gherárului şi aflară acoló fîntînă de apă vie.

20. Şi se sfădiră păstorii Gherárilor cu păstorii lui Isaac, zicînd: „A noastră iaste apa“; şi puseră numele acei fîntini Strîmbătate, că strîmbătate le-au făcut.

21. Şi, sculîndu-se Isaac de acoleá, săpă altă fîntînă[2]; şi se certa şi pentr-acêea; şi-i puse numele Vrajbă.

22. Şi, sculîndu-se şi de acolo, săpă alt puţ, şi pentru acela nu se certa; şi-i puse numele Lărgime, zicînd că „Acum au lărgit Domnul noaoă şi ne-au crescut pre pământ“.

23. Şi de acoló se sui la Puţul Jurământului.

24. Şi se arătă acoló lui Domnul într-acea noapte şi-i zise: „Eu sînt Dumnezeul tătîne-tău, lui Avraam; nu te tême, că sînt cu tine şi te voiu blagoslovi şi voiu înmulţi seminţiia ta pentru tată-tău Avraam“.

25. Şi zidi acoló altar şi chiemă numele Domnului; şi-ş puse cortul acoló şi săpară slugile lui Isaac puţ acoló.

26. Şi veni la dînsul Avimeleh de la Gherar(a) şi Ohozath, priêtenul lui, şi Fihol, voievodul nărodului / său.

căci s-a temut să spună „Este soţia mea“, ca nu cumva să-l omoare oamenii locului aceluia pentru Rebeca, căci era frumoasă la chip.

8. Dar după ce a trăit acolo multă vreme, Abimelec, regele Gherarei, privind pe fereastră l-a văzut pe Isaac îmbrăţişîndu-se cu Rebeca, soţia sa.

9. Atunci l-a chemat Abimelec pe Isaac şi i-a spus: „Oare îţi este soţie? De ce ai spus: «Îmi este soră»?“ Isaac i-a răspuns: „Am spus aşa, ca nu cumva să fiu ucis din pricina ei!“

10. Abimelec i-a spus: „De ce ne-ai făcut aceasta? Puţin ar fi lipsit şi cineva din neamul meu s-ar fi culcat cu soţia ta şi ai fi adus asupra noastră păcat“.

11. Şi a poruncit Abimelec întregului său popor: „Cine se va atinge de omul acesta sau de soţia lui va fi pedepsit cu moartea!“

12. Iar Isaac a semănat în anul acela şi a cules rod însutit. Şi l-a binecuvîntat pe el Domnul.

13. Şi el s-a îmbogăţit şi avînd spor s-a înălţat tot mai mult.

14. Şi avea turme de oi şi cirezi de vite şi multe ogoare. Atunci filistenii începură să-l invidieze.

15. Şi toate fîntînile pe care le săpaseră robii tatălui său, pe vremea lui Avraam, filistenii le-au stricat şi le-au astupat cu pământ.

16. Şi i-a spus Abimelec lui Isaac: „Pleacă de la noi, căci te-ai făcut prea puternic faţă de noi!“

17. Şi a plecat Isaac de acolo şi a poposit în valea Gherara şi a locuit acolo.

18. Şi a săpat Isaac din nou fîntînile de apă, pe care le săpaseră robii lui Avraam, tatăl său, şi pe care le astupaseră filistenii după moartea lui Avraam. şi le-a numit cu aceleaşi nume cu care le numise Avraam.

19. Şi au săpat slugile lui Isaac în valea Gherara şi au dat de un izvor cu apă bună de băut.

20. Dar s-au certat păstorii din Gherara cu păstorii lui Isaac spunînd fiecare că „apa este a noastră“. Şi i-au pus numele Esec, căci au spus că s-au sfădit pentru ea.

21. Apoi sculîndu-se Isaac de acolo a săpat o altă fîntînă, dar s-au certat şi pentru aceasta şi i-au pus numele Sitna.

22. Sculîndu-se şi de acolo Isaac a săpat o altă fîntînă, dar nu s-au mai certat pentru ea. De aceea i-a pus numele Rehobot, spunînd: „Datu-ne-a acum Domnul loc larg şi ne-a sporit pe pământ.“

23. De aici s-a urcat Isaac la Beer-Şeba.

24. În noaptea aceea i s-a arătat acolo Domnul şi i-a spus: „Eu sînt Dumnezeul tatălui tău, Avraam. Nu te teme, căci eu sînt cu tine şi te-am binecuvîntat şi îţi voi înmulţi seminţia ta pentru Avraam, tatăl tău!“

25. Atunci a zidit Isaac acolo un altar şi a chemat numele Domnului şi şi-a aşezat acolo cortul, iar slugile lui au săpat o fîntînă.

26. Şi a venit la el Abimelec din Gherara, împreună cu Ahuzat, care luase pe nora lui, şi Ficol, căpetenia oştirii/lui.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza“
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 19, col. I

27. Şi zise cătră dînşii Isáac: „Pehtru că ci aţ venit cătră mine? Şi voi m-aţ urît şi m-aţi scos de la voi".

28. Şi ei au zis: „Văzînd te-am văzut că Domnul era cu tine şi am zis: fie dară întru mijlocul nostru şi întru mijlocul tău să punem cu tine legămînt

29. ca să nu faci cu noi rău, în ce chip noi nu ne-am scîrbit şi în ce chip ţie ţi-am trebuit bine şi te-am scos cu pace; şi tu acum blagoslovit eşti de Domnul".

30. Şi le făcu ospăţ; şi mîncară şi băură.

31. Şi, sculîndu-se dimineaţa, jură om aproapelui lui; şi-i trîmise pre dînşii Isáac. Şi să dusără cu mîntuire de la dînsul.

32. Şi fu întru acêea zi, şi mergînd slugile lui Isáac, îi spuseră pentru fîntîna ce-au săpat şi ziseră: „Nu am aflat apă".

33. Şi o numi Jurămînt; pentru acêea numi nume cetăţii Fîntîna Jurămîntului pănă în zioa de astăzi.

34. Şi era Isáf de 40 de ani şi luo muiêre pre Iudin, fata lui Veil, heteul, şi pre Vasemcath, fata lui Elon, eveul.

35. Şi să priciia cu Isáac şi cu Revéca.

CAP 27

1. Şi fu după ce-au îmbătrînit Isaác şi să tîmpiră ochii lui a vedea, şi chemă pre Isaf, feciorul lui cel mai bătrîn, şi-i zise lui: „Fiiul mieu!". Şi zise: „Iată eu"!

2. Şi zise lui: „Iată, am îmbătrînit şi nu ştiu zioa morţii mêle.

3. Acum dară ia-ţ unealta ta, arcul şi tulba, şi ieşi afară la cîmpu [4] şi vînează-m vînat;

4. şi-m fă mie bucate după cum iubescu eu şi-m adu ca să mănîncu pentru ca să te blagoslovească sufletul mieu mai înainte de ce voiu muri".

5. Şi Răvéca auzi grăind Isaác către Isáf, feciorul lui; şi să duse Isaf la cîmp ca să vinêze vînat tătîni-său.

6. Şi Răvéca zise cătră fiiu-său cel mai mic: „Vezi, am auzit pre tată-tău grăind cătră Isáf, fratele tău, grăind:

7. «Adu-m vînat şi-m fă de mîncat pentru ca, mîncînd, să te blagoslovesc înaintea Domnului mai înainte decît a muri eu».

8. Deci acum, fiiul meu, ascultă pre mine dupre cum poruncescu eu ţie.

9. Şi, mergînd la oi, ia-m de acoló doi iezi moi şi buni şi voiu face pre ei bucate tătîni-tău cum iubêşte.

10. Şi vei aduce tătîni-tău şi va mînca pentru ca să te blagoslovească tată-tău mai nainte de moartea lui".

11. Şi zise Iácov cătră Răvéca, mumă-sa: „Iaste Isaf, fratele meu, om păros, şi eu om nêted.

12. Cîndai să nu mă pipăie tatul mieu şi voiu fi înaintea lui ca un nebăgat în seamă şi voiu aduce asupra mea blestem şi nu blagoslovenie".

13. Şi-i zise lui mumă-sa: „Pre mine blestemul tău, fiiul mieu, numai ascultă glasul mieu şi, mergînd, adu-mi".

14. Şi, mergînd, luo şi aduse mume-sii; şi făcu mumă-sa bucate dupe cum iubiia tatăl lui.

15. Şi, luînd Răvéca îmbrăcămintea lui Isaf, feciorul/ei cel mai bătrîn, cea bună, care era la dînsa în

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

27. Şi dzise cătră înşii Isaac: „Pentru că ci aţi venit cătră mine? Şi voi m-aţi urît şi m-aţi scos de la voi".

28. Şi ei au dzis: „Vădzîndu-te am vădzut căce Domnul era cu tine şi am dzis: fie dară întru mijlocul nostru şi întru mijlocul tău să făgăduim cu tine înpreună făgăduinţă

29. ca să nu ni să facă cu noi rău, în ce chip noi nu ne-am otărît şi în ce chip ţie ţ-am tribuit bine şi te-am scos cu pace; şi tu acum blagoslovit eşti de Domnul".

30. Şi li să fĕce ospăţu; şi mîncară şi băură.

31. Şi, sculîndu-să dimineaţă, giură omul de aproapelui său; şi-i trimise pre înşii Isaac. Şi să duseră cu mîntuire de la însul.

32. Şi fu întru acĕea dzi, mergîndu slugile lui Isaac, ii spuseră pentru fîntîna ce au săpat şi dziseră: „Nu am aflat apă".

33. Şi o numi Giurămîntu; pentru aceea numi nume cetăţii Fîntîna Giurămîntului păn-în dzua de astădzi.

34. Şi era Isav de 40 ani şi luă muiĕre pre Iudin, fata lui Veil, heteul, şi pre Vasemcáth, fata lui Elon, eveul.

35. Şi să pricea cu Isaac şi cu Revéca.

27. Şi le zise Isaac: „Ce aţ venit la mine? Crez, voi m-aţ urît şi m-aţ gonit de la voi".

28. Iar ei răspunseră: „Văzîndu-te am văzut că Domnul era cu tine şi am zis: să fie jurămînt între noi şi între tine şi să punem făgăduinţă între noi şi între tine

29. ca să nu faci noaoă rău, cum nu ne-am lepădat nici noi de tine şi cum ţi-am făcut şi noi bine şi te-am slobozit cu pace; şi eşti tu acum blagoslovit de Domnul".

30. Şi făcu lor ospăţ de mîncară şi băură.

31. Şi, sculîndu-se dimineaţa, jurară unul altuia; şi-i trimise Isaac. Şi se duseră de la dînsul cu pace.

32. Şi într-acea zi veniră slugile lui Isaac şi-i spuseră de puţul care săpase, zicînd: „N-am aflat apă".

33. Şi-i puseră numele Jurămînt; pentr-acĕea-i chiemă numele acea cetate Puţul Jurămîntului şi până în zioa de astăzi.

34. Iară Isav, deaca umplu 40 de ani, luoă muiĕre pre Iudin, fata lui Veil, hetheul, şi pre Vasimcath, fata lui Elon, eveul,

35. care, amîndoaoă, se certa[3] cu Isaac şi cu Reveca.

27. Iar Isaac le-a spus: „De ce aţi venit la mine, voi care m-aţi urît şi m-aţi izgonit de la voi?"

28. Ei i-au răspuns: „Am văzut că Domnul era cu tine şi ne-am gîndit să fie înţelegere între noi şi între tine şi să încheiem cu tine un legămînt.

29. Ce tu să nu ne faci nici un rău, după cum nici noi nu te-am vătămat şi ţi-am făcut numai bine şi te-am lăsat să pleci în pace. Iar acum tu eşti binecuvîntat de Domnul".

30. Isaac le-a pregătit un ospăţ şi au mîncat şi au băut împreună.

31. Şi, sculîndu-se dimineaţa, au jurat unul altuia. Şi Isaac s-a despărţit de ei şi ei s-au dus în pace de la dînsul.

32. În aceeaşi zi, venind slugile lui Isaac, l-au vestit că în fîntîna pe care o săpaseră au găsit apă.

33. Şi a numit Isaac fîntîna Şibea, adică jurămînt. Iar numele cetăţii, pînă în ziua de azi a rămas Beer-Şeba, adică Fîntîna Legămîntului.

34. Isav era de patruzeci de ani, cînd şi-a mai luat două femei: pe Iudit, fiica lui Beeri, heteul, şi pe Basemata, fiica lui Elon, eveul.

35. Acesta a mîhnit foarte pe Isaac şi pe Rebeca.

CAP 27

1. Şi fu după ce au înbătrînit Isaac şi să tîmpiră ochii lui a vedea, şi chemă pre Isav, ficiorul lui cel mai bătrîn, şi-i dzise lui: „Fiiul mieu"! Şi dzise: „Iată eu"!

2. Şi-i dzise lui: „Iată, am îmbătrînit şi nu ştiu dzua morţii mĕle.

3. Acum dară ia-ţi ciniia ta, arcul şi tulba, şi ieşi afară la cîmpu [4] şi-m vîneadză vînat;

4. şi-m fă mie bucate cum iubăscu eu şi adu pentru ca să mănîncu ca să te blagoslovască sufletul mieu mainte de ce voi muri".

5. Şi Răvéca au audzit grăindu Isaac cătră Isav, ficiorul lui; şi să duse Isav la cîmpu ca să vînĕdze vînat tătîne-său.

6. Şi Revéca dzise cătră fiiul său cel mai mic: „Vedzi, am audzit pre tatătău grăindu cătră Isav, fratele tău, dzicîndu:

7. «Adu-mi vînat şi-m fă de mîncat pentru ca, mîncîndu, să te blagoslovăscu înnaintea lui Dumnedzău mainte de moartea mea».

8. Acum dară, fiiul mieu, ascultă-mă pre mine după cum eu îţi porăncescu ţie.

9. Şi, mergîndu la oi, ia de acolo 2 iezi moi şi buni şi voi face pre ei bucate tătîne-tău cum iubĕşte.

10. Şi vei aduce tătîne-tău şi va mînca pentru ca să te blagoslovască tată-tău mainte de moartea lui".

11. Şi dzise Iacov cătră Revéca, maica lui: „Iaste Isav, fratele mieu, om păros, şi eu om nĕtedu.

12. Cîndai să nu mă priceapă tatăl mieu şi voi fi înnaintea lui ca un nebăgător în saamă şi voi aduce asupra mea blăstămu nu blagoslovenie".

13. Şi-i dzise lui maica sa: „Pre mine blăstămul tău[1], fiiul mieu, numai ascultă glasul mieu şi, mergîndu, îm adu".

14. Şi, mergîndu, au luat şi au adus maicii lui şi făcu maica lui bucate după cum iubiia tatăl lui.

15. Şi, luîndu Revéca înbrăcămintea lui Isav, ficiorului /ei cel mai bătrîn,

1. Şi fu deaca îmbătrîni Isaac şi orbiră ochii lui de vedĕre, chiemă pre fiiu-său Isav, cel mai mare, şi-i zise: „Fătul mieu"! El răspunse: „Iată eu"!

2. Tată-său zise: „Iată, eu am îmbătrînit şi nu ştiu zilele sfîrsitului mieu.

3. Acum ia ciniia ta, tulba şi arcul, şi ieşi la cîmp şi vinează vînat[1];

4. şi-m fă bucate cum îm plac şi-m adо să mănînc să te blagoslovească sufletul mieu mai nainte până nu mor"[2].

5. Şi, auzînd Revéca pre Isaac grăind cătră fiiu-său Isav, deaca se duse Isav la cîmp să vinĕze vînat tătîne-său,

6. iar ea zise cătră fiiu-său cel mai mic, cătră Iacov: „Iată, eu am auzit pre tată-tău Isa(a)c grăind cătră fratetău Isav şi zicîndu-i:

7. «Ado-mi vînat şi-m fă bucate ca, mîncînd, să te blagoslovesc înaintea lui Dumnezeu mai nainte până nu voiu muri».

8. Deci acum mă ascultă, fătul mieu, cumu-ţ voiu porunci.

9. Pasă la oi şi ia 2 iezi buni şi tineri şi să-i fac bucate tătîne-tău cum poftĕşte el.

10. Şi să duci tătîne-tău şi va mînca şi te va blagoslovi tată-tău mai nainte până la moarte".

11. Iară Iacov zise mume-sei, Revécăi, „Frate-mieu iaste om flocos, iar eu sînt nĕted[3].

12. Dară de mă va pipăi tată-mieu şi voiu fi înaintea lui ca un năcăjitor şi voiu aduce asupra mea blestem iar nu blagoslovenie"?

13. Iar mumă-sa-i zise: „Pre mine să fie blestemul tău, fătul mieu, numai ascultă glasul mieu şi te du de-m ado".

14. Şi, ducîndu-se, aduse mume-sei şi făcu mumă-sa bucate cum plăcea tătîne-său.

15. Şi, luînd Revéca hainele cĕle mai frumoase ale lui Isav, fiiu-/ său cel

CAP. 27

Isaac binecuvintează pe Iacov

1. După ce a îmbătrînit Isaac şi i-a slăbit vederea, l-a chemat pe Isav, fiul său cel mai mare, şi i-a spus: „Fiule", iar acela i-a răspuns: „Iată-mă!"

2. Atunci i-a spus: „Uite am îmbătrînit şi nu ştiu ziua morţii mele.

3. Ia-ţi acum uneltele, tolba şi arcul, şi ieşi la cîmp să-mi aduci ceva vînat.

4. Să-mi faci apoi mîncare cum îmi place mie şi adu-mi să mănînc, ca să te binecuvînteze sufletul meu înainte de a muri."

5. Rebeca însă a auzit cele spuse de Isaac fiului său Isav şi cum acesta s-a dus la cîmp să vîneze ceva pentru tatăl său,

6. atunci i-a spus Rebeca lui Iacov, fiul său mai mic: „Iată eu l-am auzit pe tatăl tău vorbindu-i lui Isav, fratelui tău, şi spunîndu-i:

7. «Adu-mi vînat şi fă-mi de mîncare şi, după ce voi mînca, te voi binecuvînta înaintea Domnului, pînă a nu muri».

8. Deci acum, fiule, ascultă ce am să-ţi poruncesc.

9. Du-te la turmă şi adu-mi doi iezi fragezi, şi buni, iar eu îi voi pregăti tatălui tău din ei bucate, cum îi plac.

10. Şi le vei duce tatălui tău şi el va mînca, astfel ca pe tine să te binecuvînteze tatăl tău înainte de a muri."

11. Iacov însă i-a spus Rebecăi, mamei sale: „Isav, fratele meu e păros, iar eu am pielea netedă.

12. Nu cumva să mă pipăie tatăl meu şi voi fi înaintea lui un om de nimic şi astfel voi aduce asupra mea blestem în loc de binecuvîntare."

13. Atunci Rebeca, mama sa, i-a spus: „Fiul meu, asupra mea să fie blestemul tău, ascultă-mă numai pe mine şi du-te să-mi aduci iezii."

14. Şi ducîndu-se Iacov a luat şi a adus mamei sale iezii, iar mama sa a pregătit bucate după gustul tatălui său.

15. Şi, luînd Rebeca cea mai frumoasă haină a lui Isav, l-a îmbrăcat

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 19, col. II

ѣн чѣлъ ман ѣѣржѫ чѣ ѣѫнѣ, каре ѣрѣ лъдѫжѣа
фѫкѣсѣ, аѫ ѫѣрѣкат пре гаковъ фечорѫлъ ѣн чѣлма
тѫжнѣр. Шѫ пѣнѣле ѣѫнлорь лѣѫ пѫс пре тѫ ѕї
брѫцнле лѫи шѫ прѣсле чѣле гоале але грѫмаѯѫ
лѫи лѫи. Шѫ дѣдеѫкателе шѫпѫжнле каре ѯї
ѫѫфѣкѫт пре мѫжнле лѫигакоъ фечорѫлъ ѣи,
шѫ ѫдѫсепъпѫелѫнсѣѫ. Шѫ ѯнсе гатѣ, шѫнѣ ѱї
ѯнсе ѣѣтѣ ѣ чѫне ѣѫшѫ тѫ фѫнле ? Шѫѯнсе гакоъ кѫ ѳї
пръ гатѣ ѣ, ѣ сѫ гса, чѣ дѣтѫжѫ нъскѫ ѫѣ,
ѫмфѣкѫ дѫпѯ кѫ мѫган грѣѫ мѣ ѣ, скѫлѫжѫте шѣ
ѯн шѫ мънѫжѣкъ дѣѫ бжнатѫ мѣѣ, пѣнрѫ кѫ сѣмъ
бѫгословѣскъ сѫфлетѫ тъѫ. Шѫ ѯнсе гсаа кѳ
фечорѫлѫи сѣѫ, чѣ мѣте ѫнлѣста каре ѫи ѫфлаѫ
ѫша кѫржнд ? шѫ ѣаь ѯнсе чѣ ѫѫ дѫѫ дѫмнѫѫ
дѫмѯѣѫ фѫаннѣтѣ мъ. Шѫ ѯнсе гсаѫкъ къ кѫ
Тръ гакоъ ѫпропѣѣле демѫне шѫ тебоѫ пѫпѯѫ фѣ
нле, дѣѣцѫ тѫ фѫнѫ мѣѣ гса ѫѫба. Ѫпропѣѣ кѳ
се гакоъ кѯтръ гсаѫкь тѫтъѫ лѫи шѫѫпѫпъѫ
пре ѣа, шѫ ѯнсе галсѫѫ мѣте галсѫѫ лѫигакоъ
къръ мѫжнле сжнѫ мѫжнле лѫи гсафѫ. Шѫ нѫ кѳ
кѫносѫ пре дѫжсѫль, пѣнтрѫ къѣ ѣрѫ мъѫни
ле лѫи ка мъѫнніле лѫи нсафъ фрѫтелѫи сѣѫ
пърѫсе, шѫ ѫабѫ пре дѫжсѫль, шѫ ѯнсе
Тѫ ѣѫш фѫнѫ мѣѣ гса ? шѫ ѯнсе ѣѫ, шѫ ѯнсе. кѳ
Ддѫмѫ ѫпрѫпе шѫ боѫ мѫнѫкѫ дѣѫ бжнатѫ тъ кѳ
фѫнле пѣнрѫ кѫ сѣѣте бѫбѣскъ сѫфлетѫ мѣѣ,
шѫ ѫдѫселѫѫ шѫ мѫнѫкъ, шѫѫ ѫдѫсе бѫ шѫ съѫ.
Шѫ ѯнсе лѫи гсаѫкь тѫтъ сѣѫ ѫпропѫѫте дѣ мѫ кѳ
не, шѫ мъѣръѫтъ фѫнѫ мѣѣ. Шѫ ѫпропѫѫ кѳ
дѫсе ѫѫспрѫтѫ пре дѫжсѫль, шѫ мърѫсѫ, мърѫ
сѫ хѫѫннлор лѫи шѫ бѫбѫ пре дѫжсѫль шѫ зѫ
се, ѣѫтъ мърѫсѫль фечорѫлѫи мѣѣ, ка мърѫсѫ
оѫкѫѫ цѫрне пѫлне, каре лѫ бѫбѫѫ дмнѯѣ
Шѫ сѣцѣ цѣе дмнѯѣ дѣѫ рѫсъ чѣрнлѫи шѫ дѣ кѳ
грѣсѫмѣ пъмжѫтѫлѫи шѫ мѫлцѫме дегрѫш
дебѫ. Шѫ слѫжѫаскѣ цѣеѫмѫ, шѫ фѫкѫ кѳ
нецнсе цѣе боѫрѫ, шѫ фѫѫ стъпѫѫ фрѫтелѫи
тъѫ шѫ цнсебор фѫннѫ цѣе, фечорѫѫ тъѫжнѣѣъ,
чѣла четева бѫтема, бѫтемѫтъ, ѣѫръ чѣла че
тебѫ бѫбѫ, бѫбѫтъ. Шѫ фѫ дѫпѫчѣ пѣръ л
сѫ гсаѫкъ ѫ бѫбѫ пре гаковъ фѫнѫ сѣѫ, шѫ фѫ кѳ
ѣѫш гаковъ дѣѫ фѫца лѫи гсаѫкъ тъѫжнѣсѣѫ, шѫ
гсаф фрѫтелѫ лѫи ѫѫбенѫѫ дѣ лабжнатъ.
Шѫ фъѫ шѫ ѣлѣѫкатѣ, шѫ дѫсе тъѫжѫпѣсѣѫ лл
шѫ ѯнсе, тъѫжнѣсѣѫ, скоалесе пъѫнтеле мѣѣ,
шѫ мънжѫнче дѣѫ бжнатѫ фѫнѫлѫи сѣѫ, пѣнтр
кастъѫ бѫбѣскъ сѫфлетѫ тъѫ. Шѫѫ ѯн лѳ
се гсаѫкъ тѫтъсъѫ, чѫне ѣѫшѫ ? шѫ ѣа ѯнсе ѣ
сжнѫ фечорѫ тжѫ чѣ дѣнтжѫ нъскѫ гсаф.
Шѫ сѫ чѫдѫ гсаѫкъ чѫдѫ фоарте маре, шѫ ѯнсе лг
чнмѣсте чѣла че мѫѫ бжнат мѣѣ бжнатъ ? шѫ
мѫѫ ѫдѫѣ мѣѣ ? шѫ ѫѫ мжнкѫт, дѣѫ тоате ма
нѫнтѣ дѣѫбенѫтѫ, шѫ лѫѫ бѫбѫ прѣдѫ
сѫѫ, шѫ бѫфѫ бѫбѫ. Шѫ фѫ дека ѫѫ ѯѫ лѫ
гсаф кѫбѣнтѫлѫи гсаѫкъ тъѫжнѣсѣѫ, ѣѫръ
гъ бѫ гаѫ маре, шѫ ѫѫѫр фоарте, шѫ ѯнсе
бѫбѣще шѫ прѣмѫне тѫтъ. Шѫ ѯнсе лѫи лѳ
бенѫѫ фрѫтеле тъѫ, кѫ хнлѫшѫгъ ѫѫ лѫѫт
бѫкѣтѫ. Шѫ ѯнсе пре дѣрептѫѫ слѫѫ лѕ
К б мѫѫ

casă, au îmbrăcat pre Iácov, feciorul ei cel mai tînăr.

16. Şi pieile iezilor le-au pus prejur braţile lui şi preste cêle goale ale grumazului lui.

17. Şi dêde bucatele şi pîinile care au făcut pre mîinile lui Iacov, feciorul ei, şi aduse părintelui său.

18. Şi zise : „Tată“ ! Şi el zise : „Iată eu“ ! „Cine eşti tu, fiiule“ ?

19. Şi zise Iácov cătră tată-său : „Eu sînt Isaf, cel dentîiu născut al tău ; am făcut după cum mi-ai grăit mie. Sculîndu-te, şezi şi mănîncă den vînatul mieu pentru ca să mă blagoslovească sufletul tău“.

20. Şi zise Isaac feciorului său : „Ce iaste aceasta care ai aflat aşa curînd“ ? Şi el zise : „Ce au dat Domnul Dumnezeu înaintea mea“.

21. Şi zise Isaác cătră Iácov : „Apropie-te de mine şi te voiu pipăi, fiiule, de eşti tu fiul mieu Isaf au ba“.

22. Apropie-se Iácov cătră Isaác, tatăl lui, şi-l pipăi pre el şi zise : „Glasul iaste glasul lui Iacov, iară mînile sînt mînile lui Isáfu“.

23. Şi nu-l cunoscu pre dînsul pentru că-i era măinile lui ca măinile lui Isaf, fratelui său, păroase ; şi-l blagoslovi pre dînsul.

24[23]. Şi zise : [24] „Tu eşti fiiul mieu Isaf“ ? Şi zise : „Eu“.

25[24]. Şi-i zise : [25] „Adu-mi aproape şi voiu mînca den vînatul tău, fiiule, pentru ca să te blagoslovească sufletul mieu. Şi aduse lui şi mîncă ; şi-i aduse vin şi bău.

26. Şi zise lui, Isaac, tată-său : „Apropii-te de mine şi mă sărută, fiiul mieu“.

27. Şi, apropiindu-se, îl sărută pre dînsul ; şi mirosi mirosul hainilor lui, şi blagoslovi pre dînsul şi zise : „Iată mirosul feciorului mieu ca mirosul unii ţarine pline care au blagoslovit Dumnezău.

28. Şi să-ţ dea ţie Dumnezău den roao ceriului şi den grăsimea pămîntului şi mulţime de grîu şi de vin.

29. Şi slujască ţie limbi, şi închine-ţi-se ţie boiari, şi fii stăpîn fratelui tău, şi ţi se vor închina ţie feciorii tătîne-tău ; cela ce te va blestema, blestemat, iară cela ce te va blagoslovi, blagoslovit“ !

30. Şi fu după ce părăsi Isaác a blagoslovi pre Iácov, fiiul său, şi fu cît ieşi Iácov den faţa lui Isáac, tătîni-său, şi Isáf, fratele lui, au venit de la vînat.

31. Şi făcu şi el bucate şi duse tătîni-său ; şi zise tătîni-său : „Scoale-se părintele mieu şi mănînce den vînatul fiiului său pentru ca să mă blagoslovească sufletul tău!“

32. Şi-i zise Isaác, tată-său : „Cine eşti tu“ ? Şi el zise : „Eu sînt feciorul tău cel dentîiu născut, Isáf“.

33. Şi să ciudi Isaác ciudă foarte mare şi zise : „Cine iaste cela ce mi-au vînat mie vînat şi mi-au adus mie şi am mîncat den toate mai nainte de a veni tu şi l-am blagoslovit pre dînsul şi va fi blagoslovit“ ?

34. Şi fu deca auzi Isáf cuventile lui Isaác, tătîni-său, strigă cu glas mare şi amar foarte şi zise : „Blagoslovêşte şi pre mine, tată !“.

35. Şi zise lui : „Venindu fratele tău cu hiclişug au luat blagoslovenia ta“.

36. Şi zise : „Pre dereptul s-au nu/mit numele lui

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

cea bună, care era la dînsă în casă, au îmbrăcat pre Iacov, pre ficiorul ei cel mai tînăr.

16. Şi pieile iezilor le-au pus pregiur braţele lui şi pregiur cêle goale a grumadzii lui.

17. Şi dêde bucatele şi păinele carele au făcut pre mînule lui Iacov, ficiorului ei, şi aduse părintelui său.

18. Şi dzise: „Tată“! Şi el dzise: „Iată eu“! „Cine eşti tu, fiiul mieu“?

19. Şi dzise Iacov căt(r)[2]ă tată-său: „Eu sîntu Isav, cel dentăi născut al tău; am făcut după cum mi-ai grăit mie. Sculîndu-te, şedzi[3], mănîncă de vînatul mieu pentru ca să mă blagoslovască sufletul tău“.

20. Şi dzise Isaac ficiorului său: „Ce iaste aceasta carea ai aflat curîndu“? Şi el dzise: „Ce au dat Domnul Dumnedzău înnaintea mea“.

21. Şi dzise Isaac cătră Iacov: „Apropie-te de mine şi te voi apipăi, fiiul mieu, de eşti tu fiiu mieu Isav au ba“.

22. Apropie-să Iacov cătră Isaac, tatăl său, şi-l pipăi pre el şi dzise: „Glasul iaste glasul lui Iacov, iară măinele sîntu [mînule][4] lui Isav“.

23. Şi nu-l cunoscu pre însă pentru că era mînule lui ca mînule lui Isav, fratelui lui, păroase. Şi blagoslovi pre însul.

24. Şi dzise: „Tu eşti fiiul mieu Isav“? Şi dzise: „Eu“.

25. Şi-i dzise: „Adu-mi aproape şi voi mînca den vînatul tău, fiiul mieu, pentru ca să te blagoslovască sufletul mieu“. Şi-i aduse lui şi mîncă; şi-i aduse vin şi bău.

26. Şi-i dzise lui, Isáac, tată-său: „Apropie-te de mine şi mă sărută, fiiul mieu“.

27. Şi, apropiindu-să, îl sărută pre însul; şi mirosi mirosul hainelor lui, şi-l blagoslovi pre însă şi dzise: „Iată mirosul fiiului mieu ca un miros a unii ţarine pline carea au blagoslovit Dumnedzău[5].

28. Şi să-ţi dea ţie Dumnedzău den roa ceriului şi den grăsimea pămîntului şi mulţiime de grîu şi de vin.

29. Şi slujască ţie limbi, şi închine-ţi-să ţie boiari, şi fii stăpîn fratelui tău, şi ţi să vor închina ţie ficiorii tătîne-tău; cela ce te blastămă pre tine, blăstămat, iară cela ce te blagoslovêşte, blagoslovit“.

30. Şi fu după ce părăsi Isáac a blagoslovi pre Iacov, fiiul său, şi fu cît ieşi Iacov den faţa lui Isaac, tătîne-său, şi Isav, fratele lui, au venit de la vînat.

31. Şi făcu şi el bucate şi aduse tătîne-său şi dzise tătîne-său: „Scoale-să tată-mieu şi mănince den vînatul fiiului tău pentru ca să mă blagoslovască sufletul tău!“

32. Şi-i dzise lui, Isáac, tată-său: „Cine eşti tu“? Şi el dzise: „Eu sîntu ficiorul tău cel dentăi născut, Isav“.

33. Şi să ciudi Isaac ciudă foarte mare şi dzise: „Cine iaste cela ce mi-au vînat mie vînat şi mi-au adus mie şi am mîncat de toate mainte de a veni tu şi am blagoslovit pre însul şi fie blagoslovit“?

34. Şi fu dacă audzi Isav cuvintele lui Isaac, tătîne-său, strîgă glas mare şi amar foarte şi dzise: „Blagoslovêşte şi pre mine, tată“!

35. Şi-i dzise lui: „Venindu fratele tău cu vicleşug au luat blagosloveniia ta“.

36. Şi dzise: „Pre dreptul s-au nu/-mai mare, care era la dînsa în casă, îmbrăcă pre Iacov, fiiu-său cel mai mic.

16. Şi cu pieile iezilor îi înfăşură mîinile şi grumazii lui pre unde era goli.

17. Şi dêde bucatele şi păinea carea făcuse în măinile fiiu-său, lui Iacov.

18. Şi, ducîndu-le la tată-său, zise: „Tată“! El zise: „Iată eu“! „Cine eşti tu, fătul mieu“?

19. Iar Iacov zise tătîne-său: „Eu sînt Isav, cel dentăi născut al tău; am făcut cum mi-ai porăncit. Ce scoală de şăzi să mănînci den vînatul mieu să mă blagoslovească sufletul tău“.

20. Iar Isa(a)c zise cătră fiiu-său: „Ce poate fi aceasta că curînd ai aflat-o, fătul mieu?“ El zise: „Cum au dat Domnul Dumnezeul tău înaintea fêţei mêle“.

21. Iar Isa(a)c zise cătră Iácov: „Apropie-te de mine, fătul mieu, să te pipiiu să cunosc: tu eşti fiiul mieu Isav au ba?“

22. Şi, apropiindu-se Iacov de tată-său, Isa(a)c îl pipii şi zise: „Iată glasul tău iaste ca glasul lui Iácov, iar măinile tale ca măinile lui Isav“.

23. Şi nu-l cunoscu, că era măinile lui flocoase ca şi ale frăţine-său, lui Isav. Şi, blagoslovindu-l,

24[23]. zise: [24] „Dară tu eşti fiiu-mieu Isav?“ El zise: „Eu sînt“.

25. Şi-i zise: „Ado-m să mănînc vînatul tău, fătul mieu, să te blagoslovească sufletul mieu“. Şi-i duse de mîncă; şi-i duse şi vin şi bău.

26. Şi-i zise tată-său, Isaac: „Apropie-te, fătul mieu, de mine să mă săruţi“.

27. Şi, apropiindu-se, îl sărută; şi mirosi mirosul hainelor lui şi-l blagoslovi şi zise: „Iată, mirosul fiiului mieu ca mirosul arăturilor cîmpurilor căruia să-l blagoslovească Domnul.

28. Să dea ţie Domnul den roaoa ceriului şi den vlaga pămîntului înmulţire orzului şi vinului.

29. Şi să slujască ţie limbile, şi să ţi se închine domnii, şi să fii stăpîn frăţine-tău, să ţi se închine feciorii tătîne-tău; şi cel ce te va blestema să fie blestemat, iară cel ce te va blagoslovi să fie blagoslovit!“

30. Şi fu cum săvîrşi Isaac de-a blagoslovi pre fiiu-său Iácov, şi ieşi Iácov de la faţa tătîne-său, lui Isaac, veni fiiu-său Isav de la vînat.

31. Şi făcu şi el bucate den vînatul care adusêse şi duse tătîne-său şi zise: „Scoală, tată, şi mănîncă den vînatul fiiu-tău să mă blagoslovească sufletul tău!“

32. Iar tată-său, Isaac, îi zise: „Cine eşti tu?“ Isav zise: „Eu sînt Isav, fiiu-tău cel dentăi“.

33. Şi se miră Isaac cu mirare mare foarte şi zise: „Dară cine au adus mie vînat şi am mîncat den toate mai nainte de venirea ta şi l-am blagoslovit şi va fi blagoslovit“?

34. Iar Isav deaca auzi cuvîntul tătîne-său, strigă cu glas mare şi amar foarte şi zise: „Blagoslovêşte şi pre mine, tată!“

35. Iar el îi zise: „Venit-au fratetău cu înşălăciune şi au luat blagosloveniia ta“.

36. Şi zise Isav: „Pre dereptul se-au chie/mat numele lui Iacov că iată şi pe Iacov, fiul său mai mic.

16. Iar pieile iezilor le-a înfăşurat în jurul braţelor şi grumazului său.

17. Şi a dat bucatele şi pîinea ce o pregătise lui Iacov, fiul său.

18. Acesta a intrat la tatăl său şi l-a spus: „Tată!“ Isaac i-a răspuns: „Iată-mă!“ „Cine eşti tu, copilul meu?“

19. Şi i-a răspuns Iacov tatălui său: „Sînt Isav, întîiul tău născut. Am făcut precum mi-ai poruncit. Scoală-te şi şezi de mănîncă din vînatul meu, ca să mă binecuvînteze sufletul tău.“

20. Isaac i-a spus fiului său: „Cum de l-ai găsit atît de repede, fiule?“ Acesta i-a răspuns: „Domnul Dumnezeul tău mi l-a scos înainte.“

21. Atunci i-a spus Isaac lui Iacov: „Apropie-te să te pipăi, fiule, de eşti tu Isav sau nu!“

22. Iacov s-a apropiat de Isaac, tatăl său, şi acesta l-a pipăit şi i-a spus: „Glasul este glasul lui Iacov, mîinile însă sînt mîinile lui Isav.“

23. Dar nu l-a cunoscut, căci mîinile lui erau păroase ca mîinile fratelui său Isav. Şi l-a binecuvîntat.

24. Şi i-a spus: „Tu eşti oare fiul meu Isav?“ Şi Iacov i-a răspuns: „Eu.“

25. Şi i-a spus: „Adu-mi şi voi mînca din vînatul tău, fiule, ca să te binecuvînteze sufletul meu.“ I-a adus şi a mîncat, apoi i-a adus vin şi a băut.

26. Apoi i-a spus Isaac, tatăl său: „Apropie-te şi sărută-mă, fiule!“

27. Iacov s-a apropiat şi l-a sărutat, iar Isaac a simţit mirosul hainelor lui, l-a binecuvîntat şi i-a spus: „Iată mirosul fiului meu ca mirosul unei ţarini bogate pe care a binecuvîntat-o Domnul“.

28. Să-ţi dea Dumnezeu din roua cerului şi din belşugul pămîntului mulţime de grîu şi de vin.

29. Popoarele să-ţi slujească şi căpeteniile lor să ţi se închine. Să fii stăpîn peste fraţii tăi, feciorii tatălui tău ţi se vor închina. Blestemat fie cel ce te va blestema, iar cel ce te va binecuvînta să fie binecuvîntat!“

30. După ce a binecuvîntat Isaac pe Iacov şi acesta a ieşit de la tatăl său, a venit şi Isav cu vînatul.

31. A pregătit şi el bucate şi le-a adus tatălui său, spunînd: „Vino, tată, şi mănîncă din vînat ca să mă binecuvînteze sufletul tău!“

32. Dar Isaac, tatăl său, l-a întrebat: „Cine eşti tu?“ Iar el i-a răspuns: „Eu sînt Isav, fiul tău întîinăscut!“

33. Atunci Isaac s-a cutremurat cu groază mare şi a spus: „Cine a fost la vînătoare pentru mine şi mi-a adus vînat? Iar eu am mîncat din toate mai înainte de a veni tu şi l-am binecuvînat şi binecuvîntat va rămîne.“

34. Cînd Isav a auzit cuvintele tatălui său, a strigat cu durere şi amărăciune şi a spus: „Binecuvîntează-mă şi pe mine, tată!“

35. Dar Isaac i-a răspuns: „Fratele tău a venit şi a luat prin vicleşug binecuvîntarea ta.“

36. Isav a spus: „Pe drept a fost nu-/

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza“
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 20, col. I

Iácov pentru că a doao oară m-au înşelat acum : şi naştirile dentîi mi-au luat, şi acum mi-au luat blagoslovenia mea". Şi zise Isáf tătîni-său : „Nu mi-ai lăsat blagoslovenie, tată" ?

37. Răspunzîndu Isaác zise cătră Isáf : „De l-am făcut pre dînsul stăpîn ţie şi pre toţi fraţii lui i-am făcut slugi lui şi cu grîu şi vin l-am întărit pre el, dară ţie ce-ţ voiu face, fiiul mieu" ?

38. Şi zise Isáf cătră tată-său : „Au doară numai o blagoslovenie iaste la tine, tată ? Blagoslovêşti-mă dară şi pre mine, tată" ! [39] Şi, umilîndu-se Isaác, strigă cu glas mare : „Isáf" ! Şi plînse.

39. Şi, răspunzînd Isaác, tatul lui, zise lui : „Iată, din grăsimea pămîntului va fi lăcuinţa ta şi den roaoa ceriului de sus.

40. Şi pre sabiia ta vei trăi şi frăţine-tău vei sluji ; şi fi-va cîndu de vei surpa şi vei dezlega jugul lui den gîtul tău".

41. Şi purta pizmă Isáf lui Iácov pentru blagoslovenia ce l-au blagoslovit pre dînsul tatul lui. Şi zise Isáf întru cugetul lui : „Apropii-se zilele jelii tătînimieu pentru ca să ucig pre Iácov, fratele mieu".

42. Şi să spusără Revécăi cuventele lui Isáf, feciorului ei cel mai bătrîn. Şi, trimiţînd, au chemat pre Iácov, feciorul ei cel mai tînăr, şi-i zise lui : „Iată Isáf, fratele tău, înfricoşază pre tine ca să te omoară.

43. Acum dară, fiiul mieu, ascultă glasul mieu şi, sculîndu-te, fugi la Mijlocul Rîurilor, la Laván, fratele mieu, la Harán.

44. Şi lăcuiêşte cu dînsul cîteva zile pînă să va întoarce măniia şi urgiia fratelui tău de la tine

45. şi va uita ce i-ai făcut lui. Şi voiu tremite de te vor chema de acoló pentru ca să nu mă lipsescu de feciori, de amîndoi de voi într-o zi".

46. Şi zise Revéca cătră Isaác : „Mi s-au supărat de viaţă-mi pentru fêtele feciorilor lui Het. De va lua Iacov fămêie den fêtele pămîntului acestuia, ce mi-e mie a trăi" ?

CAP 28

1. Şi, chemînd Isaác pre Iácov, îl blagoslovi pre el şi porunci lui, zicînd : „Să nu iai muiêre den fêtele lui Hanaán !

2. Sculîndu-te, fugi la Mijlocul Rîurilor, la casa lui Vathuíl, tatăl mumei tale, şi să iai ţie de acoló muiêre, den fêtele lui Laván, frătelui mîne-ta.

3. Şi Dumnezeul mieu să te blagoslovească pre tine, şi să te crească, şi să te înmulţească şi vei fi întru adunări de limbi.

4. Şi să-ţi dea blagoslovéniia lui Avraám, tătînemieu, ţie şi siminţii tale după tine, ca să moşteneşti pămîntul nemerniciei tale, carele au dat Dumnezău lui Avraám" !

5. Şi trimise Isáac pre Iácov şi să duse la Mijlocul Rîurilor, cătră Laván, feciorul lui Vathuíl, sírului, fratele Revécăi, mumei lui Iácov şi lui Isáfu.

6. Şi văzînd Isaf cum au blagoslovit Isáac pre Iácov şi să du/se la Mijlocul Rîurilor Síriei să-ş ia lui

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

mit numele lui Iacov pentru că a doa ⟨oa⟩²ra m-au înşelat acum : şi naşterile dentăi mi-au luat, şi acmu blagosloveniia mea". Şi dzise Isav tătîne-său : „Nu mi-ai lăsat blagoslovenie, tată" ?

37. Răspunzîndu Isaac dzise către Isav : „De l-am făcut pre însul stăpîn ţie şi pre toţi fraţii lui i-am făcut slugi şi cu grîu şi vin l-am întărit pre el, dară ţie ce-ţi voi face, fiiul mieu" ?

38. Şi dzise Isav către tată-său : „Au doară numai o blagoslovenie iaste la tine, tată ? Blagoslovêşte-mă dară şi pre mine, tată !" [39] Şi, umilindu-să Isáac, strîgă cu glas mare : „Isav !" Şi plînse.

39. Şi, răspundzîndu Isaac, tatăl lui, dzise lui : „Iată, den grăsimea pămîntului va fi lăcuinţa ta şi den roada ceriului de sus[6].

40. Şi pre sabiia ta vei trăi şi frăţine-tău vei sluji ; şi fi-va cîndu să vei surpa şi vei dăzlega jugul lui den gîtul tău".

41. Şi vrăjbiia Isav lui Iacov pentru blagosloveniia ce l-au blagoslovit pre însul tatăl lui. Şi dzise Isav întru cugetul lui : „Apropie-să dzilele jelii tătîne-mieu pentru ca să ucig pre Iácov, fratele mieu".

42. Şi să spusără Revécăi cuvintele lui Isav, a ficiorului ei cel mai bătrîn. Şi, trimiţîndu, au chemat pre Iácov, ficiorul ei cel mai tînăr, şi-i dzise lui : „Iată Isaf, fratele tău, înfricoşază pre tine ca să te omoară.

43. Acmu dară, fiiul mieu, ascultă glasul mieu şi, sculîndu-te, fugi la Mijlocul Rîurilor, la Lavan, fratele mieu, la Harran.

44. Şi lăcuiêşte cu însul cîteva dzile pănă să va întoarce măniia şi urgiia fratelui tău de la tine

45. şi va uita ce i-ai făcut lui. Şi voi trimite de te voi chema de acoló pentru ca să nu mă lipsescu de ficiori, de voi de amîndoi întru o dzi".

46. Şi dzise Răvéca către Isaac : „Mi s-au supărat de viaţă-mi pentru fêtele ficiorilor lui Het. Să va lua Iacov fămêie de fêtele pămîntului acestuia, ce mi-i mie a trăi" ?

CAP 28

1. Şi, chemîndu Isaac pre Iacov, îl blagoslovi pre el şi-i porănci lui, dzicîndu : „Să nu iai muiêre den fêtele lui H⟨an⟩¹aan !

2. Sculîndu-te, fugi la Mijlocul Rîurilor, la casa lui Vathuil, tatăl maicii tale, şi-ţi ia ţie de acoló muiêre, den fêtele lui Lavan, fratelui mîne-ta.

3. Şi Dumnedzăul mieu să te blagoslovască pre tine, şi să te crească, şi să te înmulţască şi vei fi întru adunări de limbi.

4. Şi să-ţi dea blagosloveniia lui Avraam, tătîne-mieu, ţie şi săminţiei tale după tine, ca să moşteneşti pămîntul prisleşeniei tale, carele au dat Dumnedzău lui Avraam !".

5. Şi trimise Isaac pre Iacov şi să duse la Mijlocul Rîurilor, către Lavan, ficiorul lui Vathuil, sirului, frate Revécăi, maicii lui Isav şi Iacov.

6. Şi vădzîndu Isaf cum au blagoslovit Isaac pre Iacov şi să du/se la a doua oară m-au înşălat : naşterea mea cea dentăi au luat, acum luoă şi blagosloveniia mea". Şi zise tătîne-său : „Dară mie nu mi-au rămas blagoslovenie" ?

37. Iară Isaac, răspunzînd, zise lui Isav : „Încă şi stăpîn l-am făcut să fie ţie şi toţ fraţii i-am făcut lui slugi, cu grîu şi cu vin l-am întărit, dară ţie, fătul mieu, ce voiu să-ţ fac" ?

38. Iar Isav zise tătîne-său : „Dară numai o blagoslovenie iaste la tine, tată ? Blagoslovêşte şi pre mine, tată !" Şi se umili Isaac. [39] Iar Isav strigă cu glas mare şi plînse.

39. Şi răspunse tată-său, Isaac, şi-i zise : „Iată, den vlaga pămîntului va fi lăcuinţa ta şi de sus, den roaoa ceriului.

40[39]. Şi cu sabiia ta vei trăi [40] şi să slujăşti frăţine-tău ; şi va fi vrême cînd vei surpa jugul lui de pre cerbicea ta".

41. Şi avea vrajbă Isav pre Iácov pentru blagosloveniia carea-l blagoslovise tată-său. Şi zise Isav în gîndul lui : „De se-ară apropiia zilele morţii tătîne-mieu să ucig pre frate-mieu Iácov".

42. Şi simţi Revéca acêste cuvinte ale fiiu-său celui mai mare şi, trimeţînd, chiemă pre Iácov, fiiu-său cel mai mic, şi-i zise : „Iată, frate-tău, Isav, va să te ucigă.

43. Ce acum, fătul mieu, mă ascultă şi te scoală de fugi între Rîure, în Haran, la frate-mieu Lavan.

44. Şi lăcuiêşte cu dînsul cîteva zile pănă va trêce iuţimea măniei frăţine-tău de la tine

45. şi va uita ce i-ai făcut. Dêcii voiu trimite şi te voiu aduce de acoló ca să nu mă lipsesc de voi, feţii miei, de amîndoi într-o zi".

46. Şi zise Revéca către Isaac : „Urîtu-mi-am viiaţa pentru fêtele feciorilor lui Hetthei. De va lua Iácov muiêre den fêtele pămîntului acestuia, dêcii eu pentru ce să mai fiu vie" ?

CAP 28

1. Şi chi⟨e⟩¹mă Isaac pre Iácov şi-l blagoslovi şi-i porunci, zicînd : „Să nu iai muiêre den fêtele lui Hanaan,

2. ce te scoală de fugi între Rîuri, în casa lui Vathuil, tatăl mume-tei, şi de acoló ia ţie muiêre, den fêtele lui Lavan, fratele mume-tei.

3. Că iată Dumnezeul mieu te va blagoslovi, şi te va înmulţi, şi te va crêşte şi să fii întru adunare limbilor.

4. Şi să-ţ dea blagosloveniia tătîne-mieu, lui Avraam, ţie şi, după tine, seminţiei tale, ca să iai pămîntul făgăduinţei tale, care l-au dat Dumnezeu lui Avraam !"

5. Şi trimise Isaac pre fiiu-său Iácov şi se duse între Rîuri, la Lavan, feciorul lui Vathuil, sirul, fratele mume-sei, Revécăi.

6. Iară Isav, văzînd că au blagoslovit Isaac pe Iácov şi se du/se între Rîumit pe numele său Iacov, căci m-a înşelat acum a doua oară : mi-a răpit dreptul de întîi-născut, iar acum mi-a răpit şi binecuvîntarea."

37. Isaac i-a răspuns spunîndu-i : „Iată l-am făcut pe el stăpînul tău şi pe toţi fraţii săi i-am făcut slugile sale, cu grîu şi cu vin l-am dăruit. Ţie însă ce-ţi voi putea face, fiule ?"

38. Şi i-a spus Isav tatălui său : „Oare numai o binecuvîntare ai, tată ? Binecuvîntează-mă şi pe mine, tată !" Şi cum Isaac tăcea, Isav a strigat cu glas mare şi a plîns.

39. Răspunzîndu-i tatăl său, Isaac, i-a spus : „Departe îţi va fi sălaşul de pămînt mănos şi de roua de sus a cerului te vei lipsi.

40. Prin sabia ta vei trăi şi vei sluji fratelui tău ; va veni însă vremea cînd te vei înălţa şi vei sfărîma jugul său de pe grumazul tău."

41. Isav îl ura pe Iacov din pricina binecuvîntării tatălui său. Şi şi-a spus Isav în cugetul său : „Cînd va muri tatăl meu, în zilele de jelire am să-l ucid pe Iacov."

42. Dar a aflat Rebeca ce gîndeşte Isav, fiul ei cel mai mare, şi a trimis după Iacov, fiul ei cel mai mic, şi i-a spus : „Iată Isav, fratele tău, ameninţă că te va omorî.

43. Acum dar, fiul meu, ascultă-mi glasul, pleacă şi fugi în Mesopotamia, la Laban, fratele meu, în Haran.

44. Stai la el cîtva vreme, pînă se va stinge mînia şi urgia fratelui tău

45. şi pînă va uita ce i-ai făcut. Atunci voi trimite şi te voi chema de acolo fiindcă nu vreau să vă pierd pe amîndoi într-o singură zi."

46. Apoi i-a spus Rebeca lui Isaac : „Mi s-a scîrbit viaţa din pricina fetelor heteilor. Dacă îşi ia şi Iacov o soţie dintre fiicele pămîntului acesta, n-aş vrea să mai trăiesc."

CAP. 28

Iacov în Mesopotamia

1. Isaac, chemîndu-l pe Iacov, l-a binecuvîntat şi i-a poruncit spunîndu-i : „Să nu-ţi iei soţie dintre fiicele canaaneilor,

2. ci scoală şi du-te în Mesopotamia, în casa lui Batuel, tatăl mamei tale, şi ia-ţi de acolo soţie dintre fiicele lui Laban, fratele mamei tale.

3. Iar Dumnezeul meu să te binecuvînteze, să te crească şi să te înmulţească şi să se înalţe din tine neamuri multe !

4. Să-ţi 'dea binecuvîntarea lui Avraam, tatăl meu, ţie şi seminţiei tale după tine, ca să moşteneşti pămîntul în care petreci acum şi pe care Dumnezeu i l-a dat lui Avraam !"

5. Apoi s-a despărţit Isaac de Iacov şi acesta a plecat în Mesopotamia, la Laban, fiul lui Batuel arameul, fratele Rebecăi, mama lui Iacov şi Isav.

6. Şi cînd a văzut Isav că Isaac l-a binecuvîntat pe Iacov şi că l-a trimis

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 20, col. II

сѣ лă мнѣ́локꙋ̀ рꙗ̀ꙁнаго сѝрнѣ́й, сты̀мъ лꙋ́фъ
мѣ̀е дѐ а̀колѡ, кѫ́ндꙋ ѣ́вїѧ прѐ дꙋ́мсꙋ шѝ по
рꙋ́чи лꙋ́й ꙁнѝжнꙋ сънꙋ́жнꙋ мꙋ́ре, дѣ́н фѣ́тел
лꙋ́й ха́наа́нь. Шѝ а́ꙋꙁѣ і̀а́кѡвъ прѐ та́тъсъ 5
шѝ прѐ мꙋ́мъсѧ, шѝ сѣ дꙋ́сѣ ламнѣ́локꙋ рꙗ̀ꙁ
нагѡ сѝрнѣ́й. Шѝ вꙁѣ́нꙋ шѝ і̀ѣ́ф кꙋ́мсѫ 6
нѫ́ть рѣ́ле фѣ́тел лꙋ́й ха́наа́нь а̀нѝнъ лꙋ́й і̀ѣ́ф
тъ̀тѫ́нъ. Сѣдꙋ́сѣ і̀ѣ́ф нѣ́тръ семана́, 7
шѝ лꙋ́сѡ прѐ маелѣ́ѳ фа́та лꙋ́й і̀семана́, фетѡ́рꙋ
лꙋ́й а́враа́мъ, сѡ́ра лꙋ́й навеѡ́ѳ, лѫ́нгъ фѫ́мен
лꙋ́й фъмѣ́е. Шѝ ѐшѝ і̀а́кѡвъ дела фѫ́нтѫ́на 8
жꙋрътъмѫ́нтꙋлꙋ́й, шѝ сѣ дꙋ́сѣ лахарао́н.
Шѝ а̀фа́тъ лесѭ́ кь шѝ дѡ́рмѝ а̀колѡ, пе́нтрꙋ кѫ̀ лꙋ́ 11
а̀пꙋ́сѣ со́арелѣ, шѝ лꙋ́сѡ дѣ́н пѣ́тр̀ле лѡ́кꙋлꙋ́й, шѝ
пꙋ́сѣ ла капꙋ́лꙋ́й, шѝ дѡ́рмѝ ѫ̀нтрꙋ́ лѡ́кꙋлꙋ́ а̀чела,
шѝ вꙁꙋ́нсѣ. Шѝ ѝ̀ѩ̀ скарꙋ̀ ѫ̀нтъри́нѩ̀ 12
ѫ̀пъмѫ́нть, кѣ́рїа капꙋ́лꙋ а̀жꙋ́нѩ̀ ѫ̀че́рь, шѝ ѫ̀
ꙋерїѝ лꙋ́й дмнѣ́зъ сѣ сꙋ́ѧ шѝ сѣ погорѫ́ѧ прѐ
дꙋ́мсе. Шѝ дмнꙋ́ ѐра ѫ̀нтъри́нѩ̀ прѐѧ, ш 13
ꙁнсе ѐꙋ́ сѫ́нть дмнѣ́зъ лꙋ́й а́враа́мъ тъ̀тѫ́нъ
тъ̀къ, шѝ дмнѣ́зъ лꙋ́й і̀ела́къ, нꙋ̀тѣ тѣ̀ле,
пъмѫ́нтꙋ лесꙋ́пра кѣ́рꙋ дѡ́рмѝтъ, цѣ́е цнлѣ́ою
да́ шѝ семнѫ́цїи та́ле. Шѝ ба́фѝ семнѫ́ца 14
тѧ̀ ка́пъсѝпꙋ́ пъмѫ́нтꙋлꙋ́й, шѝ сѣ́ва лъцѝ
спрѐ ма́ре, шѝ спрѐ а̀мїа́ꙁъдъ шѝ а̀мїа́ꙁънѡ́п
те, шѝ ла рѣ́стрѝнт, шѝ сѣ́вор вѣ́вѝ ѫ̀тръ́тѝне
тѡ́ате нѣ́мꙋрнле пъмѫ́нтꙋлꙋ́й, шѝ ѫ̀тръ семн
цїата. Шѝ нѫ́ть ѐꙋ́ сѫ́нть кꙋ́ тѝне, пъ 15
ꙁнндꙋ́те ѫ̀тѡа́тъ ка́лъ оу̀нде вемѣ́ре, шѝ
тебѡ́ю ѫ̀тѡа́рче ла пъмѫ́нтꙋлꙋ́ а̀че́ста, пе́нтрꙋ
кънꙋ́тебѡю лъса, пѫ́нть вѡю фа́це ѐꙋ́ тѡа́те, кѫ
те а̀м гъ́ѡрїт цѣ́е. Шѝ сѣ сꙋ́ꙋлъ і̀а́кѡвъ дѣ́н 16
сѡ́мнꙋлꙋ сѣ́ꙋ шѝ ꙁнсе, кънѣ́сте дмнꙋ́ ѫ̀лѡ́кꙋлꙋ́ а̀че
ста шѝ ѐꙋ́ нам цнꙋ́тъ. Шѝ сѣ спѫ́мѫ́нтъ 17
шѝ ꙁнсе, фо́а́рте ѫ̀фрїкѡшатъ лѡ́кꙋлꙋ́ а̀че́ста, нꙋ
нѣ́сте а̀часта фѣ́рꙋ нꙋ́маѝ ка́са лꙋ́й дмнꙋ́зъ, ш
а̀часта̀е по́а́рта че́рнаꙋ́ѝ. Шѝ сѣ сꙋ́ꙋлъ і 18
а́кѡвъ дмнѝнѣ́ца, шѝ лꙋ́сѡ пѣ́тра ка́рѣ лꙋ́ фо́ѣт
пꙋ́сѣ ла къпъта́жна́лꙋ́й, шѝ сѡ́пꙋсѣ стжа́пꙋ
шѝ тꙋ́рнѣ оу̀нтъ дѐ ле́мнꙋ прѐ бжрфꙋ́ а̀ѣ́ѝ.
Шѝ нꙋ́мѝ нꙋ́меле лѡ́кꙋлꙋ́ а̀че́ѧ ка́са лꙋ́й дмнѣ 19
ꙁѣ́ꙋ, шѝ маи нанѝнте сѣ́ кема ѣ́ѣ́ѩ̀тъ оу̀ламаоу́.
Шѝ сѫ́ꙋтъ і̀а́кѡвъ рꙋ́гъ ꙁнсѫ́нду дѣвафѝ дмнꙋ́ 20
дмнѣ́зъ кꙋ́мѝне, мъ́ѣва пъ̀ѣ ѫ̀тръ ка́лъ а̀че́ста
оу̀нде ѐꙋ́ мѣ́дꙋ, шѝм ба́да пѫ́нне сѣ мънѫ́ѝ
кꙋ, шѝ хѫ́нне сѣ́мъ ѫ̀бра́ѩ. Шѝ мъ́ѣва ѫ̀тѡ 21
а́рче кꙋ́мѫ́нтꙋнѣ, а̀ѩ̀ка́са тъ̀тѫ́нмѣ́ѣ, шѝ
ба́фѝ дмнꙋ́ ѫ̀тръ дмнѣ́зъ. Шѝ пѩ̀тра 22
а̀часта че́ѫ̀пъсе стжа́пъ ѫ̀м ба́фѝ мѣ́е ка́са лъ
дмнѣ́зъ, шѝ дѣтѡа́тѣ кѫтемѣ́ѣнда а̀ꙁѣ́ѝ ле
вѡю ꙁечѝ. прѐ ма́ле цѣ́е.

К А̀ П̀ Кѳ

Ѝ ꙗ̀дникѫ́ндꙋш і̀а́кѡвъ пичѡа́реле сѣ́ꙋсе, 1
ла пъмѫ́нтꙋлъ рꙋ́ꙁѣрътꙋ́рнлѡ ла ла́ваа́н,
фетѡ́рꙋ лꙋ́й ва́ꙋ́ѝнъ сѝрꙋлꙋ́ѝ фра́теле
ревѣ́кѝѣ, мꙋ́мѣ́ѝ лꙋ́й і̀а́кѡвъ, шѝ і̀ѣ́ф.
Шѝ вѣ́ꙋе, шѝ ѝ̀ѩ̀ фѫ́нтѫ́на ѫ̀нѫ́пъ, 2
шѝ ѐра̀ а̀колѡ трѣ́ѝ тꙋ́рме дѐ со́ѝ, сѫ́нѫ́нда́ꙋ
се ладѫ́нса, пе́нтрꙋ кѫ̀ дѣ́н фѫ́нтѫ́на лꙋ́ѧ, ѫ̀
ѫ̀пра

фămêie de acoló, cînd blagosloviia pre dînsul şi porunci lui zicînd : „Să nu iai muiêre den fêtele lui Hanaán !“

7. Şi auzí Iacov pre tată-său şi pre mumă-sa şi să duse la Mijlocul Rîurilor Sîriii“.

8. Şi văzînd şi Isáf cum sînt rêle fêtele lui Hanaán înaintea lui Isaac, tătîni-său,

9. să duse Isáf cătră Ismaíl şi luo pre Maeléth, fata lui Ismaíl, feciorul lui Avraám, sora lui Naveóth, lîngă fămêile lui fămêie.

10. Şi ieşi Iácov de la Fîntîna Jurămîntului şi să duse la Haraán.

11. Şi află loc şi dormi acoló pentru că au apus soarele. Şi luo den pietrile locului şi puse la capul lui şi dormi întru locul acela.

12[11]. Şi văzu vis : şi iată, scară întărită în pămînt, căria capul ajungea în ceriu, şi îngerii lui Dumnezău să suia şi să pogorîia pre dînsa.

13. Şi Domnul era întărit pre ea şi zise : „Eu sînt Dumnezăul lui Avraám, tătîni-tău, şi Dumnezăul lui Isaác ; nu te tême. Pămîntul asupra căruia dormi tu ţie ţi-l voiu da şi seminţiei tale.

14. Şi va fi seminţia ta ca năsipul pămîntului şi să va lăţi spre mare, şi spre amiázăzi, şi amiázănóapte şi la răsărit, şi să vor blagoslovi întru tine toate neámurile pămîntului şi întru seminţia ta.

15. Şi iată, eu sînt cu tine, păzindu-te în toată calea unde vei mêrge şi te voiu întoarce la pămîntul acesta, pentru că nu te voiu lăsa pînă voiu face eu toate cîte am grăit ţie“.

16. Şi să sculă Iácov den somnul său şi zise : „Că iaste Domnul în locul acesta şi eu n-am ştiut“.

17. Şi să spămîntă şi zise : „Foarte înfricoşat locul acesta ! Nu iaste aceasta fără numai casa lui Dumnezău şi aceasta e poarta ceriului“.

18. Şi să sculă Iácov dimineaţa şi luo piatra care au fost pus la căpătîiul lui şi o puse stîlpu şi turnă untdelemnu pre vîrful ei.

19. Şi numi numele locului aceluia Casa lui Dumnezeu, şi mai nainte să chema cetatea Ulamaus.

20. Şi să rugă Iácov rugă, zicînd : „De va fi Domnul Dumnezeu cu mine, mă va păzi întru calea aceasta unde eu mă duc şi-m va da pîine să mănîncu şi haine să mă îmbrac

21. şi mă va întoarce cu mîntuire la casa tătînimieu şi-m va fi Domnul întru Dumnezău.

22. Şi piatra aceasta, ce am pus stîlpu, îm va fi mie casa lui Dumnezău şi de toate cîte-m vei da, a zêcea le voiu zeciui pre êle ţie“.

CAP 29

1. Şi, rîdicîndu-ş Iácov picioarele, să duse la pămîntul răsăriturilor, la Laván, feciorul lui Vathuíl, sirului, fratele Revécăi, mumei lui Iácov şi Isáf.

2. Şi vêde şi iată fîntînă în cîmpu ; şi era acoló trei turme de oi odihnindu-se la dînsa, pentru că den fîntîna acêea a/dăpa turmele ; şi era piatră mare pre

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Mijlocul Rîurilor Asiriei să-ş ia şie fămêie de acoló, cîndu îl blagosloviia pre însă şi-i porănci lui dzicîndu: „Să nu iai muiêre den fêtele lui Hanaan!“

7. Şi audzî Iacov pre tată-său şi pre maică-sa şi să duse la Mijlocul Rîurilor Asiriei.

8. Şi vădzîndu şi Isaf cum sîntu rêle fêtele lui Hanaan înnaintea lui Isaac, tătîne-său,

9. să duse Isav cătră Ismail şi luă pre Maeleth, fata lui Ismail, ficiorul lui Avraam, sora lui Naveoth, lîngă fămeile lui fămêie.

10. Şi ieşi Iacov de la Fîntîna Giurămîntului şi să duse la Harran.

11. Şi tîmpină loc şi dormi acoló pentru că au apus soarele. Şi luă den pietrile locului şi puse la capul lui şi dormi întru locul acela.

12[11]. Şi vădzu vis: [12] şi iată, scară întărită în pămîntu, carie capul ajungea în ceriu, şi îngerii Domnului[2] să suia şi să pogorîia pre însă.

13. Şi Domnul era întărit pre ea şi dzise: „Eu sînt[3] Dumnedzăul lui Avrâam, tătîne-tău, şi Dumnedzăul lui Isaac; nu te tême. Pămîntul asupra căruia dormi tu ţie ţi-l voi da şi săminţiei tale.

14. Şi va fi seminţiia ta ca arina pămîntului, şi să va lăţi spre mare, şi amiazădzî, şi miadzănóapte şi la răsărit şi să vor blagoslovi întri tine toate neamurile pămîntului şi întru seminţiia ta.

15. Şi iată, eu sîntu cu tine, păzindu-te întru calea toată unde vei mêrge şi te voi întoarce la pămîntul acesta, pentru că nu te voi lăsa până voi face cu toate cîte am grăit ţie“.

16. Şi să sculă Iacov den somnul său şi dzise: „Că iaste Dumnedzău întru locul acesta şi eu n-am ştiut“.

17. Şi să spămîntă şi dzise: „Foarte strașnic iaste locul acesta! Nu iaste acesta fără numai casa lui Dumnedzău şi aceasta-i poarta ceriului“.

18. Şi să sculă Iacov dimineaţa şi luă piatra carea au fostu pus acoló la căpătăiul lui şi o puse stîlpu şi turnă untu de lemnu pre vîrvul ei.

19. Şi numi numele locului aceluia Casa lui Dumnedzău, şi mainte să chema cetatea Ulamaus.

20. Şi să rugă Iacov rugă, zicînd: „Să va fi Domnul Dumnedzău cu mine, mă va păzi întru casa aceasta unde eu mă duc şi-m va da păine să mănînc şi haină să mă îmbrac

21. şi mă va întoarce cu mîntuire la casa tătîne-mieu şi-m va fi Domnul întru Dumnedzău.

22. Şi piatra aceasta, ce am pus stîlpu, îm va fi mie casă lui Dumnedzău şi de toate cîte îm vei da, a dzêcea le voi dzeciui pre êle ţie“.

CAP 29

1. Şi, rădicîndu-ş Iacov picioarele, să duse la pămîntul răsăriturilor, la Lavan, ficiorul lui Vathuíl, asirului, frate Răvécăi, maicei lui Isav şi Iacov.

2. Şi vêde[1] şi iată fîntînă[2] în cîmpu; şi era acoló 3 turme de oi odihnindu-să la însă, pentru că dentru fîntîna acêea a/dăpa olle; şi era piatră mare

rile Sirului să-ş îa muiêre de acoló şi cîndu-l blagoslovi îi porunci zicînd: „Să nu iai ţie muieri den fêtele hananeilor!“

7. Şi ascultă Iácov pre tată-său şi pre mumă-sa şi se duse între Rîurile Sirului.

8. Şi văzu Isav că sînt rêle fêtele hananeilor înaintea tătîne-său, lui Isaac,

9. şi se duse Isav la Izmail şi luoă pre Maeleth, fata lui Izmail, feciorul lui Avraam, sora lui Naveoth, muiêre lîngă muierile lui.

10. Şi ieşi Iacov de la Puţul Jurămîntului şi mêrse în Harran.

11. Şi află loc şi dormi acoló că apusêse soarele. Şi luoă den pietrile acelui loc şi-ş puse căpătăi şi dormi pre acelaş loc.

12. Şi văzu în vis: şi iată, o scară întărită pre pămînt, căriia-i ajungea capul de cer, şi îngerii lui Dumnezeu se suia şi se pogorîia pre dînsa.

13. Iară Domnul se întăriia pre dînsa şi zise: „Eu sînt Dumnezeul lui Avraam, tatălui tău, şi Dumnezeul lui Isaac; nu te tême. Pămîntul pre care dormi tu ţie-l voiu da şi seminţiei tale.

14. Şi va fi seminţiia ta ca nisipul pămîntului şi se va răsfira până la mare, şi spre amiiazăzî, şi spre miiázănoapte şi spre răsărit şi se vor blagoslovi întru tine toate limbile pămîntului şi întru seminţiia ta.

15. Şi iată, eu cu tine, de te voiu păzi în toată calea ori încătrooă vei mêrge şi te voiu întoarce pre pămîntul acesta, că nu te voiu lăsa până voiu face toate cîte am grăit ţie“.

16. Şi, sculîndu-se Iácov den somnul său, zise: „Că în locul acesta iaste Domnul şi eu n-am ştiut“.

17. Şi se înfricoşă şi zise: „Că înfricoşat iaste locul acesta! Nu iaste acesta ce casa lui Dumnezeu, şi aceasta iaste poarta ceriului“.

18. Şi, sculîndu-se Iácov dimineaţa, luoă piiatra carea o pusêse căpătăi şi o puse în stîlp şi turnă desupra ei untdelemn.

19. Şi puse Iácov numele acelui loc Casa lui Dumnezeu, iar mai nainte chiema cetatea Ulimaus.

20. Şi se rugă Iácov cu rugăciune, zicînd: „De va fi cu mine Domnul Dumnezeu mă va păzi în calea aceasta în carea merg eu şi-m va da păine să mănînc şi haine să mă îmbrac

21. şi mă va întoarce cu pace în casa tătîne-mieu şi-m va fi Domnul în Dumnezeu.

22. Iară piiatra aceasta, carea o am pus în stîlp, fi-m-va casa lui Dumnezeu şi den toate cîte-m vei da, zeciuiala voiu da ţie“.

CAP 29

1. Şi, sculîndu-se Iácov în picioare, mêrse spre pămîntul răsăritului, la Lavan, feciorul lui Vathuil, sirii, fratele mume-sei, Revécăi.

2. Şi, căutînd, văzu în cîmp un puţ[1]; şi acoló era trei turme de oi odihnindu-se lîngă dînsul, că dentr-ácel puţ a/dăpa olle; şi era o piatră mare pre

în Mesopotamia să-şi ia soţie de acolo, pentru care l-a binecuvîntat şi i-a poruncit spunîndu-i: „Să nu-ţi iei soţie dintre fiicele canaaneilor!“

7. Iar Iacov a ascultat de tatăl şi de mama sa şi a plecat în Mesopotamia.

8. Şi cînd a mai văzut Isav că tatăl său nu poate suferi pe fiicele canaaneilor,

9. a plecat el la Ismael şi a luat-o de soţie pe Mahalat, fiica lui Ismael, fiul lui Avraam, şi sora lui Nebaiot, pe lîngă celelalte soţii pe care le avea.

10. Iar Iacov plecînd de la Beer-Şeba s-a dus la Haran.

11. Cînd a apus soarele, a poposit în locul unde ajunsese şi s-a culcat, punîndu-şi căpătîi o piatră de acolo; şi a adormit.

12. Şi a văzut în vis o scară sprijinită de pămînt, iar capătul îi ajungea la cer, şi pe ea se suiau şi se pogorau îngerii lui Dumnezeu.

13. Iară Domnul s-a arătat în capătul scării şi i-a spus: „Eu sînt Domnul Dumnezeul lui Avraam, tatăl tău, şi Dumnezeul lui Isaac; nu te teme. Pămîntul pe care dormi ţi-l voi da ţie şi seminţiei tale.

14. Urmaşii tăi vor fi ca pulberea pămîntului şi se vor întinde la apus şi la răsărit, la miazănoapte şi la miazăzi, de vor binecuvînta întru tine şi întru seminţia ta toate neamurile pămîntului.

15. Şi iată, eu sînt cu tine şi te voi păzi în toată calea ta, unde vei merge. Te voi întoarce la pămîntul acesta şi nu te voi lăsa pînă nu voi împlini toate cîte ţi le-am spus.“

16. Cînd s-a sculat Iacov din somn, a spus: „Domnul este în locul acesta şi eu nu am ştiut.“

17. S-a înspăimîntat şi a spus: „Cît de înfricoşător este locul acesta! Cu adevărat aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerului.“

18. Apoi s-a sculat Iacov dis-de-dimineaţă, a luat piatra pe care şi-o pusese căpătîi şi a pus-o stîlp şi a sfinţit-o cu untdelemn.

19. Şi locului aceluia i-a dat numele Betel, ceea ce înseamnă casa lui Dumnezeu, că mai înainte cetatea se numea Luz.

20. Apoi se rugă Iacov spunînd: „De va fi Domnul Dumnezeu cu mine şi mă va păzi în calea aceasta, pe care merg eu, şi-mi va da pîine să mănînc şi haine să mă îmbrac

21. şi mă va întoarce teafăr în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi singurul meu Dumnezeu.

22. Iar piatra aceasta, pe care am pus-o stîlp, va fi pentru mine casa lui Dumnezeu şi din toate cîte-mi va da mie, a zecea parte o voi da lui.“

CAP. 29

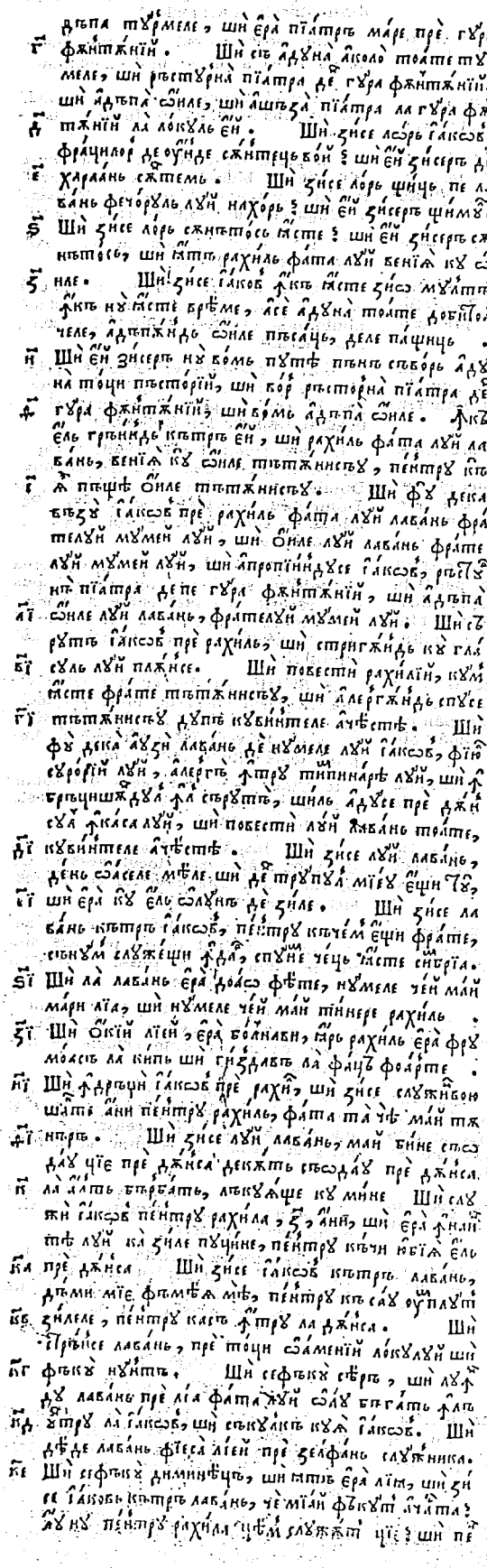
Iacov la Laban

1. Şi pornind Iacov s-a dus în ţinutul celor ce locuiesc la Răsărit, la Laban, fiul lui Batuel arameul, fratele Rebecăi, mama lui Iacov şi a lui Isav.

2. A privit şi a văzut în cîmp o fîntînă şi trei turme de oi ce se odihneau lîngă ea, căci din fîntîna aceea se adăpau turmele, iar deasupra fîntînii era

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza“
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 21, col. I

gura fîntînii.

3. Şi să aduna acoló toate turmele; şi răsturna piatra den gura fîntînii şi adăpa oile şi aşăza piatra la gura fîntînii la locul ei.

4. Şi zise lor Iácov: „Fraţilor, de unde sînteţ voi“? Şi ei ziseră: „Den Haraán sîntem“.

5. Şi zise lor: „Ştiţ pe Laván, feciorul lui Nahór“? Şi ei ziseră: „Ştimu-l“.

6. Şi zise lor: „Sănătos iaste“? Şi ei ziseră: „Sănătos“. Şi iată, Rahíl, fata lui, veniia cu oile.

7. Şi zise Iácov: „Încă iaste zio multă, încă nu iaste vrême a se aduna toate dobitoacele; adăpînd oile, păsaţ de le paştiţ“.

8. Şi ei ziseră: „Nu vom putea pănă să vor aduna toţi păstorii şi vor răstorna piatra den gura fîntînii şi vom adăpa oile“.

9. Încă el grăind cătră ei, şi Rahíl, fata lui Laván, veniia cu oile tătîni-său, pentru că ea păştea oile tătîni-său.

10. Şi fu deca văzu Iácov pre Rahíl, fata lui Laván, fratelui mumei lui, şi oile lui Laván, fratelui mumei lui, şi apropiindu-se Iácov, răsturnă piatra de pe gura fîntînii şi adăpa oile lui Laván, fratelui mumei lui.

11. Şi sărută Iácov pre Rahíl şi, strigînd cu glasul lui, plînse.

12. Şi povesti Rahílii cum iaste frate tătîni-său. Şi, alergînd, spuse tătîni-său după cuvintele acêstea.

13. Şi fu deca auzi Laván de numele lui Iácov, fiiul surorii lui, alergă întru timpinarea lui şi, îmbrăţişîndu-l, îl sărută şi-l aduse pre dînsul în casa lui. Şi povesti lui Laván toate cuvintele acêstea.

14. Şi zise lui, Laván: „Den oasele mêle şi den trupul mieu eşti tu“. Şi era cu el o lună de zile.

15. Şi zise Laván cătră Iácov: „Pentru căce-m eşti frate să nu-m slujeşti în dar; spune-m ce-ţ iaste simbria?“

16. Şi la Laván era doao fête: numele cei mai mari, Lia, şi numele cei mai tinere, Rahíl.

17. Şi ochii Liei era bolnavi, iar Rahíl era frumoasă la chip şi ghízdavă la faţă foarte.

18. Şi îndrăgi Iácov pre Rahil şi zise: „Sluji-ţ-voiu şapte ani pentru Rahíl, fata ta cea mai tînără“.

19. Şi zise lui, Laván: „Mai bine să o dau ţie pre dînsa decît să o dau pre dînsa la alt bărbat; lăcuiêşte cu mine“.

20. Şi sluji Iácov pentru Rahíla 7 ani; şi era înaintea lui ca zile puţine pentru căci iubiia el pre dînsa.

21. Şi zise Iácov cătră Laván: „Dă-mi mie fămêia mea pentru că s-au umplut zilele pentru ca să întru la dînsa“.

22. Şi strînse Laván pre toţi oamenii locului şi făcu nuntă.

23. Şi să făcu seară şi, luîndu Laván pre Lia, fata lui, o au băgat înlăuntru la Iácov şi să culcă cu Iácov.

24. Şi dêde Laván fie-sa, Liei, pre Zelfán, slujnica.

25. Şi se făcu dimineaţă, şi iată era Lia. Şi zise Iácov cătră Laván: „Ce mi-ai făcut aceasta? Au nu pentru Rahíla ţi-am slujit ţie? Şi pen/tru că ci m-ai

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

pre gura fîntînei.

3. Şi să aduna acolea toate turmele; şi răstogoliia piatra den gura fîntînei şi adăpa oile şi punea piatra la gura fîntînei la locul lui [3].

4. Şi dzise lor Iacov: „Fraţilor, de unde sînteţi voi“? Şi ei dziseră: „Den Harran sîntem“.

5. Şi dzise lor: „Ştiţi pre Lavan, ficiorul lui Nahor“? Şi ei dziseră: „Ştimu-l“.

6. Şi dzise lor: „Sănătos iaste“? Şi ei dziseră: „Sănătos“. Şi iată, Rahil, fata lui, veniia cu oile.

7. Şi dzise Iacov: „Încă iaste dzuă multă, încă nu iaste vrême a să aduna toate dobitoacele; adăpîndu oile, păsaţi de le paşteţi“.

8. Şi ei dzisără: „Nu vom putea până să vor aduna toţi păstorii şi vor răstogoli piatra den gura fîntînei şi vom adăpa oile“.

9. Încă el grăindu către ei, şi Rahil, fata lui Lavan, veniia cu oile tătîne-său, (pentru că ea păştea oile tătîne-său)[4].

10. Şi fu dacă vădzu Iacov pre Rahil, fata lui Lavan, fratelui maicei lui, şi oile lui Lavan, fratelui maicei lui, şi să apropié Iácov şi răstogoli piatra [5] de la gura fîntînei şi adăpa oile lui Lavan, fratelui maicei lui.

11. Şi sărută Iacov pre Rahil şi strîgă cu glasul lui şi plînse.

12. Şi-i povesti ii Rahil cum iaste frate tătîne-său. Şi, alergîndu, spuse tătîne-său după cuvintele acéstea.

13. Şi fu dacă audzi Lavan numele lui Iacov, fiiului surorei lui, alergă întru tîmpinarea lui, şi îmbrăţăşidu-l, îl sărută şi-l aduse pre însul în casa lui. [14] Şi povesti lui Lavan toate cuvintele acéstea.

14. Şi-i dzise lui, Lavan: „Den oasele mêle şi den trupul mieu eşti tu“. Şi era cu el o lună de dzile.

15. Şi dzise Lavan către Iacov: „Pentru căce îm eşti frate să nu-m slujeşti în dar; spune-mi ce-ţi iaste simbriia ?“.

16. Şi la Lavan era 2 fête: numele cei mai mari, Lía, şi cei mai tînere, Rahil, numele.

17. Şi ochii Liei era bolnavi, iară Rahil era frumoasă la chip şi ghizdavă la faţă foarte.

18. Şi îndrăgi Iacov pre Rahil şi dzise: „Sluji-ţi-voi 7 ai pentru Rahil, fata ta cea mai tînără“ [6].

19. Şi dzise lui, Lavan: „Mai bine să o dau ţie pre însă decît să o dau pre însă la altu bărbat; lăcuiêşte cu mine“.

20. Şi sluji Iacov pentru Rahil 7 ani; şi era înnaintea lui ca dzile puţine pentru căci iubiia el pre însă.

21. Şi dzise Iacov către Lavan: „Dă-m mie fămêia mea pentru că s-au plinit dzilele pentru ca să întru la însă“.

22. Şi strînsă Lavan pre toţi oamenii locului şi făcu nuntă.

23. Şi să făcu sară şi, luîndu Lavan pre Lia, fata lui, au băgatu-o înlontru la Iacov şi să culcă cu ea Iacov.

24. Şi dêde Lavan şi pre Zelfa fêtei lui, Liei, pre slujnică.

25. Şi să fêce dimineaţă, şi iată era Lia. Şi dzise Iacov către Lavan: „Ce mi-ai făcut aceasta? Au nu pentru Rahil ţ-am slujit ţie? Pen/tru că ce gura fîntînei.

3. Şi se aduna acoló toate turmele; şi răsturna piiatra de pre gura fîntînii şi adăpa oile, de-acii iar punea piiatra pre gura fîntînii la locul său.

4. Şi zise Iácov către păstori: „Fraţilor, de unde sînteţ voi?“ Iar ei ziseră: „De la Haraan sîntem“.

5. El le zise: „Nu ştiţ cumva pre Lavan, feciorul lui Nahor“? Ei ziseră: „Ştimu-l“.

6. „Dară iaste sănătos“? Ei ziseră: „Sănătos“. Şi iată şi Rahil, fata lui, veniia cu oile.

7. Şi zise Iácov: „Încă iaste zioa lungă, încă nu iaste vrême să se adune toate dobitoacele; daţ apă oilor mai nainte şi păsaţ de le paşteţ“.

8. Iar ei ziseră: „Nu putem până ne vom aduna toţ păstorii să răsturnăm piiatra de pre gura fîntînii să adăpăm oile“.

9. Şi încă vorbind el cu dînşii, veniia şi Rahil, fata lui Lavan, cu oile tătîne-său, că ea păştea oile tătîne-său.

10. Şi cum văzu Iacov pre Rahil, fata lui Lavan, fratele mume-sei, şi oile lui Lavan, fratele mume-sei, el se apropié şi răsturnă piiatra de pre gura fîntînii [11] şi adăpă oile lui Lavan, fratele mume-sei.

11. Şi sărută Iácov pre Rahil şi, strigînd, plînse cu glas.

12. Şi povesti Rahilei că iaste frate tătîne-său, iar ea, alergînd, spuse tătîne-său cuvintele acéstea.

13. Şi fu deaca auzi Lavan de numele lui Iácov, feciorul surori-sa, alergă întru întîmpinarea lui şi, îmbrăţişîndu-l, îl sărută şi-l duse în casa lui. Şi, povestind lui Lavan toate cuvintele lui,

14[13]. zise Lavan: [14] „Den osul mieu şi den carnea mea eşti tu“. Şi lăcui cu dînsul o lună de zile.

15. Şi zise Lavan lui Iácov: „Căce-m eşti frate să nu-m slujăşti în cinste; ce-m spune ce va fi plata ta?“.

16. Şi avea Lavan 2 fête: pre cea mai mare o chiema Liia, iar pre cea mai mică, Rahil.

17. Iar pre Liia o durea ochii [2], iar Rahil era frumoasă la obraz şi ghizdávă la faţă foarte.

18. Şi îndrăgi Iácov pre Rahil şi zise lui Lavan: „Să-ţ slujesc pentru Rahil 7 ani, fata ta cea mai mică“.

19[18]. Iar el zise: [19] „Mai bine o voiu da după tine decît după alt bărbat, numai lăcuiêşte cu mine“.

20. Şi sluji Iácov pentru Rahil 7 ani; şi fură înaintea lui ca puţine zile, că-i era dragă.

21. Şi zise Iácov către Lavan: „Dă mie muiêrea mea să întru la dînsa că se-au umplut zile(le) [3] care am tocmit“.

22. Şi adună Lavan toţ oamenii locului şi făcu nuntă.

23. Iar deaca înseră, luoă Lavan pre fie-sa, Liia, şi o duse înlăuntru la Iácov şi întră Iácov la dînsa.

24. Şi dêde Lavan pre Zelfa să fie slujnică fie-sa, Liei.

25. Şi a doaoa zi dimineaţa, iată era Lia. Şi zise Iácov către Lavan: „Că ce-ai făcut aşa? Crez eu pentru Rahil am slujit ţie, dară tu / că ci m-ai o piatră mare.

3. Cînd se adunau acolo turmele, păstorii răsturnau piatra de pe fîntînă şi adăpau oile, apoi aşezau piatra la locul ei.

4. Şi i-a întrebat pe ei Iacov: „Fraţilor, de unde sînteţi?“ Iar ei au spus: „Din Haran“.

5. Atunci el i-a întrebat: „Îl cunoaşteţi pe Laban, fiul lui Nahor?“, iar ei au răspuns: „Îl cunoaştem“.

6. Atunci i-a întrebat Iacov: „E sănătos?“, iar ei i-au răspuns: „Sănătos. Iată Rahila, fata lui, vine cu oile.“

7. Şi le-a spus Iacov: „E devreme şi nu este încă ceasul să se adune turmele. Adăpaţi oile şi duceţi-vă de le paşteţi.“

8. Dar ei au spus: „Pînă nu se adună toţi păstorii, nu putem să răsturnăm piatra de pe gura fîntînii ca să adăpăm oile.

9. În timp ce vorbea însă cu aceştia, Rahila, fiica lui Laban, a venit cu oile tatălui său, pe care le păştea.

10. Cînd a văzut Iacov pe Rahila, fiica lui Laban, fratele mamei sale, şi oile lui Laban, fratele mamei sale, s-a dus Iacov şi a răsturnat piatra de pe fîntînă şi a adăpat oile lui Laban, fratele mamei sale.

11. Şi a sărutat-o Iacov pe Rahila, a suspinat şi a plîns.

12. A povestit Rahilei că este ruda tatălui ei şi că este fiul Rebecăi, iar ea s-a dus într-o fugă şi i-a povestit tatălui său cele spuse de Iacov.

13. Auzind Laban numele lui Iacov, fiul surorii sale, a alergat în întîmpinarea lui şi, îmbrăţişîndu-l, l-a sărutat şi l-a adus în casă. Iar Iacov i-a povestit lui Laban toate.

14. Şi Laban i-a spus: „Eşti os din oasele mele şi carne din carnea mea.“ Şi a stat Iacov la el o lună de zile,

15. cînd i-a spus Laban lui Iacov: „De vreme ce-mi eşti rudă, să nu-mi slujeşti în dar; spune-mi ce îmi ceri?“

16. Laban avea două fete, numele celei mai mari era Lia, iar al celei mai mici era Rahila.

17. Şi ochii Liei erau stinşi, iar Rahila era mîndră la chip şi frumoasă la faţă.

18. Iacov însă o îndrăgise pe Rahila şi i-a spus: „Îţi voi sluji şapte ani pentru Rahila, fata ta cea mai mică.“

19. Laban i-a răspuns: „Mai bine ţi-o dau ţie, decît s-o dau altui bărbat. Rămii să locuieşti la mine.“

20. Şi l-a slujit Iacov pentru Rahila şapte ani, care i-au părut puţin, căci o iubea pe fată.

21. Apoi Iacov i-a spus lui Laban: „Dă-mi-o de soţie, că s-a împlinit timpul să mă însor cu ea.“

22. Atunci a adunat Laban pe toţi oamenii locului şi a făcut nuntă.

23. Cînd s-a făcut seară, a luat-o Laban pe Lia, fata sa, şi a dus-o la Iacov şi Iacov a intrat la ea.

24. Laban a dat pe Zilpa drept slujnică fiicei sale Lia.

25. Cînd s-a făcut dimineaţă, iată că era Lia. Atunci i-a spus Iacov lui Laban: „De ce mi-ai făcut aceasta? Oare nu ţi-am slujit eu pentru Ra-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 21, col. II

КА

тр҃ѹ кѣчи маи҃ смнѣтѧть ; Шн҃ рѣспѹнсе лаѵ кѕ
вань, нѹ ѣсте ашѧ ѳтрѹлоскѹ нострѹ, стдѣм
чѣ маи҃ тжитрѣ маи҃ наинте дскжт чѣ маи҃ сѣ
Тржит. Сѣвършаще дрз҃, ашатнлѣ ѵѣщѣ, кз
шнцѣ вон дѧ шн҃ прѣ ѵѣста пѣнтрѹ послѹшанїс,
чѣ послѹшѣшнлѧ мине, ѳкѣ ѧлци шатє ани .
Шн҃ фзкѣ гако ашѧ, шн҃ планн҃ шн҃ ѵѣи҃ , ѕ , ѧнн , кн
шт҃и дѣде лѹи҃ лаванѣ прѣ рахила фата лѹи҃, ѳ
мѣє лѹи҃. Шн҃ дѣде лаванѣ фѣтеи҃ лѹи҃, пє кд
бала слѹжѣница. Шн҃ снкѹлкѣ кѕ рахила, шн҃ л
ѳдрѣци маи҃ мѹлтѣ прѣ рахила дскжтѣ прѣ лїа,
шн҃ слѹжи лѹи҃ ѳкѣ , ѕ , ѧнн . Шн҃ вѣзжнде лз
дмнѹѧ дмнзѣѕ кѕ ѣ оурѧще лїа, дешкисе зѣ
ѹль ѐи, мрѣ рахила, ѐрѧ стѣрпѣ. Шн҃ зѣмн лѕ
сли лїа, шн нѣскѧ фечѳрь лѹи҃ гакѡв, шїи нѹмн
нѹмеле лѹи҃ рѹвнмь, зникжнде пѣнтрѹ кѣ ѧ ѣ
зѹѣ дмнѹѧ смерѣнїѧ мѣ, шн҃ мїѧѕ дѧть мїе
фечѳрь, ѧкѹмь дарѣ мѣѧ нѣи, ѣпрѣатѹѧ мїе.
Шн҃ зѣмнсли мрѣш лїа, шн нѣскѧ ѧлдѹнлѣ фечѣ лг
лѹи҃ гаковь, шн҃ зисе кѣчи ѧѕ ѵоузѣть дмнѹѧ
кѹмѣ оурѣскѧ, шн҃ мїѧѕ дѧт ѳкѕ шн ѧтѣта,
шїи нѹмн нѹмеле лѹи҃ семесонь . Шн҃ зѣмн лд
сли мрѣш шн нѣскѧ фечѳрь, шн҃ зисе ѳтрѹ ѧча
стѣ врѣме, кѣтрѣ мине блфи ѣпрѣатѣ мїеѕ,
пѣнтрѹ кѣ ѣмь нѣскѹт лѹи҃, г , фечѳрн, пѣтрѹ
ѵѣѧ ѧѕ нѹмит нѹмеле лѹи҃ лѣѵи. Шн҃ зѣ лѣ
мислиндь маи нѣскѧ фечѳрь, шн҃ зисе ѧкѹмь ѳ
кѣ ѧчаста лѣвѳи҃ пѣпѣсдѹи҃ дмнѹлѹи, пѣтрѹ
ѵѣѧ нѹмн нѹмеле лѹи҃ ѵоудѧ , шн҃ ѳѵѣѣ ѧнаще.

К Л П Л

Ши҃ вѣзжнде рахи҃л, нѹмн маѹ нѣскѹѣть лѧ лз
гаковь, шн҃ зависти҃и рахи҃л прѣ сорѹса,
шн҃ зисе лѹи҃ гаковѣ дѣмѣ фечѳрь, мрѣ де
нѧ вон мѹрн ѐѧ . Шн҃ мѣнїнндѹсе ѳѧ лѳ
кокь прѣ рахи҃ль зисе ѐи, дѧрѣ нѕ ѳлоскѣ
дмчѕѣѹ сжитоѣѹ ѕ кѧреле тѣѹ стерпнть ,
денроада пжнтечнлѹи тѣѹ ѕ Шн҃ зисе рахи҃ лѳ
лѹи҃ гаковь, мтѣ слѹжѣника мѣ ба҃ла кѹлисѣте
кѹѧ, шн҃ банѣще прѣ денїкнле мѣле, шн҃ вон фа
че шн҃ ѐѹ фечѳрн, дей тржница . Шїи дѣделѣ лѳ
прѣ ба҃ла, слѹжѣница ѐи ѳтѣмѣелѹи҃ шн҃ сѣ кѹлисѣ
кѹдѧница гаковь . Шн҃ зѣмнсли ба҃ла слѹжѣ лѳ
ница рахи҃лей, шн҃ нѣскѹ лѹи҃ гаковь фечѳрь
Шн҃ зисе рахи҃ль ждекѣтѣ дмнзѣѹ шнѣ ѧскѹѧ лѕ
тѣ глаѣѹль, шнѣ дѣде фечѳрь, пѣнтрѹ ѵѣѧ
нѹмн нѹмеле лѹи҃ дѧнь . Шн҃ маи зѣмнсли ѳ лѕ
кѣ ба҃ла слѹжѣница рахи҃лей, шн҃ нѣскѹ лѧдѹнлѣ
фечѳрь лѹи҃ гаковь . Шн҃ зисе рахи҃л , ѧжѹто лѳ
рѣѣ дмнзѣѹ , шн҃ мѣ ѳторшѹ сѹроѓи мѣле ,
шн҃ мѣ ѳтворнн, шн҃ нѹмн нѹмеле лѹи҃ нѳѳлан.
Шн҃ вѣзѹ лїа, кѹ нѣ стѣтѣ дѣ ѧман наше, лѳ
тн лѹѡ прѣ зелѳанѣ слѹжѣница ѐи, шн҃ ѡ дѣде
прѣ дѧница лѹи҃ гаковь, фтѣѣ, . Шн҃ зѣмн лѳ
сли зелѳанѣ слѹжѣница лиеи҃, шн҃ нѣскѹ гаковь
фечѳрь . Шн҃ зисе лїа ѳтрѹ норѹс, шїи нѹмн лѕ
нѹмеле лѹи҃ гадѹ . Шн҃ зѣмнсли ѳкѣ зелѳа лѳ
слѹжѣница лиеи҃, шн҃ нѣскѹ лѹи҃ гаковь фечѳрь ѧль дѳ
нлѣ . Шн҃ зисе лїа, ферічнтѣ ѐѹ кѣчи мѣфе лѳ
рнѣсскѹ мѹѣрнле, шн҃ нѹмн нѹмеле лѹи҃ ѧснр .

Шн҃

smintit“ ?

26. Şi răspunse Laván : „Nu iaste aşa întru locul nostru să dăm cea mai tînără mai nainte decît cea mai bătrînă.

27. Săvîrşaşte dară al şaptilea aceştiia şi-ţ voiu da şi pre aceasta pentru poslușanie ; ce poslușăşti la mine încă alţi şapte ani“.

28. Şi făcu Iácov aşa şi plini şi acei 7 ani şi-i dêde lui Laván pre Rahíla, fata lui, fămêie lui.

29. Şi dêde Laván fêtei lui pe Vála, slujnica.

30. Şi să culcă cu Rahíla şi îndrăgi mai mult pre Rahíla decît pre Lia ; şi sluji lui încă 7 ani.

31. Şi văzînd Domnul Dumnezău cum să uraşte Lia, deschise zgăul ei ; iară Rahíla era stearpă.

32. Şi zămisli Lia şi născu fecior lui Iácov ; şi-i numi numele lui Ruvím, zicînd : „Pentru că au văzut Domnul smereniia mea şi mi-au dat mie fecior ; acum dară mă va iubi bărbatul mieu“.

33. Şi zămisli iarăş Lia şi născu al doilea fecior lui Iácov ; şi zise : „Căci au auzit Domnul cum mă urăscu şi mi-au dat încă şi acesta“. Şi-i numi numele lui Semeón.

34. Şi zămisli iarăş şi născu fecior ; şi zise : „Întru această vrême către mine va fi bărbatul mieu pentru că am născut lui 3 feciori“. Pentru acêea au numit numele lui Lévi.

35. Şi, zămislind, mai născu fecior ; şi zise : „Acum încă aceasta mă voiu ispovedui Domnului“. Pentru acêea numi numele lui Iúda. Şi încetă a naşte.

CAP 30

1. Şi, văzînd Rahíl cum n-au născut lui Iácov, şi zavistui Rahíl pre soru-sa şi zise lui Iácov : „Dă-m fecior, iară de nu, voiu muri eu !“.

2. Şi, măniindu-se Iácov pre Rahíl, zise ei : „Doară nu în locul lui Dumnezeu sînt eu carele te-au sterpit den roada pîntecilui tău“.

3. Şi zise Rahil lui Iácov : „Iată, slujnica mea Válla ; culcă-te cu ea şi va naşte pe genuchile mêle ; şi voiu face şi eu feciori dentr-însa“.

4. Şi-i dêde lui pre Válla, slujnica ei, fămêie lui ; şi să culcă cu dînsa Iácov.

5. Şi zămisli Válla, slujnica Rahílei, şi născu lui Iácov fecior.

6. Şi zise Rahíl : „Judecă-m Dumnezeu şi-m ascultă glasul şi-m dêde fecior“. Pentru acêea numi numele lui Dan.

7. Şi mai zămisli încă Válla, slujnica Rahílei, şi născu al doilea fecior lui Iácov.

8. Şi zise Rahíl : „Ajutoră-m Dumnezău şi mă întorşu surorii mêle şi mă întăriiu“. Şi numi numele lui Nefthalim.

9. Şi văzu Lia cum au statut dê a mai naşte, şi luo pre Zelfán, slujnica ei, şi o dêde pre dînsa lui Iácov fămêie.

10. Şi zămisli Zelfán, slujnica Líei, şi născu (lui)[1] Iácov fecior.

11. Şi zise Lia : „Întru noroc“ ! Şi-i numi numele lui Gádu.

12. Şi zămisli încă Zélfa, slujnica Liei, şi născu lui Iácov fecior al doilea.

13. Şi zise Lia : „Fericită eu căci mă fericescu mujerile“ ! Şi numi numele lui Asír./

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

m-ai smintit“ ?

26. Şi răspunse Lavan : „Nu iaste aşa întru locul nostru să dăm cea mai tînără mainte decît cea mai bătrînă.

27. Şi săvîrşeşte dară a şeaptelea şi aceştiia şi-ţi voi da şi pre aceasta pentru poslușenie ; ce-m poslușeşti la mine încă alţi 7 ani“.

28. Şi fĕce Iacov aşea şi plini şeaptelea aceştiia şi-i dĕde lui Lavan pre Rahil, fata lui, fămĕie lui.

29[28]. Şi dĕde Lavan fata lui, pre Valá, slujnica.

30[29]. Şi să culcă cu Rahil şi îndrăgi mai multu pre Rahil decît pre Lía ; şi-i sluji lui încă 7 ani.

31[30]. Şi văzu Domnul Dumnedzău cum să urăşte Lía, deschise zgăul ei ; ieră[7] Rahil era văduă[8].

32[31]. Şi zămisli Lía şi născu ficior lui Iacov ; şi-i numi numele lui Ruvim, dzicîndu : „Pentru că au văzut Domnul smereniia mea şi mi-au dat mie ficior ; acum dară mă va iubi bărbatul mieu“.

33[32]. Şi zemisli iarăş Lia şi născu al doilea ficior lui Iacov ; şi dzise : „Căce au audzit Dom(nul) cum mă urăscu şi mi-au dat încă şi acesta“. Şi-i numi numele lui Simeon.

34[33]. Şi, zemislindu, iarăş născu ficior ; şi dzise : „Întru aceasta vrĕme cătră mine va fi bărbatul mieu pentru că i-am născut lui 3 ficiori“. Pentru acĕea i-au numit numele lui Leví.

35[34]. Şi, zemislindu, mai născu ficior ; şi dzise : „Acum încă aceasta mă voi ispovedui Domnului“. Pentru acĕea numi numele lui Iuda. Şi stătu a naşte.

CAP 30

1. Şi, vădzîndu Rahil cum n-au născut lui Iácov, şi zavistui Rahil pre soru-sa şi dzise lui Iacov : „Dă-m ficiori, iar de nu, voi muri eu“.

2. Şi, mănîndu-să Iacov pre Rahil, dzise ei : „Doară nu pentru Dumnedzău sîntu eu carele te-au stîrpit de roada pîntecelui“.

3. Şi dzise Rahil lui Iacov : „Iată, slujnica mea, Vallá ; culcă-te cu ea şi va naşte pre genunchiele mĕle ; şi voi face şi eu ficior dentru însă“.

4. Şi-i dĕde lui pre Valá, slujnica ei, fămĕie lui ; şi să culcă cu însă Iacov.

5[4]. Şi zemisli Valá, slujnica i Rahil, şi născu lui Iacov ficior.

6[5]. Şi dzise Rahil : „Giudecă-mi Dumnedzău şi-m ascultă glasul şi-m dĕde ficior“. Pentru acĕea numi numele lui Dan.

7[6]. Şi mai zemisli încă Valá, slujnica i Rahil, şi născu al doilea ficior lui Iacov.

8[7]. Şi dzise Rahil : „Agiutori-mi Dumnedzău şi-mi întorsiu surorii mĕle şi mă întăriiu“. Şi numi numele lui Nefthalim.

9[8]. Şi văzu Lía că au stătut de a mai naşte, şi luă pre Zelfá, slujnica ei, şi o dĕde pre însă lui Iacov fămĕie.

10[9]. Şi zemisli Zelfá, slujnica Liei, şi-i născu lui Iacov ficior.

11[10]. Şi zise [li] Lía : „În noroc“ ! Şi-i numi numele lui Gad.

12[11]. Şi zemisli încă Zelfa, slujnica Liei, şi născu lui Iacov ficior al doilea.

13[12]. Şi dzise Lía : „Fericită eu căci mă fericescu muierile !“. Şi numi numele lui Ásir./

zmintit“ [4].

26. Iară Lavan zise : „Nu iaste aşa în locul nostru să dăm pre cea mai mică mai nainte decît pre cea mai mare.

27. Ce umple 7 zile, de-acii-ţ voiu da şi pre ceastalaltă ca să slujăşti la mine încă ş-alţ 7 ani“.

28[27]. Şi făcu Iácov aşa şi umplu acĕle 7 zile. [28] Şi dĕde Lavan pre fie-sa Rahil să-i fie muiĕre.

29. Şi dĕde Lavan fie-sa, Rahilei, slujnică pre Vaála.

30. Şi întră Iácov la Rahil şi-i fu mai dragă Rahil decît Lia ; şi sluji încă alţ 7 ani.

31. Iar Domnul Dumnezeu, văzînd că Liia iaste urîtă, dăşchise pîntecele ei ; iar Rahil era stearpă.

32. Şi, îngrecînd, Lia născu lui Iácov fecior şi-i puse numele Ruvim, zicînd : „Că au căutat Domnul spre smereniia mea şi-m dĕde fecior ; acum doară mă va îndrăgi bărbatul [tul] mieu“.

33. Şi iar îngrecă Lia şi născu lui Iácov al doilea fecior ; şi zise : „Auzí Domnul că eu fi sînt urîtă şi mi-au dat şi acesta“. Şi-i puse numele Simeon.

34. Şi îngrecă iarăş şi născu fecior şi zise : „În vrĕmea de acum la mine va fi bărbatul mieu că am născut lui trei feciori“. Pentr-acĕea puse nume lui Levii.

35. Şi iar îngrecă a patra oară şi născu fiiu ; şi zise : „Acum voiu mărturisi Domnului“. Pentru-aĕea-i puse numele Iúda. Şi conteni de-a naşte

CAP 30

1. Iară Rahil, văzînd că iaste stearpă, pizmí asupra surori-sa Lélei şi zise lui Iácov : „Dă-m fecior, iar de nu, eu voiu muri“.

2. Iară Iácov se mănié pre Rahil şi-i zise : „Au doară sînt eu în locul lui Dumnezeu sau te-am stîrpit eu de roada pîntecelui tău“ ?

3[2]. Rahil zise lui Iácov : [3] „Iată slujnica mea, Valla ; culcă-te cu dînsa şi să nască în poala mea ; şi-m voiu face fecior dentr-însa“.

4. Şi-i dĕde pre Vaala, slujnica ei, muiĕre lui ; [5] şi deaca întră Iácov la dînsa

5. îngrecă Valla, slujnica Rahílei, şi născu lui Iácov fecior.

6. Şi zise Rahil : „Direpţ judecă mie Dumnezeu şi ascultă glasul mieu şi-m dĕde fecior“. Pentr-acĕea-i puse numele Dan.

7. Şi iar îngrecă Vaála, slujnica Rahílei, şi născu al doilea fecior lui Iácov.

8. Şi zise Rahil : „Ajută-mi Dumnezeu şi mă întocmiiu cu soru-mea şi mă întăriiu“. Şi-i puse numele Nefthalim.

9. Iară Lia deaca văzu că înţărcă de-a mai naşte, luoă pre Zelfa, slujnica ei, şi o dĕde lui Iácov muiĕre.

10. Şi îngrecă Zelfa, slujnica Liei.

11. Şi zise Lia : „Bine se întîmplă“. Şi-i puse numele Gad.

12. Şi iar îngrecă Zelfa, slujnica Liei, şi născu lui Iácov al doilea fecior.

13. Şi zise Lia : „Fericită sînt eu că mă fericesc muierile !“ Şi-i puse numele Asír./

hila ? De ce m-ai înşelat ?“

26. Laban i-a răspuns : „La noi nu este obiceiul să se mărite fata cea mai tînără înaintea celei mai vîrstnice.

27. Împlineşte săptămîna de nuntă şi ţi-o voi da şi pe cealaltă dacă îmi vei mai sluji încă şapte ani.“

28. Iacov a făcut aşa şi a împlinit săptămîna şi atunci Laban i-a dat-o pe Rahila, fiica sa, de soţie.

29. Laban a dat pe Bilha drept slujnică fiicei sale Rahila.

30. Şi a intrat Iacov la Rahila şi a iubit-o mai mult decît pe Lia. A mai slujit lui Laban încă şapte ani.

31. Domnul văzînd că Lia este disprețuită, i-a dăruit prunci, iar Rahila a rămas stearpă.

32. Lia a zămislit deci şi i-a născut lui Iacov un fiu. L-a numit pe acesta Ruben, spunînd : „Domnul a văzut smerenia mea şi mi-a dat un fiu. Acum bărbatul meu mă va iubi.“

33. Şi a mai zămislit Lia şi i-a născut lui Iacov al doilea fiu ; şi a spus : „Pentru că Domnul a auzit că nu sînt iubită, mi l-a dat şi pe acesta“. Şi l-a numit Simeon.

34. Şi iarăsi a zămislit şi a mai născut un fiu şi a spus : „De acum bărbatul meu se va apropia de mine, căci i-am născut trei fii.“ De aceea s-a numit al treilea Levi.

35. Şi, zămislind, a mai născut un fiu ; şi a spus : „Acum îl voi lăuda pe Domnul.“ De aceea l-a numit pe acesta Iuda şi apoi n-a mai născut.

CAP. 30

Fiii lui Iacov

1. Văzînd Rahila că nu-i naşte lui Iacov, a prins invidie pe sora sa şi i-a spus lui Iacov : „Îngrijeşte-te să am copii că de nu, voi muri.“

2. Mîniindu-se însă Iacov pe Rahila, i-a spus : „Sînt eu oare Dumnezeu, care a stîrpit rodul pîntecelui tău ?“

3. Atunci i-a spus Rahila lui Iacov : „Iat-o pe slujnica mea Bilha ; culcă-te cu ea şi ea va naşte pe genunchii mei ; aşa voi avea şi eu copii printr-însa“.

4. Şi i-a dat-o aceasta pe Bilha, slujnica sa, de femeie şi s-a culcat Iacov cu dînsa.

5. Şi, zămislind Bilha, slujnica Rahilei, i-a născut lui Iacov un fiu.

6. Şi a spus Rahila : „Dumnezeu mi-a făcut dreptate, mi-a ascultat glasul şi mi-a dat un fiu“. Şi l-a numit Dan.

7. Şi a zămislit iarăşi Bilha şi i-a născut al doilea fiu lui Iacov.

8. Atunci a spus Rahila : „Dumnezeu m-a ajutat şi, luptînd împotriva surorii mele, am învins-o.“ Şi l-a numit pe fiul acesta Neftali.

9. Văzînd Lia că a încetat de a mai naşte, a luat-o pe Zilpa, slujnica sa, şi i-a dat-o lui Iacov de femeie.

10. Şi, zămislind Zilpa, slujnica Liei, i-a născut lui Iacov un fiu.

11. Şi Lia a spus : „Întru noroc !“ Şi l-a numit pe acesta Gad.

12. Şi, zămislind iarăşi Zilpa, slujnica Liei, i-a născut lui Iacov alt fiu.

13. Şi atunci a spus Lia : „Fericită sînt eu, căci mă vor ferici femeile.“ Şi i-a dat numele Aşer./

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

кв

Pag. 22, col. I

14. Și să duse Ruvím, în zilele sêcerei de grîu, și află mêre de mandragóra în țarină și le aduse la Lia, mumă-sa; și zise Rahíl cătră soru-sa, Lia: „Dă-mi den mandragurile feciorului tău“.

15. Și zise Lia: „Nu ți-e destul căci ai luat pre bărbatul mieu? Au doară și mandragurile feciorului mieu vei să iai“? Și zise Rahil: „Nu așa: doarmă cu tine noaptea aceasta pentru mandragurile feciorului tău“.

16. Și veni Iácov de la țarină seara și ieși Lia întru întimpinarea lui și zise: „Cătră mine să vii astăzi pentru căci te-am năimit pentru mandragurile feciorului mieu“. Și dormi cu dînsa în noaptea acêea.

17. Și auzi Dumnezeu pre Lia și, zămislind, născu lui Iácov al cincelea fecior.

18. Și zise Lia: „Dat-au Dumnezeu plata mea pentru căci am dat slujnica mea bărbatului mieu“. Și numi numele lui Isahár, carele iaste plată.

19. Și zămisli încă Lia și născu lui Iácov fiiu, al șaselea.

20. Și zise Lia: „Dăruí-m mie Dumnezeu dar bun; întru aceasta vrême mă va alêge bărbatul mieu pentru că i-am născut lui șase feciori“. Și numi numele lui Zavolón.

21. Și după aceasta născu fată; și-i numi numele ei Dína.

22. Și-ș aduse Dumnezeu aminte de Rahíl și auzi ei Dumnezeu și-i deschise zgăul ei.

23. Și, zămislind, născu lui Iácov fecior. Și zise Rahíl: „Luatu-mi-au Dumnezeu ponosul mieu“.

24. Și-i numi numele lui Iósif, zicînd: „Adáogă Dumnezeu și alt fecior“.

25. Și fu dupe ce născu Rahíl pre Iósif, zise Iácov lui Laván: „Trimite-mă pentru ca să mergu la locul mieu și la pămîntul mieu.

26. Dă-m muierile mêle și copiii pentru carii am slujitu ție pentru ca să mă duc, că tu știi slujba care ț-am slujit ție“.

27. Și zise lui, Laván: „De am aflat har înaintea ta, aș vrăji pentru că Dumnezeu m-au blagoslovit cu întrarea ta.

28. Împarți simbria ta cătră mine și ți-o voiu da“.

29. Și zise Iácov: „Tu cunoști cîte ț-am slujit ție și cîte dobitoace era cu mine ale tale.

30. Pentru că puține era cîte era înaintea mea și crescură întru mulțime; și te blagoslovi Domnul Dumnezău pre piciorul mieu. Deci acum cînd voiu face și eu mie casă ?“.

31. Și-i zise lui, Laván: „Ce-ț voiu da“? Și-i zise lui, Iácov: „Nu-m vei da nemică. De vei face mie cuvîntul acesta, iarăș voiu paște oile tale și le voiu păzi.

32. Treacă toate oile tale astăzi și voiu împărți de acoló toată oaia murgă întru miei și toată albă și pestriță întru miei și întru capre îm va fi mie simbria și va fi mie.

33. Și mă va asculta pre mine direptatea mea întru zîoa de mîine ce-m va fi simbriia înaintea ta: tot ce nu vă fi bălțat și alb întru capre și murg întru miei, furat va fi cătră mine“.

34. Și zise lui, Laván: „Fie după cuvîntul tău“.

35. Și împărți întru zîoa acêea țapii cei bălțați și cei albi, și toate caprele cêle bălțate și albe și tot ce era alb în/tru êle și tot ce era murg întru miei și

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

14[13]. Şi să duse Ruvim, în dzilele sêcerii de grîu, şi află mêre de mătrăgună şi le aduse la Lía, maica lui [14]; şi dzise Rahil către soru-sa: „Dă-mi de mătrăgunile ficiorului tău".

15. Şi dzise Lía: „Nu ţi-i destul că ai luat pre bărbatul mieu? Au doară şi mătrăgunile ficiorului mieu vei lua"? Şi dzise Rahil: „Nu aşea: doarmă cu tine în noaptea aceasta pentru mătrăgunile ficiorului tău".

16. Şi veni Iacov de la ţarină sara şi întră[1] Lía în timpinarea lui şi dzise: „Cătră mine să vii astădzi pentru căci te-am năimit pentru mătrăgunile ficiorului mieu". Şi dormi cu însă întru noaptea acêea.

17. Şi audzi Dumnedzău pre Lía şi, zemislindu, născu lui Iacov al cincilea ficior.

18. Şi dzise Lía: „Dat-au Dumnedzău plata mea pentru căci am dat slujnica mea bărbatului mieu". Şi-i numi numele lui Isáhar, carele iaste plată.

19. Şi zemisli încă Lía şi născu lui Iacov fiiu, al şeaselea.

20. Şi dzise Lía: „Dărui-mi Dumnedzăul mieu dar bun; întru aceasta vrême mă va alêge bărbatul mieu pentru că i-am nsăcut lui 6 ficiori". Şi-i numi numele lui Zavolon.

21. Şi după acesta născu fată; şi o numi Dína, numele ei.

22. Şi-ş aduse aminte Dumnedzău ii Rahil şi-i audzi ei Dumnedzău şi-i deşchise zgăul ei.

23. Şi, zemislindu, au născut lui Iacov ficior. Şi dzise Rahil: „Luatu-mi-au Dumnedzăul mieu ponoslul".

24. Şi-i numi numele lui Iosif, dzîcîndu: „Adăogă-mi Dumnedzău şi altu ficior".

25. Şi fu după ce născu Rahil pre Iosif, dzise Iacov lui Lavan: „Trimite-mă pentru ca să mărgu la locul mieu şi la pămîntul mieu.

26. Dă-mi, muierile mêle şi copiii pentru carii ţ-am slujit ţie pentru ca să mă duc, pentru că tu ştii slujba carea ţ-am slujit ţie".

27. Şi dzise lui, Lavan: „Să am aflat har înnaintea ta, aş însemna doară pentru că Dumnedzău m-au blagoslovit cu întrarea ta.

28. Înparţi simbriia ta cătră mine şi ţie voi da-o".

29. Şi dzise Iacov: „Tu cunoşti cîte ţ-am slujit ţie şi cîte dobitoace era cu mine ale tale.

30. Pentru că puţine era cîte era înnaintea mea şi crescură întru mulţime; şi te blagoslovi Domnul Dumnedzău pre piciorul mieu. Deci acum cîndu voi face şi eu mie casă?".

31. Şi-i dzise lui, Lavan: „Ce-ţi voi da"? Şi-i dzise lui, Iacov: „Nu-m vei da nimic. De-m vei face acestu cuvîntu, iarăş voi paşte oile tale şi le voi păzi.

32. Triacă toate oile tale astădzi şi voi înpărţi de acoló toată oaia murgă întru miei şi toată alba şi înpestrită întru miei şi întru capre îm va fi mie simbriia [33] şi va fi mie.

33. Şi mă va asculta pre mine dreptaatea mea întru dzua de măine ce-m va fi simbriia înnaintea ta: tot ce nu va fi bălţat şi albu întru capre şi murgu întru miei, furat va fi lîngă mine".

34. Şi-i dzise lui, Lavan: „Fie după cuvîntul tău".

35. Şi împărţi întru dzua acêea ţapii cei bălţaţi şi cei albi, şi toate caprele cêle bălţate şi albe şi tot ce era albu în/tru êle şi tot ce era murgu

14. Şi se duse Ruvim, în zilele sêcerii de grîu, şi găsi măr de mătrăgună la cîmp şi-l aduse la mumă-sa, Lia; iar Rahil zise către soru-sa, Lia: „Dă-m den mătrăguna feciorului tău".

15. Iar Lia zise: „Dară nu-ţ ajunge cît mi-ai luat bărbatul? Ce încă vei să iai şi mătrăguna de la feciorul mieu"? Rahil zise: „Nu aşa, ce să se culce la noapte cu tine pentru mătrăguna feciorului tău".

16. Şi veni Iacov de la agru-ş seara şi ieşi Liia întru întimpinarea lui şi-i zise: „Astăzi să întri la mine că te-am năimit pentru mandragora[1] feciorului mieu". Şi fu într-acea noapte cu dînsa.

17. Şi ascultă Dumnezeu pre Liia şi, îngrecînd, născu lui Iacov al cincilea fecior.

18. Şi zise Lia: „Dat-au Dumnezeu plata mea mie pentru căci am dat slujnica mea bărbatului mieu". Şi-i puse numele Isahar, care iaste plată.

19. Şi iar îngrecă şi născu lui Iacov al şaselea fecior.

20. Şi zise Lia: „Datu-mi-au Domnul dar bun; în vrêmea aceasta îndrăgi-mă bărbatul mieu că i-am născut 6 feciori". Şi-i puse numele Zavulon.

21. Iar după aceasta îi născu fată; şi-i puse numele Dína.

22. Şi-ş aduse aminte Dumnezeu de Rahil şi o ascultă Dumnezeu şi deşchise pîntecele ei.

23. Şi, îngrecînd, născu lui Iacov fecior. Şi zise Rahil: „Deşchise Domnul pîntecele mieu şi au luat împutăciunea mea".

24. Şi-i puse numele Iósif, zicînd „Mai dea-m Domnul ş-alt fecior".

25. Şi fu deaca născu Rahil pre Iósif, zise Iacov socru-său, lui Lavan: „Slobózi-mă să mă duc la locul mieu, la moşiia mea.

26. Şi-m dă muierile mêle şi feciorii miei, pentru care am slujit ţie să mă duc, că tu ştii cît am slujit ţie".

27. Iar Lavan îi zise: „Deaca am aflat milă înaintea ta, să socotesc că ştiu că m-au blagoslovit Domnul cu venirea ta.

28. Împarţ simbria ta de la mine şi-ţ voiu da".

29. Iar Iacov zise: „Tu ştii cum am slujit eu ţie şi cîte dobitoace au fost ale tale la mine.

30. Că au fost puţine şi au crescut în mulţime, şi cu venirea mea te-au blagoslovit Domnul Dumnezeul mieu. Deci acum să-m fac şi eu casă".

31. Şi zise lui, Lavan: „Ce-ţ voiu da"? Iar Iacov zise: „Nu-m da nimic. Ce de vei face acest cuvînt, iar voiu paşte oile tale şi le voiu păzi.

32. Treacă[2] oile tale toate astăzi şi să le împarţi de acoló toată oaia murgă în oi, şi toată albă şi pestriţă şi miei; deci, ce va fi pestriţ întru oi şi între capre plata mea să fie şi ţie al mieu.

33. Şi dimineaţă va asculta pre mine direptatea mea că simbriia mea iaste înaintea ta: şi tot ce nu va fi nici pestriţ, nici alb în capre, nici în oi, murg[3], dăspărţit, furat să fie cătră mine"[4].

34. Şi zise Lavan: „Fie cum zici tu".

35. Şi împărţi într-acea zi caprele cêle albe şi cêle pestriţe, şi toţ ţapii cîţ era în/tr-însele albi şi pestriţ[5] şi

14. Iar în timpul secerişului de grîu s-a dus Ruben şi a găsit în ţarină mere de mătrăgună şi le-a adus Liei, mamei sale. Rahila însă i-a spus Liei, surorii sale: „Dă-mi mie din mătrăgunile adu-se de fiul tău!"

15. Dar Lia i-a răspuns: „Nu-ţi este destul că mi-ai luat bărbatul? Vrei să iei acum şi mătrăgunile fiului meu?" Rahila i-a spus: „De mi le dai, să se culce Iacov noaptea asta cu tine."

16. Venind Iacov seara de la cîmp i-a ieşit înainte Lia şi i-a spus: „Să te culci în noaptea asta cu mine, căci te-am năimit cu mătrăgunile fiului meu." Şi Iacov a dormit cu ea în noaptea aceea.

17. Şi a auzit Dumnezeu rugăciunea Liei şi ea a zămislit şi i-a născut lui Iacov al cincilea fiu.

18. Şi a spus Lia: „Dumnezeu m-a răsplătit pentru că am dat-o pe slujnica mea bărbatului meu." Şi l-a numit Isahar, adică răsplată.

19. Şi zămislind iarăşi Lia, i-a născut lui Iacov al şaselea fiu.

20. Şi a spus Lia: „Dumnezeu mi-a dăruit un dar minunat; acum mă va recunoaşte bărbatul meu, căci i-am născut şase fii." Şi l-a numit pe al şaselea fiu Zabulon.

21. Şi după aceasta a mai născut o fată pe care a numit-o Dina.

22. Dar Dumnezeu şi-a amintit de Rahila şi i-a ascultat ruga şi i-a dăruit rod.

23. Şi astfel a zămislit ea şi i-a născut lui Iacov un fiu. A spus atunci Rahila: „Luatu-mi-a Dumnezeu ocara de la mine".

24. Şi l-a numit pe acesta Iosif, spunînd: „Dumnezeu îmi va da şi alt fiu".

25. După ce Rahila l-a născut pe Iosif, i-a spus Iacov lui Laban: „Lasă-mă să plec, ca să mă duc în ţinutul meu.

26. Dă-mi femeile şi copiii mei, pentru care ţi-am slujit, ca să plec, căci tu ştii ce slujbă ţi-am slujit".

27. Laban i-a răspuns: „De am aflat har înaintea ta, mai stai! Căci mi s-a arătat prin semne că Dumnezeu m-a binecuvîntat prin venirea ta.

28. Spune-mi ce simbrie vrei şi ţi-o voi da".

29. Iacov i-a răspuns: „Tu ştii cît ţi-am slujit şi cît au crescut turmele tale de cînd sînt cu mine.

30. Căci erau puţine înainte de venirea mea. Înmulţindu-se au crescut, iar Domnul te-a binecuvîntat la fiece pas al meu. Cînd voi ajunge să fac ceva şi pentru casa mea?"

31. Şi i-a răspuns Laban: „Ce să-ţi dau?" Iar Iacov i-a spus: „Să nu-mi dai nimic. Dar de faci ce ţi-oi spune eu, îţi voi mai paşte şi-ţi voi mai păzi oile.

32. Să treacă astăzi toate turmele tale prin faţa noastră şi voi desparte din ele orice miel negru, tărcat sau pestriţ, şi orice capră pestriţă sau tărcată. Aceasta îmi va fi toată simbria.

33. Şi astfel credincioşia mea va mărturisi pentru mine în ziua de mîine, cînd îmi vei orîndui simbrie: tot ce nu va fi pestriţ sau tărcat între capre şi negru între oi, să se socotească furat de mine".

34. I-a spus Laban: „Fie după cuvîntul tău".

35. Şi a despărţit el în ziua aceea ţapii cei pestriţi şi tărcaţi şi toate caprele pestriţe şi tărcate de tot ce nu era tărcat în/tre ele şi de tot ce nu

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 22, col. II

dêde pren mîna feciorilor lui.

36. Şi le despărţi cale de trei zile şi întru mijlocul lor şi întru mijlocul lui Iácov ; şi Iácov păştea oile lui Laván ce rămăsêse.

37. Şi-ş luo Iácov toiag de stirac vêrde, şi de nuc şi de paltin şi le cură pre dînsele Iácov belituri albe ; şi, trăgînd împrejur albeaţa, să arăta pre toiêge albeaţa ce au curat împistrită.

38. Şi puse toiêgele ce au curat în albiile adăpătorilor apei pentru ca, venind oile să bea înaintea toiêgelor, venind êle să bea, să zămisleascâ oile pre toiêge.

39. Şi zămisliia oile pre toiêge ; şi năştea oile albe, şi împistrite şi în feliul cenuşii pătate.

40. Iară cîrlanii i-au împărţit Iácov şi au pus înaintea oilor berbêce alb şi tot împistrit întru cîrlani ; şi-ş împărţi lui turme osebite şi nu le amestecă întru oile lui Laván.

41. Şi fu întru vrêmea cînd zămisliia oile luînd în zgău, puse Iácov toiêgile înaintea oilor în covăţi ca să zămisleascâ êle dupe toiêge.

42. Şi cînd năştea oile nu le punea ; şi fură cêle neînseminate ale lui Laván şi cêle însemnate ale lui Iácov.

43. Şi să îmbogăţi omul foarte foarte ; şi să făcură lui dobitoc mult : şi boi, slugi, slujnice, cămile şi măgari.

CAP 31

1. Şi auzi Iácov cuvintele feciorilor lui Laván, zicînd : „Luat-au Iácov toate ale tătîni-nostru şi dentru ale tatălui nostru au făcut toată mărirea aceasta".

2. Şi văzu Iácov faţa lui Laván şi iată, nu era faţa lui ca ieri şi ca alaltaieri.

3. Şi zise Domnul cătră Iácov : „Întoarce-te la pămîntul tătîni-tău şi la ruda ta şi voiu fi cu tine".

4. Şi trimiţînd Iácov au chemat pre Lia şi pre Rahil la cîmp, unde era turmele.

5. Şi le zise lor : „Văzu eu faţa tătîni-vostru cum nu iaste cătră mine ca ieri şi ca alaltaieri ; iară Dumnezeul tătîni-mieu era cu mine.

6. Şi voi ştiţi cum cu toată vîrtutea mea am slujit tătîni-vostru.

7. Şi tată-vostru m-au dat în laturi şi mi-au schimbat simbriia mea a celor 10 cîrlani, şi Dumnezăul tătîni-mieu nu i-au dat lui să-mi facă rău.

8. De va zice aşa : «Cêle pestriţe vor fi simbrie ţie», şi vor naşte toate oile pestriţe, iară de va zice : «Cêle albe să fie ţie simbriia ta», şi vor naşte toate oile albe.

9. Şi luo Dumnezeu toate dobitoacele tătîni-vostru şi mi le dêde mie.

10. Şi fu cînd zămisliia oile şi văzú⟨iu⟩[1] cu ochii prin somnu : şi iată, ţapii şi areţii suindu-se pre oi, şi pre capre albe, şi pestriţe şi în feliul cenuşii pătaţi.

11. Şi-m zise mie îngerul lui Dumnezeu, prin somnu : «Iacove» ! Şi eu ziş : «Ce iaste» ?

12. Şi zise : «Privêşte cu ochii tăi şi vezi pre ţapi şi pre areţ suindu-se pre oi şi pre capre albe şi pestriţe şi în feliul cenuşii pătaţi pentru că am vă/zut cîte-ţ face Laván.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

întru miei și dêde pre mîna ficiorilor lui.

36. Și le dăspărți cale de 3 dzile și întru mijlocul lor și întru mijlocul lui Iácov; și Iacov păștea oile lui Lavan ce rămăsêse.

37. Și luă Iacov șie toiag de stirascu vêrde, și de nucă și de paltin și le beli pre însе Iacov belituri albe; [38] și, trăgîndu împregiur albața[2], să arăta pre toiêge albața ce au belit împestrită.

38[39]. Și puse toiêgele ce au belit la covățile adăpătorilor apei pentru ca, venindu oile să bea înnaintea toiêgelor, venindu êle să bea, să zemisleascâ oile pre toiêge.

39[40]. Și zemisliia oile pre toiêge; și năștea oile albe și înpistrite și în fêliul cenușii pătate.

40[41]. Iară cîrlanii i-au înpărțit Iacov și au pus înnaintea oilor berbêce albu și tot înpistrit întru cîrlani; și înpărți șie turme usăbite și nu le amestecă întru oile lui Lavan.

41[42]. Și fu întru vrêmea cîndu zemeslea oile luîndu în zgău, puse Iacov toiêgele înnaintea oilor în covăți ca să zemeslească êle după toiêge.

42[43]. Și cîndu năștea oile nu le punea; și fură cêle neînsămnate ale lui Lavan și cêle însămnate a lui Iacov.

43[44]. Și (să)[3] înbogăți omul foarte foarte; și să făcură lui dobitoc multu: și boi, slugi și slujnice, cămile și măgari.

CAP 31

1. Și audzi Iacov cuvintele ficiorilor lui Lavan, dzicîndu: „Luat-au Iacov toate ale tătîne-nostru și dentru tatăl nostru au făcut toată mărirea aceasta".

2. Și văzu Iacov fața lui Lavan și iată, nu era fața lui ca ieri și ca alaltaieri.

3. Și dzise Domnul către Iacov: „Întoarce-te la pămîntul tătîne-tău și la ruda ta și voi fi cu tine".

4. Și trimițîndu Iacov au chemat pre Lia și pre Rahil la cîmpu, unde era turmele.

5[4]. Și dzise lor: [5] „Vădzu eu fața tătîne-vostru cum nu iaste către mine ca ieri și ca alaltaieri; iară Dumnedzăul tătîne-mieu era cu mine.

6. Și voi știți cum cu toată vîrtutea mea am sluiit tătîne-vostru.

7. Si tată-vostru m-au dat în laturi și mi-au schimbat simbriia mea a celor 10 cîrlani, și Dumnedzăul tătîne-mieu nu i-au dat lui să-m facă rău.

8. De va dzice așea: «Cêle pestrițe vor fi simbriia tie», și vor naște toate oile pestrițe, și de va dzice: «Cêle albe să-ți fie tie simbriia», și vor naște toate olle albe.

9. Și luă Dumnedzău toate dobitoacele tătîne-vostru și mi le dêde mie.

10. Și fu cîndu zemisliia oile si vădzuiu pre însă cu ochii în somnu: și iată, țapii și arețîi suindu-să pre oi și pre capre albi și pistriți[1] și în fêliul cenușii pătați.

11. Și-m dzise mie îngerul lui Dumnedzău pren somnu: «Iácov»! Și eu zis: «Ce iaste»?

12. Și dzise: «Privêște cu ochii tăi și vedzi pre țapi și pre arețî suindu-să pre oi și pre capre albi și pistriți și în fêliul cenușii pătați, pentru că am vă/dzut cîte face Lavan.

tot ce era întru oi murg și dêde în mâinele feciorilor lui.

36. Și le dăspărți cale de 3 zile între Iácov și între dînsele; iar Iácov păștea oile lui Lávan care rămăsêse.

37. Și-ș luoă Iácov un toiag de sturac[6] vêrde, și altul de nuc și altul de paltin și le beli Iácov cu împistrituri albe; și, belindu-le împrejur cu șovițe albe, se arăta albeața pre toaiêge ce o au belit cu împistrituri.

38. Și puse toiêgele care le belise în postăvile care băga apă ca, viind oile și bînd apă, să caute pre toiêge.

39[38]. Și năștea oile albe și pestrițe.

40[39]. Iară berbecii îi dăspărți Iácov și-i puse împotriva oilor berbêce alb și tot pestrițe întru oi; [40] și dăspărți oile și nu le amestecă întru ale lui Lavân.

41. Și fu în vrêmea cînd zămisliia oile în pîntece, puse Iácov toiêgele înaintea oilor în postăvi ca să zămisleascâ căutînd pre toiêge.

42. Iar cînd făta oile nu le puse; și fură cêle nesemnate ale lui Lavan, iar cêle semnate ale lui Iacov.

43. Și se îmbogăți bărbatul foarte foarte; și se făcu lui dobitoc mult: boi, și slugi, și slujnice, și cămile și măgari.

CAP 31

1. Și auzi Iácov cuvintele feciorilor lui Lavan, zicînd: „Tot ce au avut tată-nostru au luat Iácov și cu tată-nostru au fost toată mărirea lui".

2. Și văzu Iácov fața lui Lavân și iată, nu era ca ieri și ca alaltaieri.

3. Și zise Domnul lui Iácov: „Întoarce-te la pămîntul tătîne-tău în neamul tău și voiu fi cu tine".

4. Și trimise Iácov și chiemă pre Lia și pre Rahil la cîmp, unde era turmele.

5[4]. Și le zise: [5] „Văz[1] eu fața tătîne-vostru că nu iaste spre mine cum era ieri și alaltaieri; iar Dumnezeul tătîne-mieu iată iaste cu mine.

6. Și voi știț că cu toată vîrtutea mea am slujit tătîne-vostru.

7. Iar tată-vostru m-au năcăjit și au schimbat simbriia mea 10 cîrlani, ce Dumnezeul tătîne-mieu n-au dat lui putêre să-m facă rău.

8. Ce de va zice așa: «Cêle pestrițe să fie plata ta», toate oile vor făta pestrițe, iar de va zice așa: «Cêle albe să-ț fie simbriia», toate vor făta albe.

9. Că tot dobitocul tătîne-vostru l-au dat Dumnezeu mie.

10. Și fu cînd zămisliia oile în pîntece, văzuiu în vis cu ochii miei: și iată țapii goniia oile și caprele, albele și cêle pestrițe și în multe fêliuri.

11. Și-m zise îngerul Domnului în vis: «Iácove»! Eu ziș: »Iată-mă eu«!

12. Și-m zise: «Privêște cu ochii tăi și vezi țapii gonind oile și caprele cêle albe, și cêle pestrițe și cêle[2] în tot chipul, că am vă/zut cîte ți-au făcut Lavan.

era negru între miei și le-a dat pe seama fiilor săi.

36. Și a hotărît să fie depărtarea dintre el și oile lui Iacov cale de trei zile, iar Iacov a păscut turmele rămase lui Laban.

37. A luat apoi Iacov nuiele verzi de plop, de migdal și de paltin și a crestat Iacov pe ele fîșii albe pînă la albeața nuielelor și a făcut astfel să se vadă pe nuiele albul, ce-l cojise, pestrit.

38. A pus apoi nuielele cojite în jghiaburile de adăpat, ca, venind să bea, oile să zămisleascâ înaintea nuielelor din adăpători.

39. Și zămisleau oile cum erau nuielele; și nășteau oile miei albi, pestriți și tărcați.

40. Iar acești miei i-a despărțit Iacov și a pus înaintea oilor lui Laban berbeci pestriți și tot ce era tărcat dintre miei. Și și-a despărțit pentru el turme osebite și nu le amesteca pe acestea cu turmele lui Laban.

41. Iar în vremea cînd oile bune zămisleau, punea Iacov nuielele în fața oilor în adăpători, ca să zămisleascâ așa cum erau nuielele.

42. Iar cînd zămisleau oile rele nu le punea nuiele. Astfel cele slabe erau ale lui Laban, iar cele tari de vină erau ale lui Iacov.

43. Și s-a îmbogățit Iacov foarte și avea mulțime de turme și cîrezi, slugi și slujnice, cămile și asini.

CAP. 31

Plecarea lui Iacov în Canaan.

1. Iacov a auzit cuvintele fiilor lui Laban, care spuneau: „Iacov a luat toate cîte avea tatăl nostru și din acestea s-a îmbogățit".

2. Și uitîndu-se Iacov la fața lui Laban a priceput că acesta îl privea cu alți ochi ca ieri și ca alaltăieri.

3. Atunci Domnul i-a spus lui Iacov: „Întoarce-te în ținutul tatălui tău și la neamul tău și eu voi fi cu tine!"

4. Iacov a trimis și le-a chemat pe Lia și pe Rahila în cîmp, unde erau turmele.

5. Și le-a spus: „Eu văd că tatăl vostru nu mai este față de mine ca ieri și ca alaltăieri. Dar Dumnezeul tatălui meu a rămas cu mine.

6. Voi știți că l-am slujit pe tatăl vostru din toată puterea mea.

7. Însă tatăl vostru m-a înșelat și mi-a schimbat de zece ori simbria, Dumnezeu însă nu i-a îngăduit să-mi facă rău.

8. Cînd spunea așa: „Cele pestrițe să fie simbria ta", toate oile fătau miei pestriți, iar cînd spunea: „Cele albe să fie simbria ta", fătau toate oile miei albi.

9. Și astfel a luat Dumnezeu toate turmele tatălui vostru și mi le-a dat mie.

10. În vremea cînd oile zămisleau, le-am văzut pe acestea în vis: și iată țapii și berbecii se urcau pe capre și pe oi tărcate, pestrițe și bălțate.

11. Iar îngerul lui Dumnezeu mi-a spus în vis: „Iacobe!" și eu i-am răspuns: „Ce este?"

12. Iar el a spus: „Ridică-ți ochii și privește țapii și berbecii ce se urcă pe oi și pe capre, sînt tărcați, pestriți și bălțați. Căci am văzut ce ți-a făcut Laban!

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 23, col. I

13. Eu sînt Dumnezeul tău ce m-am ivit ție, în locul lui Dumnezeu, unde mi-ai uns acolo stîlpul și te-ai rugat mie rugă acolo. Acum dară scoală-te și ieși din pămîntul acesta și pasă la pămîntul nașterii tale și voiu fi cu tine» !“.

14. Și, răspunzînd, Rahíl și Líia ziseră lui : „Au doară iaste noao încă parte au moștenire în casa tătîni-nostru ?

15. Au nu ca cêle striine ne-am socotit lui ? Pentru că ne-au vîndut pre noi și cu mîncarea au mîncat argintul nostru.

16. Toată avuțiia și mărirea ce au luat Dumnezău a tătîni-nostru noao va fi și feciorilor noștri. Acum dară cîte ț-au zis Dumnezeu, fă !“.

17. Și, sculîndu-se Iácov, au luat fămeile lui și copiii lui pre cămile.

18. Și aduse toate averile lui și toată marfa lui ce-au făcut între Rîurri și toate ale lui ca să meargă la Isaác, tatul lui, la pămîntul hananeilor.

19. Iară Laván se-au fost dus să-ș tunză oile lui ; și fură Rahíl bozii tătîni-său.

20. Și ascunse Iácov de Laván, sirul, pentru ca să nu-i spuie lui cum fuge.

21. Și au fugit el și ale lui toate și au trecut rîul și să porni spre muntele Galaád.

22. Și să spuse lui Laván, sirului, a treia zi cum au fugit Iácov.

23. Și, luîndu pre toț frații lui cu el, goni după dînsul cale de 7 zile și-l apucă pre dînsul în muntele Galaád.

24. Și veni îngerul în somnu noaptea cătră Laván, sirul, și-i zise lui : „Păzêște-te pre tine ca să nu grăiești cătră el rêle“.

25[24]. Și apucă Laván pre Iácov. [25] Și Iácov au întinsu cortul lui în munte ; și Laván au pus pre frații lui în muntele Galaád.

26. Și zise Lávan lui Iácov : „Ce ai făcut ? Pentru că ce pre ascunsu ai fugit și m-ai jăhuit și mi-ai loat fêtele mêle ca pre niște roabe cu sabiia ?

27. Și de mi-ai fi spus te-aș fi trimis cu bucurie și cu cîntăreț și tîmpene și cu copuzuri.

28. Și nu mă învredniciiu a-m săruta feciorii miei și fêtele mêle ! Și acum nebunêște ai făcut.

29. Și acum poate mîna mea a-ț face rău, ce Dumnezăul tătîni-tău ieri au zis cătră mine, zicînd : «Păzêști-te pre tine ca să nu grăiești cu Iácov rêle».

30. Acum dară ai mersu, pentru că cu pohta ai pohtit ca să mergi la casa tătîni-tău, pentru că ci mi-ai furat bozii miei“ ?

31. Și, răspunzînd, Iácov zise cătră Laván : „Pentru că am zis cîndai să nu-ț iai fêtele tale de la mine și toate ale mêle“.

32. Și zise Iácov : „La cine vei afla bozii tăi nu va trăi înaintea fraților noștri ; cunoaște ce iaste lîngă mine de ale tale și ia“. Și nu cunoscu la el nemică ; și nu știia Iácov că Rahíl, fămêia lui, au furat pre ei.

33. Și, întrînd, Laván au cercat în casa Liei și n-au aflat ; și ieși den casa Liei și cercă casa lui Iácov și în casa acelor doao slujnice și nu află. [34]. Și întră în casa Rahílei./

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

13. Eu sîntu Dumnedzăul tău ce m-am ivit ţie în locul lui Dumnedzău, unde mi-ai unsu acoló stîlpu şi te-ai rugat mie rugă. Acum dară scoală-te şi ieşi den pămîntul acesta şi pasă la pămîntul naşterii tale şi voi fi cu tine» !".

14. Şi, răspunzîndu, Rahil şi Lia dzisără-i lui: „Au doară iaste noaă încă parte a moştenniirea în casa tătîne-nostru?

15. Nu ca cêle striine ne-am socotit către însul pentru că ne-a vîndu(t)[2] pre noi şi cu mîncarea au mîncat argintul nostru.

16. Toată avuţiia şi mărirea ce au luat Dumnedzău a tătîne-nostru noao va fi şi ficiorilor noştri. Acmu dară cîte ţ-au dzis Dumnedzău, fă !".

17. Şi, sculîndu-să Iacov, au luat fămeile lui şi copiii lui pre cămile[3].

18. Şi aduse toate unêltele lui şi toată marfa ce au făcut între Rîuri şi toate ale lui ca să margă la Isaac, tatăl lui, la pămîntul hananeilor.

19. Iară Lavan s-au fostu dus să-ş tunză oile; şi fură Rahil bodzii tătîne-său.

20. Şi ascunse Iacov de Lavan, sirul, pentru că nu i-au spus lui cum fuge.

21. Şi au fugit el şi ale lui toate şi au trecut rîul şi să îndemnă[4] spre muntele Galaad.

22. Şi să spuse lui Lavan, sirului, a treia dzi cum au fugit Iacov.

23. Şi, luînd pre toţi fraţii lui cu el, goni după însul cale de şeapte dzile şi-l apucă pre însul în muntele Galaad.

24. Şi veni înger în somnu noaptea către Lavan, sirul, şi-i dzise lui: „Păzêşte-te pre tine ca să nu grăieşti către el rêle".

25[24]. Şi apucă Lavan pre Iacov. [25] Şi Iacov întări calea ciniei lui în munte; şi Lávan au pus pre fraţii lui în muntele Galaad.

26. Şi dzise Lavan lui Iacov: „Ce ai făcut? Pentru că ce pre ascunsu ai fugit şi m-ai fulăit şi mi-ai luat fêtele mêle ca pre nişte roabe cu sabiia?

27. Şi de mi-ai fi spus te-aş fi trimis cu bucurie şi cu cîntăreţi, -timpăne şi cu copuze.

28. Şi nu mă învrednicii a-m săruta ficiorii miei şi fêtele mêle! Şi acum nebunêşte ai făcut.

29. Şi acmu poate mîna mea a-ţi face rău, ce Dumnedzăul tătîne-tău au dzis ieri către, mine, dzicîndu: «Păzêşte-te cu tine ca să nu grăieşti cu Iacov rêle».

30. Acum dară ai mersu, pentru că cu poftă ai poftit ca să mergi la casa tatîne-tău, pentru că ci mi-aţi furat bodzii miei"?

31. Şi, răspundzîndu, Iacov dzise către Lavan: „Pentru căce am dzis cîndai să nu-ţi iai fêtele tale de la mine şi toate ale mêle".

32. Şi dzise Iacov: „La cine vei afla bodzii tăi nu va trăi înnaintea fraţilor noştri; cunoaşte ce iaste lîngă mine de ale tale şi ia". Şi nu cunoscu la el nimic; şi nu cunoscu[5] Iacov cum Rahil, fămêia lui, i-au furat pre ei.

33. Şi, întrîndu, Lavan au cercat în casa Liei şi n-au aflat; şi ieşi den casa Liei şi cercă casa lui Iacov şi întru casa acelor 2 slujnice şi nu află. [34] Şi întră în casa Rahil./

13. Că eu sînt Dumnezeul tău care m-am arătat ţie la locul lui Dumnezeu, unde ai uns stîlpul şi te-ai rugat mie acoló cu rugăciune. Deci acum te scoală şi ieşi den pămîntul acesta şi te du în pămîntul naşterii tale» !".

14. Iar Rahil şi Lia, răspunzînd, ziseră: „Nu iaste noaoă parte şi lăcuinţă în casa tătîne-noastru?

15[14]. Că streine am fost lui; [15] că ne-au vîndut şi au mîncat preţul nostru cu mîncare.

16. Ce toată bogăţiia şi slava carea o au luat Dumnezeu de la tată-nostru a noastră să fie şi a feciorilor noştri. Şi ce au porăncit Dumnezeu acum ţie, tu fă !".

17. Şi, sculîndu-se Iácov, luoă muierile sale şi feciorii săi şi le puse pre amîndoaoă pre cămile.

18. Şi strînse toată avêrea sa şi toate unêltele cît au cîştigat între Rîure şi tot ce era al său să se ducă la tată-său Isaac, în pămîntul lui Hanaan.

19. Iar Lavan se duse să-ş tunză oile; şi fură Rahil idolii tătîne-său.

20. Iar Iácov se feri de Lavan, sirii, şi nu-i spuse că fuge.

21. Şi fugi Iácov cu toate cu ale sale şi trecu rîul şi se sui în muntele Galaádului.

22. Şi spuseră lui Lavan, sirii, a treia zi că au fugit Iácov.

23. Şi luoă toţ fraţii săi cu sine şi-l goni pre urmă 7 zile şi-l ocoli în muntele Galaádului.

24. Iară îngerul Domnului veni noaptea, în vis, la Lavan, sirii, şi-i zise: „Socotêşte tu însuţ să nu cumva grăieşti lui rău".

25. Şi ajunse Lavan pre Iácov. Iar Iácov îş întinse cortul în munte; iar Lávan îş răsfiră fraţii lui pre muntele Galaádului.

26. Şi zise către Iácov: „Că ce-ai făcut aceasta? Pentru ce ai fugit şi m-ai furat şi ai luat fêtele mêle ca pre nişte roabe cu sabiia?

27. Crez, de mi-ai fi spus, eu te-aş fi lăsat cu bucurie, cu tobe şi cu căpuze.

28. Ce n-am apucat să-m sărut feciorii miei şi fêtele mêle! Acum nebunêşte ai făcut.

29. Şi acum poate mîna mea să-ţ facă rău, ce Dumnezeul tătîne-tău aseară au zis mie: «Socotêşte-te însuţ să nu grăieşti lui Iácov rêle».

30. Ce acum te du că cu cuget ai cugetat să te duci în casa tătîne-tău, dară dumnezeii miei că ce i-ai furat"?

31. Iar Iácov, răspunzînd, zise către Lavan: „Am socotit să nu cumva să iai fêtele tale de la mine şi tot ce iaste al mieu.

32. Iară la cine vei afla dumnezeii tăi să nu fie acela viu înaintea fraţilor noştri. Iată, ce am eu tot iaste aici; caută şi vez, şi ce va fi al tău la mine ia-ţ". Şi nu cunoscu la dînsul nimic; că nu ştiia Iácov că au furat dumnezeii Rahil, muiêrea lui.

33. Şi întră Lavan în cortul[3] Liei şi cercă în unêltele ei şi nu află; şi, ieşind den cortul[3] Liei, cercă coliba lui Iácov şi colibile amînduror slujnicelor şi nu află; şi veni şi în coliba Rahilei./

13. Eu sînt Dumnezeul cel ce ţi s-a arătat în Betel, unde mi-ai înălţat un jertfelnic şi te-ai rugat. Ridică-te deci acum şi pleacă din locul acesta, du-te în pămîntul în care te-ai născut şi voi fi cu tine» !".

14. Răspunzîndu-i Lia şi Rahila i-au spus: „Mai avem noi oare parte şi drept de moştenire în casa tatălui nostru?

15. Oare n-am fost noi socotite de el ca nişte străine? Căci ne-a vîndut şi risipit toţi banii noştri.

16. Toată averea, pe care Dumnezeu a luat-o de la tatăl nostru, va fi a noastră şi a fiilor noştri. Deci fă acum tot ce ţi-a spus Dumnezeu!"

17. Sculîndu-se Iacov a urcat femeile şi copiii pe cămile.

18. Şi a luat toate turmele şi toate averile sale pe care le agonisise în Mesopotamia, ca să meargă cu toate ale lui la Isaac, tatăl său, în ţara Canaanului.

19. Dar cînd Laban era plecat să tundă oile, Rahila a furat idolii tatălui său.

20. Iacov a tăinuit lui Laban plecarea sa.

21. Şi a fugit cu toate ale sale şi trecînd Eufratul s-a îndreptat spre muntele Galaadului.

22. Lui Laban i s-a vestit abia în ziua a treia că Iácov a fugit.

23. Atunci a luat acesta pe toate rudele sale şi l-a urmărit cale de şapte zile şi l-a ajuns la muntele Galaad.

24. Dar Dumnezeu i s-a arătat lui Laban noaptea în vis şi i-a spus: „Fereşte-te să nu spui nimic lui Iacov".

25. Şi Laban l-a ajuns pe Iacov, care îşi întinsese cortul pe muntele Galaad, unde a poposit şi Laban cu rudele sale.

26. Laban i-a spus lui Iacov: „Ce ai făcut? De ce ai fugit pe ascuns, m-ai jefuit şi mi-ai luat fetele mele ca pe nişte roabe răpite cu sabia?

27. Dacă mi-ai fi spus, ne-am fi despărţit în veselie, cu cîntări de timpane şi lăute.

28. Aşa nu mi-a fost îngăduit să-mi sărut nepoţii şi fiicele mele! Te-ai purtat ca un ieşit din minţi.

29. Acum mîna mea ar putea să-ţi facă rău, dar Dumnezeul tatălui tău mi-a vorbit ieri spunîndu-mi: „Păzeşte-te să-i vorbeşti rău lui Iacov!"

30. Deci ai plecat, căci ai dorit să te întorci la casa tatălui tău, dar de ce mi-ai furat idolii mei?"

31. Iacov i-a răspuns lui Laban: „Mi-a fost teamă că îmi vei lua fetele şi toate ale mele.

32. Dacă găseşti că este ceva din ale tale la mine, ia-le!", dar n-a găsit la el nimic. Şi i-a spus Iacov: „Dacă vei găsi la cineva idolii tăi, acela să fie ucis în văzul tuturor". Iacob însă nu ştia că Rahila, soţia sa, îi furase.

33. Intrînd Laban a căutat în cortul Liei şi nu i-a găsit. Ieşind din cortul Liei i-a căutat apoi în cortul lui Iacov şi în cel al celor două slujnice, dar nici acolo nu i-a găsit. A intrat atunci în cortul Rahilei./

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 23, col. II

34. Şi Rahíl luo bozii şi-i vîrî în samarul cămilei şi şăzu desupra lor.

35[34]. Şi z'se tătíni-său : [35] „Nu-ţ paie cu greu, doamne, nu poci să mă scol înaintea ta pentru că ce au obicêiu muierile mie-m iaste". Cercă Laván în toată casa şi nu află bozii.

36. Şi să scîrbi Iácov şi să prici cu Laván ; şi, răspunzînd, Iácov zise cătră Laván : „Ce iaste strîmbătatea mea şi ce-m iaste grêşala căce ai gonit după mine ?

37[36]. Şi că ce ai cercat toate unêltele casii mêle ? [37] Ce ai aflat den toate vasele casii tale ? Pune aciia înaintea fraţilor tăi şi a fraţilor miei şi să să mustre întru mijlocul nostru amînduror.

38. Acêstea-s mie, 20 de ani eu sînt cu tine ; oile tale şi caprele nu s-au stîrpit, berbecii oilor tale n-am mîncat,

39[38]. mîncat de hiară ţie nu ţi-am adus [39]. Eu plătiiam de la mine furtişagurile zilii şi furtişagurile nopţii.

40. Mă făceam zioa arzind de zăduh şi cu înghiaţul nopţii şi să rădica somnul de la ochii miei.

41. Acêste-m sînt 20 de ani eu în casa ta sînt : slujitu-ţi-am 14 ani pentru doao fête ale tale şi 6 ani la oile tale şi-m smentiş simbriia cu 10 cîrlani.

42. De nu ar fi Dumnezăul părintelui mieu Avraám şi frica lui Isaác ⟨cu⟩[2] mine, acum deşert m-ai tremite ; smereniia mea şi truda mîinelor mêle au văzut Dumnezeu şi te-au mustrat ieri".

43. Şi, răspunzînd, Laván zise lui Iácov : „Fêtele fête-m sînt, şi feciorii fiii miei sînt şi dobitoacele dobitoace mie şi toate cîte tu vezi ale mêle sînt şi ale fêtelor mêle. Ce voiu face lor astăzi au feciorilor lor ce-au născut ?

44. Acum dară vino să punem legătură eu şi tu şi va fi întru mărturie întru mijlocul mieu şi întru mijlocul tău". Şi zise lui : „Iată nimeni cu noi iaste ; vezi, Dumnezău martor întru mijlocul mieu şi al tău".

45. Şi, luînd Iácov piatră, o puse stîlpu pre dînsa.

46. Şi zise Iácov fraţilor lui : „Adunaţi pietri" ! Şi adunară pietri, şi făcură movilă şi mîncară acoló, pre movilă.

47. Şi zise lui, Laván : „Această movilă mărturisêşte întru mijlocul mieu astăzi". Şi o numi pre dînsa Laván Movila Mărturiii, iară Iácov o numi pre dînsa Movilă Mărturie.

48. Şi zise Laván lui Iácov : „Iată această movilă şi stîlpul carele am pus întru mijlocul mieu şi al tău, mărturisêşte movila aceasta şi mărturisêşte stîlpul acesta. Pentru acêea s-au numit numele Movila mărturisêşte

49. şi Videniia, care au spus : „Văzú Dumnezău întru mijlocul mieu şi al tău pentru că ne vom osebi unul de altul.

50. De vei smeri fêtele mêle, de vei lua muiêre peste fêtele mêle, caută, nimenea cu noi iaste văzînd, Dumnezău mărturie întru mijlocul mieu şi întru mijlocul tău".

51. Şi zise Laván lui Iáacov : „Iată, movila aceasta şi mărturie stîlpul/acesta.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

34. Şi Rahil luă bodzii şi-i vîrî în samarul cămilei şi şedzu deasupra lor.

35[34]. Şi dzise tătîne-său : [35] „Nu-ţi paie cu greu, doamne, nu poci să mă scol înnaintea ta pentru că ce au obicêiu muierile mie-m iaste". Cercă Lavan în toată casa şi nu află bodzii.

36. Şi să scîrbi Iacov şi să prici cu Lavan ; şi, răspundzîndu, Iacov dzise către Lavan : „Ce iaste strîmbătatea mea şi ce-am iaste greşeala şi ce ai gonit după mine ?

37[36]. Şi că ce ai cercat toate ciniile casii mêle ? [37] Ce ai aflat den toate vasele casei tale ? Pune aciia înnaintea fraţilor tăi şi fraţilor miei şi mustre întru mijlocul nostru amînduror.

38. Acêstea-s mie, 20 ani eu sîntu cu tine ; oile tale şi caprele nu s-au stîrpit, berbecii oilor tale n-am mîncat,

39[38]. mîncat de jiganii ţie nu ţ-am adus. [39] Eu plăteam de la mine furtuşagurile dzilei şi furtuşagurile nopţii.

40. Mă făceam dzua arzîndu de zăduf şi cu îngheţul nopţii şi să rădica somnul de la ochii miei.

41. Acêstea-mi sîntu 20 ai eu în casa ta sîntu : slujit-am 14 ani pentru doaă fête ale tale şi 6 ani la oile tale şi-m smintiş simbriia cu 10 cîrlani.

42. Să nu ar fi Dumnedzăul părintelui mieu Avraam şi frica lui Isaac are fi cu mine, acum dăşertu m-ai trimite ; smereniia mea şi truda mînelor mêle au vădzut Dumnedzău şi te-au mustrat ieri".

43. Şi, răspundzîndu, Lavan dzise lui Iacov : „Fêtele fête-m sîntu, şi ficiorii fii mie, şi dobitoacele dobitoace mie şi toate cîte tu vedzi ale mêle sîntu şi ale fêtelor mêle. Ce voi face lor astădzi au ficiorîlor lor ce au născut ?

44. Acum dară ia-mblă să punem făgăduinţă eu şi tu şi va fi întru mărturie în mijlocul mieu şi întru mijlocul tău". Şi-i dzise lui : „Iată, nimirilea cu noi iaste ; vedzi, Dumnedzău martur întru mijlocul mieu şi al tău".

45. Şi, luîndu Iácov piatră, o puse stîlpu pre însă.

46. Şi dzise Iácov fraţilor lui : „Adunaţi pietri" ! Şi adunară pietri, şi făcură movilă şi mîncară acoló pre movilă [6].

47. Şi-i dzise lui, Lavan : „Aceasta movilă mărturisêşte întru mijlocul mieu astădzi". Şi o numi pre însă Lavan Movila Mărturiei, iar Iacov o numi pre însă Movilă Mărturie.

48. Şi dzise Lavan lui Iácov : „Iată aceasta movilă şi stîlpul carele am pus întru mijlocul mieu şi al tău mărturisêşte stîlpul acesta. Pentru acêea s-au numit numele Movila mărturisêşte

49[48]. şi Videniia, carea au spus : [49] „Vadză Dumnedzău întru mijlocul mieu şi al tău pentru că ne vom usăbi unul de altul.

50. Să vei smeri fêtele mêle, să vei lua muiêre preste fêtele mêle, caută, nime cu noi iaste văzîndu, Dumnedzău martur întru mijlocul mieu şi întru mijlocul tău".

51. Şi dzise Lavan lui Iacov : „Iată, această grămadă şi martur stîlpul/ acesta.

34. Iar Rahil, luînd idolii, îi vîrî supt samarul cămilei şi şăzu desupra lor.

35[34]. Şi zise tătîne-său : [35] „Nu-ţ paie cu greu, doamne, căci că nu mă poci scula înaintea ta că mi-au sosit ceasul obicêiului firei muiereşti". Şi căută Lavan pren toate colibile şi nu află dumnezeii.

36. Iar Iácov se mănié şi se certa cu Lavan ; şi, răspunzînd, Iácov zise lui Lavan : [37] „Ce iaste nedireptatea mea sau ce iaste greşála mea de mă goneşti ?

37. Şi iată că ai căutat tot ce au fost al mieu ; ce ai aflat den unêltele casei tale ? Pune aici înaintea fraţilor tăi şi înaintea fraţilor miei să judece între mine şi între tine.

38. Iată, 20 de ani sînt eu cu tine; oile şi caprele tale n-au fost stêrpe, berbecii turmelor tale nu i-am mîncat,

39. nici mîncat de fieri n-am adus ţie. Eu plătiiam ţie de la mine ce-ţ fura zioa şi noaptea.

40. Zioa mă ardea soarele [4], iar noaptea frigul şi fugiia somnul de la ochii miei.

41. Acêstea au fost mie în 20 de ani slujind casei tale : 14 ani am slujit ţie pentru fêtele tale, pentru amîndoaoă, iar 6 ani pentru oile tale, şi simbriia mea schimbaş 10 cîrlani.

42. De n-ară fi fost Dumnezeul tătîne-mieu, lui Avraam, şi frica lui Isaac cu mine, acum m-ai ii trimis fără nimic ; ce Dumnezeu au văzut smereniia mea şi osteneala măinilor mêle şi te-au mustrat ieri".

43. Iar Lavan, răspunzînd, zise lui Iacov [5] : „Fêtele fête-m sînt mie, şi feciorii feciori sînt mie, şi dobitocul dobitoc al mieu şi tot ce vezi iaste al mieu şi al fêtelor mêle. Ce voiu face lor astăzi sau feciorilor care se-au născut lor ?

44. Ce vino acum să [pu] punem făgăduinţe eu şi tu şi să fie mărturie între mine şi între tine". Şi zise : „Iată că nu iaste nimini cu noi ; să vază Dumnezeu şi să fie mărturie între mine şi între tine".

45. Şi, luînd Iácov o piiatră, o puse stîlp.

46. Şi zise Iácov fraţilor săi : „Adunaţ pietri"! Şi, adunînd, făcură movilă şi mîncară acoló desupra ei.

47. Iară Lavan îi zise : „Această movilă mărturie între mine şi între tine iaste astăzi". Şi o numeni Lavan Movila Mărturiei, iar Iácov o numeni Movila Mărturiilor.

48. Şi zise Lavan către Iácov : „Movila şi stîlpul acesta care l-ai pus între tine şi între mine mărturie iaste; movila accasta şi stîlpul acesta mărturie iaste. [49] Drept acêea o chiemă Movila Mărturisitoare

49. şi Vedêrea, carea ziseş : „Să vază Dumnezeu între mine şi între tine.

50. Şi de ne vom lepăda unul de altul şi de vei micşora fêtele mêle şi vei lua alte muieri să fie mai mari decît dînsele, vezi că nu iaste nimini cu noi, ce vază Dumnezeu că iaste mărturie între mine şi între tine".

51. Şi iar zise Lavan lui Iacov : „Iată, movila şi stîlpul / acesta, mărturie.

34. Rahila luase idolii şi-i ascunsese sub samarul cămilei şi şedea deasupra lor.

35. Şi i-a spus tatălui său : „Să nu-ţi fie cu bănat, părintele meu, că nu pot să mă ridic înaintea ta, dar am ceea ce este obişnuit femeilor". Laban a căutat în tot cortul, dar nu a găsit idolii.

36. S-a mîniat atunci Iacov şi s-a certat ou Laban. Şi i-a spus Iacov lui Laban : „Care îmi este vina şi care îmi este greşeala, de m-ai urmărit

37. şi ai răscolit toate lucrurile mele ? Ai găsit oare ceva din lucrurile casei tale ? Aşează-le aici în văzul tuturor ca să ni se facă judecată.

38. Iată de douăzeci de ani sînt cu tine ; oile şi caprele tale n-au lepădat şi nu ţi-am mîncat berbecii turmelor tale,

39. nici nu ţi-am adus dobitoacele sfîşiate de fiare. Eu am plătit de la mine pagubele zilei şi pagubele nopţii.

40. Ziua eram chinuit de arşiţă, iar noaptea de frig şi somnul nu se lipea de ochii mei.

41. Aceştia mi-au fost cei douăzeci de ani în casa ta : ţi-am slujit patrusprezece ani pentru cele două fiice ale tale şi şase ani pentru oile tale, iar tu mi-ai schimbat de zece ori simbria.

42. De n-ar fi fost cu mine Dumnezeul tatălui meu Avraam şi frica de Isaac, m-ai fi trimis acum fără nimic. Dar Dumnezeu a văzut smerenia şi truda mîinilor mele şi te-a mustrat ieri."

43. Iar Laban i-a răspun : „Aceste fete sînt fiicele mele şi aceşti feciori sînt nepoţii mei şi aceste dobitoace sînt vitele mele şi toate cîte le vezi sînt ale mele şi ale fiicelor mele. Cum aş putea face eu astăzi ceva împotriva lor sau a copiilor pe care i-au născut ?

44. Vino acum să facem împreună un legămînt cu mărturie între mine şi tine". Iacov i-a spus : „Nu este nimeni cu noi, dar iată Dumnezeu este martor între mine şi tine !"

45. Luînd Iacov o piatră a aşezat-o stîlp, ca semn al mărturiei.

46. Şi a spus Iacov rudelor sale : „Adunaţi pietre" ! Şi au adunat pietre, au făcut o movilă şi au mîncat şi băut acolo pe movilă.

47. Iar Laban i-a spus : „Movila aceasta este astăzi mărturie între mine şi tine." Şi a numit-o Laban Legar-Sahaduta, Iacov însă a numit-o Galaad.

48. Şi i-a spus Laban lui Iacov : „Iată movila aceasta şi stîlpul acesta, pe care l-am pus între mine şi tine, movila aceasta este mărturie şi stîlpul acesta este mărturie." De aceea i-a pus numele Galaad, adică movila mărturiei.

49. S-a mai numit şi Mitpa, adică strajă, căci a spus : „Dumnezeu veghează între mine şi tine, cînd ne vom despărţi unul de altul.

50. Dacă vei năpăstui pe fiicele mele, dacă vei lua alte femei afară de fiicele mele, chiar dacă nu te vede nimeni, Dumnezeu care este mărturie între mine şi tine te va vedea."

51. Şi i-a mai spus Laban lui Iacov : „Iată mărturie movila şi stîlpul/ acesta.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

кд

нв ачѣста. Пѣнтрꙋ кѣ де нꙋвꙋ трѣче ѣꙋ ла тине, нич тꙋ вій трече кътрѣ мине мовила
ачаста, ши стълпꙋл ачеста, пре рѣꙋтате.
нг Дмнезѣꙋл лꙋй авраам ши дмнезѣꙋл лꙋй нахор,
съдече дꙋпрꙋ мілоскꙋ нострꙋ ши жꙋрѣ накѡ
нд дꙋ пре фрика тътжнесъ лꙋй исаак. Ши
жꙋнсе наковь жꙋдѣцѣ дмꙋнте, ши ꙋ семаѣ
пе фрацій лꙋй ши ꙋ мжнкать ши ꙋ бꙋть
не ши ꙋ дормить дмꙋнте. Ши сколжндусе
лаван димнецѣа ꙋ сърꙋтать фечорій ши фе
теле лꙋй ши благи пре ѣй ши дꙋкжндусе лаван
съдусе ла локꙋл лꙋй.

К А П Л Е

нѕ Ши наковь съдусе ла кале лꙋй ши къждꙋ
бъꙁ тъкъре ꙋлꙋй дмнезꙋ тъкърж
нѳ тѣ, ши тимпинаре пре джнсꙋл ангелій
лꙋй дмнезꙋ. Ши ꙁисе наковь кждꙋ
бъꙁ пре джнсій тъкъра лꙋй дмнезꙋ
ачаста, ши нꙋмі нꙋмеле локꙋлꙋй ачелꙋа тавер.
о Ши тримисе наковъ соли дꙋнаинтѣ лꙋй, кътрꙋ
исаф фрателе лꙋй ла тъмжнтꙋл синиръ, ла цара
п едомѣ. Ши порꙋнчи лор ꙁикжндь ашѧ вѣць
ꙁиче домнꙋлꙋй міеꙋ исаф, ашѧ ꙁиче слꙋга та
наковъ кꙋ лаванъ амъ съдъшлꙋитъ, ши амъ ꙁъ
р бовіт пънъ акꙋмъ. Ши мнесфꙋкꙋрѣ бой
ши мъгарі ши оі, ши слꙋці, ши слꙋжнице, ши
амъ тримисъ съспꙋне домнꙋлꙋй міеꙋ лꙋй исаф,
пѣнтрꙋ кась афле слꙋга та харꙋ днаинтѣ ꙋа.
с Ши съ дꙋторнерѣ соліі, кътрѣ наковъ ꙁикжнд,
викитамъ ла фрателе тъꙋ исаф, ши мѣтъ ѣль
вине дꙋтжпинаре та ши ѯ де оамені кꙋ ѣль.
т Ши съ спъмжнтъ наковъ фоарте, ши съ мирѧ
ши дꙋпърці нородꙋл че ерѧ кꙋ ѣль, ши боій ши
у оіле дꙋ доао табере. Ши ꙁисе наковь, де ва
вені исаф ла отаварꙋ ши оба тъѧ, бафи та
ф търа ардоаа ка съсемжтꙋиаскъ. Ши ꙁисе та
ковъ, дмнезꙋлꙋ тътжнемілеꙋ лꙋй авраамъ, ши
дмнезꙋлꙋ тътжнемілеꙋ лꙋй ісаак, дмне дꙋне
ꙁъꙋ міеꙋ чеа че ми ꙁиси міе, алергъ ла пъ
мжнтꙋл нашерій тале, ши бинецъ боу фаче.
х Дестꙋл сжнть де толіте дерептъцъ, ши де
тоть адевърꙋл, кареле ан фъкꙋт слꙋгій тале,
пѣнтрꙋ кѣ кꙋ тоіагꙋл міеꙋ ам трекꙋть пре ісо
данꙋл ачеста, тръ акꙋмъ маі фъкꙋть дꙋоо
ай табере. Сіоатемъ дінь мжна фрателꙋй
міеꙋ ісафъ, пѣнтрꙋ кѣ мътемъ ѣꙋ де дмнезꙋл,
кжндан сънꙋ вій съмъсаце, ши мъме пре
вѣ фечорі. Ши тꙋ ан ѯ, вине воі фаче ціе,
ши воі пъне семинца та ка нисипꙋл мърій, ка
гі реле нꙋ сева нꙋмъра де мълціме. Ши дормі
ако дꙋноапте ачеа, ши ꙁисе де кареле адꙋче
дмжнале лꙋй дарꙋрі, ши тримисе лꙋй исаф фра
дѣ телꙋи лꙋй, Капре, с, цапі, к, оі, т, ариѣ, к.
еі Камиле кꙋ лапте ши копій лорь, л, боі, м,
сѳі тъꙋрі, т, мъгарі, к, мжі, т. Ши ле дѣ
де пре мжна слꙋгилор лꙋй, тꙋрмꙋ де осебін, ши
ꙁисе слꙋгилорь лꙋй пъсаці днаинтѣ мѣ, ши фа
чеці осебире дꙋтре тꙋрмꙋ ши дꙋтре тꙋрмъ.
ѕі Ши порꙋнчи челꙋй дінтъю ꙁикжнд детеба дꙋ

Pag. 24, col. I

52. Pentru că de nu voiu trêce eu la tine, nice tu vei trêce către mine movila aceasta şi stîlpul acesta, pre răutate.

53. Dumnezăul lui Avraám şi Dumnezăul lui Nahor să judece întru mijlocul nostru". Şi jură Iácov dupre frica tătîni-său, lui Isaác.

54. Şi junghé Iácov jîrtvă în munte şi au chemat pe fraţii lui şi au mîncat şi au băut; şi au dormit în munte.

55. Şi, sculîndu-se Laván dimineaţa, au sărutat feciorii şi fêtele lui şi blagoslovi pre ei şi, întorcîndu-se Lavan, să duse la locul lui.

CAP 32

1. Şi Iácov să duse la calea lui şi, căutînd, văzu tabără a lui Dumnezău tăbărîtă; şi timpinară pre dînsul anghelii lui Dumnezău.

2. Şi zise Iácov cînd văzu pre dînşii: „Tabăra lui Dumnezău aceasta"; şi numi numele locului aceluia Tabere.

3. Şi trimise Iácov soli înaintea lui, către Isáf, fratele lui, la pămîntul Siír, la ţara Edóm.

4. Şi porunci lor, zicînd: „Aşa veţ zice domnului mieu Isáf: «Aşa zice sluga ta, Iácov: cu Laván am sălăşluit şi am zăbovit până acum.

5. Şi mi să făcură boi, şi măgari, şi oi, şi slugi şi slujnice, şi am trimis să spuie domnului mieu, lui Isáf, pentru ca să afle sluga ta har înaintea ta»".

6. Şi să întoarseră solii către Iácov, zicînd: „Vinit-am la fratele tău Isáf şi iată, el vine în timpinarea ta şi 400 de oameni cu el".

7. Şi să spămîntă Iácov foarte şi să mira; şi împărţi norodul ce era cu el, şi boii, şi oile în doao tabere.

8. Şi zise Iácov: „De va veni Isáf la o tabără şi o va tăia, va fi tabăra a doaoa ca să se mîntuiască".

9. Şi zise Iácov: „Dumnezăul tătîne-mieu, lui Avraám, şi Dumnezăul tătîne-mieu, lui Isaác, Doamne Dumnezăul mieu, cela ce ai zis mie: «Aleargă la pămîntul naşterii tale şi bine-ţ voiu face».

10. Destul sînt de toată dereptatea şi de tot adevărul carele ai făcut slugii tale; pentru că cu toiagul mieu am trecut pre Iordanul acesta, iară acum m-am făcut în doao tabere.

11. Scoate-mă den mîna fratelui mieu Isáf pentru că mă tem eu de dînsul; cîndai să nu vie să mă lovească, şi mume preste feciori.

12. Şi tu ai zis: «Bine voiu face ţie şi voiu pune seminţia ta ca năsipul mării, carele nu se va număra de mulţime»".

13. Şi dormi acoló în noaptea acêea; şi luo de carele aducea în mînile lui daruri şi trimise lui Isaf, fratelui lui:

14. capre, 200, ţapi, 20, oi, 200, areţ, 20,

15. cămile cu lapte şi copiii lor, 30, boi, 40, tauri, 10, măgari, 20, mînji, 10.

16. Şi le dêde pre mîna slugilor lui turmă deosebi şi zise slugilor lui: „Păsaţi înaintea mea şi faceţ osebire între turmă şi între turmă".

17. Şi porunci celui dentăiu, zicînd: „De te va în/-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

52. Să nu voi eu trêce la tine, nice tu către mine vei trêce movila aceasta şi stîlpul acesta pre rău.

53. Dumnedzău a lui Avraam şi Dumnedzău a lui Nahor să giudece întru mijlocul nostru". Şi giură Iácov pre frica tătîne-său, lui Isaac.

54. Şi giunghe Iacov jirtvă în munte şi au chemat pre fraţii lui şi au mîncat şi au băut; şi au dormit în munte.

55. Şi, sculîndu-să Lavan dimineaţă, au sărutat pre ficiorii lui şi fêtele lui şi-i blagoslovi pre înşi şi, întorcîndu-să Lavan, s-au dus la locul lui.

52. De nu voiu trêce eu la tine, nici tu să nu treci la mine dentr-această movilă şi dentr-acest stîlp, cu răutate.

53. Dumnezeul lui Avraám, Dumnezeul lui Nahor să judece între noi". Şi se jură Iácov pre frica tătîne-său, lui Isaac.

54. Şi făcu Iácov jărtvă în munte şi chiemă pre fraţii săi de mîncară şi băură; şi dormiră în munte.

55. Şi, sculîndu-se Lavan dimineaţa, sărută feciorii săi şi fêtele sale şi-i blagoslovi; şi se întoarse Lavan şi se duse la locul său.

52. Că eu nu voi trece la tine şi nici tu nu vei trece la mine de la această movilă şi de la acest stîlp cu gînd rău.

53. Dumnezeul lui Avraam şi Dumnezeul lui Nahor să judece între noi". Şi a jurat Iacov pe acela de care se temea Isaac, tatăl său.

54. Apoi a adus Iacov jertfă pe munte şi a chemat pe rudele sale. Au mîncat şi au băut şi au înnoptat pe munte.

53. Sculîndu-se Laban dis-de-dimineaţă a sărutat pe nepoţii şi pe fiicele sale şi i-a binecuvîntat. Apoi întorcîndu-se Laban s-a dus acasă.

CAP 32

1. Şi Iacov să duse la calea lui şi, căutîndu, vădzu tabără a lui Dumnedzău tăbărîtă; şi tîmpinară pre însul şi îngerii lui Dumnedzău [1].

2. Şi dzise Iacov cîndu vădzu pre înşi: „Tabără a lui Dumnedzău [iaste][2] aceasta"; şi numi numele locului aceluia Tabere.

3. Şi trimise Iacov soli înnaintea lui către Isav, fratele lui, la pămîntul Siir, la locul Edom.

4. Şi porănci lor, dzicîndu: „Aşea veţi dzice domnului mieu Isav: «Aşa dzice sluga ta Iácov: cu Lavan am prişleşit şi am zăbovit păn-acum.

5. Şi mi să făcură boi, şi măgari, şi oi, şi slugi şi sluginice, şi am trimis să spuiu domnului mieu, lui Isav, pentru ca să afle sluga ta har înnaintea ta»".

6. Şi să întoarsără solii către Iacov, dzicîndu: „Venit-am la fratele tău Isav şi iată, el vine în timpinarea ta şi 400 oameni cu el".

7. Şi să spămîntă Iacov foarte şi să miera; şi împărţi nărodul ce era cu el, şi boii, şi oile în 2 tabere.

8. Şi dzise Iacov: „De va veni Isav la o tabără şi o va tăia pre însă, va fi a doao tabără spre ca să s(ă) mîntuiască.

9. Şi dzise Iacov: „Dumnedzăul tătîne-mieu, Avraam, şi Dumnedzăul tătîne-mieu, Isaac, Doamne Dumnedzăul mieu, cela ce mi-ai dzis mie: «Aleargă la pămîntul naşterii tale şi bine îţ voi face».

10. Destul sîntu de toată dreptatea şi de tot adevărul carele ai făcut slugii tale; pentru că cu toiagul mieu am trecut Iordanul acesta, iară acum m-am făcut în doao tabere.

11. Scoate-mă den mîna fratelui mieu Isav pentru că mă tem eu de însul; cîndai să nu vie să mă lovască, şi maica preste ficiori.

12. Şi tu ai dzis: «Bine [bine] îţi voi face şi-ţi voi pune sămînţiia ta ca năsîpul mării, carele nu să va număra de mulţime»".

13. Şi dormi acoló în noaptea acêea; şi luă de carele aducea el în mâinile lui daruri şi trimise lui Isav, fratêle său [3]:

14. capre, 200, ţapi, 20, oi, 200, areţi, 20,

15. cămile cu lapte şi copiei lor, 30, boi, 40, buhai, 10, măgari, 20, mîndzi, 10.

16. Şi le dêde pre mîna slugilor lui turmă deusebi şi dzise slugilor lui: „Păsaţi înnaintea mea şi faceţi usăbire între turmă şi [între][2] turmă".

17. Şi porănci celui dennainte, dzicîndu: „De te va/tîmpina Isav, fratele

CAP 32

1. Iară Iácov se duse pre calea sa şi, căutînd, văzu taberile lui Dumnezeu tăbărîte; şi-l întîlnirâ îngerii lui Dumnezeu.

2. Iar el, deaca-i văzu, zise: „Tabăra lui Dumnezeu iaste aceasta"; şi puse numele acelui loc Tabere.

3. Şi trimise Iácov soli înaintea lui, la frate-său, Isav, în pămîntul Sirului, întru împărăţia Edómului.

4[3]. Şi-i învăţă, zicîndu-le: [4] „Aşa să ziceţ domnului mieu, lui Isav: «Aşa zice sluga ta Iácov: până acum am lăcuit la Lavan şi până acum am zăbovit.

5. Şi am cîştigat boi, şi măgari, şi oi, slugi şi slujnice, şi am trimis să spuiu stăpînu-mieu, lui Isav, ca să afle sluga ta milă înaintea ta»".

6. Şi se întoarseră solii la Iácov zicînd: „Mers-am la frate-tău Isav şi vine el însuş, întru întîmpinarea ta, şi cu dînsul sînt 400 de oameni".

7. Şi se înfricoşă Iácov foarte şi nu ştiia ce va să facă; şi împărţi cireada sa de boi, şi de oi şi de cămile în 2 părţi.

8. Şi zise Iácov: „De va veni Isav asupra unii tabere şi o va tăia, altă tabără se va mîntui".

9. Şi zise Iácov: „Dumnezeul tătîne-mieu lui Avraam, şi Dumnezeul tătîne-mieu, lui Isaac, şi Doamne Dumnezeule, care ai grăit cu mine şi mi-ai zis: «Du-te în pămîntul naşterii tale şi te voiu face bun» [1].

10. Ajunge-m toată dereptatea şi toată adeverinţa care ai făcut robului tău; că numai cu acest toiag am trecut Iordanul acesta, iar acum sînt cu 2 tabere.

11. Izbăvêşte-mă de mâinile frăţine-mieu, lui Isav, că-m iaste frică de dînsul să nu cumva să vie să mă ucigă şi pre mine şi mumînile cu copilaşii lor.

12. Că tu ai zis: «Bine [bine] voiu face ţie şi voiu pune sеminţiia ta ca năsipul mării, care de mulţime nu se va număra»".

13. Şi dormi acoló într-acea noapte şi luoă dar dentr-acêle ce avea în mâinile sale; şi trimise frăţine-său, lui Isav:

14. capre, 200, şi ţapi, 20, oi, 200, şi areţ, 20,

15. cămile cu lapte şi cu puii lor, 30, vaci, 40, şi tauri, 10, măgărêţe, 20 şi 10 pui cu dînsele.

16. Şi le dêde în mâinile slugilor sale turmă deosebi şi zise lor: „Păsaţ înaintea mea şi faceţ osebire între o turmă şi între altă turmă".

17. Iar celui mai mare îi porănci, zicînd: „De te va în/tîlni frate-mieu,

CAP. 32

Pregătirea întîlnirii cu Isav

1. Iacov s-a dus în calea lui şi, privind, a văzut oştirea lui Dumnezeu adunată într-o tabără şi l-au întîmpinat îngerii lui Dumnezeu.

2. Şi a spus Iacov, cînd i-a văzut: „Aceasta este tabăra lui Dumnezeu"; şi a numit acel loc Mananaim, adică două tabere.

3. Apoi a trimis Iacov înaintea lui soli la Isav, fratele său, în ţinutul Seir, în ţara Edomului.

4. Şi le-a poruncit spunîndu-le: „Aşa să vorbiţi către stăpînul meu Isav: «Iată ce-ţi grăieşte sluga ta Iacov: am stat la Laban şi am zăbovit pînă acum.

5. Am boi, asini şi oi, slugi şi slujnice şi am trimis să i se vestească stăpînului meu Isav, ca să afle sluga sa har înaintea lui»".

6. Şi s-au întors solii la Iacov spunîndu-i: „Am fost la fratele tău Isav şi iată el vine în întîmpinarea ta cu patru sute de oameni."

7. S-a înspăimîntat Iacov foarte şi s-a îngrozit; a împărţit oamenii care erau cu el, cirezile şi turmele în două tabere.

8. Căci a spus Iacov: „Dacă năvăleşte Isav la o tabără şi o va nimici, să scape măcar cealaltă tabără."

9. Şi a mai spus: „Dumnezeul tatălui meu Avraam şi Dumnezeul tatălui meu Isaac, Doamne, care mi-ai spus: «Întoarce-te în ţara ta de naştere şi îţi voi face bine!»

10. Am avut parte de toată îndurarea şi ajutorul pe care le-ai dăruit slugii tale, căci numai cu toiagul acesta al meu am trecut Iordanul, iar acum am două tabere.

11. Scoate-mă din mîna fratelui meu, Isav, căci mă tem de el să nu vină să mă lovească, pe mine şi pe aceste mame cu copii.

12. Tu mi-ai spus: «Îţi voi face bine şi voi aşeza seminţia ta ca nisipul mării, care nu se va putea număra din pricina mulţimii lui»".

13. Şi a poposit în noaptea aceea acolo. Apoi a luat în mîinile sale daruri, din cele ce adusese cu sine, şi le-a trimis lui Isav, fratelui său.

14. Două sute de capre şi douăzeci de ţapi, două sute de oi şi douăzeci de berbeci,

15. treizeci de cămile cu lapte şi mînjii lor, patruzeci de vaci şi zece tauri, douăzeci de asine şi zece asini.

16. Şi a dat fiecare turmă în parte pe mîinile slugilor sale şi le-a spus acestora: „Porniţi înaintea mea, iar turmele să fie despărţite turmă de turmă."

17. Şi a poruncit slugii dintîi, spunîndu-i: „De te vei în/tîlni cu Isav,

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 24, col. II

тѫлнѝ исаѳ фрѧтеле мѣ҃ѹ шѝ тебѣ ѳтрѣ҃ѕѝ
кѫндѣ ѧ́лкѹи ѣ́ши ѕ шѝ ѹ҃ндѣ мѣ́ргн ѕ шѝ ѧ́лекѹи
сѫ́нтъ ѧ́нтѣи кѧре мѣ́рг҃ ѳнаинтѣ тѧ ѕ
Вѣн ѕѝне ѧ́лесалѹ́ѣ тѧ́ле ѧ́лкоѳ҃, дѫ́рѹрѝ а трн нг҃
мнсѣ до҃мнѹмѣ҃ѹ исаѳ, шѝ нѣ́тъ ѣ́ле денапоѫ ноа
стрѣ. Шѝ порѹнѝ че́лѹи дѣ́н тѧ́ѳ, шѝ дѣ ѧ́ѧ дг҃
дѣ́нѧѣ, шѝ ѧ́ѧтрѣ́нѧѣ, шѝ тѹтѹро́р҃ъ че́лорь че мѣ
ѱѣ, дѹпѕ҃ тѹ́рмеле ѧ́нтѣи, ѕнѣ́кндь дѹпѕ҃ кѹ
вѫ́нтѹле ѧ́нтѣи грѣ́ѱи ѧ́ѹи исаѳ кѫндѹ́ѧ вѣ҃ц
ѧ́ѳѧ ѣ́ѹн прѣ ѣ́ле. Шѝ вѣ҃це ѕѝне нѣ́тъ слѹ́га к
тѫ ѓѧѱоѕ҃ вѣ́не дѣнапо́ѫ нолстрь, пѣ́нтрѹ кѣ
ѕѝне вѣ́н ѳтрѣ́ѕѝ фѧцѧ́ѧ, кѹ дарѹ́рнле че мѣ́рг
ѳнаинтѣ ѧ́ѹи, ши дѹпѣ ѧ́нтѣи вѣ́н вед҃ѣ фѧ́ца
ѧ́ѹи, кѫндѧ́н ѣ҃ прїи́мн фѧца мѣ́. Шѝ мер кѧ
ѱѣ дарѹ́рнле ѳнаинтѣ фѣцїи́ ѧ́ѹи, шѝ ѣ́ле до́мн
ѳнаѧ́пте ѧ́нѣѫ ѳтаберь. Шѝ скоѧ́нд҃ѕее кѣ
ѳнаѧ́пте ѧ́нѣѫ ѧ́ѹ ѧ́ѹѧтъ прѣ ѧ́мжндо҃ѳ мѹ́ери
ле шѝ ѧ́мжндо҃ѳ слѹ́жнпчеле, шѝ че́н, а҃ї҃ копїи
а́н ѧ́ѹи, шѝ трнсѣ̀ трнсѣтоа́рь ѧ́ѹи ѧ́лкоѕь .
Шѝ ѧ́ѹѳ҃ прѣ ѳнѧ́нтїи шїи́ трнсѣ̀ тнрѧ́ѹѕ шѝ кг
трнсѣ̀ тоа́тѣ ѧ́лесѹ́ѣ. Шѝ гѹма́ѕе ѧ́лковь сн кд
гѹрь, шѝ сѣлѹ́ѣтѧ со́мь кѹ дѫ́нсѹл пѣ́нѣ дѹмн
нѣ́ца. Шѝ вѣ҃дѣ кѹ́и нѣ̀ по́ате кѣтрѣ ѣ́ле, ке
шѝ сѣ ѧ́тѹ́нсе дѣ́лѣцѹ́мѣ коа́пселн ѧ́ѹи, шѝ ѧ́мор҃
цн лѣцѹ́мѣ коа́пселн ѧ́ѹи ѧ́лкоѳ҃ дѹпѣтѫ́ндѹсе ѣ́ле
кѹ дѫ́нсѹл. Шѝѣ҃ ѕѝне ѧ́ѹи трнмѹ́темѣ, пе́н кѕ
трѹ кѣсе́ѣ сѹ́нтъ ѕѹ́мле, шѝ ѣ́ле ѕѝне, нѹ́тѣ
вѣ́н трнмѹ́нте, де нѹ мѣ҃ѣ́н слѣ҃вѣ́н. Шѝѣ҃ ѕѝне кѕ
ѧ́ѹи че́це а́сѣте нѹ́меле тѣ҃ѹ ѕ ши ѣ́ле ѕѝне на́ко.
Шѝ ѕѝне ѧ́ѹи, сѣнѹ́ѕе ма́и кѣ́ме нѹ́меле тѣ҃ѹ на́ кѫ
ко҃ѣ , че ѝзра́илъ сѳѳ҃ѣ нѹ́меле тѣ҃ѹ, кѣ́ѕе тѣ́и
ѳтѹрѝтъ кѹ дѫ́нсѣ҃ѹ ши кѹ о҃а́менїи та́ре вѣ́н
ѳн. Шѝ ѳтрѣ́сѣ на́коѕь, шѝ ѕѝне, сѹ́нѣмь кѫ
нѹ́меле тѣ҃ѹ, шїи́ ѕѝне, пе́нтрѹ кѣ́ѹи ѧ́лѣ́ста ѳ
трѣ́сн тѹ нѹ́меле мѣ́ѹ ѕ ка́реле а́сѣте минѹна́т ѕ
шна́ слѣ҃вѣ́н прѣ дѫ́нсѣл ѧ́лкоѳ҃. Ши нѹмнна́ , л
ко҃ѣ нѹ́меле лѣ́кѹлѹи ѧ́ѹѣѧ҃. вед҃ѣ ѧ́ѹи дѫ́не
ѕѣ҃ѹ, пе́нтрѹ кѣ́мь кѣ҃ѕѹ҃ѣ прѣ дѫ́нсѣ҃ѹ фѧ́цѣ
кѣтрѣ фѧ́цѣ, шнѣ҃ мѫнтѹ́н сѹфа́ѣтѹ́ѧ мѣ́ѹ .
Шѝ ѓѣтрн соа́реле, кѫ́ндь трнсѣ̀ кнпѹ́ѧ ѧ́ѹи дѹ҃ ла
нѣ҃ѕѣ҃ѹ, нѣ́рѣ ѣ́ле стѫ́нгѣ҃ѣ́ѧ кеа́пса ѧ́ѹи. Пе́нь лѣ
трѹ ѧ́нѣѫ нѹ́ѕорь мѫ́нка фнтѝ ѧ́ѹи нѕра́илъ вѫ
на ка́рѣ ѧ́ѹ ѧ́мѳрцѝтъ ка́ре мѣ́сте прѣ лѣцѹ́мѣ коа
сен, пѣнѣ ѳ҃ѕѣ҃ѡѧ дѣ ѧ́ѣтъѕь, пе́нтрѹ кѣ́ѕе тѣ҃ѹ
ѧ́тѹ́нсе дѣ лѣцѹ́мѣ кеа́пселн ѧ́ѹи на́ко, дѣ сѫ́нѣ,
шн ѧ́ѹ ѧ́мѳрцѝтъ .

К҃Л҃ П҃ Л҃Г

Ѝ кѣ҃ѹтѫ́ндь ѓа́коѳ ѣ҃ѕѣ҃ѹ, шѝ нѣ́тъ ѣ́ле а
фрѧтеле ѧ́ѹи ѣ҃ѣ́ндѣ, шѝ, ѵ҃, дѣ со́менн
кѹ дѫ́нсѣл, шѝ ѳ҃ѣ҃ѕѣ҃ѹ ѧ́лкоѳ҃ копїи́
прѣ лѣ́а, шѝ прѣ рахи́ шѝ прѣ че́ле до҃ѡ
слѹ́жнпчеле. Шѝ пѹсе прѣ че́ле до҃ѡ б
слѹ́жнпчеле шѝ прѣ фечо́рїи́ лор, ѳнаинтѣ, шѝ прѣ
лѣ́а шѝ прѣ копїи́ е́и денапо́и, шѝ прѣ рахи́ль,
шѝ прѣ ї҃ѡсн́ф мѫ́и пе ѹ҃рмѣ. Шѝѣ҃ ѣ́ле е҃ши г
ѳнаинтѣ лор шѝ сѣ ѧ́ѣкнѣ прѣ пѣмѫ́нтъ дѣ
ша́тѣ о҃ри, пѣнѣ ѧ́ѣе ѧ́пропїа́ дѣ фрѧтеле ѧ́ѹи .
Шѝ ѧ́лѣтъ ѓеа́ѳ ѳтжмпнна́тѣ ѧ́ѹи, шѝ ѳ҃ѣ҃рцн д
шѝѕѹ́ль прѣ ѣ́ле ѧ́ѹ сѣ҃ѕѹ҃тѫ̀ шѝ кѣ҃ѕѣ҃ прѣ гѹ
ма

tîlni Isáf, fratele mieu, şi te va întreba zicînd : «Al cui eşti ? Şi unde mergi ? Şi ale cui sînt acêstea care mergu înaintea ta» ?

18. vei zice : «Ale slugii tale Iácov ; daruri au trimis domnu-mieu (lui)[1] Isaf. Şi iată el denapoia noastră»“.

19. Şi porunci celui dentăiu, şi de al doilea, şi al treilea şi tuturor celor ce mergea după turmele acêstea, zicînd : „După cuvîntul acesta grăiţi lui Isaf, cîndu-l veţ afla voi pre el.

20. Şi veţ zice : «Iată sluga ta, Iácov, vine dennapoia noastră», pentru că zise : «Voiu îmblînzi faţa lui cu darurile ce mergu înaintea lui şi după aceasta voiu vedea faţa lui cîndai va priimi faţa mea»“.

21. Şi mergea darurile înaintea fêţii lui ; şi el dormi în noaptea acêea în tabără.

22. Şi, sculîndu-se în noaptea acêea, au luat pre amîndoao muierile şi amîndoao slujnicele şi cei 11 copii ai lui şi trecu trecătoarea lui Iavoc[2].

23. Şi luo pre dînşii şi-i trecu pîrîul şi trecu toate ale lui.

24. Şi rămase Iácov singur şi să lupta om cu dînsul pănă dimineaţa.

25. Şi văzu cum nu poate către el şi să atinse de lăţimea coapsei lui şi amorţi lăţimea coapsei lui Iácov luptîndu-se el cu dînsul.

26. Şi-i zise lui : „Trimite-mă pentru că se-au suit zorile“. Şi el zise : „Nu te voiu trimite de nu mă vei blagoslovi“.

27. Şi-i zise lui : „Ce-ţi iaste numele tău“ ? Şi el zise : „Iácov“.

28. Şi zise lui : „Să nu se mai chême numele tău Iácov, ce Izraíl să fie numele tău, căce te-ai întărit cu Dumnezău, şi cu oamenii tare vei fi“.

29. Şi întrebă Iácov şi zise : „Spune-m numele tău“. Şi-i zise : „Pentru că ci aceasta întrebi tu numele mieu, carele iaste minunat“ ? Şi-l blagoslovi pre dînsul acoló.

30. Şi numi Iácov numele locului aceluia Vedêrea lui Dumnezău, pentru că „am văzut pre Dumnezău faţă către faţă şi să mîntui sufletul mieu“.

31. Şi răsări soarele cînd trecu Chipul lui Dumnezău ; iară el stîngăciia coapsa lui.

32. Pentru acêea nu vor mînca fiii lui Izraíl vîna carea au amorţit, care iaste pre lăţimea coapsei, pănă în zioa de astăzi, pentru căce se-au atinsu de lăţimea coapsei lui Iácov, de vînă, şi au amorţit.

CAP 33

1. Şi, căutînd, Iácov văzu şi iată, Isaf, fratele lui, viind şi 400 de oameni cu dînsul. Şi împărţi Iácov copiii pre Lia, şi pre Rahil şi pre cêle doao slujnice.

2. Şi puse pre cêle doao slujnice şi pre feciorii lor înainte, şi pre Lia şi pre copiii ei denapoi, şi pre Rahíl şi pre Iósif mai pe urmă.

3. Iară el ieşi înaintea lor şi să închină pre pămînt de şapte ori pănă a se apropiia de fratele lui.

4. Şi alergă Isáf în timpinarea lui şi, îmbrăţişîndu-l pre el, l-au sărutat şi căzu pre gru/mazii lui şi sărută pre el foarte ; şi plînseră amîndoi.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

mieu, şi te va întreba dzicîndu: «A cui eşti? Şi unde mergi? Şi a cui sîntu acêstea carele mergu înnaintea ta»?

18. vei dzice: «Slugii tale, lui Iacov; daruri au trimis stăpînul mieu lui Isav. Şi iată el dennapoia noastră»".

19. Şi porănci celui dentăi, şi al doilea, şi al treilea şi tuturor ce mergea înnaintea lui, după turmele acêstea: „După cuvîntul acesta grăiţi lui Isav, cîndu îl veţi afla voi pre el.

20. Şi veţi dzice: «Iată sluga ta, Iacov, vine dennapoia noastră», pentru că zise: «Voi înblîndzi faţa lui cu darurile ce mergu înnaintea mea şi după aceasta voi vedea faţa lui cîndai va priimi faţa mea»".

21. Şi mergea înnainte darurile fêţii lui; şi el dormi întru noaptea acêea în tabără.

22. Şi, sculîndu-să noaptea[4] aceea, au luat pre amîndoaă mulierile, şi amîndoao slujnicile şi cei 11 copii ai lui şi trecu trecătoarea lui Iavoc[5].

23. Şi luă pre înşii şi trecu puhoiul[6] şi trecu toate ale lui.

24. Şi rămase Iacov sîngur şi să lupta om cu el pănă dimineaţă.

25. Şi vădzu cum nu poate (către el)[7] şi să atinse de lăţimea stinghei lui şi amorţi lăţimea stînghei[8] lui Iacov întru cît să lupta el cu însul.

26. Şi-i dzise lui: „Trimite-mă pentru că să suiră zorile". Şi el dzise: „Nu te voi trimite de nu mă vei blagoslovi".

27. Şi-i dzise lui: „Ce-ţ iaste numele"? Şi el dzise: „Iacov".

28. Şi-i dzise: „Să nu să mai chême numele tău Iacov ce numai Israil să fie (numele)[9] tău, căci te-ai întărit cu Dumnedzău, şi cu oamenii, tari".

29. Şi întrebă Iacov şi dzise: „Spune-m numele tău". Şi-i dzise: „Pentru că ci aceasta întrebi tu numele mieu, carele iaste minunat"? Şi-l blagoslovi pre însul acoló.

30. Şi numi Iacov numele locului aceluia Vidêrea lui Dumnedzău, pentru că „am vădzut pre Dumnedzău faţă către faţă şi să mîntui sufletul mieu".

31. Şi răsări soarele cîndu trecu Chipul[10] lui Dumnedzău; iară el stînghecea cu stînghea lui.

32. Pentru acesta lucru nu vor mînca fiii lui Israil vîna carea au amurţit, carea iaste pre lăţimea stînghei, pănîn dzua de astădzi pentru căce s-au atinsu de lăţimea stînghei lui Iacov, de vînă, şi au amorţitu.

CAP 33

1. Şi căutîndu, Iacov vădzu şi iată, Isav, fratele lui, venindu şi 400 oameni cu însul. Şi împărţi Iacov copiii pre Lia, şi pre Rahil şi cêle doao slujnice.

2. Şi făcu pre cêle 2 slujnice şi pre ficiorii lor înnainte, şi pre Lia şi copiii ei dennapoi, şi pre Rahil şi pre Iósif mai de apoi.

3. Şi el ieşi înnaintea lor şi să închină pre pămîntu de 7 ori pănă-a să apropiia de fratele lui[1].

4. Şi alergă Isav în timpinarea lui şi, înbrăţişîndu-l, l-au sărutat şi au cădzut la gru/madzii lui şi-l sărută foarte pre însul; şi plînseră amîndoi.

Isav, şi de te va întreba zicîndu-ţ: «Al cui eşti»? Sau: «Încătrooă mergi? Şi ale cui sînt acêstea care merg înaintea ta»?

18. tu să zici: «Ale slugii tale, lui Iácov; le-au trimis poclon stăpînu-său, lui Isav. Şi iată şi el vine după noi»".

19. Şi porunci celui dentăi, şi celui de al doilea, şi celui de al treilea şi tuturor cîţ mergea şi mai nainte şi mai pre urmă şi le zise: „Aşa să ziceţ lui Isav:

20. «Iată vine şi sluga ta, Iácov, după noi», că zise: «Cu poclonul mieu voiu înblînzi faţa lui şi va mêrge poclonul înainte, iar eu voiu vedea mai pre urmă faţa lui cîndai va priimi faţa lui faţa mea»".

21. Şi mergea poclonul înaintea lui, iar el dormi într-acea noapte în tabără.

22. Şi, sculîndu-se într-acea noapte, luoă mulierile sale amîndoaoă, şi slujnicele amîndoaoă şi 11 feciori ai săi şi trecu vadul Iavóthului.

23. Şi-i luoă şi-i trecu viroaga şi tot al său trecu.

24. Şi rămase numai Iacov sîngur. Şi, iată, un bărbat se luptă cu dînsul pănă dimineaţa.

25. Şi deaca văzu că nu-l poate birui se atinse de şoldul lui şi îndată-i amorţi şoldul cînd se lupta Iácov cu dînsul.

26. Şi-i zise: „Lasă-mă că se-au suit zorile". Iar el zise: „Nu te voiu lăsa, deaca nu mă vei blagoslovi"?

27. El îi zise: „Cum te cheamă"? El răspunse: „Iácov".

28. Zise lui: „De acum nu te vei mai chiema Iácov, ce va fi numele tău Izrail, că te-ai întărit cu Dumnezeu, şi cu oamenii vei fi putêrnic".

29. Iar Iácov îl întrebă şi zise: „Spune-m cum te chiiamă"? El zise: „Pentru ce întrebi de numele mieu, că numele mieu iaste minunat". Şi-l blagoslovi într-acelaş loc.

30. Şi puse Iácov numele acelui loc Chipul lui Dumnezeu, zicînd că „am văzut pre Dumnezeu faţă făţiş şi se-au mîntuit sufletul mieu".

31. Şi se sui soarele cînd trecu Chipul lui Dumnezeu; iar el şchiopa cu şoldul său.

32. Drept acêea nu vor mînca feciorii lui Izrail vine cum au amorţit pren şoldul lui şi pănă în zioa de astăzi pentru că se-au atins de vinele şoldului lui şi au amorţit[3].

CAP 33

1. Şi, căutînd, Iácov văzu şi iată, veniia frate-său, Isav, cu 400 de oameni cu dînsul. Şi-ş usebi Iácov feciorii şi pre Lia, şi pre Rahil şi slujnicile amîndoaoăo.

2. Şi puse slujnicele amîndoaoă şi copiii lor înainte, iar pre Llia şi copiii ei mai îndărăt, iar pre Rahil şi pre Iósif coló pre urmă.

3. Iar el ieşi înaintea lor şi se închină de 7 ori pănă se apropie de frate-său.

4. Şi alergă Isav întru întîmpinarea lui şi, luîndu-l în braţe, îl sărută şi căzu pre cer/bicea lui şi plînseră amîndoi.

fratele meu, şi te va întreba spunîndu-ţi: «Al cui eşti tu? Şi unde te duci? Şi ale cui sînt turmele ce merg înaintea ta?»

18. să spui: «Ale slugii tale Iacov; daruri trimise stăpînului tău Isav. Iată vine şi el după noi»".

19. Astfel a poruncit fiecărei slugi pe rînd zicîndu-le: „Aceste cuvinte să-i spuneţi lui Isav, cînd îl veţi întîlni.

20. Şi să-i mai spuneţi: «Iată şi sluga ta, Iacov, vine în urma noastră", căci se gîndea: «Îl voi îmblînzi cu darurile trimise înainte, şi numai după aceea voi vedea faţa lui şi aşa poate mă va primi»".

21. Şi au pornit turmele ce erau menite ca daruri înaintea lui, iar el a dormit noaptea aceea în tabără.

22. Sculîndu-se însă noaptea a luat pe cele două soţii ale sale, pe cele două slujnice şi pe cei unsprezece copii ai săi şi i-a trecut vadul Iabocului.

23. Şi după ce i-a luat şi i-a trecut rîul, a trecut şi toate ale sale.

24. Rămînînd Iacov singur, s-a luptat cineva cu el pînă la revărsatul zorilor.

25. Văzînd însă acela că nu-l poate răpune, s-a atins de încheietura coapsei lui şi i-a vătămat lui Iacov încheietura coapsei, pe cînd se lupta cu el.

26. Şi i-a spus: „Lasă-mă să plec, căci s-au ivit zorile!". El i-a răspuns: „Nu te las să pleci pînă nu mă binecuvîntezi!".

27. Atunci i-a spus: „Care este numele tău?" El i-a răspus: „Iacov".

28. Şi acela i-a spus: „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci Israel va fi numele tău, căci te-ai luptat cu Dumnezeu şi cu oamenii şi ai biruit".

29. Iar Iacov l-a mai întrebat: „Spune-mi care este numele tău?". Atunci acela i-a spus: „De ce mă întrebi de numele meu?" Şi l-a binecuvîntat acolo.

30. Şi a numit Iacov numele locului acela Peniel, căci spunea: „l-am văzut pe Dumnezeu în faţă şi sufletul meu a fost mîntuit".

31. Iar cînd a răsărit soarele, a trecut de Peniel, însă şchiopăta din pricina coapsei.

32. De aceea fiii lui Israel nu mănîncă nici pînă în ziua de astăzi muşchi de pe încheietura coapsei, căci acolo a fost Iacov vătămat.

CAP. 33

Întîlnirea cu Isav

1. Ridicîndu-şi ochii Iacov a privit şi iată Isav, fratele său, venea cu patru sute de oameni. Iacov a împărţit copiii la Lia, la Rahila şi la cele două slujnice.

2. Şi le-a pus pe cele două slujnice şi copiii lor în faţă, pe Lia şi copiii ei în spatele lor, iar pe Rahila şi Iosif la urmă.

3. El însuşi mergea înaintea lor şi aproplindu-se de fratele său s-a închinat de şapte ori pînă la pămînt.

4. Isav a alergat în întîmpinarea lui, l-a îmbrăţişat şi cuprinzîndu-i gru-/mazul l-a sărutat şi au plîns amîndoi.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 25, col. I

5. Şi, căutînd, văzu muierile şi copiii şi zise : „Ce-ţi sînt ţie aceştia“ ? Şi el zise : „Copiii cu carii au miluit Dumnezău pre sluga ta“.

6. Şi apropiiară slujnicele copiii lor şi să închinară.

7. Şi să apropie Lia şi feciorii ei şi să închinară ; şi după acêea se apropie Rahíl şi Iósif şi să închinară.

8. Şi zise : „Ce sînt ţie acestea, toate taberile acêstea care am întîlnit“ ? Şi el zise : „Ca să afle sluga ta har înaintea ta, doamne“.

9. Şi zise Isáf : „Sînt la mine multe, frate ! Fie ţie ale tale“.

10. Şi zise Iácov : „De am aflat har înainte ta, priimêşte darurile pren mînile mêle ; pentru aceasta am văzut fata ta ca cînd ar vedea nistine fata lui Dumnezeu, şi bine vei vrea mie.

11. Ia blagosloveniile mêle care ţi-am adus ţie, că m-au miluit Dumnezeu şi am de toate“. Şi-l siliia pre el şi luo.

12. Şi zise : „Să ne sculăm să mêrgem direpţ“.

13. Şi-i zise lui : „Domnul mieu ştie că copiii sînt mai moi, şi oile şi vacile să schiopetează la mine ; deci de le voiu goni pre dînsile o zi, vor muri toate dobitoacele.

14. Meargă domnul mieu înaintea slugii lui, şi eu mă voiu întări în calea după zăbava mêrgerii, ce-i înaintea mea, şi pe urma copilaşilor, pînă voiu veni eu către domnul mieu la Siír“.

15. Şi zise Isáf : „Voiu lăsa cu tine den gloata ce iaste cu mine“. Şi el zise : „Pentru ce aceasta ? Destul că am aflat har înaintea ta, doamne“.

16. Şi să întoarse Isaf în zioa acêea în calea lui la Siír.

17. Şi Iácov se sculă la corturi şi-ş făcu lui acoló case şi dobitoacilor lui colibi ; pentru acêea au numit numele locului aceluia Colibi.

18. Şi veni Iácov la Salím, cetatea Sichimón, care iaste în pămîntul lui Hanaán, cînd s-au întorsu de la Mesopotámia Asíriii, şi să tăbărî despre fata cetătii.

19. Şi agonisi partea ţarinii, unde ş-au întinsu acoló cortul lui, de la Emór, tatăl lui Sihém, pre 100 de cîrlani.

20. Şi puse acoló jărtîvnic şi chemă pre Dumnezeul lui Israíl.

CAP 34

1. Şi ieşi Dina, fata Líei, care au născut lui Iácov, ca să cunoască fêtele lăcuitorilor.

2. Şi o văzu pre dînsa Sihém, feciorul lui Emór, horeul, domnul pămîntului, şi, luîndu-o pre dînsa, au dormit cu ea ; şi născu şi o smeri pre dînsa.

3. Şi să alătură lîngă sufletul Dínei, fêtei lui Iácov, şi o iubi pre fecioară şi grăi dupre cugetul fecioarei ei.

4. Zise Sihem, feciorul lui Iemór, către tată-său, zicînd : „Ia-m fetişoara aceasta fămêie“.

5. Şi Iácov au auzit cum au pîngărit feciorul lui Emór pre Dína, fata lui ; şi feciorii lui era cu dobitoacile lui la cîmpu şi tăcu Iácov pănă a veni ei.

6. Şi ieşi Emór, tatul lui Sihem, către Iácov să-i grăiască lui.

7. Iară feciorii lui / Iácov veniră de la cîmpu şi,

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

5. Şi, căutîndu, vădzu muierile şi copiii şi dzise: „Ce-ţi sîntu ţie acêstea"? Şi el dzise: „Copiii cu carii au miluit Dumnedzău pre sluga ta".

6. Şi apropiară slujnicile ficiorii lor şi să închinară.

7. Şi să apropiă Lia şi ficiorii ei şi să închinară; şi după acêea să apropiă Rahil cu Iósif şi să închinară.

8. Şi dzise: „Ce-ţi sîntu ţie acêstea, acêste tabere ce am tîmpinat"? Şi el dzise: „Pentru ca să afle ⟨sluga ta⟩[2] har înnaintea ta, doamne".

9. Şi[3] dzise Isav: „Sîntu la mine multe, frate! Fie ţie ale tale".

10. Şi dzise Iacov: „Să[4] am aflat har înnaintea ta, priimêşte darurile pren mâinele mêle; pentru aceasta am văzut faţa ta ca cîndu are vedea neştine faţa lui Dumnedzău, şi bine vei vrea mie[5].

11. Ia blagosloveniile mêle carele ţ-am adus ţie, pentru că m-au miluit Dumnedzău şi am ⟨de⟩[6] toate". [12] Şi-l sîli pre el şi luă.

12. Şi zise: „Să ne sculăm să mêrgem dreptu".

13. Şi-i dzise lui: „Domnul mieu ştie că copiii sîntu mai moi, şi oile şi vacile să şchiopeteadză la mine; deci să le voi goni o dzi pre înse, vor muri toate dobitoacele.

14. Margă domnul mieu înnaintea slugii lui, şi eu mă voi întări întru calea după zăbava mêrgerii, ce-i înnaintea mea, şi în urma copilaşilor, până voi veni cătră domnul mieu la Siir".

15. Şi dzise Isav: „Voi lăsa den gloata ce iaste cu mine, cu tine". Şi el dzise: „Pentru ⟨ce⟩[6] aceasta? Destul că am aflat har înnaintea ta, doamne".

16. Şi să întoarse Isav întru acêea dzi în calea lui Siir[7].

17. Şi Iacov să sculă la corturi[8] şi-ş făcu acoló casă şie, şi dobitoacelor lui făcu colibi; pentru acêea au numit numele locului aceluia Colibi.

18 Şi veni Iacov la Salim, cetatea Sichimon, carea iaste în pământul Hanaan, cîndu s-au întorsu ⟨de⟩[6] în Mijlocul Rîurilor Asiriei, şi să tăbări den faţa cetăţii.

19. Şi agonisi partea ţarinii, unde ş-au întinsu acoló cortul lui, de la Emon, tatăl lui Sihem, pre 100 de cîrlani.

20. Şi au pus acoló jirtăvnic şi chemă pre Dumnedzăul Israil.

CAP 34

1. Şi ieşi Dina, fata Liei, carea au născut-o lui Iacov, ca să cunoască fêtele lăcuitorîlor.

2. Şi o văzu pre însă Sihem, ficiorul lui Emor, horreul, domnul pământului, şi, luîndu pre însă, au dormit cu ea; şi născu şi o smeri pre însă[1].

3. Şi să alătură lîngă sufletul Dinei, fêtei lui Iacov, şi iubi pre ficioară şi-i grăi după cugetul ficioarei ei.

4. Dzise Sihem, ficiorul lui Emor, cătră tată-său, dzicîndu: „Ia-mi fetişoara aceasta fămêie".

5. Şi Iacov au audzit cum au pîngărit ficiorul lui Emor pre Dina, fata lui; şi ficiorii lui era cu dobitoacele lui la cîmpu şi tăcu Iacov pân-a veni ei.

6. Şi ieşi Emor, tatăl lui Sihem, cătră Iacov să-i grăiască lui.

7. Iară ficiorii lui/Iacov veniră de

5. Şi, căutînd, văzu muierile şi copiii şi zise: „Ce sînt aceştia". El zise: „Feciorii cu carii au miluit Dumnezeu pre sluga ta".

6. Şi, apropiindu-se slujnicile şi copiii lor se închinară lui.

7. Şi se apropié şi Lia şi copiii ei şi se închinară lui; şi, după dînsa, se apropié şi Rahil cu Iósif şi se închinară.

8. Şi zise Isav: „Ce sînt acêle tabere care le-am întîmpinat"? El zise: „Ca să afle milă robul tău, doamne, înaintea ta".

9. Isav zise lui: „Frate, ajung mie ale mêle, iar ale tale ţi le ţine tu".

10. Iară Iácov zise: „De am aflat milă înaintea ta, priimêşte poclon den mîinile mêle; pentr-acêea am văzut faţa ta ca cînd vêde cinevaş faţa lui Dumnezeu. [11] Arată cătră mine dragoste

11. şi priimêşte blagosloveniia mea carea am adus ţie, cum au miluit pre mine Dumnezeu de am de toate". Şi, silindu-l, le luoă.

12. Şi zise Isav: „Să ne sculăm să mêrgem de direpт".

13. Iară Iácov îi zise: „Stăpînul mieu, ştii că copiii miei sînt mici, şi oile şi boii şchiopetează; deci de voi sosi după o zi sau după 2, va muri dobitocul tot.

14. Treci tu, domnul mieu, şi pasă înaintea slugilor tale, iar eu mă voiu întări pre cale după ajutoriul vremii mêle, care iaste înaintea mea, şi ca să poată mêrge copiii miei până voiu mêrge la stăpînu-mieu în Sîr".

15. Iar Isav zise: „Dară lăsa-voiu cu tine oameni den ceşti ce sînt cu mine". Iar el zise: „Pentru ce? Ajunge mie cît am aflat milă înaintea ta, doamne".

16. Şi se întoarse Isav într-acea zi pre calea sa în Sîr.

17. Iar Iacov mêrse în Sohot şi-ş făcu acoló casă şi dobitoacelor lui coşare; şi puse numele acelui loc Sohot, cum se-ară zice Tabere.

18. Şi veni Iácov în Salim, cetatea Sichémului, carea iaste în pământul Hanaánului, deaca veni Dentre Rîurile Sirului, şi tăbări în faţa cetăţii.

19. Şi cumpără o parte de loc de arătură, pre carе puse cortul lui; de la Emmor o cumpără, tatăl lui Sihem, pre 100 de berbeci.

20. Şi puse acoló altariu şi rugă pr⟨e⟩[1] Dumnezeul lui Izrail.

5. Apoi, ridicîndu-şi ochii, a văzut femeile şi copiii şi a întrebat: „Cine sînt aceştia?" Iacov i-a răspuns: „Copiii cu care a miluit Dumnezeu pe robul tău."

6. S-au apropiat slujnicele şi copiii lor şi s-au închinat.

7. Apoi s-a apropiat Lia şi copiii săi şi s-au închinat; după aceştia s-au apropiat Rahila şi Iosif şi s-au închinat.

8. Iar Isav a spus: „Sînt ale tale toate acele turme, pe care le-am întîlnit?" Iacov i-a răspuns: „Sînt. Ca să afle sluga ta har înaintea ta, stăpîne."

9. Atunci Isav i-a spus: „Am şi eu multe, frate! Să-ţi rămînă ţie ale tale."

10. Iacov i-a spus: „Dacă aflu har înaintea ta, primeşte darurile din mîinile mele, căci atunci cînd am văzut faţa ta, parcă am văzut faţa lui Dumnezeu, aşa de binevoitor arătai.

11. Primeşte darurile pe care ţi le-am adus, căci Dumnezeu m-a miluit şi am de toate". Şi stăruind astfel Iacov, fratele său le-a primit.

12. Atunci Isav a spus: „Să ne sculăm şi să mergem împreună mai departe."

13. Iacov i-a spus: „Domnul şi fratele meu ştie că îmi sînt gingaşi copiii, iar oile şi vacile mi-au fătat. Dacă le voi goni numai o zi, vor muri toate dobitoacele.

14. Să plece domnul meu înainte, iar eu îl voi urma încet cu turmele ce merg înaintea mea şi după paşii copilaşilor, pînă ce te voi ajunge în Seir."

15. Atunci i-a spus Isav: „Să las cu tine o parte din oamenii mei." Dar Iacov i-a răspuns: „Pentru ce? Destul că am aflat har înaintea ta, doamne."

16. Şi Isav s-a întors în aceeaşi zi pe drumul său la Seir.

17. Iar Iacov a plecat la Sucot şi şi-a întins acolo corturile şi a făcut adăposturi vitelor sale; de aceea a numit numele acelui loc Sucot.

18. Şi a plecat Iacov la Salem, o cetate din ţinutul Sichem, care este în pământul Canaan, cînd s-a întors din Mesopotamia Siriei, şi s-a oprit în faţa cetăţii.

19. Şi a cumpărat acolo partea de ţarină, unde îşi întinsese cortul de la Hemor, tatăl lui Sichem, pe o sută de arginţi.

20. A înălţat acolo un jertfelnic şi i-a dat numele El-Elohé-Israel, adică Dumnezeu este Dumnezeul lui Israel.

CAP 34

1. Şi ieşi Dina, fata lui Iácov, carea i-o născuse Lia, ca să cunoască fêtele lăcuitorilor de acoló.

2. Şi cum o văzu Sihem, feciorul lui Emmor, domnul acelui pământ, o luoă şi se culcă cu dînsa şi o smeri[1].

3. Şi îndrăgi sufletul Dinei, fêtei lui Iácov, şi o iubi şi grăia după gîndul fêtei.

4. Şi zise Sihem, feciorul lui Emmor, tătîne-său: „Ia-m fata aceasta să-m fie muiêre".

5. Iară Iácov deaca auzi că au spurcat feciorul lui Emmor pre fie-sa Dina tăcu până vor veni feciorii lui, că nu era acolea, ce era cu dobitoacele la cîmp.

6. Şi ieşi Emmor însuş, tatăl lui Sihem, la Iácov să vorbească cu dînsul.

7. Şi iată veniră şi feciorii lui/Iácov

CAP. 34

Certuri cu locuitorii ţării

1. Într-o zi, Dina, fata Liei, pe care i-o născuse lui Iacov, a ieşit ca să vadă fetele locuitorilor acelei ţări.

2. Văzînd-o pe ea Sichem, fiul lui Hemor, stăpînitorul pământului acela, a luat-o, s-a culcat cu ea şi a necinstit-o.

3. Dar i s-a lipit sufletul de Dina, fata lui Iacov, a îndrăgit-o şi i-a vorbit pe placul ei.

4. Şi i-a spus Sichem lui Hemor, tatăl său: „Ia-mi fata aceasta de soţie."

5. Iacov a auzit că fiul lui Hemor a necinstit-o pe Dina, fiica sa. Feciorii săi erau însă cu vitele la cîmp şi a tăcut Iacov pînă au venit ei.

6. Hemor, tatăl lui Sichem, s-a dus la Iacov să vorbească cu el.

7. Fiii lui Iacov veniseră de la cîmp.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 25, col. II

deca auziră să umiliră oamenii şi cu scîrbă le era lor foarte, căci grozăvie făcu ⟨Sihem⟩[1] întru Izraíl, dormind cu fata lui Iácov ; şi nu aşa va fi.

8. Şi grăi Emór lor, zicînd : „Sihém, feciorul mieu, au ales cu sufletul fata voastră ; daţi-o dară pre ea lui fămêie

9. şi vă încuscriţ cu noi : fêtele voastre daţi-le noao şi fêtele noastre luaţ la feciorii voştri.

10. Şi întru noi lăcuiţ ; şi pămîntul, iată, lat înaintea voastră ; lăcuiţ şi vă hrăniţ pre dînsul şi agonisiţ întru el".

11. Şi zise Sihém cătră tatăl ei şi cătră fraţii ei : „Să aflu har înaintea voastră şi ce veţ zice vom da.

12. Înmulţiţ zestrile foarte şi voiu da întru cît îm veţ zice mie şi-m veţ da mie copila aceasta întru fămêie".

13. Şi răspunsără feciorii lui Iácov lui Sihém şi lui Iemór, tătîni-său, cu vicleşug şi grăiră lor căci au pîngărit pre Dína, sora lor.

14. Şi zise lor Simeón şi Lévi, fraţii Díniі, feciorii Liei : „Nu vom putea să facem cuvîntul acesta, să dăm pre soru-noastră la om ce are marginea trupului acoperită pentru că iaste ponos noao.

15. Întru aceasta ne vom asemăna voao şi vom lăcui întru voi de vă veţ face ca noi şi voi, cînd se va obrezui voao toată partea bărbătească.

16. Şi vom da fêtele noastre voao, şi din fêtele voastre vom lua fămei noao şi vom lăcui la voi şi vom fi ca un neam.

17. Iară de nu veţ asculta pre noi să vă obrezuiţ, vom lua fêtele noastre şi ne vom duce".

18. Şi plăcură cuvintele înaintea lui Emor şi înaintea lui Sihém, feciorul lui Emór.

19. Şi nu zăbovi tinerelul a face cuvîntul acesta pentru că să afla cu fata lui Iácov ; şi el era preaslăvit decît toţi cîţ era în casa tătîne-său.

20. Şi veni Emór şi Sihém, feciorul lui, la poarta cetăţii lor şi grăiră cătră oamenii cetăţii lor, zicînd :

21. „Oamenii aceştia cu pace sînt cu noi, să lăcuiască pre pămînt şi să hrănească pre dînsul ; şi pămîntul, iată, larg înaintea lor ; fêtele lor să luom noao fămei şi fêtele noastre să le dăm lor.

22. Întru aceasta numai să vor asămăna noao oamenii ca să lăcuiască cu noi ca să fim un nărod întru să să obrezuiască noao toată partea bărbătească, dupe cum sînt şi ei obrezuiţi.

23. Şi dobitoacele lor, şi cêle cu 4 picioare, şi unêltele lor au nu vor fi ale noastre ? Numai întru aceasta să ne asămănăm cu ei şi vor lăcui cu noi".

24. Şi ascultă Emor pre Sihem, feciorul lui, şi toţi cîţ întra pre poarta cetăţii lor şi-ş obrezuia trupurile acoperirii margenii lor, tot bărbatul.

25. Şi fu în a treia zi cînd era în durêre, luară cei doi feciori a lui Iácov, Simeón şi Lévi, fraţii Dinei, fieştecarele sabiia lui şi întrară în cetate cu temeiu şi omorîră toa/tă partea bărbătească.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

la cîmpu şi, dacă au audzit, să umilíră oamenii şi cu scîrbă le era foarte lor, căci grozăvie făcu (Sihem)[2] întru Israil dormindu cu fata lui Iacov; şi nu aşea va fi.

8. Şi grăi Emor lor, dzicîndu: „Sihem, ficiorul mieu, au ales cu sufletul fata voastră; daţ-o dară lui pre ea fămêie

9. şi vă încuscriţi cu noi: fêtele voastre daţi noao şi fêtele noastre luaţi la ficiorii voştri.

10. Şi întru noi lăcuiţi; şi pămîntul, iată, largu înnaintea voastră; lăcuiţi şi vă cîştigaţi pre însul şi agonisiţi întru el".

11. Şi dzise Sihem cătră tatăl ei şi cătră fraţii ei: „Să aflu har înnaintea voastră şi ce veţi dzice vom da.

12. Înmulţiţi zêstrele foarte şi voi da întru cît veţi dzice mie (şi-m veţ da mie)[2] copila aceasta întru fămêie".

13. Şi răspunsără ficiorii lui Iacov lui Sihem şi lui Emor, tătîne-său, cu vicleşug, şi le grăi lor căci au pîngărit pre Dina, sora lor.

14[13]. Şi dziseră lor Simeon şi Leví, fraţii Dinei, ficiorii Leei: [14] „Nu vom putea să facem cuvîntul acesta, să dăm pre sora noastră la om ce are marginea trupului acoperită pentru că iaste a ponoslu[3] noao.

15. Întru aceasta ne vom asămăna voaă şi vom lăcui întru voi de veţi face ca noi şi voi, cîndu să va obrezui voaă toată partea bărbătească.

16. Şi vom da fêtele noastre voaă, şi den fêtele voastre vom lua fămei noao şi vom lăcui la voi şi vom fi ca un neam.

17. Iară să nu veţi asculta pre noi să vă obrezuiţi, vom lua fêtele noastre şi ne vom duce".

18. Şi plăcură cuvintele înnaintea lui Emor şi înnaintea lui Sihem, ficiorul lui Emor.

19. Şi nu zăbăvi tinerelul a face cuvîntul acesta pentru că era înlontru dzăcut cu fata lui Iacov; şi el era preaslăvit decît toţi cîţi[4] era în casa tătîne-său.

20. Şi veni Emor şi Sihem, ficiorul lui, la poarta cetăţii lor şi grăiră cătră oamenii cetăţii lor, dzicîndu[5]:

21. „Oamenii aceştia cu paace sîntu cu noi, lăcuiască pre pămîntu şi cîştige pre însul, şi pămîntul, iată, largu înnaintea lor; fêtele lor să luăm noaă fămei şi fêtele noastre să le dăm lor.

22. Întru aceasta numai să vor asămăna noao oamenii ca să lăcuiască cu noi ca să fim un nărodu întru să s(ă) obrăzuiască noao tot ce iaste parte bărbătească în ce chip şi ei sîntu obrăzuiţi.

23. Şi dobitoacele lor, şi cêle cu patru picioare, şi unêltele lor au nu vor fi ale noastre? Numai întru aceasta să ne asămănăm cu ei şi vor lăcui cu noi".

24. Şi ascultă Emor pre Sihem, ficiorul lui, şi toţi cîţi ieşiia den poarta cetăţii lor şi să obrăzuia trupul acoperirei margenii lor, tot bărbatul.

25. Şi fu înn-a treia dzi, cîndu era întru durêre, luară cei doi ficiori a lui Iacov, Simeon şi Leví, fraţii Dinei, fieştecarele sabiia lui şi întrară în cetate cu temeiu şi omorîră toa/tă partea bărbătească[6].

de la cîmp şi, cum auziră, se turburară şi le fu lucru foarte cu obidă căci au făcut ocară lui Izrail de se-au culcat cu fata lui Iácov, că nu vrea să fie lucru ca acela.

8. Şi zise lor Emmor: „Fiiu-meu, Sihem, au ales sufletului său pre fata voastră; ce o daţ să fie lui muiêre

9. şi vă încruscriţ cu noi: daţ fêtele voastre feciorilor noştri, şi fêtele noastre feciorilor voştri.

10. Şi lăcuiţ cu noi, că pămîntul iaste larg înaintea voastră; lăcuiţ şi vă hrăniţ pre dînsul şi-l lucraţ".

11. Iară Sihem zise tatălui fêtei şi fraţilor ei, grăind: „Să aflu milă înaintea voastră şi ce veţ cêre vom da.

12. Înmulţiţ zêstrele şi vom da cît veţ zice, numai ce-m daţ această fată să-m fie muiêre".

13. Iar feciorii lui Iacov răspunseră lui Sihem şi tătîne-său, lui Emmor, cu hiclenie căci spurcase pre soru-sa, Dina.

14. Şi ziseră Simeon şi Lévii, fraţii Dinei. feciorii Liei, lor: „Nu vom putea face cuvîntul acesta să dăm pre soru-noastră omului care n-are trupul său cel de margini tăiat împrejur că iaste noaoă cu ocară.

15. Ce într-acesta chip ne vom asămăna voaoă deaca veţ fi ca noi şi deaca veţ tăia împrejur toată partea bărbătească.

16. Atunci vom da fêtele noastre voaoă, şi fêtele voastre le vom lua noaoă şi vom fi lăcuitori la voi şi ca un neam.

17. Iar de nu ne veţ asculta şi nu vă veţ tăia împrejur, noi vom lua fêtele noastre şi ne vom duce".

18. Şi plăcură acêste cuvinte lui Emmor şi fiiu-său, Sihem.

19. Şi nu zăbovi Sihem, ce făcu curînd după cuvîntul acesta, că-i era fata lui Iácov foarte dragă; şi el era mai slăvit decît toţ cît era în casa tătîne-său.

20. Si mêrse Emmor şi fiiu-său, Sihem. înaintea porţii cetăţii şi grăiră cătră oamenii cetăţii sale, zicînd:

21. „Oamenii aceştia cu pace sînt cu noi, cu noi să lăcuiască prę pămînt şi să-ş agonisească pre dînsul, că iaste pămîntul larg înaintea lor; şi să luoăm noi fêtele lor şi lor să dăm fêtele noastre.

22. Numai cu acest lucru să ne asămănăm acestor oameni şi vor lăcui cu noi şi tăindu-ne noi împrejur vom fi un neam cu tăiêrea împrejur a toată partea bărbătească cum sînt şi ei tăiaţ împrejur.

23[22]. Dêcii dobitoacele lor şi avuţiia lor au nu va fi a noastră? [23] Numai într-aceasta să ne asemănăm lor şi ei vor lăcui cu noi".

24. Şi ascultară pre Emmor şi pre Sihem, fiiu-său, şi ieşiră toţ den porţile cetăţilor lor şi-ş tăiară trupul lor cel de margini împrejur, toată partea bărbătească.

25. Iar cînd fu a treia zi, cînd era ei în durêre, luară feciorii lui Iácov, fraţii Dinei, amîndoi, Simêon şi Lévii, sabiile lor şi, întrînd în cetate fără de zminteală, tăiară tot/ce fu parte bărbătească.

Cînd au auzit ei treaba aceasta s-au supărat şi s-au scîrbit foarte tare, căci mare ruşine se săvîrşise întru Israel cînd s-a culcat Sichem cu fata lui Iacov, ceea ce nu trebuia să se întîmple.

8. Şi le-a vorbit Hemor, spunîndule: „Sichem, fiul meu, şi-a lipit sufletul de fiica voastră; daţi-i-o deci de soţie.

9. şi încuscriţi-vă cu noi: daţi-ne nouă fetele voastre, iar voi luaţi pentru feciorii voştri pe ale noastre.

10. Rămîneţi să locuiţi la noi, căci pămîntul este prielnic. Aşezaţi-vă într-însul, faceţi negoţ şi chivernisiţi-vă din el."

11. Iar Sichem le-a spus tatălui şi fraţilor Dinei: „Numai să aflu har înaintea voastră şi vă vom da orice veţi cere.

12. Cereti zestre cît de mare şi vă voi da, cît veţi spune, numai daţi-mi fata de soţie."

13. Feciorii lui Iacov au răspuns cu vicleşug lui Sichem şi lui Hemor, tatău acestuia, din pricina necinstirii Dinei, surorii lor.

14. Anume au spus Simeon şi Levi, fraţiii Dinei, fiiii Liei: „Nu putem face aceasta, să o dăm pe sora noastră unui bărbat care este netăiat împrejur, căci ar fi mare ruşine pentru noi.

15. Numai aşa ne vom învoi şi ne vom aşeza la voi, dacă veţi face şi voi că noi şi toţi bărbaţii vă veţi tăia împrejur.

16. Atunci vă vom da vouă fetele noastre de soţii şi vom locui la voi şi vom fi un popor.

17. Iar de nu vreţi să ne ascultaţi şi să vă tăiaţi împrejur, vom pleca luîndu-ne fetele noastre."

18. Cuvintele lor au plăcut lui Hemor şi lui Sichem, fiul lui Hemor.

19. Iar tînărul n-a întîrziat să facă aceasta, căci era îndrăgostit de fata lui Iacov; el era şi cel mai ascultat dintre toţi cei din casa tatălui său.

20. Şi s-au dus Hemor şi Sichem la poarta cetăţii şi au vorbit bărbaţilor, spunîndu-le:

21. „Oamenii aceştia sînt paşnici. Să-i lăsăm să se aşeze deci în ţinutul nostru, să facă negoţ în el, căci iată pămînt e destul; ne vom însura cu fetele lor, iar fetele noastfe se vor mărita cu ei.

22. Numai aşa însă se învoiesc oamenii aceştia să se aşeze la noi, ca să fim un popor, dacă şi la noi se vor tăia împrejur bărbaţii după cum sînt ei tăiaţi împrejur.

23. Turmele, averile şi toate vitele lor nu vor fi ele ale noastre? Numai într-aceasta să ne învoim cu ei şi vor rămîne la noi."

24. Şi l-au ascultat pe Hemor şi pe Sichem, fiul său, toţi cei de la poarta cetăţii şi s-au tăiat împrejur bărbaţii.

25. Iar a treia zi, cînd erau în dureri, şi-au luat cei doi fii ai lui Iacov, Simeon şi Levi, fraţii Dinei, fiecare sabia şi au intrat în cetate fără teamă şi au ucis pe toţi bărbaţii.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

кѕ

кѣ тѣ пáрте вѣрвѣтѣ́ескѣ. Шн прѣ ємóр шн прѣ снхéм фечóрѹл лѹй, ѹй сóморѫ кѹ гѹ́ра сáвїѣ шн лѹáрѣ прѣ дúна дéн кáса лѹй снхéм шн ѣшй
кѕ рѣ. Ідрѣ фúтй лѹй гáковь ѫтрáрѣ прéсле чѣ рѣницн, шн ѣтфѹнрѣ четáтѣ, ѫтрѹ кáре лѹ
кз пѣнгѣрúтѣ прѣ дúна сóра лор. Шн óнле лор, шн бóйн лор, шн мѣгáрй лор шн кѫте ѣра ѫчетáте, шн кѫте ѣра ла кѫмпѹ лелѹáрѣ.
Шн тóате трѹпѹрúле лор, шн тóтѣ ѫгонúнеле лор,
кн шн мѹ́ерúле лор лѣѹ рóбй, шн лѹ ѫтфѹнтй кѫ
те ѣра ѫчетáте шн кѫте ѣра ѫкáсе. Шн
кд зúсе йáковь кѣтрѣ сúмеѡнь шн лéви оурѫтй маѣ фѣкѹ́ѣ áфн ѣѹ рѣѹ́ челóр челѣкѹ́ескѹ пѣмѫ́нтѹ шн ѫтрѹ ханáнеѡ, шн ѫтрѹ ферезéѡ, шн ѣѹ пѹ цúн ємнтй ѫтрѹ нѹмѣрѹ, шн áдѹнѫндѹсе прéсле мúне мѣ́вор тѣѫ, шн мѣ́вон фѣрѣмá ѣѹ шн лá кáсамѣ. Шн ѣн зúсерѣ, дарѣ кáкѹ сóкѹрѣ
вор трéбѹ кѹ сóра нóастрѣ.

К А П Л Є

кá

н зúсе дмнзѣ́ѹ кѣтрѣ йáковь, скѹлáйн
ѹѣте тесѣ ла лóкѹл бе́дúн, шн лѣкѹй
ще áколо, шн фѣ áколо кѣтѣтѣ́вннк лѹ
дмнзѣ́ѹ кáре цнсѣ́ѹ ѣрѣтáтѣ цéе, кѫ
дѣ фѹгúй дефáца лѹй нéаф фрáтелѹ
кв тѣ́ѹ. Шн зúсе йáковь кáсїн лѹй, шн ѣѹтѹ
рор челóр чѣ ѣра кѹ дúнсѹл, ѣтднкáц прѣ бóзѣй
чéй стрáннй дúмнй лóкѹл бóстрѹ, шн кѣ кѹрѣ
кг цúц шн прѣ менúц хáннеле бóстре. Шн скѹ
лáндѹне стéне сѹнм ла бе́дúн, шн стфáчем áко
ло жрѣтѣ́внй лѹ дмнзе, челѹ чемá áскѹлтá ѫтр
зно при мéдúй, кáреле ѣра кѹмúне, ш мѣ мѫтѹ
кд ѫкáлѣ оурѫ́де мерцéм. Шн дѣдерѣ лѹй сá
кóв прѣ бозúй чéй стрáннй кáре ѣра ѫтрѹ мúнеле
лор, шн черчéй чéй че ѣра ѫ оурéкнле лор, шн мѹ
áскѹнсѹ́ сáкóв сѹпѣ теребúнтѫла дéла снкúма,
шн мѹ пïердѹ́пѣ прѣ дѣншúй, пúнѣ ѫнсóк дéл
ке етѫзн. Шн сврѣдникѣ гзрáйл дéла сúкúм,
шн фѣ фрúка лѹй дмнзѣ́ѹ ла четѣцнле че ѣрапе
ѫпрежрѹ́л лор, шн нѹ гонúрѣ прѣ оурма фúнлор
кѕ лѹй нсрáйл. Шн бенн йáковь ла лѹ́зѫ, кáре ѣ
сте ѫ пѫмѫнтѹ́л лѹй ханаáн, кáре ѣсте бе́дúн,
кз ел шн тóт норóдѹл че ѣра кѹ дúнсѹл. Шн
зндн áколо жрѣтѣ́вник, шн нѹмй нѹмеле ло
кѹлѹй бе́дúл, пéнтрѹ кѣ áколо нсѣ́ѹ ѣрѣтáт лѹ
дмнзѣ́ѹ, кúндѣ фѹгúя ел дефáца лѹй нéаф,
кй фрáтеле лѹй. Шн мѹрй дéвора дóнк ребе
кúн, шн сѣ ѫгропѣ мáнжóс де бе́дúл, сѹпѣ
стежáр, шн нѹмй йáковь нѹмеле лѹй, стежáрúл
кѫлáтй. Шн сѣ бй дмнзѣ́ѹ лѹй йáковь дúз,
кѳ ѫлѹзá кúндѣ лѣ бенúпѣ áколо, дéла месопотáмúа
кз сúрúéй, шн бáбй прѣ ел дмнзѣ́ѹ. Шн зúсе
лѹй дмнзѣ́ѹ, нѹмеле тѣѹ нѹсéбе мă кемá йáковь,
че нúчмй бафй, нѹмеле тѣѹ, шн нѹмй нѹмеле
кѳ лѹй нсрáйл. Шн зúсе лѹй дмнзѣ́ѹ. Єѹ дмнзѣ
зѣ́ѹл тѣѹ, крéште, шн те ѫмѫлцéще, áнмúен,
шн áдѹнтúрй деáнмбй борфй дéнтрѹ тúне, шн ѫ
кт пúрúц дéн мúжлокѹл тѣѹ вор ешй. Шн пă
мжнтѹл кáреле ам дáт лѹй áвраáм, шн лѹй нсаа
кь, цúе ам дáт прѣ дúнсѹл, шн цúе бафй, шн сѣ

Pag. 26, col. I

26. Şi pre Emór şi pre Sihém, feciorul lui, îi omorî cu gura sabiei; şi luară pre Dína den casa lui Sihém şi ieşiră.

27. Iară fiii lui Iácov întrară preste cei răniţi şi jăfuiră cetatea întru care au pîngărit pre Dína, sóra lor.

28. Şi oile lor, şi boii lor, şi măgarii lor, şi cîte era în cetate şi cîte era la cîmpu le luară.

29. Şi toate trupurile lor şi toată agonisita lor şi muierile lor le-au robit şi au jăfuit cîte era în cetate şi cîte era în case.

30. Şi zise Iácov cătră Simeon şi Lévi: „Urît m-aţ făcut a fi eu rău celor ce lăcuiescu pămîntul şi întru hananei şi întru ferezei. Şi eu puţin sînt întru număr şi, adunîndu-se preste mine, mă vor tăia şi mă voiu fărîma eu şi casa mea".

31. Şi ei ziseră: „Dară ca cu o curvă vor trebui cu sora noastră"?

CAP 35

1. Şi zise Dumnezău către Iácov: „Sculîndu-te, te suie la locul Vethíl şi lăcuiêşte acoló; şi fă acoló jărtăvnic lui Dumnezău, care ţi se-au arătat ţie cînd fugiiai de faţa lui Isáf, fratelui tău".

2. Şi zise Iácov casii lui şi tuturor celor ce era cu dînsul: „Rădicaţ pre bozii cei striini den mijlocul vostru şi vă curăţiţ şi premeniţ hainele vo(a)stre.

3. Şi, sculîndu-ne, să ne suim la Vethil şi să facem acoló jărtăvnic lui Dumnezeu celui ce m-au ascultat întru zioa primejdiii, carele era cu mine şi mă mîntui în calea unde mergeam".

4. Şi dêderă lui Iácov pre bozii cei striini, care era întru mîinile lor, şi cerceii, cei ce era în urechile lor, şi i-au ascunsu Iácov supt terevinthul de la Sichíma; şi i-au pierdut pre dînşii pînă în zioa de astăzi.

5. Şi să rădică Izraíl de la Sechíma. Şi fu frica lui Dumnezău la cetăţile ce era pen împrejurul lor şi nu goniră pre urma fiilor lui Israil.

6. Şi veni Iácov la Lúza, care iaste în pămîntul lui Hanaán, care iaste Vethil, el şi tot norodul ce era cu dînsul.

7. Şi zidi acoló jărtăvnic şi numi numele locului Vethíl pentru că acoló i se-au arătat lui Dumnezău, cînd fugiia el de faţa lui Isáf, fratele lui.

8. Şi muri Devóra, doica Revecăi, şi să îngropă mai jos de Vethíl, supt stejar; şi numai Iácov numele lui Stejariul Jălii.

9. Şi să ivi Dumnezău lui Iacov încă în Lúza, cînd au venit acoló de la Mesopotámia Síriei, şi blagoslovi pre el Dumnezău.

10. Şi zise lui, Dumnezău: „Numele tău nu se va mai chema Iácov, ce Israíl va fi numele tău". Şi numi numele lui Israil.

11. Şi zise lui, Dumnezău: „Eu, Dumnezăul tău; crêşte şi te înmulţêşte! Limbi şi adunări de limbi vor fi dentru tine şi împăraţ den mijlocul tău vor ieşi.

12. Şi pămîntul carele am dat lui Avraám şi lui Isaác ţie am dat pre dînsul şi ţie va fi, şi se/minţiei

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

26. Şi pre Emor şi pre Sihem, ficiorul lui, au omorît cu gura sabiei; şi luară pre Dina den casa lui Sihem şi ieşiră.

27. Şi fiii lui Iacov întrară pre cei răniţi şi jecuiră cetatea întru carea au pîngărit pre Dina, soru-sa.

28. Şi oile lor, şi boii lor, şi măgarii lor, şi cîte era în cetate şi cîte era pre cîmpu au luat.

29[28]. Şi toate trupurile lor, şi toată marfa lor şi muierile lor le-au robit şi au jecuit cîte era în cetate şi cîte era în casă.

30[29]. Şi dzise Iacov cătră Simeon şi Levi: „Urît m-aţi făcut, cît a fi rău celor ce lăcuiescu pămîntul, şi întru hananei şi întru ferezei. Şi eu puţîn sîntu întru număr şi, adunîndu-să pre miine, mă vor tăia şi mă voi sfărîma eu şi casa mea.

31[30]. Şi ei dzisără: „Dară ca cu o curvă vor tribui cu sora noastră"?

26. Iară pre Emor şi pre Sihem cu ascuţitul sabiilor îi tăiară; şi luară pre Dina den casa lui Sihem şi se duseră [2].

27. Iară feciorii lui Iácov ceialalţ întrară pren cei uciş şi jăhuiră cetatea în carea spurcară pre soru-sa Dína.

28. Şi luară oile şi boii lor şi măgarii şi tot ce era în cetate şi ce era la cîmp.

29. Şi toată avêrea lor şi toate vasele lor şi muierile lor robiră şi jăhuiră şi tot ce aflară în cetate şi pren case.

30. Iar Iácov zise cătră Simeon şi cătră Lévi: „Făcutu-m-aţ urît şi rău să fiu tuturor celor ce [le] lăcuiesc în pămîntul lui hananei şi al lu ferezei. La mine iaste număr de oameni puţinel, iar ei se vor strînge şi mă vor fărîma şi voiu peri eu şi casa mea".

31. Iar ei răspunseră: „Dară să ia ei pre soru-noastră ca pre o curvă"?

26. Au trecut prin tăişul sabiei pe Hemor şi pe Sichem, fiul său, au luat-o pe Dina din casa lui Sichem şi au plecat.

27. Fiii lui Iacov s-au năpustit asupra celor răniţi şi au jefuit cetatea în care a fost necinstită Dina, sora lor.

28. Au luat toate oile acelora, toate vacile şi toţi asinii din cetate şi de pe cîmp.

29. Au luat ca pradă toţi copiii, toată agoniseala şi toate femeile lor, cîte erau în cetate şi cîte erau prin case.

30. Atunci Iacov le-a spus lui Simeon şi Levi: „M-aţi făcut să fiu urît, ca şi cum aş fi o năpastă pentru locuitorii acestui pămînt, înaintea canaaneilor şi ferezeilor. Eu am oameni puţini la număr; dacă ei vor năvăli asupra mea, mă vor ucide şi voi pieri eu şi casa mea."

31. Ei i-au răspuns: „Dar trebuia oare să se poarte cu sora noastră ca şi cu o femeie desfrînată?"

CAP 35

1. Şi dzise Dumnedzău cătră Iacov: „Sculîndu-te, te suie la locul Vethil şi lăcuiêşte acoló; şi fă acoló jirtăvnic lui Dumnedzău celuia ce ţi s-au arătat ţie cîndu fugeai de faţa lui Isav, fratelui tău".

2. Şi dzise Iacov casei lui şi tuturor ce era cu însul: „Rădicaţi pre bodzii cei striini den mijlocul nostru şi vă curăţiţi şi premeniţi hainele voastre.

3. Şi, sculîndu-vă, să ne suim la Vethil şi să facem acoló jirtăvnic lui Dumnedzău celuia ce m-au ascultat întru dzua primejdiei, carele era cu mine şi mă mîntui întru calea unde mergeam".

4. Şi dêderă lui Iacov pre bodzii cei striini, carii era întru mănule lor, şi cerceii, ce era întru urechile lor, şi le ascunsă pre înse Iacov suptu terevinthul de la Sichima; şi le-au pierdut pre însé păn-în dzua de astădzi [1].

5. Şi să rădică Israil de la Síchima. Şi să făcu frica lui Dumnedzău la cetăţile ce era prenpregiurul lor şi nu goniră după [2] fii lui Israil.

6. Şi veni Iacov la Luza, carea iaste în pămîntul lui Hanaan, carea iaste Vethil, el şi tot nărodul cît era cu însul.

7. Şi zidi acoló jirtăvnic şi numi numele locului Vethil pentru că acoló i s-au arătat lui Dumnedzău, cîndu fugi el de faţa lui Isav, fratele lui.

8. Şi muri Dévorra, mamca [3] Revécăi, şi să îngropă mai gios de Vethil, suptu ghindă; şi-i numi Iacov numele ei Ghinda Jelii.

9. Şi să ivi Dumnedzău lui Iacov încă în Lúza, cîndu au venit acoló den Mijlocul Riurilor Asiriei, şi-l blagoslovi pre însă Dumnedzău.

10[9]. Şi-i dzise lui, Dumnezău: [10] „Numele tău, Iacov, nu să va mai chema Iacov, ce Israil va fi numele tău". Şi-i numi numele lui Israil.

11. Şi-i dzise lui, Dumnedzău: „Eu, Dumnedzăul tău; creşti şi te înmultêşte! Limbi şi adunări de limbi vor fi dentru tine şi împăraţi den mijlocul tău vor ieşi.

12. Şi pămîntul carele am dat lui Avraam şi lui Isaac ţie ţi l-am dat şi ţie va fi, şi să/minţiei tale după tine

CAP 35

1. Şi zise Dumnezeu lui Iácov: „Scoală şi ieşi în pămîntul Vethíilului şi lăcuiêşte acoló; şi fă altar lui Dumnezeu celui ce ţi se-au arătat cînd fugiiai de faţa frătine-tău, lui Isav".

2. Şi zise Iácov casii lui şi tuturor cîţ lăcuia cu dînsul: „Lepădaţ dumnezeii cei streini care sînt cu voi şi vă curăţiţ dentre dînşii, schimbaţi-vă hainele [1].

3. Şi vă sculaţ să mêrgem în Vethiil să facem acoló altar lui Dumnezeu, carele m-au ascultat în zioa întristăciunii mêle, care au fost cu mine şi m-au păzit în calea carea am umblat".

4. Şi dêderă lui Iácov dumnezeii cei streini, carei era în mâinile lor, şi cerceii urechilor lor şi-i îngropă Iácov supt stăjariul care era în Sichem; şi-i pierdu până în zioa de astăzi.

5. Şi se rădică Izrail de la Sihem. Şi fu frica lui Dumnezeu pre cetăţile care era împrejurul lor şi nu goniră pre urmă pre feciorii lui Izrail.

6. Şi veni Iácov la Lúza, carea iaste în pămîntul Hanaánului, carea iaste Vethiil, însuş şi tot norodul care era cu dînsul.

7. Şi zidi acoló altar şi puse numele acelui loc Vithel că acoló se arătase lui Dumnezeu, cînd fugiia de (faţa)[2] frătine-său, lui Isav.

8. Şi într-acea vrême muri Devóra, doica Revécăi, şi o îngropară mai jos de Vitheil, supt stăjar; şi-i puse numele Stăjariul Jălii.

9. Şi se arătă Domnul lui Iácov încă fiind în Lúga, cînd veni Dentre Riurile Sírului, şi-l blagoslovi Dumnezeu.

10. Şi-i zise Dumnezeu: „Numele tău nu se va chiema Iácov, ce va fi numele tău Izrail". Şi-i puse numele Izrail.

11. Şi-i zise Dumnezeu: „Eu sînt Dumnezeul tău; crêşte şi te înmultêşte! Că multe limbi vor fi den tine; şi împăraţii vor ieşi den mijlocul [3] tău.

12. Şi pământul care l-am dat lui Avraam şi lui Isaac ţie-l voiu da, şi se/minţiel tale după tine da-voiu pă-

CAP. 35

Iacov la Betel. Moartea Rahilei

1. Dumnezeu i-a spus lui Iacov: „Scoală-te si du-te la Betel. rămîi acolo să locuieşti şi fă un jertfelnic Dumnezeului celui ce ţi s-a arătat cînd fugeai de Isav, fratele tău".

2. Iacov a spus atunci casei sale si tuturor celor ce erau cu el: „Lepădati dumnezeii cei străini de la voi, curătati-vă şi vă primeniţi hainele voastre.

3. Sculîndu-ne să ne urcăm la Betel şi să facem acolo un jertfelnic lui Dumnezeu, care m-a auzit în ziua primeidiei, care a fost cu mine şi care m-a ocrotit pe căile pe care am umblat".

4. Iar ei i-au dat lui Iacov dumnezeii cei străini, care erau în mîinile lor, şi cerceii, ce erau în urechile lor; şi Iacov i-a îngropat sub stejarul de lîngă Sichem, unde au rămas pierduţi pînă în ziua de azi.

5. După ce au plecat ei din Sichem, a crescut spaima lui Dumnezeu asupra cetăţilor din jur încît nimeni nu i-a mai urmărit pe fiii lui Iacov.

6. Iacov s-a dus la Luz, adică Betel, în ţara Canaan, el şi întreg poporul care era cu el.

7. Şi a zidit acolo un jertfelnic şi a numit locul acela Betel, căci acolo i s-a arătat lui Dumnezeu, cînd fugea de Isav, fratele său.

8. Acolo a murit Debora, doica Rebecăi, şi a îngropat-o mai jos de Betel, sub un stejar, pe care Iacov l-a numit Stejarul Plîngerii.

9. Aici, în Luz, i s-a mai arătat Dumnezeu lui Iacov, cînd s-a întors din Mesopotamia, şi l-a binecuvîntat Dumnezeu.

10. Şi i-a spus Dumnezeu: „Numele tău este Iacov. Nu te vei mai chema însă Iacov, ci Israel va fi numele tău"

11. Si i-a mai spus Dumnezeu: „Eu sînt Dumnezeul tău cel atotputernic! Creşte şi te înmulţeşte! Popoare şi mulţime de neamuri se vor naste din tine, din coapsele tale se vor înălţa regi.

12. Şi pământul pe care l-am dat lui Avraam si lui Isaac ţi-l dau ţie. Al tău va fi, şi se/minţiei tale după

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 26, col. II

минчи́ентале дъпе тине воиа̀ пъмънтъ́л а̂ч̂е
ста, ѯтръ́нѣмърнле ле̂. Шѝ сѣ̀ дми̃зѣ ѓї
дъмнезе́ дин локъ́л карелеа́ґ грѣ́ит къ́дъ-
съ́. Шѝ пъсѐ и̂аковъ стълпъ, а̂локи́л оу́нде ѓї
а̂ґ грѣ́ит къ́дъмнезе́ дми̃зѣ, стълпъ де пи́а
трѐ шѝ вързѐ прѐ дъмнезе́ тъ́рнаре шѝ вързѐ пр
дъмнезе́ у́нт делемнъ. Шѝ нумѝ и̂аковъ нъ ѓї
меле локу́лъ́и ѯтръ́кареле а́ґ грѣ́ит къ́дъмнезъ
дми̃зѣ ведѣ́л. Шѝ ску́ндъсе и̂аковъ де ѕї
ла ведѣ́л, а́ґ ѯтѣ́нсъ кортъ́л лъ́и, де́чиндъ де
тъ́рнъ́л гадер, ши ѳ̀ кънд сѣ̀ а̂пропиа́т ла
Хафра́да, шѝ а̂вени ла пъмънтъ́л лъ́и, е̂фра́да,
а̂ґ нъскъ́т рахи́л, ши греу а̂в ѯтръ́ нашире.
Ши ѳ̀ кънд нъскъ́ ѳ̀ къ́ греу зи́се ѐи моа́ша, ѕї
а́нин ѯпаръ́зни́ре пе́нтръ къ́ши а̂чеа́ста ѯ̂ц̃ ма́ме
фи́и. Ши ѳ̀ кънд ъ̀ш̃ ѐа̀ съ̀флетъ́л а̀ж̃ ѕї
мъ́рѝ̀ къ́ми нъ́меле лъ́и фечо́ръ́л дъре́рии ме́ле,
ши та́тъ̀ъ̀ъ̀ къ́ми прѐ дъмнезе́ веннами́не.
Шѝ мъ́рѝ̀ рахи́л ши ѯ̂ сѐ ѯ̂гропъ̀ ѯ̂и̂а̀ъ̀ лъ́и е̂фра́ѳ, ѳ̀ї
а́чеа́ста ма́ме вид̂леє́м. Ши пъсѐ и̂аковъ с̃т̂ї
пъ прѐ мормъ́нтъ́л е́и, а́чеа́ста а̂ма́ме стълпъ́л
мормъ́нтъ́лъ рахи́лен пъ́нъ ѯ̂зиоа дзе́ѕъ, шѝ
сѐ ведѣ́ къ́ нерани́л шѝ ѯтъ́нсе кортъ́л лъ́и де
чи́нъ́ де тъ́рнъ́л гадер. Ши ѳ̀ кънд о̂ара̀ къ́ ка
нерани́л ѯтръ́ пъмънтъ́л а́чела, мъ́рсе рувин ши
до́рми къ́ вала ц̃ин̃тоа́ръ̀ тъ́тъ́ънесъ́ъ лъ́и и̂а́ковъ,
шѝ а́ѕъ̀ нерани́л ши ѳ̀ ѕѝ ѯ̂ѕ̀ а̀ѯ̂ѕ̀ ѯтъ́нсъ̀ънтъ̀ ѯ̂нѣ́нтъ̀
лъ́и. Шѝ е̂ра ф̃и̃ї лъ́и и̂а́ковъ, ѓї кв
Фечо́рїи а́нен, чел дѣ́нтъ́ъ̀ънъ нъскъ́т лъ́и и̂а́ковъ, ѓ̀ кг
вим, симео́нъ, леви́ ю́да, иса́хар, заву́лон.
Шѝ фечо́рїи рахи́лїи, и̂ѳсиф̃, шѝ веннамине. кд
Шѝ фечо́рїи ва́лен слъ́ънечъ́и рахи́лен, да́н, шѝ кѕ
нѳфа́лим. Шѝ фечо́рїи зе́лфїи слъ́ънечи кѕ
а́нен, га́д, шѝ а́шир, а́чеа́ѯ̂ъ̀ сънтъ̀ ф̃и̃ї лъ́и ѯ̂
а́ковъ и́а̀ре са́ѯ̂ ѳ̀ъ̀ъ̀ъ̀ лъ́и ла месопо́тамїа сирие́н.
Шѝ венѝ и̂аковъ къ́тръ̀ иса́кь ма́тъ̀ъ̀ъ̀ъ̀, ѯ̂къ кѯ
тръ́инде ѐл ла ма́мври, ла четатѐ къ́мпъ́лъ́и,
а́чеа́ста ма́ме, хевро́нъ ѯтъ̀мънтъ̀ъ̀ лъ́и ханаа́
ни, оу́нде а́ѕ̀ а̀ъ̀ъ̀ъ̀ъ̀ъ̀ъ̀ ѯ̂враа́м шѝ иса́кь.
Ши ѳ̀ъ̀ъ̀ъ̀ хи́леле лъ́и иса́кь ка́реле а́ѕ̀ тръ́ит кн
а́нї, ѓ, п. Шѝ сасъ̀ни́нъ̀ъ̀ а́ѕ̀ мъ́рит, шѝ кѳ
се а̂да́ѕ̀се а̂тъ̀нъ̀ъ̀ ръ́дъ лъ́и ман ѯтръ́ѯ̂ъ ши пла́нъ
де зи́ле, шѝ а̂ ѯтропа́рѣ прѐ дъмнезе́ иса́ѳ ши и̂а
ковъ а́мъ̀ъ̀ъ̀ъ̀ъ̀ фечо́рїи лъ́и

К А П · Л5

Е́стѐ сънтъ̀ на̂шерне́ле лъ́и иса́ѳ, а́чеа́ а
ста ма́ме ѐдо́м, шѝ иса́ѳ ѯ̂ш̃ а̀ѯ̂ъ̀ лъ́и
мъ́ѓерѝ̀ден ф̃ѣ́теле хананеє́лѣ̃ъ̀ прѐ а́да
ѯ̂а́та лъ́и е̂ло́м хе́ѳе́ѣ́, шѝ прѐ со́лиѣ́ма
ѯ̂а́та лъ́и а́на фечо́ръ́л лъ́и севего́нъ ѐвѣ́ѣ̂.
Шѝ прѐ васема́ѳ ѯ̂а́та лъ́и ѓема́иль со́ра лъ́и наке ѕ
со́ѳъ. Шѝ нъскъ́ а́да лъ́и иса́ѳ прѐ е̂лифа́ѓ, ѓ
шѝ васема́ѳ нъскъ́ прѐ ра́гуи́ль. Шѝ со́лиѣ́ ѳ
ма ѳ̀ъ̀ъ̀ъ̀ъ̀ъ̀ прѐ сѣ́ѕь, ши прѐ ѓегло́м, шѝ пр
ко́ре, а́чеа́ѯ̂ъ̀ сънтъ̀ фечо́рїи лъ́и иса́ѳ ка́рїи сѣ̀ъ̀
нъскъ́т лъ́и, ѯ̂пъмънтъ̀ъ̀ лъ́и ханаа́нь.
Шѝ а̀ѯ̂ъ̀ иса́ѳ мъ́ѓерѝ̀ле лъ́и, шѝ фечо́рїи лъ́и, ши ѕ
ф̃ѣ́теле лъ́и, ши то́а̀те тръ́пъ́ъ̀ъ̀ле, ка́ѯ̂ънлъ́и,
ши то́а̀те ѳ̀ъ̀ъ̀ъ̀ъ̀ъ

da-voi pămîntul acesta întru rudele lor".

13. Sui-să Dumnedzău de la însul, dentru locul carele au grăit cu însul.

14. Şi puse Iacov stîlpu întru locul unde au grăit cu însul, stîlpu de piatră, şi turnă pre însu turnare, şi vărsă pre însă untu de lemnu.

15. Şi numi Iacov numele locului, întru carele au grăit cu însul Dumnedzău, Vethil.

16. Şi, sculîndu-să Iacov la Vethil, au întărit cortul lui decinde de turnul Gader; şi fu cîndu să apropiia la Hafratha şi a veni la pămîntul lui Hafratha, au născut Rahil. Şi grea naştere avu întru naştere.

17. Şi fu ⟨cîndu născu⟩[4] ea cu greu, dzise ei moaşa: „Aibi îndrăzniire pentru că şi acesta îţi va fi ficior".

18. Şi fu cîndu iş lăsa ea sufletul, că muriia, numi numele lui „ficiorul durerii mêle", iară tată-său îl numi pre însul Veniamin.

19. Şi muri Rahil şi să îngropă în calea Efrathei; aceasta iaste Vithlêem.

20. Şi puse Iacov stîlpu pre mormîntul ei; acesta iaste stîlpul mormîntului Rahil păn-în dzua de astădzi.

21. Şi să rădică Israil şi-ş înfipse cortul lui decinde de turnul Gader.

22. Şi fu cîndu sălăşlui Iacov[5] întru pămîntul acela, mêrse Ruvim şi dormi cu Valá, ţiitoarea tătîne-său; şi audzi Israil şi rău să arătă înnaintea lui[6].

Şi era fiii lui Iacov 12:

23[22]. ficiorii Liei: [23] Ruvim, cel dentăi născut a lui Iacov, Simeon[7], Levi, Iuda, Isáhar, Zavulon;

24. ficiorii ii Rahil: Iosif şi Veniamin;

25. şi ficiorii Valas, slujnicii Rahil: Dan, Nefthalim;

26. şi ficiorii Zelfas, slujnicii Liei: Gad şi Asir. Aceştia-s ficiorii lui Iacov, carii s-au făcut lui în Mijlocul Rîurilor Asiriei.

27. Şi veni Iacov cătră Isaac, tatăl său, încă fiindu el viu, la Mamvri, cetatea cîmpului; aceasta iaste Hevron, în pămîntul lui Hanaan, unde au lăcuit Avraam şi Isaac.

28. Şi furá dzilele lui Isaac, carele au trăit, ani 180.

29. Şi, slăbindu, au murit şi să adaose lîngă ruda lui, bătrîn şi plin de dzile. Şi-l îngropară pre însul Isav şi Iacov, amîndoi ficiorii lui.

CAP 36

1. Acêstea-s naşterile lui Isav — acesta iaste Edom.

2. Şi Isav luă şie muieri den fêtele hananeilor: pre Adá, fata lui Elom, heteului, şi pre Olivéma, fata lui Aná, ficioru lui Sevegon, a eveului,

3. şi pre Vasimath, fata lui Ismail, sora lui Naveoth.

4. Şi născu Adá lui Isav pre Elifas, şi Vasemath au născut pre Raguil.

5. Şi Olivema au născut pre Ieus, şi pre Eglom şi pre Coré. Aceştia-s lui Isav carii s-au născut ficiorii lui în pămîntul Hanaan.

6. Şi luă Isav muierile lui şi ficiorii lui, şi fêtele lui, şi toate trupurile casei lui şi toate unêltele lui, şi toate dobitoa/cele şi cîte au cuprinsu în mîntul acesta în neamul lor".

13. Şi se sui de la dînsul Dumnezeu şi den locul care grăia cu dînsul.

14. Şi puse Iácov în locul acela, unde grăise cu dînsul, stîlp de piiatră, şi junghiă dăsupra lui jărtve şi turnă vin cu untdelemn.

15. Şi puse Iácov numele acelui loc, unde grăi Dumnezeu cu dînsul, Vithel.

16. Şi, sculîndu-se Iacov de la Vithel, îş puse cortul aproape de turnul Gader; şi deaca se apropié la Harath născu Rahil fecior. [17] Şi-i fu greu întru naştere.

17. Iar moaşa îi zise: „Nu te tême că şi pre acesta vei avea fiiu".

18. Şi fu cîndu-ş sloboziia sufletul, că muriia, îi puse numele „feciorul durerii mêle", iar tată-său îi puse numele Veniamin.

19. Şi muri Rahil[4] şi o îngropară pre calea Efráthei; aceasta iaste Vithleem.

20. Şi puse Iácov stîlp la mormîntul ei; acesta iaste stîlpul mormîntului Rahilei şi pănă în zioa de astăzi.

21. Şi ieşi Izrail de acoló şi-ş puse cortul de cêea parte de turnul Gader.

22. Şi fu cînd se prinse Izrail de-a lăcui într-acel pămînt, mêrse Ruvim şi se culcă cu Valla, posadnica tatîne-său; şi deaca auzi Izrail rău se arătă înaintea lui.

Şi avea Iácov 12 feciori:

23. Feciorii Liei: Ruvim, cel dentăi al lui Iácov, Simeon, Lévii, Iúda, Isahar, Zaulon;

24. iar feciorii Rahílei: Iósif şi Veniamin;

25. iar feciorii Vallei, slujnica Rahilei: Dan şi Nethalim;

26. iar feciorii Zelfei, slujnica Liei: Gad şi Asir. Aceştia sînt feciorii lui Iácov, care se născură lui între Rîurile Siriei.

27. Şi veni Iácov la tată-său Isaac în Mámvriia, încă fiind el viu, în cetatea cîmpului; şi aceasta iaste Hevron în pămîntul lui Hanaan, unde lăcuise Avraam şi Isaac.

28. Şi furá zilele lui Isaac, cît au trălt, 180 de ani.

29. Şi, săvîrşindu-se, muri şi se adaose cătră neamul său, bătrîn, plin de zile. Şi-l îngropară Isav şi Iácov, feciorii lui, amîndoi.

CAP 36

1. Acêstea sînt naşterile lui Isav — acesta iaste Edom.

2. Şi Isav luoă lui muieri den fêtele lui Hánaan: pre Ada, fata lui Elon, hettheul, şi pre Olivána, fata lui Ane, feciorul lui Sevegon, eveiul,

3. şi pre Vasemath, fata lui Izmail, sora lui Navaioth.

4. Şi Ada născu lui Isav pre Elifas, iar Vasemath au născut pre Raguil.

5. Iară Olivána născu pre Ius, şi pre Eglom şi pre Corei. Aceştia sînt feciorii lui Isav carei se-au născut lui în pămîntul Hanaánului.

6. Şi luoă Isav muierile sale, şi feciorii săi, şi fêtele sale, şi toate sufletele casei sale, şi toată avuţiia, şi tot dobito/cul şi tot ce agonisise şi fătine îi voi da acest pămînt".

13. Apoi s-a înălţat Dumnezeu de la el, din locul în care i-a vorbit.

14. Şi a aşezat Iacov un stîlp în locul unde Dumnezeu îi vorbise, un stîlp de piatră, şi a săvîrşit peste el jertfa turnării vinului şi a ungerii cu untdelemn.

15. Şi a numit Iacov locul în care i-a vorbit Dumnezeu, Betel.

16. Plecînd Iacov din Betel şi-a întins cortul său dincolo de turnul Gader şi după ce s-a apropiat de Havrata, ca să ajungă în ţinutul Efrata, a născut Rahila. Şi naşterea i-a fost grea.

17. În timp ce se chinuia să nască, i-a spus ei moaşa: „Bucură-te, căci şi acesta este băiat."

18. Şi în timp ce ea îşi dădea sufletul, căci a murit, l-a numit pe numele lui Ben-Oni, iar tatăl său l-a numit Veniamin.

19. Rahila a murit şi a îngropat-o lîngă drumul spre Efrata, adică Betleem.

20. Iar Iacov a pus un stîlp pe mormîntul ei. Acest stîlp de pe mormîntul Rahilei se vede pînă în ziua de astăzi.

21. Şi plecînd de acolo Iacov şi-a întins cortul său dincolo de turnul Gader.

22. Pe cînd locuia Israel acolo, a intrat Ruben şi a dormit cu Bilha, ţiitoarea tatălui său; Israel a auzit şi s-a tulburat foarte.

Cei doisprezece fii ai lui Iacov au fost:

23. fiii Liei: Ruben, cel întîi născut al lui Iacov, Simeon, Levi, Iuda, Isahar şi Zabulon;

24. fiii Rahilei: Iosif şi Veniamin;

25. fiii Bilhăi, slujnica Rahilei: Dan şi Neftali;

26. fiii Zilpei, slujnica Liei: Gad şi Aşer. Aceştia sînt fiii lui Iacov, care i s-au născut în Mesopotamia.

27. Apoi s-a dus Iacov la Isaac, tatăl său, care trăia încă la Mamvri, în Shiriat-Arba, adică în Hebron, în pămîntul Canaanului, unde sălăşluiseră o vreme Avraam şi Isaac.

28. Şi a trăit Isaac o sută optzeci de ani.

29. Slăbind apoi, a murit Isaac şi a trecut la strămoşii săi, bătrîn şi încărcat de zile. L-au îngropat fiii săi, Isav şi Iacov.

CAP. 36

Semînţia lui Isav

1. Aceasta este semînţia lui Isav care se mai numeşte şi Edom.

2. Isav şi-a luat soţii dintre fetele canaaneilor: pe Ada, fiica lui Elon, heteul, şi pe Olibama, fiica lui Ana, fiul lui Ţibon, heveul.

3. Şi pe Basemata, fiica lui Ismael şi sora lui Nebaiot.

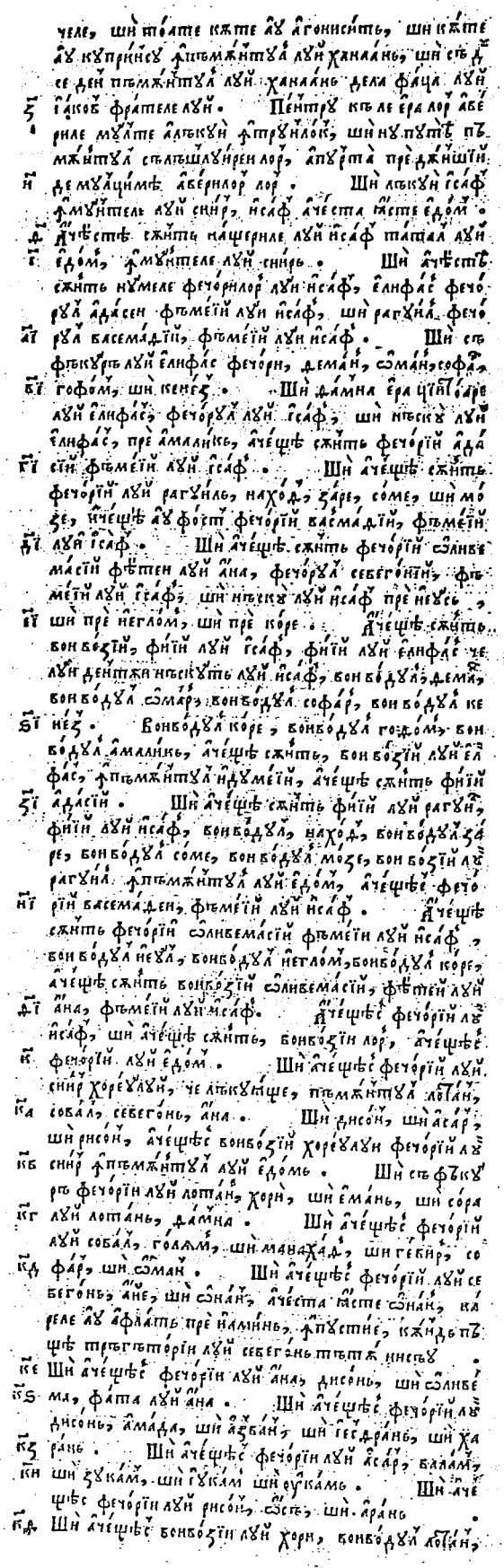
4. Ada i-a născut lui Isav pe Elifaz, Basemata i l-a născut pe Raguel.

5. Iar Olibama i-a născut pe Ieuş, pe Ialam şi pe Core. Aceştia sînt fiii lui Isav, care i s-au născut în ţara Canaanului.

6. Apoi a luat Isav soţiile sale, pe fiii săi, pe fiicele sale şi pe toate slugile casei sale, toate averile sale, toate vitele/sale şi tot ce agonisese şi cît

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 27, col. I

cîte au cuprinsu în pămîntul lui Hanaán, şi să duse den pămîntul lui Hanaán, de la faţa lui Iácov, fratele lui.

7. Pentru că le era lor averile multe a lăcui într-un loc şi nu putea pămîntul sălăşluirei lor a purta pre dînşii de mulţimea averilor lor.

8. Şi lăcui Isáf în muntele lui Siír ; Isáf acesta iaste Edóm.

9. Acêstea sînt naşterile lui Isáf, tată lui Edóm, în muntele lui Siír,

10. şi acêstea sînt numele feciorilôr lui Isáf : Elifás, feciorul lui Adásèi, fămeii lui Isáf, şi Raguíl, feciorul Vasemáthii, fămeii lui Isáf,

11. Şi să făcură lui Elifás feciori : Themán, Omán, Sofar, Gofóm şi Chenéz.

12. Şi Thámna era ţiitoare lui Elifás, feciorul lui Isaf ; şi născu lui Elifás pre Amalíc. Aceştia sîn feciorii Adásii, fămeii lui Isáf.

13. Şi aceştia sînt feciorii lui Raguíl : Nahóth, Záre, Sóme şi Móze. Aceştia au fost feciorii Vasmátii, fămeii lui Isaf.

14. Şi aceştia sînt feciorii Olivemásii, fêtei lui Ana, feciorul Sevegónii, fămeii lui Isáf : şi născu lui Isáf pre Ieús, şi pre Ieglóm şi pre Córe.

15. Aceştia sînt voivozii, fiii lui Isáf : fiii lui Elifás, celui dentîi născut lui Isáf : voivodul Theman, voivodul Omár, voivodul Sofár, voivodul Chenéz,

16. voivodul Córe, voivodul Gothóm, voivodul Amalíc. Aceştia sînt voivozii lui Elifás în pămîntul Idumêii ; aceştia sînt fiii Adásii.

17. Şi aceştia sînt fiii lui Raguil, fiiul[1] lui Isáf : voivodul Nahóth, voivodul Záre, voivodul Sóme, voivodul Móze, voivozii lui Raguíl în pămîntul lui Edóm ; aceştia-s feciorii Vasemáthei, fămeii lui Isáf.

18. Aceştia sînt feciorii Olivemásii, fămeii lui Isáf : voivodul Ieúl, voivodul Ieglóm, voivodul Córe. Aceştia sînt voivozii Olivemásii, fêtei lui Ana, fămeii lui Isáf.

19. Aceştia-s feciorii lui Isáf şi aceştia sînt voivozii lor ; aceştia-s feciorii lui Edóm.

20. Şi aceştia-s feciorii lui Siír, horeului, ce lăcuiêşte pămîntul ⟨Edomului⟩[2] : Lotán, Soval, Sevegón, Ana,

21. şi Disón, şi Asár, şi Risón. Aceştia-s voivozii horeului, feciorii lui Siír, împăratul-lui Edóm.

22. Şi să făcură feciorii lui Lotán : Horí şi Emán ; şi sora lui Lotan, Thámna.

23. Şi aceştia-s feciorii lui Soval : Góliam, şi Manaháth, şi Ghévir, Sofár şi Omán.

24. Şi aceştia-s feciorii lui Sevegón : Aie şi Onán ; acesta iaste Onán carele au aflat pre Iamin în pustie, cînd păştea trăgătorii lui Sevegón, tătîni-său.

25. Şi aceştia-s feciorii lui Ana : Disón şi Olivéma, fata lui Ana.

26. Şi aceştia-s feciorii lui Dison : Amáda, şi Azván, şi Iesfrán şi Harán.

27. Şi aceştia-s feciorii lui Asár : Valám, şi Zucám, şi Iucám şi Ucám.

28. Şi aceştia-s feciorii lui Risón : Osă şi Arán.

29. Şi aceştia-s voivozii lui Horí : voivodul Lotán,/

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

pământul Hanaan şi să duse den pământul Hanaan, den faţa lui Iacov, fratele lui [1].

7. Pentru că le era lor unêltele multe a lăcui într-un loc şi nu putea pământul prisleşeniei lor a-i purta pre înşi de mulţimea unêltelor lor.

8. Şi lăcui Isav în muntele Siir ; Isav acesta iaste Edom.

9. Acêstea-s naşterile lui Isav, tatăl lui Edom, în muntele Siir,

10. şi acêstea-s numerile a fiilor Isav : Elifas, ficiorul Adas, fămeii lui Isav, şi Raguil, ficiorul Vasemath, fămeii lui Isav.

11. Şi să făcură lui Elifas ficiori : Theman, Oman, Sofar, Gothom şi Chenez.

12. Şi Thamná era ţiitoare lui Elifas, ficiorul lui Isav ; şi născu lui Elifas pre Amalic. Şi aceştia-s ficiorii Adas, fămeii lui Isav.

13. Şi aceştia-s ficiorii lui Raguil : Nahóth, Zaré, Somé, Mozé. Aceştia [2] au fostu ficiorii Vasamáth, fiii lui Isav.

14. Aceştia-s ficiorii Olevemas, fêtei lui Ana, ficiorii lui Sevegon, fămeii lui Isav : şi născu lui Isav pre Ieus, şi pre Ieglom şi pre Coré.

15. Aceştia-s hatmanii, fiii lui Isav [3] : fiii lui Elifas, celui dentăi născut lui Isav : hatman Theman, hatman Omar, hatman Sofar, hatman Chenez,

16. hatman Coré, hatman Gothom, hatman Amalic. Aceştia-s hatmanii lui Elifas la Iduméa şi aceştia-s fiii Adas.

17. Şi aceştia-s ficiorii lui Raguil, fiiul [4] lui Isaf : hatman Nahóth, hatman Zaré, hatman Some, hatman Mozé, hatmanii lui Raguil întru pământul Edom ; aceştia-s ficiorii Vasemáth, fămeii lui Isav.

18. Aceştia-s ficiorii Olivemas, fămeii lui Isav : hatman Ieul, hatman Ieglom, hatman Coré. Aceştia-s hatmanii Olivemas, fêtei lui Aná, fămeii lui Isav.

19. Aceştia-s ficiorii lui Isav şi aceştia li-s hatmanii lor ; şi aceştia-s ficiorii lui Edom.

20. Şi aceştia-s ficiorii lui Siir, horreul, ce lăcuiêşte pământul (Edomului) [5] : Lotan, Soval, Sevegon, Aná,

21. şi Dison, şi Asar şi Rison. Aceştia-s hatmanii horreului, ficioru lui Siir, împăratul Edom.

22. Şi să făcură ficiorii lui Lotan : Horri şi Eman ; şi sora lui Lotan, Tamná.

23. Aceştia-s ficiorii lui Soval : Golom, şi Manahath, şi Ghevil, şi Sofar şi Oman.

24. Şi aceştia-s ficiorii lui Sevegon : Aie şi Onan ; acesta iaste Onan carele au aflat pre iamin întru pustiiu, cîndu păştea trăgătorii lui Sevegon, tătîne-său.

25. Şi aceştia-s ficiorii lui Aná : Dison şi Olivemá, fata lui Aná.

26. Şi aceştia-s ficiorii lui Dison : Amadá, şi Azvan, şi Iesthran şi Harran.

27. Şi aceştia-s fiii lui Asar : Valam, şi Zucam, şi Ioicam şi Ucam.

28. Şi aceştia-s ficiorii lui Rison : Os şi Aran.

29. Şi aceştia-s hatmanii horri : hatman Lotan, hatman Soval, hatman Secuse în pământul lui Hanaan şi se duse den pământul Hanaánului, de la faţa frăţine-său, lui Iácov.

7. Că avea ei avuţie multă şi nu le era rău a vieţui depreună, ce pământul-pre care lăcuia ei nu-i putea încăpea de mulţimea avuţiei lor.

8. Şi se prinse Isav de lăcaş în muntele Sirului ; acesta Isav iaste Edom.

9. Acesta iaste neamul lui Isav, tatăl Edómului, în muntele Sírului,

10. iar acêstea sînt numele feciorilor lui Isav : Elifas, feciorul Adei, muiêrea lui Isav, Raguil, feciorul Vasemathei, muiêrea lui Isav.

11. Iar feciorii Elifásei fură : Thaman, Oman, Sofar, Gothom şi Chenez.

12. Şi era Tamma ţiitoare lui Elifas, feciorul lui Isav ; iară Elifas născu pre Ammalic. Aceştia sînt feciorii Adei, muiêrea lui Isav.

13. Iar aceştia sînt feciorii lui Raguil : Nahoth, şi Zaré, Sóme şi Mozei. Aceştia fură feciori Vasemáthei, muiêrea lui Isav.

14. Iar aceştia fură feciori Olivémei, fêtei lui Ana, feciorul Sevogónei, muiêrea lui Isav, carea născuse lui Isav pre Ius, şi pre Eglom şi pre Corei.

15. Aceştia sînt stăpînii [1], feciorii lui Isav : feciorii lui Elifas, cel dentăi născut al lui Isav : stăpîn Theman, stăpîn Omar, stăpîn Sofar, stăpîn Chenez,

16. stăpîn Corei, stăpîn Gothom, stăpîn Amalic. Aceştia-s mai mari lui Elifas în ţara Iduméei şi sînt feciori Adei.

17. Iar aceştia sînt feciorii lui Raguil, feciorul lui Isav : stăpîn Nahoth, stăpîn Zaré, hatman Somé, hatman Mozé. Aceştia-s hatmanii lu Raguil în pământul Edómului ; aceştia-s feciorii Vasemóthei, muierii lui Isav.

18. Iar aceştia sînt feciorii Olivánei, muierii lui Isav : hatman Ius, hatman Eglom, hatman Corei. Aceşti hatmani sînt ai Olivánei, fata lui Ana, muierii lui Isav.

19. Aceştia sînt feciorii lui Isav şi aceştia sînt hatmanii lor ; aceştia sînt feciorii lui Edom.

20. Iar aceştia-s feciorii lui Sir, horeul, care au lăcuit pre pământul Edómului : Lotan, Soval, Sevegon, Anna,

21. şi Dison, şi Asar şi Rison. Aceştia sînt hatmanii horeului, feciorii lui Sir, împăratul lui Edom.

22. Şi se făcură lui Lotan feciori : Horri şi Eman. Iar Lotan avea o sor de o chiema Thamna.

23. Iar aceştia-s feciorii lui Soval : Oglom şi Manaihath şi Gheval, Sothar şi Oman.

24. Iar aceştia-s feciorii lui Sevegon : Aié şi Onan ; acesta Onan iaste care l-au aflat iamînă [2] în pustie, cînd păştea boii tătîne-său, lui Sevegon.

25. Iar aceştia-s feciorii lui Aná : Dison şi Olivama, fata lui Aná.

26. Iar aceştia-s feciorii lui Dison : Amáda, şi Azavan, şi Esran şi Harran.

27. Iar aceştia-s feciorii lui Asar : Valam şi Zucam, Ioicam şi Ucam.

28. Iar aceştia-s feciorii lui Rison : Os şi Aran.

29. Aceştia-s hatmanii horreiului : hatman Lotan, hatman Soval, hatman le dobîndise în ţara Canaanului şi a plecat de acolo, de la Iacov, fratele său.

7. Căci erau prea bogaţi ca să locuiască la un loc şi pământul unde sălăşluiau nu-i încăpea din pricina mulţimii averilor lor.

8. Astfel s-a aşezat Isav. — zis şi Edom — în muntele Seir.

9. Aceştia sînt urmaşii lui Isav, tatăl lui Edom, de la muntele Seir ;

10. acestea sînt numele fiilor lui Isav : Elifaz, fiul Adei, soţia lui Isav, şi Raguel, fiul Basematei, altă soţie a lui.

11. I s-au născut fii şi lui Elifaz : Teman, Omar, Ţefo, Gatam şi Chenaz.

12. Timna, care era o ţiitoare a lui Elifaz, fiul lui Isav, i-a născut lui Elifaz un fiu, pe Amalec. Aceştia sînt fiii Adei, soţia lui Isav.

13. Iar aceştia sînt fiii lui Raguel : Nahat şi Zerah, Şama şi Miza. Aceştia sînt fiii Basematei, soţia lui Isav.

14. Şi aceştia au fost fiii Olibamei, soţia lui Isav, fiica lui Ana, fiul lui Ţibon ; ea i-a născut lui Isav pe Ieuş, pe Ialam şi pe Core.

15. Aceştia sînt voievozii, fiii lui Isav : fiii lui Elifaz, întîiul născut al lui Isav, au fost : voievodul Teman, voievodul Omar, voievodul Ţefo şi voievodul Chenaz,

16. voievodul Core, voievodul Gatam şi voievodul Amalec. Aceştia sînt voievozii lui Elifaz în ţara Edomului ; aceştia sînt fiii Adei.

17. Iar aceştia sînt fiii lui Raguel, fiul lui Isav : voievodul Nahat, voievodul Zerah, voievodul Sama şi voievodul Miza. Aceştia sînt voievozii lui Raguel în ţara Edomului ; aceştia sînt fiii Basematei, soţia lui Isav.

18. Iar aceştia sînt fiii Olibamei, soţia lui Isav : voievodul Ieuş, voievodul Ialam şi voievodul Core. Aceştia sînt voievozii din Olibama, fata lui Ana şi soţia lui Isav.

19. Aceştia sînt fiii lui Isav şi aceştia sînt voievozii lor ; aceştia sînt fiii lui Edom.

20. Iar aceştia sînt fiii lui Seir, horeeanul, care locuiau în ţinutul acela : Lotan, Şobal, Ţibon şi Ana,

21. Dişon, Eţer şi Dişan. Aceştia sînt voievozii horeilor, fiii lui Seir, în pământul Edomului.

22. Lui Lotan i s-au născut fii : Hori şi Heman, iar sora lui Lotan a fost Timna.

23. Aceştia sînt fiii lui Şobal : Alvan, Manahat, Ebal, Şefo şi Onam.

24. Şi aceştia sînt fiii lui Ţibon : Aia şi Ana, cel care a găsit în pustie un izvor de apă caldă, pe cînd păştea asinii lui Ţibon, tatăl său.

25. Aceştia sînt copiii lui Ana : Dişon şi Olibama, fiiica sa.

26. Iar aceştia sînt copiii lui Dişon : Hemdan, Eşban, Itran şi Cheran.

27. Aceştia sînt fiii lui Eţer : Bilhan, Zaavan şi Acan.

28. Iar aceştia sînt fiii lui Dişan : Uţ şi Aran.

29. Aceeştia sînt voievozii horeilor : voievodul Lotan, voievodul Şobal, vo-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 27, col. II

voivodul Soval, voivodul Sevegón, voivodul Ana,

30. voivodul Disón, voivodul Asár, voivodul Risón. Aceştia-s voivozii lui hori, întru domniile lor, în pămîntul Edóm.

31. Şi aceştia-s împăraţii ce au împărăţit în pămîntul lui Edóm mai nainte decît a împărăţi împărat în Israíl.

32. Şi împărăţi, în Edóm, Valác, feciorul lui Veór; şi numele cetăţii lui Denáva.

33. Şi muri Valác; şi împărăţi, în locul lui, Iovac, feciorul lui Zára de la Vosóra.

34. Şi muri Ióvac; şi împărăţi, în locul lui, Asóm den pămîntul themanênilor.

35. Şi muri Asóm cel den Themanêni, şi împărăţi, în locul lui, Adád, feciorul lui Varád, cela ce au tăiat pe Madiám în cîmpul lui Moáv; şi numele cetăţii lui, Ghetthém.

36. Şi muri Adád; şi împărăţi după el Samáda de la Masecás.

37. Şi muri Samáda; şi împărăţi după el Saúl den Rovoóth de lîngă rîu.

38. Şi muri Saúl; şi împărăţi după el Valaenón, feciorul lui Ahovór.

39. Şi muri Valaenón, feciorul lui Ahovór; şi împărăţi după dînsul Arád, feciorul lui Varád. Şi numele cetăţii lui, Fogór, şi numele fămeii lui, Metevei, fata lui Matraíd, feciorul ⟨lui⟩[2] Mezoov.

40. Acêstea-s numele voivozilor lui Isáf, întru neamurile lor, dupre locurile lor, întru numele lor, întru ţările lor şi întru limbile lor: voivodul Thámna, voivodul Góla, voivodul Iethár,

41. voivodul Olevemás, voivodul Ilás, voivodul Finón,

42. voivodul Chenéz, voivodul Themán, voivodul Mazár,

43. voivodul Maghedeíl, voivodul Zafoin. Aceştia-s voivozii Edómului, întru cêle zidite în pămîntul cîştigării lor; acesta, Isáf, tatăl lui Edóm.

CAP 37

1. Şi lăcuia Iácov în pămîntul unde au sălăşluit Isáac, tatăl lui, în pămîntul lui Hanaán.

2. Şi acêstea-s naşterile lui Iácov. Şi Iósif era de ani 17, păscînd oile tătîni-său cu fraţii lui, fiind tînăr, împreună cu feciorii Valásii şi cu feciorii Zélfiei, fămeilor tătîni-său. Şi adus(e)ră asupra lui Iósif hulă rea cătră Israíl, tatăl lor.

3. Iară Iácov iubiia pre Iósif mai tare decît toţi feciorii lui pentru că fecior de bătrînéţe era lui; şi-i făcu lui haină pestriţă.

4. Şi, văzînd fraţii lui cum pre dînsul iubêşte tată-său mai mult decît toţi feciorii lui, îl urîră şi nu-i putea să-i grăiască lui nemică de pace.

5. Şi, visînd Iósif vis, spuse fraţilor lui.

6. Şi zise lor: „Ascultaţi visul acesta carele am visat.

7. Părea-mi-se că voi legaţi znopi în mijlocul cîmpului; şi să sculă znopul mieu şi stătu direpт; şi, întorcîndu-se împrejur, znopii voştri, să închinară znopului mieu".

8. Şi ziseră lui fraţii lui: „Au doară împărăţind vei împărăţi pre noi? Sau domnind vei domni/pre

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

vegon, hatman Aná,

30. hatman Dison, hatman Asar, hatman Rison. Aceştia-s hatmanii horri, întru hătmăniile lor, în pămîntul Edom.

31. Şi aceştia-s împăraţii ce au împărăţit în pămîntul Edom mainte decît a împărăţi împărat la[6] Israil.

32. Şi împărăţi, în Edom, Valac, ficiorul lui Veor ; şi numele cetăţii lui, Dénava.

33. Şi muri Valac ; şi împărăţi pentru însul Iovac, ficiorul lui Zará de la Vosóra.

34. Şi muri Iovac ; şi împărăţi pentru el Asom den pămîntul Themanon.

35. Şi muri Asom de la Themanon ; şi împărăţi pentru el Adad, ficiorul lui Varad, cela ce au tăiat pre Madiam în cîmpul Moav ; şi numele cetăţii lui, Gheththem.

36. Şi muri Adad ; şi pentru el împărăţi Samadá de la Masaccas.

37. Şi muri Samadá ; şi împărăţi pentru el Saul de la Rovooth de lîngă rîu.

38. Şi muri Saul ; şi împărăţi pentru el Vallaenon, ficioru lui Ahovor.

39. (Şi muri Vallaenon, ficiorul lui Ahovor)[7] şi împărăţi pentru el Arad, ficiorul lui Varad. Şi numi numele cetăţii lui Fogor, şi numele muierii lui, Meteveil, fata lui Matraid, ficioru lui Mezoov.

40. Acestea-s numerile hatmanilor Isav, întru neamurile lor, după locurile lor, întru numerile lor, întru ţările lor şi întru limbile lor : hatman Thamná, hatman Golá, hatman Iethar,

41. hatman Elivemas, hatman Ilas, hatman Finon,

42. hatman Chenez, hatman Themná, hatman Mazar,

43. hatman Maghedeil, hatman Zafoi. Aceştia-s hatmanii Edom, întru cêle zidite întru pămîntul agonesitei lor ; acesta-i Isav, tatăl Edom.

CAP 37

1 [44]. Şi lăcuia Iacov întru pămîntul unde au prisleşit Isaac, tatăl lui, în pămîntul Hanaan.

2 [44]. Şi acêstea-s naşterile lui Iacov. [1] Şi Iosif era de 17 ani, păscîndu oile tătîne-său cu fraţii lui, fiind tînăr, cu ficiorii Valas şi cu ficiorii Zelfas, a fămeilor tătîne-său. Şi aduseră asupra lui Iosif hulă rea către Israil, tatăl lor.

3 [2]. Iară Iacov iubiia pre Iosif mai tare decît pre toţi ficiorii lui pentru că ficior de bătrînêţe era lui ; şi-i făcu lui haină înpistrită.

4 [3]. Şi, vădzîndu fraţii lui cum pre însul iubêşte tatăl dentru toţi fiii lui, îl urîră şi nu putea să-i grăiască lui nemic de pace.

5 [4]. Şi, visîndu Iosif vis, spuse fraţilor lui[1].

6 [5]. Şi dzise lor : „Ascultaţi visul carele am visat.

7 [6]. Părea-mi-se că voi legaţi mănunche la mijlocul cîmpului ; şi să sculă al mieu mănunchiu şi stătu dreptu ; şi, întorcîndu-să prenpregiur, mănunchele voastre s-au închinat mănunchiului mieu".

8[7]. Şi-i dziseră lui fraţii lui : „Au doară împărăţindu vei împărăţi pre noi ? Au domnind vei domni/pre noi" ?

Sevegon, hatman Ana,

30. hatman Dison, hatman Asar, hatman Rison. Aceştia stăpîniia Horréia întru biruinţa lor în pămîntul Edómului.

31. Iar aceştia-s împăraţii carei au împărăţit în pămîntul Edómului mai nainte încă până nu împărăţiia împăraţii întru Izrail.

32. Şi împărăţiră, în Edom, Valaac, feciorul lui Veir ; şi numele cetăţii lui era Dennava.

33. Şi muri Valaac ; şi fu după dînsul împărat Iovav, feciorul lui Zarin de la Vosor.

34. Şi muri şi Iovav ; şi după dînsul fu împărat Asom den pămîntul Themanónului.

35. Şi muri Asom, care era de la Themanon ; şi fu după dînsul împărat Adad, feciorul lui Vazdad, care au tăiat pre Madiam în cîmpul Móavului; şi numele cetăţii lui era Setthem.

36. Şi muri Adad ; şi fu după dînsul împărat Samáda den Masecas.

37. Şi muri Samáda ; şi fu după dînsul împărat Saul den Rogovoth, care nu iaste dăparte de rîu.

38. Şi muri Saul şi fu după dînsul împărat Valaenon, feciorul lui Anovor.

39. Şi muri Valaenon, feciorul lui Ahovor ; şi fu după dînsul împărat Arad, feciorul lui Varad ; şi numele cetăţii lui era Thogor, iar numele muierii lui era Meteveil, fata lui Matraith, feciorul lui Mezov.

40. Acêstea sînt numele hatmanilor lui Isav întru seminţiile lor, şi întru locurile lor, şi întru numele lor, întru ţările lor şi în limbile lor : hatman Thamna, hatman Golá, hatman Ethar,

41. hatman Olivemas, hatman Ilas, hatman Finon.

42. hatman Chenez, hatman Theman, hatman Mazar,

43. hatman Maedol, hatman Zafoi. Aceşti hatmani era ai Edómului, carei lăcuia în pămîntul care-l cîştigase ei. Acesta iaste Isav, tatăl Edómului.

CAP 37

1. Şi lăcuia Iácov în pămîntul unde lăcuise tată-său Isaac, în ţara Hanaánului.

2. Şi acêstea sînt naşterele lui Iácov. Şi era Iósif de 17 ani, păscînd oile tătîne-său cu fraţii lui, fiind tînăr ; şi era cu feciorii Vaálei şi cu ai Zelfei, muierile tătîne-său. Şi puseră hulă rea asupra lui Iósif către Izrail, tatăsău.

3. Iar lui Iácov îi era Iósif mai drag decît toţ feciorii lui că-i fu fecior la bătrînêţele lui ; şi-i făcu o dulamă frumoasă.

4. Iară văzînd fraţii lui că iaste el mai drag tătîne-său decît toţ feciorii lui îl urîră şi nimic de pace nu putea să grăiască cu dînsul.

5. Şi văzu Iósif un vis şi povestiia fraţilor lui[1],

6[5]. zicînd : „Ascultaţ visul mieu care am văzut.

7[6]. Se făcea unde eram în mijlocul cîmpului de legam znopi ; [7] şi znopul mieu se sculă şi stătu direpţ [în sus][2], iar znopii voştri sta împrejurul znopului mieu şi se închina znopului mieu".

8. Iar fraţii lui îi ziseră : „Au doară împărăţind vei împărăţi pre noi sau domnind ne vei domni" ?/Şi încă mai

ievodul Ţibon şi voievodul Ana,

30. voievodul Dişon, voievodul Eţer, voievodul Dişan. Aceştia sînt voievozii horeilor cu domniile lor în ţara Edomului.

31. Şi aceştia sînt regii ce au domnit în pămîntul Edomului înainte de a domni vreun rege în Israel.

32. În Edom a domnit Bela, fiul lui Beor, iar numele cetăţii sale era Dinhaba.

33. După ce a murit Bela, a domnit în locul lui Iobab, fiul lui Zerah din Boţra.

34. După ce a murit Iobab, a domnit în locul lui Huşam din ţara temaniţilor.

35. După ce a murit Huşam, a domnit în locul lui Hadad, fiul lui Bedad, care i-a învins pe madianiţi în cîmpia Moab, iar numele cetăţii sale era Avit.

36. După ce a murit Hadad, a domnit în locul lui Şamla din Masreca.

37. Iar după ce a murit Şamla, a domnit în locul lui Şaul din Rehobotul de lîngă rîu.

38. După ce a murit Şaul, a domnit în locul lui Baal-Hanan, fiul lui Acbor.

39. După ce a murit Baál-Hanan, a domnit în locul lui Hadad, fiul lui Varad, iar numele cetăţii lui era Pau şi al soţiei lui, Mehetabel, fiica lui Matred, fiul lui Mezahab.

40. Acestea sînt numele voievozilor lui Isav, întru triburile lor, după locurile lor, după numele lor, după ţările şi neamurile lor : voievodul Timna, voievodul Alvan, voievodul Ietet,

41. voievodul Olibama, voievodul Ela, voievodul Pinon,

42. voievodul Chenaz, voievodul Teman, voievodul Miţbar,

43. voievodul Magdiel, voievodul Iram. Aceştia sînt voievozii Edomului întru aşezările în pămîntul stăpînirii lor. Acesta este Isav, părintele edomiţilor.

CAP. 37

Vinderea lui Iosif

1. Iacov a locuit în ţinutul în care se aşezase tatăl său, în ţara Canaan.

2. Aceasta este seminţia lui Iacov. Iosif era un tînăr de şaptesprezece ani, cînd, păscînd oile împreună cu fraţii săi, cu fiii Bilhăi şi cu fiii Zilpei, soţiile tatălui său, venea şi povestea lui Israel, tatălui său, toate întîmplările lor

3. Iacov însă îl iubea pe Iosif mai mult decît pe toţi fiii săi, căci era fiul bătrîneţilor sale, şi i-a făcut o haină deosebit de aleasă.

4. Văzînd fraţii săi cum tatăl lor îl iubeşte pe acesta cel mai mult dintre toţi fiii săi, l-au urît şi nu mai schimbau cu el nici un cuvînt prietenos.

5. Odată a visat Iosif un vis şi l-a povestit apoi fraţilor săi.

6. Şi le-a spus : „Ascultaţi visul acesta, pe care l-am visat.

7. Îmi părea că noi legam snopi în cîmp şi snopul meu s-a ridicat şi stătea drept, iar snopii voştri, strîngîndu-se roată, s-au închinat snopului meu."

8. Atunci i-au spus fraţii săi : „Nu cumva vei domni peste noi şi ne vei stăpîni ?"/Şi l-au urît şi mai mult pen-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 28, col. I

noi"? Şi adaosără încă altă ură pre dînsul pentru visele lui şi pentru cuvintele lui.

9. Şi văzu ş-alt vis şi-l povesti tătîni-său şi fraţilor lui; şi zise: „Iată am visat ş-alt vis: cum soarele şi luna şi 11 stêle să închina mie".

10. Şi-l certă tată-său şi-i zise lui: „Ce e visul acesta ce ai visat? Poate să fie că venind vom veni eu şi mumă-ta şi fraţii tăi să ne închinăm ţie pre pămînt?"

11. Şi zavistuiră pre el fraţii lui, iară tată-său au păzit cuvîntul.

12. Şi să duseră fraţii lui a paşte oile tatălui lor la Sihém.

13. Şi zise Israíl către Iósif: „Au nu fraţii tăi păstorescu la Sihém? Ia vino şi te voiu trimite către dînşii". Şi-i zise lui: „Iată eu!".

14. Şi zise lui, Israíl: „Pasă de vezi de sînt sănătoşi fraţii tăi şi oile şi-m povestêşte". Şi-l trimise pre dînsul den valea Hevrón şi veni la Sihém.

15. Şi află pre dînsul un om rătăcind pre cîmpu; şi-l întrebă pre dînsul omul, zicînd: „Ce cauţi?".

16. Şi el zise: „Pre fraţii miei caut. Spune-m unde păstorescu"?

17. Şi zise lui, omul: „S-au rădicat de aicea; pentru că am auzit de dînşii zicînd: «Să mêrgem la Dothaím»". Şi să duse Iósif după fraţii lui şi-i află pre dînşii la Dothaím.

18 Şi-l văzură mai nainte de departe decît a să apropiia el la dînşii; şi vicleniia ca să omoare pre el.

19. Şi zise fiiştecarele către fratele lui: „Iată, visuitoriul acela vine.

20. Acum dară, veniţ să omorîm pre el şi să-l aruncăm pre el într-o groapă; şi vom zice: «Hiară rea au mîncat pre el», şi vom vedea visurile lui ce vor fi".

21. Şi, auzind, Ruvím îl scoase pre dînsul den mînile lor şi zise: „Să nu-l ucidem pre dînsul de sufletu".

22. Şi zise lor Ruvím: „Să nu vărsaţi sînge; puneţi pre dînsul în groapa aceasta ce iaste în pustie, iară mîna să nu rîdicaţ la dînsul"; pentru că cerca în ce chip îl va scoate pre dînsul den mînile lor şi să-l dea tătîni-său.

23. Şi fu cînd veni Iósif către fraţii lui, dezbrăcară pre Iósif den haina cea pestriţă ce era prejur el.

24. Şi, luîndu-l pre dînsul, îl aruncară în groapă; şi groapa deşartă, apă nu avea.

25. Şi şăzură să mînînce pîine. „Şi, căutînd cu ochii, văzură şi iată călători ismail(i)têni veniia den pămîntul Galáad, şi cămilele lor încărcate de tămîie, şi de rîşînă şi de zmirnă; şi mergea să pogoară la Eghipet.

26. Şi zise Iúda către fraţii lui: „Ce folos căce vom ucide pre fratele nostru şi vom ascunde sîngele lui?

27. Viniţ să vindem pre el ismail(i)tênilor acestora, iară mînile noastre nu fie pre dînsul pentru că fratele şi trupul nostru iaste". Şi ascultară fraţii lui.

28. Şi mergea pe aproape oamenii madiianii, negustătorii, şi-l traseră şi-l scoa/seră pre Iósif den groapă

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Şi adaosără încă a-l urî pre însul pentru visurile lui şi pentru cuvintele lui.

9 [8]. Şi dzise şi altu vis şi povesti tătîne-său şi fraţilor lui; şi dzise: „Iată, am visat altu vis[2]: cum ar fi soarele şi luna şi 11 stêle şi să închina mie".

10 [9]. Şi-l certă tată-său şi-i dzise lui: „Ce-i visul ce ai visat? Poate să fie că, venindu, vom veni eu şi maică-ta şi fraţii tăi să ne închinăm ţie până la pămîntu"?

11 [10]. Şi-l zavistuiră pre însul fraţii lui, iară tată-său au păzit[3] cuvîntul.

12 [11]. Şi să duseră fraţii lui a paşte oile tatalui lor la Sihem.

13 [12]. Şi dzise Israil către Iosif: „Nu fraţii tăi pascu la Sihem? Ia-mblă[4] şi te voi trimite către înşii". Şi-i dzise lui: „Iată eu!".

14 [12]. Şi-i dzise Israil: [13] „Pasă de vedzi de sîntu sănătoşi fraţii tăi şi oile şi-m povesteşte. [14]. Şi-l trimise pre însul den valea Hevrón şi veni la Sihem.

15 [14]. Şi-l află pre însul un om rătăcîndu pre cîmpu; [15] şi-l întrebă pre[5] însul omul, dzicîndu: „Ce cerci"?

16 [15]. Şi el dzise: „Pre fraţii miei cercu. Spune-m unde pascu"?

17 [16]. Şi dzise lui, omul: „S-au rădicat de aicea; pentru că am audzit de înşii dzicîndu: «Să mergem la Dothaim»". Şi să duse Iosif după fraţii lui şi-i află pre înşii la Dothaim.

18 [17]. Şi-l vădzură mainte de departe, mainte decît a să apropiia la înşii, şi vicleniia ca să-l omoară pre el[6].

19 [18]. Şi dzîsără fieştecarele către fratele lui: „Iată, visuitoriul cela vine.

20 [19]. Acum dară, ia-mblaţi[7] să-l omorîm pre el şi să-l aruncăm într-una de gropi; şi vom dzice: «Jiganie rea l-au mîncat pre el», şi vom vedea ce vor fi visurile lui".

21 [20]. Şi, audzindu, Ruvim îl scoase pre însu den mînule lor [2] şi dzise: „Să nu-l ucidem pre însul de suflet".

22 [21]. Şi dzise lor Ruvim: „Să nu vărsaţi sînge; puneţi-l pre însul înlontru în groapa aceasta ce iaste în pustiiu, iară mîna să nu rădicaţi la însul"; pentru că cerca în ce chip îl va scoate den măinele lor şi să-l dea înnapoi tătîne-său.

23 [22]. Şi fu cîndu veni Iosif către fraţii lui, dezbrăcară pre Iosif de haina cea înpistrită ce era pregiur el.

24 [23]. Şi, luîndu-l pre însul, îl aruncară în groapă[8]; şi groapa deşartă, apă nu avea.

25 [24]. Şi şedzură să mănînce păine. Şi, căutîndu cu ochii, vădzură şi iată călători ismail(i)têni veniia den pămîntul Ga.aadu, şi cămilele lor era pline de tămîie, şi de răşină şi de zmirnă aleasă; şi mergea să pogoare la Eghiptu.

26 [25]. Şi dzise Iuda către fraţii lui: „Ce folos de vom ucide pre fratele nostru şi vom ascunde sîngele lui?

27 [26]. Veniţi să-l vindem ismail(i)tênilor acestora, iară mînule noastre nu fie pre însul pentru că frate noao şi trupul nostru iaste". [27] Şi audzîră fraţii lui.

28 [27]. Şi mergea pre aproape oamenii madineţi, neguţătorii, şi-l trasără şi-l scoa/seră pre Iosif den groapă şi-l adaoseră a-l urî pentru visurile şi pentru spunerile lui.

9. Şi văzu ş-alt vis şi spuse tătîne-său şi fraţilor lui, zicînd: „Iată văzuiu ş-alt vis: cum ară fi soarele şi luna şi 11 stêle se închina mie"[3].

10. Iar tată-său îl certă şi-i zise: „Ce poate fi visul acesta care ai văzut? Au doară să viu eu şi mumă-ta şi fraţii tăi să ne închinăm ţie până la pămînt"?

11. Şi puseră fraţii lui pizmă pre dînsul, iar tată-său socotiia acest cuvînt.

12. Şi se duseră fraţii lui să pască oile tatîne-său în Sihem.

13. Iar Izrail zise către Iósif: „Poate fi că fraţii tăi nu vor fi păscînd oile în Sihem, ce vino să te trimiţ la dînşii". El zise: „Bucuros!".

14. Izrail îi zise: „Pasă de vezi fraţii tăi sînt sănătoş şi oile şi să-m spui". Şi trimise pre Iósif den valea Hevrónului şi veni la Sihem.

15. Şi-l întîlni un om şi-i zise: „Ce cauţi"?

16. El zise: „Caut fraţii miei. Ce-m spune ünde pasc"?

17. Iară omul îi zise: „De aici se-au dus; ce am aûzit zicînd că «Vom să mergem la Dothaim»". Şi se duse Iósif pre urma fraţilor săi şi-i află în Dothaim.

18. Şi numai cumu-l văzură de dăparte, mai nainte dê ce se apropiia el de dînşii, cugetară-i rău, să-l ucigă.

19. Şi ziseră toţ, fieştecarele către fratele său: „Iată, văzătoriul de vise că vine.

20. Ce veniţ acum să-l ucidem şi să-l aruncăm într-o groapă şi vom zice: «O fiiară cumplită l-au mîncat», şi vom vedea ce vor fi visele lui".

21. Iară, auzind, Ruvim vru să-l izbăvească den măinile lor şi zise: „Să nu ucidem pre dînsul den suflet".

22. Şi le zise Ruvim: „Nu vărsaţ sîngele lui, ce-l aruncaţ în cea groapă den pustie, iar mîna asupra lui să nu rădicaţ"; acêstea zicea, că-i era voia să-l mîntuiască den măinile lor şi să-l trimiţă la tată-său.

23. Şi fu cînd veni Iósif la fraţii săi, dăzbrăcară pre Iósif de duláma cea frumoasă carea era pre dînsul.

24. Şi, luîndu-l, îl aruncară într-o groapă în carea nu era apă.

25. Şi şăzură să mănînce păine. Şi căutară cu ochii şi văzură neşte călători izmalitêni viind de la Galaad, şi cămilele lor încărcate de tămîie, şi de răşînă, şi de zmirnă; şi mergea la Eghipet.

26. Iară Iúda zise fraţilor săi: „Ce folos va fi căci vom ucide noi pre frate-nostru şi vom ascunde sîngele lui?

27. Mai bine să-l vindem acestor izmail(i)têni, iar măinile noastre să nu se puie pre dînsul că fratele nostru şi carnea noastră iaste". Şi-l ascultară fraţii lui.

28. Şi, trecînd acei neguţători, oameni madiiêni, scoa/seră pre Iósif den groapă afară şi-l vîndură în 20 de

tru visul său şi pentru vorbele sale.

9. A mai avut un vis şi l-a povestit tatălui şi fraţilor săi. Le-a spus: „Iată am visat un alt vis, era ca şi cum soarele, luna şi unsprezece stele mi se închinau mie".

10. Tatăl său l-a certat şi i-a spus: „Ce înseamnă visul acesta, pe care l-ai visat? Poate eu, mama ta şi fraţii tăi vom veni şi ne vom închina ţie pînă la pămînt?"

11. Fraţii săi l-au invidiat mai mult, iar tatăl său a luat aminte la aceste cuvinte.

12. Odată au plecat fraţii săi cu turmele tatălui lor la Sichem.

13. Şi i-a spus Israel lui Iosif: „Oare nu pasc fraţii tăi turmele la Sichem? Vreau să te trimit la ei". El i-a răspuns: „Mă duc, tată!"

14. Israel i-a spus: „Du-te şi vezi dacă fraţii tăi sînt sănătoşi şi să-mi povesteşti cum stau oile". Şi l-a trimis din valea Hebronului la Sichem.

15. L-a găsit un om, ce rătăcea pe cîmp, şi l-a întrebat omul acela: „Pe cine cauţi?"

16. El i-a spus: „Caut pe fraţii mei. Spune-mi unde pasc ei oile?"

17. Omul acela i-a spus: „Au plecat de aici, căci i-am auzit spunînd: «Să mergem la Dotain»". Şi s-a dus Iosif după fraţii săi şi i-a găsit la Dotain.

18. Iar ei l-au văzut de departe şi, pînă a nu se apropia de ei, au uneltit să-l omoare.

19. Şi şi-au spus unul altuia: „Iată că vine visătorul de vise.

20. Hai să-l omorîm, să-l aruncăm într-un puţ şi vom spune că l-a mîncat o fiară sălbatică şi vom vedea ce se va alege de visele lui."

21. Auzind Ruben aceasta, a vrut să-l scape şi a spus: „Să nu-i luăm viaţa".

22. Şi le-a mai spus: „Să nu vărsaţi sînge! Aruncaţi-l în puţul acesta, ce este în pustie, dar mîna să n-o ridicaţi asupra lui", căci căuta în ce chip să-l scoată din mîinile lor şi să-l dea înapoi tatălui său.

23. Cînd Iosif a sosit la fraţii săi, ei l-au dezbrăcat de haina sa aleasă.

24. Şi, luîndu-l, l-au aruncat în puţ. Puţul însă era gol, nu avea apă.

25. Apoi s-au aşezat să mănînce pîine. Şi ridicîndu-şi ochii, au privit şi iată venea o caravană de ismaeliţi din Galaad şi cămilele lor erau încărcate cu tămîie, balsam şi smirnă; se duceau în Eghipt.

26. Atunci Iuda le-a spus fraţilor săi: „La ce foloseşte dacă îl omorîm pe fratele nostru şi vom ascunde sîngele lui?

27. Să-l vindem ismaeliţilor, să nu ridicăm mîinile asupra lui, căci este fratele nostru şi trupul nostru." Şi fraţii săi l-au ascultat.

28. Iar cînd au trecut pe acolo negustorii madianiţi, l-au scos/pe Iosif din puţ şi l-au vîndut ismaeliţilor pe

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 28, col. II

серъ прѣ їѡсифѣ, дѣи гроапѣ, шиа вжидѹрѣ прѣ дрѧсѹа, имаиатѣиилор, дрептѹ, к, дѣ гавеии дѣ аѹр, ши погорѫ прѣ їѡсиф, ла єгѹпетъ.

Ши съ фтоарсе рѹвиме ла гроапѣ, ши иѹ възѣ прѣ їѡсиф, фгроапѣ, шиѫрѫсе хаииелеле аѹи.

Ши съ фтоарсе кътрѣ фраціи аѹи, ши зисе, ио пилашѹа иѹ ѧтѣ, дарѣ є оудѣ мъвом ма дѹче?

Ши аѹдѣ Хаина аѹи їѡсиф, єѹиѹгѧтъ оуи єдѹ, дѣ капръ, ши оуисерѣ хаина, иѹ съиџеле.

Ши трименсе хаина, чѣ пестриць, ши сѫдѹсъ ла ръ тътѫие съѹ, ши зисерѣ ачѣста ам афлат, куноащѣ дѣ ѧсте хаина феторѹлуи тъѹ аѹва.

Ши куноскѫ пеа, ши зисе, Хаина феторѹлуи мѣ ѣ ѧсте, жиганіа чѣ рѣлаѹ мъиикат прѣ єль, жиганіа аѹ Хрънит прѣ їѡсиф. Шиш рѹпсе гаиѳзъ Хаииелеле аѹи. ши пъсе прѣ миџлоцѹа аѹи, сиѹ, ши плъиџ прѣ фіи съѹ, зиле мѹлте.

Ши съ адѹиарѣ тоци феторіи аѹи, ши фѣтеле аѹи, ши виниръ, съмъиигже прѣ єль, ши иѹ врѣ съзмъиигже, зиквиѳъ, кѫмъ воиѫ погорѫ, кѫ тръ фиу мѣѹ, плъигиѳъ ѫ ѧдъ, шиа плъсе, прѣ дрѧсѹа тътъа аѹи. Ши маднииіи аѹ вжидѹт прѣ їѡсиф, ла єгѹпет аѹи пентефріи, хадъмѹа аѹи фараѡ, чѣа маи маре пестеа вукътарь.

К А П Л А Н.

Ноф ѫтрѹ срѣмѣ ачѣа, погорѫ іѹда де ла фраціи аѹи, ши мѣрсе пѣнъ ла со реканѣ сомъ, соѳоламитѣи, кърѹа иѹмеле ера ира. Ши възѫ аколо іѹ да, со ѫфатъ ѫиѹи омъ хананеу, къріа иѹмеле ера сава, ши со лѹѡ прѣ дрѧса, ши съ куакъ кѹ дрѧса. Шизъмисленъдъ нъскѫ фетор, шиі иѹмі иѹмеле ир. Шизъмислинд зисе, шиі иѹмі иѹмеле онан. Шиѫ зъмислинъдъ нъскѫ фіи ѫкъ, шиі иѹмі иѹмеле, ѳѣна. Шиѫдъѡгъдъ, ѫкъ нъскѫ фетор ѧатѹа ѧатре ле, шиі иѹмі иѹмеле аѹи снаомъ, шиѫ ера ла хѳи, кънъдъ ѧѹ нъскѹтъ прѣ дрѧшіи. Шиѫ аѹѡ іѹда фъмѣе аѹи, ир, чеаѹи дѣкътъи иі скѹт аѹи, къріа иѹмеахі ера дамар. Шиѫ фѹ ир дѣтрѧи нъскѹт іѹдеи, ръѹ ѫнаиитъ дмиѹаѹи, шиі оучисе прѣ дрѧсѹа дмизъѹ. Шизисе іѹда аѹи ѳѣна, ѫтрѹ ла мѹжѣ фъ чиистъѹ, шиі фіи съѹ, шиі рѧдикъ съ мъиџи фрателуи тъѹ. Шиі кѹноскѫ ѧна, кѫ иѹ аѹи вафи съмъиџа, фѹ кънъдъ мерѹѣ ла фъмѣа фрателуи аѹи, въѳа прѣ пъмѫт, пеи тръ ка съ иѹдъ съмъиџи фрателуи съѹ. Шиѫ ръѹ се ѧрътъ кѹвъиитѹа ѫнаиитъ аѹи дмизъ, кѫтѣ ѧѹ фъкѹт ачѣста, шиі ѧѹ сморѫт шиі прѣ ачѣста. Шизисе іѹда, ѫмаріи нѹрѹ иеа, дѹпъ чѣ ѧѹ мѹкрит ѧлиѫндои феторіи аѹи, шиѫзи въдѹсо ѫнаса тътъиетъѹ, пъиъ съ бафѹче маре снаомъ феторѹлъ мѣѹ, пеитрѹ кѫ зисе ѫтрѹ кѹѹетѹлъ аѹи, киндаи съиѹ моарѣ шиі ачѣста, каши фраціи аѹи, шиі мерѹ тъндъ дмарь ѧѹ штъѹт ѳѣна тътъиетъѹ.

Шиі съ дмѹлціръ зилеле, шиі мѹрі сара фъмѣа іѹдеи, шиі мъиигъиідѹсе іѹда, съсъи ла чѣи ше

şi-l vîndură pre dînsul ismail(i)tênilor dereptu 20 de galbeni de aur şi pogorîră pre Iósif la Eghípet.

29. Şi să întoarse Ruvím la groapă şi nu văzu pre Iósif în groapă ; şi-ş rumpse hainele lui.

30. Şi să întoarse cătră fraţii lui şi zise : „Copilaşul nu iaste, dară eu unde mă voiu mai duce“ ?

31. Şi, luînd haina lui Iósif, au jungheat un iedu de capră şi unseră haina cu sîngele.

32. Şi trimise haina cea pestriţă şi o adusără tătîne-său ; şi ziseră : „Aceasta am aflat ; cunoaşte de iaste haina feciorului tău au ba“.

33. Şi cunoscu pe ea şi zise : „Haina feciorului mieu iaste ; jiganiia cea rea l-au mîncat pre el, jiganiia au hrăpit pre Iósif !“.

34. Şi-ş rupse Iácov hainele lui şi puse pre mijlocul lui sacu ; şi plîngea pre fiiu-său zile multe.

35. Şi să adunară toţi feciorii lui şi fêtele luí şi viniră să mîngîie pre el ; şi nu vrea să să mîngîie, zicînd că : „Mă voiu pogorî cătră fiiu-mieu plîngînd în iad“. Şi-l plînse pre dînsul tatăl lui.

36. Iară madiianii au vîndut pre Iósif la Eghípet, lui Penterfréi, hadîmul lui faraó, cel mai mare peste bucătari.

CAP 38

Şi fu întru vrêmea acêea, pogorî Iuda de la fraţii lui şi mêrse pănă la oarecare om odolamitean, căruia numele era Iras.

2. Şi văzu acoló Iúda o fată a unui om hananeu, căriia numele era Sáva ; şi o luo pre dînsa şi să culcă cu dînsa.

3. Şi, zămislind, născu fecior ; şi-i numi numele Ir.

4. Şi, zămislind, născu fiiu încă ; şi-i numi numele Avnan.

5. Şi, adăogînd, încă născu fecior altul, al treilea ; şi numi numele lui Silóm. Şi ea era la Hazvi cînd au născut pre dînşii.

6. Şi luo Iúda fămêie lui Ir, celui dentăiu născut lui, căriia numele-i era Thamár.

7. Şi fu Ir, dentîiu născut Iúdei, rău înaintea Domnului ; şi-l ucise pre dînsul Dumnezău.

8. Şi zise Iúda lui Avnan : „Întră la muiêrea frăţine-tău şi fii bărbat ei şi rîdică sămînţă fratelui tău“.

9. Şi, cunoscînd Avnan că nu lui va fi sămînţa, fu cînd mergea la fămêia fratelui lui, vărsa pre pămînt pentru ca să nu dea sămînţa fratelui său.

10. Şi rău se arătă cuvîntul înaintea lui Dumnezău căce au făcut aceasta şi au omorît şi pre acesta.

11. Şi zise Iúda, Thamárii, nurori-sa, după ce au murit amîndoi feciorii lui : „Şăzi, văduo, în casa tătîne-tău pănă să va face mare Silom, feciorul mieu“. Pentru că zise întru cugetul lui cîndai să nu moară şi acesta ca şi fraţii lui. Şi, mergînd Thamár, au şăzut în casa tatîne-său.

12. Şi să înmulţiră zilele şi muri Sáva, fămêia Iúdei. Şi, mîngîindu-se Iúda, să sui la ceia ce/tundea

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

vîndură pre însul ismailʼ(i)tênilor [9] pentru 20 de aur [10]; şi pogorîră pre Iosif la Eghiptu.

29 [28]. Şi să întoarsă Ruvim la groapă şi nu vedea pre Iosif în groapă; şi-ş rupse hainele lui.

30 [29]. Şi să întoarsă către fraţii lui şi dzise: „Copilaşul nu iaste, dară eu unde mă voi mai duce încă“?

31 [30]. Şi, luîndu haĭna lui Iosif, au jungheat un iedu de capră şi imără [11] haina cu sîngele.

32 [30]. Şi trimisără haina cea înpistrită şi o aduseră tătîne-său; [31] şi dzisără: „Aceasta am aflat; cunoaşte de iaste haina ficiorului tău au ba“ [12].

33 [32]. Şi cunoscu pre ea şi dzise: „Haina ficiorului mieu iaste; jiganiia cea rea l-au mîncat pre el, jiganie au apucat pre Iosif!“.

34 [33]. Şi-ş spinteca Iacov hainele lui şi puse preste mijlocul lui sac; şi plîngea pre fiiul său dzile multe.

35 [34]. Şi să adunară toţi ficiorii lui şi fêtele lui şi veniră să-l mîngîie; şi nu vrea să s(ă) mîngîie, dzîcîndu că: „Mă voi pogorî către fiiul mieu plîngîndu în iadu“. Şi-l plînsă pre însul tată-său.

36 [35]. Iar madinéei au vîndut pre Iosif la Eghiptu lui Pendefrí hadîmbul, mai mare preste oşti a lui faraó.

galbeni [4]; şi duseră pre Iósif în Eghípet.

29. Iară Ruvim se întoarse la groapă şi nu văzu pre Iósif în groapă. [30] Şi-ş sparse haina.

30. Şi mêrse la fraţii săi şi zise: „Copilul nu iaste, dară eu încătrooă voiu mêrge“?

31. Şi, luînd duláma lui Iósif, jungheară un ied şi mînjiră duláma lui cea frumoasă cu sînge.

32. Şi trimiseră duláma cruntă şi o duseră la tată-său; şi ziseră: „Ceastă dulámă o am găsit; ce o cunoaşte: a fiiu-tău iaste au ba“?

33. Iară el o cunoscu şi zise: „Duláma fiiului mieu iaste aceasta; ce iată că l-au mîncat o fiiară cumplită, fiiară au apucat pre Iósif!“.

34. Si-ş sparse Iácov hainele şi se îmbrăcă cu o tîrsînă [5] şi tîngui pre fiiu-său zile multe.

35. Şi se strînseră toţ feciorii lui şi fêtele lui şi veniră să-l mîngîie; şi nu vrea să se mîngîie, zicînd plîngînd: „Să mă pogor şi eu în iad, la fiiu-mieu“. Şi plînse tată-său.

36. Iară madiiênii vîndură pre Iósif în Eghípet lui Pentefrii eunuhul [6], voievodul oştilor lui faraon.

douăzeci de galbeni de aur, iar aceia l-au dus pe Iosif cu ei în Egipt.

29. Ruben s-a întors la puţ şi nu l-a mai găsit pe Iosif. Atunci şi-a sfîşiat hainele,

30. S-a întors către fraţii săi şi le-a spus: „Copilul nu-i, încotro să mă mai duc eu acum?“

31. Atunci ei au luat haina lui Iosif, au înjunghiat un ied şi au muiat haina în sînge.

32. Şi au dus-o tatălui lor şi i-au spus: „Uite, am găsit-o! Vezi dacă este haina fiului tău sau nu!“

33. A cunoscut-o Iacov şi a spus: „Este haina fiului meu! O fiară sălbatică l-a sfîşiat, o fiară l-a sfîşiat pe Iosif!“

34. Şi-a rupt Iacov hainele şi şi-a acoperit coapsele cu sac şi l-a plîns multe zile pe fiul său.

35. S-au adunat toţi fiii şi toate fiicele sale şi au venit să-l mîngîie, dar el nu vroia să se aline, ci spunea: „Plîngînd mă voi pogorî la fiul meu în locaşul întunericului“. Şi astfel l-a plîns tatăl său.

36. Madianiţii l-au vîndut pe Iosif în Egipt lui Putifar eunucul, mai marele peste oştile lui faron.

CAP 38

1. Fu dară întru vrêmea acêea, pogorî Iuda de la fraţii lui şi mêrse pînă la un om odolamitean, căruia numele era Iras.

2. Şi vădzu acoló Iuda o fată a unui om hananeu, căriia numele Sáva; şi o luă pre însă şi să culcă cu însă.

3. Şi, zemislindu, născu ficior; şi-i numi numele lui Ir.

4. Şi, zemislîndu, născu fiiu încă şi-i numi numele lui Avnan.

5. Şi, adăogîndu, încă născu ficior altul, al treilea; şi-i numi numele lui Silom. Şi ea era la Hasví cîndu au născut pre înşii.

6. Şi luă Iuda fămêie lui Ir, celui dentăi născut lui, cariia numele era Thámar.

7. Şi fu Ir, dentăi născut Iudei, rău înnaintea Domnului; şi-l ucise pre însul Dumnedzău.

8. Şi dzise Iuda lui Avnan: „Pasă la muiêrea frăţîne-tău şi fii ginere ei şi rădică sămînţă fratelui tău“.

9. Şi, cunoscîndu Avnan cum nu lui va fi sămînţa, fu cîndu mergea la fămêia fratelui lui, vărsa pre pămîntu pentru ca să nu dea sămînţă fratelui său.

10. Şi rău să arătă cuvîntul înnaintea Domnului [1] căce au făcut aceasta şi au omorît şi pre acesta.

11. Şi dzise Iuda ii Thámar, noru-sa, după ce au murit amîndoi ficiorii lui: „Şedzi, văduă, întru casa tătîne-tău pănă să va face mare Silom, ficiorul mieu“. Pentru că dzise întru cugetul lui cîndai să nu moară şi acesta ca şi fraţii lui. Şi, mergîndu Thámar, au şedzut în casa tatîne-său.

12. Şi să înmulţiră dzilele şi muri Sáva, fămêia Iudei. Şi, mîngîindu-să Iuda, să sui la ceia ce/tundea oile lui,

CAP 38

1. Şi fu într-acea vrême şi se pogorî Iúda de la fraţii săi şi mêrse la un om odelamitin, pre care-l chiema Iras.

2. Şi văzu acoló o fată a unui om hananeu, pre carea o chiema Savá; şi o luoă şi fu cu dînsa.

3. Şi îngrecă şi născu fecior; şi-i puse numele Ir.

4. Şi iar îngrecă şi născu fecior; şi-i puse numele Annan.

5. Şi încă mai adaose şi mai născu al treilea fecior; şi-i puse numele Silom. Şi era la Hazvi cînd născu pre aceştia.

6. Şi aduse Iúda muiêre fiiu-său, lui Ir, celui dintăi al său născut, pre carea o chiema Thamar.

7. Şi fu Ir, feciorul cel dentăi al Iúdei, rău înaintea fêţei Domnului; şi-l ucise Dumnezeu.

8. Şi zise Iúda lui Anan: „Întră la muiêrea frăţine-tău şi te împreună cu dînsa şi rădică sămînţa frăţine-tău“.

9. Iar el ştiind că nu va fi semînţiia lui, fu cînd întră la muiêrea frăţine-său, vărsa sămînţa lui jos, pre pămînt, ca să nu fie sămînţa a frăţine-său [1].

10. Şi se arătă rău înaintea lui Dumnezeu căci făcu aşa şi-l ucise.

11. Iar Iúda zise către Thamar, noru-sa, deaca muriră feciorii lui amîndoi: „Şăzi văduvind în casa tătîne-tău pănă se va face fiiu-mieu, Silom, mare“. Că se temea să nu cumva să moară şi acela ca şi fraţii lui. Şi se duse Thamar şi şăzu la casa tătîne-său.

12. Şi, trecînd zile multe, muri Savá, muiêrea Iúdei. Şi, mîngîindu-se Iúda, se sui către ceia ce/tundea oile lui;

CAP. 38

Iuda şi Tamara

1. În vremea aceea a plecat Iuda de la fraţii săi şi s-a dus la un oarecare bărbat adulamitean, al cărui nume era Hira.

2. Cunoscînd acolo Iuda pe fiica unui canaaneu, al cărei nume era Şua, a luat-o de soţie şi a intrat la ea.

3. Şi ea, zămislind, a născut un fiu şi l-au numit Ir.

4. Zămislind iarăşi, a mai născut un fiu şi l-au numit Onan.

5. Şi a mai născut un fiu şi l-au numit Şela. Cînd i-a născut pe aceştia ea era la Kezib.

6. Iuda i-a luat soţie lui Ir, întîiul său născut, al cărei nume era Tamara.

7. Ir însă, întîiul-născut al lui Iuda, a fost rău înaintea Domnului şi Dumnezeu l-a omorît.

8. Atunci i-a spus Iuda lui Onan: „Intră la soţia fratelui tău, însoară-te cu ea astfel ca seminţia fratelui tău să aibă urmaşi“.

9. Ştiind însă Onan că nu ai lui vor fi urmaşii, de cîte ori intra la Tamara, vărsa sămînţa pe pămînt, ca să nu fie a fratelui său.

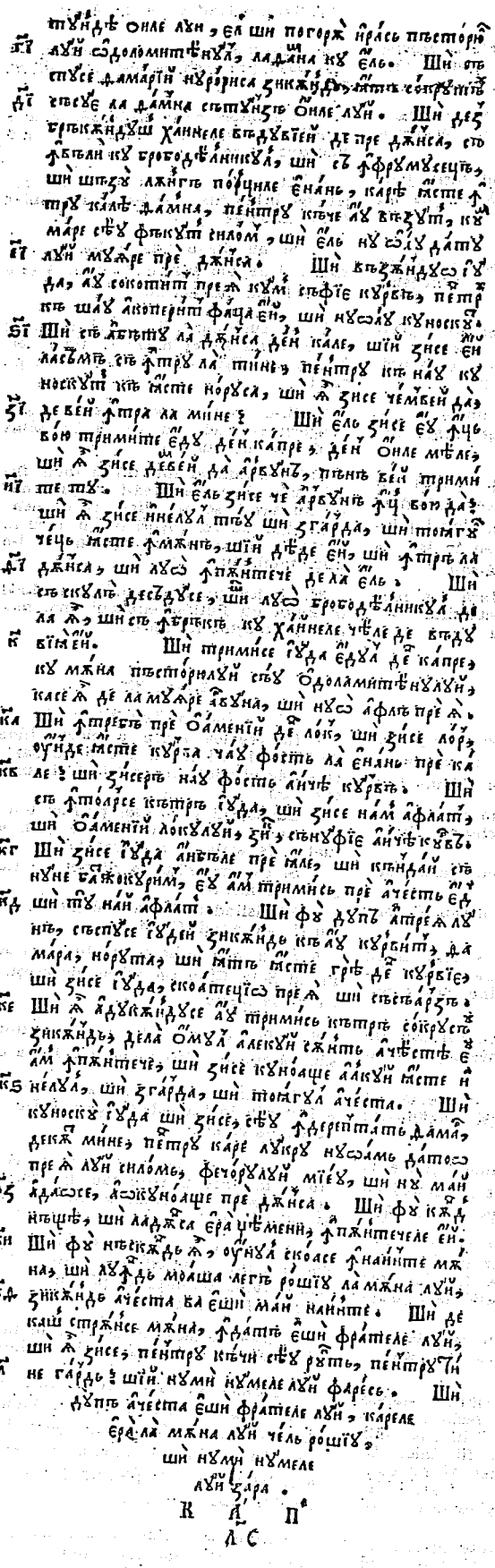
10. Ceea ce făcea el era rău în faţa lui Dumnezeu şi Domnul l-a omorît.

11. Atunci i-a spus Iuda Tamarei, nora sa: „Stai, văduvă, în casa tatălui tău, pînă se va face mare Şela, fiul meu. Nu cumva să moară şi acesta, ca şi fraţii săi!“ Şi, plecînd Tamara, a locuit în casa tatălui său.

12. A trecut vremea şi a murit Şua, soţia lui Iuda. Iar Iuda, după ce s-a mîngîiat, s-a urcat la aceia ce/tun-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 29, col. I

oile lui, el, şi pogorî Irás, păstoriul lui, odolomiteanul, la Thamna cu el.

13. Şi să spuse Thamárii, nurori-sa, zicînd : „Iată, socru-tău să suie la Thámna să tunză oile lui“.

14. Şi, dezbrăcîndu-ş hainele văduviei de pre dînsa, să învăli cu brobodêlnicul, şi să înfrumuseţă şi şăzu lîngă porţile Enán, carea iaste întru calea Thámna, pentru căce au văzut cum mare se-au făcut Silóm, şi el nu o au datu lui muiêre pre dînsa.

15. Şi, văzîndu-o Iúda, au socotit pre ea cum să fie curvă, pentru că ş-au acoperit faţa ei şi nu o au cunoscut.

16. Şi să abătu la dînsa den cale şi-i zise ei : „Lasă-mă să întru la tine“, pentru că n-au cunoscut că iaste noru-sa. Şi ea zise : „Ce-mi vei da de vei întra la mine ?“.

17. Şi el zise : „Eu îţ voiu trimite iedu den capre, den oile mêle“. Şi ea zise : „De-m vei da arvună pănă vei trimite tu“.

18. Şi el zise : „Ce arvună îţ voiu da“ ? Şi ea zise : „Inelul tău, şi zgarda şi toiagul ce-ţ iaste în mînă“. Şi-i dêde ei şi întră la dînsa ; şi luo în pîntece de la el.

19. Şi să sculă de să duse. Şi-ş luo brobodêlnicul de la ea şi să îmbrăcă cu hainele cêle de văduviia ei.

20. Şi trimise Iúda iedul den capre cu mîna păstoriului său, odolamiteanului, ca se ia de la muiêre arvuna ; şi nu o află pre ea.

21. Şi întrebă pre oamenii den loc şi zise lor : „Unde iaste curva ce-au fost la Enán pre cale ?“. Şi ziseră : „N-au fost aicea curvă“.

22. Şi să întoarse cătră Iúda şi zise : „N-am aflat ; şi oamenii locului zic să nu fie aicea curvă“.

23. Şi zise Iúda : „Aibă-le pre êle şi cîndai să nu ne batjocurim ; eu am trimis pre acest ied, şi tu n-ai aflat“.

24. Şi fu după a treia lună, să spuse Iúdei, zicînd că : „Au curvit Thamára, noru-ta, şi iată, iaste grea den curvie“. Şi zise Iúda : „Scoateţi-o pre ea şi să să arză“.

25. Şi ea, aducîndu-se, au trimis cătră socru-său zicînd : „De la omul ale cui sînt acêstea, eu am în pîntece“. Şi zise : „Cunoaşte al cui iaste inelul, şi zgarda şi toiagul acesta“.

26. Şi cunoscu Iúda şi zise : „Se-au îndereptat Thamár⟨a⟩ decît mine, pentru care lucru nu o am dato-o pre ea lui Silóm, feciorului mieu“. Şi nu mai adaose a o cunoaşte pre dînsa.

27. Şi fu cînd năştea, şi la dînsa era gêmeni, în pîntecele ei.

28. Şi fu născînd ea, unul soase înainte mîna ; şi, luînd, moaşa legă roşiu la mîna lui, zicînd : „Acesta va ieşi mai nainte“.

29. Şi deca-ş strînse mîna, îndată ieşi fratele lui ; şi ea zise : „Pentru că ci se-au rupt pentru tine gard ?“ Şi-i numi numele lui Farés.

30. Şi după acesta ieşi fratele lui carele era la mîna lui cel roşiu, şi numi numele lui Zára.

CAP 39/

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

el, şi pogorî Iras, păstoriul lui, odolamiteanul, la Thamná cu el.

13. Şi să spusă ii Thámar, noru-sa, dzicîndu: „Iată socru-tău să suie la Thamná să tundză oile lui".

14. Şi, dezbrăcîndu-ş hainele văduviei de pre însă, şi să învăli cu brobodênicul, şi să înfrămsăţă şi şedzu lîngă porţile Enan, carea iaste întru calea Thamná, pentru căce au văzut cum mare s-au făcut Silom, şi el nu i-au datu-o lui pre însă muiêre.

15. Şi, văzîndu-o Iuda, au socotit pre ea cum să fie curvă, pentru că ş-au acoperit faţa ei şi n-au cunoscut pre ea.

16. Şi să abătu la însă den cale şi-i dzise ei: „Lasă-mă să întru la tine", pentru că n-au cunoscut că iaste noru-sa. Şi ea dzise: „Ce-m vei da să vei întra la mine"?

17. Şi el dzise: „Eu îţi voi trimite ied den capre den oile mêle". Şi ea dzise: „Să vei da arravon pănă vei trimite".

18. Şi el dzise: „Ce arravon îţi voi da"? Şi ea dzise: „Inelul tău, şi zgarda şi toiagul ce-ţi iaste a mînă". Şi-i dêde pre înse şi întră la însă; şi luă în pîntece de la el[2].

19. Şi să sculă de să duse. Şi-ş luă brobodêlnicul de la ea şi să înbrăcă cu hainele cêle de văduviia ei.

20. Şi trimise Iuda iedul den capre în măinele păstoriului său, odolamiteanului, ca să ia de la muiêre arravonul; şi nu o află pre ea.

21. Şi întrebă pre oamenii de loc şi le dzise lor: „Unde iaste curva ce au fostu la Enan pre cale"? Şi dzisără: „N-au fostu aicea curvă".

22 Şi să întoarsă cătră Iuda şi dzise: „N-am aflat; şi oamenii locului dzic să nu fie aicea curvă".

23. Şi dzise Iuda: „Aibă-le pre êle, ce cîndai să nu ne batgiocurim; eu am trimis pre acestu iedu, şi tu nu ai aflat".

24. Şi fu după a treia lună să spuse Iudei, dzicîndu că: „Au curvit Thámar, noru-ta, şi iată, iaste grea de curvie"[3]. Şi dzise Iuda: „Scoateţ-o pre ea şi să s⟨ă⟩ ardză".

25. Şi ea, aducîndu-să, au trimis cătră socru-său, dzicîndu: „Den omul a cui sînt acêstea eu am în pîntece"; şi dzise: „Cunoaşte a cui iaste inelul, şi zgarda şi toiagul acesta".

26. Şi cunoscu Iuda şi dzise: „S-au îndreptat Thámar decît mine[4], pentru care lucrul n-am datu-o pre ea lui Silom, ficiorului mieu". Şi nu mai adaosă a cunoaşte pre însă.

27. Şi fu cîndu năştea, şi la însă era gêmeni întru pîntecêle ei.

28. Şi fu născîndu ea, unul scoase înnainte mîna; şi, luîndu, moaşa legă roşiu la mînă, dzicîndu: „Acesta va ieşi mainte".

29. Şi dacă-ş strînse mîna, şi îndată ieşi fratele lui; şi ea dzise: „Pentru că ci s-au ruptu pentru tine gardul?" Şi-i numi numele lui Fares.

30. Şi după aceastá ieşi fratele lui, la carele era la mîna lui cel roşiu; şi-i numi numele lui Zára.

CAP 39/

şi Iras, păstoriul turmelor lui, odelámiteanul, cu dînsul în Thámn⟨a⟩.

13. Şi spuseră noru-sa, Tamárei, zicînd: „Iată socru-tău se suie în Támn⟨a⟩ să-ş tunză oile".

14. Iară ea îş lepădă hainele cêle de văduvie şi se îmbrăcă în haine frumoase, şi se împodobi şi şăzu înaintea porţii Enan, carea iaste pre calea Thamninului, că văzu că Silom se-au făcut mare şi nu o dêde să fie lui muiêre.

15. Şi deaca o văzu Iúda îi păru că iaste curvă, că-ş acoperise obrazul şi nu o cunoştea.

16. Şi se întoarse la dînsa de pre cale şi-i zise: „Lasă-mă să întru la tine", că nu cunoscu că iaste noru-sa. Iar ea zise: „Dară ce-m vei da căci vei întra la mine"?

17. El zise: „Iţ voiu trimite un ied de la oile mêle". Ea zise: „Dară da-m-vei zălog pănă vei trimite"?

18. El zise: „Dară ce zălog să-ţ dau"? Ea zise: „Inelul tău, şi ghierdanul şi toiagul ce-ţ iaste în mînă". Şi-i dêde şi întră la dînsa; şi îngrecă muiêrea de la dînsul[2].

19. Iar Iúda, sculîndu-se, se duse. Şi-ş lepădă muiêrea hainele cêle de podoabe şi se îmbrăcă cu hainele cêle de văduvie.

20. Iară Iúda trimise un ied den capre cu păstoriul său, cela, odelamiteanul, şi să ia zălogul de la muiêre; şi nu o află.

21. Şi întrebă oamenii locului aceluia şi le zise: „Unde⟨-i⟩[3] curva carea era în Enan, la răspîntii"? Ei ziseră: „Nu iaste aici nici o curvă".

22. Şi se întoarse la Iúda şi zise: „Nu o am aflat; şi au zis şi oamenii carii lăcuiesc acolo că nu iaste aici curvă".

23. Iar Iúda zise: „Aibă acêlea numai să nu-ş rîză de noi, că eu am trimis iedul, iar tu nu o ai aflat".

24. Iară cînd fu a treia lună, spuseră Iúdei, zicînd: „Curvit-au noru-ta, Thamară, şi iată, iaste grea den curvie". Iar Iúda zîse: „Scoateţi-o să o arză".

25. Şi, aducîndu-o, ea trimise la socru-său, zicînd: „De la ce om sînt acêstea de la acela am îngrecat şi eu"; şi zise: „Cunoaşte al cui iaste inelul, şi ghierdanul şi toiagul acesta".

26. Şi cunoscu Iúda şi zise: „Mai direaptă de mine iaste Thamar căci eu n-am dat ei pre fiiu-mieu Silom". Şi apoi nu mai adaose să se atingă de dînsa.

27. Şi fu cînd năştea ea, era în pîntecele ei gêmeni.

28[27]. Şi, născînd, scoase unul o mînă; şi, apucîndu-l, moaşa legă roşu la mînă-i zicînd: [28] „Acesta va ieşi mai nainte".

29. Şi cumu-ş trase acela mîna, ieşi altul aciiş; iar ea zise: „Pentru ce se-au rupt pentru tine gardul?" Şi-i puse numele Fares.

30. Iar după dînsul ieşi frate-său, căruia-i era roşul la mînă; şi-i puse numele Zára.

CAP 39/

deau oile lui la Timna, el şi Hira, prietenul său adulamitean.

13. Şi i s-a spus Tamarei: „Iată socrul tău urcă la Timna să-şi tundă oile."

14. Atunci dezbrăcîndu-şi ea hainele de văduvie, s-a înfăşurat cu un văl şi, gătindu-se, s-a aşezat lîngă poarta Enaim, care este în drumul spre Timna; căci a văzut că Şela crescuse şi nu-i fusese dat de bărbat.

15. Văzînd-o Iuda a crezut că este o muiere nărăvită, căci îşi acoperise faţa şi nu a cunoscut-o.

16. Şi abătîndu-se din cale la ea i-a spus: „Lasă-mă să intru la tine!" Căci nu a cunoscut-o că este nora sa. Iar ea i-a spus: „Ce-mi dai, dacă vei intra la mine?"

17. El i-a spus: „Îţi voi trimite un ied din turma mea." Atunci ea i-a spus: „Dă-mi un zălog pînă mi-l vei trimite."

18. El i-a spus: „Ce zălog să-ţi dau?" Ea i-a răspuns: „Inelul tău, cingătoarea ta şi toiagul ce-l ai în mînă." El i le-a dat şi a intrat la ea, iar ea a rămas grea.

19. Şi Iuda, sculîndu-se, a plecat. Şi şi-a scos vălul şi s-a îmbrăcat iar cu hainele de văduvă.

20. Iuda a trimis iedul prin prietenul adulamitean, ca acesta să ia înapoi zălogul, dar n-a mai găsit-o.

21. Şi a întrebat pe localnici: „Unde este muierea aceea nărăvită, care şedea în Enaim, la drum?" Iar aceia i-au răspuns: „N-a fost aici nici o muiere nărăvită."

22. Atunci s-a întors la Iuda şi i-a spus: „N-am găsit-o şi oamenii locului acela au spus că nu ştiu să fie acolo vreo muiere nărăvită."

23. Iuda a spus: „Să şi le ţie! Numai să nu ne facă de batjocură. Iată eu i-am trimis iedul, tu însă n-ai găsit-o."

24. După trei luni i s-a vestit lui Iuda, spunîndu-i-se: „Tamara, nora ta, a preacurvit şi iată a rămas grea din preacurvie". Iuda a spus: „Aduceţi-o, să fie arsă".

25. Dar cînd o aduceau, ea a trimis vorbă la socrul ei, spunînd: „Sînt grea de la bărbatul care mi-a lăsat lucrurile acestea"; şi a mai spus: „Vezi ale cui sînt inelul acesta, cingătoarea şi toiagul".

26. Iuda le-a recunoscut şi a spus: „Tamara este mai dreaptă decît mine, pentru că nu am dat-o lui Şela, fiului meu." Şi a primit-o în casă, dar n-a mai intrat la ea.

27. Şi cînd era să nască, s-a aflat că are în pîntece gemeni.

28. Iar cînd năştea, unul a scos înainte mîna şi moaşa, apucînd-i-o, i-a legat un fir roşu, spunînd: „Acesta a ieşit întîi."

29. Dar şi-a tras mîna înapoi şi îndată a ieşit fratele lui. Şi ea a spus: „De ce ai rupt tu piedica?" Şi l-a numit Fares.

30. După aceea a ieşit şi fratele său cu firul roşu la mînă şi l-a numit Zara.

CAP. 39/

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 29, col. II

1. Şi Iósif să aduse la Eghípet şi-l cîştigă pre dînsul Pentéfri, hadîmul lui faraó, cel mai mare peste bucătari, om eghiptean, den mînile ismail(i)tênilor carii duseră pre dînsul acoló.

2. Şi era Domnul cu Iósif ; şi era om ce nemeriia şi fu în case, lîngă stăpînu-său, eghipteanul.

3. Şi ştiia stăpînul lui că Domnul era cu dînsul şi, oricîte face, Domnul îndereptează întru mînile lui.

4. Şi află Iósif har înaintea stăpînului său şi bine-i plăcea lui ; şi-l puse preste casa lui pre dînsul ; şi toate cîte eră ale lui le-au dat pre mîna lui Iósif.

5. Şi fu după ce au pus pre dînsul pre casa lui şi preste toate cîte era ale lui, şi blagoslovi Domnul casa eghiptineanului pren Iósif : şi să făcu blagosloveniia Domnului întru toată avuţiia lui den casă şi în ţarina lui.

6[5]. Şi dêde toate cîte era ale lui în mîna lui Iósif. [6] Şi nu ştiia pentru ale sale nemic afară den păinea ce mînca el. Şi era Iósif bun la chip şi frumos la faţă foarte.

7. Şi fu după cuvintele acêstea şi puse muiêrea stăpînului lui ochii ei pre Iósif şi-i zise lui : „Culcă-te cu mine !“

8. Şi el nu vrea ; şi zise muierii stăpînului său : „De vrême ce stăpînul mieu nu cunoaşte pren mine nice una den cîte sînt în casa lui, ce toate cîte sînt ale lui le-au dat pre sama mea.

9. şi nu iaste în casa aceasta nemică afară den mine, nice s-au rădicat de la mine nemică afară den tine, pentru că tu eşti muiêrea lui, cum voiu face cuvîntul cel rău acesta şi voiu greşi înaintea lui Dumnezeu ?“

10. Şi cînd grăia lui Iósif, zi dentru zi, şi nu să asculta ei să se culce cu ea să se împreune cu dînsa.

11. Şi fu o zi oarecarea întru acestaş chip : întră Iósif în casă ca să-ş facă lucrurile lui şi nimea nu era înlăuntru dentru cei den casă.

12. Şi-l trase pre dînsul de haine zicînd : „Dormi cu mine“ ! Şi el, lăsîndu-ş hainele în mînile ei, au fugit şi au ieşit afară.

13. Şi fu după ce văzú că au lăsat hainele lui în mînile ei şi au fugit şi au ieşit afară,

14. şi chemă pre cei den casă, deca au văzut că au lăsat hainele lui în mînile ei, şi le zise lor, zicînd : „Vedeţi, au băgat noao copil jidov să-ş bată joc de noi. Au întrat înlăuntru la mine, zicînd : «Dormi cu mine» ; şi strigaiu cu glas mare.

15. Şi, auzind el cum am înălţat glasul mieu şi am strigat, lăsînd hainele lui la mine au fugit şi au ieşit afară“.

16. Şi lăsă hainele lîngă ea pănă au venit stăpînul la casa lui.

17. Şi-i grăi lui după cuvintele acêstea, zicînd : „Au întrat la mine copilul jidovul, carele ai băgat cătră noi, să-ş rîză de mine şi zise mie : «Dormi-voiu cu tine».

18. Şi deaca au auzit cum am înălţat glasul mieu şi am strigat, lăsîndu hainele lui la mine, au fugit şi au ieşit afa/ră“.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

1. Şi Iosif să pogorî la Eghiptu şi-l avu pre însul Pendefrei, hadîmbul lui faraon, cel mai mare preste bucătari, om eghiptean, den mâinele ismail(i)tênilor pre carele îl pogorîră pre însul acoló.

2. Şi era Domnul cu Iosif; şi era om ce nemeriia şi fu în casă, lîngă stăpînul său, eghipteanul.

3. Şi ştiia stăpînul lui cum Domnul era cu însul şi, cîte ori face, Domnul îndrepteadză întru mînule lui.

4. Şi află Iósif har înnaintea stăpînului său şi bine-i plăcea [stăpînului][1] lui; şi-l puse preste casa lui pre însul: şi toate cîte era a lui le-au dat pre mîna lui Iosif.

5. Şi fu după ce l-au pus pre însul pre casa lui şi preste toate cîte era a lui, şi blagoslovi Domnul casa eghipteanului pren Iósif; şi să fêce blagoslovenia Domnului întru toate unêltele lui, în casă şi în ţarina lui.

6 [5]. Şi porânci toate cîte era a lui, în mâinele lui Iosif. [6]. Şi nu stiia pentru ale sale nimic afară den pâinea ce mînca el. Şi era Iosif frumos la chip şi înfrămsăţat la faţă foarte.

7. Şi fu după cuvintele acêstea şi puse muiêrea stăpînului lui ochii ei pre Iosif şi-i dzise lui: „Culcă-te cu mine!“[2].

8. Şi el nu vrea; şi dzise muierii stăpînului său: „În vrême ce stăpînul mieu nu cunoaşte pre(n)[3] mine nice una din cîte-sîntu în casa lui, ce toate cîte sîntu întru însă le-au dat pe mîna mea,

9. şi nu iaste întru casa aceasta nimic afară den mine, nice iaste altă nimic rădicat de la mine făr-de tine, pentru că tu eşti muiêrea lui, cum voi face cuvîntul cel rău acesta şi voi greşi înnaintea lui Dumnedzău?“.

10. Şi cîndu grăia lui Iosif, dzi dentru dzi, şi nu asculta ei să s(ă) culce cu ea, să s(ă) îmbie cu însă.

11. Şi fu o dzi într-acesta chip oarecarea: întră Iosif în casă ca să-ş facă lucrurile lui şi nime nu era înlontru dentru cei den casă.

12. Şi-l trase pre însul de haine[4] dzicîndu: „Dormi cu mine“! Şi el, lăsîndu-şi hainele întru mâinele ei, au fugit şi ieşi afară.

13. Şi fu după ce vădzu că au lăsat hainele lui şi au fugit şi ieşi afară,

14[13]. şi chemă pre cei den casă, dacă au vădzut că au lăsat hainele lui în mâinele ei, şi le dzise lor dzicîndu: [14] „Vedeţi, au adus noaă înlontrul copil jidov să-ş bată joc de noi. Întră înlontrul la mine, dzicîndu: «Dormi cu mine»; şi strigai cu glas mare.

15. Şi, audzindu el cum am înălţat glasul mieu şi am strîgat, lăsîndu hainele lui la mine au fugit şi au ieşit afară“.

16. Şi lăsă hainele lîngă ea pân-au venit stăpînul la casa lui[5].

17[16]. Şi-i grăi lui după cuvintele acêstea, dzicîndu: [17] „Întră la mine copilul jidovul, carele ai adus înlontru cătră noi, să-ş rîză de mine şi dzise mie: «Dormi-voi cu tine».

18. Şi dacă au[6] audzit cum am înnălţat glasul mieu şi am strigat, lăsîndu hainele lui la mine, au fugit şi au ieşit afa/ră“.

1. Iară pre Iósif îl aduseră în Eghipet şi-l cumpără Pentifrii, hadîmbul lui faraón voievod, bărbat eghiptean, den mâinile izmail(i)tênilor carei îl aduseră acoló[1].

2. Şi era Dumnezeu cu Iósif; şi era om meşter[2] şi fu în casă la stăpînăsău, eghiptênínul.

3. Şi ştiia stăpînu-său bine că iaste cu dînsul Domnul şi, orice făcea, Domnul tot le tocmiia în mâinile lui.

4. Şi află Iósif milă înaintea stăpînu-său; şi-i plăcea şi-l puse ispravnic preste casa lui; şi tot ce avea dêde în mâinile lui Iósif.

5. Şi deaca dêde acel eghiptean tot ce avu pre mîna lui Iósif, blagoslovi Dumnezeu casa lui pentru Iósif şi fu blagosloveniia[3] Domnului pre toată avuţiia lui, şi în casă şi la cîmp.

6[5]. Şi tot ce avea era în mîna lui Iósif. [6] Şi nimic den casa lui nu ştiia fără numai pâinea cît mînca. Şi era Iósif frumos la obraz şi ghizdav la faţă foarte.

7. Şi fu după acêstea îş puse stăpînă-sa ochii pre Iósif şi-i zise: „Culcă-te cu mîne!“.

8. Iar el nu vrea[4], ce zise stăpînăsa: „Stăpînu-mieu nimic nu ştie den ce iaste în casa lui fără numai eu, şi tot ce are au dat în mâinile mêle,

9. şi nu iaste nimic mai de cinste decît mine şi nimic nu iaste apărat de mâinile mêle fără numai tu, muiêrea lui; dară eu în ce chip aş putea face acest lucru rău să greşesc înaintea lui Dumnezeu“?

10. Iară ea totdeauna şi în toate zilele zicea lui Iósif să se culce cu dînsa; el nu vrea.

11. Iar cînd fu într-o zi întră Iósif în casă să-ş lucrêze ce era lucrul lui şi nu era nimini den cei casnici în casă.

12. Iar ea îl apucă de dulămă şi-l trase, zicînd: „Culcă-te cu mine“! Iar el îş lăsă dulăma în mâinile ei şi, fugind, ieşi afară.

13. Iar muiêrea, deaca văzu dulăma în mâinile ei,

14. strigă la dînsa pre cei ce era casnici şi le zise: „Vedeţ că au adus slugă jidov să-ş bată joc de noi. Că au venit la mine şi mi-au zis: «Culcă-te cu mine», iar eu strigaiu.

15. Iar el deaca auzi că strig şi mă vaiet ş-au lăsat dulăma şi au fugit afară“.

16. Şi ţinu dulăma lui pănă veni stăpînul acasă-ş.

17[16]. Şi-i spuse după cuvîntul acesta, zicînd: [17] „Venit-au la mine sluga cêea jidov, care l-ai adus nlăuntru la noi, să-ş rîză de mine şi mi-au zis: «Să mă culc cu tine».

18. Iar deaca au văzut că strig, el, lăsîndu-ş dulăma, au fugit afa/ră[5]

Iosif în Egipt

1. Iosif a fost dus în Egipt şi Putifar egipteanul, eunucul şi mai marele peste oştile lui faraon, l-a cumpărat din mîinile ismaeliţilor care l-au adus acolo.

2. Domnul era cu Iosif, care s-a arătat a fi îndemînatec în casa egipteanului, stăpînul său.

3. Iar acesta a văzut că Domnul este cu Iosif şi că îi împlineşte toate cîte le face.

4. Şi a căpătat Iosif har înaintea stăpînului său, i-a plăcut acestuia şi l-a pus mai mare peste casa sa; şi toate cîte le avea, le-a dat în grija lui Iosif.

5. Iar după ce l-a pus mai mare peste casa sa şi peste toate ale sale, a binecuvîntat Domnul casa egipteanului din pricina lui Iosif; şi era binecuvîntarea Domnului peste întregul său avut, din casă şi din ţarină.

6. Şi a dat Putifar toate cîte le avea pe mîna lui Iosif, iar el nu mai avea grijă de nimic decît de pîinea care o mînca. Iar Iosif era frumos la trup şi chipeş foarte.

7. Şi după ce s-au întîmplat acestea, soţia lui Putifar şi-a pus ochii pe Iosif şi i-a spus: „Culcă-te cu mine!“

8. El n-a vrut şi i-a răspuns: „De cînd sînt aici, stăpînul meu nu mai poartă grijă de nimic în casa lui şi toate cîte le are mi le-a dat pe mîna mea,

9. şi nimeni nu este mai mare ca mine în casa aceasta şi nimic nu-mi este oprit în afară de tine, pentru că tu eşti soţia lui; cum să-l fac lui un asemenea rău şi cum să greşesc înaintea lui Dumnezeu?“

10. Ea i-a vorbit lui Iosif zi de zi, dar el n-o asculta să se culce cu ea, ca să se împreune cu ea.

11. Dar cînd într-o zi a intrat Iosif în casă după treburi tocmai cînd acolo nu era nimeni dintre casnici,

12. l-a tras femeia de haină şi i-a spus: „Culcă-te cu mine!“. El însă lăsîndu-şi haina în mîinile ei a fugit şi a ieşit afară.

13. Cînd a văzut ea că şi-a lăsat haina şi că a fugit afară,

14. i-a strigat pe toţi ai casei şi le-a spus: „Priviţi, ne-a adus slugă un evreu ca să ne batjocorească. Uite, acesta a intrat la mine spunînd să mă culc cu el; eu însă am început să strig.

15. Văzînd el că mi-am ridicat glasul şi am strigat, şi-a lăsat haina la mine şi a fugit afară.“

16. Şi ea a ţinut haina pînă a venit stăpînul acasă.

17. Atunci i-a vorbit şi lui cu aceleaşi cuvinte, spunîndu-i: „Robul evreu, pe care mi l-ai adus, a intrat la mine să mă batjocorească voind să se culce cu mine,

18. dar cînd a văzut că mi-am ridicat glasul şi am strigat, şi-a lăsat haina la mine şi a fugit afa/ră.“

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 30, col. I

19. Şi fu deca auzi stăpînul lui cuvintele muierii lui cîte au grăit către dînsul, zicînd: „Aşa mi-au făcut copilul tău“, şi s-au mîniiat cu urgie.

20. Şi luînd stăpînul pe Iósif l-au pus la tărie în locul unde legaţii împăratului să ţin, acoló, în tărie.

21. Şi era Domnul cu Iósif şi-i vărsa asupră-i milă şi dêde lui har înaintea celui mai mare preste legaţi.

22. Şi-i dêde cel mai mare preste legaţi temniţa pre mîna lui Iósif şi pre toţi cei aduş, cîţi era în temniţă. Şi toate cîte fac acoló el era făcînd.

23. Nu era cel mai mare peste legături al temniţii ştiind pentr-însul nemică, căci toate era pren mîna lui Iósif, pentru că Domnul era cu dînsul, şi cîte făcea el Domnul îndirepta întru mînile lui.

CAP 40

1. Şi fu după cuvintele acestea, greşi cel mai mare peste păharnicii împăratului Eghipétului şi cel mai mare peste făcătorii de pîine, domnului lor, împăratului Eghipétului.

2. Şi s(ă) urgisi faraó pe amîndoi hadîmii lui, pre cel mai mare peste păharnici şi pre cel mai mare peste făcătorii de pîine.

3. Şi-i puse pre ei în temniţă, la legătură, la locul unde era Iósif adus acoló.

4. Şi-i dêde pre dînşii cel mai mare al temniţii la Iósif şi-i puse pre dînşii lîngă dînsul. Şi fură zile în pază,

5. şi văzură amîndoi vis într-o noapte. Şi vederea visului celui mai mare peste păharnici şi celui mai mare peste făcătorii de pîine, carii era ai împăratului Eghipétului, ce era în temniţă, era aceasta.

6. Intră la dînşii Iósif dimineaţa şi văzu pre ei şi era turburaţi.

7. Şi întreba pre hadîmii lui faraó carii era cu el în temniţă lîngă domnul lui, zicînd: „Ce e că fêţele voastre posomorîte sînt astăzi“?

8. Şi ei ziseră lui: „Vis am văzut şi nu iaste cine a-l tîlcui pre el“. Şi zise lor Iósif: „Au nu pren Dumnezău arătarea lor iaste? Povestiţe-m dară mie“.

9. Şi povesti cel mai mare peste păharnici visul lui către Iósif şi zise: „În somnul mieu era vie înaintea mea.

10. Şi în vie era trei viţe, şi ea, odrăslind era scoţînd vlăstare şi broboanele strugurilor coapte.

11. Şi paharul lui faraó în mîna mea; şi luoaiu strugurul şi-l storşu pre dînsul în paharul lui faraó şi dediu paharul în mîna lui faraó“.

12. Zise lui, Iósif: „Aceasta iaste tîlcuirea lui: cêle trei viţe trei zile sînt.

13. Încă trei zile şi-ş va aduce aminte faraó de boieriia ta şi te va pune pre mărirea păhărniciii tale şi vei da paharul lui faraó în mîna lui şi după boieriia ta cea mai denainte, după cum erai mescînd.

14. Ci-ţ adu aminte de mine pentru tine cînd va fi ţie bine şi vei face întru mine milă şi vei aduce aminte de mine lui faraó şi mă vei scoate den

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

19. Şi fu dacă audzi stăpînul lui cuvintele muierii lui cîte au grăit cătră însul, dzicîndu: „Aşea mi-au făcut copilul tău", şi s-au mâniat cu urgie.

20 Şi luîndu stăpînul lui Iosif l-au pus la tărie în locul unde legaţii împăratului să ţin, acoló, în tărie[7].

21. Şi era Domnul cu Iósif şi-i vărsa asupră-i milă şi-i dêde lui har înnaintea celui mai mare preste legaţi.

22. Şi-i dêde cel mai mare preste legaţi legătura[8] pre mîna lui Iosif şi pre toţi cei aduş, cîţi întru legătură. Şi toate cîte fac acoló el era făcîndu.

23. Nu era cel mai mare preste legători a legăturii ştiind pre însul nimic, pentru că toate era pre mîna lui Iosif, pentru că Domnul era cu însul, şi cîte el făcea Domnul îndrepta întru mînule lui.

19. Iar stăpînu-său deaca auzi cuvintele muierii sale zicîndu-i: „Aşa mi-au făcut sluga ta", se mânié foarte.

20. Şi luînd stăpînul pre Iósif îl bägă în puşcărie, unde ţinea vinovaţii împăratului, acoló, în tărie.

21. Iar Dumnezeu era cu Iósif şi vărsa asupra lui milă şi-i dêde har înaintea vătafului de puşcărie.

22. Şi dêde vătaful de puşcărie toţ cei închiş pre mîna lui Iósif, cît era în temniţă. Şi tot ce făcea ei acoló el făcea lor.

23. Iar vătahul cel de puşcărie nu ştiia nimic, că toată puşcăriia era în mîna lui Iósif, cu care era Domnul, şi tot ce făcea Domnul cu mâinile lui făcea.

19. Cînd a auzit stăpînul cum se purtase Iosif cu soţia lui s-a mîniat foarte.

20. Şi luîndu-l pe Iosif, l-a aruncat în temniţă, în locul unde cei vinovaţi faţă de rege erau închişi.

21. Dar Domnul era cu Iosif şi şi-a revărsat asupră-i mila sa şi i-a dăruit har înaintea mai-marelui peste paznici.

22. Iar mai-marele peste paznici a dat temnita pe mîna lui Iosif şi pe toţi osîndiţii care erau în temniţă. Şi orice era de făcut acolo el făcea.

23. Şi mai-marele peste paznici nu mai avea grijă de nimic din pricina lui, căci toate erau pe mîna lui Iosif, deoarece Domnul era cu acesta şi toate cîte le făcea, Domnul le împlinea prin Iosif.

CAP 40

1. Şi fu după cuvintele acêstea, greşi cel mai mare preste păharnici a împăratului Eghiptului şi cel mai mare preste pită domnului lor, împăratului Eghiptului.

2. Şi să scîrbi faraon pre amîndoi hadîmbii lui, pre cel mai mare preste păharnici şi pre cel mai mare preste pită.

3. Şi-i puse pre ei în pază, la legătură, la locul unde Iosif au fostu adus acoló.

4. Şi-i dêde pre înşi cel preste legături la Iosif şi-i puse pre înşi lîngă însul. Şi fură dzile întru pază,

5. şi vădzură amîndoi vis întru o noapte[1]. Şi vidêrea visului celui mare preste păharnici şi celui mai mare preste pită, carii era a împăratului Eghiptului, carii au fostu întru legătură, era aceasta.

6. Întră la înşi Iosif dimineaţa şi vădzu pre ei şi era turburaţi.

7. Şi întreba pre hadîmbii lui faraon, carii era cu el în temniţă lîngă domnul lui, dzicîndu: „Ce ⟨e⟩[2] că fêţele voostre posomorîte [sîntu][3] astădzi"?

8. Şi ei dzisără lui: „Vis am vădzut şi cine-l va asămăna nu iaste pre el". Şi dzise Iosif: „⟨Însă au⟩[4] nu preŋ Dumnedzău arătarea lui iaste? Povestiţi-mi dară mie".

9. Şi povesti cel mai mare preste păharnici visul lui lui Iosif şi dzise[5]: „Întru somnul mieu era vie înnaintea mea.

10. Şi întru vie era 3 jancuri, şi ea, odreslîndu, scoase vlastare[6] şi copţi strugurii poamei.

11. Şi păharul lui faraon în mîna mea; şi luai poama[7] şi o storşu pre însă în păharul lui faraó şi dediu păharul în mâinile lui faraon".

12. Şi dzise Iosif[8]: „Aceasta-i asămănarea lui: cêle 3 jancuri 3 dzile sîntu.

13. Încă 3 dzile şi-ş va aduce aminte faraón de boieriia ta şi te va pune pre mărimea păharnicilor şi vei da păharul lui faraón pre[9] mîna lui şi după boieriia ta cea de mainte, după cum erai păhărnicîndu.

14. Ce-ţi adu aminte pentru tine singur cîndu bine ţi să va face ţie şi vei face întru mine milă şi-i vei aduce a/minte de mine lui[10] faraon şi mă vei

CAP 40

1. Şi fu după cuvintele acêstea, greşi păharnicul cel mare şi cluceáriul cel mare ai împăratului de la Eghípet, hadîmbii.

2. Şi se mânié pre dînşii faraon, pre acêste slugi ale sale hadîmbi, pre amîndoi: pre păharnicul cel mare şi pre cluceáriul cel mare.

3. Şi-i bägă în puşcărie, la paza puşcăriei, în legături, în locul unde era băgat şi Iósif.

4. Acoló îi bägă vătahul de puşcărie de era cu Iósif. Şi fură cîteva zile în puşcărie,

5. dêcii ei văzură amîndoi într-o noapte lor vise: şi păharnicul cel mare şi cluceáriul cel mare, carei fusêse la împăratul Eghípetului, iar atunci era în puşcărie.

6. Iar dimineaţa întră Iósif la dînşii şi-i văzu că era trişti.

7. Şi întrebă pre acei hadîmbi ai lui faraon carei era băgaţ de stăpînu-său, faraon, în temniţă, zicînd: „Ce poate fi de vă sînt astăzi fêţele triste"?

8. Iar ei, răspunzînd, ziseră: „Văzut-am nişte vise şi nu iaste cine să ni le dăzlêge". Iósif le zise: „Au doară dăzlegarea viselor voastre nu iaste la Dumnezeu? Spuneţ mie ce aţ văzut".

9. Şi spuse păharnicul cel mare, zicînd: [10] „Eu văzuiu în vis unde era o vie înaintea mea,

10. şi în vie 3 lăstari; şi aceştia crescură odrasle şi făcură struguri de vin copţi.

11. Iar păharul lui faraon era în mâinile mêle; şi storş strugurii în păhar şi ded păharul în mâinile lui faraon".

12. Iar Iósif răspunse: „Dăzlegarea visului tău aşa iaste: trei odrasle trei zile sînt[1].

13. Şi încă după trei zile îş va aduce faraon aminte de cinstea ta şi te va pune faraon iar păharnic mare şi vei da în mâinile lui faraon păharul cu vin, după boieria ta cea dentâi.

14. Ce să-ţ aduci aminte şi de mine întru boieriia ta cîndu-ţ va fi bine şi să faci milă cu mine şi să aduci a/minte lui faraon de mine şi să mă scoţ

CAP. 40

Iosif tîlcuieşte visele dregătorilor faraonului

1. După acestea, s-a nimerit ca paharnicul şi pitarul regelui Egiptului să gresească faţă de domnul lor, regele Egiptului.

2. Faraon se mînie pe cei doi curteni ai săi, pe mai marele paharnic şi pe mai marele pitar.

3. Şi i-a pus sub pază în temniţă, la căpitanul străjii, unde era închis şi Iosif.

4. Căpitanul străjii i-a dat în grija lui Iosif, ca acesta să le slujească. După cîteva zile în temniţă,

5. într-o noapte, atît paharnicul cît şi pitarul regelui Egiptului, care erau închişi în temniţă, au avut cîte un vis. Fiecare vis îşi avea tîlcul său.

6. Cînd Iosif a intrat la ei dimineaţa, a văzut că erau tulburaţi.

7. Atunci Iosif a întrebat pe dregătorii faraonului care erau cu el la stăpînul său sub pază: „De ce sînteţi astăzi aşa de posomoriţi la faţă?"

8. Acestia i-au răspuns: „Am avut cîte un vis, dar nu este nimeni ca să-l tîlcuiască". Iosif le-a spus atunci: „Oare tîlcuirea viselor nu este dată de Dumnezeu? Povestiţi-mi ce-aţi visat".

9. Atunci marele paharnic îi povesti lui Iosif visul său: „În visul meu — a spus el — era în faţa mea o viţă de vie.

10. Vita avea trei mlădite care au început să înmugurească şi să dea floare, iar strugurii se coceau în ciorchini.

11. Paharul faraonului se afla în mîna mea. Am luat strugurii, i-am stors în paharul lui faraon şi apoi l-am dat în mîna faraonului".

12. Atunci Iosif i-a spus: „Iată care este tîlcul visului: cele trei mlădite sînt trei zile.

13. Peste trei zile faraon îşi va aminti de rangul tău şi te va aşeza din nou în dregătoria ta. Şi-i vei înmîna faraonului paharul, aşa cum era slujba ta mai înainte, cînd erai paharnicul lui.

14. Ci adu-ţi aminte de mine cînd îţi va merge bine şi ai bunătatea de a-i/aminti faraonului de mine şi scoa-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 30, col. II

аceastă închisoare.

15. Pentru că cu furtişag m-au furat[1] den pămîntul jîdovescu şi aicea n-am făcut nemică, ce mă pusără înlăuntru în groapa aceasta".

16. Şi văzu cel mai mare peste făcătorii de pîine cum dirept au tîlcuit şi zise lui Iósif : „Şi eu am văzut vis : şi mi să părea trei coşuri de pîine că rădicam pre capul mieu.

17. Şi în coşul cel mai deasupra, den toate feliurile de care împăratul faraó mînca lucru de făcătoriu de pîine ; şi pasările ceriului mînca pre dînsele den coşniţa ce era deasupra capului mieu".

18. Şi, răspunzînd, Iósif zise lui : „Acesta e tîlcuirea lui : cêle trei coşuri trei zile sînt.

19. Încă peste trei zile va lua faraó capul tău de la tine şi te va spînzura pre lemnu şi vor mînca pasările ceriului cărnurile tale de la tine".

20. Şi fu în a treia zi, zi de naştire era a lui faraó, şi făcu ospăţ la toate slugile lui şi-ş aduse aminte de boieriia păharnecului şi de boieriia făcătoriului de pîine în mijlocul slugilor sale.

21. Şi aşeză pre cel mai mare peste păharnici la boieriia lui şi dêde păharul în mîna lui faraó.

22. Iară pre cel mai mare peste făcătorii de pîine l-au spînzurat pre lemnu, dupre cum au tîlcuit lor Iósif.

23. Şi nu-ş aduse aminte cel mai mare peşte păharnici de Iósif, ce-l uită pre el.

CAP 41

1. Şi fu după 2 zile, faraó văzu vis : gîndiia că stă lîngă rîu.

2. Şi iată ca cînd den rîu să suia 7 vaci frumoase la chip şi alêse la trupuri şi păştea pre ţărmuri.

3. Şi alte 7 vaci să suia după acêstea den rîu, grozave la chip şi supţii la trupuri, şi să păştea lîngă vaci, lîngă marginea rîului.

4. Şi mîncară de tot cêle 7 vaci grozave şi supţii la trupuri pre cêle 7 vaci frumoase la chip şi cêle alêse la trupuri ; şi iată nearătate fură, căce întrară în pînticile lor.

5. Şi să sculă faraó şi visă al doilea rînd : şi iată 7 spice să suia dentr-o rădăcină, alêse şi bune.

6. Şi alte 7 spice supţii şi stricate de vînt răsăriia după dînsile.

7. Şi înghiţiră cêle 7 spice supţii pre cêle şapte spice alêse şi pline. Şi să sculă faraó şi era vis.

8. Şi fu dimineaţa şi să turbură sufletul lui. Şi. trimiţînd, au chemat pre toţi tîlcuitorii Eghipétului şi pre toţ înţelepţii lui şi povesti lor faraó visul lui, şi nu era cine să dovedească visul lui faraó.

9. Şi grăi cel mai mare peste paharnici cătră faraó zicînd : „Păcatul mieu îm aduc aminte astăzi.

10. Farao să scîrbi pre slugile lui şi ne-au pus pre noi în pază în casa celui mai mare peşte bucătari, pre mine şi pre cel mai mare peşte/pîine.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

scoate dentr-această tărie.

15. Pentru că cu furtişag m-au [11] furat de la pămîntul jidovescu şi aicea n-am făcut nimic, ci mă pusără înlontru întru groapa aceasta".

16. Şi vădzu cel mai mare preste pită cum dreptu au asămănat şi-i dzise lui Iosif: „Şi eu am vădzut vis: şi mi să părea [12] 3 coşniţe de păini le rădicam pre capul mieu.

17. Şi întru coşniţa de asupra de toate fêliurile den carele împăratul faraon mănîncă faptu de pitar; şi pasările mînca pre însă den coşniţa ce era de asupra capului mieu".

18. Şi, răspundzîndu, Iosif dzise lui: „Aceasta-i asămănarea lui: cêle 3 coşniţe 3 dzile sîntu.

19. Încă preste 3 dzile va lua faraon capul tău de la tine şi te va spîndzura pre lemnu şi vor mînca pasările ceriului peliţele tale".

20. Şi fu înn-a treia dzi, dzi de naştere era lui faraon, şi făcea ospăţ la toate slugile lui si-ş aduse aminte de boieriia celui mai mare preste păharnici şi de boieriia celui mai mare preste pită în mijlocul slugilor sale.

21. Şi aşedză pre cel mai mare preste păhară la boieriia lui şi dêde păharul pre mîna lui faraón.

22. Iară pre cel mai mare preste pâine l-au spîndzurat pre lemnu, după cum au asămănat lor Iosif.

23. Şi nu-ş aduse aminte cel mai mare preste păharnici de Iosif, ci-l uită pre el.

CAP 41

1. Şi fu după doao dzile, faraón vis vădzu [1]: gîndea că stă lîngă rîu.

2. Şi iată ca cîndu pre rîu să suia 7 vaci frumoase la chip şi alêse la trupuri şi păştea pre ţărmuri.

3. Şi alte 7 vaci să suia după acêstea den rîu, grozave la chip şi supţii la trupuri, şi să păştea lîngă vaci, lîngă [2] marginea rîului.

4. Şi mîncară de tot cêle 7 vaci grozave şi supţii la trupuri pre cêle 7 vaci frumoase la chip şi cêle alêse la trupuri; şi iată nearătate fură, căce întrară în pîntecile lor.

5. Şi să sculă faraón şi visă al doilea rîndu: [6] şi iată 7 spice să suia dentr-o rădăcînă, alêse şi bune.

6 [7]. Şi alte 7 spice supţii şi stricate de vînt răsăriia după înşii.

7. Şi înghiţiră cêle 7 spice supţii pre cêle 7 spice alêse şi pline. Şi să sculă faraón şi era vis.

8. Şi fu dimineaţa şi să întristă sufletul lui. Şi, trimiţîndu, au chemat pre toţi tîlcuitorii Eghipetului şi pre toţi înţelepţii lui, şi povesti lor [3] faraon visul, şi nu era cine să dovedească visul lui faraón.

9. Şi grăi cel mai mare preste păharnici cătră faraón dzicîndu: „Păcatul mieu îm aduc aminte astădzi.

10. Faraon să scîrbi pre slugile lui şi ni-au pus pre noi în pază în casa celui mai mare preste bucătari, pre mine şi pre cel mai mare preste/pâine.

dentr-această tărie.

15. Că cu furişul m-au furat den ţara jidovească, şi aici n-am făcut nici o răotate, ce m-au băgat într-această groapă".

16. Iar cluceáriul cel mare văzînd că dăzlegă visul păharneculuí zise lui Iósif: „Şi eu văzuiu vis: şi se făcea unde ţineam în capul mieu trei coşuri cu pâine.

17. Iar în coşniţa cea mai desupra era de toate fêliure de fripturi de care mănîncă împăratul faraon; iar pasările ceriului mînca den coşniţa carea era în capul mieu".

18. Iar Iósif, răspunzind, zise lui: „Dăzlegarea visului tău iaste aşa: trei coşniţe, trei zile sînt.

19. Şi după trei zile va lua faraon capul tău de la tine şi te va spînzura pre lemn; şi vor mînca carnea ta pasările ceriului".

20. Iar după trei zile fu zioa naşterii lui faraon şi făcu ospăţ tuturor slugilor sale. Şi-ş aduse aminte de boieriia păharnicului celui mare şi de boieriia cluceáriului celui mare între toate slugile sale.

21. Şi puse pre păharnicul cel mare la boieriia sa.

22. Iar pre cluceáriul cel mare îl spînzură pre lemn, cum spusêse Iósif.

23. Dêcii păharnicul cel mare nu-ş mai aduse aminte de Iósif, ce-l uită.

CAP 41

1. Şi fu după cuvintele acêstea al doilea an de zile, văzu faraon vis: se făcea unde sta pre ţărmurile unui rîu [1].

2. Şi iată ca cum ară fi fost ieşind den rîu 7 vaci frumoase la vedêre şi alêse la trup.

3. Iară după acêstea ieşiră den rîu alte 7 vaci grozave la vedêre şi mîrşave la trup şi se păştea cu cêlea vaci pre ţărmurile rîului.

4. Şi mîncară cêle 7 vaci mîrşave la trup pre cêle 7 vaci frumoase şi alêse la trup; şi iată fură nevăzute, că întrară în pîntecele lor.

5. Şi, sculîndu-se faraon, iar se culcă şi văzu alt vis, al doilea rînd: şi iată 7 spice ieşiia dentr-o rădăcină, bune şi alêse [2].

6. Iar alte 7 ieşiia după dînsele supţiri şi pălite de vînt.

7. Şi mîncară cêle 7 spice supţiri şi pălite pre cêle 7 spice alêse şi pline. Şi se sculă faraon den somn.

8. Iar dimineaţa i se întristă sufletul. Şi, trimiţînd, chiemă pre toţ filosofii Eghipetului şi pre toţ înţelepţii şi le spuse faraon visul, şi nu se află nimini să dăzlêge visul lui.

9. Atunci zise păharnicul cel mare cătră faraon: „Astăzi îm aduş aminte de păcatul mieu.

10. Cînd te mâniiaseş pre slugile tale şi ne-aí băgat în puşcărie în casa voievodului oştilor, pre mine şi pre cluceáriul cel mare, /

te-mă din această închisoare.

15. Căci m-au răpit cu vicleşug din ţara evreilor, iar aici n-am făcut nimic ca să mă pună în temniţa aceasta".

16. Cînd marele pitar a văzut cît de bine a tîlcuit, i-a spus lui Iosif: „Şi eu am avut un vis: şi se părea că purtam pe cap trei coşuri cu colaci.

17. În coşul de deasupra erau tot felul de aluaturi coapte de pitar pentru masa faraonului şi păsările ceriului ciuguleau din coşul aşezat pe capul meu.

18. Drept răspuns, Iosif i-a grăit astfel: „Tîlcul este acesta: cele trei coşuri sînt trei zile.

19. Peste trei zile, faraon îţi va lua capul şi te va spînzura de un copac, iar păsările cerului se vor înfrupta din carnea ta."

20. A treia zi, fiind ziua de naştere a lui faraon, a dat un ospăţ pentru toţi curtenii săi. Aflîndu-se în mijlocul dregătorilor, şi-a adus aminte de marele paharnic şi de marele pitar.

21. Şi l-a aşezat pe marele paharnic din nou în dregătoria sa şi acesta îi dădea faraonului paharul în mînă.

22. Iar pe marele pitar l-a spînzurat, aşa cum tîlcuise Iosif.

23. Dar marele paharnic nu şi-a mai amintit de Iosif, ci l-a uitat.

CAP. 41

Iosif tîlcuieşte visele lui faraon

1. După doi ani de zile, faraon a avut un vis: i se părea că stă lîngă rîu.

2. Cînd iată, se făcea că din rîu au ieşit şapte vaci frumoase la înfăţişare şi grase la trup, care păşteau prin stufiş.

3. Dar după acestea, au ieşit din rîu alte şapte vaci, urîte la înfăţişare şi slabe la trup, şi s-au aşezat lîngă celelalte, pe marginea rîului.

4. Iar cele şapte vaci urîte la înfăţişare şi slabe la trup le-au înghiţit pe cele şapte vaci frumoase la înfăţişare şi grase la trup. Atunci faraon s-a trezit.

5. Apoi a adormit din nou şi a visat a doua oară: iată că dintr-o tulpină creşteau şapte spice, pline şi frumoase.

6. Dar după ele au răsărit alte şapte spice subţiri şi pălite de vîntul de la răsărit.

7. Şi cele şapte spice subţiri au înghiţit pe cele şapte spice pline şi frumoase. Apoi faraon s-a deşteptat şi a înţeles că visase.

8. Dimineaţa, cu sufletul tulburat, a dat poruncă să fie chemaţi toţi vracii din Egipt şi toţi înţelepţii şi le-a povestit visul său. Dar nici unul nu a fost în stare să-i tîlcuiască lui faraon visul său.

9. Atunci marele paharnic cuvîntă astfel către faraon: „Astăzi îmi aduc aminte de greşeala mea.

10. Faraon s-a mîniat pe dregătorii săi şi i-a pus sub pază în casa căpitanului străjii, atît pe mine cît şi pe marele pitar./

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 31, col. I

11. Şi am văzut amîndoi vis într-o noapte, eu şi el, fieşcarele după visul lui am văzut.

12. Şi era acoló cu noi tinerel copil jîdov al celui mai mare peste bucătari; şi-i povestiiam lui şi ne-au tîlcuit noao.

13. Şi fu după cum ne-au arătat noao, aşa se-au şi întîmplat: pre mine să mă aşezu la boieriia mea, şi acela să se spînzure".

14. Şi, trimiţînd faraó, au chemat pre Iósif şi-l scoaseră pre dînsul den temniţă, şi-l raseră pre dînsul, şi-i premeniră îmbrăcămentea lui şi veni cătră faraó.

15. Şi zise faraó cătră Iósif: „Vis am văzut şi cine să-l asêmene nu iaste; şi eu auziiu pentru tine zicînd, auzînd tu visurile a le asemăna pre dînsele".

16. Şi, răspunzînd Iósif cătră faraó, zise: „Fără de Dumnezău nu se va răspunde mîntuirea lui faraó".

17. Şi grăi faraó lui Iósif, zicînd: „În somnul mieu gîndiiam că stau pre ţărmurile rîului;

18. şi ca cînd den rîu să suia 7 vaci frumoase la chip şi alêse la trupuri şi păştea pre ţărmuri.

19. Şi iată şi alte 7 vaci să suia dendărătul lor den rîu, rêle şi grozave la chip foarte şi supţii la trupuri, carele n-am văzut ca acêstea preste tot pămîntul Eghipetului mai grozave.

20. Şi mîncară de tot cêle 7 vaci grozave şi supţii pre cêle 7 vaci bune dentîiu şi alêse.

21. Şi întrară în pîntecele lor şi nu se iviră pentru că întrară în pîntecile lor, şi chipurile lor grozave ca şi dentîiu; şi, deşteptîndu-mă, adormiiu.

22. Şi văzuiu iarăş întru somnul mieu: şi iată, ca cînd ar fi 7 spice să suia dentr-o rădăcină pline şi bune.

23. Iară alte 7 spice supţiri şi stricate de vînt creştea ţiindu-se de dînsele.

24. Şi înghiţiră cêle 7 spice stricate de vînt şi supţiri pre cêle 7 spice bune şi pline. Spus-am dară tîlcuitorilor, şi nu era cine să-m tîlcuiască mie".

25. Şi zise Iósif lui farao: „Visul lui farao unul iaste: cîte Dumnezău va face au arătat lui farao.

26. Cêle 7 vaci bune 7 ani sînt, şi cêle 7 spice bune 7 ani sînt, visul lui farao unul iaste.

27. Şi cêle 7 vaci supţiri, suindu-se dendărătul lor, 7 ani sînt, şi cêle 7 spice supţiri şi stricate de vînt 7 ani sînt; şi vor fi 7 ani foamete.

28. Iară cuvîntul ce am zis lui faraó, cîte Dumnezău va face au arătat lui farao.

29. Iată, 7 ani vine ieftenătate multă în tot pămîntul Eghipetului.

30. Şi vor veni 7 ani de foamete după aceasta şi vor uita de săturarea ce va să fie în tot Eghipetul; şi va topi foametea pămîntul.

31. Şi nu se va cunoaşte ieftinătatea pre pământ de foametea ce va fi după aceasta, că tare va fi foarte.

32. Iară pentru căce au îndoit visul lui faraó de doao ori, căce adevărat iaste cuvîntul cel de la / Dum-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

11. Şi am vădzut vis amîndoi întru o noapte, eu şi el, fiecarele după visul lui am vădzut.

12. Şi era acoló cu noi tinerel copil jidov a celui mai mare preste bucătari; şi-i povestim lui şi ne alătură noao.

13 [12]. Şi fu după cum ne-au alăturat, aşa s-au tîmplat: [13] pre mine să mă aşedzu la boierie-m, şi pre cela să s(ă) spîndzure".

14. Şi, trimiţîndu faraon, au chemat pre Iosif şi-l scoaseră pre însul den tărie, şi-l raseră pre însul, şi-i premeniră înbrăcămintea lui şi veni cătră faraon[4].

15. Şi dzise faraon cătră Iosif: „Vis am vădzut şi cine să-l asêmene nu iaste pre însul; şi eu audziiu pentru tine dzicîndu, audzindu tu visuri a le asămăna pre înse".

16. Şi, răspundzîndu Iosif cătră faraon, dzise: „Fără de Dumnedzău nu să va răspunde mîntuirea lui faraón".

17. Şi grăi faraon lui Iosif, dzicîndu: „Întru somnul mieu gîndiiam că stau pre ţărmurile rîului;

18. şi ca cîndu den rîu să suia 7 vaci frumoase la chip şi alêse la trupuri şi păştea pre ţărmure.

19. Şi iată alte 7 vaci să suia dendărătul lor den rîu, rêle şi grozave la chip foarte şi supţii la trupuri, ca carele n-am vădzut ca acêstea în tot pămîntul Eghípetului mai grozave.

20. Şi mîncară de tot cêle 7 vaci grozave şi supţii pre cêle (7)[5] vaci bune dentăiu şi alêse.

21 [20]. Şi întrară în pîntecile lor şi nu să iviră pentru că [21] întrară în pîntecile lor, şi chipurile lor grozave ca şi dentăiu; [22] şi, deşteptîndu-mă, adormiiu.

22. Şi vădzuiu iarăş întru somnul mieu: şi iată, ca cîndu are fi 7 spice să suia dentru o rădăcină, plini şi buni.

23. Iară alte 7 spice supţiri şi stricate de vîntu creştea ţiindu-să de însele.

24. Şi înghiţiră cêle 7 spice supţiri şi stricate de vîntu pre cêle 7 spice bune şi pline. Spus-am dară tîlcuitorilor, şi nu era cine să mi-l tîlcuiască".

25. Şi dzise Iosif lui faraón: „Visul lui faraón unul iaste: cîte Dumnedzău va face au arătat lui faraón.

26. Cêle 7 vaci bune şapte ani sîntu, şi [27] cêle 7 spice bune şeapte ani sîntu, visul lui faraón unul iaste.

27. Şi cêle 7 vaci supţiri, suindu-să dennapoia lor, 7 ani sîntu, şi cêle 7 spice supţiri şi stricate de vîntu 7 ani sîntu; şi vor fi 7 ai de foamete.

28. Iară cuvîntul ce am dzis (lui)[5] faraón, cîte Dumnedzău va face au arătat lui faraón.

29. Şi iată, 7 ani vin, ieftinătate multă în tot pămîntul Eghiptului.

30. Şi vor veni 7 (ani)[5] de foamete după aceasta şi vor uita de săturarea ce au fostu în tot Misiriul[6]; şi va topi foametea pămîntul.

31. Şi nu să va cunoaşte ieftinătatea pre pămîntu de foametea ce va fi după aceasta, că tare va fi foarte.

32. Iară pentru căci au îndoit visul lui faraón de doao ori, căci adevărat iaste cuvîntul cel de la/Dumnedzău.

11. amîndoi am văzut visuri într-o noapte, eu şi el, amîndoi, fieştecare visul său.

12. Şi era acoló cu noi un voinic tînăr jidov, slugă a lui Pentifrii, şi (i)[3]-am spus, şi el au dăzlegat visurile noastre.

13. Şi cum au spus noaoă aşa se-au şi întîmplat: eu am venit la boieriia mea, iar pre acela l-au spînzurat pre lemn".

14. Iar faraon trimise şi, chiemînd pre Iósif, îl scoaseră den tărie[4], şi schimbară hainele lui, şi-l raseră şi veni la faraon.

15. Şi zise faraon lui Iósif: „Văzut-am vis şi nu se află cine să-l dăzlêge, ce auziiu de tine, că-m spuseră că eşti dăzlegător de vise".

16. Iar Iósif, răspunzînd, zise lui faraon: „Fără de Dumnezeu nu se vor putea spune lui faraon lucrurile cêle de mîntuire".

17. Iar faraon grăi cătră Iósif, zicînd: „În visul mieu se făcea unde stam pre ţărmurile unui rîu;

18. şi den rîu ieşiia 7 vaci frumoase şi cu trupuri alêse şi păştea pre ţărmuri.

19. Şi după acêstea iată ieşiră alte 7 vaci iar den rîu, grozave şi mîrşave la trup care n-am văzut niciodată în pămîntul[5] Eghípetului.

20. Şi mîncară cêle 7 vaci grozave şi mîrşave la trup pre cêle 7 dentăi frumoase şi alêse.

21. Şi întrară în pîntecele lor şi nu se văzură, şi chipul lor era tot grozav ca şi dentăi; şi, sculîndu-mă, iar mă culcaiu.

22. Şi văzuiu şi al doilea vis: şi se făcea unde ieşiia 7 spice dentr-o rădăcină, bune şi pline.

23. Iar după dînsele ieşiia alte 7 spice supţiri şi pălite de vînt.

24. Şi înghiţiră cêle 7 spice supţiri şi pălite de vînt pre cêle 7 spice bune şi pline. Şi am spus visele tîlcuitorilor, şi nu le-au putut dăzlega.

25. Iar Iósif, răspunzînd, zise lui faraon: „Visurile lui faraon un lucru semnează şi arătă lui faraon ce va să facă Dumnezeu[6].

26. Şapte vaci frumoase 7 ani sînt, şi 7 spice bune 7 ani sînt, iar lui faraon tot iaste un vis.

27. Iar 7 vaci mîrşave care au ieşit după acêstea 7 ani sînt, şi 7 spice supţiri şi pălite de vînt 7 ani sînt; şi va fi 7 ani foamete.

28. Iată că spus lui faraon cu cuvîntul cêlea ce au arătat lui Dumnezeu că va să-i facă.

29. Şi iată că în şapte ani va să vie spor în toată ţara Eghípetului.

30. Dêcii după aceşti ani va să fie alţ 7 ani tot foamete şi va să se uite acel spor mult ce au fost în toată ţara; şi va să piêie pămîntul de foame.

31. Şi nu va să se ţie minte sporul pămîntului pentru foametea ce va să fie după aceasta, că va să fie foamete foarte mare.

32. Iar visul care l-ai văzut a doa oara, acela semnează cu adevărat că cuvîntul acesta iaste de la / Dumne-

11. Într-o noapte am avut amîndoi, şi eu şi el, cîte un vis, dar, pentru fiecare din noi, visul a avut alt tîlc.

12. Şi era acolo cu noi un tînăr evreu, rob al căpitanului străjii. Şi i-am povestit visele noastre, iar el ni le-a tîlcuit, fiecăruia cu tîlcul cuvenit.

13. Şi după cum ne-a tîlcuit el, aşa s-a şi întîmplat: eu am fost orînduit în dregătoria mea, iar celălalt a fost spînzurat".

14. Atunci faraon a trimis să fie chemat Iosif, care a fost scos degrabă din temniţă. Apoi l-au tuns, i-au primenit îmbrăcămintea şi aşa a venit înaintea lui faraon.

15. Faraon grăi astfel către Iosif: „Am avut un vis şi nimeni nu poate să-l tîlcuiască. Am auzit spunîndu-se despre tine că dacă auzi un vis, poţi să-l tîlcuieşti".

16. Drept răspuns, Iosif îi spuse lui faraon: „Nu eu, ci Dumnezeu va da un răspuns pentru mulţumirea lui faraon".

17. Atunci faraon i-a vorbit astfel lui Iosîf: „În visul meu se făcea că stăteam pe malul rîului;

18. şi se părea că ies din rîu şapte vaci frumoase la înfăţişare şi grase la trup, care păşteau în stufiş.

19. Dar iată că din nou au ieşit în urma lor alte şapte vaci, jigărite, urîte la înfăţişare şi slabe la trup. Aşa vaci urîte n-am mai văzut în toată ţara Egiptului.

20. Iar cele şapte vaci urîte şi slabe le-au înghiţit pe cele şapte vaci frumoase şi grase.

21. Şi (cele frumoase) au intrat în pîntecele celorlalte, dar nu se vedea că au pierit în pîntecele (celor slabe), pentru că acestea au rămas la fel de urîte la înfăţişare ca şi mai înainte. Atunci m-am deşteptat.

22. Apoi am adormit din nou şi am văzut în vis cum dintr-o tulpină se înălţau şapte spice pline şi frumoase.

23. Dar iată că după ele au răsărit alte şapte spice subţiri şi pălite de vîntul de la răsărit.

24. Şi cele şapte spice pălite de vînt şi subţiri le-au înghiţit pe cele şapte spice bune şi pline. Am povestit (visele mele) vracilor, dar nici unul nu a putut să mi le tîlcuiască".

25. Atunci Iosif a zis către faraon: „Faraon a visat un singur vis: Dumnezeu i-a arătat ce voieşte să facă.

26. Cele şapte vaci frumoase înseamnă şapte ani şi cele şapte spice frumoase înseamnă tot şapte ani. Visul lui faraon este unul şi acelaşi.

27. Cele 7 vaci slabe, care au ieşit după ele, înseamnă şapte ani, şi cele şapte spice subţiri şi pălite de vîntul de la răsărit înseamnă tot şapte ani; şi vor fi şapte ani de foamete.

28. Eu tocmai acest lucru i l-am spus lui faraon: ceea ce va face Dumnezeu, i-a arătat lui.

29. Iată, vin şapte ani de mare belşug în toată ţara Egiptului.

30. Iar după aceea vor veni şapte ani de foamete şi va fi uitată îndestularea în toată ţara Egiptului, iar foametea va secătui pămîntul.

31. Belşugul din ţară nu se va mai simţi din pricina foametei care va veni după aceea şi care va fi cumplită.

32. Că faraon a avut un vis de două ori, înseamnă că într-adevăr aceasta este voia lui / Dumnezeu şi că Dum-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 31, col. II

незău, şi va sirgui Dumnezău a-l face pre dînsul.

33. Acum dară socotêşte om înţelept şi socotitoriu şi-l vei pune pre el pre pămîntul Eghipetului.

34. Şi facă faraó şi tocmească mai mari pre pămînt peste locuri şi să trimiţă toate pîinele pămîntului Eghipetului acelor 7 ani ai ieftinătăţii.

35. Şi să adune toate bucatele acestor 7 ani ce vin, acestor buni, şi să să strîngă grîul supt mîna lui farao şi bucate în cetăţi să să păzască.

36. Şi vor fi bucatele cêle păzite în pămînt la cei 7 ani ai foametei carii vor fi în pămîntul Eghipétului şi nu se va strica pămîntul de foamete.

37. Şi plăcu cuvîntul înaintea lui faraó şi înaintea tuturor slugilor lui.

38. Şi zise farao tuturor slugilor lui : „Au doară vom afla om ca acesta carele are duhul lui Dumnezău întru dînsul“ ?

39. Şi zise faraó lui Iósif : „De vrême ce Dumnezău ţi-au arătat ţie toate acêstea, nu iaste om mai înţelept şi mai priceput decît tine.

40. Şi tu vei fi în casa mea şi pre rostul tău va asculta tot norodul mieu, fără numai scaunul voiu avea eu mai mult decît tine“.

41. Şi zise faraó lui Iósif : „Iată te puiu astăzi preste tot pământul Eghipétului“.

42. Şi, luînd farao inelul den mîna lui, îl puse pre mîna lui Iósif ; şi-l îmbrăcă pre el podoabă de vişin şi puse lanţul de aur prejur grumazul lui.

43. Şi sui pre dînsul într-al doile car de ale lui şi strigă înaintea lui pristav şi-l puse pre dînsul peste tot pământul Eghipétului.

44. Şi zise farao lui Iósif : „Eu, faraó, afară den tine nu va rădica nimeni mîna lui peste tot pământul Eghipétului“.

45. Şi numi faraó numele lui Iósif Psondóm Faneh şi-i dêde lui pre Asinéth, fata lui Pentéfri, preotului Iléu Poleós, lui să-i fie fămêie.

46. Şi Iósif era de 30 de ani cînd stătu înaintea lui faraó, împăratului Eghipétului ; şi ieşi Iósif de la faţa lui faraó şi umblă tot pământul Eghipétului.

47. Şi făcu pământul întru cei 7 ani de ieftinătate snopi.

48. Şi adună toate bucatele acelor 7 ani întru carii era ieftinătatea în pămîntul Eghipétului. Şi puse bucatele în cetăţi, bucatele cîmpilor cetăţii, ce era pen împrejurul ei, au pus întru dînsa.

49. Şi adună Iósif grîu ca năsipul mării mult foarte pînă nu putea să numere, că nu era număr.

50. Şi lui Iósif să făcură doi feciori mai nainte de a veni cei 7 ani de foamete, carii au născut lui Asinéth, fata lui Pentéfri, preotul Iléu Poleós.

51. Şi numi Iósif numele celui dentîi născut Manási, zicînd căce „a uita m-au făcut Dumnezău toate durerile mêle şi toate ale tătîni-mieu“.

52. Şi numele aceluia al doilea au nu/mit Efraím,

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

şi va sîrgui Dumnedzău a-l face pre însul.

33. Acum dară socotêşte om înţeleptu şi socotitor şi-l vei pune pre el pre pămîntul Eghiptului.

34. Şi facă faraón şi tocmască mai mari preste locuri pre pămîntu şi să trimiţă toate păinele pămîntului[7] Eghiptului acelor şapte ani a ieftinătăţii.

35. Şi să adune toate bucatele de 7 ani acestor ce vin, acestor buni, şi să s(ă) strîngă grîul suptu mîna [lui][8] faraón şi bucate în cetăţi să s(ă) păzască.

36. Şi vor fi bucatele cêle păzite în pămîntu la cei 7 ani a foametei carii vor fi în pămîntul Eghiptului şi nu să va strîca pămîntul de foamete".

37. Şi plăcu cuvîntul înnaintea lui faraón şi înnaintea tuturor slugelor lui.

38. Şi dzise faraón tuturor slugilor lui: „Au doară vom afla om ca acesta carele are duhul lui Dumnedzău întru însul"?

39 [40]. Şi dzise faraón lui Iosif: „În vrême ce Dumnedzău ţ-au arătat ţie toate acêstea, nu iaste om mai înţeleptu şi mai socotitori decît tine.

40. Şi tu vei fi în casa mea şi pre rostul tău va asculta tot nărodul mieu, fără scaunul voi avea eu mai multu decît tine".

41. Şi dzise faraón lui Iosif: „Iată te puiu astădzi preste tot pămîntul Eghiptului"[9].

42. Şi, luîndu faraón inelul den mîna lui, îl puse pre mîna lui Iosif; şi-l înbrăcă pre el haină vişină şi puse lanţuh de aur pregiur grumadzul lui.

43. Şi-l sui pre însul înn-al doilea car de a lui şi strîgă înnaintea lui strîgătoriu şi-l puse pre el[10] preste tot pămîntul Eghiptului.

44. Şi dzise faraón lui Iosif: „Eu, faraón, afară den tine nu va rădica nime mîna lui preste tot pămîntul Eghiptului".

45. Şi numi faraón numele lui Iosif Psontom Fanih şi-i dêde lui pre Asanéth[11] fata lui Pendefrí, pópe(i) a Ilíu Pólii, lui să-i fie fămêie.

46. Şi Iósif era de 30 ani cîndu stătu înnaintea lui faraón, împăratul Eghíptului; [47] şi ieşi Iosif den faţa lui faraón şi îmblă tot pămîntul Eghip(e)tului.

47. Şi făcu pămîntul întru cei 7 ani de ieftinătate snopi.

48 [47]. Şi adună toată bunătatea acelor 7 ani întru carii era ieftinătatea în pămîntul Eghiptului. [48]. Şi puse bucatele în cetăţi, bucate cîmpilor cetăţii, ce era prenpregiurul ei, au pus întru însă.

49. Şi adună Iosif grîu ca năsîpul mării multu foarte pănă nu putea să numere, că nu era număr.

50. Şi lui Iosif să făcură 2 ficiori mainte de a veni cei 7 ani de foamete, carii au născut lui Asinéth, fata lui Pendefrí, pópei a Ilíu Pólii.

51. Şi numi Iosif numele celui dentăi născut Manasí, dzicîndu căce „a uita mi-au făcut Dumnedzău toate durerile mêle şi toate ale tătîne-mieu".

52. Şi numele acelui al doilea au nu/mit Efraim, dzicîndu căce „m-au zeu şi va să grăbească Dumnezeu să facă acest cuvînt curînd.

33. Ce acum, împărate, caută un om înţelept şi chibzuit şi-l pune ispravnic preste toată ţara Eghípetului.

34. Şi să puie faraon mai mari preste tot pămîntul să strîngă toată roada grîului dentr-acei 7 ani ce vor să fie în măinile lui faraon.

35. Şi să se păzească hrana pren cetăţi.

36. ca să se afle păine gata pre pămînt în cei 7 ani de foamete care vor să fie în ţara Eghípetului să nu piêie ţara de foame".

37. Şi se mirá faraon de cuvintele lui şi toate slugile lui.

38. Şi zise faraon cătră slugile sale: „Nu vom afla om ca acesta care are într-însul duhul lui Dumnezeu".

39. Şi zise faraon cătră Iósif: „Deaca vreme ce au arătat ţie Dumnezeu toate şi nu iaste alt om mai înţelept de tine şi mai chibzuit,

40. să fii tu în casa mea şi rostul tău să-l asculte toate gloatele mele, fără numai scaunul să aib eu mai mult decît tine".

41. Şi zise faraon lui Iósif: „Iată că te puiu astăzi preste tot pămîntul Eghipetului"[7].

42. Şi-ş scoase faraon inelul den dêget şi-l puse în mîna lui Iósif; şi-l îmbrăcă în haină roşie şi puse ghierdan[8] de aur pre cerbicea lui.

43. Şi-l puse de şăzu în a doaua carătă de ale lui şi striga biglariul înaintea lui şi-l puse pre tot pămîntul Eghípetului.

44. Şi zise faraon lui Iósif: „Eu, faraon, fără de tine nu va rădica mîna sa nimini în tot pămîntul Eghípetului".

45. Şi puse faraon lui Iósif numele Psonthom Fanih şi-i dêde pre Aséntha, fata lui Pentefrii, popa cetăţii soarelui, să-i fie muiêre.

46. Şi era Iósif de 30 de ani cînd veni înaintea fêţei lui faraon, împăratul Eghípetului; şi ocoli tot Eghípetul.

47. Şi făcu pămîntul într-acei 7 ani seceriş dendăstul.

48. Şi strînse hrană într-acei 7 ani de ieftinătate în ţara Eghípetului. Şi puse hrana acelor cîmpuri în cetăţi, şi den cetăţile denprejur puse.

49. Şi strînse Iósif grîu mult foarte; ca năsipul mării era pănă nu putea să-l mai numere, că era fără de număr[9].

50. Şi avea Iósif 2 feciori mai naînte de cei 7 ani de foamete, carei născuse lui Aséth, fata lui Pentifrii, popa cetăţii soarelui.

51. Şi celui dentăi îi puse numele Iósif, Manásia, zîcînd că „m-au făcut Dumnezeu să uit toate durerile mêle şi ale tătîne-mieu".

52. Iar celui al doilea îi puse nu-/mele Efraim, zicînd că „m-au crescut

33. Caută aşadar un om înţelept şi chibzuit şi pune-l peste ţara Eghiptului.

34. Aşa să facă faraon: să orînduiască ispravnici peste ţară ca să strîngă a cincea parte din toate roadele pămîntului Egiptului, în cei şapte ani de belşug.

35. Să adune toate bucatele în cei şapte ani buni care vor veni şi să dea grîul pe mîna lui faraon, iar bucatele să fie puse sub pază în cetăţi.

36. Aceste bucate vor fi păstrate în ţară pentru cei şapte ani de foamete care se vor abate asupra Egiptului. Astfel ţara nu va pieri de foame".

37. Cuvîntul acesta a plăcut lui faraon şi tuturor dregătorilor săi.

38. Atunci faraon a spus tuturor dregătorilor săi: „Vom găsi oare un om ca acesta, care să aibă în el duhul lui Dumnezeu?"

39. Apoi a rostit către Iosif: „De vreme ce Dumnezeu ţi-a dezvăluit ţie toate acestea, nu poate fi alt om mai înţelept şi mai priceput decît tine.

40. De acum tu vei fi mai mare peste casa mea şi tot poporul meu va asculta de cuvîntul tău; numai prin tronul meu voi fi mai presus decît tine".

41. Faraon a mai spus către Iosif: „Iată, astăzi, te pun mai mare peste toată ţara Egiptului".

42. Scoţîndu-şi inelul cu pecete de pe mîna sa, faraon îl puse pe mîna lui Iosif. Apoi l-a îmbrăcat în veşminte din ţesătură de in aleasă şi i-a pus un colan de aur împrejurul gîtului.

43. Şi a fost purtat în cel de al doilea car împărătesc, iar înaintea lui se striga: „Abrek!" adică îngenunchiaţi! Astfel Iosif a fost pus mai mare peste toată ţara Egiptului.

44. Faraon a mai spus lui Iosif: „Eu sînt faraon, dar fără îngăduinţa ta în toată ţara Egiptului nimeni să nu-şi mişte nici mîna, nici piciorul".

45. Faraon i-a pus lui Iosif numele de Ţafnat-Paneah şi i-a dat de soţie pe Asineta, fiica lui Poti-Fera, preotul oraşului Heliopolis.

46. Iosif avea treizeci de ani cînd s-a înfăţişat înaintea lui faraon, împăratul Egiptului. După aceea Iosif a plecat dinaintea lui faraon şi a cutreierat toată ţara Egiptului.

47. În cei şapte ani de belşug, pămîntul a rodit din plin.

48. Iosif a adunat toate grînele în cei şapte ani în care a fost belşug în ţara Egiptului şi le-a pus în cetăţi, aducînd în fiecare cetate grînele de pe ogoarele din jurul acesteia.

49. Astfel Iosif a adunat grîu cît nisipul mării de mult, de nu-i mai ţinea socoteala.

50 Înainte de a începe cei şapte ani de foamete, Iosif a avut doi fii, pe care i-a născut Asineta, fiica lui Poti-Fera, preotul din Heliopolis.

51. Iosif a dat celui întîi născut numele Manase, căci, spunea el, „Dumnezeu m-a făcut să uit toate necazurile mele şi toate cele din casa părintească".

52. Iar celui de-al doilea i-a pus nu-/mele Efraim, căci, spunea el, „Dumne-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 32, col. I

ЛБ

мѝнть, ефралѝмь, зникѝндь кѣче маѵ ѯнѣлцѧть
ѧмнзѣѵ, ѯтрѵ пѣмѫнтѵл смереніѝй мѣле •
ѝг Шѝ трекѵрѣ чей, ѕ, ѧни, ѝй ефтенѣтѣцѝй ка
рѝй сѣѵ фѣкѵть ѯпѣмѫнтѵл, егупѣтѵлѵй •
ѝд Шѝ ѧчепѵрѣ чей, ѕ, ѧни, ѧфоамецѝй ѧвени, ѧѵ
пѣкѵ ѧѵ зникь гѡсн, шѝ сѣ фѣкѧ фоамѣле, ѯтрѵ
Тѡть пѣмѫнтѵ, ш ѯтѡ пѣмѫнтѵ егупѣтѵл, нѵ ера
ѝе пѫне. Шѝ флѣмѣзѣя тѡть пѣмѫнтѵл егупѣтѵ
лѵй, шѝ стригѣ нородѵл, кѣтрѣ фараѡ, пѣнтр
пѫне, шѝ зѝсе фараѡ тѵтѵрѡр, егуптѣнилор, пѣ
ѧѵ ла гѡсн, шѝ чева зиче вѡаѡ фѧчец •
ѝѕ Шѝ фоамѣтѣ ера пре фѧца ѧтѡть пѣмѫнтѵл, ш
деѣшкисе гѡсн тоате жѝтнициле, шѝ винд тѵ
тѵрѡр егуптѣнилор • Шѝ тоате цѣрѫле,
вениръ ла егупѣть, ѧкѵмпѣрѧ дела гѡсн, пѣн
трѵ кѣкѵприсе фоаметѧ тѡть пѣмѫнтѵл •

К А П Мѳ

ѧ Ши вѣзѫнд ѓѧков кѣ ѣсте вѫнзаре дегрѫ
ла егупѣть, зисе феторилор лѵй, пѣнтр
в кѣче ленѣвѝци. Ѣѣть ѧм ѧѵзит кѣ
ѣсте грѫ ла егупѣт, погорѫц ѧколо ш
кѵмпѣрѧц ноаѡ деѧколо пѫчине вѵкате,
г ка сѣ трѣим сѣ нѵ мѵрим • Шѝ сѣ погорѫръ
фрѫцѝй лѵй гѡсн, ѕ, сѣкѵмпере грѫ дела егу
д пѣть • Ѣѣръ пре вениѧмѝнь пре фрателе лѵй
гѡсн нѵлаѵ тремисе кѵ фрѫцѝй лѵй, пѣнтрѵ кѣ
зисе кѫндаи сѣ нѵ сѣ прinзѣ слѣбѝчюне пре кале •
е Шѝ веніръ феторѝй лѵй ѓѝлѣ, сѣкѵмпере кѵчей
че веніѧ, пѣнтрѵ кѣ ера фоамете ѯпѣмѫнтѵл
ѕ лѵй ханаѧнь • Шѝ гѡсн ера маймаре пѣмѫ
тѵлѵй, ѧчѣста винд ла тоц нородѵл пѣмѫн
тѵлѵй, шѝ бѝнѣ фрѫцѝй лѵй ѓосѝф сѣ ѯпинаръ
з лѵй кѵ фаца ла пѣмѫнть • Шѝ вѣзѫнд гѡсн
пре фрѫцѝй лѵй нѫ кѵноскѵ, шѝ се ѯстрѣинѧ де
ѣй шѝ ле грѣи лорь кѵ скѫрбѣ, шѝ зисе лор, де ѵнде
ѧци веніть ; шѝ ѣй зисерь дѝ пѣмѫнтѵл ханаѧн,
и сѣ кѵмпѣрѣмь вѵкате. Шѝ кѵноскѧ гѡсн
пре фрѫцѝй лѵй, нѫръ ѣй нѵлаѵ кѵноскѵть пре дѫн
ѕѵл • Шѝш ѧдѵсе ѧмінте гѡсѝфь де виселе
лѵй чѣѵ вѣзѵть ѣл, шѝ зисе лорь, нескоѧде,
ежѝнцѣ ачерка ѵѵрмеле цѣрѝй ѧць веніть •
і Шѝ ѣй зисерь, нѵ доамне сѫѵнле тале, ѧмь веніт
ѧа сѣ кѵмпѣрѣм вѵкате. Пѣнтрѵ кѣ тоци сѫ
темь фетори ѵѵнѵй ѡм депаче ежѝтем нѵ вѣ ѣтем
ѕѣ сѫѵнле тале нескоѧде • Шѝ зисе лорь, ба, чѣ
ѓѣ ѵѵрмеле пѣмѫнтѵлѵй ѧць веніть сѣ вѣдець •
Шѝ ѣй зисерь, ѕѣ, фрѫци сѫтем сѫѵнле тале,
ѯпѣмѫнтѵл ханаѧнь, шѝ ѣѣть чѣл мѧнтѫнь
дѣнтрѵ нѡи кѵтатъноспрѵ ѧѣтѣзи, шѝ чела ѓаа
ѳѣ тѵ нѵ ѣсте. Шѝ зисе лорь гѡсѝф ѧчѣста ѣсте
ѣѣ карѣѧ зикоѧсе, зникѝндь кѣ нескоѧде ежѝтець.
ѯтрѵ ачѣста вѣѣець ѧрѣтѧ, пре сѣнѣѓѧть ѵѵ
фараѡ, нѵѣець ѣши де ѧнчѣ дензѣ фрателе вострѣ
ѕѣ чѣл мѧнтѫнь вабени ѧнчѣ • Трѣмѣтець
дѣнтрѵ вои ѵѵнѵл шѝ лѵѧци пе фрателе вострѵ,
шѝ воі вѣлегаци пѣнѣ себорфаче ѧѣѣе кѵвинте
ле воастре, де грѣиц ѧдевѣрѧ ѵѵ ба, нѫръ денѣ пре
сѣнѣѓѧть ѵѵ фараѡ кѣ ѧдевѣрѧ нескоѧде сѫтець
ѳѣ Шѝ пѵсе пре дѫншїи ѯтемнициъ трей зиле

zicînd căce m-au înălţat Dumnezău întru pămîntul smereniii mêle".

53. Şi trecură cei 7 ani ai ieftenătăţii carii se-au făcut în pămîntul Eghipétului.

54. Şi începură cei 7 ani a foameţii a veni, după cum au zis Iósif. Şi să făcu foamete întru tot pămîntul şi în tot pămîntul Eghipétului nu era pîine.

55. Şi flămînzia tot pămîntul Eghipétului ; şi strigă norodul cătră farao pentru pîine. Şi zise farao tuturor eghiptênilor : „Păsaţ la Iósif şi ce va zice voao faceţ".

56. Şi foametea era pre faţa a tot pămîntul. Şi deschise Iósif toate jitniţile şi vindea tuturor eghiptênilor.

57. Şi toate ţările veniră la Eghípet a cumpăra de la Iósif, pentru că cuprinse foametea tot pămîntul.

CAP 42

1. Şi, văzînd Iácov că iaste vînzare de grîu la Eghípet, zise feciorilor lui : „Pentru că ce leneviţi ?

2. Iată, am auzit că iaste grîu la Eghípet. Pogorîţ acoló şi cumpăraţ noao de acoló puţine bucate ca să trăim, să nu murim".

3. Şi să pogorîră fraţii lui Iósif, 10, să cumpere grîu de la Eghípet.

4. Iară pre Veniamín, pre fratele lui Iósif, nu l-au tremis cu fraţii lui, pentru că zise cîndai să nu i să prinză slăbiciune pre cale.

5. Şi veniră feciorii lui Israil să cumpere cu cei ce veniia, pentru că era foamete în pămîntul lui Hanaán.

6. Şi Iósif era mai mare pămîntului acesta ; vindea la tot nărodul pămîntului. Şi, viind fraţii lui Iósif, să închinară lui cu faţa la pămînt.

7. Şi, văzînd Iósif pre fraţii lui, i-au cunoscut ; şi se înstreina de ei, şi le grăi lor cu scîrbă şi zise lor : „De unde aţi venit ?". Şi ei ziseră : „Din pămîntul Hanaán să cumpărăm bucate".

8. Şi cunoscu Iósif pre fraţii lui, iară ei nu l-au cunoscut pre dînsul.

9. Şi-ş aduse aminte Iósif de visele lui ce-au văzut el şi zise lor : „Iscoade sînteţ ; a cerca urmele ţării aţ venit".

10. Şi ei ziseră : „Nu, doamne ! Slugile tale, am venit să cumpărăm bucate.

11. Pentru că toţi sîntem feciori unui om ; de pace sîntem, nu sîntem slugile tale iscoade".

12. Şi zise lor : „Ba ! Ce urmele pămîntului aţi venit să vedeţi".

13. Şi ei ziseră : „12 fraţi sîntem, slugile tale, în pămîntul Hanaán ; şi iată, cel mai tînăr dentru noi cu tată-nostru astăzi, şi celalaltu nu iaste".

14. Şi zise lor Iósif : „Aceasta iaste care am zis voao zicînd că iscoade sînteţi.

15. Întru aceasta vă veţi arăta : pre sănătatea lui farao, nu veţi ieşi de aicea de nu fratele vostru cel mai tînăr va veni aicea.

16. Trimiteţi dentru voi unul şi luaţi pe fratele vostru, şi voi vă legaţi pănă se vor face aiêve cuvintele voastre, de grăiţ adevărat au ba ; iară de nu, pre sănătatea lui farao, că adevărat iscoade sînteţ".

17. Şi puse pre dînşii în temniţă trei zile./

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

înnălţat Dumnedzău întru pământul smerenii mêle.

53. Şi trecură cei 7 ani a ieftinătăţii carii s-au făcut în pământul Eghípetului.

54. Şi începură cei 7 ani a foametii a veni, după cum au dzis Iosif. [55] Şi să făcu foamete întru tot pământul şi în tot pământul Eghíp(e)tului nu era păini.

55 [56]. Şi flămîndzi tot pământul Eghíptului; şi strigă nărodul către faraón pentru păini. Şi dzise faraón tuturor eghiptênilor: „Păsaţi la Iosif şi ce va dzice voaă faceţi".

56 [57]. Şi foametea era pre faţa a tot pământul. Şi deşchise Iosif toate jicniţile şi vindea tuturor eghiptênilor.

57 [58]. Şi toate ţările veniră la Eghiptu a cumpăra de la Iosif, pentru că coprinse foametea în tot pământul.

CAP 42

1. Şi, vădzîndu Iacov cum iaste vîndzare de grîu la Eghiptu, dzise ficiorilor lui: „Pentru că ce leneviţi?

2. Iată că am înţeles cum iaste grîu la Eghiptu. Pogoriţi acoló şi cumpăraţi noă de acoló puţíni[1] bucate pentru ca să trăim şi să nu murim".

3. Şi să pogorîră fraţii lui Iosif, 10, să cumpere grîu de la Eghiptu.

4. Iară pre Veniamin, fratele lui Iosif, nu l-au trimis cu fraţii lui, pentru că dzise cîndai să nu i să tîmple slăbiciune pre cale.

5. Şi veniră ficiorii lui Israil să cumpere cu ceia ce veniia, pentru că era foamete în tot pământul Hanaan.

6. Şi Iosif era domnu pământului acesta; vindea a tot [a tot][2] nărodul pământului. [7] Şi, venind fraţii lui Iosif, să închinară lui cu faţa la pământu.

7. Şi, vădzîndu Iosif pre fraţii lui[3], i-au cunoscut; şi să înstreina de ei, şi le grăi năsîlnicêşte şi dzise lor: „De unde aţi venit"? Şi ei dzisără: „Den pământul Hanaan să cumpărăm bucate".

8. Şi cunoscu Iosif pre fraţii lui, iară ei nu l-au cunoscut pre însul.

9. Şi-ş aduse aminte Iosif de visurile ce au vădzut el şi le dzise lor: „Iscoade sînteţi; a cerca urmele ţării aţi venit".

10. Şi ei dzisără: „Nu, doamne! Slugile tale, am venit să cumpărăm bucate.

11. Pentru că toţi sîntem ficiori unui om; de pace sîntem, nu sîntu slugile tale iscoade".

12. Şi dzise lor: „Nu! Ce urmele pământului aţi venit să vedeţi".

13. Şi ei dzisără: „12 sîntem, slugile tale, fraţi în pământul Hanaan; şi iată, cel mai tînăr decît noi cu tatănostru astădzi, şi celalaltu nu iaste".

14. Şi dzise lor Iosif: „Aceasta iaste carea v-am dzis voaă dzicîndu că sînteţi iscoade.

15. Întru aceasta veţi arăta: pre sănătatea lui faraón, nu veţi ieşi de aicea de nu fratele vostru cel mai tînăr va veni aicea.

16. Şi trimiteţi dentru voi unul şi luaţi pre fratele vostru, şi voi vă luaţi[4] pănă să vor face ivite cuvintele voastre, de grăiţi adevărat au ba; iară să nu, pre sănătatea (lui)[5] faraón, că adevărat iscoade sînteţi".

17. Şi-i puse pre înşi în temniţă dzile 3[6]./

Dumnezeu în pământul smericiunii mêle".

53. Şi trecură cei 7 ani cu spor care fură în ţara Eghípetului.

54. Şi începură a veni cei 7 ani cu foamete, cum zisêse Iósif. Şi fu foamete preste tot pământul şi în toată ţara Eghípetului nu era păine.

55. Şi flămînzí toată ţara Eghípetului; şi strigară năroadele către faraon pentru păine. [56] Iar faraon zise tuturor eghiptênilor: „Păsaţ la Iósif şi cum vă va învăţa veţ face".

56. Şi iată era foamete pre faţa a tot pământul. [57] Iar Iósif dăşchise toate jitneţile şi vindea tuturor eghiptênilor.

57. Şi veniră toate laturile la Eghípet, la Iósif, să cumpere, că cuprinsêse foametea tot pământul.

CAP 42

1. Şi, văzînd şi Iácov că iaste vînzare de grîu în Eghípet, zise feciorilor săi: „Că ce nu socotiţi?

2. Iată, am înţeles că iaste grîu la Eghípet. Păsaţ acoló de ne cumpăraţ puţinêle bucate ca să trăim, să nu murim".

3. Şi se dusără fraţii lui Iósif, 10, în Eghípet să cumpere grîu.

4. Iar pre Veniamin, fratele lui Iósif, nu-l lăsă cu fraţii lui, că zicea să nu i se întîmple pre cale vreun rău ceva.

5. Şi veniră feciorii lui Izraíl cu ceia ce veniia să cumpere, că era foamete în toată ţara Hanaánului[1].

6. Iar Iósif era domn a toată ţara Eghiptului şi vindea el păine tuturor oamenilor cîţi veniia. Şi veniră fraţii lui Iósif şi se închinară lui cu fêţele pănă jos la pământ.

7. Iar Iósif cum văzu pre fraţii săi îi cunoscu; şi se lepădă de dînşii, şi le vorbiia cu răstit şi le zise: „De unde veniţ"? Iar ei răspunseră: „Den ţara Hanaánului să cumpărăm hrană".

8. Şi cunoscu Iósif pre fraţii săi, iar ei nu cunoştea pre dînsu.

9. Şi-ş aduse Iósif aminte de visurile sale care văzuse şi le zise: „Ba voi sînteţ iscoade şi aţ venit să cătaţ căile locului aceştiia".

10. Iar ei răspunseră: „Ba, doamne! Slugile tale sîntem şi am venit să cumpărăm hrană.

11. Şi sîntem toţ feciori ai unui om de pace, iar nu sînt slugile tale iscoade".

12. Iar el zise: „Ba sînteţ iscoade şi aţ venit să căutaţ căile dentr-acest pământ".

13. Ei ziseră: „12 fraţi sîntem, slugile tale, în ţara Hanaánului; şi iată, cel mai mic decît noi iaste astăzi la tată-nostru, iar altul nu mai iaste".

14. Iósif zise: „Aceasta iaste care zic eu că voi sînteţ iscoade, pre aceasta vă cunoaşteţ.

15. Ce, pre sănătatea lui faraon, că nu veţ ieşi de aici pănă nu va veni fratele vostru cel mai mic aici.

16. Ce trimiteţ unul dentre voi şi luaţ pre frate-vostru, iar voi îngăduiţ pănă se va arăta cuvîntul vostru: cu adevărat grăiţ au ba; iar de nu, pre sănătatea lui faraon, iscoade sînteţ".

17. Şi-i dêde în pază 3 zile./

zeu mi-a dat rod în ţara pătimirii mele".

53. Şi au trecut cei şapte ani de belşug de care a avut parte ţara Egiptului.

54. Şi au început să bîntuie cei şapte ani de foamete, aşa cum spusese Iosif. Foametea a cuprins întreg pământul, dar în toată ţara Egiptului era pîine.

55. Toată ţara Egiptului flămînzea, iar poporul striga după pîine către faraon. Atunci faraon a spus egiptenilor: „Duceţi-vă la Iosif şi faceţi aşa cum vă va îndruma el".

56. Foametea s-a întins pe tot cuprinsul pământului. Atunci Iosif a deschis grînarele şi vindea pîine egiptenilor.

57. Toată lumea venea în Egipt să cumpere de la Iosif, pentru că foametea cuprinsese tot pământul.

CAP. 42

Fraţii lui Iosif în Egipt. Întîlnirea cu Iosif

1. Cînd Iacov a aflat că în Egipt este grîu de vînzare, a spus feciorilor săi: „Pentru ce staţi nepăsători?

2. Iată, am auzit că în Egipt se găseşte grîu. Coborîţi într-acolo şi cumpăraţi pentru noi ceva bucate de acolo, ca să ne ţinem în viaţă şi să nu murim".

3. Atunci zece din fraţii lui Iosif au plecat ca să cumpere grîu din Egipt.

4. Dar pe Veniamin, fratele lui Iosif, nu l-a trimis Iacov cu fraţii lui, pentru că îşi zicea: „Nu cumva să i se întîmple vreo nenorocire pe drum".

5. Fiii lui Israel au sosit împreună cu alţii care au venit şi ei să cumpere, pentru că foametea bîntuia în pământul Canaanului.

6. Cel mai mare dregător al ţării Egiptului era Iosif. El era cel care vindea grîne tuturor oamenilor din ţară. Şi au sosit fraţii lui Iosif şi i s-au închinat cu faţa pînă la pământ.

7. Cînd Iosif i-a văzut pe fraţii săi, i-a recunoscut, dar s-a arătat străin faţă de ei şi le-a vorbit cu asprime, zicîndu-le: „De unde aţi venit?" Ei au răspuns: „Din ţara Canaanului, ca să cumpărăm bucate".

8. Iosif i-a recunoscut pe fraţii săi, dar aceştia nu l-au cunoscut.

9. Atunci Iosif şi-a adus aminte de visele ce le visase despre ei şi le-a spus: „Sînteţi iscoade şi aţi venit să iscodiţi lucrurile ascunse ale ţării".

10. Ei însă au răspuns: „Nu, doamne! Robii tăi au venit ca să cumpere bucate.

11. Sîntem cu toţii feciorii aceluiaşi bărbat şi oameni cinstiţi. Robii tăi nu sînt iscoade".

12. El le-a spus: „Ba nu! Ci aţi venit să iscodiţi lucrurile ascunse ale ţării".

13. Ei iarăşi au răspuns: „Noi, robii tăi, sîntem doisprezece fraţi din ţara Canaanului. Şi iată, cel mai tînăr dintre noi este astăzi cu tatăl nostru, iar altul nu mai este în viaţă".

14. Dar Iosif le-a spus: „Aşa este, precum vă zic, voi sînteţi iscoade.

15. Veţi fi puşi la încercare în acest fel: nu veţi ieşi de aici, pe viaţa lui faraon, pînă ce fratele vostru cel mai tînăr nu ni se va înfăţişa.

16. Trimiteţi pe unul dintre voi să-l aducă pe fratele vostru, iar voi veţi fi întemniţaţi pînă ce se va dovedi dacă spusele voastre se adeveresc, dacă spuneţi sau nu adevărul. Iar de nu, pe viaţa lui faraon, sînteţi într-adevăr iscoade."

17. Şi i-a pus sub pază trei zile./

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 32, col. II

Шн҃ зиссе а҃трі́а зн҃, а҃нагга фа́нѣ шн҃ вскѹ҃ршн҃ пⷭ҃ не
трѣбѣ да҃ мнѣ дмнⷤ҃ѵ мнтⷭ҃мнеⷭ҃. Дѣ сѣнтецн дⷭ҃ ѕ҃
па́тѣ ѹ҃нѣ фра́тѣ а҃лѣ вѣ́рѹ сѣтⷭ҃ ѻпрѣснѣ фпа҃зѣ,
шн҃ вѣ́н пасцн шн҃ нѣ дѹ҃хѣ нѣпⷣрнтѹра грⷤ҃ѵа҃
вѣ́стрѹ. Шн҃ прѣ фра́тела вѣ́стрѹ чѣ́л ма́й тнр к҃
нтрь сѣ́л а҃дѹ҃цн а҃а мѝне шн҃ сѣ́вѣрь прѣ́дѣ нѣ́дѣнн
тѣле вѣ́стре тⷭ҃ѣ дн҃ѣ, вѣцн мѹрн҃, шн҃ фѣ́нѹ҃рѣ а҃
ша҃. Шн҃ зиссе фѣ́ѣшѣтскарелѣ нѣтⷭ҃ѣ фра́тѣле к҃а
сѹ҃ѵ а҃ша҃ жѣ́тѣ пѣ́нтрѹ нѣ҃ фпѣка́ть сѧ҃нтемь пѣ́н
трѹ фра́тѣле но́стрѹ, нѣ҃ нѣ́мь фдѹ҃ра́ть дѣ́ кн
нѹ҃ѵ сѹ҃флетѹ҃ѵѣ҃ѵ҃, кѫ́ждѣ сѣ́ рѹгⷣа но́ѧсѣ шн҃
но́й нѹ҃ѵ а҃скѹ҃тама́мь прѣ́ дн҃е́ѵь, шн҃ пѣ́нтрѹ
а҃ѵ҃ѣста вѣ́нѣ прѣ́ но́й примѣ́ждїа а҃ѵ҃ѣста.
Шн҃ рѣспѹ҃нзѫ́ндь рѹвѣ́мь зиссе ло́рь, нѹ҃ ка́мь грѣ к҃в
нть вѣ́ѧсѣ знкѫ́ндь, нѹ҃ фа́цѣци стрѫ́мптата
нспнла́шѹ҃ѵѣ҃ѵ шн҃ нѹ҃мацн а҃скѹ҃тать ѕ҃ шн҃ нѣтⷭ҃
сѫ́нцеле лѹ҃ѵ҃ѣ҃ѣ сѹ҃ѵ҃ѣрⷭ҃ѣ. Шн҃ ѣ́н нѹ҃ѣ҃ѣ кѹмь к҃г
ѣ҃ѻѵ҃ѣфь а҃ѹ҃дѣ, пѣ́нтрѹ кѣ тѫламу҃ѵѣ фмнтло
нѹ҃ѵ ло́рь е҃ра҃. Шн҃ фтрнкѫ́ндѹ҃ѣ дела́ѣ́н плѫ́ к҃д
ѣ҃ѻѵ҃ѣфь, шн҃ нѣ҃ѣша вѣнн а҃ѫ́нштн шн҃ зиссе҃
шн҃ лѹ҃ѣ҃ѻ пѣ́ снмѣѻнь днн҃тре ѫ́нштн, шн҃ла легѣ
прѣдзнѣ́ѵь фнанн҃тѣ ло́рь. Шн҃ порзкнѵ҃ ѣ҃ѻ҃ к҃е
ѣфь сѹ҃ла ѹ҃мпле вѣ́селе ло́рь дѣ́ грѫ́ѹ, шн҃ ѣ҃ѣ лѣдѫ
а҃рунн҃тѹ҃ѵь ло́рь фѣ́ѣште кѹ҃рѹ фа́нѹ҃ѵь лѹ҃ѵ҃, шн҃
сѣ҃лѣдѫ дѣ мнкѝаре ло́рь дезлѫ́цѣ прѣ́ кале, шн҃ ѣ҃ѣ
фѣкѫ а҃ша҃. Шн҃ пѹ҃нндь грѫ́ѵь прѣ́ мѣгаріи к҃ѕ
ло́рь сѣ҃дѹ҃ѣрѣ дѣ а҃коло҃. Шн҃ дезлегѫ́ндь ѹ҃нѹ҃ к҃з
сѧ҃нѵ҃ь сѣ҃дѫ хранѣ мѣгаріло́рь сѣн ѹ҃нде а҃ѵ҃ѣ ѻдн҃
нн҃, а҃ѵ҃ѣ вѣ҃ѕ҃ легѣ҃ѵра а҃рунн҃тѹ҃ѵѣ҃ѵ҃, шн҃ е҃ра дфѣ҃ѵ҃
пра гѹ҃рнй сѧ҃нѵ҃ѣ҃ѵ҃. Шн҃ зиссе фрѧцнлоръ лѹ҃ѵ, к҃н
мнсѣ҃ѵ дѣ́тѣ а҃рунн҃тѹ҃ шн҃ нѣ҃тѣлѣ҃ фа́нѹ҃ѵь мїѣ҃ѵ,
шн҃ се спѣмѫ҃нтѣ҃ нннма ло́рь, шн҃ се҃ тѹ҃рѹ҃рѣ҃ фѣ҃
трѹ дн҃ѣшнй҃ знкѫ́ндь, чѣ а҃ѵ҃ѣста нѣ҃ѵ фѣкѹ҃тѣ
дмнⷤ҃ѵ ндѣ҃ѻ. Шн҃ вснн҃рѣ кѹ҃тре҃ ѓа҃кѻвѣ҃ѵ҃ к҃ф
тѣлѣ ло́рь а҃ лѣпѣмѫ҃нтѹ҃ѵѣ҃ѵ҃ хананѣ҃ шн҃ спѹ҃ѣрѣ лѹ҃ѵ҃
Тѣ҃ѣте, кѫ́тенесѣ ѫтѫмпа҃ѣ ло́рь зиссе҃ндь.
Грѣй ѻ҃мѹ҃ѵь до́мнѹ҃ѵь пѣмѫ҃нтѹ҃ѵѣ҃ѵ҃, кѣ҃ѵрѕнѻн к҃л
нѹ҃ сикрѣ, шн҃ не пѹ҃ѣе прѣ́ нѣй ѫпа́ѕѣ ѓа҃ кѹмь к҃м
йнсодн пѣмѫ҃нтѹ҃ѵь. Шн҃ зиссе҃ѵ лѹ҃н дѣ́ пѧ҃ѵе к҃а
сѧ҃нтемь нѹ҃ сѧ҃нтемь нѣсоа́дѣ. Дѣ́нсѣрѣ к҃б
ѕ҃ѣ҃ѵе фрѧцн сѧ҃нтемь фнѣ́рѣ҃ѵѣ҃ѵѣ҃ѵ҃ нѣ́стрѹ ѹ҃нѹ҃
нѹ҃ ѫѣ҃ѵе тⷭ҃ѣ҃ѵе чѣ́л маи҃нкь нѹ҃ѵ҃ тѣ҃ѵѣ҃ѵь нѣ́стрѹ нⷭ҃
тѣ҃ѵѣстѣ ѫпѣмѫ҃нтѹ҃ѵѣ҃ѵ҃ хананѣ҃. Шн҃ зиссе к҃г
нѣсоѻ҃мѹ҃ѵь до́мнѹ҃ѵь пѣмѫ҃нтѹ҃ѵѣ҃ѵ҃, ѫтрѹ а҃ѵ҃ѣ
ста вѣ́ѣн нѹ҃нѣ҃ѵцѣкѹмь сѧ҃нтеⷦ дѣ́ пѧ҃ѵе ѹ҃ѓрѧ҃ѣе
а҃ѵ҃ѣ вѣ́стрѹ а҃ѣѣцн а҃нѵ҃ѣ нѹ҃мнне, тⷭ҃ѣ нѹ҃мпѻра҃ѣ
дѣ҃ѵнгрѫ҃ѵѣ҃ѵ҃ вѣ́сти вѣ́стре лѹ҃ѵ҃ѧ҃ндѹ҃ѵь ѣ҃ѣдѹ҃ѵцн.
Шн҃ а҃дѹ҃ѵцн пефра́тѣле вѣ́стрѹ чѣ́л ма́й тнр҃ѣ, к҃д
шн҃ вѣ́н нѹ҃нѣ҃ѵцѣ нѹ҃мнѹ҃ѕѧ҃нтецн нѣ́коѧде чѣ сѧ҃н
тецн дѣпа́ѵе, шн҃ пефра́тѣле вѣ́стрѹ сѣ́ндѣ вѣ́ѧсѣ,
шн҃ нѣ҃ пѣмѫ҃нтѹ҃ѵѣ҃ сѣ҃ѣ негѹ҃ѣѣторіцн. Шн҃ к҃е
фѣ҃ дешпрѣ҃ѣдѣ҃ѣ҃ сѧ҃ѵїн лі҃ѓ шн҃ е҃ра а҃ѓѣ҃ѣште пѣ
рѹ҃ѵ легѣ҃ѵѹ҃ра а҃рунн҃тѹ҃ѵѣ҃ѵ҃ лѹ҃ѵ҃ ѓа҃кѹ҃ѵ҃а҃ѵ҃ шн҃
вѣ҃ѕ҃ѹрѣ легѣ҃ѵѣ҃ѵѹ҃ра а҃рунн҃тѹ҃ѵѣ҃ѵ҃ лі҃ѓ ѣ҃н, шн҃ тѣ҃
тѣ҃ѵ҃ лі҃ѓ, шн҃ сѣ҃ѣ спѣмѫ҃нтѣ҃ѵь. Шн҃ зиссе҃ ло́рь к҃ѕ
ѓа҃кѻвь тѣ҃тѣ҃ ло́рь. Прѣ́ мнне мацн фѣ҃кѹ҃ѣ҃ фѣ҃ѵь
фнлѣ҃ѵь, ѓо҃сѣ҃ѣ нѹ҃ѧсте, снмѣѻнь нѹ҃ѧсте, шн҃
прѣ вендамнно сѣ҃ѣ а҃ѣѹ҃цн ѕ҃ а҃ѣѹ҃ѵрѧ҃ѵь фѹ҃ѵь тѣ҃
тѣ а҃ѵ҃ѣѣ҃ѣ҃. Шн҃ зиссе ѓѣ҃ѵѣ҃ѵь тѣ҃тѣ҃ѣѹ҃ѵ ло́рь к҃ѕ
сѧ҃нѣ҃

18. Şi zise lor a treia zi : „Aceasta faceţ şi veţ trăi, pentru că de Dumnezău mă tem eu.

19. De sînteţi de pace, un frate al vostru să se oprească în pază, şi voi păsaţi şi vă duceţ cumpărătura grîului vostru.

20. Şi pre fratele vostru cel mai tînăr să-l aduceţi la mine şi să vor crêde cuvintele voastre, iară de nu, veţi muri“. Şi făcură aşa.

21. Şi zise fieştecarele către fratele său : „Aşa iaste pentru că în păcat sîntem pentru fratele nostru, că ne-am îndurat de chinul sufletului lui cînd se ruga noao şi noi nu-l ascultam pre dînsul ; şi pentru aceasta veni pre noi primejdiia aceasta“.

22. Şi, răspunzînd, Ruvím zise lor : „Nu v-am grăit voao zicînd : «Nu faceţi strîmbătate copilaşului», şi nu m-aţi ascultat ? Şi iată, sîngele lui să cearcă“.

23. Şi ei nu ştiia cum Iósif aude, pentru că tălmaciul în mijlocul lor era.

24. Şi, întorcîndu-să de la ei, plînse Iósif. Şi iarăş veni la dînşii şi zise lor ; şi luo pe Simeon dintre dînşii şi-l legă pre dînsul înaintea lor.

25. Şi porînci Iósif să le umple vasele lor de grîu, şi să le dea argintul lor fieştecăruia în sacul lui şi să le dea de mîncare lor de saţiu pre cale. Şi să făcu aşa.

26. Şi, puind grîul pre măgarii lor, să duseră de acoló.

27. Şi, dezlegînd unul sacul să dea hrană măgarilor săi unde au odihnit, au văzut legătura argintului său ; şi era deasupra gurii sacului.

28. Şi zise fraţilor lui : „Mi s-au dat argintul şi iată-l-ăi în sacul mieu“. Şi se spămîntă inima lor şi se turburară întru dînşii, zicînd : „Ce aceasta ne-au făcut Dumnezău noao ?“.

29. Şi veniră către Iácov, tatăl lor, la pămîntul lui Hanaán şi spuseră lui toate cîte li se întîmplă lor, zicînd :

30. „Grăi omul, domnul pămîntului, către noi cu scîrbă şi ne puse pre noi în pază ca cum am iscodi pămîntul.

31. Şi zisem lui : «De pace sîntem, nu sîntem iscoadă.

32. Doisprăzêce fraţi sîntem feciori tatîni-nostru ; unul nu iaste, iară cel mai mic cu tatăl nostru iaste astăzi în pămîntul Hanaán».

33. Şi zise noao omul, domnul pămîntului : «Întru aceasta vă voiu cunoaşte cum sînteţ de pace : un frate al vostru lăsaţi aicea cu mine, iară cumpărarea dării grîului casei voastre luîndu-l, vă duceţi

34. şi aduceţi pe fratele vostru cel mai tînăr şi voiu cunoaşte cum nu sînteţi iscoade, ce sînteţi de pace ; şi pe fratele vostru voiu da voao şi cu pămîntul să vă neguţătoriţi»“.

35. Şi fu deşărtînd ei sacii lor, şi era a fieştecăruia legătura argintului lui în sacul lor ; şi văzură legăturile argintului lor, ei şi tatăl lor. si să spămîntară.

36. Şi zise lor Iácov, tatăl lor : „Pre mine m-aţi făcut fără feciori : Iósif nu iaste, Simeón nu iaste. Şi pre Veniamin să-l luaţi ? Asupra mea fură toate acêstea“.

37. Şi zise Ruvím tatălui lor / zicînd : „Pre amîn-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

18. Şi dzise lor a treia dzi : „Aceasta faceţi şi veţi trăi, pentru că de Dumnedzău mă tem eu.

19. De sînteţi de pace, un frate al vostru să s(ă) oprească în padză şi voi păsaţi şi vă luaţi cumpărătura a luării grîului vostru.

20. Şi pre fratele vostru cel mai tînăr să-l aduceţi la mine şi să voi încrêde cuvintele voastre, iară să nu, veţi muri". Şi făcură aşa.

21. Şi dzise fieştecarele către fratele său : „Aşea iaste pentru că în păcat sîntem pentru fratele nostru, pentru că ne-am îndurat de chinul sufletului lui cîndu să ruga noao şi nu-l ascultăm pre însă ; şi pentru aceasta au venit pre noi primejdiia aceasta.

22. Şi, răspundzîndu, Ruvim dzise lor : „Nu v-am grăit voao dzicîndu : «Nu faceţi strîmbătate copilaşului», şi nu m-aţi ascultat ? Şi iată, sîngele lui să cearcă".

23. Şi el nu ştiia cum Iosif aude, că tălmaci întru ei era.

24. Şi, întorcîndu-să de la ei, au plînsu Iosif. Şi iarăş veni la înşii şi dzise lor ; [25] şi luă pre Simeon dentru înşii şi-l legă pre însul înnaintea lor[7].

25. Şi porînci Iosif să le imple vasele lor de grîu, şi să le dea argintul lor fieştecăruia în sacul lui şi să le dea de mîncat lor de saţiu pre cale. Şi li să fîce lor aşea.

26. Şi, puindu grîul pre măgarii lor, să duseră de acoló.

27. Şi, dezlegîndu unul sacul său[8] să dea iarbă[9] măgarilor săi unde au poposit, au văzdut legătura argintului său ; şi era deasupra gurei sacului.

28. Şi dzise fraţilor lui : „Mi s-au dat argintul şi iată-l-ăi întru sacul mieu". Şi li să întristă inima lor şi să spămîntară între sine, dzicîndu : „Ce aceasta ne-au făcut Dumnedzău noao?".

29. Şi veniră către Iacov[10], tatăl lor, la pămîntul Hanaan, şi-i spuseră lui toate cîte li să tîmplară lor, dzicîndu :

30. „Grăi omul, domnul pămîntului, către noi năsîlnicêşte şi ne puse pre noi în pază ca cîndu am iscodi pămîntul".

31. Şi-i dzisem lui : «De pace sîntem, nu sîntem iscoade».

32. 12 fraţi sîntem ficiorii tătîne-nostru ; unul nu iaste, iară cel mai mic cu tatăl nostru, astădzi, în pămîntul Hanaan».

33. Şi dzise noao omul, domnul pămîntului : «Întru aceasta voi cunoaşte cum sînteţi de pace : un frate al vostru lăsaţi aicea cu mine, iară numărul dării grîului vostru luîndu, vă duceţi

34. şi aduceţi către mine pre fratele vostru cel mai tînăr şi voi cunoaşte cum nu sînteţi iscoade, ce cum sînteţi de pace ; şi pre fratele vostru voi da voă şi cu pămîntul să vă neguţătoriţi»".

35. Şi fu, deşertîndu ei sacii lor, şi era a fieştecăruia legătura argintului lui în sacii lor ; şi vădzură legăturile argintului lor, ei şi tatăl lor, şi să spămîntară.

36. Şi dzise lor Iacov, tatăl lor : „Pre mine m-aţi făcut fără ficiori : Iosif nu iaste, Simeon nu iaste. Şi pre Veniamin să-l luaţi ? Asupra mea fură acêstea toate".

37. Şi dzise Ruvim tatălui lor / dzî-

18. Iar a treia zi le zise : „Faceţ cum am zis şi să fiţ vii, că eu mă tem de Dumnezeu.

19. Ce de sînteţ cu pace, un frate al vostru să se oprească în temniţă, iar voi vă duceţ de duceţ grîul care aţ cumpărat.

20. Şi să aduceţ pre fratele vostru cel mai mic la mine şi se va crêde cuvîntul vostru, iar de nu, voi veţ peri". Şi făcură aşa.

21. Şi ziseră fieştecare către fratele său : „În păcat sîntem noi pentru fratele nostru, că n-am băgat în seamă întristăciunea sufletului său cînd se ruga noaoă, nice l-am ascultat ; pentr-acêea veni pre noi toată întristăciunea".

22. Iar Ruvim, răspunzînd, zise lor : „Dară nu v-am zis eu grăind : «Nu faceţ nevoie copilului», şi nu m-aţ ascultat ? Ce iată că sîngele lui se caută".

23. Şi nu ştiia ei că Iósif înţelêge, că [nu] era tălmaci între dînşii.

24. Şi se întoarse Iósif de către dînşii şi plînse ; şi, întorcîndu-se la dînşii, iar le zise ; [25] şi luoă pre Simeon dentre dînşii şi-l legă înaintea lor.

25. Şi porînci Iósif să umple vasele lor de grîu, şi să bage banii tuturor fieşte ai căruia pren sacul lui şi să le dea merinde pre cale. Şi li se făcu aşa.

26. Şi încărcară grîul pre măgarii lor şi purcêseră de acoló.

27. Iară unul dentr-înşii îş dăzlegă sacul său să dea măgarilor lui să mănînce, unde lăsară să odihnească, şi văzu legătura cu argintul[2] dăsupra sacului, în gură.

28. Şi zise către fraţii săi : „Întorsu-mi-se-au argintul şi iată-l în sacul mieu". Şi se spămîntă inima lor şi se turburară, zicînd : „Ce au făcut acêstea noaoă Dumnezeu ?".

29. Şi veniră la tată-său Iácov, în ţara Hanaánului, şi povestiră lui toate cîte li se întîmplară, zicînd :

30. „Grăi domnul acelui loc noaoă cu ponos şi cu năpaste şi ne-au dat în pază, zicînd : «Aţ venit să iscodiţ ţara noastră».

31. Iar noi am zis : «Ba, noi sîntem oameni de pace, iar nu sîntem iscoade.

32. 12 fraţ sîntem, feciori unui tată al nostru, şi unul nu iaste, iar cel mic astăzi iaste la tată-nostru, în ţara Hanaánului».

33. Iar domnul locului ne-a zis : «Pre aceasta voiu cunoaşte că sînteţ oameni de pace : un frate de-ai voştri să-l lăsaţ aici la mine, iar preţul vostru şi grîul îl luaţ şi vă duceţ la casa voastră.

34. şi să aduceţ pre fratele vostru cel mai mic la mine şi voiu cunoaşte că nu sînteţ iscoade ce oameni de pace ; şi vă voiu da pre fratele vostru şi veţ face neguţătorie în ţară»".

35. Şi fu cîndu-ş dăşărta ei sacii, era legăturile cu banii fieşte a cui în sacul său şi văzură legăturile lor cu banii ei înşiş şi tatăl lor şi se temură.

36. Şi le zise tată-său, Iácov : „Pre mine m-aţ făcut fără feciori : Iósif nu iaste, Simeon nu iaste. Şi veţ să luaţ şi pre Veniamin ? Asupra mea fură acêstea toate !"..

37. Iar Ruvim răspunse tătîne-său /

18. A treia zi Iosif le-a spus : „Aşa să faceţi şi atunci veţi rămîne în viaţă, pentru că eu mă tem de Dumnezeu.

19. Dacă sînteţi cinstiţi, unul dintre fraţi va fi poprit sub pază, iar voi ceilalţi mergeţi să duceţi grîul pe care l-aţi cumpărat.

20. Iar pe fratele vostru cel mai tînăr să-l aduceţi la mine, ca să se adevereaască cuvintele voastre, căci altfel veţi muri". Şi aşa au făcut.

21. Dar îşi spuneau unul altuia : „Desigur că am păcătuit faţă de fratele nostru, căci am nesocotit durerea din sufletul său, atunci cînd se ruga de noi şi nu l-am ascultat ; de aceea a dat peste noi această nenorocire."

22. Atunci Ruben le-a răspuns : „Nu v-am spus eu să nu-i faceţi vreun rău băiatului ? Dar voi nu m-aţi ascultat, iar acum sîngele lui ne cere socoteală".

23. Ei nu ştiau că Iosif înţelege, căci el grăise cu ei prin tălmaci.

24. Iosif s-a tras la o parte de lîngă ei şi a plîns. Apoi a venit din nou la dînşii şi, vorbindu-le, l-a luat pe Simeon dintre ei şi l-a legat sub ochii lor.

25. Apoi Iosif a poruncit să li se umple desagii cu grîne, să le pună argintul lor înapoi în sacul fiecăruia şi să le dea merinde pe săturate pentru drum. Şi aşa s-a făcut.

26. După ce au încărcat grîul pe asinii lor, au plecat de acolo.

27. Şi făcînd un popas, unul dintre ei şi-a dezlegat sacul ca să dea nutreţ asinului şi a văzut legătura cu argintul său, în gura sacului.

28. Atunci le-a spus fraţilor săi : „Mi s-a dat argintul înapoi, căci iată, este în sacul meu". Atunci le-a tresărit inima de spaimă şi au rostit tulburaţi : „Ce ne-a făcut Dumnezeu ?"

29. Sosind la Iacov, tatăl lor, în ţara Canaanului, i-au povestit tot ce li s-a întîmplat, cu aceste cuvinte :

30. „Omul care este cîrmuitorul ţării ne-a vorbit cu asprime şi ne-a pus sub pază, ca şi cînd am fi fost nişte iscoade ale ţării aceleia.

31. Noi i-am spus : «Sîntem cinstiţi, nu sîntem iscoade.

32. Sîntem doisprezece fraţi, feciorii tatălui nostru. Unul dintre noi nu mai este în viaţă, iar cel mai mic este astăzi cu tatăl nostru în pămîntul Canaanului».

33. Dar omul acela, cîrmuitorul ţării, ne-a răspuns : «În felul acesta voi şti dacă sînteţi cinstiţi : lăsaţi aici la mine pe unul din fraţi, luaţi grîul cumpărat pentru casele voastre şi plecaţi !

34. Dar să-l aduceţi pe fratele vostru cel mai tînăr şi voi şti atunci că nu sînteţi iscoade, ci oameni cinstiţi. Iar fratelui vostru îi voi da drumul şi voi veţi putea străbate ţara în voie»".

35. Pe cînd îşi deşertau sacii, a dat fiecare peste legătura de argint din sacul său. Cînd au văzut legăturile de argint, s-au spăimîntat şi ei şi tatăl lor.

36. Atunci Iacov, tatăl lor, le-a spus : „Am rămas fără copii din pricina voastră : Iosif nu mai este, Simeon nu mai este şi acum vreţi să-l luaţi şi pe Veniamin ? Toate acestea s-au abătut asupra mea !".

37. Dar Ruben i-a răspuns tatălui său :/ „Să-i omori pe amîndoi feciorii

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 33, col. I

doi feciorii miei omoară-i de nu voiu aduce pre dînsul la tine ; dă-l pre dînsul în mîna mea şi eu voiu aduce pre dînsul la tine“.

38. Şi el zise : „Nu să va pogorî fiiul mieu cu voi, pentru că fratele lui au murit şi el singur au rămas ; şi să va întîmpla lui a să slăbi pre cale pre carea veţi mêrge şi îm veţi aduce bătrînêţile cu întristăciune în iad“.

CAP 43

1. Şi foametea să întări pre pămînt.

2. Şi fu cînd săvîrşiră de mîncară tot grîul carele au adus de la Eghipet şi zise lor tatul lor : „Iarăş păsaţ de cumpăraţi noao puţinêle bucate“.

3. Şi zise lui, Iúda, zicînd : „Cu mărturie s-au mărturisit noao omul, domnul pămîntului, zicînd : «Nu veţi vedea fata mea de nu fratele vostru cel mai tînar[ă] cu voi va veni».

4. Deci de vei trimite pe fratele nostru cu noi, ne vom pogorî şi-ţ vom cumpăra ţie bucate.

5. Iară de nu vei trimite pe fratele nostru cu noi, nu vom mêrge, pentru că omul au zis noao, zicînd : «Nu-m veţi vedea fata mea de nu va fi fratele vostru cel mai mic cu voi»“.

6. Şi zise Israíl : „Ce mi-aţi făcut rău spuind omului de iaste voao frate ?“

7. Şi ei ziseră : „Întrebînd, ne-au întrebat omul pre noi şi rudênia noastră zicîndu : «De încă trăiêşte tatăl vostru şi de iaste frate voao» ? Şi am spus lui după întrebarea aceasta. Au ştiut-am că ne va zice noao : «Aduceţi pe fratele vostru»“ ?

8. Şi zise Iúda către Israíl, tatul lor : „Trimite copilaşul cu mine şi să ne sculăm să mêrgem pentru să trăim să nu murim, şi noi, şi tu, şi toată gloata noastră.

9. Şi eu îl voiu priimi pre dînsul şi den mîna mea cêre-l pre dînsul ; de nu-l voiu aduce pre dînsul către tine şi-l voiu pune înaintea ta pre dînsul, greşit să fiu către tine toate zilele.

10. Că de nu ne-am fi zăbăvit, acum ne-am fi întorsu de doao ori“.

11. Şi zise lor Israíl, tatul lor : „De iaste aşa, aceasta faceţi : luaţi den roadele pămîntului întru vasele voastre şi pogorîţi omului daruri de răşină, şi de miêre, şi tămîie, şi zmirnă aleasă, şi terevînthu şi nuci.

12. Şi argintul îndoit luaţi întru mînile voastre ; argintul ce vă s-au întorsu întru sacii voştri întoarceţi-l cu voi, cîndai să nu fie sminteală.

13. Şi pre fratele vostru luaţi şi, sculîndu-vă, vă pogorîţi către om.

14. Şi Dumnezeul mieu să dea voao har înaintea omului ca să trimiţă pe fratele vostru, pre unul, şi pre Veniamin. Pentru că eu, după cum am rămas fără feciori, fără feciori am rămas“.

15. Şi, luînd oamenii darurile acêstea şi argintul îndoit, luară în mînile lor şi pre Veniamín şi, sculîndu-se, să pogorîră la Eghípet şi statură înaintea lui Iósif.

16. Şi văzu Iósif pre ei şi pre Veniamín, fratele lui, şi zise celuia ce era peste casa lui : „Bagă pre oamenii în casă / şi junghe jungheri şi gătêşte că cu mine

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

cîndu: „Pre amî(n) [5]doi ficiorii miei omoară-i de nu-l voi aduce cătră tine; dă-l pre însă în mîna mea şi eu îl voi aduce pre însul la tine".

38. Şi el dzise: „Nu să va pogorî fiiul mieu cu voi, pentru că fratele său au murit şi el singur au rămas; şi să va tîmpla lui să slăbască pre cale pre carea veţi mêrge şi-m veţi aduce bătrînêţele cu scîrbă în iadu".

CAP 43

1. Şi foametea să întări pre pămînt.

2. Şi fu cîndu săvîrşiră de mîncară tot grîul carele au adus de la Eghiptu şi dzise lor tatăl lor: „Iarăş păsaţi de cumpăraţi noao puţinêle bucate".

3. Şi dzise lui Iuda, dzicîndu: „Cu mărturie s-au mărturisit noao omul, domnul pămîntului, dzicînd: «Nu veţi vedea faţa mea să nu fratele vostru cel mai tînăr va veni cu voi».

4. Deci de vei trimite pre fratele nostru cu noi, ne vom pogorî şi-ţi vom cumpăra ţie bucate.

5. Iară să nu vei trimite pre fratele nostru cu noi, nu vom mêrge, pentru că omul au dzis noă dzicîndu: «Nu veţi vedea faţa mea să nu va fi fratele vostru cel mai tînăr cu voi»".

6. Şi dzise Israil: „Ce mi-aţi făcut rău spuîndu omului de iaste voă frate"?

7. Şi ei dzisără: „Întrebîndu, ne întrebă pre noi omul şi rudenia noastră, dzicîndu: «De încă trăiêşte tatăl vostru de iaste frate voaă»? Şi am spus lui după întrebarea aceasta. Au ştiut-am că l ne va dzice noao: «Aduceţi pre fratele vostru»"?

8. Şi dzise Iuda cătră Israil, tatăl lor: „Trimite copilaşul cu mine şi să nie sculăm să mêrgem pentru să trăim şi să nu murim, şi noi, şi tu, şi toată gloata noastră.

9. Eu îl voi priimi pre însul şi den mîna mea cêre-l pre însul; să nu-l voi aduce pre însul cătră tine şi-l voi pune înnaintea ta pre însul, greşit să fiu cătră tine toate dzilele.

10. Că să nu ne-am fi zăbăvit, acum ne-am fi întorsu de doao ori".

11. Şi dzise lor Israil, tatăl lor: „Să iaste aşea, aceasta faceţi: luaţi den roadele pămîntului întru vasele voastre şi pogorîţi omului daruri de răşină, şi de mière, şi tămîie, şi zmirnă aleasă, şi terevinthu şi nuci.

12. Şi argintul îndoit luaţi întru mâine(le) [2] voastre; argintul ce vă s-au întorsu întru saci voştri îl întoarceţi cu voi, cîndai să nu fie sminteală.

13. Şi pre fratele vostru luaţi-l şi, sculîndu-vă, vă pogorîţi cătră om [3].

14. Şi Dumnedzăul mieu să dea voă har înnaintea omului şi să trimiţă pre fratele vostru, pre unul, şi pre Veniamin. Pentru că eu, după cum am rămas fără ficiori, fără ficiori am rămas".

15. Şi, luîndu oamenii darurile acêstea şi argintul îndoit, luară în mîinele lor şi pre Veniamin şi, sculîndu-să, pogorîră la Eghiptu şi stătură înnaintea lui Iosif [4].

16. Şi văzdu Iosif pre ei şi pre Veniamin, fratele lui, şi dzise celuia ce era preste casa lui: „Bagă pre oameni în casă/şi junghe junghetúri şi găzicînd: „Pre amîndoi feciorii miei să ucizi deaca nu-l voiu aduce iar la tine; dă-mi-l în măinile mêle, iar eu ţi-l voiu aduce".

38. Iar el zise: „Nu va mêrge fiiu-mieu cu voi, că frate-său au murit, el au rămas sîngur; ce dară de i se va întîmpla pre cale rău, pre care voi veţ mêrge, şi-m veţ duce bătrînêţele mêle cu scîrbă în iad".

CAP 43

1. Iară foametea se întăriia pre pămînt.

2. Şi fu deaca sfîrşiră grîul care-l aduseră den ţara Eghipetului zise lor tată-său: „Duceţi-vă iar de ne mai cumpărat ceva hrană".

3. Iar Iuda îi zise: „Cu mărturii se-au jurat noaoă domnul acela zicînd: «Să nu vă mai arătaţ înaintea fêţei mêle deaca nu va veni fratele vostru cel mai mic cu voi».

4. Deci de vei trimite pre frate-nostru cu noi, noi ne vom duce să cumpărăm noaoă hrană.

5. Iar de nu-l vei trimite, noi nu vom mêrge, că acel om ne-au zis: «Nu veţ vedea faţa mea, deaca nu va veni fratele vostru cel mai mic cu voi»".

6. Iar Izrail zise: „Ce rău aţ făcut voi mie căci aţ spus omului aceluia că aveţ frate"?

7. Iar ei ziseră: „Cu întrebăciune ne-au întrebat omul acela de neamul nostru, zicînd: «Trăiêşte tată-vostru păn-acum şi mai aveţ vreun frate»? Dêcii noi i-am spus după cum ne-au întrebat. Au ştiut-am noi că va zice el: «Aduceţ pre frate-vostru»"?

8. Iar Iuda zise cătră tată-său, Izrail: „Lasă copilul să meargă cu mine şi să ne gătim să mêrgem şi să fim vii, iar să nu murim, şi noi, şi tu, şi toată avuţiia [1] noastră.

9. Iar eu voiu lua copilul pre seama mea şi den măinile mêle să-l cauţ; deaca nu-l voiu aduce iar la tine şi să-l puiu înaintea ta, greşit să fiu ţie în toate zilele.

10. Că de nu ne-am fi zăbovit încă ş-altă dată ne-am fi întors".

11. Dêcii le zise tată-său, Izrail: „De vrême ce iaste aşa voi faceţ: luaţ den roada pămîntului în vasele voastre şi duceţ acelui bărbat poclon răşină, şi mière, şi tămîie, şi zmirnă, şi stacti şi nuci.

12. Şi argintul îndoit îl luaţ în măinile voastre; care vă se-au întors în saci voştri întoarceţi-l cu voi, încai să nu fie zminteală.

13. Şi să luaţ pre frate [2]-vostru şi, sculîndu-vă, păsaţ la acel om.

14. Că Dumnezeul mieu iaste putêrnic, ce să vă dea milă înaintea acelui bărbat să sloboază pre fratele vostru, pre unul, şi pre Veniamin. Că eu fără feciori am fost şi fără feciori voiu fi".

15. Şi luară bărbaţii aceia pocloane şi banii îndoit în măinile lor şi pre Veniamin şi, sculîndu-se, se duseră în Eghipet şi stătură înaintea lui Iósif.

16. Iar Iósif deaca văzu pre dînşii şi pre Veniamin, frate-său, zise ispravnicului casei sale: „Bagă pre aceşti oameni în casă / şi junghe o vită şi

mei de nu ţi-l voi aduce înapoi; lasă-l în seama mea şi eu îl voi aduce înapoi la tine!".

38. Iacov însă i-a spus: „Fiul meu nu va coborî cu voi, pentru că fratele său a murit şi numai el singur mi-a mai rămas; dacă i se va întîmpla vreo nenorocire în drumul pe care porniţi, o să mor, om bătrîn, de durere".

CAP. 43

Cea de-a doua călătorie a fiilor lui Iacov în Egipt

1. Foametea s-a înteţit pe pămînt.

2. Cînd au isprăvit de mîncat grîul pe care l-au adus din Egipt, tatăl lor le-a zis: „Duceţi-vă iarăşi şi cumpăraţi ceva bucate!".

3. Dar Iuda i-a răspuns: „Omul acela, cîrmuitorul ţării, ne-a încredinţat sub jurămînt cînd ne-a spus: «La mine nu veţi mai ajunge de nu va veni cu voi fratele vostru cel mai tînăr».

4. Deci, dacă-l trimiţi pe fratele nostru cu noi, ne ducem să-ţi cumpărăm bucate.

5. Iar dacă nu-l vei trimite, nu vom merge, pentru că omul acela ne-a spus: «La mine nu veţi mai ajunge pînă cînd nu va fi cu voi fratele vostru cel mai mic»".

6. Israel a glăsuit: „Mare rău mi-aţi făcut spunîndu-i acelui om că mai aveţi un frate".

7. Iar ei au răspuns: „Omul acela ne-a cercetat voind să afle toate despre noi şi despre rudeniile noastre şi ne-a întrebat: «Mai trăieşte tatăl vostru? Mai aveţi vreun frate?» Noi i-am răspuns pe măsura întrebării. N-am ştiut că ne va zice: «Aduceţi pe fratele vostru!»".

8. Iuda l-a îndemnat pe Israel, tatăl lor: „Lasă băiatul cu mine! Să ne sculăm şi să pornim la drum, ca să rămînem în viaţă, şi să nu pierim nici noi, nici tu şi nici nimeni din ai noştri.

9. Dau cu chezăşie pentru el şi din mîna mea să-l ceri. De nu ţi-l voi aduce înapoi şi de nu se va înfăţişa înaintea ta, vinovat voi fi faţă de tine cîte zile voi avea.

10. Dacă nu am fi zăbovit atît, pînă acum ne-am fi întors a doua oară".

11. Atunci Israel, tatăl lor, le-a spus: „Dacă-i aşa, astfel să faceţi: luaţi din roadele pămîntului în sacii voştri şi duceţi omului acela în dar balsam şi miere, tămîie şi smirnă aleasă, fisticuri şi migdale.

12. Luaţi şi de două ori mai mult argint cu voi, pentru că trebuie să daţi îndărăt chiar cu mîinile voastre argintul care v-a fost înapoiat în saci deunăzi; să nu fi fost o greşeală.

13. Luaţi-l şi pe fratele vostru şi porniţi să coborîţi înspre omul acela.

14. Să dea Dumnezeu să găsiţi îndurare înaintea acelui om, ca să-l slobozească atît pe celălalt frate al vostru, cît şi pe Veniamin. Fi-va oare că îmi este scris să rămîn fără feciori?"

15. Atunci bărbaţii au luat aceste daruri şi au mai luat cu ei de două ori mai mult argint, precum şi pe Veniamin, şi au pornit să coboare spre Egipt. Acolo s-au înfăţişat lui Iosif.

16. Cînd Iosif s-a văzut cu Veniamin, fratele său, a rostit către ispravnicul casei sale: „Poftêşte oamenii în casă, / taie nişte vite şi gătêşte, căci

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 33, col. II

vor mînca oamenii pîine în amiazăzi“.

17. Şi făcu omul după cum i-au zis Iósif şi bägă pre oameni în casa lui Iósif.

18. Şi, văzînd oamenii cum în casa lui Iósif se-au bägat, ziseră: „Pentru argintul carele se-au întorsu în sacii noştri dentîiu noi ne aducem pentru ca să năpăstuiască pre noi şi să să apuce de noi ca se ne ia pre noi slugi şi pre măgarii noştri“.

19. Şi, mergînd cătră omul ce era peste casa lui Iósif, grăiră lui în uşa casii,

20[19]. zicînd: [20] „Rugămu-ne, doamne, pogorîtam întîiu să ne cumpărăm de mîncat.

21. Şi fu cînd am venit să poposim şi am deschis sacii noştri, şi acesta argintul fieştecăruia întru sacul lui; argintul nostru cu cumpăna l-am întorsu acum în mîinile noastre.

22. Şi argint altul am adus cu noi ca să ne cumpărăm bucate pentru că nu ştim cine au pus noao cu mîinile argintul în sacii noştri“.

23. Şi zise lor: „Blînd voao, nu vă têmeţ! Dumnezăul vostru şi Dumnezăul părinţilor voştri au dat voao comori în sacii voştri, şi argintul vostru bine ispitit îl am“. Şi scoasă cătră dînşii pre Simeon.

24. Şi adusără apă să să spêle picioarele lor şi dêde hrană măgarilor lor.

25. Şi gătiră darurile pănă a veni la Iósif amiazăzi; şi auziră că acoló va să prînzască.

26. Şi întră Iósif în casă; şi adusără lui darurile ce avea în mînile lor în casă şi să închinară lui cu faţa la pămînt.

27. Şi întrebă pre dînşii: „Cum vă aflaţ“? Şi zise lor: „Sănătos iaste tatăl vostru cel bătrîn, pre carele aţ zis că încă trăieşte?“.

28. Şi ei ziseră: „Sănătos iaste; sluga ta, tată-nostru, încă trăieşte“. Şi zise: „Blagoslovit omul acela la Dumnezău“! Şi, plecîndu-se, să închinară înaintea lui.

29. Şi, căutînd cu ochii Iósif, au văzut pre Veniamín, fratele lui cel de o mumă născut, şi zise: „Acesta iaste fratele nostru cel mai tînăr, pre carele aţi zis să-l aduceţ la mine“? Şi zise: „Dumnezău să te miluiască, fiiule“!

30. Şi să turbură Iósif că să întorcea maţele lui pentru frate-său şi cerca să plîngă; şi, întrînd în cămară, au plînsu acoló.

31. Şi, spălîndu-se pe obraz, ieşind afară, să conteni şi zise: „Puneţ pîine!“.

32. Şi pusără lui sîngur, şi lor deosebi; şi eghiptênilor ce mînca cu el, osébi, pentru că nu putea eghiptênii a mînca cu jidovii pîine că scîrbă iaste la eghiptêni tot păstoriul de oi.

33. Şi şăzură înaintea lui cel dentîiu născut, după bătrînêţile lui, şi cel mai tînăr, după tinirêţile lui; şi să mira oamenii, fiişcarele cătră fratele său.

34. Şi rădicară părţi de la el cătră dînşii, şi să mări partea lui Veniamín decît părţile tuturor de cinci ori cît al celora; şi băură şi să îmbătară împreună cu dînsul.

CAP 44/

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

tește că cu mine vor mînca oamenii pâini în amiádzădzi".

17. Şi făcu omul după cum i-au dzis Iosif şi bägă pre oameni în casa lui Iosif:

18. Şi, vădzîndu oamenii cum în casa lui Iosif s-au bägat, au dzis: „Pentru argintul carele s-au întorsu întru sacii noştri dentâi noi ne aducem, pentru ca să ne pîrască pre strîmbur şi să ne apuce pre noi ca şă ne ia pre noi slugi şi pre măgarii noştri".

19. Şi, mergîndu cătră omul ce era preste casa lui Iosif, grăiră lui întru uşa casei,

20[19]. dzicîndu: [20] „Rugămu-ne, doamne, pogorît-am întâi să ne cumpărăm de mîncat.

21. Şi fu cîndu am venit să poposim şi am deschis sacii noştri, şi acesta argintul fieştecăruia întru sacul lui; argintul nostru cu cumpăna l-am întorsu acum în mînule noastre.

22. Şi argintu altul am adus cu noi ca să ne cumpărăm de mîncat[5], pentru că nu ştim cine au pus înlontru noao cu mînule argintul în sacii noştri".

23. Şi dzise lor: „Blîndu voaă, [nu vă têmeţ!][6] Dumnedzăul vostru şi Dumnedzăul părinţilor voştri au dat voao vistiére întru sacii voştri, şi argintul vostru bine ispitit[7] îl am". [24] Şi scoase la ei pre Simeon[8].

24. Şi aduseră apă să spêle picioarele lor şi dêde fînuri măgarilor lor.

25. Şi gătiră darurile pân-a veni la Iosif amiádzădzi; şi audziră cum acoló va să prîndzască.

26. Şi întră Iosif în casă; şi aduseră lui darurile ce avea în măinile lor în casă şi să închinară lui cu faţa la pămînt.

27. Şi-i întrebă pre înşii: „Cum vă aflaţi"? Şi dzise lor: „Săn(ă)tos iaste tatăl vostru cel bătrîn, carele aţi dzis cum custă"?[9]

28. Şi ei dzisără: „Săn(ă)tos iaste; sluga ta, tatăl nostru, încă trăiéşte". Şi dzise: „Blagoslovit omul acela la Dumnedzău"! Şi, plecîndu-să, s-au închinat lui.

29. Şi, căutîndu, Iosif[s] au vădzut pre[10] Veniiamin[11], fratele lui cel de o mumă născut, şi dzise: „Acesta iaste fratele vostru cel mai tînăr pre carele ati dzis să-l aduceţi la mine"? Şi dzise: „Dumnedzău să te miluiască, fiiule"!

30. Şi să tulburâ Iosif că să întorcea maţele lui pentru fratele său şi cerca să plîngă; şi, întrîndu în cămară, au plînsu acoló[12].

31. Şi, spălîndu-să pre obraz, ieşîndu afară, să ostoi[13] şi dzise: „Puneţi pâini"!

32. Şi puseră lui singur, şi lor deusebi; şi eghiptênilor ce mînca cu el, usebi, pentru că nu putea eghiptênii a mînca cu jidovii pâine pentru că oţărît iaste la eghiptêni tot păstoriul de oi.

33. Şi sedzură înnaintea lui cel dentâi născut, după bătrînéţele lui, şi cel mai tînăr, după tinerêţele lui; [34] şi să miera oamenii, fieştecarele cătră fratele său.

34. Şi rădicară părţi de la el cătră înşi, şi să mări partea lui Veniamin decît toate părţile de 5 ori cît a celora; şi băură şi să îmbătară cu însul împreună.

gătêşte că vor mînca aceşti oameni pâine amiiazăzi cu mine.

17. Şi făcu ispravnicul cum zise Iósif şi bägă pre bărbaţ în casa lui Iósif.

18. Iar el, deaca văzură că-i duc în casa lui Iósif, ziseră a dînséiş: „Pentru banii carei se-au întors în sacii noştri întâi; pentru aceea ne duc să ne pîrască că să ia şi pre noi şi măgarii noştri să fim robi".

19. Şi, apropiindu-se de ispravnicul casei lui Iósif, îi ziseră înaintea uşii casei,

20[19]. grăind: [20] „Rugămu-te, jupîne, venit-am întâi să cumpărăm grîu.

21. Şi fu cînd luoăm şi ne întoarsem îndărăt şi, tăbărîm, dăzlegăm sacii noştri şi iată, aflăm fieştecare banii[3] lui pren sacii lui: ce iată, argintul care l-am luat cu cumpăna l-am întors iar îndărăt.

22. Şi am adus alt argint cu noi să ne cumpărăm hrană că nu ştim cine au băgat argintul în sacii noştri".

23. Iar el, răspunzînd, le zise: „Pace iaste voaoă, nu vă têmeţ, că Dumnezeul tătîne-vostru au dat voaoă bogăţie în sacii voştri, iar argintul vostru cu bună vrêre amu-l". Şi scoase la dînşii pre Simeon.

24. Şi aduse apă să le spêle picioarele şi dêde fîn măgarilor.

25. Iar ei gătiră poclonul până veni Iósif amiiazăzi, că auziră că vor să prînzească ei acoló.

26. Şi veni Iósif în casă; şi-i aduseră poclonul care avea în măinile lor de acasă şi se închinară lui jos până la pământ.

27. Iar el îi întrebă: „Sînteţ sănătoş? Dară tată-vostru cela bătrînul, care mi-aţ spus, trăiéşte?".

28. Ei ziseră: „Sănătos iaste robul tău, tată-nostru, şi iaste viu". Şi zise: „Blăgoslovit acel om lui Dumnezeu". Iar ei se plecară de i se închinară iarăş.

29. Şi, căutînd, Iósif văzu pre Veniamin, fratele lui cel de o mumă, şi zise: „Dară fratele vostru cel mai mic acesta iaste care aţ zis că-l veţ aduce la mine"? Şi zise: „Dumnezeu să te miluiască, fiiule"!

30. Şi se turbură Iósif şi-i plîngea inima pentru frate-său şi, cercînd loc dé-a plînge, întră în cămară-ş şi plînse.

31. Şi, spălîndu-se la obraz, se conteni de plîns şi ieşi afară şi zise: „Pune-ţ pâine"!

32. Şi puseră lui singur şi lor deusebi, şi eghiptênilor carii mîncau cu dînsul, iar deusebi, că nu putea eghiptênii să mănînce pâine cu jidovii că era de ocară eghiptênilor tot păstoriul de oi.

33. Şi şăzu împotriva lui cel dentâi născut, după bătrînéţe, şi cel mai tînăr, după tinerêţe. Şi se mira bărbaţii fieştecare către fratele său.

34. Şi rădicară[3] parte lor de la dînsul, iar partea lui Veniamin fu mai mare decît toate părţile, cu 5 părţ mai mare decît a celorlalţ. Şi băură şi se îmbătară depreună cu dînsul.

vor mînca la amiază cu mine".

17. Omul a făcut aşa cum i-a poruncit Iosif şi i-a însoţit pe bărbaţi în casa lui Iosif.

18. Cînd au ajuns bărbaţii acolo au fost cuprinşi de teamă şi au zis: „Din pricina argintului care a fost pus în sacii noştri data trecută ne-au băgat aici, ca să ne învinuiască pe nedrept; o să se năpustească asupra noastră şi o să ne ia robi, cu asinii noştri cu tot".

19. Aşa că s-au îndreptat către ispravnicul casei lui Iosif şi i-au grăit astfel în uşa casei:

20. „Te rugăm, doamne, noi am mai fost odată aici, ca să cumpărăm bucate.

21. Dar cînd am ajuns la un popas şi am deschis sacii noştri, am găsit argintul fiecăruia dintre noi în sacul lui — argintul nostru, întreg cîntărit! De aceea l-am adus acum înapoi.

22. Am mai adus cu noi şi alt argint ca să cumpărăm bucate, căci nu ştiu cine a pus argintul în sacii noştri".

23. El le-a răspuns: „Fiţi pe pace, nu vă temeţi! Dumnezeul vostru şi Dumnezeul părinţilor voştri v-a pus comori în sacii voştri. Iar argintul vostru pentru plată l-am primit, aşa cum se cuvine". Şi l-a scos pe Simeon în faţa lor.

24. Apoi le-a adus apă să se spele pe picioare şi au dat nutreţ asinilor lor.

25. Ei au pregătit darurile pentru venirea lui Iosif la amiază, căci auziseră că vor prînzi acolo.

26. Cînd Iosif a intrat în casă, i-au înmînat darurile pe care le aduseseră şi i s-au închinat cu faţa pînă la pămînt.

27. El i-a întrebat: „Cum vă aflaţi?" Apoi a adăugat: „Dar bătrînul vostru tată, despre care mi-aţi vorbit, este sănătos? Mai trăieşte?"

28. Ei au răspuns: „Părintele nostru, robul tău, este sănătos şi încă mai trăieşte!" Iosif a adăugat: „Binecuvîntat să fie omul acela de către Dumnezeu!" Ei s-au plecat şi s-au închinat în faţa sa.

29. Ridicînd ochii, Iosif l-a zărit pe Veniamin, fratele său născut din aceeaşi mamă, şi a spus: „Acesta este fratele vostru cel mai mic pe care aţi spus că-l aduceţi la mine?" Şi a adăugat: „Dumnezeu să aibă milă de tine, fiule!"

30. Iosif era aşa de turburat, încît i se cutremura inima în el şi l-a prins plînsul. Şi a intrat în iatacul său şi a plîns.

31. Apoi s-a spălat pe faţă, a ieşit afară şi, stăpînindu-se, a spus: „Puneţi masa!"

32. Atunci lui i-au pus de mîncare deoparte, lor în altă parte, iar egiptenilor care mîncau la el, de asemenea în altă parte, pentru că egiptenii nu puteau să mănînce împreună cu evreii, căci egiptenii îi socotesc pe aceştia spurcaţi.

33. Şi s-au aşezat în faţa lui: primul născut — potrivit vîrstei sale, iar cel mai mic — potrivit tinereţii sale. Fraţii se priveau unul pe altul cu mirare.

34. Apoi au primit de la el fiecare porţia lui, dar partea lui Veniamin era de cinci ori mai mare decît porţiile tuturor celorlalţi. Şi au băut şi au petrecut cu Iosif.

CAP 44/ CAP 44/ CAP. 44/

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 34, col. I

1. Și porunci Iósif celui ce era peste casa lui, zicînd : „Umpleț sacii oamenilor de bucate cît vor putea rădica și puneț argintul fieștecăruia în gura saculuĭ.

2. Și cupa mea cea de argint să o puneț în sacul celui mai tînăr, și prețul grîuluĭ lui“. Și fu după cuvîntul lui Iósif, după cum au zis.

3. Și dimineața au luminat și oamenii să slobozíră, și ei și măgarii lor.

4. Și, ieșind ei den cetate, nu să delungară departe și Iósif zise celuia ce era peste casa lui, zicînd : „Scoală-te și gonêște după oameni, și vei huli pre dînșii și vei zice lor : «Pentru că ci mi-aț dat rêle pentru bune ?

5. Pentru că ce mi-aț furat cupa cea de argint ? Nu iaste acêea cu carea bea domnul mieu ? Și el vrăjind cu vraje întru el. Rêle aț săvîrșit carele aț făcut»“.

6. Și, aflînd pre dînșii, omul le-au zis lor după cuvintele acêstea.

7. Și ziseră lui : „Pentru că ci grăiêște domnul cuventele acestea ? Să nu se afle la slugile tale să fie făcut după cuvîntul acesta.

8. În vrême ce argintul carele am aflat în sacii noștri l-am întorsu către tine den pămîntul Hanaan cum am fi furat den casa stăpînului tău argint sau aur ?

9. La care vei afla cupa den slugile tale, să moară, și noi vom fi slugi domnului vostru“.

10. Și el zise : „Și acum, cum ziceț așa va fi : omul la carele să va afla păharul, acela îm va fi slugă, iară voi curaț veț fi“.

11. Și grăbiră de descărcară cineș sacul pre pămînt și deșchise cineș sacul lui.

12. Și cerca de la cel bătrîn începînd pănă au venit la cel tînăr ; și, obîrșind, află cupa în sacul lui Veniamín.

13. Și-ș rupseră hainele lor și puseră cineș sacul lui pre măgariul lui și să întoarseră la cetate.

14. Și întră Iúda și fraților lui către Iósif încă fiind el acoló ; și căzură înaintea lui pre pămînt.

15. Și zise lor Iósif : „Ce aț făcut acest lucru ? Nu știț că cu vrajă să vrăjașe omul în ce fel sînt eu ?“

16. Și zise Iúda : „Ce voiu grăi împotriva domnului ? Sau ce vom zice ? Sau ce ne vom înderepta ? Și Dumnezău află strîmbătatea slugilor tale ; iată sîntem robi domnului nostru, și noi și la cine s-au aflat cupa“.

17. Și zise Iósif : „Să nu să facă mie a face cuvîntul acesta ; omul la carele s-au aflat cupa, acela îm va fi slugă, iară voi vă suiț cu mîntuire la tatăl vostru“

18. Și, apropiindu-se Iúda de dînsul, zise : „Rogu-mă, doamne, grăiască sluga ta înaintea ta și să nu te mînii pre sluga ta, căci tu ești după farao.

19. Doamne, tu ai întrebat pre slugile tale, zicînd de «Aveț tată au frate».

20. Și zis-am domnului cum iaste noao tată bătrîn și copil den bătrînețe mai tînăr la dînsul, și fratele lui au murit și el singur au rămas mumei lui ; și tatul nostru pre dînsul au îndrăgit».

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

1. Şi porânci Iosif celuia ce era preste casa lui, dzicîndu: „Împleţi sacii oamenilor de bucate cîte vor putea rădica, puneţi argintul fieştecăruia în gura sacului.

2. Şi cupa mea cea de argintu să o puneţi în sacul celui mai tînăr şi preţul grîului lui". Şi fu după cuvîntul lui Iosif, după cum au dzis[1].

3. Şi dimineaţa au luminat şi oamenii să slobodziră, şi ei şi măgarii lor.

4. Şi, ieşindu ei den cetate, nu să dălungară departe şi Iosif dzise celuia ce era preste casa lui, dzicîndu: „Scoală-te şi gonêşte după oameni şi vei huli pre înşii şi vei dzice lor: «Pentru că ce mi-aţi dat rêle pentru bune?

5. Pentru că ce mi-aţi furat cupa cea de argintu? Nu iaste acêea cu care bea domnul meu? Şi el vrăjaşte cu vraje întru el[2]. Rêle aţi săvîrşit carele aţi făcut»".

6. Şi, aflînd pre înşii, omul le-au dzis lor după cuvintele acêstea.

7. Şi ei dzisără lui: „Pentru că ci grăiêşte domnul după cuvintele acêstea? Şi să nu s(ă) afle la slugile tale să fie făcut după acésta cuvîntu.

8. În vrême ce argintul carele am aflat în sacii noştri l-am întorsu către tine den pămîntul Hanaan cum am fi furat den casa stăpînului tău argintu sau aur?

9. La carele vei afla cupa den slugile tale să moară, şi noi vom fi slugi domnului vostru".

10. Şi el dzise[3]: „Şi acum, cum dziceţi asea va fi: omul la carele să va afla păharul, acela îm va fi slugă, iară voi curaţi veţi fi".

11. Şi sîrguiră şi descărcară cineş sacul lui pre pămîntu şi deschisă cineş sacul lui.

12. Şi cercară de la cel bătrîn pân-la cel tînăr ce au venit; şi, obîrşindu, află cupa în sacul lui Veniamin.

13. Şi-ş spintecară hainele şi puseră cineş sacul lui pre măgariul lui şi să întoarseră la cetate.

14. Şi întră înlontru Iuda şi fraţii lui către Iosif, încă fiindu el acoló: şi căzdură înnaintea lui pre pămînt.

15. Şi dzise lor Iosif: „Ce acesta lucru aţi făcut? Nu ştiţi că cu vraje să vrăjaşte omul în ce fêli sîntu eu"?

16. Şi dzise Iuda: „Ce vom grăi împotriva domnului? Sau ce vom dzice? Sau ce ne vom îndrepta? Şi Dumnedzău au aflat strîmbătatea slugilor tale: iată sîntem robi domnului, nostru, şi noi şi la cine s-au aflat cupa".

17. Şi dzise Iosif: „Să nu mi să facă mie a face acosta cuvîntu; omul la carele s-au aflat cupa, acela-m va fi slugă, iară voi vă suiţi cu mîntuire la tatăl vostru".

18. Şi, apropiindu-să Iúda de însul, dzise: „Rogu-mă, doamne, grăiască sluga ta înnaintea ta şi să nu te scîrbească pre sluga ta, căci tu eşti după faraón.

19. Doamne, tu ai întrebat pre slugile tale, dzicîndu de «aveţi tată au frate»

20. Şi dzisem domnului cum iaste noao tată bătrîn şi copil den bătrînéţe şi mai tînăr la însul, şi fratele lui au murit şi el sîngur au rămas maicii lui; tată-nostru pre însul au îndrăgit»./

1. Şi porunci Iósif ispravnicului casei sale, zicînd: „Umpleţ sacii acestor oameni de hrană cît vor putea rădica şi puneţ banii preţului a fiecui în gura sacului.

2. Iar în sacul celui mai mic tu să pui şi banii şi păharul mieu cel de argint". Şi fu aşa[1].

3. Iară a doaoa zi deaca lumină se slobozíră acei oameni şi măgarii lor.

4. Şi, ieşind ei den cetate, nu dăparte loc, grăi Iósif ispravnicului casei sale, zicînd: „Pasă şi te du după cutare oameni şi să-i mustrezi şi să le zici cu mănie: «Că ce aţ făcut mie rău pentru bine?

5. Că ce mi-aţ furat păharul cel de argint? Că acesta iaste den care bea numai stăpînu-mieu însuş şi cu vraje vrăjaşte într-însul; rău aţ făcut ce aţ făcut»".

6. (El se duse)[2] şi, deaca-i ajunse, le zise după cuvintele acêstea.

7. Iar ei ziseră: „Pentru ce grăiêşte stăpînul nostru acêste cuvinte? Să nu se afle să fie făcut slugile tale după cuvîntul acesta.

8. De vrême ce argintul care l-am aflat în sacii noştri noi l-am adus înapoi den ţara Hanaánului, dară cum să furăm argint şi păhar de aur den casa stăpînului tău?

9. La care den slugile tale se va afla păharul să moară, iar noi să fim robi stăpînului tău".

10. Iar el zise: „Adevărat, aşa va să fie cum ziceţ: la cine se va afla păharul va fi rob stăpînu-mieu, iar voi veţ fi curăţiţ".

11. Şi, grăbindu-se, dêderă fieştecare sacul său jos şi-ş dăzlegară toţ sacii săi şi căuta.

12. Începu de la cel mai bătrîn până veni la cel mai tînăr; şi, sfîrşind, află păharul în sacul lui Veniamin.

13. Iar ei îş sparseră hainele şi-s încărcară tot sacii lor pre măgari şi se întoarseră în cetate.

14. Şi întră Iúda şi fraţii lui la Iósif încă fiind el tot acoló şi căzură înaintea lui până la pământ.

15. Şi le zise Iósif: „Ce poate fi acest lucru ce aţ făcut voi? Dară nu ştiti că nu iaste alt om în vrăj ca mine"?

16. Iar Iúda zise: „Ce vom răspunde stăpînu-nostru? Sau ce-i vom grăi? Sau cu ce ne vom îndirepta? Că Dumnezeu au aflat răotate slugilor tale: iată noi sîntem robi stăpînului nostru, şi noi şi cela ce se-au aflat păharul la dînsul".

17. Iar Iósif zise: „Nu-m dea Dumnezeu să fac eu cuvîntul acesta, ce la cine se-au aflat păharul acesta, acela va fi mie rob, iar voi să vă duceţ întregi la tată-vostru".

18. Iar Iúda se apropié şi zise: „Rogu-te, doamne, să grăiască robul tău înaintea ta şi nu te mânii pre robul tău, că tu, doamne, eşti după faraon mai putêrnic.

19. Tu, doamne, ai întrebat pre robii tăi, zicînd: «Aveţ tatátă au alt frate»?

20. Noi am zis: «Avem, doamne, tată bătrîn şi are un copil mai mic născut la bătrînéţele lui, iar frate-său au murit; ce au rămas el singur mume-sei şi-l îndrăgi tată-nostru»./

Încercarea fraţilor lui Iosif

1. După aceea Iosif a poruncit ispravnicului casei sale şi i-a zis: „Umple sacii bărbaţilor cu grîne, cît vor putea să ducă, şi pune argintul fiecăruia în gura sacului.

2. Iar cupa mea de argint să o pui în sacul celui mai tînăr, împreună cu plata pentru grîul lui". Şi aşa a făcut, cum a spus Iosif.

3. Cînd s-a luminat de ziuă, i-au lăsat să plece, împreună cu asinii lor.

4. După ce au ieşit din cetate, şi nu erau încă prea departe, a zis Iosif ispravnicului casei sale: „Scoală-te şi aleargă după oamenii aceştia. Cînd îi vei ajunge, să le spui aşa: «Pentru ce aţi răsplătit binele cu rău?

5. De ce mi-aţi furat cupa de argint? Oare nu este aceasta cupa cu care bea stăpînul meu şi de care se slujeşte la ghicit? Aţi săvîrşit un mare rău, cînd aţi făcut o astfel de faptă»".

6. Ajungîndu-i din urmă, ispravnicul le-a spus aceste cuvinte.

7. Atunci ei i-au răspuns: „De ce grăieşte stăpînul tău asemenea vorbe? Am fi cutezat noi, robii tăi, să săvîrşim o astfel de faptă?

8. Cum era să furăm argint sau aur din casa stăpînului tău, de vreme ce ti-am adus înapoi din ţara Canaanului argintul pe care l-am găsit în sacii noştri?

9. Dacă vei găsi cupa la vreunul din noi, acela să moară, iar noi să fim luaţi ca robi!"

10. El a spus: „Bine! Cum ziceţi aşa să fie! Cel la care se va găsi cupa să-mi fie rob, iar ceilalţi veţi fi fără vină".

11. Atunci fiecare s-a grăbit să-şi descarce sacul pe pământ şi să şi-l deschidă.

12. Şi i-a scotocit pe toţi, începînd cu cel mai vîrstnic şi sfîrşind cu cel mai tînăr. Şi, isprăvind, a găsit cupa în sacul lui Veniamin.

13. Atunci şi-au sfîşiat hainele şi, încărcîndu-şi fiecare sacul pe asinul lui, s-au întors în cetate.

14. Iuda şi cu fraţii lui au intrat la Iosif, care era încă acolo, şi s-au aruncat la pământ înaintea lui.

15. Iosif le-a spus: „De ce aţi săvîrşit un astfel de lucru? Nu ştiţi că unui om ca mine nu-i rămîne nimic tăinuit?"

16. Iuda a spus: „Ce să mai răspundem domnului? Sau ce să mai vorbim? Sau cum să ne dezvinovăţim? Dumnezeu a dezvăluit vina robilor tăi. Iată, sîntem robii domnului nostru, şi noi şi cel la care s-a găsit cupa".

17. Iosif a spus: „Nicidecum nu voi face aşa ceva! Omul la care s-a găsit cupa, acela îmi va fi rob. Cît despre voi, întoarceţi-vă în pace la tatăl vostru".

18. Apropiindu-se de dînsul, Iuda a zis: „Mă rog ţie, stăpîne, îngăduie robului tău să-şi spună păsul înaintea ta şi nu te mînia pe robul tău, căci tu eşti întocmai ca şi faraon.

19. Doamne, tu ai întrebat pe robii tăi astfel: «Mai aveţi tată sau vreun frate?».

20. Iar noi am răspuns domnului: «Tatăl nostru este în vîrstă şi la bătrîneţe i s-a născut un copil, al cărui frate a murit; el este singurul care a rămas din partea mamei sale şi tatăl nostru îl îndrăgeşte mult»./

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 34, col. II

Шн ѧ҃н зн҃сь слоу҃нлоу҃ тале, ѧдоу҃ѣцѣ пре дн҃сѹлъ ка
ла мине шиль вои сокоти. Шн ѧмь зн҃сь до кѕ
нѹлоу҃, нѹ ва пѹтѣ копилоу҃ каста лаце, пре тат҃ъ
сѹ, кѣдева аѣа пре татоу҃ ва мѹрѣ. Шн кг
тѹ ѧн зн҃сь слоу҃нлоу҃ тале, къ де нѹ себа погорѫ
фрателе вострѹ чель маи тѫнѣр кѹ вои, съ нѹ
маи ѧдаѕоуѣць аѣдѣ фцъ фаца мѣ. Шн кд
фѹ кѫнде нѣмѣсѹнтала слоу҃га та тат҃ъ нострѹ,
тѫм спѹсе кѹвинтеле дмнлоу҃. Шн зн҃е нѣѕ кѣ
тат҃оу҃ нострѹ, пъсаць-тарш дене кѹмпъраць
ѣѹцинѣле вѹкате. Шн нои ѧм зн҃сь нѹ вом кѕ
пѹтѣ тене погорѫм, че де себа погорѫ кѹнои
фрателе нострѹ чель маи тѫнѣр, небом пого
рѫ, пентрѹ къ нѹ вом пѹтѣ ведѣ фаца омлоу҃,
фрателе нострѹ чела маи тѫнѣр нефиндѹ кѹ нѣ.
Шн зн҃се тат҃ъ нострѹ слоу҃га та, къторъ ной вѣ кз
ѹцць къ фъмѣѧ дои мїаѹ нъскѹт. Шн ѣ кн
шн оу҃нѹоу҃ дела мине, шн мїлѹ зн҃сь къла҃ѹ мѫ
кл, фіарѣле, шн нѹ ѧмь маи бъзѹ пънѣ ѧкѫ.
Дет҃и деѣць лоу҃а, шн пре ѧчеста де фаца мѣ, кд
шн нѣсеоу҃ фтѫмпла лоу҃и сълъбнчине пре кале, шн
бец погорѫ вътрънѣцелеѕ фтрестъчине фнд.
Ѧкѫ дарь деѣои мѣрце къторъ слоу҃га та, та ке
тѫ нострѹ, шн копилоу҃ нѹ ваф҃и кѹ ной, шн сѹ
флетоу҃ лоу҃и сѣ спѫзѹрѣ, де сѹфлетоу҃ ачѣтѫѫ.
Шн ваф҃ндоу҃пъ че ваеѣдѣ ѣле кѹм нѹ ѣсте копи кѧ
лоу҃ кѹ ной ва мѹрѣ, шн вор ѧдоу҃че слоу҃нле тале,
вътрънѣцеле слоу҃ѣи тале тат҃оу҃ нострѹ, кѹ
фтрестъчине фнд. Пентрѹ къ слоу҃га та кѣ
тат҃оу҃ нострѹ, пѣнмѣще копилоу҃ дела мине,
зникѫнде кѣторъ ѣле, де нѹлоѣи ѧдоу҃че къторъ ти
не, шн еу҃ апоу҃и пре ѧмнлоу҃ фнантѣ тоу҃ греш
сѣфѣѕ лоу҃ тат҃оу҃ мїеѕ, тестѣ тоате зилеле.
Ѧкѹм дарь вои рѫмнѣ цїе слоу҃гъ пентрѹ ко кѓ
пиль, роб домнлоу҃и, ярь копилоу҃ сѣ сѣсѣѣ кѹ фра
цїи лоу҃и. Къчи кѹм мъѣои еѹ ла тат҃оу҃ кѧ
мїеѕ, копилоу҃ нефіндь кѹ ной? пентрѹ касе нѣ
къ рѣлеле, каре воръ афла пре тат҃оу҃ мїеѕ.

К А П Ѹ М҃Є

нѣ нѹ пѹтѣ іѡсіфъ съ фтѣдѹмскъ, пре ѧ҃
тоци чѣи честа фнаинтоу҃ лоу҃и, че зн҃се
сколѣци пре тоци дела мине, шн нѹмаи
ста нименї лоу҃и іѡсіфъ кѫнде сѣ кѹно
ск кѹ фраці҃и лоу҃и. Шн ѧѣсь глась кѹ плънѣ ѣ
шн ѧѹзирь тоци єгиптѣнїи, шн съ ѧѹзи фцъ
лоу҃и фарао. Шн зн҃се іѡсіфъ къторъ фраці҃и гѕ
лоу҃и сѫнть іѡсіфъ, фцъ тат҃оу҃ тръѫще?
шн нѹпѹтоу҃ фраці҃и съи ръспѹнзъ лоу҃и, пентрѹ
къ сѣ тѹрбѹраръ. Шн зн҃се іѡсіфъ къторъ фра дѧ
ці҃и лоу҃и, апропі҃ѫцивъ къторъ мине, шн се апро
пі҃аръ, шн зн҃се ѣѹ сѫнть іѡсіфъ фрателе во
стрѹ каре ѧцн вѫндѹть ла єгѵпетъ. Дет҃и ѣ
ѧкѹмо нѹ вѣ фтристаць, нічи вѣ паѕ рѹѹ, пен
трѹ къ маі ѫн вѫндѹть пре мине ѧічи, къ фтрѹ
вѣцъ маѹ ѣнаинѣ дмѕѹ фнаинтѣ воастрѣ.
Пентрѹ къ ѣчеа ѧдоу҃ ан де фоме пре пѫмѫнт, ѕ
шн фиѕ ѧѣ, ѣ, ѧнн фтрѹ карїи нѹ ѣсте ѧрѣтѹрѣ нн
ѣчере. Пентрѹ къ ма҃ѫнмѣ дмнѕъ фнаинтѣ воа зѕ
трѣ, ка сѣ рѣмѫе воаспѹмѣшѫц пре пѫмѫнт, шн

ѧхѣ

21. Şi ai zis slugilor tale: «Aduceţ pre dînsul la mine şi-l voiu socoti».

22. Şi am zis domnului: «Nu va putea copilul ca să lase pre tată-său că, de va lăsa pre tatăl, va muri».

23. Şi tu ai zis slugilor tale că «De nu se va pogorî fratele vostru cel mai tînăr cu voi, să nu mai adaogeţ a vedea încă faţa mea».

24. Şi fu cînd ne-am suit la sluga ta, tată-nostru, i-am spus cuvintele domnului.

25. Şi zise noao tatul nostru: «Păsaţ iarăş de ne cumpăraţ puţinêle bucate».

26. Şi noi am zis: «Nu vom putea să ne pogorîm, ce de se va pogorî cu noi fratele nostru cel mai tînăr, ne vom pogorî; pentru că nu vom putea vedea faţa omului, fratele nostru cel mai tînăr nefiind cu noi».

27. Şi zise tată-nostru, sluga ta, către noi: «Voi ştiţ că fămêia doi mi-au născut.

28. Şi ieşi unul de la mine şi mi-aţ zis că l-au mîncat fiarăle şi nu l-am mai văzut pănă acum.

29. Deci de veţ lua şi pre acesta den faţa mea şi i se va întîmpla lui slăbiciune pre cale, şi-m veţ pogorî bătrînêţele cu întrestăciune în iad».

30. Acum dară de voiu mêrge către sluga ta, tatul nostru, şi copilul nu va fi cu noi, şi sufletul lui să spînzură de sufletul acestuia.

31. Şi va fi după ce va vedea el cum nu iaste copilul cu noi, va muri şi vor aduce slugile tale bătrînêţele slugii tale, tatului nostru, cu întrestăciune în iad.

32. Pentru că sluga ta, tatul nostru, priimêşte copilul de la mine, zicînd către el: «De nu-l voiu aduce către tine şi să-l puiu pre dînsul înaintea ta, greşit să fiu la tatăl mieu peste toate zilele».

33. Acum dară voiu rămînea ţie slugă pentru copil, rob domnului, iară copilul să să suie cu fraţii lui.

34. Căci cum mă voiu sui la tatul mieu, copilul nefiind cu noi? Pentru ca se nu văz rêlele care vor afla pre tatul mieu!".

CAP 45

1. Şi nu putea Iósif să îngăduiască pre toţi ceia ce sta înaintea lui, ce zise: „Scoateţi pre toţi de la mine!". Şi nu mai sta nimeni lîngă Iósif cînd se cunoscu cu fraţii lui.

2. Şi lăsă glas cu plîns şi auziră toţi eghiptênii; şi să auzi în casa lui faraó.

3. Şi zise Iósif către fraţii lui: „Eu sînt Iósif. Încă tată-miu trăiêşte"? Şi nu putea fraţii să-i răspunză lui, pentru că se turburară.

4. Şi zise Iósif către fraţii lui: „Apropiaţi-vă către mine!". Şi se apropiiară. Şi zise: „Eu sînt Iósif, fratele vostru care aţi vîndut la Eghípet.

5. Deci acum nu vă întristaţi, nici vă paie rău pentru că m-aţi vîndut pre mine aici, căci întru viiaţă m-au trimis Dumnezău înaintea voastră.

6. Pentru că acesta, al doilea an de foamete pre pămînt şi încă alţi 5 ani, întru carii nu iaste arătură, nici sêcere.

7. Pentru că m-au trimis Dumnezău înaintea voastră ca să rămiie voao rămăşiţă pre pămînt şi / a

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

21. Şi ai dzis slugelor tale: «Pogoriţi-l pre însul la mine şi-l voi socoti».
22. Şi am dzis domnului: «Nu va putea copilul ca să lase pre tată; iară să va lăsa pre tată va muri».

23. Şi tu ai dzis slugilor tale că «De nu să va pogorî fratele vostru cel mai tînăr cu voi, să nu mai adaogeţi să vedeţi faţa mea».
24. Şi fu cîndu ne-am suit la sluga ta, tatăl nostru, i-am spus cuvintele domnului.
25. Şi dzise noao tată-nostru: «Păsaţi iarăşi de ne cumpăraţi puţinêle bucate».

26. Şi noi am dzis: «Nu vom putea să ne pogorîm, ci de să va pogorî cu noi fratele nostru cel mai tînăr, ne vom pogorî; pentru că nu vom putea vedea faţa omului, fratele cel mai tînăr nefiindu cu noi».
27. Şi dzise tată-nostru, sluga ta, către noi: «Voi ştiţi că fămêia-m doi mi-au născut.
28. Şi ieşi unul de la mine şi mi-aţi dzis cum l-au mîncat jiganiile şi nu l-am mai văzut încă păn-acum.
29. Deci să veţi lua şi pre acesta den faţa mea şi i să va tîmpla lui slăbiciune pre cale, şi-m veţi pogorî bătrînêţele cu scîrbă în iadu».

30. Deci acum să voi mêrge către sluga ta, tatăl nostru, şi copilul nu va fi cu noi, iară sufletul lui să spîndzură de sufletul acestuia.
31. Şi va fi după ce va vedea cum nu iaste copilul cu noi, va muri şi vor aduce slugele tale bătrînêţele slugii tale, tătîne-nostru, cu durêre în iadu.
32. Pentru că sluga ta, tată-nostru, au priimit copilul pren mine, dzicîndu către el: «Să nu voi aduce către tine şi să-l puiu pre însă înnain(tea)[4] ta, să fiu greşit la tatăl mieu preste toate dzilele».
33. Deci acum voi rămînea ţie slugă pentru copil, rob domnului, iară copilul să s(ă) suie cu fraţii.
34. Căci cum dară mă voi sui la tată-mieu, copilul nefiind cu noi? Pentru ca să nu văzu rêle carele vor afla pre tată-mieu!".

CAP 45

1. Şi nu putea Iosif să îngăduiască pre toţi ceia ci sta înaintea lui: „Scoateţi pre toţi de la mine!" Şi nu era nime lîngă Iosif încă cîndu să cunoscu la fraţii lui[1].
2. Şi slobodzi glas cu plînsu şi audzîră toţi eghiptênii; şi să audzi în casa lui faraón.
3. Şi dzis(e) Iosif către fraţii lui: „Eu sîntu Iosif. Încă trăieşte tatăl mieu"? Şi nu putea fraţii să-i răspundză lui, pentru căce să întristară.
4. Şi dzise Iosif către fraţii lui: „Apropiaţi-vă către mine"! Şi să apropiară. Şi dzise: „Eu sîntu Iosif, fratele vostru carele aţi vîndut la Eghiptu.
5. Deci acum nu vă mîhniţi, nici vă paie cumplit pentru căce m-aţi vîndut pre mine aicea, pentru că întru viaţă m-au trimis Dumnedzău înnaintea voastră.
6. Pentru că acesta-i al doilea an de foamete preste pămînt şi încă alţi 5 ani, întru carii nu iaste arătură, nice sêcere.
7. Pentru că m-au trimis Dumnedzău înnaintea voastră[2] ca să rămîie voao rămăşiţe pre pămîntu şi/a hrăni

21. Iar tu ai zis robilor tăi: «Aduceţi-l să-l văz».

22[21]. Noi am zis: [22] «Doamne, nu va putea lăsa pre tată-său copilul, iar de va năpusti pre tată-său va muri».

23. Iar tu ai zis robilor tăi: «Deaca nu veţ aduce pre fratele vostru cel mai mic încoace, dêcii voi nu mai adaogeţ a veni să vedeţ faţa mea».
24. Dêcii deaca ne-am dus la robul tău, tată-nostru, şi-i spusem cuvîntul stăpînu-nostru,
25. iar tată-nostru ne-au zis: «Păsaţ iar de ne cumpăraţ puţină hrană».

26. Iar noi zisem: «Nu putem mêrge deaca nu va mêrge şi frate-nostru cel mai mic cu noi; iar de va mêrge, noi vom mêrge; că nefiind fratele nostru cel mai mic cu noi nu vom putea vedea faţa omului aceluia».
27. Iar robul tău, tată-nostru, zise către noi: «Voi ştiţ că 2 feciori mi-au născut muiêrea.
28. Ce unul au ieşit de la mine şi aţ zis că l-au mîncat o fiiară şi până acum nu l-am mai văzut.
29. Deci de veţ lua şi pre acesta de la faţa mea şi i se va întîmpla pre cale răotate, veţ duce bătrînêţele mêle cu întristăciune în iad».

30. Dară acum deaca vom mêrge la robul tău, tatăl nostru, şi nu va fi copilul cu noi, că sufletul lui iaste legat cu sufletul acestuia.
31. Şi va fi deaca nu va vedea el însuş copilul, va muri. Şi iată că vor duce robii tăi bătrînêţele tatălui lor cu scîrbă în iad.

32. Că robul tău, tată-nostru, au dat copilul în mâinile mêle, şi eu am zis: «Deaca nu-l voiu aduce la tine şi nu-l voiu pune înaintea ta, să fiu greşit tătîne-mieu în toate zilele».
33. Ce acum eu, robul tău, voiu fi rob stăpînu-mieu în locul copilului, iară copilul să se ducă cu fraţii.
34. Dar în ce chip am mêrge la tată-nostru nefiind copilul cu noi? Să nu văz eu răotatea carea va să fie asupra tătîne-mieu!".

CAP 45

1. Iară Iósif nu se putea opri, văzînd pre toţ stînd înaintea lui, şi zise: „Daţi-vă în laturi de la mine toţ!" Şi nu stătu nimini înaintea lui Iósif cînd se cunoscu cu fraţii săi.

2. Şi rădică glas cu plîngere şi audziră toţ eghiptênii; şi înţelêse şi toată casa lui faraon.
3. Şi zise Iósif către fraţii săi[1]: „Eu sînt Iósif. Dară tată-mieu trăieşte"? Iar fraţii lui nu putea să-i răspunză, că se înfricoşară.
4. Iar Iósif zise fraţilor lui: „Apropiiaţi-vă la mine"! Şi se apropiiară; şi deaca se apropiiară, le zise Iósif: „Eu sînt fratele vostru care m-aţ vîndut în Eghipetu.
5. Ce acum nu vă têmeţ, nici vă fie nici o grijă căci m-aţ vîndut aici, că în viaţă m-au trimis Dumnezeu înaintea voastră (în ţara Eghipetului)[2].
6. Că iată că sînt 2 ani de cînd iaste foamete pre pământ şi încă au mai rămas 5 ani în carei nu va să fie arături sau secerişuri.
7. Ce m-au trimis Dumnezeu înaintea voastră ca să rămîie voaoă rămăşiţă pre pământ şi / să hrănesc voaoă

21. Atunci ai cerut robilor tăi: «Aduceţi-l la mine, ca să-l cercetez cu ochii mei».
22. Noi însă am răspuns domniei tale: «Băiatul nu poate să-şi părăsească tatăl. Dacă-şi va părăsi părintele, atunci acesta va muri».

23. La aceasta, tu ai spus robilor tăi: «Dacă fratele vostru cel mai mic nu va veni cu voi, să nu mai încercaţi a vă înfăţişa înaintea mea».
24. După ce ne-am întors la robul tău, părintele nostru, i-am povestit cuvintele domniei tale.
25. Cînd tatăl nostru ne-a spus: «Duceţi-vă din nou şi cumpăraţi bucate pentru noi»,

26. i-am răspuns: «Nu putem merge! Numai dacă fratele nostru cel mai mic ne-ar însoţi ne-am duce. Căci nu ne putem înfăţişa înaintea acelui om, de nu va fi cu noi fratele nostru cel mai mic».
27. Dar robul tău, părintele nostru, a grăit către noi: «Voi ştiţi că soţia mea mi-a născut doi fii.
28. Unul s-a dus de la mine şi mi-aţi spus că l-au sfîşiat fiarele. Şi nu l-am mai văzut nici în ziua de azi.
29. Dacă şi pe acesta îl luaţi din faţa mea şi i se va întîmpla vreo nenorocire pe drum, atunci o să mor, om bătrîn, de durere».

30. Dacă mă voi întoarce acum la robul tău, părintele nostru, şi nu va fi cu noi băiatul, de al cărui suflet este legat sufletul său,
31. cînd va vedea că băiatul nu s-a întors cu noi, va muri şi robii tăi vor pogorî cărunteţele robului tău, părintele nostru, cu durere în mormînt.
32. Pentru că robul tău a primit băiatul de la tatăl nostru, căruia i-a spus: «De nu ţi-l voi aduce înapoi şi de nu mă voi înfăţişa cu el la tine, vinovat voi fi faţă de tatăl meu cîte zile voi avea».
33. Deci, eu, sluga ta, voi rămîne robul domniei tale, în locul băiatului, iar băiatul să plece cu fraţii săi.
34. Cum aş putea să mă întorc la tatăl meu, dacă băiatul nu va fi cu noi? N-aş mai putea să văd chinul tatălui meu!"

CAP. 45

Iosif se face cunoscut fraţilor săi

1. Atunci Iosif nu s-a mai putut stăpîni faţă de cei ce-l înconjurau şi a strigat: „Să iasă toţi afară!" Şi cînd a rămas numai cu ei, Iosif s-a descoperit fraţilor săi.

2. Şi suspina şi plîngea de au auzit toţi egiptenii şi s-a aflat şi în casa lui faraon.
3. Iosif a spus fraţilor săi: „Eu sînt Iosif. Mai trăieşte tata?" Dar fraţii nu puteau să-i răspundă, că erau foarte tulburaţi.
4. Apoi Iosif a spus fraţilor săi: „Apropiaţi-vă de mine!" Ei s-au apropiat, iar el a adăugat: „Eu sînt Iosif, fratele vostru pe care l-aţi vîndut în Egipt.
5. Nu vă întristaţi acum şi nici să nu vă pară rău că m-aţi vîndut aici, căci Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă scap viaţa.
6. Căci foametea bîntuie de doi ani în ţară şi vor trece încă cinci ani fără arătură şi seceriş.

7. Iar pe mine m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră pentru ca să mai rămînă viaţa voastră pe pământ şi/ca

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 35, col. I

ѝ ѧ҆хрѣни рѣмѣшѝцѣ мѧ́ре. ¶ Дкѹ́мь да́рѣ нѫ
вѣ́нмѧцн трими́сѣ а҆́нчн, чѣ дмнзѣ́ѹ шн мѫ фѣ
кѫ пре мѝне ка оу҃ тѧ́тѣ лѫ́ фарао, шн дѡ́лн а҆́тоа
тѣ кѧ́са лѫ́н, шн ѥ҆ѣмѧ́нь а҆́тоть пѣмѧ́нтѹлѫ́.
ѣ҃ ѥ҆гѹ́петѹлѫ́н. Грѣ́бнцн да́рѣ дѣ́вѣдѹ́ѣцн кѣ
трѣ́ тѧ́тѣмѣ́ѣ, шн зн҃цнлѫ́н, а҆́вѣ́тѫ зн҃це
фе҃ѡ́рѣль тѣ́ѹ ѳ҃ѡсі́фь, фѣкѹ́тѹмѧ́ѹ дмнзѣ́ѹ
до́мнь а҆́тоть пѣмѧ́нтѹль ѥ҆гѹ́петѹлѫ́н, погоа
т рѣ́ѣ да́рѣ лѫ́ мѝне шн нѫ́ а҆́щепта́. Шн бе́нлѣ
кѹ́н лѫ́ пѣмѧ́нтѹль лѫ́н гессмь, а҆́ль а҆рамѣ́н, шн
вѣ́ѣ фн а҆пра́ме дѣ мѝне, тѫ́ шн фе҃ѡ́рѣн тѣ́н, шн
фе҃ѡ́рѣн фе҃ѡрнлорь тѣ́н, о҆́нлѣ́лѣ, шн бо́тн тѣ́,
ѣ҃ шн кѫ́тѣ а҆́н тѫ́. Шн тѣ́ бо́н хрѣ́нн лколѡ,
пе́нтрѹ кѣ ѓ҃ѣ чнчн а҆́нн фѧ́мете бафн пре пѣ
мѧ́нть, кн сѣнѹ́тѣ сѫ́рпн тѫ́ шн фе҃ѡ́рѣн тѣ́н,
ѕ҃ шн тѡ́ате а҆́ле тѧ́ле. Іа҆́тѣ о҆́кѣн бѡ́ѣрн кѣ́дѣ
шн о҆́кѣн лѫ́н вениами́нь, фра́телє мѣ́ѣ, кѣ гѹ
ѳ҃ ра мѫ грѣ́ѧще кѣтрѣ бо́н. Спѹ́нцн да́рѣ тѣ
тѧ́немѣ́ѣ тѡ́атѣ сла́ба мѧ́, дела ѥ҆гѹ́петь, шн
кѫ́тє а҆́цн кѣ́ѹ́тѣ, шн грѣ́бнндѡ а҆́дѹ́ѣцн пре тѧ́
і҃ тѣмѣ́ѣ а҆́нчн. Шн кѣ́ѹ́нд пре грѹмаѕѣ́н лѫ́н
вениами́нь фра́телѫ́ сѣ́ѹ́, а҆́ѹ плѧ́нсь пре дѫнсѫ́
шн вениами́нь а҆́ѹ плѧ́нсь пре грѹмаѕѣ́н лѫ́н.
ѳ҃ Шн сѣрѹ́тѧ́нд пре тѡ́цн фра́цѣ́н лѫ́н а҆́ѹ плѧ́нс пре
дѫнша́н, шн дѹ́пѣ а҆́вѣ́тѫ а҆́ѹ грѣ́нть фра́цѣ́н
к҃ѳ лѫ́н кѣтрѣ дѝнсѹ́ль. Шн ѣ҆целѣ́сѣ гла́сѹ́ фнса
ла лѫ́н фарао, зн҃кѧ́нд, а҆́ѹ вени́ть фра́цѣ́н лѫ́н
ѳ҃сі́фь, шн сѣ́ѹ́кѹ́рѣ фарао, шн тѡ́атѣ кѹ́ѣ
к҃ѳ тѣ лѫ́н. Шн зн҃це фарао кѣтрѣ ѳ҃сі́фь, зн
фра́цнлорь тѣ́н а҆́вѣ́тѫ фа́ецн, ѹ҆мпле́цн повѣрн
ле во́а́стре, шн мѣ́рцн ла пѣмѧ́нтѹль хана́а́нь.
кг Шн лѫ́нд пре та́тѣль во́а́стрѹ, шн лѣ́ѹ́тѹрнле
во́а́стре, вени́цн ла мѝне, шн бо́н да во́ао, дѣ
Тѡ́ате бѹ́нѣтѣ́цнле ѥ҆гѹ́петѹлѫ́н, шн бе́цн мѫн
кѳ ка мѣ́дѹ́а пѣмѧ́нтѹлѫ́н. Шн тѫ́ порѫнчѣ́ще
а҆́вѣ́тѫ, сѫ ѥ҆́н ка́рѣ дн́н пѣмѧ́нтѹль ѥ҆гѹ́пе
тѹлѫ́н, копѣ́нлорь во́а́стре, шн фѣмѣ́нлорь во́а
стре шн лѫ́нд пре та́тѣль во́а́стрѹ вени́цн.
к҃а Шн нѫ́ прецета́цн кѫ́ о҆́кѣн дебасе́ле во́а́стре, пе
трѹ́ кѣ тѡ́ате бѹ́нѣтѣ́цнле ѥ҆гѹ́петѹлѫ́н бо́ѓ фн
к҃в во́ао. Шн фѣкѹ́рѣ а҆́ша фе҃ѡ́рѣн лѫ́ і҃нль, шн
дѣ́дѣ лорь ѳ҃сі́фь ча́рѣ, дѹ́пѣ кѹ́мь зн҃се фарао
а҆пора́тѹль ѥ҆гѹ́петѹлѫ́н, шн дѣ́дѣ лорь хра́нѣ
к҃г пре ка́ле. Шн тѫ́тѹ́рѣ лѣ́ѹ́ да́тѣ ха́нне а҆
до́нте, трѣ́ лѫ́н вениами́нь а҆́ѹ да́тѣ трі́н сѣ́тедѣ
г҃ѳ і҃ѳн дѫ́ѣ, шн чнчн ха́нне фѳ҃вланн. Шн тѣ́ж
нѣ́сѣ кѫ а҆́вѣ́тѫ, шн зѣ́це мѣ́гарн че рѧдника дѣ
Тѡ́ате бѹ́нѣтѣ́цнле ѥ҆гѹ́петѹлѫ́н, шн зѣ́це мѫшко
к҃д че рѧдника пѫ́нна Тѣтѫ́нѣсѣ пре ка́ле. Шн
Трнмісе ѳ҃сі́фь пре фра́цѣ́н лѫ́н шнсе дѹ́ѣсѣ, шн
к҃е зн҃се лорь нѫ́ ѣ҆́ть сѣтрѣ́цн пре ка́ле. Шн сѣ́ѹ
йтѣ дела ѥ҆гѹ́петь, шн вени́ть а҆́ла пѣмѧ́нтѹль ха
к҃ѕ нана́нь кѣтрѣ ѓ҃а́кѡвь Тѣтѫ́тѣ лорь. Шн спѹ́
серъ лѫ́н зникѧ́нд, кѣ фѣ́нль тѣ́ѹ ѳ҃сі́фь Трѣ́ѧ
ще шн ѣ́ль дѣ́нѣще Тѡ́то пѣмѧ́нтѹль ѥ҆гѹ́пѣ́тѹлѫ́,
шн ѣ҆ѣ чнда а҆́трѣ кѹ́ѣть ѓ҃а́кѡвь, пе́нтрѹ кѣ
к҃з нѫ́н кредѧ пре ѣ́н. Шн грѣ́нѣ лѫ́н Тѡ́ате кѹ
бнчтеле чѣ сѣ́ѹ́ грѣ́нде ѳ҃сі́фь кѫ́ле а҆́ѹ зн҃сь лорь,
шн ѣ҆ѣ́нд кѫ́ре чѣ́ле чѣ́ѹ́ трнмісь ѳ҃сі́фь,

hrăni rămăşiţă mare.

8. Acum dară nu voi m-aţi trimis aici ce Dumnezău şi mă făcu pre mine ca un tată lui faraó şi domn a toată casa lui şi stăpîn a tot pămîntul Eghípetului.

9. Grăbiţi dară de vă duceţi cătră tată-mieu şi ziceţi lui: «Acêstea zice feciorul tău Iósif: Făcutum-au Dumnezău domn a tot pămîntul Eghípetului. Pogoară-te dară la mine şi nu aştepta.

10. Şi vei lăcui la pămîntul lui Ghesém al Aráviei şi vei fi aproape de mine, tu şi feciorii tăi, şi feciorii feciorilor tăi, oile tale, şi boii tăi şi cîte ai tu.

11. Şi te voiu hrăni acoló, pentru că încă cinci ani foamete va fi pre pămînt, ca să nu te surpi tu şi feciorii tăi şi toate ale tale».

12. Iată, ochii voştri văd şi ochii lui Veniamín, fratele mieu, că gura mea grăiêşte cătră voi.

13. Spuneţi dară tatîne-mieu toată slava mea de la Eghípet şi cîte aţi văzut; şi, grăbind, aduceţi pre tată-mieu aici".

14. Şi, căzînd pre grumazii lui Veniamín, fratelui său, au plîns pre dînsul, şi Veniamín au plîns pre grumazii lui.

15. Şi, sărutînd pre toţi fraţii lui, au plîns pre dînşii; şi după acêstea au grăit fraţii lui cătră dînsul.

16. Şi s(ă) înţêlese glasul în casa lui farao, zicînd: „Au venit fraţii lui Iósif". Şi să bucură faraó şi toată curtea lui.

17. Şi zise faraó cătră Iósif: „Zi fraţilor tăi: Aceasta faceţi: umpleţi povările voastre şi mêrgeţi la pămîntul Hanaán.

18. Şi, luînd pre tatăl vostru şi avuturile voastre, veniţi la mine şi voiu da voao den toate bunătăţile Eghípetului; şi veţi mînca mădúa pămîntului.

19. Şi tu porîncêşte acêstea: să ia ei cară din pămîntul Eghípetului cópiilor voştri şi fămeilor voastre şi, luând pre tatăl vostru, veniţi.

20. Şi nu pregetaţi cu ochii de vasele voastre, pentru că toate bunătăţile Eghípetului vor fi voao".

21. Şi făcură aşa feciorii lui Israil; şi dêde lor Iósif cară, după cum zise faraó, împăratul Eghípetului, şi dêde lor hrană pre cale.

22. Şi tuturor le-au dat haine îndoite; iară lui Veniamín i-au dat trei sute de galbeni de aur şi cinci haine în fêliuri.

23. Şi tătîni-său ca acêstea şi zêce măgari ce ridica de toate bunătăţile Eghípetului şi zêce mîşcoi ce rîdica pîinea tătîni-său pre cale.

24. Şi trimise Iosif pre fraţii lui şi se duseră; şi zise lor: „Nu vă scîrbiţi pre cale!".

25. Şi să sură de la Eghípet şi veniră la pămîntul Hanaán cătră Iácov, tatăl lor.

26. Şi spuseră lui zicînd: „Că fiiul tău Iosif trăiêşte şi el domnêşte tot pămîntul Eghípetului". Şi să ciudi întru cuget Iácov pentru că nu-i credea pre ei.

27. Şi grăiră lui toate cuvintele ce se-au grăit de Iosíf, cîte au zis lor; şi, văzînd carăle cêle ce-au trimis Iosíf ca să ia pre dînsul, să adăogea duhul lui

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

voaă rămăşiţi mari.

8. Acum dară nu voi m-aţi trimis aicia ce Dumnedzău şi mă făcu ca pre un tată a lui faraón şi domnu a toată casa lui şi despuitor a tot pămîntul Eghíptului.

9. Sîrguiţi dară de vă suiţi cătră tată-mieu şi-i dziceţi lui: «Aceasta dzice ficiorul tău Iosif: Făcutu-m-au Dumnedzău domnu a tot pămîntul Eghiptului. Pogoară-te la mine şi nu aştepta!

10. Şi vei lăcui la pămîntul Ghesem a Arraviei şi vei fi aproape de mine, tu şi ficiorii tăi, şi ficiorii ficiorilor tăi, oile tale, boii tăi şi toate cîte ai tu.

11. Şi te voi hrăni acoló, pentru că încă 5 ani foamete va fi pre pămînt, pentru ca să nu te surpi tu şi fiii tăi şi toate cîte ai».

12. Iată, ochii voştri vădu şi ochii lui Veniamin, fratelui mieu, cum rostul mieu grăieşte cătră voi.

13. Spuneţi dară tătîne-mieu toată slava mea de la Eghiptu şi că ce ştiţi; şi, sîrguindu, pogorîţi pre tată-mieu aicea".

14. Şi, căzînd pre grumadzii lui Veniamin, fratelui său, au plînsu pre însul, şi Veniamin au plînsu pre grumadzii lui.

15. Şi, sărutîndu pre toţi fraţii lui, au plînsu pre înşii; şi după acéstea au grăit fraţii lui cătră însul.

16. Şi să înţelése glasul întru casa lui faraón, dzicîndu: „Au venit fraţii lui Iosif". [17] Şi să bucură faraón şi toată curtea lui.

17. Şi dzise faraón cătră Iosif: „Dzi fraţilor tăi: Aceasta faceţi: înpleţi cêle de drum ale voastre şi păsaţi la pămîntul Hanaan.

18. Şi, luîndu pre tatăl vostru şi unêltele voastre, veniţi la mine[2] şi voi da voaă de toate bunătăţile Eghiptului; şi veţi mînca măduha pămîntului.

19. Şi tu porîncéşte aceasta: să ia ei cară den pămîntul Eghiptului copiilor voştri şi fămeilor voastre şi, luîndu pre tată-vostru, veniţi.

20. Şi nu vă înduraţi cu ochii vaselor voastre, pentru că toate bunătăţile Eghiptului voaă vor fi".

21. Şi făcură aşa ficiorii lui Israil; şi le dĕde Iosif cară, după cum dzise faraón, împăratul Eghiptului, şi hrană pre cale.

22. Şi tuturor le-au dat îndoite haine, iară lui Veniamin i-au dat 300 aur şi 5 haine în fĕliuri[4].

23. Şi tătîne-său ca acéstea şi 10 măgari ce rădica de tot binele Eghiptului şi 10 muşcoi ce rădica pâine tătîne-său pre cale.

24. Şi trimise Iosif pre fraţii lui şi mearsără; şi dzise lor: „Nu vă scîrbiţi pre cale!"

25. Şi să suiră de la Eghiptu şi veniră la pămîntul Hanaan cătră Iacov, tatăl lor.

26. Şi-i spuseră lui dzicîndu: „Că Iosif, ficiorul tău, trăiéşte şi el domnéşte tot Eghiptul"[5]. Şi să spămîntă întru cuget Iacov pentru că nu-i credzu pre ei.

27. Şi-i grăi lui toate cuvintele ce s-au grăit de Iosif, cîte le-au dzis lor: şi, vădzîndu carăle carele au trimis Iosif / să-l ia pre însul, să aţiţă du-

rămăşiţă mare.

8. Ce acum n-aţ tremis pre mine voi, ce m-au trimis Dumnezeu şi m-au făcut ca un tată lui faraon şi biruitor preste toată casa lui şi domn a toată ţara Eghípetului.

9. Grăbiţ şi vă duceţ la tátăţă-mieu şi-i ziceţ: «Aşa zice fiiul tău, Iósif: Făcutu-m-au Dumnezeu stăpîn a toată ţara Eghipetului. Ce vino la mine şi nu zăbovi!

10. Şi să lăcuieşti în ţara Ghesémului, în Arávia, şi să fii aproapé de mine tu şi feciorii tăi, şi feciorii feciorilor tăi, oile tale şi boii tăi şi tot ce iaste al tău.

11[10]. Şi acoló te voiu hrăni, [11] că încă va să mai fie 5 ani foamete pre pămînt, ce să nu piei tu şi feciorii tăi şi ce vei avea tot».

12. Ochii voştri şi ochii frăţine-mieu, lui Veniamin, au văzut ce am zis voaoă.

13. Şi spuneţ tătîne-mieu toată slava mea carea am în Eghípet, cum aţ văzut; siliţ şi aduceţ pre tată-mieu încoace".

14. Şi, căzînd pre cerbicea lui Veniamin, frate-său, plînse de dînsul; şi Veniamin, cuprinzîndu-l în br(aţ)[3]e, plînse.

15. Şi sărută pre toţ fraţii săi şi plînse pre dînşii; şi după aceásta vorbiră fraţii lui cu dînsul.

16. Şi se duse vêste la casa lui faraon, zicînd: „Venit-au fraţii lui Iósif". Şi se bucură faraon şi slugile lui.

17. Şi zise faraon cătră Iósif: „Să zici fraţilor tăi să facă asa: să-ş umple sacii lor de hrană şi să se ducă în ţara Hanaánului.

18. Şi să luaţ pre tată-vostru şi tot ce veţ avea şi să veniţ la mine: şi eu vă voiu da den toate bunătăţile Eghípetului, să mîncaţ bunătatea[4] pămîntului.

19. Iar tu le dă poruncă să ia muierilor şi copiilor lor cară den ţara Eghípetului şi, luînd şi pre tată-său, să-l aducă.

20. Şi nu vă cruţaţ dichisele cu ochii voştri, că toată bunătatea Eghípetului a voastră va fi".

21. Şi făcură feciorii lui Izrail aşa; şi le dĕde Iósif cară după porunca lui faraon, împăratul Eghípetului, şi le dĕde merinde pre cale.

22. Şi le dĕde tuturor cîteva rînduri de haine; iar lui Veniamin îi dĕde 300 de galbeni de aur şi 5 dulămi nu tot de un fĕl.

23. Aşijderea: trimise şi tătîne-său (bani şi haine)[2] şi 10 măgari carei îi ducea den tot binele Eghípetului şi 10 catîri care ducea merinde de cale tătîne-său.

24. Şi trimise pre fraţii lui şi se duseră; şi le zise: „Nu vă certareţ pre cale"!

25. Şi ieşiră den ţara Eghípetului şi se duseră în ţara lui Hanaan, la tată-său, Iácov.

26. Şi spuseră, zicînd: „Fiiu-tău Iósif iaste viu şi stăpînéşte toată ţara Eghípetului". Şi se mira în gîndul lui, Iácov, şi nu-i credea.

27. Iar ei îi spuseră toate cuvintele cîte zisése lor Iósif şi cîte le-au grăit; şi deaca văzu Iácov că au trimis Iósif cară / să-l rădice, învie sufletul

să vă ţină în viaţă, mîntuindu-vă.

8. Aşadar nu voi m-aţi trimis aici, ci Dumnezeu care a făcut să fiu ca un părinte pentru faraon, domn peste casa lui şi cîrmuitor peste toată ţara Egiptului.

9. Grăbiţi-vă deci să mergeţi la tatăl meu şi spuneţi-i: «Aşa grăieşte fiul tău, Iosif: Dumnezeu m-a făcut domn peste toată ţara Egiptului. Vino la mine, nu mai aştepta!

10. Vei locui în ţinutul Goşen din Arabia şi vei fi aproape de mine, tu şi feciorii tăi şi feciorii feciorilor tăi, oile tale şi vitele tale şi tot ceea ce ai tu.

11. Şi te vei hrăni acolo, căci foametea va mai ţine încă cinci ani, ca să nu pieri tu şi feciorii tăi şi toate care sînt ale tale».

12. Iată, ochii voştri văd, aşa cum văd şi ochii lui Veniamin, fratele meu, că gura mea grăieşte către voi.

13. Povestiţi-i întocmai tatălui meu despre toată slava mea din Egipt şi despre tot ce aţi văzut. Grăbiţi-vă deci şi aduceţi pe tatăl meu aici".

14. Apoi îmbrăţişîndu-l pe Veniamin, fratele său, a plîns; Veniamin a plîns şi el şi l-a îmbrăţişat.

15. După aceea a sărutat pe fraţii săi şi a plîns cu ei şi ei au stat de vorbă cu el.

16. Vestea că au sosit fraţii lui Iosif a ajuns pînă în casa lui faraon şi s-a bucurat faraon şi curtenii săi.

17. Faraon a rostit către Iosif: „Încărcaţi dobitoacele voastre şi să vă duceţi în ţara Canaanului.

18. Luaţi pe tatăl vostru şi avutul vostru de acolo şi veniţi la mine şi vă voi da tot ce are mai bun ţara Egiptului; şi vă veţi înfrupta din belşugul pămîntului.

19. Şi a mai poruncit acesta: „Luaţi căruţe din ţara Egiptului pentru copiii voştri şi pentru femeile voastre şi, luîndu-l şi pe tatăl vostru, să veniţi încoace.

20. Şi să nu vă rămînă ochii după gospodăriile voastre, pentru că tot ce are mai bun ţara Egiptului al vostru va fi".

21. Fiii lui Israel aşa au făcut. Iosif le-a dat căruţe, cum a poruncit faraon, împăratul Egiptului, precum şi merinde pentru drum.

22. Apoi lo-a dat tuturor haine de schimb, iar lui Veniamin i-a dat trei sute de arginţi şi cinci rînduri de haine.

23. Tatălui său i-a trimis zece asini încărcaţi cu toate bunătăţile Egiptului şi zece catîri încărcaţi cu grîu, pîine şi merinde pentru drum.

24. Apoi i-a lăsat pe fraţii săi să plece, dar le-a spus: „Să nu vă certaţi pe drum!"

25. Aceştia au părăsit Egiptul şi au venit în ţara Canaanului la Iacov, părintele lor.

26. Şi i-au dat această veste: „Iosif, fiul tău, trăieşte şi domneşte peste toată ţara Egiptului". Dar inima lui Iacov nu a tresărit, pentru că nu-i credea.

27. Dar cînd i-au spus cu de-amănuntul toate cuvintele pe care le rostise Iosif şi cînd a văzut căruţele pe care le-a trimis Iosif/ca să-l adu-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 35, col. II

Iacov, tatălui lor.

28[27]. Și zise Israíl : [28] „Mare iaste mie de încă trăiește fiiul mieu Iósif ! Mergînd voiu vedea pre dînsul mai nainte de ce voiu muri“.

CAP 46

1. Și, sculîndu-se Israíl, el și toate ale lui, au venit la Fîntîna Jurămîntului și au făcut jirtvă Dumnezeului tătîni-său, lui Isáac.

2. Și zise Dumnezeu lui Israíl în videnia nopții, zicînd : „Iácove, Iácove !“. El zise : „Ce iaste ?“.

3. Și el zise lui : „Eu sînt Dumnezeul părinților tăi ; nu te tême a te pogorî la Eghípet pentru că întru limbă mare te voiu face acoló.

4. Și eu mă voiu pogorî cu tine la Eghípet și eu te voiu sui desăvîrșit ; și Iósif îș va pune mînile lui pre ochii tăi“.

5. Și să sculă Iácov de la Fîntîna Jurămîntului și luoară fiii lui Israíl pre tată-său și unêltele și muierile lor pren carăle ce au trimis Iósif să-l rădice pre dînsul.

6[5]. Și, luîndu-ș avêrea lor, [6] și toată agonisita ce au agonisit în pămîntul lui Hanaán, întrară la Eghípet, Iácov și toată semințiia lui cu dînsul.

7. Feciorii și feciorii feciorilor lui cu dînsul, și fêtele lui, și fêtele fêtelor lui și toată semințiia lui au adus la Eghípet.

8[7]. Și acêstea-s numele fiilor lui Israil ce au întrat la Eghípet împreună cu Iácov, tatăl lor. [8]. Aceștia sînt feciorii lui. Cel dentîi născut ⟨al lui⟩[1] Iácov : Ruvim.

9. Și feciorii lui Ruvím : Enoh și Falus, Asron și Harmi.

10. Și feciorii lui Simeon : Iemuil, și Iamin, și Aód, și Iahim, și Saár și Savl, feciorul hananitênii.

11. Și feciorii lui Lévi : Ghírsón, Cath și Merári.

12. Și feciorii Iúdei : Ir, și Anán, și Silón, și Farés și Zára ; și muri Ir și Anán în pămîntul Hanaán. Și ⟨să⟩[1] făcură feciorii lui Farés : Asrón și Iemuil.

13. Și feciorii lui Isahár : Thóla, și Fúa, și Iasúv și Zamvrón.

14. Și feciorii lui Zavolón : Seréd, și Alón și Eíl.

15. Aceștia sînt feciorii Liei, carei au născut lui Iacov în Mesopotámiia Asiriéi, și pre Dana, fata lui, toate sufletele, feți și fête, 33.

16. Și feciorii lui Gad : Safón, și Anghis, și Sanís, și Thosován, și Aidis, și Oridís și Areilís.

17. Și feciorii lui Asír : Emna, Iesúa, și Ieúl, și Varia și Sára, frații[2] lor ; și feciorii lui Vária : Hovór și Melhil.

18. Aceștia-s feciorii Zélfii care au dat Laván Liei, fêtei lui, care au născut pre aceștia lui Iácov, 16 suflete.

19. Și feciorii Rahílei, fămeii lui Iácov : Iósif și Veniamín.

20. Și să făcură feciorii lui Iósif în pămîntul Eghípetului, carii au născut lui Asinetha, fata lui Pentéfri, preotul Iliu Pólios : pre Manási și pe Efraím. [21] Și se făcură feciorii lui Manási pre carii au născut lui țiitoarea Síra, pre Mahír. Și Mahír au născut pre Galaád. Și feciorii lui Efraím, fratele lui Manási : Sutalaám, și Taám. Și feciorii lui Sutalaám : Edem. /

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

hul lui Iacov, tatălui lor.

28. Şi dzise Israil: „Mare-m iaste miĕ de încă Iósif, fiiul mieu, trăiĕşte! Mergîndu voi vedea pre însul mainte de ce voi muri eu".

CAP 46

1. Şi sculîndu-să Israil, el şi toate ale lui, au venit la Fîntîna Giurămîntului şi au făcut jirtvă Dumnedzăului tătîne-său, lui Isaac.

2. Şi dzise Dumnedzău l(ui) Israil întru videniia nopţii, dzicîndu: „Iacov, Iacov!" Şi el dzise: „Ce iaste?"

3. Şi el dzise lui: „Eu sîntu Dumnedzăul părinţilor tăi; nu te tĕme să te pogori la Eghiptu pentru că întru limbă mare te voi face acoló[1].

4. Şi eu mă voi pogorî cu tine la Eghiptu şi eu te voi sui desăvîrşit; şi Iosif îş va pune mâinele lui pre ochii tăi".

5. Şi să sculă Iacov de la Fîntîna Giurămîntului şi luarŏ fiii lui Israil pre tată-său şi marfa şi muierile lor pren cară ce au trimis Iosif să-l rădice pre însul,

6. Şi, luîndu-ş unĕltele lor şi toată agonesita ce au agonisit în pămîntul lui Hanaan, întrară la Eghiptu, Iacov şi toată seminţiia lui cu însul.

7. Ficiorii şi ficiorii ficiorilor cu însul, fĕtele şi fĕtele fĕtelor lui şi toată seminţiia lui au adus la Eghiptu.

8 [7]. Şi acĕstea-s numele ficiorilor lui Israil ce au întrat la Eghiptu împreună cu Iacov, tatăl lor. [8] Aceştia sîntu ficiorii lui. Cel dentăi născut a lui Iacov: Ruvim.

9. Şi ficiorii lui Ruvim: Enoh şi Falus, Asron şi Harmí.

10. Şi ficiorii lui Simeon: Iemuil, şi Iamin, şi Aod, şi Iahin, şi Saar şi Savl, ficiorul hananitĕnii.

11. Ficiorii lui Leví: Ghirson, Cath şi Merarí.

12. Şi ficiorii Iudei: Ir, şi Anan, şi Silom, şi Fares şi Zará; şi muri Ir şi Anan în pămîntul Hanaan. Şi să făcură ficiorii lui Fares: Asron şi Iemuil.

13. Şi ficiorii lui Isáhar: Thóla, şi Fúa şi Iásuv şi Zamvron.

14. Şi ficiorii lui Zavulon: Sered şi Álon şi Él.

15. Aceştia-s ficiorii Líei, carii au născut lui Iacov în Mijlocul Rîurilor Asiríei, şi pre Dína, fata lui, toate sufletile, feţi şi fĕte, 33.

16. Ficiorii lui Gad: Safon, şi Anghis, şi Sanis, şi Thasovan, şi Aidis, şi Aoridis şi Areilis.

17. Şi ficiorii lui Asir: Iemná, şi Ieul, şi Variam şi Sára, fraţii[2] lor; şi ficiorii Varía: Hovor şi Melhil.

18. Aceştia-s ficiorii Zelfas carea au dat Lavan Líei, fĕtei lui, carea au născut pre aceştia lui Iácov, 16 suflete.

19. Şi ficiorii Rahil, muierii lui Iácov: Iosif şi Veniamin.

20 Şi să fĕceră ficiorii lui Iosif în pămîntul Eghiptului, carii au născut lui Asinéth, fata lui Pendefrí, pope(i) a Iliu Pólui: pre Manasí şi pre Efraim. [21] Şi să făcură ficiorii lui Manasí pre carii au născut lui ţiitoarea Sira, pre Mahir. Şi Mahir au născut pre Galaadu. Şi ficiorii lui Efraim, fratelui lui Manasí: Sutalaam şi Taam. Ficiorii Sutalaam: Edem./

lui Iácov, tatăl lor.

28. Şi zise Izrail: „Mare lucru iaste mie acesta deaca vrĕme ce iaste fiiumieu, Iósif, viu! Ce să mă duc- să-l văz mai nainte până nu moriu".

CAP 46

1. Şi, sculîndu-se Izrail, cu tot ce avea, veni la Puţul Jurămîntului şi făcu jărtvă Dumnezeului tătîne-său, lui Isaac[1].

2. Şi zise Dumnezeu lui Izrail noaptea în vis, grăindu-i: „Iácove, Iácove"! El zise: „Ce iaste"?

3. Dumnezeu zise lui: „Eu sînt Dumnezeul părinţilor tăi; nu te tĕme a mĕrge în Eghipet că acoló te voiu face de vei fi o limbă mare.

4. Eu voiu mĕrge cu tine în Eghípet şi eu te voiu înălţa până la săvîrşit; şi va pune Iósif mâinile sale pre ochii tăi".

5. Şi sculîndu-se Iácov de la Puţul Jurămîntului şi luară feciorii lui Izrail pre tată-său şi avuţiia lor şi muierile lor în cară care trimesĕse Iósif să-i rădice.

6. Şi, luînd toată avuţiia lor şi toată agoniseala ce agonisise în ţara Hanaánului, şi veni Iácov în Eghípet, şi toată seminţiia lui cu dînsul.

7. Feciorii lui şi feciorii feciorilor lui cu dînsul, fĕtele lui şi fĕtele fĕtelor lui şi toată seminţiia lui întră cu dînsul în Eghípet.

8. Acĕstea sînt numele feciorilor lui Izrail carii au mers cu dînsul în Eghípet, cu Iácov, tatăl lor, şi acĕstea ale feciorilor lor. Cel dentăi născut: Ruvim.

9. Iar feciorii lui Ruvim: Enoh şi Falius, Arson şi Aharmi.

10. Iară feciorii lui Simeon: Emuil şi Amin, Oad şi Ahin, Saar şi Saul, feciorul hananitĕnii.

11. Iar feciorii lui Léuii: Gherson, Caath şi Merári.

12[11]. Iar feciorii Iúdii: Ir şi Annan, [12] Sílom şi Fares şi Zára. Şi muriră Ir şi Annan în ţara Hanaánului. Şi se născură lui Fares: Asron şi Emuil.

13. Iar feciorii lui Isahar: Tholea şi Fúa, Asuv şi Zamvran.

14. Iar feciorii lui Zaulon: Serid, şi Allon şi Eflă.

15. Aceştia sînt feciorii Liei, carei născuse lui Iácov între Rîurile Sírului, şi a fĕtei lui, Dínei. Sufletele tuturor, ale feciorilor şi ale fĕtelor, suflete: 33.

16. Iar feciorii lui Gad: Safon şi Anghis, Sannis, şi Thasovan, Aidis şi Adis, Odis şi Areilis.

17. Iar aceştia sînt feciorii lui Asir: Emná şi Esúea, Eul şi Vareá şi sora lor, Sarra; iar feciorii Vareii: Hovor şi Melhiil.

18. Aceştia sînt feciorii Zelfei carea o dĕde Lavan fie-sa, Liei, carea născu lui Iácov 16 suflete.

19. Iar feciorii Rahilei, muiĕrea lui Iácov: Iósif şi Veniamin.

20. Şi se născură lui Iósif feciori în ţara Eghípetului, carei îi născuse Asinetha, fata lui Pentefrii, popa cetăţii soarelui: Manásia şi Efraim. Şi fură Manasiei feciori carii îi născuse posadnica Sir: Mahir, iar Mahir născu pre Galaad. Şi feciorii lui Efraim, fratele Manásiei, sînt aceştia: Satulam şi Taam; iar feciorii lui Satulam: Edem./

că, atunci duhul lui Iacov, tatăl lor, s-a înviorat.

28. Şi a grăit Israel: „Destul îmi este! Fiul meu Iosif trăieşte încă! Voi mĕrge să-l văd înainte de a muri!"

CAP. 46

Iacov se mută în Egipt.

1. Israel a plecat deci cu tot ce avea şi a ajuns la Beer-Şeba. Acolo a adus jertfă Dumnezeului tatălui său Isaac.

2. Iar Dumnezeu i-a vorbit lui Israel noaptea în vis şi i-a spus: „Iacove, Iacove!" El a răspuns: „Iată-mă!"

3. Şi el a spus: „Eu sînt Dumnezeu, Dumnezeul tatălui tău; nu te teme să cobori în Egipt, căci acolo voi face din tine un popor mare.

4. Te voi însoţi în Egipt şi eu însumi te voi scoate iarăşi de acolo, iar Iosif îţi va închide ochii".

5. Atunci Iacov a plecat de la Beer-Şeba, iar fiii lui Israel au luat pe părintele lor, Iacov, şi pe pruncii lor şi pe femeile lor în căruţele trimise de Iosif.

6. Şi au luat averea şi tot ce agonisiseră în ţara Canaanului şi au intrat în Egipt — Iacov împreună cu toată seminţia sa.

7. El a dus cu sine în Egipt pe fiii şi pe fiii fiilor săi, pe fiicele sale şi pe fiicele fiicelor sale, toată seminţia sa.

8. Acestea sînt numele fiilor lui Israel, care au intrat în Egipt: Iacov şi fiii lui Ruben, întîiul născut al lui Iacov.

9. Aceşti fii sînt: Enoh, Falu, Hetron şi Carmi.

10. Fiii lui Simeon: Iemuel, Iamin, Ohad, Iachin, Ţohar şi Saul, fiul unei canaanence.

11. Fiii lui Levi: Gherşon, Cahat şi Merari.

12. Fiii lui Iuda: Ir, Onan, Şela, Fares şi Zara. Dar Ir şi Onan au murit în ţara Canaanului. Fiii lui Fares au fost Hesron şi Hamul.

13. Fiii lui Isahar: Tola, Fua, Iaşub şi Şimron.

14. Fiii lui Zabulon: Sered, Elon şi Iahleel.

15. Aceştia sînt fiii pe care Lia i-a născut lui Iacov în Mesopotamia, ca şi pe Dina, fiica lui. Cu toţii, fii şi fiice, au fost treizeci şi trei de suflete.

16. Fiii lui Gad: Ţifion, Haghi, Şuni, Eţbon, Eri, Arodi şi Areli.

17. Fiii lui Aşer: Imna, Işva, Işvi şi Bria precum şi Serah, sora lor; fiii lui Bria: Heber şi Malchiel.

18. Aceştia sînt fiii Zilpei, pe care o dăduse Laban fiicei sale Lia; pe aceştia i-a născut ea lui Iacov — şaisprezece suflete.

19. Fiii Rahiliei, soţia lui Iacov: Iosiv şi Veniamin.

20. Şi Iosiv a avut în ţara Egiptului feciori, pe Manase şi Efraim, pe care i-a născut Asineta, fiica lui Poti-Fera, preotul oraşului Heliopolis. Manase a avut fecior pe Machir, născut de ţiitoarea sa Sira, iar lui Machir i s-a născut Galaad. Fiii lui Efraim, fratele lui Manase, au fost Sutalaam şi Faam. Sutalaam a avut un fecior, pe Edom./

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

ѦS

Pag. 36, col. I

кѳ. Шн фечорїи луи веніамінь, вала, шн хекоф, шнѧ
філь, шн фѵрь фечорїи луи вала гіра, шн нѵема,
шн ннхімь, шн рось, шн мамфінь, шн софілімь
кг шн гіра, ѧѵ нъскѵт пре арад. Ачещѣ фе
чорїи рахіаїи че ѧѵ нъскѵщ луи іаковъ, тоате сѵ
кд флетиле, нѳ. Шн фечорїи луи дань, асом, шн
фечорїи луи неффалімь, асіл, шн гоіни, шн иса-
ке хар, шн силім. Ачещѣ фечорїи валіи, карѣ
ѧѵ дѵтсе лаванъ, рахіаи фѣтен луиѳ, каре ѧѵ
нъскѵт пре ачещѣ лѵ іаковъ, тоате сѵфлетеле, ѕ.
ѕ Шн тоате сѵфлетиле, че ѧѵ ѵтрат кѵ іаковъ ѵ
егѵпет, чеа че ѧѵ ешіт дін коапселе луи, афарѣ
де мѵеріле фечорілор лѵ іаков, тоате сѵфлетиле, ѯѕ.
кѕ Шн фечорїи лѵ іосіф че ѧ нъскѵт ѧѵ ѵпъмънтъль,
егѵпетѵлуи, тоате сѵфлетеле касїи луи іаков
челе че ѧѵ ѵтрат кѵ іаков ѵ егѵпет, сѵфлете
ки о шнѕ, Шн пре іѵда лѵ трімісе ѵнаінтѣ лѵ
кътре іосіф, ка ѵнтжпіне пре джсѵл ла четѧ
кд тѣ нроілор ѵпъмънтѵлѧ рамесін. Шн ѵнъ
мънд іосіф карѣле луи. ка сѵи ѵтрѵ тнаїп
нарѣ луи ісраіл тътънесквл, ла четѧтѣ нрои
лорь, шн ібндѵсе луи ѧѵ кѵзѵт пре грѵмаздїи
л луи шн ѧѵ плънсѣ кѵ плънчере мѵлтъ. Шн
зісе ісраіль кътре іосіф, бон мѵрі де акѵм,
де крѣме че ам вѵзѵт сѵвразѵлѧ тъѵ, кѣ ѵнкъ
ла трѣещи тѵ? Шн зісе іосіф кътрѣ фраціїи
луи, сѵндѵмъ вои сѵне луи фарао, шн вои
зіче луи кѵм фраціїи меі, шн каса тътъне
меа, ѧѵ фост ѵ ѵпъмънтѵлѧ хіналнь, шн,
кб акѵм ѧѵ венит кътрѣ мине. Шн оамениі
сѧнт пъстори, пентрѵ кѣ ерѧ оамень, че сѵнрѣ
неск, кѵ добнтокѵлѧ, шн добнтокѵлѧ, шн боіи
кг шн тоате алелор лѣѵ ѧдѵсе. Дечи де ва ке
ма пре вои фарао шн кввазіне вѵао че ѣсте
кд лукрѵлѧ вострѵ? Сѣ зічец оамень хрінінъ
сѧнтем кѵ добнтокѵлѧ, сѵнѵле тале де копіл
рїе пънъ акѵм, шн ноі шн ѵнрінцїи ноштрі,
пентрѵ каре лѵкрѵіць ѵпъмънтѵлѧ гесем ѧлѣ
арабіей, кѵчн кѣ сѵраїне ѣсте, ла егѵптѣнь
тот пъстърнл онлор.

К Ѧ П М З

ѧ Шмерзіндь іосіф ѧѵ спѵс луи фарао
зісіндь, татъ меѵ шн фраціїи меі,
шн добнтокѵлѧ, шн воіи лор, шн тоа
те алелорь, ѧѵ венит деін пъмънтѵль
в хіналнь, шн ѣтъ сѧнтъ ѵпъмънтѵлѧ
гесем. Шн де фраціїи луи ѧѵ луатъ чінчі
оамені, шїи пѵсе пре джншїи, ѵнаінтѣ луи фа
рао, шн зісе фарао, фрацілор луи іосіф, че ѣ
г сте лѵкрѵлѧ вострѵ? Шн ей зісерь луи фа
рао, пъстори де оі робїи тъі, шн ноі шн пъ
рінцїи ноштрі, деін копілъріе пънъ акѵм, шн зі
д серь луи фарао. Ѧмь венит калене сълъшї
луи, пре пъмънтъ, пентрѵ кѣ нѣ ѣсте пѵш
не добнтоачелор, сѵнѵлор тале, кътрѣ ѵнтъріі
форметѣ, ѵпъмънтѵлѧ хінанъ, акѵм дѧрѣ
вомь лѵкра, сѵнѵле тале, ѵпъмънтѵлѧ гесем.
ѣ Шн зісе фарао луи іосіф зікіндь, татъл тъѵ
ѕ шн фраціїи тъі, ѧѵ венит кътрѣ тине. Ітѵ

21[22]. Şi feciorii lui Veniamín: Vála, şi Hovór şi Asfíl. Şi fură feciorii lui Vála: Ghíra, şi Nueman, şi Inhím, şi Ros, şi Mamfín şi Ofilím; şi Ghíra au născut pre Arád.

22[23]. Aceştia-s feciorii Rahílii ce au născut lui Iácov, toate sufletile: 18.

23[24]. Şi feciorii lui Dan: Asóm.

24. Şi feciorii lui Nefthalim: Asil, Góini, şi Isahár şi Silím.

25. Aceştia-s feciorii Valii, carea au datu-o Laván Rahílei, fêtei lui, care au născut pre aceştia lui Iácov, toate sufletele: 7.

26. Şi toate sufletile ce au întrat cu Iácov în Eghípet, ceia ce au ieşit den coapsele lui, afară den muierile feciorilor lui Iácov, toate sufletile: 66.

27. Şi feciorii lui Iósif, ce s-au născut lui în pământul Eghípetului. Toate sufletele casii lui Iácov, cêle ce au întrat cu Iácov în Eghípet, suflete: 70 şi 5.

28. Şi pre Iúda l-au trimis înaintea lui cătră Iósif să întîmpine pre dînsul la Cetatea Iróilor, în pământul Ramési.

29. Şi, înhămînd Iósif carăle lui, să sui întru timpinarea lui Israíl, tătîne-său, la Cetatea Iróilor. Şi, ivindu-se lui, au căzut pre grumazii lui şi au plînsu cu plîngere multă.

30. Şi zise Israíl cătră Iósif: „Voiu muri de acum de vrême ce am văzut obrazul tău că încă trăieşti tu".

31. Şi zise Iósif cătră fraţii lui: „Suindu-mă, voiu spune lui farao şi voiu zice lui cum fraţii miei şi casa tătîne-mieu au fost în pământul Hanaán şi acum au venit cătră mine.

32. Şi oamenii sînt păstori pentru că era oameni ce să hrănescu cu dobitocul; şi dobitocul, şi boii şi toate ale lor le-au adus.

33. Deci de va chema pre voi farao şi vă va zice voao: «Ce iaste lucrul vostru»?

34. să ziceţi: «Oameni hrănaci sîntem cu dobitocul, slugile tale, den copilărie pănă acum, şi noi şi părinţii noştri», pentru ca să lăcuiţ în pământul Ghesem al Aráviei, căci cu urîciune iaste la eghíptêni tot păstoriul oilor".

CAP 47

1. Şi, mergînd Iósif, au spus lui farao zicînd: „Tată-mieu şi fraţii miei, şi dobitocul, şi boii lor şi toate ale lor au venit den pământul Hanaán şi iată, sînt în pământul Ghesem".

2. Şi den fraţii lui au luat cinci oameni şi-i puse pre dînşii înaintea lui farao.

3[2]. Şi zise farao fraţilor lui Iósif: „Ce iaste lucrul vostru"? [3] Şi ei ziseră lui farao: „Păstori de oi, robii tăi, şi noi, şi părinţii noştri, den copilărie pănă acum".

4[3]. Şi ziseră lui farao: [4] „Am venit ca să ne sălăşluim pre pământ pentru că nu iaste păşune dobitoacelor slugilor tale, că să întări foametea în pământul Hanaán; acum dară vom lăcui, slugile tale, în pământul Ghesem".

5. Şi zise farao lui Iósif zicînd: „Tată-tău şi fraţii tăi au venit cătră tine.

6. Iată / pământul Eghípetului înaintea ta iaste;

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

21 [22]. Şi ficiorii lui Veniamin : Valá, şi Hovor şi Asfil. Şi fură ficiorii Valá : Ghira, şi Noéman, şi Enhim, şi Ros, şi Mamfin şi Ofilim ; şi Ghira au născut pre Árad.

22 [23]. Aceştia-s ficiorii Rahil ce au născut lui Iácov, toate sufletile : 18.

23 [24]. Şi ficiorii lui Dan : Asom.

24 [25]. Şi ficiorii lui Nefthalim : Asil, şi Goini, şi Isáhar şi Silim.

25 [26]. Şi aceştia-s ficiorii Valá, carea au datu-o Lavan ii Rahil, fătei lui, carea au născut pre aceştia lui Iacov, toate sufletile : 7.

26 [27]. Şi toate sufletile ce au întrat cu Iacov în Eghiptu, ceia ce au ieşit den pîntecile lui, afară den muierile ficiorilor lui Iacov, toate sufletile : 66.

27 [28]. Şi ficiorii lui Iosif, ce i s-au născut lui în pămîntul Eghipetului. Toate sufletile casei lui Iácov, cêlea ce au întrat cu Iácov în Eghipet, suflete : 75.

28 [29]. Şi pre Iuda l-au trimis înnaintea[3] lui Iosif să-l timpine pre însă la Cetaatea Iroilor, la pămîntul Ramesi.

29 [30]. Şi, înhămîndu-Iosif carăle lui, să sui în timpinarea lui Israil, tată-său, la Cetaatea Iroilor. Şi, ivindu-să lui, au căzdut pre grumadzii lui şi au plînsu cu plîngere multă.

30 [31]. Şi dzise Israil către Iosif : „Voi muri în vrême ce am vădzut obrazul tău că încă trăieşti tu.

31 [32]. Şi dzise Iosif către fraţii lui : „Suindu-mă, voi spune lui faraón şi voi dzice lui cum fraţii miei şi casa tătîne-mieu au fostu în pămîntul Hanaan, iar acum au venit către mine.

32 [33]. Şi oamenii sîntu păstori pentru că era oameni ce să hrănescu cu dobitocul ; şi dobitocul, şi boii şi toate ale lor le-au adus.

33 [34]. Deci să va chema pre voi faraón şi va dzice voao : «Ce iaste faptul vostru» ?

34 [35]. să dziceţi : «Oameni hrănaci cu dobitocul sîntem, slugile tale, den copilărie păn-acum, şi noi şi părinţii noştri», pentru ca să lăcuiţi pămîntul Ghesem a Araviei, pentru că oţărîtu iaste la eghiptêni tot păstoriul oilor".

CAP 47

1. Şi, mergîndu Iosif, au spus lui faraón dzicîndu : „Tată-mieu şi fraţii miei, şi dobitocul, şi boii lor şi toate ale lor au venit den pămîntul Hanaan şi iată, sîntu în pămîntul Ghesem".

2. Şi den fraţii lui au luat 5 bărbaţi şi-i puse pre înşi înnaintea lui faraón[1].

3 [2]. Şi dzise faraón fraţilor lui Iosif : „Ce iaste lucrul vostru" ? [3]. Şi ei dziseră lui faraón : „Păstori de oi, robii tăi, şi noi şi părinţii noştri, den copilărie păn-acum".

4 [3]. Şi dziseră lui faraón : „Am venit să fim prişleţi pre pămîntu pentru că nu iaste păşune dobitoacelor slugelor tale, pentru că să întări foametea în pămîntul Hanaan ; acum vom lăcui, slugele tale, în pămîntul Ghesem".

5. Şi dzise faraón lui Iosif dzicîndu : „Tată-tău şi fraţii tăi au venit către tine.

6. Iată, / pămîntul Eghiptului înnain-

21. Iară feciorii lui Veniamin : Vála, şi Hovor şi Asfil. Iară feciorii lui Vála : Ghira şi Noeman, Nohim şi Ros, Amamfin şi Ofimim ; iar Ghira născu pre Arádă.

22. Aceştia sînt feciorii Rahilei carei îi născu lui Iácov : de toţ, 18 suflete.

23. Iar feciorii lui Dan : Asom.

24. Iar feciorii lui Nethalim : Asil, Gónii, Isahar, Silim.

25. Aceştia sînt feciorii Vallei, carea o didêse Lavan fie-sa, Rahilei, şi născu lui Iácov de toate 7 suflete.

26. Şi fură toate sufletele cîte veniră cu Iácov în Eghipet, care ieşise den trupul luî, fără de muierile feciorilor lui Izrail, preste tot 66 de suflete.

27. Iară feciorii lui Iósif se născuse lui în Eghipet. Şi toate sufletele casei lui Iácov, care veniră cu dînsul în Eghipet, era 75.

28. Iar pre Iúda îl trimiseră înaintea lor la Iósif şi-i ieşi înainte la Irom Cetate, în pămîntul Rameseínului.

29. Şi-ş găti Iósif căruţa lui şi ieşi întru întîmpinarea tătîne-său la Cetatea Iromului. Şi i se arătă lui însuş, şi căzu pre grumazii lui şi plînse mult[2].

30. Şi zise Izrail către Iósif : „Acum să moriu după aceasta deaca văzuiu faţa ta că încă eşti viu".

31. Iar Iósîf zise către fraţii lui : „Eu voiu mêrge de voiu spune lui faraon şi-i voiu zice : fraţii miei şi casa tătîne-mieu toată, care au fost în ţara Hanaánului, au venit la mine.

32. Şi sînt păstori, oameni carei hrănesc dobitoacele ; şi toate dobitoacele şi boii ce au avut au adus cu dînşii.

33. Deci de vă va chiema faraon şi vă va întreba : «Ce iaste lucrul vostru ?»

34. voi să ziceţ : «Sîntem oameni hrănaci de dobitoc den copilărie, noi, robii tăi, pănă acuma, noi şi părinţii noştri», ce să-m lăcuiţ în pămîntul Ghesímului, în Arávia, că de badjocură iaste eghiptênilor tot păstoriul de oi".

CAP 47

1. Şi, mergînd Iósif, spuse lui faraon zicînd : „Tată-mieu şi fraţii miei, şi dobitoacele, şi boii lor şi tot ce iaste al lor au venit den ţara Hanaánului şi iată că sînt în pămîntul Ghesímului".

2. Şi aduse 5 den fraţii săi şi-i duse înaintea lui faraon.

3. Şi zise faraon către fraţii lui Iósif : „Ce iaste lucrul vostru" ? Ei răspunseră : „Sîntem păstori de oi, noi, robii tăi, şi părinţii noştri, încă den copilărie pănă acuma".

4. Şi ziseră lui faraon : „Venit-am să lăcuim în ţara Eghipetului că nu iaste păşune dobitoacelor robilor tăi în pămîntul Hanaánului, că se-au întărit foametea foarte ; ce acum să lăcuiască robii tăi pre pămîntul Ghesímului".

5. Iară faraon, răspunzînd, zise către Iósif : „Tată-tău şi fraţii tăi au venit la tine.

6. Iată / că ţara Eghipetului iaste

21. Fiii lui Veniamin : Bela, Becher şi Aşbel ; fiii lui Bela : Ghera, Moaman, Ehi, Roş, Mupim şi Hupim ; fiul lui Ghera a fost Ard.

22. Aceştia au fost fiii Rahilei care i s-au născut lui Iacov : de toţi, patrusprezece suflete.

23. Fiul lui Dan : Huşim.

24. Fiii lui Neftali : Iahţel, Guni, Ieţer şi Şilem.

25. Aceştia au fost fiii Bilhăi, pe care Laban o dăduse fiicei sale Rahila. Ea a născut lui Iacov aceşti fiii, de toţi şapte suflete.

26. Toate sufletele care au intrat cu Iacov în Egipt, urmaşi din coapsele sale, se ridicau la şaizeci şi şase de oameni, în afara soţiilor fiilor lui Iacov.

27. Fiii lui Iosif, care s-au născut în ţara Egiptului, au fost de toţi nouă suflete. Şi cu ei, toate sufletele casei lui Iacov, care au intrat în Egipt, au fost şaptezeci şi cinci.

28. Iacov l-a trimis pe Iuda înaintea sa la Iosif, pentru ca acesta să-l întîmpine la Ieroonpolis, în ţinutul Gosen.

29. Iosif a pus să înhame caii la căruţa sa şi a ieşit în întîmpinarea tatălui său, Israel, la Ieroonpolis. De îndată ce s-au întîlnit, l-a îmbrăţişat şi a plîns suspinînd îndelung.

30. Atunci Israel a cuvîntat către Iosif : „De acum pot să mor, de vreme ce am văzut faţa ta şi ştiu că încă trăieşti".

31. Iosif a spus fraţilor săi : „Mă duc să-l înştiinţez pe faraon şi să-i vorbesc : fraţii mei şi casa tatălui meu, care se aflau în ţara Canaanului, au venit acum la mine.

32. Oamenii aceştia sînt păstori, bărbaţi care trăiesc din creşterea vitelor şi au adus cu ei turmele şi cirezile lor şi tot ceea ce au.

33. Deci, dacă vă va chema faraon şi vă va întreba : «Care este îndeletnicirea voastră ?»

34. să-i răspundeţi : «Noi, robii tăi, sîntem crescători de vite, din copilărie pînă acum, şi noi şi părinţii noştri», pentru ca să puteţi locui în ţinutului Goşen, căci pentru egipteni toţi păstorii de oi sînt spurcaţi".

CAP. 47

Iacov înaintea lui faraon

1. Iosif s-a dus şi l-a înştiinţat pe faraon zicîndu-i : „Tatăl meu şi fraţii mei au venit din ţara Canaanului cu turmele şi cirezile lor şi cu tot avutul lor şi iată, se află în ţinutul Goşen".

2. Şi i-a înfăţişat lui faraon cinci dintre fraţii săi, pe care îi adusese cu el.

3. Faraon i-a întrebat pe fraţii lui Iosif : „Care este îndeletnicirea voastră ?" Ei au răspuns lui faraon : „Noi, robii tăi, sîntem păstori de oi, aşa cum au fost şi părinţii noştri".

4. Şi au adăugat către faraon : „Am venit ca să ne căutăm sălaş în această ţară, pentru că nu mai sînt păşuni pentru vitele robilor tăi, din pricina foametei care bîntuie în ţara Canaanului. Dă-le voie robilor tăi să se aşeze în ţinutul Goşen".

5. Faraon i-a spus lui Iosif : „Tatăl tău şi fraţii tăi au venit la tine.

6. Iată, / ţara Egiptului e încăpătoa-

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 36, col. II

пъмжнтѫ ѥгѵпетѫлхѵ, ѳнаннтѣ тѧ мѣсте,
пъмжнтѫ тѣлѣ вхѵ, лъкѫжще прѣ татѣ тѣѵ,
шн прѣ фрацїн тѣѵ, лъкѫмѣсѣ ѳпъмжнтѫле
гесѣмь, тѣѵ де цїн кѫм сжнть ѳтръ ѥн ѻѧме
нн тѧрн, пѫнѣ прѣ джшїн мѧн мѧрн песте до
внтоачеле мѣле. Шн ѧдѫсе їоснф прѣ тако 5
татъсъѵ ѳлъхнтръ, шнле пѫсе прѣ джнеѫ ѳ
нанннтѣ лхѵ фарасѡ. Шн блгосви тако прѣ н
фарасѡ, шн зисе фарасѡ лхѵ такѡвѣ, кѫч ѧнн ѧѧ
зилелор вѣцїн тале? Шн зисе такѡвъ ктръ 2
фарасѡ, зилеле ѧнилор вѣцїн мѣле кѧре немернн
ческѫ, гл, де ѧнн, мнчь шн рѣле сѧѵ ѳпкѫтъ
зилеле ѧнилор вѣцїн мѣле, нѧѵ ѧжхнсѫ ла зиле
де ѧнилор вѣцїн тѣрннцилор мїн, кѧре зиле ѧѵ
лъкѫнт. Шн блгъвндь такѡвъ прѣ фарасѡ 3
ѥшнт дела джнеѫ. Шн лъкѫн їоснф прѣ н
татъсъѵ, шн прѣ фрацїн лхѵ, шнле дѣде лоѵ
цннѣре, ѳпъмжнтѫ ѥгѵпетѫлхѵ, ѳпъмжнтѫ
тѣ мѧн вхѵ, ѳпъмжнтѫ рамѣсн, дхѵпъ кѫмѣ
порѫнѣ фарасѡ. Шн ле мъсѫрѧ грѫ їоснф 4
Пъпжнесъѵ, шн фрацилор лхѵ, шн ѧтоатъ кѧ
сѧ Пъпжнесъѵ, грѣѵ дхѵпъ Трхѵрн. Шн грѫ 5
нѫ ѣра ѳтоѵ пъмжнтѫле, пѣнтръ кѫ сѫ ѳ
рн фѧмѣѣ фѧрте, шн ннсѣ пъмжнтѫ ѥгѵ
пѣтѫлхѵ, шн пъмжнтѫ лхѵ ханаань дѣфѣмѣѣ.
Шн ѧдѫнъ їоснф Поѵ ѧрцннтѫ, чѣ сѧѵ ѳфлѧт 6
ѳпъмжнтѫ ѥгѵпетѫлхѵ, шн ѳпъмжнтѫ ха
наань, пѣнтръ грѫ кѧрелѣ кѫмпърѧ шн ле мъ
сѫрѧ грѫ лоръ, шн ѧдѫсе їоснф Поѵ ѧрцннтѫ,
ѳкѧсѧ лхѵ фарасѡ. Шн ннсѣ Поѵ ѧрцннтѫ, 7
де пъмжнтѫ ѥгѵпѣтѫлхѵ, шн де пъмжнтѫле
ханаань, шн венирь Поць ѥгѵптѣнї, кѣрь їосн
фкжѳ, дѫне нѡѕ пжне, шн пѣнтръ чѣ мѫрн ѳнн
Пь Тѣ? пѣнтръ кѣ нсѣ ѧцнтѫ нѡтръ. Шн зисе ло 8
їосн, ѧдѫчѣ доѵпокѫ вѡтръ шн вон да нѡѕ пжне
пѣнтръ доѵнтокѫ вѡстръ, деѧ ннсѣнт ѧрцнн
тѫ. Шн ѧѵ ѧдѫсѣ доѵнтокѫ лоръ кѣтръ їо 9
снф, шнле дѣ делоръ їоснф пжне пѣнтръ кан, ш
пѣнтръ ѻѵ, шн пѣнтръ вѡн, шн пѣнтръ мѕгаръ,
шїн хрънн прѣ джшїн кѫ пжне, пѣнтръ Поате
доѵнтоачеле лоръ, ѳтръ ѧнѫ ѧчѣла. Шн тре н
кѫ ѧнѫ ѧчѣла, шн венирь ла ѣѧ ѧдѡнѧ ѧмь, шн
зисерѫ лхѵ кѧсѣ нѫне сѫпѣмѣ дела дмнѫ нѡстръ,
кѣдѫ ннсѣнть ѧрцннтѫ, шн ѡѵнѣ ѧтеле, шн
доѵнтоачеле, кѣтръ тине дмнѫ, шн нѧѵ рмѧ
нѫсѡ ѳнаннтѣ дмнѫлхѵ нѡстръ, фѣрь нѫман
трхѵпѫ нѡстръ, шн пъмжнтѫ нѡстръ
Деїн пѣнтръ кѧсънѫ мѫрнмь, ѳнаннтѣтѫ, ш 11
пъмжнтѫ сѣѣ пѫстнѧскь, ѧ пре нѡн шн пъмж
тѫ нѡстръ, пѣнтръ пжне, шн комфн нѡн шн
пъмжнтѫ нѡстръ ротнлхѵ фарасѡ, дѫне сѣмѫ
ць кѧсѣ сѣмжнѣмь, шнсѣ трънм, шнсѣ нѫ мѫ
рнм, шн пъмжнтѫ нѫсѣѣ пѫстїн. Шн ѧѵ к
лхѧть їоснф, тоть пъмжнтѫ ѥгѵптѣнилор,
лхѵ фарасѡ, пѣнтръ кѣ ѧѵ бжндѫт ѥгѵптѣнїн,
пъмжнтѫ лоръ лхѵ фарасѡ, кѣ кѫпринсе прѣ ѥн
фѣмете, шн фѧ пъмжнтѫ лхѵ фарасѡ
Шн норѫдѫ ѳ ѧрѧсн лхѵш сънфїѣ рѣсн, деѧ мѧ кѧ
цннле хотарѫлор ѥгѵпетѫлхѵ, пънѣ ѳмарцине.

Аѳа

(întru)[1] pământul cel bun lăcuiește pre tată-tău și pre frații tăi, lăcuiască pământul Ghesém, iară de știi cum sînt întru ei oameni tari, pune-i pre dînșii mai mari peste dobitoacele mêle.

7. Și aduse Iósif pre Iácov, tată-său, înlăuntru și-l puse pre dînsul înaintea lui farao. [8] Și blagoslovi Iácov pre farao.

8. Și zise farao lui Iácov: „Cîți ani ai zilelor vieții tale?“

9. Și zise Iácov către farao: „Zilele anilor vieții mêle care nemernicescu, 130 de ani; mici și rêle s-au făcut zilele anilor vieții mêle, n-au ajunsu la zilele anilor vieții părinților miei care zile au lăcuit“.

10. Și, blagoslovind Iácov pre farao, au ieșit de la dînsul.

11. Și lăcui Iósif pre tată-său și pre frații lui și le dêde lor ținêre în pământul Eghípetului, în pământul cel mai bun, în pământul Ramési, după cum porunci farao.

12. Și le măsura grîu Iósif tatîne-său și fraților lui și a toată casa tătîne-său, grîu după trupuri.

13. Și grîu nu era în tot pământul, pentru că să întări foametea foarte. Și lipsi pământul Eghípetului și pământul lui Hanaán de foamete.

14. Și adună Iósif tot argintul ce s-au aflat în pământul Eghípetului și în pământul Hanaán pentru grîul carele cumpăra și le măsura grîu lor; și aduse Iósif tot argintul în casa lui farao.

15. Și lipsi tot argintul den pământul Eghípetului și den pământul Hanaán și veniră toț eghiptênii către Iósif, zicînd: „Dă-ne noao pîine! Și pentru ce murim înaintea ta? Pentru că lipsi argintul nostru“.

16. Și zise lor Iósif: „Aduceți dobitocul vostru și voiu da voao pîine pentru dobitocul vostru de au lipsit argintul“.

17. Și au adus dobitocul lor către Iósif și le dêde lor Iósif pîine pentru cai, și pentru oi, și pentru boi și pentru măgari; și-i hrăni pre dînșii cu pîine pentru toate dobitoacele lor întru anul acela.

18. Și trecu anul acela și veniră la el al doilea an și ziseră lui: „Ca să nu ne surpăm de la domnul nostru că se-au lipsit argintul, și unêltele și dobitoacele către tine, domnul, și n-au rămas noao înaintea domnului nostru fără numai trupul nostru și pământul nostru.

19. Decii pentru ca să nu murim înaintea ta și pământul să să pustiiască, ia pre noi și pământul nostru pentru pîine, și vom fi noi și pământul nostru robi lui farao; dă-ne sămînță ca să sămănăm, și să trăim, și să nu murim, și pământul nu să va pustii“.

20. Și au luat Iósif tot pământul eghiptênilor lui farao, pentru că au vîndut eghiptênii pământul lor lui farao, că cuprinse pre ei foametea; și fu pământul lui farao.

21. Și norodul îl robi luiș să-i fie robi, den marginile hotarălor Eghípetului până în margine./

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

tea ta iaste; întru pămîntul cel mai bun lăcuiêşte pre tată-tău şi pre fraţii tăi, lăcuiască în pămîntul Ghesem, iară de ştii cum sîntu întru ei oameni tari, pune-i pre înşi pristavi preste dobitoacele mêle".

7. Şi aduse Iósif pre Iácov, tată-său, înlăuntru şi-l puse pre însă înnaintea lui faraón[2]. [8] Şi blagoslovi Iácov pre faraón.

8. Şi dzise faraón: „Cîţi ai a dzilelor vieţii tale"?

9. Şi dzise Iácov cătră faraón: „Dzilele anilor vieţii mêle carele prişlesescu[3], 130 ani; mici şi rêle s-au făcut dzilele anilor vieţii mêle, n-au agiunsu la dzilele anilor vieţii părinţilor miei care dzile au prişleşit"[4].

10. Şi, blagoslovindu Iacov pre faraón, au ieşit de la însul.

11. Şi lăcui Iosif pre tată-său şi pre fraţii lui şi le dêde lor ţarine în pămîntul Eghiptului, în pămîntul cel mai bun, în pămîntul. Ramesi, după cum porănci faraón.

12. Şi măsura grîu Iosif tătîne-său şi fraţilor lui şi toată casa tătîne-său, grîu după trupuri.

13. Şi grîu nu era în tot pămîntul, pentru că să întări foametea foarte. Şi lipsi pămîntul Eghiptului şi pămîntul lui Hanaan de foamete.

14. Şi adună Iosif tot argintul ce s-au aflat în pămîntul Eghiptului şi în pămîntul Hanaan pentru grîul carele cumpăra şi le măsura grîu lor; şi aduse Iosif tot argintul înlontru, în casa lui faraón.

15. Şi lipsi argintul den pămîntul Eghiptului[5] şi den pămîntul Hanaan şi veniră toţi eghiptênii cătră Iosif dzicîndu: „Dă-ne noaă pâini! Şi pentru ce murim înnaintea ta? Pentru că lipsi argintul nostru".

16. Şi dzise lor Iosif: „Aduceţi dobitocul vostru şi voi da voao pâini pentru dobitocul vostru să au lipsit argintul".

17. Şi au adus dobitocul[6] lor cătră Iosif şi le dêde lor Iosif pâini pentru cai, şi pentru oi, şi pentru boi şi pentru măgari; şi-i hrăni pre înşii cu pâini pentru toate dobitoacele lor întru anul acela.

18. Şi trecu acela an şi veniră la el înn-al doilea an[7] şi-i dzisără lui: „Ca să nu ne surpăm de la domnul nostru că s-au lipsit argintul, şi unêltele şi dobitoacele cătră tine, domnul, şi n-au rămas noao înnaintea domnului nostru fără numai trupul nostru şi pământul nostru.

19. Dece pentru ca să nu murim înnaintea ta şi pământul să s⟨ă⟩ pustiască, ia pre noi şi pământul nostru pentru pâini, şi vom fi noi şi pământul nostru robi lui faraón[8]; dă-ne sămînţă pentru ca să sămănăm, şi să trăim, şi să nu murim, şi pământul ⟨nu⟩[9] să va pustii".

20. Şi au luat[10] Iosif tot pământul eghiptênilor lui faraón, [21] pentru că au vîndut eghiptênii pământul lor lui faraón, că-i cuprinse foametea; şi fu pământul lui faraón.

21. Şi nărodul îl robi întru să-i fie robi den marginile hotarălor Eghiptului pân-în margini./

înaintea ta; pune pre tată-tău şi pre fraţii tăi să lăcuiască pre un pământ bun şi să viеţuiască pre pământul Ghesímului, iar de ştii dentr-înşii că sînt oameni tari, pune-i ispravnici preste dobitoacele mêle".

7. Şi după acêstea aduse Iósif şi pre tatăsu-i, Iácov, şi-l duse înaintea lui faraon. Şi blagoslovi Iácov pre faraon.

8. Şi întrebă faraon pre Iácov: „De cîţi ani eşti"?

9. Iácov zise cătră faraon: „Zilele vieţii mêle cît am trăit sînt 130 de ani; ce au fost anii miei puţini şi răi că n-au ajuns zilele vieţii mêle zilele vieţii părinţilor miei cît au viеţuit ei".

10. Şi blagoslovi Iácov pre faraon şi ieşi afară.

11. Şi lăcui[1] Iósif pre tată-său şi pre fraţii lui şi le dêde biruinţă în ţara Eghípetului, pre pământ bun, în ţara Ramesiei, după cum porăncise faraon.

12. Şi lucra Iósif grîu tătîne-său şi fraţilor lui şi a toată casa tătîne-său pre capete, pre număr.

13. Şi nu era grîu preste tot pământul, că se întărise foametea pre pământ şi periia ţara Eghípetului şi ţara Hanaánului de foame.

14. Şi strînse Iósif tot argintul cît se afla în ţara Eghípetului şi în ţara Hanaánului pre preţul pâinii carea o vindea el; şi duse Iósif tot argintul în casa lui faraon.

15. Şi se săvîrşi tot argintul den ţara Eghípetului şi den ţara Hanaánului[2]. Dêcii veniră toţ eghiptênii la Iósif şi ziseră: „Dă-ne pâine! Pentru ce murim înaintea ta? Că argintul nostru se-au săvîrşit".

16. Iar Iósif le zise: „Aduceţ dobitocul vostru să vă dau pâine pre dobitocul vostru deaca aţ sfîrşit argintul".

17. Şi aduseră dobitocul la Iosif şi le dêde Iósif pâine pentru cai, şi pentru oi, şi pentru vaci şi pentru măgari; şi-i hrăni cu pâine pentru dobitoc în anul acela[3].

18. Iară deaca se umplu acel an şi întră alt an, iar veniră la dînsul şi ziseră: „Acum căci se-au sfîrşit banii noştri, şi dobitocul nostru şi avuţiia noastră, că am adus tot la tine, au doară să perim acum, doamne, că alt n-au rămas acum la noi nimic fără numai trupurile ce avem şi pământul.

19. Dară acum că ci să murim înaintea ta şi pământul să rămîie pustiiu? Cumpără pre noi şi pământul nostru pre pâine şi să fim noi şi pământul nostru robi lui faraon; dă-ne sămînţă să sămănăm şi să trăim, să nu murim, şi pământul să nu se pustiiască".

20. Şi cumpără Iósif lui faraon toată ţara Eghípetului, că vîndură toţ eghiptênii pământul lor lui faraon, că-i birui foametea; şi fu pământul al lui faraon[4].

21. Iar oamenii să-i slujască lui ca nişte robi den marginea hotarului Eghípetului până în cêea margine. /

re; aşează pe tatăl tău şi pe fraţii tăi în pământul cel mai bun, să locuiască în ţinutul Goşen, iar dacă ştii că între ei se află oameni destoinici, pune-i ispravnici peste vitele mele".

7. După aceea Iosif l-a dus pe Iacov, tatăl său, şi l-a înfăţişat lui faraon. Iacov l-a binecuvîntat pe faraon.

8. Iar faraon l-a întrebat pe Iacov: „Cîţi ani numără zilele vieţii tale?"

9. Iacov a răspun lui faraon: „Viaţa mea cuprinde o sută treizeci de ani de zile de pribegie. Am avut parte de zile puţine şi grele, care nu stau faţă la anii părinţilor mei, în zilele pribegiei lor".

10. Apoi Iacov l-a binecuvîntat iarăşi pe faraon şi a ieşit de la el.

11. Iosif a aşezat pe tatăl său şi pe fraţii săi şi le-a dat ocină în ţara Egiptului, în pământul cel mai bun din ţinutul Goşen, aşa cum a poruncit faraon.

12. Iosif avea grijă de tatăl său şi de fraţii săi şi de toată casa tatălui său, ca să aibă atîtea merinde cîte guri erau de hrănit.

13. Şi nu erau grîne pe tot pământul, pentru că foametea se întetise foarte tare, încît ţara Egiptului şi ţara Canaanului erau istovite.

14. Iosif a strîns toţi banii, care se găseau în ţara Egiptului şi în ţara Canaanului, de pe urma grînelor care se cumpărau şi i-a dus în casa lui faraon.

15. Cînd s-au isprăvit toţi banii din ţara Egiptului şi din ţara Canaanului, au venit egiptenii la Iosif şi i-au spus: „Dă-ne pîine! De ce să murim sub ochii tăi? Iată, banii s-au sfîrşit".

16. Atunci Iosif le-a zis: „Aduceţi vitele voastre şi vă voi da grîne în schimbul vitelor, dacă vă lipsesc banii".

17. Aşa că ei şi-au adus vitele la Iosif şi Iosif le-a dat pîine pe cai şi pe oi, pe boi şi pe asini. Astfel, în anul acela i-a hrănit cu pîine, în schimbul vitelor lor.

18. După ce anul acela a luat sfîrşit, au venit ei la el în al doilea an şi i-au spus: „Nu vom ascunde de domnia ta: nu mai avem nici bani, nici vite, nici nimic, că toate sînt acum la domnia ta. Dar trupurile şi ogoarele noastre au mai rămas în văzul domniei tale.

19. De ce să murim sub ochii tăi şi să se pustiască pământul? Cumpără-ne pe noi şi pământul nostru şi vom fi robii lui faraon, cu tot pământul nostru; dă-ne sămînţă să semănăm şi vom rămîne în viaţă. Atunci nu vom muri, iar pământul nu se va pustii".

20. Astfel Iosif a dobîndit pentru faraon toate ogoarele egiptenilor, căci egiptenii îşi vindeau pământul deoarece îi copleşise foamea. Astfel pământul a ajuns să fie al lui faraon.

21. Şi tot poporul a ajuns rob lui, de la un capăt la altul al hotarelor Egiptului./

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 37, col. I

22. Afară den pământul popilor numai nu le-au luat Iósif pentru că în dar au dat dare popilor lui farao şi mînca darea care au dat lor farao; pentru acêea nu ş-au vîndut pământul lor.

23. Şi zise Iósif tuturor eghiptênilor: „Iată, v-am luat pre voi şi pământul vostru astăzi lui farao; luaţi-vă sămînţă şi sămănaţ pământul.

24. Şi vor fi roadele lui şi veţ da a cincea parte lui farao, iară cêle patru părţi vor fi voao întru sămînţile pământului şi de mîncat voao şi tuturor cîţ sînt în casele voastre".

25. Şi ziseră: „Mîntuitu-ne-au pre noi! Aflat-am har înaintea domnului nostru şi vom fi robi lui farao".

26. Şi puse lor Iósif întru poruncă până în zioa de astăzi pre pământul Eghípetului a da a cincea lui farao, afară den pământul popilor numai nu era lui farao.

27. Şi lăcui Israíl în Eghípet, pre pământul Ghesém, şi să moşteniră pre el; şi crescură şi să înmulţiră foarte.

28. Şi mai trăi Iácov în pământul Eghípetului 17 ani; şi fură zilele lui Iácov, anii vieţii lui, 140 şi 7 de ani.

29. Şi să apropiiară zilele lui Israíl a muri; şi au chemat pre feciorul lui, Iosíf, şi zise lui: „De am aflat har înaintea ta, pune mîna ta pre coapsa mea şi vei face pre mine milă şi adevăr ca să nu mă îngropi în Eghípet.

30. Ce voiu dormi cu părinţii miei şi mă vei rădica den Eghípet şi mă vei îngropa la mormîntul lor". Şi el zise: „Eu voiu face după cuvîntul tău".

31. Şi zise lui: „Jură-te mie"! Şi jură lui şi să închină Israíl pre marginea toiagului lui.

CAP 48

1. Şi fu după cuvintele acêstea şi să porunci lui Iósif că: „Tată-tău să dodeiêşte". Şi, luînd pre amîndoi fiii lui, pre Manási şi pre Efraím, au venit către Iácov.

2. Şi să spuse lui Iácov, zicînd: „Iată, fiiul tău, Iósif, vine către tine". Şi, întărindu-se Israíl, şăzu pre pat.

3. Şi zise Iácov lui Iósif: „Dumnezăul mieu mi s-au arătat în Lúza, în pământul Hanaán, şi mă blagoslovi.

4. Şi-m zise: «Iată eu te voiu crêşte, şi te voiu înmulţi, şi te voiu face întru adunare de limbi şi-ţ voiu da ţie pământul acesta şi seminţiei tale după tine în ţinêre vêcinică».

5. Acum dară aceşti doi feciori ce ţi se-au făcut ţie în pământul Eghípetului, mai nainte de ce am venit eu la Eghípet, ai miei sînt, Efrém şi Manási, ca Ruvím şi Simeón vor fi mie.

6. Iară nepoţii care vei naşte de acuma ai tăi vor fi, pre numele fraţilor lor se vor chema întru sorţii lor.

7. Iară eu cînd veniiam den Mesopotámiia Asíriei, au murit Rahíl, mumă-ta, în pământul Hanaán, apropiindu-mă la locul alergăturii cailor, după pământul lui Havrátha a veni la Efrátha; şi am îngropat pre dînsa în calea alergăturii cailor; aceasta iaste Vitleem"./

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

22. Afară den pămîntul popilor numai[11] nu l-au luat Iosif pentru că în dar au dat dare popilor lui faraón şi mînca darea carea le da lor faraón; pentru acêea nu ş-au vîndut pămîntul lor.

23. Şi dzise Iósif tuturor eghiptênilor: „Iată, v-am luat pre voi şi pămîntul vostru astădzi lui faraón; luaţi-vă voao sămînţă şi sămănaţi pămîntul.

24. Şi vor fi roadele lui şi veţi da a cincea parte lui faraón, iară cêle patru părţi vor fi voao pentru sămînţa pămîntului şi de mîncat voao şi tuturor cîţi sîntu în casele voastre"[12].

25. Şi dzisără: „Mîntuitu-ne-au pre noi! Aflat-am har înnaintea domnului nostru şi vom fi robi lui faraón".

26. Şi puse lor întru poruncă păn-în dzua de astădzi pre pămîntul Eghiptului a da a cincea lui faraón, afară de pămîntul popilor numai nu era la faraón.

27. Şi lăcui Israil în Eghiptu, pre pămîntului Ghesem, şi să moştenniiră pre el; şi crescură şi să înmulţiră foarte.

28. Şi mai trăi Iácov în pămîntul Eghiptului 17 ani; şi fură dzilele vieţii lui 147.

29. Şi să apropiară dzilele lui Israil[13] a muri; şi au chemat pre ficiorul său, Iosif, şi dzise lui: „Să am aflat har înnaintea ta, pune mîna ta dedesuptu pre stînghea mea şi vei face pre mine milă şi adevăr ca să nu mă îngropi în Eghiptu.

30. Ce voi dormi cu părinţii miei şi mă vei rădica den Eghiptu şi mă vei îngropa în gropniţa lor". Şi el dzise: „Eu voi face după cuvîntul tău".

31. Şi dzise lui: „Giură-te mie"! Şi giură lui şi să închină Israil pre marginea toiagului lui.

22. Fără numai pămîntul popilor, că pămîntul lor nu-l cumpără Iósif că popilor le dêde faraon în cinste şi mînca den darul ce le da faraon; pentr-acêea nu-ş vîndură pămîntul lor[5].

23. Şi zise Iósif către noroade: „Iată, am cumpărat pre voi pre toţ astăzi şi tot pămîntul vostru iaste al lui faraon; luaţ sămînţă şi sămănaţ în arături.

24. Iar den grîul ce se va face dentr-însa să daţ a cincea parte lui faraon, iar patru părţi să fie ale voastre, să vă sămănaţ şi să mîncaţ voi şi toate casele voastre".

25. Şi ziseră: „Mîntuitu-ne-ai! Aflat-am milă înaintea ta, domnul nostru, să fim robi lui faraon".

26. Şi puse lor Iósif obicêiu pănă în zioa de astăzi tot Eghipetul să dea încinceala lui faraon, fără numai pămîntul popilor să nu dea, că acela nu-l cumpărase lui faraon.

27. Şi lăcui Izrail în ţara Eghipetului, în pămîntul Ghesímului, şi-l moşteniră şi se rodiră şi se înmulţiră pre dînsul foarte.

28. Şi lăcui Iácov în ţara Eghipetului 17 ani[6]; şi fură anii zilelor vieţii lui Iácov 147 de ani.

29. Şi se apropiiară zilele lui Izrail să moară; şi chiemă pre fiiu-său Iósif şi zise: „Deaca am aflat milă înaintea ta, pune-ţ mîna supt şoldul mieu[7] să faci cu mine milă şi adeverinţă să nu mă îngropi în Eghipet.

30. Ce să mă pui cu părinţii miei şi să mă scoţ den Eghípet să mă îngropi în mormînturile lor". [31] Iar el zise: „Face-voiu după cuvîntul tău".

31. El îi zise: „Jură-te mie!" Şi i se jură. Şi se închină Izrail pre marginea toiagului lui.

22. Doar pămîntul preoţilor nu l-a luat în stăpînire Iosif, căci preoţii îl primiseră în dar de la faraon şi se hrăneau din dania pe care le-o făcuse faraon. De aceea nu şi-au vîndut ei pămîntul.

23. Atunci Iosif a spus poporului: „Iată, astăzi v-am luat în stăpînirea faraonului atît pe voi cît şi pămîntul vostru; luaţi-vă sămînţă şi semănaţi pămîntul.

24. Din roadele lui veţi da a cincea parte lui faraon; celelalte patru părţi vor fi ale voastre pentru semănat şi pentru hrana voastră şi a tuturor celor ce sînt în casele voastre".

25. Ei au răspuns: „Tu ne-ai izbăvit! Stăpînului nostru i-a fost milă de noi şi noi vom fi robii lui faraon".

26. Iosif a făcut din aceasta o lege care dăinuie pînă în ziua de astăzi în ţara Egiptului, ca să se dea o cincime lui faraon. Doar pămîntul preoţilor nu era în stăpînirea lui faraon.

27. Astfel Israel s-a statornicit în Egipt în ţinutul Goşen, pe care l-a luat în stăpînire. Şi au fost rodnici şi s-au înmulţit foarte tare.

28. Iacov a mai trăit şaptesprezece ani în ţara Egiptului. Zilele vieţii lui Iacov au fost de o sută patruzeci şi şapte de ani.

29. Apropiindu-se ziua morţii, Israel a chemat pe fiul său Iosif şi i-a spus: „Dacă am aflat har în faţa ta, pune-ţi mîna sub coapsa mea şi, ca dovadă a îndurării şi a credinţei tale faţă de mine, să nu mă îngropi în Egipt.

30. Cînd voi adormi precum părinţii mei, să mă scoţi din Egipt şi să mă îngropi în mormîntul lor". Iosif a răspuns: „Voi face după cuvîntul tău".

31. Dar Iacov i-a spus: „Jură-mi!" Şi Iosif i-a jurat. Atunci Israel s-a închinat la căpătîiul patului său.

CAP 48

1. Şi fu după cuvintele acêstea şi să porănci lui Iosif că tată-său să dodăiéşte[1]. Şi [şi], luîndu pre amîndoi fiii lui, pre Manasí şi pre Efraim, au venit către Iácov.

2. Şi să spuse lui Iácov, dzicîndu: „Iată, fiiul tău, Iosif, vine către tine". Şi, întărindu-să Israil, şedzu pre pat.

3. Şi dzise Iácov lui Iósif: „Dumnedzăul mieu mi s-au arătat în Lúza, în pămîntul Hanaan, şi mă blagoslovi.

4. Şi-m dzise: „Iată, eu te voi crêşte, şi te voi înmulţi, şi te voi face întru adunare de limbi şi-ţi voi da ţie pămîntul acesta şi seminţiei tale după tine întru ţinêre vêcinică».

5. Acum dară acêşti 2 ficiori ce ţi s-au făcut ţie în pămîntul Eghiptului, mainte de ce am venit eu la Eghípet, ai miei sîntu, Efraim şi Manasí, ca Ruvim şi Simeon vor fi mie.

6. Iară nepoţii carii vei naşte de acum ai tăi vor fi, pre numele fraţilor lor să vor chema întru sorţii lor.

7. Iară eu cîndu veneam den Mijlocul Rîurilor Asiríei, au murit Rahil, maica ta, în pămîntul Hanaan, apropiindu-mă după alergătura cailor, Havratha pămîntului a veni Efratha; şi am îngropat pre ea întru calea alergăturii cailor; aceasta iaste Vithlêem"./

CAP 48

1. Şi fu după cuvîntul acesta, spuseră lui Iósif că tată-său slăbêşte, iar el, luînd pre feciorii lui pre amîndoi, pre Manasie şi pre Efraim, mêrse la Iácov.

2. Şi spuseră lui Iácov zicînd: „Iată că vine fiiu-tău, Iósif, la tine". Şi, întărindu-se Izrail, şăzu pre pat.

3. Şi zise Iácov către Iósif: „Dumnezeul mieu mi se-au arătat în Lúza, în ţara Hanaánului, şi m-au blagoslovit.

4. Şi mi-au zis: «Iată, eu te voiu crêşte, şi te voiu înmulţi, şi te voiu face întru adunare limbilor şi voiu da ţie pămîntul acesta şi seminţiei tale după tine întru moştinare vêcinică».

5. Ce acum feciorii tăi amîndoi, Manásie şi Efraim, care i-ai născut în ţara Eghípetului, sînt ai miei şi-m vor fi ca Ruvim şi ca Simeon.

6. Iar feciorii de-i vei naşte după aceasta fi-ţ-vor în numele fraţilor tăi, întru soţii lor.

7. Că eu cînd veniiam Dentre Rîurile Síriei muri mumă-ta, Rahil, în ţara Hanaánului, fiind eu aproape de alergătura cailor Havrathei pămîntului cînd întrăm în Efrátha şi o îngropaiu în calea alergăturii cailor; şi aceasta iaste Vithleem"./

CAP. 48

Iacov binecuvîntează pe fiii lui Iosif

1. După un timp oarecare, Iosif a aflat că tatăl său este bolnav. Atunci el i-a luat pe cei doi fii ai săi, pe Manase şi pe Efraim, şi au venit la Iacov.

2. Şi i s-a dat de veste lui Iacov, spunîndu-i-se: „Iată, fiul tău, Iosif, vine la tine". Adunîndu-şi puterile, Israel a şezut pe marginea patului.

3. Şi Iacov i-a spus lui Iosif: „Dumnezeu atotputernicul mi s-a arătat în Luz, în ţara Canaanului, şi m-a binecuvîntat.

4. Şi mi-a zis: «Iată, tu vei rodi şi te vei înmulţi şi voi face ca din tine să crească o mulţime de popoare. Iar acest pămînt îl voi da urmaşilor tăi în stăpînire veşnică».

5. Acum deci, cei doi fii ai tăi, care ţi s-au născut în ţara Egiptului mai înainte de a fi venit eu la tine în Egipt, sînt ai mei: Efraim şi Manase vor fi ai mei, aşa cum sînt Ruben şi Simeon.

6. Iar copiii zămisliţi de tine, după aceştia, vor fi ai tăi; ei vor purta numele fraţilor lor în partea lor de moştenire.

7. Pe cînd veneam din Mesopotamia, mama ta, Rahila, a murit pe drum în ţara Canaanului, puţin înainte de a ajunge la Efrata. Am îngropat-o acolo, lîngă drumul spre Efrata, care acum se numeşte Betleem"./

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 37, col. II

8. Şi, văzînd Israíl feciorii lui Iósif, zise : „Cine-i sînt aceştia“ ?

9. Şi zise Iósif tătîni-său : „Fii-m sînt, care mi-au dat Dumnezău aicea“. Şi zise Iácov : „Adu-mi-i aproape pre ei pentru ca să blagoslovesc pre ei“.

10. Şi ochii lui Israíl să îngreuiasă la vedére de bătrînéţe şi nu putea să vază ; şi-i apropiiară pre ei cătră dînsul, şi-i sărută pre dînşii şi-i îmbrăţişă pre ei.

11. Şi zise Israíl cătră Iósif : „Iată, de faţa ta nu mă lipsiiu şi, iată, îm arătă Dumnezău şi sămînţa ta“.

12. Şi scoase pre dînşii Iósif den genunchile lui şi să închinară lui cu faţa la pămînt.

13. Şi, luînd Iósif pre amîndoi feciorii lui, pre Efrém în direapta şi în stînga lui Israíl, iară pre Manási în stînga şi în direapta lui Israíl, apropié-i pre ei de dînsul.

14. Şi, întinzînd Israil mîna cea direaptă, au pusu-o pre capul lui Efrém, şi acesta era cel mai tînăr, şi cea stîngă pre capul lui Manási, schimbîndu-ş mîinile.

15. Blagoslovi pre ei şi zise : „Dumnezău, căruia bineplăcură părinţii miei înaintea lui, Avraám şi Isaác, Dumnezăul cela ce mă hrănéşte den tinerêţile mêle pănă în zioa de astăzi,

16. îngerul cela ce mă mîntuiéşte den toate rêlele, să blagoslovească copiii aceştia şi să să chéme pre ei numele mieu şi numele părinţilor miei, Avraám şi Isaác, şi să să înmulţască în mulţime multă pre pămînt“.

17. Şi, văzînd Iósif cum au pus tată-său mîna cea direaptă pre capul lui Efrém, îi păru lui greu şi să apucă de mîna tătîni-său să o ia de pre capul lui Efrém pre capul lui Manási.

18. Şi zise Iósif tătîni-său : „Nu aşa, tată, pentru că acesta iaste cel dentîi născut ; pune direapta ta pre capul lui“.

19. Şi nu vru, ce zise : „Ştiu, fiiule, ştiu ! Şi acesta va fi în norod şi acesta să va înălţa, iară fratele lui cel mai tînăr mai mare decît el va fi, şi seminţia lui va fi întru mulţime de limbi“.

20. Şi blagoslovi pre dînşii în zioa acêea, zicînd : „Întru voi să va blagoslovi Israil, zicînd : «Facă-te pre tine Dumnezeu ca pre Efrem şi ca pre Manási !»“ Şi puse pre Efrém înaintea lui Manási.

21. Şi zise Israíl lui Iósif : „Iată, eu moriu şi va fi Dumnezeu cu voi şi va întoarce pre voi Dumnezău den pămîntul acesta la pămîntul părinţilor voştri.

22. Iară eu îţi dau ţie Sichíma aleasă mai sus de fraţii tăi, care am luat den mînile amoreilor cu sabiia mea şi cu arcul“.

CAP 49

1. Şi chemă Iácov pre feciorii lui şi zise lor : „Adunaţi-vă pentru ca să vă spuiu eu voao ce va timpina pre voi în zilele cêle de apoi.

2. Adunaţi-vă şi ascultaţi pre mine, fiii lui Iácov ascultaţi pentru tată-vostru !

3. Ruvím, întăi născut al mieu, tu, vîrtutea mea şi începătura fiilor miei, silnicêşte a te purta şi sil/nicêşte obraznic te semeţiş ca apa să nu herbi.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

8. Şi, vădzîndu Israil ficiorii lui Iosif, dzise: „Cine-ţi sîntu aceştia?“

9. Şi dzise Iósif tătîne-său: „Fiii miei sîntu, carii mi i-au dat Dumnedzău aicea. Şi dzise Iacov: „Adu-mi-i, apropie-i pentru ca să-i blagoslovăscu pre ei“.

10. Şi ochii lui să îngreuia la vedêre de bătrînéţe şi nu putea să vadză; şi-i apropié pre ei la însul, şi-i sărută pre înşii şi-i înbrăţăşe pre ei.

11. Şi dzise Israil cătră Iosif: „Iată, faţa ta nu mă lipsiiu şi-m arătă Dumnedzău şi sămînţa ta“.

12. Şi-i scoase pre înşii Iosif den genunchele lui şi să închinară lui cu faţa la pămîntu.

13. Şi, luîndu Iósif pre amîndoi ficiorii lui, pre Efraim în dreapta iară den stînga lui Israil, iară pre Manasí în stînga iară der dreapta lui Israil, ii apropié pre ei de însul.

14. iŞ, întindzîndu Israil mîna cea dreaptă, au pusu-o pre capul lui Efraim, şi acesta era mai tînăr, şi cea stîngă pre capul lui Manasí, măinele încrucişate.

15. Blagoslovi pre ei[2] şi dzise: „Dumnedzău, căruia bineplăcură părinţii miei înnaintea lui, Avraam şi Isaac, Dumnedzăul cela ce mă hrănêşte den tinerêţele mêle păn-în dzua de astădzi,

16. îngerul cela ce mă mîntuiêşte den toate rêlele, să blagoslovască copiii aceştia şi să s(ă) chême pre ei numele mieu şi numele părinţilor miei, Avraam şi Isaac, şi să s(ă) înmulţască în multîme multu pre pămîntu“.

17. Şi, vădzîndu Iosif cum au pus tată-său mîna cea dreaptă pre capul lui Efraim, îi păru lui greu si să apucă de mîna tătîne-său, Iosif, să o ia[3] de pre capul lui Efraim pre capul lui Manasí.

18. Şi dzise Iosif tătîne-său: „Nu asa, tată, pentru că acesta iaste cel dentăi născut; pune dreapta ta pre capul lui“.

19. Şi nu vru, ce dzise: „Ştiu, fiiule, ştiu! Şi acesta va fi în nărodu, si acesta să va înnălţa, ce fratele său cel mai tînăr mai mare decît el va fi, şi semînţiia lui va fi întru înmulţiime de limbi“

20. Şi blagoslovi pre înşii întru dzua acêea, dzicîndu: „Întru voi să va blagoslovi Israil, dzicîndu: «Facă-ţi tie Dumnedzău ca lui Efraim si ca lui Manasí!»“. Şi puse pre Efraim înnaintea lui Manasí.

21. Şi dzise Israil lui Iosif: „Iată, eu moriu şi va fi Dumnedzău cu voi şi va întoarce pre voi Dumnedzău den pămîntul acesta la pămîntul părinţilor voştri.

22. Iară eu îti dau tie Sichima aleasă mai sus decît fraţii tăi, carea am luat den măinele amorcilor cu sabiia mea şi cu arcul“.

CAP 49

1. Şi chemă Iacov pre fiii lui şi dzise: „Adunaţi-vă pentru ca eu să vă spuiu voao ce va tîmpina pre voi în cêle de apoi dzile[1].

2. Adunaţi-vă şi ascultaţi fiii lui Iácov, audziţi pentru tată-vostru!

3. Ruvim, întăi născut al mieu, tu, vîrtutea mea si începătura fiilor miei, năsîlnicêşte a te purta şi năsîl/nicêşte obraznic te semeţiş ca apa să nu fierbi.

8. Şi, văzînd Izrail feciorii lui Iósif, zise: „Ce-ţ sînt aceştia“?

9[8]. Iar Iósif zise: [9] „Sîntu-m feciori care mi i-au dat Dumnezeu aici“. Iácov zise: „Ado-i la mine să-i blagoslovesc“.

10. Iar ochii lui Izrail nu vedea de bătrînéţe şi nu putea căuta; şi-i duse la dînsul, iar el îi luoă şi-i sărută.

11. Şi zise cătră fiiu-său Iósif: „Iată că văzuiu faţa ta şi-m arătă Dumnezeu şi semînţiia ta“.

12. Iar Iósif îi luoă de lîngă genúchiele lui şi i se închină pănă la pămînt.

13. Şi puse pre Efraim despre direapta sa, împotriva stîngăi lui Izrail, iar pre Manasiia despre stînga lui, împotriva dirêptêi lui Izrail, şi-i apropié la dînsul.

14. Iar el, tinzîndu-ş mîna cea direaptă, o puse în capul lui Efraim, şi acesta era mai mic, iar cea stîngă în capul Manásiei încrucişîndu-ş măinile[1].

15. Şi blagoslovi Iácov pre feciorii lui Iósif zicînd: „Dumnezeu, căruia au îngăduit părinţii miei înaintea lui, Avraam şi Isaac, Dumnezeu carele m-au hrănit den tinerêţe pănă în zioa de astăzi

16. şi îngerul care mă izbăvêste de toată răotatea (si pănă acum)[2] să blagoslovească copiii aceştia si să se chiême numele mieu şi numele părinţilor miei, al lui Avraam şi al lui Isaac, pre dînşii să se înmultească întru mulţime mare pre pămînt“.

17. Iar Iósif, văzînd că au pus tată-său mîna cea direaptă în capul lui Efraim, îi fu cu greu, şi apucă Iósif mîna tătîne-său să o ia den capul lui Efraim să o pulе în capul Manásiei.

18. Şi-i zise: „Nu asa, tată, că acesta iaste cel dentăi născut“: şi-i puse mîna cea direaptă în capul lui.

19. El nu vru, ce zise: „Ştiu, fătul mieu, ştiu! Şi acesta va fi în năroade, şi acesta se va înălţa, iar frate-său cel mai mic va fi mai mare decît dînsul, şi semînţiia lui va fi întru înmulţimea limbilor“.

20. Şi-i blagoslovi în zioa acêea, zicînd: „Întru voi se va blagoslovi Izrail, grăind: «Făcu pre tine Dumnezeu ca pre Efraim si ca pre Manásia!»“. Şi puse pre Efraim înaintea Manásiei.

21. Şi zise Izrail cătră Iósif: „Eu moriu, iar Dumnezeu să fie cu voi si să vă întoarcă den pămîntul acesta în pămîntul părinţilor voştri.

22. Iar eu dau tie Sichémul, usebit mai mult decît fratilor tăi, care l-am luat den măinile ammoreilor cu sabiia mea“.

CAP 49

1. Şi chiemă Iácov pre feciorii săi şi le zise: „Adunaţi-vă să vă spuiu ce va să vă întîlnească în zilele cêle de apoi.

2. Adunaţi-vă si mă ascultat, feciorii lui Iacov; ascultaţ pre tatăl vostru!

3. Ruvim, dentăi născut al mieu, tu, tăriia mea şi începătura feciorilor miei, fu în puteciune [4] şi ocară cumplită şi de/badjocură şi ca apa te vei vărsa.

8. Cînd Israel i-a văzut pe fiii lui Iosif, a întrebat: „Cine sînt aceştia?“

9. Iosif a răspuns tatălui său: „Sînt fiii mei, pe care mi i-a dăruit Dumnezeu aici“. Iar Iacov i-a zis: „Să vină mai aproape, ca să-i binecuvîntez“.

10. Ochii lui Israel erau sleiţi de bătrînéţe şi el nu mai vedea bine. Iosif i-a adus aproape de el şi el i-a sărutat şi i-a îmbrăţişat.

11. Apoi Israel a rostit către Iosif: „Nu credeam că o să-ţi mai văd faţa şi iată, Dumnezeu mi-a arătat şi pe urmaşii tăi!“

12. Iosif a luat copiii de pe genunchii lui Israel şi s-au închinat cu faţa la pămînt.

13. După aceea, Iosif i-a luat pe amîndoi feciorii săi, pe Efraim la dreapta sa, deci în partea stîngă a lui Israel, iar pe Manase în stînga sa, deci în partea dreaptă a lui Israel, şi i-a adus lîngă el.

14. Însă Israel a întins mîna dreaptă si a pus-o pe capul lui Efraim, deşi acesta era mai mic, şi cea stîngă pe capul lui Manase, încrucisîndu-si mîinile, cu toate că Manase era întîiul născut.

15. Şi i-a binecuvîntat, zicînd: „Dumnezeu, pe ale cărui căi au umblat părinţii mei Avraam şi Isaac, Dumnezeu, care m-a călăuzit din tinerétele mele pînă în ziua de astăzi.

16. Îngerul care m-a izbăvit de tot răul să binecuvînteze copiii acestia pentru ca să dăinuiască prin ei numele meu si numele părintilor mei. Avraam şi Isaac, şi să crească din ei multime mare pe pămînt!“

17. Cînd Iosif a văzut că tatăl său si-a pus mîna dreaptă pe capul lui Efraim, s-a mîhnit şi a apucat mîna tatălui său ca să o mute de pe capul lui Efraim pe capul lui Manase.

18. Si a spus Iosif tatălui său: „Nu asa, tată; pentru că acesta este întîiul născut, pune dreapta ta pe capul lui!“

19. Dar tatăl său nu a vrut, ci a răspuns: „Ştiu, fiule, ştiu! Si acesta va ajunge un popor, şi acesta va fi mare. Dar fratele lui mai mic va fi si mai mare decît el, iar semintia lui va cuprinde o multime de popoare“.

20. Şi i-a binecuvîntat în ziua aceea, spunînd: „În Israel se va binecuvînta de acum înainte, rostindu-se numele vostru: «Să te facă Dumnezeu ca pe Efraim si ca pe Manase!»“. Si l-a pus pe Efraim înaintea lui Manase.

21. Apoi Israil a grăit către Iosif: „Iată, eu voi muri, dar Dumnezeu va fi cu voi şi vă va duce înapoi în tara părintilor voştri.

22. Iar tie îti dăruiesc, mai mult decît fratilor tăi, Sichemul, pe care l-am luat din mîinile amorellor cu sabia şi cu arcul“.

CAP. 49

Binecuvîntările lui Iacov

1. Iacov a chemat apoi pe fiii săi, vorbindu-le astfel: „Veniţi să vă spun ce o să se întîmple urmaşilor voştri.

2. Veniţi mai aproape şi ascultati, fii ai lui Iacov, ascultaţi ce o să vă spună Israel, părintele vostru!

3. Tu, Ruben, întîi-născutul meu, tăria si începutul vredniciei mele, îndestul te-ai mărit şi te-ai înălţat.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 38, col. I

ЛН

нтѹ҆ще сѡвр҃ꙁнись тесемеци́ш, кла́па, сѣнѫ҆ хѣ
д҃ ви. Пе́нтрѹ кѫтесѹ́ш пре́ па́тѹ҆ тѫтѫ́
нѫтѹ, а҆тѹ́нч҆ а҆нпѣнтрѹ҆ а҆ш҆ерну́тѹлъ оу҆и́де
е҃ тѣи сѹи́т. Симеѡ́н ши́ ле́ви фра́цн, а҆ѯ҆ть
ѕ҃ бѣрши́т стрѣмбѣта́тѫ҆, а҆лѣ҆черїи́ лор. Ла҆сфа́
тѹлъ ло́рь сѣнѹбѣ́те сѹ́фле́тѹ҆ ми́е҃, ши́ пре́ а҆дѹ
на́рѣ ло́р, сѣнѹ́сѣ ра҆ꙁни́ме фика́цїи́ мїе́н, кѫ ѳтр
мѣни́ѧ ло́р а҆ѹ҆ сѡмори́ть сѡа́мени, ши ѳтрѹ́ по҆
ѯ҃ та́лор а҆ѹ҆ тѣ́ѣть ви́неле та҆ѹрѹлѹи́. Бле́сте
ма́тѫ мѫни́ѧ ло́рь, пе́нтрѹ кѫ ме́сте сѡвр҃ꙁни́сѣ
ши оу҆ру́ѧ ло́р кѫ те́ле ѳтѣрни́т, ѳтѣрцинѡи́ пр
дѫ́шїи ѳ҆а́кѡв ши́ вои́ сѣмѣна́ пре́ дѫ́шїи ѳ҆
и҃ сраи́ль. Іѡу́да пре́ ти́не вѡр лѣ҆ѹдѫ҆ фра́цїи
тѣи́, мѫ́нилe та́ле пре́ оу҆́мерле бр҃тѫмѫ́шилѡръ
тѣи́, ѯ҆кнѧ́цисе́ръ ц҃е́ фе҃ѹо́рїи тѣтѫ́ни
і҃ тѣ. Пѹ́нь ле́ѹлѹи, Іѡу́да, дѣ́нь вльстѧ́ри
фїи́ мїе́ѹ тесѹ́ш, кѹ҆лѫ́кѫндѹсе до́рми́ ка оу҆́нь
ле́ѹ, ши ка пѹ́нѧ дѣ ле́ѹ, ци́не ва скѹ́ла пре́ е҆ль ;
ѳ҃ Нѹ́ ва липси́ сто҆пѫни́тѡри дѣ́и і҆ѹ́да, ши́ пов҃
цитѡри́ дѣ́и колѣ́ка лѹи́ пѣнѣ бо́рь вени́ ц҃е́ле ц҃е́и
ѕ҃ зи́кѡлѹи́, ши́ е҆ль нѣдѣ́ждѣ лимбилѡ́р. Ле
гѫ́дь ли бі҃е мѫ́нѕѹ҆ сѣ́ѹ, ши ла кѫрцѣ́и мѫ́и
ѕѹ҆ мѣтѣрицїи́ лѹи́, ва сто҆ла́ кѹ ви́нь ѳ҆ѣрѣ́ць
мини́ѣ ла, ши кѹ сѫ́нѳе́ле стрѹгѹрѹлѹи́ ѳ҆вѣлѣ́ѹ
ѳ҃ ра лѹи́. Вѳ҆се́лн о҆кїи́ лѹи́ дѣ ви́нь, ши ма́и
г҃ї а҆лѣ́и дѣ́нцїи́ лѹи́ дека́т ла́пте́ле. Завѹлѡ́н
лѫ́нцъ ма́ре ва лѣ҆цѹи́ ши е҆ль лѫ́нцъ а҆ѣѣпоте҆
васе́лор, ши се́ва ѳ҆тѝнде пѣнѣ ла сидѡ́н.
д҃ї Ісаха́р ви́неле а҆ѹ҆ поѯ҆ти́т, о҆дѫхни́ндѹсе ѳтрѹ
е҃ї мѫ́лоцѹ҆ сорцилор. Ши вѣзѫ́ндь о҆дѫ́хна
кѹ́ма́ ѣ҆сте бѹ́нь, ши пѣмѫ́нтѹлъ кѹ́м ѣ҆сте гра́,
ши́ѧ сѹпѹ́сѣ оу҆мѣрѹ҆ сѣ҆ѹ҆ а҆со́стени, ши сѳ҆ѕѫ́кѫ
ѕ҃ї о҆мь плѹгарн. Да́нь ва ѫ҆дека́ нѣро́дь а҆ѣ҆,
ѯ҃ї ши ка́ѕѫ ръ́дѣ ѳ҆ нсраи́ль. Ши сѳ҆фкѫ́ лѹи́
да́нь, ша́рпе пре́ ка́ле, шеѕѫ́ндь пре́ кѣра́рь, мѫ́
кѫ́ндь, кѣлѫ́кѫ дѣ ка́ль, ши ва кѣдѣ́ кѣтре
и҃ї ц҃ха́, ѳ҆ѣ́ле дѣа́по́н. Мѫ́нтѹи́рѣ а҆ще́пта҆
ѳ҃ї а҆дѡмнѹлѹи́. Га́дь нспи́тѣ ѳ҆ѣва́ нспи́тѫ пре́
е҆ль, ши е҆ль ва нспи́тѫ пре́ е҆ль дѹ́пѣ оу҆́рмѣ.
к҃ї Дѣ́нѣрь гра́сѣе пѫ́нѣ ши е҆ль ва́да хра́нѣ вомр҃ло.
ка҃ Нефа́лнм, рѣдѣцѹи́нѣ лъса́тѫ, кресѫ́ндь ѳтрѹ
кв҃ на́шере, фрѹмѹсе́ц҃е. Іѡсн́ф фїи́ кресѫ́т, рѣбѫ́н
фїи́ мїе́ѹ ц҃е́ль ма́н тѫ́нерь, кѣтре́ ми́не те ѳ҆
кг҃ то́рц҃е. Кѣтре́ ка́реле сфѣтѹ́ндь сѹ́дѹ,
ши сѣцинѣ ѳтрѹ е҆ль до́мни сѣцетѣтѹ́рилор.
кд҃ Ши сѣ ѳ҆тѣржма́рѣ кѹ тѣрїе а҆ц҃ele ло́рь, ши сѣ ѕѣ
бѣнѡцирѣ ви́неле бр҃ацело́р мѫ́нилор ло́рь, пре́нь мѫ́
на пѹтѣ́рнициѹлѹи́ ѣ҆а́кѡвь, а҆ѳ҆кола́ ц҃е́ла ц҃е́ѹ ѳ҆
тѣрни́т пе́нсраи́ль, де́ла дмнѕѹ́ тѫ́тѫ҆ тѣ́ѹ.
кѥ Ши а҆ѯ҆тѣ ц҃е́ дмнѕѣ́ѹ мїе́ѹ, ши те блгвн
кѹ блгвенїѧ ч҃ерлѹи́ дѣ сѹ́сь, ши блгвенїѧ пѣмѫ́
тѹлѹи́ ка́ре а҆ре́ ѳа́те, пе́нтрѹ блгвенїѧ ц҃и́цело
кѕ҃ ши ѕгѣѣлѹи́. Блгвенїа тѫтѫне́ѣѣ ши а҆мѹ́
мен тѫ́ле, сѣ пръ ѳтрѣ, пре́ блгвенїа а҆мѹ́нцн
ѳтѣрнць ши пре́ блгвенїи́ дѣ ц҃е́рмѹри вѣ́чнице,
ка́реле вор ѳ҆н пре́ ка́пѹ҆ лѹи́ ѳсиф ши пре́ кр҃
кѕ҃ ц҃ѣтѹ҆ кѣроро́ѧ҆ѹ пове҆цѹи́т фра́цїи. Веннамн
лѹи́ Хѣпнтѣрн дмнинѣ́ца бламѫ́ка ѳ҆ѣѣ, ши ѳ҆
кѳ҃ сѣрѣ ва мѫ́нтѹи мѫ́ка́рѣ. Тоци а҆ѹ҆ѣ́ѣ ѳнїи́

4. Pentru că te suiș pre patul tatîni-tău, atuncea ai pîngărit așternutul unde te-ai suit.

5. Simeón și Lévi, frați, au săvîrșit strîmbătatea alêgerii lor.

6. La sfatul lor să nu vie sufletul mieu și pre adunarea lor să nu să razime ficații miei, că întru mîniia lor au omorît oameni și întru pohta lor au tăiat vinele taurului !

7. Blestemată mîniia lor pentru că iaste obraznică, și urgiia lor căce s-au întărit ; împărți-voiu pre dînșii în Iácov și voiu sămăna pre dînșii în Israíl !

8. Iúdo, pre tine vor lăuda frații tăi ; mîinile tale pre umerile vrăjmașilor tăi ; închina-ți-se-vor ție feciorii tătîni-tău.

9. Puiul leului, Iúdo, den vlăstari, fiiul mieu, te suiș. Culcîndu-se, dormí ca un leu și ca puiul de leu. Cine va scula pre el ?

10. Nu va lipsi stăpînitori den Iúda și povățitori den coapsa lui până vor veni cêle ce-i zac lui ; și el, nădêjdea limbilor.

11. Legînd la vie mînzul său și la cîrceiu mînzul măgărității lui, va spăla cu vin îmbrăcămintea sa și cu sîngele strugurului învălitura lui.

12 Vêseli ochii lui de vin și mai albi denții lui decît laptele !

13. Zavulón lîngă mare va lăcui și el, lîngă adăpostul vaselor, și se va întinde până la Sidón.

14. Isahár binele au pohtit, odihnindu-se întru mijlocul sorților.

15. Și, văzînd odihna cum iaste bună și pămîntul cum iaste gras, s-au supus umărul său a osteni si să făcù om plugariu.

16. Dan va judeca nărodul lui și ca o rudă în Israíl.

17. Și să făcu lui Dan șarpe pre cale, șezînd pre cărare, muscînd călciiu de cal ; și va cădea călărețul în cêle de apoi,

18. mîntuirea așteptînd a Domnului !

19. Gad, ispită îl va ispiti pre el, și el va ispiti pre el după urmă.

20. Asír grasă e pîinea ; și el va da hrană boiarilor.

21. Nethalím, rădăcină lăsată crescînd întru naștere frumusêțe !

22. Iósif, fiiu crescut, rîvnit, fiiul mieu cel mai tînăr, cătră mine te întoarce !

23. Cătră carele sfătuind suduia și să ținea întru el dómni săgetăturilor.

24. Și să fărîmară cu tărie arcele lor și să slăbănogiră vinele brațelor mînilor lor pren mîna putêrnicului Iácov ; dê-acoló cela ce au întărit pe Israíl, de la Dumnezău, tatăl tău.

25. Și ajută ție Dumnezăul mieu și te blagoslovi cu blagosloveniia ceriului de sus și blagosloveniia pămîntului, care are toate pentru blagosloveniia țițelor și zgăului.

26. Blagoslovenia tătîne-tău și a mumei tale să preaîntări pre blagoslovenia a munți întăriț și pre blagoslovenii de țermuri vêcinice, carele vor fi pre capul lui Iósif și pre crêștetul cărora au povățuit frații.

27. Veniamin, lup hrăpitoriu, demineața va mînca încă și în seară va mîntui mîncarea".

28. Toți aceștia, fiii / lui Iacov, 12, și acêstea au

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

4. Pentru că te suiș pre patul tătîne-tău, atuncea ai pîngărit așternutul unde te-ai suit.

5. Simeon și Leví, frați, au săvîrșit strîmbătatea a scoaterii lor.

6. La sfatul lor să nu între sufletul mieu și pre adunarea lor să nu să întărească[2] ficații miei, pentru că întru mănia lor au omorît oamenii și întru pofta lor au tăiat vinele buhaiului.

7. Blăstămată măniia lor pentru că ⟨iaste⟩[3] obraznică, și scîrba lor căce să năsîlnicí; împărți-voi pre înși în Iácov și voi sămăna pre înși în Israil.

8. Iudo, pre tine laudă-te frații tăi; mâinele tale pre umerile nepriétenilor tăi; închinați-să-vor ție ficiorii tătîne-tău.

9. Țîncul leului, Iudo, den vlastar, fiiul mieu, te suiș. Culcîndu-să, dormí ca un leu și ca un țînc de leu. Cine-l va scula pre el?

10. Nu va lipsi boiarin den Iuda și povățuitor den stînghele lui pănă vor veni cêlea ce-i zac lui; și el, nădějdea limbilor.

11. Legîndu la vie mîndzul său și la cîrceiu mîndzul măgăriței lui, va spăla cu vin înbrăcămintea sa și cu sîngele poamei[4] învălitura sa.

12. Vêseli ochii lui de vin și mai albi dinții lui decît laptele.

13. Zavulon lîngă mare va lăcui și el, lîngă adăpostul vaselor, și ⟨se⟩[3] va întinde pănă la Sidon.

14. Isáhar binele au poftit pentru ca părăsindu întru mijlocul sorților.

15. Și, văzdîndu odihna cum iaste bună și pămîntul că-i gras, ș-au supus umerile său spre osteneală și să făcu om plugariu.

16. Dan va judeca nărodul lui ca și ca o rudă în Israil.

17. Și să făcu lui Dan șearpe pre cale cădzîndu pre cărare, muscîndu călcăiu de cal; și va cădea că(ă)rețul în cêle denapoi,

18. mîntuirea așteptîndu a Domnului!

19. Gad, ispită îl va ispiti pre el, și el va ispiti pre el dendărăt.

20. Asir, grasă-i lui păinea; și el va înpărți hrană la boiari.

21. Nefthalim, răgălie[5] lăsată crescîndu întru naștere frămsête!

22. Iosif, fiiu crescut, zavistuit, fiiul mieu cel prea tînăr, cătră mine te întoarce!

23. Cătră carele sfătuindu suduia și ținea întru el domnii săgetătărilor.

24. Și să sfărîmă cu tărie arcele lor și să slobonogiră vinele brațălor măinelor lor pren mîna sîlnecului Iácov; [25] de acoló cela ce au întărit pre Israil, de la Dumnedzău, tată-tău[6].

25. Și-ți agiută ție Dumnedzăul mieu și te blagoslovi cu blagoslovenііa ceriului de sus și blagoslovenііa pămîntului, ce are toate pentru blagoslovenііa țîțelor și zgăului.

26. Blagoslovenііa tătîne-tău și a maicii tale să preaîntări pre blagoslovenii a munți întăriți și pre blagoslovenii a țărmuri vêcinice, carele vor fi pre capul lui Iósif și pre crêștetul cărora au povățuit frații.

27. Veniamin, lup jecaș, dimineața va mînca încă și la sară va mîntui mîncare".

28. Toți aceștia, fiii/lui Iácov, 12,

4. Că te-ai suit în patul tătîne-tău și i-ai spurcat așternutul în care te-ai suit.

5. Simeon și Lévii, frații, au săvîrșit năcazul de voia lor.

6. Să nu vie sufletul mieu în sfaturile lor și pre tocmeala lor să nu se razime denlăuntrurile mêle, că întru mînia lor au ucis oameni și în poftele lor au tăiat vinele boului.

7. Blestemată măniia lor că au fost cumplită și iuțimea lor că badjocură îi voiu împărți în Iácov și-i voiu răsfira întru Izrail.

8. Iudo, pre tine au lăudat frații tăi; mâinile tale pre spatele vrăjmașilor tăi; ție ți se vor închina feciorii tătîne-tău.

9. Puiul leului, Iúda, den odraslă te suiș, fătul mieu. Culcîndu-se, adormí ca un leu și ca un puiu de leu. Și cine-l va dăștepta?

10. Nu va săvîrși-se domn den Iúda nici boiar den trupul[1] lui pănă vor veni cêle ce-s rînduite lui; și acela va fi așteptarea limbilor[2].

11. Legînd la vie măgariul său și la odrasla viii puiul măgărêții lui, spăla-va hainele lui cu vin și duláma lui în sîngele strugurului.

12. Vêseli ochii lui de vin și dinții lui mai albi decît laptele.

13. Zavulon la țărmurile mării să se sălășluiască și la pristanișteа corăbiilor și să se tîngă pănă la Sidon.

14. Iar Isahar, cugetul cel bun, să răpaose între hotară.

15. Și, văzînd odihna că iaste bună, plecă umărul său și fu om agonisitor.

16. Dan să judece oamenilor săi, că iaste o semințe întru Izrail.

17. Și să fie Dan șarpe, săzînd la răspîntii în cale, și să muște călcăiul calului și să cază cel călare înapoi,

18. așteptînd mîntuirea Domnului!

19. Gad cu gustare va ispiti și el va ispiti cêle dendărăt.

20. Asir, păinea lui bună, că el va da hrană domnilor.

21. Nethalim, tins ca o odraslă dînd și crescînd bunătatea stîlpărilor sădirilor.

22. Iósif, fiiu crescut, fiiul mieu cel crescut și pizmuit, fiiul mieu cel mai tînăr și cătră mine se întoarse pănă ce se sfătuiră și-l mozaviriră.

23. Și i se împoncișa lui stăpîn cugetînd a fi el lor.

24. Și cu biruință se frînseră arcele lor și slăbiră vinele bratelor lor; de acoló te întări cu mîna cea puternică a lui Iácov, Dumnezeul tătîne-tău, lui Izrail.

25. Și-t va ajuta Dumnezeul mieu și te va blagoslovi de sus cu blagoslovenііa[3] cea cerească și cu blagoslovenііa cea pămîntească, care are toate pentru blagoslovenііa țîței și a pîntecelui.

26. Blagoslovenііa tătîne-tău și a mîne-ta sporind mai mult decît blagoslovenііa celor ce lăcuiesc în munți și blagoslovenііa dealurilor celor vêcinice, care să fie pre capul lui Iósif și pre crêștetele celor ce au fost frați mai bătrîni.

27. Veniamin, lup apucător, de dimineață care mîncînd încă, îș ascunde hrană de seară".

28. Toț feciorii/lui Iácov sînt 12; a-

4. Ci nu vei mai rămîne fruntea că spumegînd ca valurile năprasnice, te-ai suit în patul tatălui tău și l-ai pîngărit și însuți te-ai întinat.

5. Cît privește pe frații Simeon și Levi, duhul cruzimii le-a mînuit săbiile.

6. În uneltirile lor nu m-am prins, nici n-am intrat în cîrdășie cu ei, că în turbarea lor au ucis oameni și în turbarea lor au betejit tauri.

7. Blestemată să le fie mînia care a siluit, blestemată să le fie fierbințeala care în cruzimi a urgisit; în Iacov îi voi împărți și îi voi risipi în Israel.

8. Pe tine, Iuda, te vor lăuda toți frații tăi; mîna ta apucă vrăjmașul de ceafă de-l aruncă în țărînă, iar fiii tatălui tău ți se închină.

9. Fiule, tu te asemeni unui pui de leu ce niciodată nu se întoarce fără pradă, lîngă aceasta își pleacă genunchii în veghe ca un leu, ca o leoaică. Cine-l va stingheri?

10. Ție se cuvine scaun de domn și sceptru de cîrmuitor, din semințiа ta se va ridica acela ce va fi nădejdea neamurilor care îi vor sluji.

11. Acela își va lega de viță aleasă, fără pas, asinul, iar de coarda viței mînzul asinei sale. Vesmîntul i se va spăla în sîngele strugurilor!

12. Vinul îi face ochii strălucitori, laptele îi albește dinții.

13. Iar Zabulon va locui pe țărmurile mării, îndrumînd corăbiile la limanul cel bun și-și va întinde hotarele pînă la Sidon.

14. Ca un asin trupes ce se odihnește între staule este Isahar.

15. Văzînd că huzurul e bun iar tarina îmbelșugată, se face birnic plecîndu-și umerii sub povară.

16. Dan va păzi dreptatea poporului său ca pe o adevărată semințe a lui Israel.

17. Șarpe la drum va fi Dan, viperă pe cărare, muscînd piciorul calului să cadă călărețul.

18. Doamne, în ajutorul tău nădăjduiesc!

19. Gad va fi deseori strîmtorat de tîlhari, dar pînă la urmă îi va dovedi și pune pe fugă.

20. Lanurile lui Aser vor da pîinea cea bună, bucate pentru ospățul regilor.

21. Neftali e o cerboaică zburdînd pe coclauri și mai are și darul dulcii-rostiri.

22. Iosif e o creangă grea de rod lîngă un izvor, ca o viță ce se revarsă peste ziduri.

23. Îl vor întărîta dușmanii și cu săgeți îl vor săgeta, silindu-l la luptă.

24. Dar el va rămîne tare, neturburat își va întinde arcul, bicuitor, cu ajutorul Dumnezeului lui Iacov, cel atotputernic, tăria și pavăza lui Israel.

25. Dumnezeul puterilor o să'te ajute, Iosife. Dumnezeul părintelui tău te va binecuvînta cu binecuvîntările cerului din înălțimi, cu binecuvîntările adîncimilor din temelii, cu binecuvîntările sînilor și ale rodului pîntecelui.

26. Binecuvîntările spicelor și ale florilor, binecuvîntările tatălui tău care întrec muntii cei veșnici, măgurile, peste crestetul tău să se reverse, Iosife, cel ales dintre frații tăi!

27. Veniamin, lup prădalnic, va înghite dimineața vînatul, iar seara va împărți prada sa".

28. Acestea sînt cele 12 seminții

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 38, col. II

грăит lor tatăl lor. Şi blagoslovi pre ei, pre fieştecarele după blagoslovenia lui, blagoslovi pre ei

29. şi zise lor : „Eu mă voiu adaoge către al mieu nărod ; îngropaţi-mă cu părinţii miei în peştera care iaste întru ţarina lui Efrón, heteul,

30. în peştira cea îndoită, ce iaste în prejma Mámvriei, în pământul Hanaán, care au cîştigat Avraám peştira de la Efrón, heteul, întru cîştigare de mormînt.

31. Acoló au îngropat pre Avraám şi pre Sárra, fămêia lui, şi acoló au îngropat pre Isaác şi pre Revéca, fămêia lui, şi acoló au îngropat pre Lia,

32. întru avêrea ţarinii şi a peşterii ce iaste întru dînsa de la feciorii lui Het".

33. Şi părăsi Iácov învăţînd pre feciorii lui şi, rîdicînd Iácov picioarele pre pat, răposă şi să adaose către nărodul lui.

CAP 50

1. Şi, căzînd Iósif pre faţa tătîne-său, plînse amar pre dînsul şi-l sărută pre el.

2. Şi porunci Iósif slugilor sale, celor ce era îngropători, ca să îngroape pre tată-său ; şi îngropară îngropătorii pe Israíl.

3. Şi să pliniră lui 40 de zile, pentru că aşa să numără zilele îngropării ; şi plînse pre el Eghípetul 70 de zile.

4. Şi după ce au trecut zilele plîngerii, au grăit Iósif domnilor lui faraó, zicînd : „De am aflat har înaintea voastră, grăiţ întru urechile lui faraó, zicînd

5. că tată-mieu m-au jurat mai nainte de moartea lui, zicînd : «În groapa ce mi-am săpat mie în pământul Hanaán, acoló să mă îngropi» ! Acum dară să mă sui să îngrop pre tată-miu şi mă voiu întoarce".

6. Şi zise lui faraó dupe zisele lui Iósif. Şi zise faraó lui Iósif : „Suie-te şi îngroapă pre tată-tău, dupe cum te-au jurat".

7. Şi să sui Iósif să îngroape pre tată-său. Şi să suiră împreună cu el toate slugile lui faraó şi cei bătrîni ai casei lui, şi toţi bătrînii Eghípetului,

8. şi toată casa lui Iósif, şi fraţii lui, şi toată casa tătîni-său, şi rudeniia ; şi oile şi boii le-au lăsat în pământul Ghesém.

9. Şi să suiră cu el cară şi călăreţi şi să făcu tabără mare foarte.

10. Şi mêrseră la ariia lui Atád, care iaste decindea de Iordan, şi plînseră pre el plîngere mare şi tare foarte ; şi făcu plîngerea tătîni-său şapte zile.

11. Şi văzură lăcuitorii pământului Hanaán plîngerea la aria lui Atád şi ziseră : „Plîngere mare iaste aceasta eghiptênilor". Pentru acêea au numit numele locului aceluia Plîngerea Eghípetului, carele iaste decindea de Iordan.

12. Şi făcură lui aşa feciorii lui după cum porunci lor.

13 [12]. Şi luară pre dînsul feciorii lui la pământul lui Hanaán şi-l îngropară pre dînsul în peştera cea îndoită, care au cîştigat-o Avraam peşteră întru ocină de mormînt / de la Efrón, heteul, în preajma Mamvriei.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

și acéstea au grăit lor tatăl lor. Și-i blagoslovi pre ei fiștecarele după blagosloveniia lui, blagoslovi pre înși

29. și dzise lor: „Eu mă voi adaoge către al mieu nărodu; îngropați-mă cu părinții miei întru peșterea carea iaste întru țarina lui Efron, heteul,

30. întru peșterea cea îndoită, ce iaste în preajma Mamvrí, în pământul Hanaan, carele au luat Avraam peștera de la Efron, heteul, pentru avére de mormîntu.

31. Acolo au îngropat pre Avraam și pre Sarra, fămêia lui, și acoló au îngropat pre Isaac și pre Revéca, fămêia lui, și acoló au îngropat pre Lía,

32 [31]. întru avérea țarenii și peșterea ce iaste întru însă de la ficiorii lui Het".

33 [32]. Și părăsi Iácov porîncind fiilor săi, și rădicîndu Iácov picioarele pre pat, răpoosă și să adaose către nărodul lui.

CAP 50

1. Și, cădzînd Iosif pre fața tătîne-său, plînsă amar pre însul și-l sărută pre el.

2. Și porănci Iosif slugilor sale, celor ce grijescu de gropniță, ca să-l smoléască; și-l grijiră de groapă grijitorii cei de groape pre Israil.

3. Și să plinîră lui 40 de dzile, pentru că așa să numără dzile'e gropniții; și-l plînsă pre el Eghiptul 70 dzile.

4. Și după ce au trecut dzilele plîngerii, au grăit Iosif la domnii lui faraón, dzicîndu: „Să am aflat har înnaintea voastră, grăiți întru urechile lui faraón, dzicîndu.

5. că tată-mieu m-au giurat mainte de moartea lui, dzicîndu: «Întru gropnița ce mi-am săpat mie în pământul Hanaan, acoló să mă îngropi»! Acum dară să mă sui să îngrop pre tatămieu și mă voi învîrteji".

6. Și dzisără lui faraón după dzisurile lui Iosif. Și dzise faraón lui Iosif: „Sui-te și îngroapă pre tată-tău după cum te-au giurat".

7. Și să sui Iosif să îngroape pre tată-său. Și să suiră împreună cu el toate slugile lui faraón și cei bătrîni a casei lui, și tót bătrînii pământului Eghiptului,

8. și toată prisleșeniia lui Iosif, și frații lui, și toată casa tătîne-său, și rudeniia; și oile și boii i-au lăsat în pământul Ghesem.

9. Și să suiră cu ei cară și călăreți și să făcu tabără mare foarte.

10. Și mearsără la ariia lui Atad, care iaste decînde de Iordan, și plînseră pre el plîngere mare și tare foarte; și făcu plînsul tătîne-său 7 dzile.

11. Și vădzură lăcuitorii pământului Hanaan plîngerea la ariia lui Atad și dziseră: „Plîngere mare aceasta iaste eghiptênilor". Pentru acéea au numit numele locului aceluia Plîngerea Eghiptênilor[1], carea iaste decinde de Iordan.

12. Și făcură lui așea ficiorii lui după cum porînci lor.

13. Și-l luară pre însul ficiorii lui la pământul Hanaan și-l îngropară pre însul în peșterea îndoită, carea au avut Avraam în avére de mormîntu/ de la Efrem, heteul, în preajma Mamvrí.

CAP 50

1. Și căzu Iósif pre fața tătîne-său și plînse după dînsul cu amar și-l sărută.

2. Și porănci Iósif slugilor sale carei îngropa să îngroape pre tată-său; [3] și îngropătorii îngropară pre Izrail.

3. Și se umplură 40 de zile, că așa se socotesc zilele îngropării; și plînseră eghiptênii după dînsul 70 de zile.

4. Iar deaca trecură zilele plîngerii, zise Iósif către boiarii lui faraon, grăind: „Deaca am aflat milă înaintea voastră, ziceț la urechile lui faraon, grăind

5. că tată-mieu mai denainte încă până nu murise m-au jurat, zicînd: «În groapa carea mi-am săpat în țara Hanaánului, acoló să mă îngropi». Ce acum să mă duc să îngrop pre tatămieu și iară mă voiu întoarce".

6. Și ziseră[1] lui faraon după cuvîntul lui Iósif. Iar faraon zise lui Iósif: „Du-te de îngroapă pre tată-tău cum te-au jurat".

7. Și se duse Iósif să îngroape pre tătă-său. Și mêrseră cu dînsul toate slugile lui faraon, și ispravnicii casei lui, și toț bătrînii țării Eghipetului,

8. și toată casa lui Iósif, și frații lui, și toată casa tătîne-său, rudeniia lui: iară dobitocul lui tot, boii și oile, au rămas în țara Ghesímului.

9. Și mêrseră cu dînsul cărute și oameni călări și fu gloată mare foarte.

10. Și veniră la ariia lui Attad, carea iaste de cêea parte de rîul Iordanului, și plînseră acoló pre dînsul plîngere mare; și plînseră după tatăl lor 7 zile.

11. Și văzură ceia ce lăcuia pre pământul Hanaánului plîngere la ariia lui Attad și ziseră: „Mare plîngere iaste eghiptênilor". Pentr-acéea puseră numele acelui loc Plînsul Eghiptinésc, care iaste de cêea parte de Iordan.

12. Și-i făcură feciorii cum le porunci el.

13. Și-l duseră în pământul Hanaánului și-l îngropară în peștera cea îndoită, carea o au cumpărat Avraam să fie de morminte, peștera/de la Efron, hettheaninul, împotriva Mamvriei.

CAP. 50

Înmormîntarea lui Iacov. Moartea lui Iosif.

1. Iosif s-a aplecat peste fața tatălui său, a plîns și l-a sărutat.

2. Apoi a poruncit vracilor și slujitorilor să-l îmbălsămeze și vracii l-au îmbălsămat pe Israel.

3. După patruzeci de zile, cît a ținut rînduiala îmbălsămării, l-au mai plîns egiptenii șaptezeci de zile.

4. Și după ce au trecut zilele plîngerii a spus Iosif curtenilor lui faraon: „De am aflat har în ochii voștri, să spuneți lui faraon

5. că tatăl meu mi-a spus sub jurămînt că are să moară, iar eu să-l îngrop în mormîntul care și-a săpat în pământul Canaan. Aș vrea să mă duc acolo, să-l îngrop pe tatăl meu și apoi să mă întorc".

6. Iar faraon a răspuns: „Du-te și îngroapă-l pe tatăl tău după cum îți este legămîntul".

7. Și a plecat Iosif să îngroape pe tatăl său. Și cu el au mers căpeteniile lui faraon, bătrînii casei lui și toți bătrînii din țara Egiptului,

8. și toată casa lui Iosif, frații lui și toată casa tatălui său și toate rudele; pe copii i-au lăsat în țara Goșen cu turmele și cirezile.

9. În alai mai erau care și călăreți de frunte însoțindu-l.

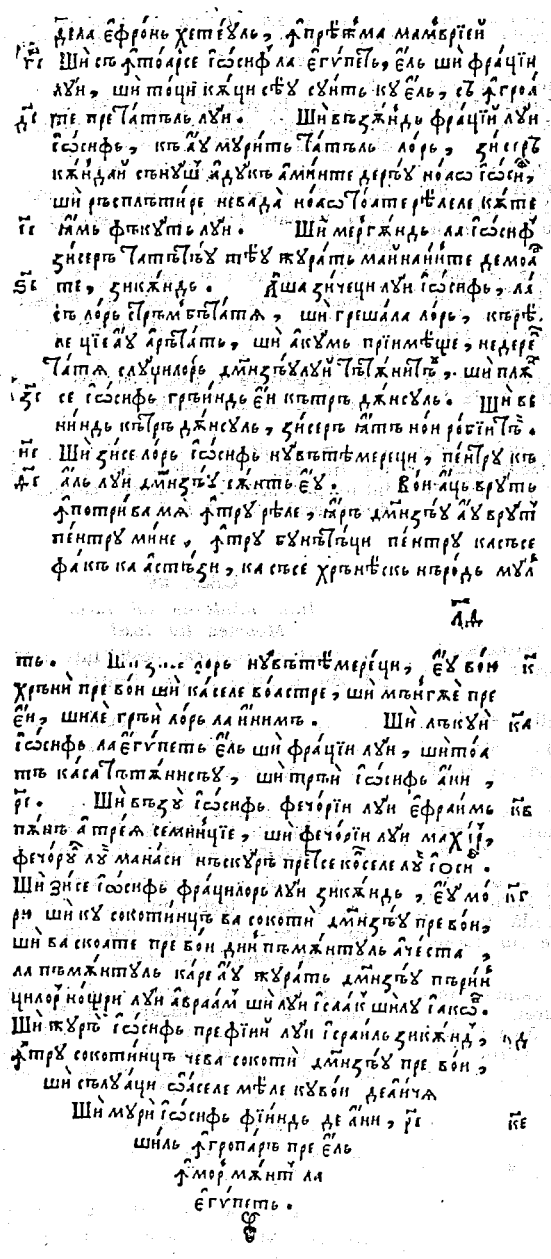
10. Și, ajungînd ei lîngă Iordan, s-au oprit la aria lui Atad și șapte zile s-a făcut acolo mare plîngere și bocet, șapte zile l-a jelit Iosif pe tatăl său.

11. Văzînd canaanenii jelania de la aria lui Atad, au spus: „Lungă e plîngerea la egipteni". Și au dat locului aceluia numele Abel-Mitraim, adică boceala egiptenilor.

12. Astfel au îndeplinit fiii lui Iacov poruncile tatălui lor:

13. L-au dus în pământul Canaan și l-au îngropat în peștera din țarina Macpela, lîngă Mamvri, pe care o cumpărase Avraam/de la Efron, heteul, ca loc de veci.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

Pag. 39, col. I—II

14[13]. Și să întoarse Iósif la Eghípet, el și frații lui și toți cîți se-au suit cu el să îngroape pre tatăl lui.

15[14]. Și, văzînd frații lui Iósif că au murit tatăl lor, ziseră : „Cîndai să nu-ș aducă aminte de rău noao Iósif și răsplătire ne va da noao toate rêlele cîte i-am făcut lui“.

16 [15]. Și, mergînd la Iósif, ziseră : „Tată-tău te-au jurat mai nainte de moarte zicînd :

17 [16]. «Așa ziceți lui Iósif : Lasă lor strîmbătatea și greșala lor cărêle ție au arătat. Și acum priimêște nedereptatea slugilor Dumnezăului tătîni-tău»“. Și plînse Iósif, grăind ei cătră dînsul.

18 [17]. Și, venind cătră dînsul, ziseră : „Iată, noi, robii tăi.“

19 [18]. Și zise lor Iósif : „Nu vă têmereți pentru că al lui Dumnezău sînt eu.

20 [19]. Voi ați vrut împotriva mea întru rêle, iară Dumnezău au vrut pentru mine întru bunătăți pentru ca să se facă ca astăzi ca să se hrănească nărod mult“.

21[20]. Și zise lor : „Nu vă têmereți ! Eu voiu hrăni pre voi și casele voastre“. Și mîngîié pre ei și le grăi lor la inimă.

22[21]). Și lăcui Iósif la Eghípet, el și frații lui și toată casa tătîni-său. Și trăi Iósif ani 110.

23 [22]. Și văzu Iósif feciorii lui Efraím pînă a treia seminție ; și feciorii lui Mahir, feciorul lui Manási, născură preste coapsele lui Iosif.

24 [23]. Și-zise Iósif fraților lui zicînd : „Eu moriu și cu socotință va socoti Dumnezău pre voi și va scoate pre voi din pămîntul acesta la pămîntul care au jurat Dumnezău părinților noștri, lui Avraám, și lui Isaác și lui Iacov“.

25 [24]. Și jură Iósif pre fiii lui Israil, zicînd : „Întru socotință ce va socoti Dumnezău pre voi și să luați oasele mêle cu voi de aicea“.

26 [25]. Și muri Iósif fiind de ani 110 ; și-l îngropară pre el în mormînt la Eghípet.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)

14. Şi să întoarse Iosif la Eghiptu, el şi fraţii lui şi toţi cîţi s-au suit împreună să îngroape pre tatăl lui.

15. Şi, vădzîndu fraţii lui Iosif cum au murit tatăl lor, au dzis: „Cîndai să nu-ş aducă aminte de rău noaă Iosif şi răsplătire ne va da noao toate rêlele cîte i-am făcut[2] lui".

16. Şi mergîndu la Iosif dzisără: „Tată-tău te-au giurat mainte de moarte dzicîndu pre însul:[3].

17. «Aşa dziceţi lui Iosif: Lasă lor strîmbătatea şi greşeala lor pentru că rêle ţ-au arătat ţie. Şi acum priimêşte ruga (slugilor)[4] Dumnedzău(lui) tătîne-tău». Şi plînse Iosif, grăindu ei cătră însul.

18. Şi, venindu la el, dziseră: „Iată noi, robii tăi".

19. Şi dzise lor Iosif: „Nu vă têmeţi pentru că a lui Dumnedzău eu sîntu.

20. Voi aţi vrut împotriva mea pentru rêle, iară Dumnedzău au vrut pentru mine spre bune pentru ca să s⟨ă⟩ facă ca astădzi pentru ca să s⟨ă⟩ hrănească nărodu multu".

21. Şi dzise lor: „Nu vă têmeţi! Eu voi hrăni pre voi şi casele voastre". Şi-i mîngîia pre ei şi le grăi lor la inimă.

22. Şi lăcui Iosif la Eghiptu, el şi fraţii lui şi toată prisleşeniia tătînesău. Şi trăi Iosif ani 110.

23. Şi vădzu Iosif ficiorii lui Efraim păn-a treia seminţie; şi ficiorii lui Mahir, ficiorul lui Manasí, născură pre stînghele lui Iosif.

24. Şi dzise Iosif fraţilor lor dzicîndu: „Eu moriu şi cu socotinţă va socoti pre voi Dumnedzău şi va scoate pre voi den pămîntul acesta la pămîntul ce au giurat părinţilor noştri, lui Avraam, Isaac şi Iácov".

25. Şi giură Iosif pre fiii lui Israil, dzicîndu: „Întru socotinţa ce va socoti Dumnedzău pre voi şi să luaţi oasele mêle cu voi de aicea".

26. Şi muri Iosif fiindu de ani 110; şi-l îngropară pre însul în gropniţă la Eghiptu.

14. Dêcei se întoarse Iósif în Eghípet, el însuş şi cu fraţii lui carii se dusêse să îngroape pre tată-său.

15. Iar fraţii lui deaca văzură că au murit tată-său, ei ziseră: „Acum dară de-ş va aduce Iósif aminte de răotatea noastră şi cu izbîndă va izbîndi pre noi toată răotatea ce i-am făcut".

16. Şi mêrseră la Iósif, zicînd: „Tată-tău mai nainte de moartea lui te-au jurat, zicînd:

17. «Aşa să ziceţ lui Iósif: Iartă nedereptatea păcatului lor că au făcut ţie rău, ce acum iartă nedireptatea aceasta a robilor Dumnezeului tătînetău»". Iar Iósif plîngea cînd grăia ei acêstea cătră dînsul.

18. Iar ei veniră la dînsul şi căzură pre pămînt şi ziseră lui: „Iată, noi sîntem robii tăi".

19. Iar Iósif zise cătră dînşii: „Nu vă têmeţ, că eu sînt al lui Dumnezeu.

20. Voi aţ sfătuit pre mine cêle rêle, iar Dumnezeu mi le-au întors mie în bune să fie cum iaste astăzi să se hrănească oameni mulţi.

21. Ce nu vă têmeţ, că eu vă voiu hrăni pre voi şi casele voastre". Şi-i mîngîia şi le grăi cum doriia inima lor.

22. Şi lăcui Iósif în Eghípet cu toată casa tătîne-său. Şi trăi Iósif 110 ani.

23. Şi văzu Iósif feciorii lui Efraim până la al treilea neam; şi feciorii lui Mahir, feciorul Manásiei, se născură pre genuchiele lui Iósif.

24. Şi zise Iósif fraţilor săi: „Eu moriu, iar Dumnezeu cu cercetare va cerceta pre voi şi vă va scoate den ţara aceasta în ţara carea o au făgăduit părinţilor noştri, lui Avraam, şi lui Isaac şi lui Iácov".

25. Şi jură Iósif feciorii lui, zicînd: „Cu cercetarea carea va cerceta pre voi Dumnezeu să scoateţ oasele mêle cu voi de aici".

26. Şi muri Iósif fiind de 110 ani; şi-l îngropară în sicriu[2] la Eghípet.

14. După înmormîntarea tatălui său s-a întors Iósif în Egipt şi împreună cu el toţi cei care îl însoţiseră.

15. Văzînd fraţii lui Iosif că a murit tatăl lor, au spus: „Ce ne vom face dacă Iosif îşi va aminti de nelegiuirea noastră şi va vrea să se răzbune pentru toate relele cîte i-am făcut?"

16. Şi au trimis la Iosif să i se spună: „Înainte de a muri tata ne-a poruncit sub jurămînt şi a zis:

17. «Numaidecît să-i spuneţi lui Iosif să ierte fraţilor săi greşeala şi păcatul şi răul ce i-au făcut: Iartă vina slugilor Dumnezeului părintelui nostru!»". Şi auzind acestea Iosif a plîns foarte.

18. Apoi au venit şi fraţii lui şi s-au plecat înaintea lui şi au spus: „Iată, sîntem robii tăi!"

19. Iar Iosif le-a spus: „Nu vă temeţi că nu sînt eu Dumnezeu!

20. Aţi uneltit voi împotriva mea, dar Dumnezeu a întors răul în bine, ca să se întîmple cele ce sînt acum şi să păstreze viaţa unui popor atît de mare.

21. Deci nu vă temeţi! Pe voi şi pe copiii voştri eu vă voi hrăni". Şi i-a mîngîiat, vorbindu-le de la inimă, şi le-a dat încredere.

22. A locuit Iosif în Egipt, el şi fraţii lui şi toată casa tatălui său. Şi a trăit Iosif o sută zece ani.

23. Şi a văzut Iosif pe nepoţii lui Efraim pînă la al treilea neam; pe genunchii lui s-au născut şi copiii lui Machir, fiul lui Manase.

24. La urmă a spus Iosif fraţilor săi: „Iată, eu voi muri. Dar Dumnezeu va socoti şi vă va scoate din pămîntul acesta şi vă va duce în pămîntul care Dumnezeul părinţilor noştri l-a făgăduit lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov".

25. Şi a legat Iosif pe fiii lui Israel cu jurămînt şi le-a spus: „Cînd o să se întîmple aceasta, să nu uitaţi să luaţi şi osemintele mele de aici!"

26. Şi a murit Iosif cînd avea o sută zece ani, în pămîntul Egiptului; l-au îmbălsămat şi l-au pus într-un sicriu.

BDD-B788-09 © 1988 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.67 (2026-09-02 06:15:53 UTC)